"Yaratıcı bir büyü sistemi, soluk soluğa bir kurgu, ilgi çekici bir dünya."
—BRANDON SANDERSON

KRALLARIN ÇAĞI SONA ERDİ...

...VE BU SONU BEN GETİRDİM.

KAN YEMİNİ

BRIAN McCLELLAN

İthaki

"Yaratıcı bir büyü sistemi, soluk soluğa bir kurgu, ilgi çekici bir dünya."
—BRANDON SANDERSON
KRALLARIN ÇAĞI SONA ERDİ...
...VE BU SONU BEN GETİRDİM.
KAN YEMİNİ
BRIAN McCLELLAN
İthaki

Brian McClellan Birmingham Young Üniversitesi'nde yaratıcı yazarlık ve İngiliz Edebiyatı dersleri alan yazar burada Brandon Sanderson'la tanışıp onun yazarlık kursuna katılmıştır.

2006 yılında Orsan Scott Card'ın yaratıcı yazarlık kampına katılan McClellan, 2008 yılında Geleceğin Yazarları Yarışması şeref ödülüne layık görülmüştür.

2011 yılında Orbit Books'a satılan üçlemesinin ilk kitabı *Kan Yemini* 2013 yılında piyasaya sürülmüş, David Gemmell Morningstar En İyi Yeni Yazar Ödülü'nü kazanmıştır. Yazar şu an ikinci üçlemesi üzerinde çalışmaktadır.

Yazarın İthaki'den çıkacak kitapları:

- *Kızıl Kuşatma (Crimson Campaign)*
- *Güz Cumhuriyeti (The Autumn Republic)*

Kan Yemini
Brian McClellan
Orijinal Adı: *Promise of Blood*

İthaki Yayınları - 1164

Yayın Koordinatörü: *Tuğçe Nida Sevin*
Editör: *Alican Saygı Ortanca & Emre Aygün*
Yayına Hazırlayan: *Setenay Karaçay*
Düzelti: *Emre Aygün*
Kapak Uygulama: *Şükrü Karakoç*
Kapak Göresli: *Benjamin Carré*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B Elif Balkın*
1. Baskı, Aralık 2016, İstanbul

ISBN: 978-605-375-616-3

Sertifika No: 11407

Türkçe Çeviri © Cihan Karamancı, 2016
© İthaki, 2016
© Brain McClellan, 2013

Bu eserin tüm hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Brain McClellan

Barut Büyücüsü Üçlemesi - Birinci Kitap

KAN YEMİNİ

Çeviren

Cihan Karamancı

ithaki

Babama
Buralara kadar geleceğimden asla tereddüt etmediğin için.
Etmen gerektiğinde bile.

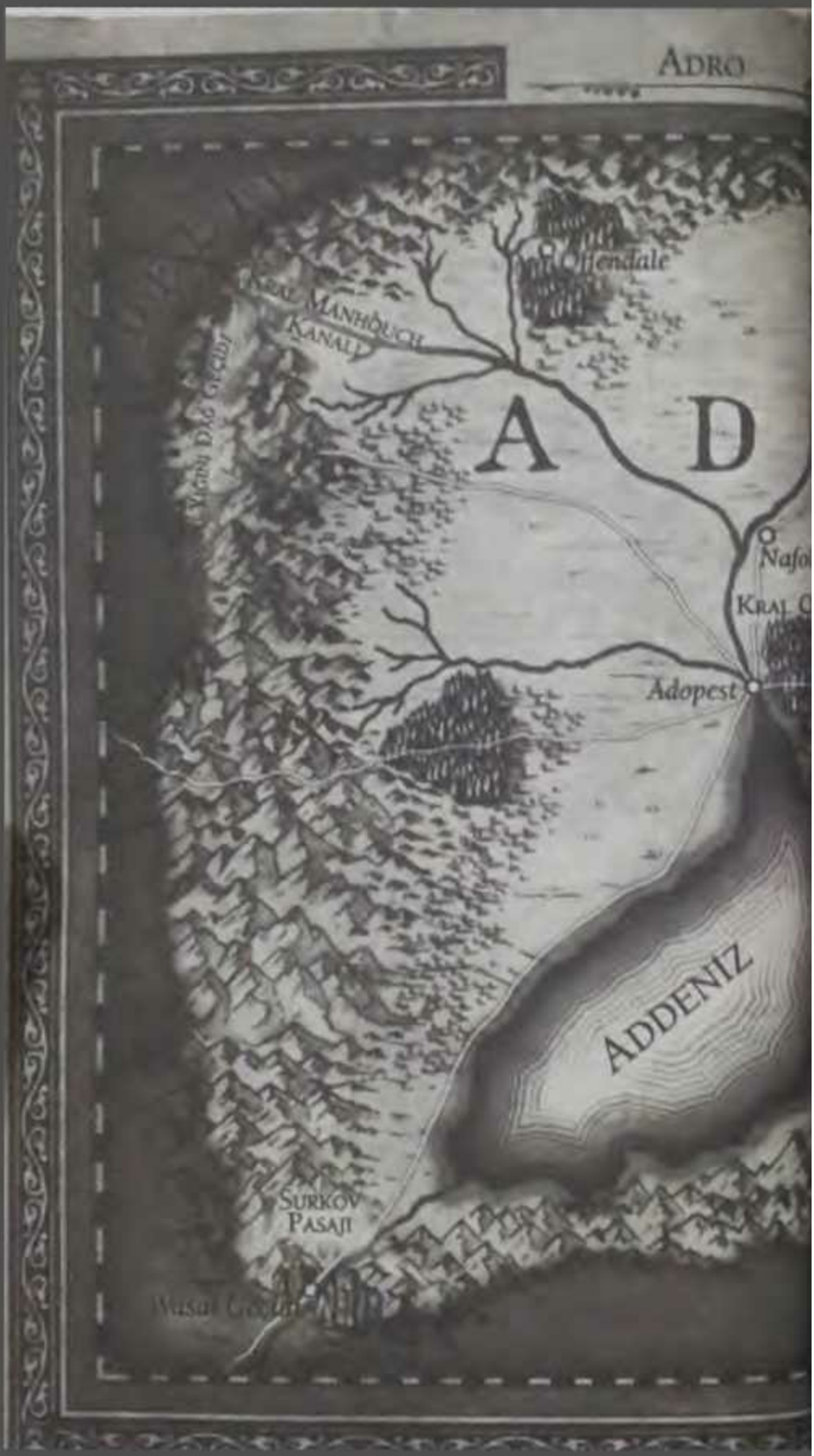
ADRO
Offendale
KRAL MANHOUCHE KANALI
A D
Nafo
KRAL C
Adopest
ADDENIZ
SURKOV PASAJI

& Komşu Ülkeler
leman
niversitesi
R O
KRESIM KURGA
Omuzla
GÜNEY TURN
DAĞI
K E Z
ROMANYOLIN

ADOPEST ŞEHRİ
VE ÇEVRESİ
YUKARI ŞEHİR
YENİ KENT
BATI ŞEHİR
ESKİ KENT
SANAYİ BÖLGESİ
Ölçek (km)
0
1
2

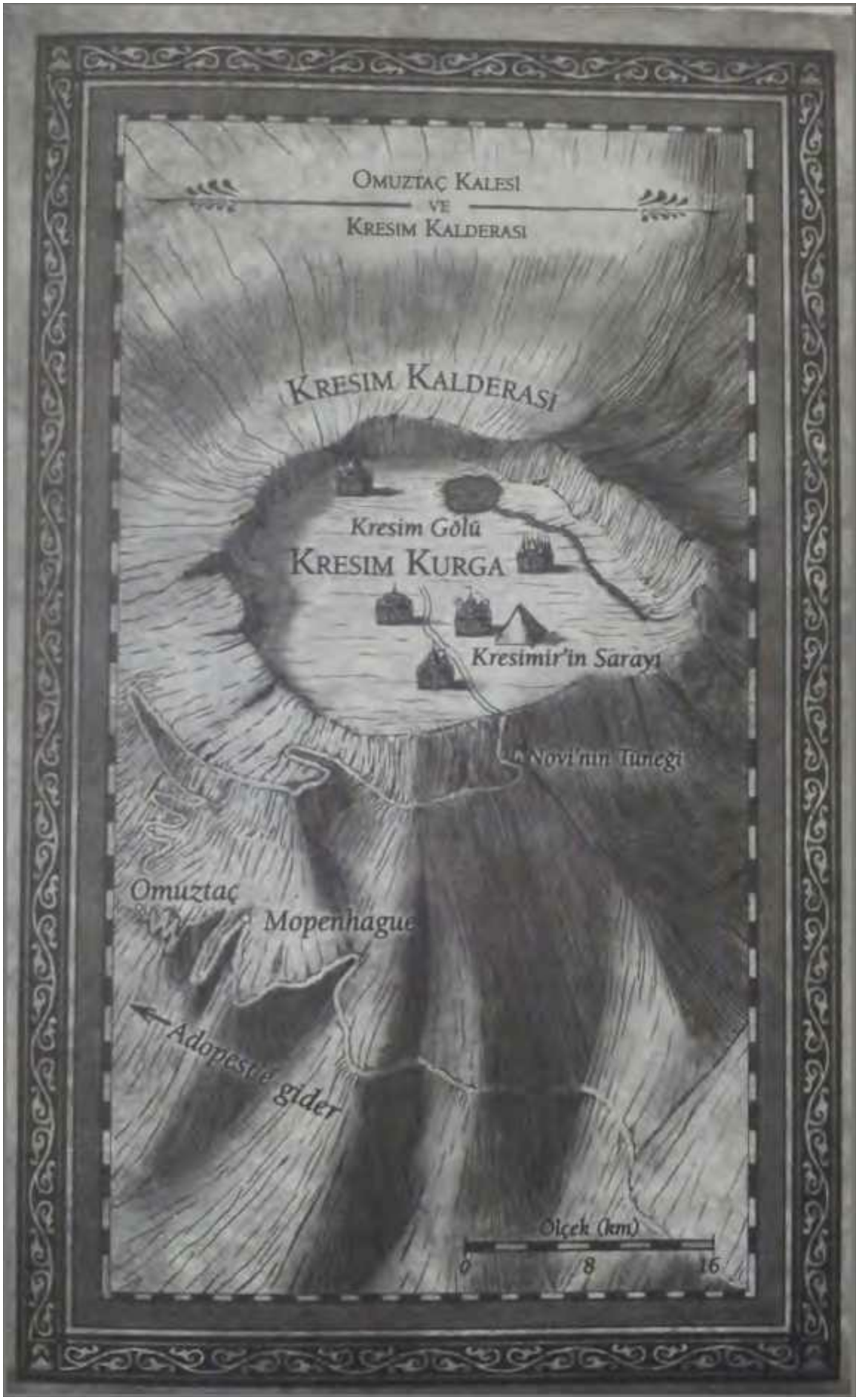
OMUZTAÇ KALESİ
VE
KRESIM KALDERASI
KRESIM KALDERASI
Kresim Gölü
KRESIM KURGA
Kresimir'in Sarayı
Novi'nin Tüneği
Omuztaç
Mopenhague
Adopeste'e gider
Ölçek (km)
0
8
16

BÖLÜM 1

Adamat onu boğmak istermiş gibi gözüken nemli bir gece havasına karşı üst düğmelerini iliklediği pardösüsüne sıkıca sarındı. Yenlerine asılarak pardösüsünü biraz daha uzatmaya çalıştı ve beli fazlasıyla dar gelen ceketin önünü çekiştirdi. Bu ceketi giymek bir yana, beş yıldır görmemişti bile; fakat bu saatte kral tarafından çağrılınca terzisinden iyisini almak için vakit bulamamıştı. Yine de bu yaz pardösüsü, faytonun pencerelerinden sızan soğuğa karşı herhangi bir savunma sağlamıyordu.

Sabaha fazla kalmamıştı ama şafağın sisi dağıtması zor olacaktı. Adamat bunu hissedebiliyordu. Adopest'te hava bahar başlangıcı için bile rutubetliydi ve Novi'nin donmuş ayak parmaklarından daha soğuktu. Noman Sokağı'ndaki kâhinler bunun kötüye alamet olduğunu söylüyorlardı. İyi de bugünlerde kâhinleri kim takardı? Durumdan üşüteceği sonucunu çıkaran Adamat, böyle lanet bir gecede neden çağrıldığını merak ediyordu.

Fayton, Gökçizgi'nin ön kapısına yaklaştı ve hiç durmadan yoluna devam etti. Adamat pantolonunun paçalarını tutarak pencereden dışarı göz gezdirdi. Muhafızların nöbet yerleri boştu. Daha da tuhafı, süs havuzlarının arasındaki geniş yolda ilerledikleri sırada ışıkların hiçbiri yanmıyordu. Gökçizgi'de o kadar çok fener olurdu ki en bulutlu gecelerde bile ta şehirden görebilirdiniz. Bu geceyse bahçeler karanlıktı.

Adamat için hava hoştu. Manhouch zaten ödenen vergilerin yeteri kadarını kendi keyfine harcıyordu. Adamat bahçelerdeki çalı labirentlerinin başladığı karanlık ağızlara bakarak çimlerin üstünde suretlerin gezindiğini hayal etti. O da ne… ah, sadece bir heykel. Adamat arkasına yaslanıp derin bir nefes aldı. Kalbinin korkuyla gümbür gümbür attığını duyuyor, karnının düğümlendiğini hissediyordu. Belki sahiden de bahçe fenerlerini *yakmalıydılar...*

Benliğinin küçük bir parçası -eskiden polis müfettişliği yapan, böyle gecelerde hırsızların ve yankesicilerin peşinden ara sokakları arşınlayan parça- içten içe güldü. *Kalbine mukayyet ol, ihtiyar,* dedi kendi kendine. *Bir zamanlar karanlıktan dışarıyı seyreden gözler sendin.*

Fayton sarsılarak durdu. Adamat faytoncunun kapıyı açmasını bekledi. Bütün gece bekleyecekti herhalde. Sürücü tavana vurdu.

"Geldik," dedi hırçın bir ses.

Kaba herif, ne olacak.

Adamat faytondan indi. Sürücü dizginleri şaklatarak takırtılar eşliğinde geceye karışmadan evvel şapkasını ve bastonunu kapacak zamanı zor buldu. Adamın peşinden usulca küfretti, sonra da arkaya döndü ve başını kaldırıp Gökçizgi'ye baktı.

Soylular Gökçizgi Sarayı'na "Adro'nun İncisi" derlerdi. Adopest'in doğusundaki yüksek bir tepede yer aldığı için güneş her sabah onun üstünden doğardı. Bilhassa gözüpek bir gazete, onu elmas yüzük takan aç bir yoksulla kıyaslamıştı. Bu sıkıntılı zamanlarda böyle bir benzetme abartılı sayılmazdı. Halkın karnının gurultusu bir kralın gururuyla dinmezdi.

Adamat ana girişin önündeydi. Gündüzleri mermer patikalarıyla ve süs havuzlarıyla göz dolduran bu heybetli bulvar, gümüş kaplamalı bir çift devasa kapı kanadına çıkar, lâkin o kanatlar bile

Adro'nun en büyük binasının sarp cephesi yanında ufak kalırdı. Adamat devriye gezen Hielmanların hafif ayak seslerine kulak kabarttı. Kralın özel muhafızlarının bu bahçelerde dört dönerek daima dolu ve süngüsü takılı filintalarıyla her tenha köşeyi gözledikleri, yeşil ve altın sarısı debdebenin arasında gri-beyaz kuşaklarıyla ciddi bir görüntü sergiledikleri söylenirdi. Fakat ortada ne ayak sesi vardı, ne de havuzların şırıltısı. Adamat bir keresinde havuzların ancak kralın ölümü halinde sustuğunu duymuştu. Fakat Manhouch ölmüş olsaydı herhalde buraya çağrılmazdı, değil mi? Adamat ceketinin önünü düzeltti. Burada, binanın hemen yanında fenerlerden birkaçı yakılmıştı.

Karanlıktan bir suret çıktı. Adamat, içindeki gizli kılıcı derhal çekmeye hazır olarak bastonunu daha sıkı kavradı.

Karşısındaki adam üniformalıydı ama böyle kısık bir ışıkta başka bir şey pek seçilemiyordu. Elinde Adamat'a gelişigüzel doğrultulmuş bir tüfek yahut filinta, başındaysa sert bir siperliğe sahip üstü düz bir asker kasketi mevcuttu. Kesin olan tek bir şey vardı… bir Hielman değildi. Onlar kolayca tanınan uzun, kuştüylü şapkaları olmaksızın asla dışarı çıkmazlardı.

"Yalnız mısın?" diye sordu bir ses.

"Evet," dedi Adamat. İki elini de havaya kaldırarak arkasına döndü.

"Pekâlâ. İçeri gel."

Asker gidip haşmetli gümüş kapı kanatlarından birine asıldı. Tüm ağırlığıyla yüklenmesine rağmen kapı kanadı dışa doğru yavaşça, hantalca savruldu. Adamat yaklaşıp askerin ceketini inceledi. Koyu mavi ceket gümüşi örgülere sahipti. Adro ordusu. Ordu teoride krala bağlıydı. Uygulamadaysa dizginleri tek bir adamın elindeydi: Feldmareşal[1] Tamas.

"Geri çekil, ahbap," dedi asker. Sesinde bir sabırsızlık tınısı, dışarıdan anlaşılmayan bir stres vardı; tabii bunun sebebi kapı kanadının ağırlığı da olabilirdi. Adamat söyleneni yaptı ve ancak asker el ettiği zaman kapı aralığından geçmek için öne çıktı.

"Devam et," diye talimat verdi asker. "Taçta sağa dön ve Elmas Salon'dan geç. Kendini Kabul Odası'nda bulana kadar yürümeye devam et." Kapı kanadı Adamat'ın arkasından santim santim kapandı ve boğuk bir gümbürtüyle yerine oturdu.

Adamat saray holünde yalnızdı. Adro ordusu, diye aklından geçirdi. Niye burada, saray arazisinde bir asker varken Hielmanlardan eser yoktu? Aklına ilk olarak en korkutucu cevap geldi: bir güç çekişmesi. Ordu bir isyanı bastırması için mi çağrılmıştı? Adro dahilinde çok sayıda güçlü hizip mevcuttu: Adom'un Kanatları fedaileri, saltanat firkası, Dağ Bekçileri ve büyük asilzade aileleri. Bunlardan herhangi biri Manhouch'un başını ağrıtabilirdi. Yine de bu mantıklı bir ihtimal değildi. Bir güç çekişmesi yaşansaydı, saray arazisi savaş meydanına döner veya saltanat firkası tarafından büsbütün yok edilirdi.

Adamat tacın -daha doğrusu Adro tacının dev bir kopyasının yanından geçerken onun söylendiği kadar zevksiz bir eser olduğunu fark etti. Oradan koyu kırmızı duvarları ve zemini altın varakla, tavanıysa odaya adını veren ve yanmakta olan tek bir şamdanın ışığında parıltılar saçan binlerce pırlantayla süslü Elmas Salon'a girdi. Şamdanın ufacık alevleri rüzgar yiyormuşcasına titreşiyordu ve içerisi soğuktu.

Galerinin karşı ucuna yaklaşırken Adamat'ın huzursuzluk hissi güçlendi. Etrafta tek bir yaşam belirtisi yoktu ve yegâne ses mermer zeminde attığı adımların yankılarından geliyordu. Kırık bir pencere, içerideki soğuğu açıklıyordu. Acaba bu da kralın meşhur sinir krizlerinden birinin sonucu

muydu, yoksa başka bir şeyin mi? Adamat kendi kalp atışlarını kulaklarında duyabiliyordu. İşte. Şu perdenin arkasında bir çift çizme mi vardı? Adamat elini gözlerinin önünden geçirdi. Bir ışık oyunu. İçini rahatlatmak amacıyla oraya kadar gitti ve perdeyi çekerek açtı.

Gölgelerde bir beden yatıyordu. Adamat üstüne eğilip onun cildine dokundu. Vücudu sıcak olmasına rağmen adamın öldüğü kesindi. Yanlarından beyaz birer şeridin geçtiği gri bir pantolon ve onunla uyumlu bir ceket giyiyor, biraz ilerisindeki zeminde beyaz kuştüylü yüksek bir şapka duruyordu. Bir Hielman. Gölgelerin düştüğü genç ve sinekkaydı tıraşlı surat, kafatasının yan tarafındaki tek bir deliğin ve yerdeki koyu renkli ıslak lekenin haricinde huzurlu görünüyordu.

Adamat haklı çıkmıştı. Bir tür güç çekişmesi yaşandığı belliydi. Yoksa Hielmanlar isyan etmişlerdi de onları bastırmak için ordu mu çağrılmıştı? Fakat bu da saçma bir düşünceydi. Hielmanlar krala bağnazlık derecesinde bağlıydılar ve Gökçizgi Sarayı'ndaki herhangi bir mesele doğrudan saltanat firkasınca halledilirdi.

Adamat sessizce sövdü. Kafasındaki sorular katlanarak çoğaldı. Yine de fazla geçmeden bazı cevaplara kavuşacağı fikrindeydi.

Cesedi perdenin arkasında bıraktı. Bastonunu kaldırıp ucunu çevirdi, çeliğin birkaç santimini açığa çıkardı ve iki yanında kukuletalı, eli asalı birer heykelin bulunduğu yüksek bir kapı aralığına yaklaştı. Kadim heykellerin arasında duraklayıp derin bir nefes aldı ve bakışlarını girişe kazınmış bir dizi esrarengiz yazının üstünde gezdirdi. İçeri girdi.

Kabul Odası, Elmas Salon'u küçük gösteriyordu. Adamat'ın her iki yanındaki üç fayton genişliğinde bir çift merdivenden odanın yanlarını boylu boyunca kaplayan yüksek bir galeriye çıkılıyordu. Kralın ve onun emrindeki İmtiyazlı sihirbazlar firkasının haricinde çok az kişi bu odaya ayak basardı.

Odanın ortasında, yerden bir karış yüksekliğindeki bir podyumun üstünde tek bir koltuk vardı. Koltuğun karşısına yerleştirilmiş diz minderlerinde firka üyeleri efendilerini kabul ederlerdi. Görünürde bir ışık kaynağı olmamasına rağmen oda iyi aydınlatılmıştı.

Adamat ın sağındaki merdivende ondan yaşça büyük bir adam oturuyordu. Altmışlarının başlarındaki adamın kırçıl saçları ve hala biraz siyahlık barındıran, özenle kesilmiş bir bıyığı mevcuttu. Ayrıca belirgin olmakla beraber aşırı iri denemeyecek bir çeneye ve çıkık elmacık kemiklerine sahipti. Cildi güneşin altında kararmıştı ve hem ağız hem de göz kenarlarında derin çizgiler vardı, Ciydiği koyu mavi asker üniformasının sağ göğsüne her biri Adro ordusundaki beş yılı temsil eden dokuz adet altın hizmet nişanı, kalbinin üstüneyse gümüş bir barut fiçısı broşu iğne lenmişti. Üniforma subay apoletlerinden yoksundu ama adamın kahverengi gözlerindeki yorgun deneyim, savaş meydanlarında ordular yönettiğine dair şüpheye yer bırakmıyordu. Yanındaki basamakta horozu kalkık tek bir tabanca duruyordu. Adam kınında bekleyen bir flöreye[2] yaslanıyor, akan kanın sarı-beyaz mermerde koyu bir çizgi bırakarak basamaklardan aşağı yavaş yavaş damlamasını seyrediyordu.

"Feldmareşal Tamas," diyen Adamat baston kılıcını yerine soktu ve bir tıkırtıyla kilitlenene kadar çevirdi.

Adam kafasını kaldırdı. "Tanıştığımızı sanmıyorum."

"Tanıştık," dedi Adamat. "On dört yıl önce. Lord Aumen'in verdiği bir yardım balosunda."

"Simaları hatırlamakta hiç iyi değilimdir," dedi feldmareşal. "Özür dilerim."

Adamat gözünü akmakta olan kandan ayıramıyordu. “Bayım, buraya çağrıldım. Kim tarafından ve ne amaçla çağrıldığım söylenmedi.”

“Evet,” dedi Tamas. “Seni ben çağırdım. Damgalılarımdan birinin tavsiyesi üzerine. Cenka’nın. On ikinci semtte beraber polislik yapmışsınız.”

Adamat eski ortağını hayalinde canlandırdı. Cenka gür sakallı, şaraba ve lüks yemeklere düşkün, kısa boylu bir adamdı. Onu en son yedi sene önce görmüştü. “Onun bir barut büyücüsü olduğunu bilmiyordum.”

“Yeteneklileri en kısa zamanda bulmaya çalışırız,” dedi Tamas. “Fakat Cenka geç serpildi. Her halükârda,” -elini salladı- “bir sorunla karşılaştık.”

Adamat gözlerini kırpıştırdı. “Yani benden… yardım mı istiyorsunuz?”

Feldmareşal bir kaşını kaldırdı. “Bu o kadar sıradışı bir istek mi? Bir zamanlar başarılı bir polis müfettişi ve Adro’nun iyi bir hizmetkârıydın. Üstelik Cenka kusursuz bir hafızan olduğunu söylüyor.”

“Hala, bayım.”

“Ha?”

“Hala bir müfettişim. Polis değilim, bayım ama hala iş alıyorum.”

“Fevkalade. Öyleyse hizmetlerinden yararlanmak istemem çok da garip olmasa gerek.”

“Şey, değil tabii,” dedi Adamat. “Fakat bayım, burası Gökçizgi Sarayı. Elmas Salon’da ölü bir Hielman var ve…” Merdivendeki kanı işaret etti. “Kral nerede?”

Tamas başını yan yatırdı. “Kendini mabede kilitledi.”

“Demek darbe yaptınız,” dedi Adamat. O sırada göz ucuyla bir hareket tespit etti. Merdivenin başında bir asker belirmişti. Adam bir Delivli, yani koyu tenli bir kuzeyliydi. Tamas’ınkiyle aynı olan üniformasının sağ göğsüne sekiz adet altın nişan, solunaysa yine gümüş bir barut fiçısı -bir Damgalı amblemi- takılıydı. Bir diğer barut büyücüsü.

“Taşımamız gereken bir sürü ceset var,” dedi Delivli.

Tamas astına şöyle bir baktı. “Biliyorum, Sabon.”

“Bu kim?” diye sordu Sabon.

“Cenka’nın önerdiği müfettiş.”

“Burada bulunmasından hoşlanmadım,” dedi Sabon. “Her şey tehlikeye girebilir.”

“Cenka ona güvenmiş.”

“Darbe yaptınız,” diye hiç kuşku duymadan yineledi Adamat.

“Az sonra cesetlere yardım ederim,” dedi Tamas. “Yaşlandım artık. Arada bir dinlenmem lazım.”

Delivli sert bir baş selamı verip gözden kayboldu.

“Bayım!” dedi Adamat. “Siz ne yaptınız böyle?” Baston kılıcını daha sıkı kavradı.

Tamas dudaklarını büzdü. “Bazıları Adro saltanat firkasının Kez’den sonra tüm Dokuz Ulus’taki en güçlü İmtiyazlı sihirbazlara sahip olduğunu söyler,” dedi usulca. “Yine de az önce her birini tek tek geberttim. Sence yaşlı bir müfettişle ve onun baston kılıcıyla başa çıkmakta zorlanır mıyım?”

Adamat parmaklarını gevşetti. Kendini hasta hissediyordu. “Sanırım hayır.”

“Cenka beni senin işini bilen biri olduğuna inandırdı. Hal böyleyse hizmetlerinden yararlanmak istiyorum. Yok eğer değilse seni hemen öldürüp çözümü başka bir yerde arayabilirim.”

“Darbe yaptınız,” dedi Adamat yeniden.

Tamas iç geçirdi. “İllâ gidip gelip buna dönmemiz mi lazım? Çok mu hayret verici? Söyle bana, Adro dahilinde kralı tahtından indirmek için sebebi bulunan bir düzineden daha az hizip düşünebiliyor musun?”

“Gereken hünerin herhangi birinde olduğunu düşünmemiştim,” dedi Adamat. “Veya cüretin.” Gözü merdivendeki kana geri döndükten sonra aklı yataklarında mışıl mışıl uyuyan karısına ve çocuklarına gitti. Feldmareşale tekrar baktı. Adamın saçları dağılmıştı; ceketinde kan damlaları vardı, hem de bir sürü. Kanın üstüne başına saçıldığı bile söylenebilirdi. Ayrıca gözlerinin altında koyu torbalar ve sesinde yaşından fazlasını ima eden bir bitkinlik mevcuttu.

“Bir işi körü körüne kabul edecek değilim,” dedi Adamat. “Bana ne istediğinizi söyleyin.”

“Onları uykularında öldürdük,” dedi Tamas, lafı hiç dolandırmadan. “Bir İmtiyazlı’yı öldürmenin kolay yolu yoktur ama en iyisi budur. Bir hata yapıldı ve kendimizi bir çatışmanın ortasında bulduk.” Feldmareşal bir anlığına dertli gözüktü ve Adamat çatışmanın onun istediği kadar iyi geçmediğinden kuşkulandı. “Sonuçta galip geldik. Lâkin ölenlerin dudaklarından tek bir laf döküldü.”

Adamat bekledi.

“Kresimir’in Yemini’ni bozamazsınız,’” dedi Tamas. “Ölen sihirbazlar bana böyle dediler. Bu söz senin için bir anlam ifade ediyor mu?”

Adamat pardösüsünün önünü düzeltip eski anılarım canlandırmaya çalıştı: “Hayır. ‘Kresimir’in Yemini’… ‘Bozmak’… ‘Bozulmuş’… Bekleyin. ‘Kresimir’in Bozulmuş Yemini.’ Başını kaldırdı. “Bu bir sokak çetesinin ismiydi. Yirmi… yirmi iki yıl önce. Cenka hatırlayamadı mı?”

“Ona da tanıdık geldi,” diye karşılık verdi Tamas. “Senin anımsayacağından emindi.”

“Öğrendiklerimi bir daha unutmam,” dedi Adamat. “Kresimir’in Bozulmuş Yemini, kırk üç üyesi olan bir sokak çetesiydi. Hepsi de gençti; hatta bazıları çocuk yaştaydı. En büyüğü yirmisinde bile değildi. Hırsızlık vakalarının önünü almak için liderlerden bazılarını yakalamaya çalışıyorduk. Tuhaf bir gruptular; kiliselere girip rahipleri soyarlardı.”

“Onlara ne oldu?”

Adamat kendini basamaklardaki kana bakmaktan alıkoyamadı. “Günün birinde hep beraber ortadan kayboldular; muhbirlerimiz de dahil. Hepsini de birkaç gün sonra bulduk. Kırk üçü birden domuz budu turşusu gibi bir lağım kanalına tıkıştınlmıştı. Güçlü sihirler kullanılarak aşırı bir gaddarlıkla katledilmişlerdi. Kralın saltanat fırkasının izleri. Soruşturma orada sona erdi.” Adamat ürpertisini güçlükle bastırdı. O günden önce veya sonra öyle bir şeyle karşılaşmış değildi. İçini çok daha az dehşetle dolduran idamlara, isyanlara ve cinayetlere tanıklık etmişti.

Delivli asker yine merdivenin başında belirdi. “Sana ihtiyacımız var,” dedi Tamas’a.

“Bu büyücülerin son nefeslerinde neden o kelimeleri sarf ettiklerini öğren,” dedi Tamas. “Belki şu sokak çetenle bir ilgisi vardır. Belki de yoktur. Her hâlükârda bana bir cevap bul. Ölülerin bilmecelerinden hazzetmem.” Kendinden yirmi yaş daha genç bir adam gibi hareket ederek çabucak ayağa kalktı ve Delivli’nin peşinden basamaktan koşarak çıktı. Mermerdeki kana basan çizmesi, arkasında kırmızı izler bıraktı. “Aynca,” diye seslendi omzu üzerinden, “İdama kadar burada gördüklerinden kimseye bahsetme. O işi öğleyin halledeceğiz.”

“İyi de…” dedi Adamat. “Nereden başlayacağım? Cenka’yla konuşabilir miyim?”

Tamas merdivenin tepesine yakın bir yerde duraklayıp arkasına döndü. “Ölülerle

konuşabiliyorsan tabii.”

Adamat dişlerini sıktı. “O sözü nasıl telaffuz ettiler?” diye sordu. “Bir buyruk gibi mi? Bir beyan mı? Yoksa…?”

Tamas kaşlarını çattı. “Bir yakarış gibi. Sanki asıl kaygıları bedenlerinden akan kan değildi. Artık gitmeliyim.”

“Bir şey daha var,” dedi Adamat.

Tamas sabrının sınırında gözüküyordu.

“Size yardım edeceksem bana tüm bunları neden yaptığınızı söyleyin.” Eliyle basamaklardaki kanı gösterdi.

“İlgilenmemi bekleyen şeyler var,” diye uyardı Tamas.

Adamat çenesinin kasıldığını hissetti. “Bunu güç için mi yaptınız?”

“Kendim için yaptım,” dedi Tamas. “Ve Adro için. Manhouch altına imza atacağı itilaflarla hepimizi birden Kez’e köle etmesin diye. Böyle yaptım çünkü üniversitedeki o mızmız felsefe öğrencileri için ayaklanma bir oyundan ibaret. Kralların çağı sona erdi, Adamat ve bu sonu ben getirdim.”

Adamat feldmareşalin yüzünü inceledi. Kez kralıyla imzalanacak olan itilaflar Adro’nun tüm borçlarını silmekle beraber çok katı vergiler ve düzenlemeler getirecek, dolayısıyla da ülkenin neredeyse bir Kez mandası olup çıkmasına yol açacak bir antlaşmaydı. Feldmareşal ona yönelik tepkisini açıkça dile getirmişti. Fakat bu beklendik bir davranıştı. Kez, Tamas’ın müteveffa karısını idam etmişti.

“Doğru, sona erdi,” dedi Adamat.

“Öyleyse bana bazı istediğim lanet cevapları bul.” Feldmareşal hızla arkasına döndü ve yukarıdaki koridorda gözden kayboldu.

Adamat o sokak çetesinin vıcık vıcık çamurların arasında kanaldan çıkarılan cesetlerini, suratlarına kazınmış dehşeti hatırladı. *Cevaplar gerçekten de lanetli olabilir.*

BÖLÜM 2

"Lajos ölüyor," dedi Sabon.

Tamas, hayattayken Kavas Zakary diye anılan İmtiyazlı'nın dairesine girdi. Salondan hızla geçti ve çoğu tüccarın evinden daha büyük olan yatak odasına girdi. Çivit mavisi duvarlar, Adro'nun saltanat firkasının tarihindeki çeşitli Kavasları resmeden rengârenk tablolarla kaplıydı. Kapılar tuvalet ve mutfak gibi yan odalara açılıyordu. Kavas'ın özel genelevinin kapı kanatları parçalanmış, bir parmaktan daha büyük olmayan kıymıklar tüm odaya saçılmıştı.

Kavas'ın yatağındaki çarşaf çıkarılmış, adamın cesedi kenara atılıp yaralı bir barut büyücüsü yatağa yatırılmıştı.

"Nasıl hissediyorsun?" dedi Tamas.

Lajos mecalsizce öksürdü. Damgalılar çoğu kişiden daha çetin ceviz olurdu ve Lajos yutarak kanına karıştırdığı barut sayesinde muhtemelen fazla acı çekmiyordu. Yine de Tamas dostuna bakarken bunlardan pek teselli bulmadı. Lajos'un sağ kolunun yarısı -boylamasına- kopmuş ve karnında kavun ebatlı bir delik açılmıştı. Bu kadar yaşaması bile mucizeydi. Ona yarım boynuz dolusu barut vermişlerdi. Bu bile onu öldürmeye yetmeliydi.

"Daha iyi hissettiğim olmadı değil," dedi Lajos. Yeniden öksürdüğünde ağzının kenarından kan sızdı.

Tamas mendilini çıkarıp kanı sildi. "Fazla sürmeyecek," dedi.

"Biliyorum," karşılığını verdi Lajos.

Tamas dostunun elini sıktı.

Lajos konuşmadan ağzını oynattı. *Sağ ol.*

Tamas derin bir nefes aldı. Görmek ansızın güçleşmişti. Gözlerini kırpıştırarak yaşlardan temizledi. Son bir hırıltının ardından Lajos'un soluması durdu. Tamas elini çekecek gibi olunca Lajos onu ansızın tuttu. Adamın gözleri açıldı.

"Sorun değil, dostum," dedi Lajos. "Yapılması gerekeni yaptın. İçin rahat olsun." Gözleri başka bir yere odaklanıp sabidendi. Ölmüştü.

Tamas parmak uçlarıyla dostunun gözlerini kapattı ve Sabon'a doğru döndü. Odanın öteki tarafında bekleyen Delivli, tek bir menteşeyle çerçevesinde asılı duran harem kapısının kalıntılarını inceliyordu. Tamas onun yanına kadar gidip içeri baktı. Askerleri bir saat önce kadınları toplayıp İmtiyazlıların diğer fahişeleriyle beraber sarayın başka bir kısmına götürmüşlerdi.

"Bir kadının hiddeti nelere kadir," diye mırıldandı Sabon.

"Öyle," dedi Tamas.

"Böyle bir şeye karşı hazırlıklı olmamızın hiç yolu yoktu."

"Git bunu onlara anlat," diyen Tamas başıyla zeminde yan yana dizilmiş dört cesedi ve az sonra onlara katılacak olan beşinciyi işaret etli. Beş barut büyücüsü. Beş dost. Sırf hesaba katılmamış bir İmtiyazlı yüzünden. Tamas olaydan hemen önce Kavas'ın -düzenli olarak elini sıkıp sohbet ettiği bir adamın- başına bir kurşun sıkmıştı, ihtiyarın hala bir direniş gösterebilmesi ihtimaline karşı

Damgalıları onun etrafında hazır bekliyorlardı. Yine de İmtiyazlı'ya, yani genelevin içinde saklanana hazır değillerdi. Kadın bir kavunu kesen bir giyotin gibi kapıyı yarıp geçmiş, eldivenli parmakları dans ederken sihriyle Tamas'ın barut büyücülerini paramparça etmişti.

Bir barut büyücüsü, bir mermiyi bir kilometreden daha uzun mesafelere uçurarak hedefi her seferinde on ikiden vurabilirdi. Zihin gücüyle bir mermiyi köşelerden saptırabilir, barut yutarak kendini diğer insanlardan daha kuvvetli ve hızlı kılabilirdi. Fakat yakın mesafelerde İmtiyazlı sihriyle baş edemezdi.

Sadece Tamas, Sabon ve Lajos tepki verecek kadar zaman bulabilmişlerdi. Buna rağmen kadını kıl payı mağlup edebilmişlerdi. Kadın oradan kaçmış, muhtemelen yalnızca takibi önleme amaçlı bir gösteri niyetine yaptığı sihirli yıkımın yankıları saray boyunca onu takip etmişti. Lajos'un ölümcül yarasını açan da ayrılış hamlesiydi ama onu gelişigüzel savurmuştu. Az önce yatakta can veren kişi pekâlâ Sabon ve hatta Tamas da olabilirdi. Bunun düşüncesi bile Tamas'ın kanını dondurmaya yetiyordu.

Feldmareşal bakışlarını kapıdan ayırdı. "Peşinden gitmeliyiz. Onu bulup öldürmeliyiz. Bir kaçak olarak çok tehlikeli."

"Yani büyübozara iş mi çıktı?" dedi Sabon. "Onu niye yakınlarda bulundurduğunu merak ediyordum."

"Kullanmak istemediğim bir önlem," dedi Tamas. "Keşke onunla beraber bir büyücü de gönderebilseydim."

"Ortağı bir İmtiyazlı," dedi Sabon. "Bir büyübozar ve bir İmtiyazlı'nın tek bir firka İmtiyazlısıyla haydi haydi başa çıkabilmesi lazım." Eliyle harap olmuş kapıyı gösterdi.

"Mesele saltanat firkası olduğunda adil dövüşmekten hoşlanmıyorum," dedi Tamas. "Hem unutma, saltanat firkasının bir mensubu ile kiralık bir haydut arasında fark vardır."

"Kimdi o kadın?" diye sordu Sabon. Sesinde sitem olabilecek bir tını mevcuttu.

"Hiçbir fikrim yok," diye çıkıştı Tamas. "Kralın firkasının her üyesini bilirim. Onlarla tanıştım, aynı sofraya oturdum. O kadın bir yabancıydı."

Sabon feldmareşalin öfkesini yorumsuzca kabullendi. "Sakın başka bir firkanın casusu olmasın?"

"Sanmam. Genelev kızlarının tamamı kontrol edildi. O kadının fahişeye benzer bir tarafı yoktu. Güçlü kuvvetli, deneyimliydi. Belki de Kavas'ın sevgilisiydi. Onu bugüne dek hiç görmedim."

"Kavas birini gizli gizli eğitmiş olabilir mi?"

"Çıraklar asla sır olarak tutulmazlar," dedi Tamas. "İmtiyazlılar öyle bir şeye izin vermeyecek kadar kuşkucudurlar."

"Genellikle kuşkularında haklı da çıkarlar," dedi Sabon. "Kadının buradaki varlığının bir sebebi olmalı."

"Biliyorum. Zamanı gelince onunla ilgileniriz."

"Diğerleri de burada olsaydı…" dedi Sabon.

"Daha fazlamız ölürdü," diye belirtti Tamas. Bu sefer daha az çıkabilirmiş gibi ölüleri yeniden saydı. Beş. On yedi büyücüsünden. "Tam da bu nedenle iki gruba ayrıldık." Cesetlere arkasını döndü. "Taniel'den bir haber var mı?"

"Kentteymiş," dedi Sabon.

“Harika. Büyübozarın yanına onu veririm.”

“Emin misin?” diye sordu Sabon. “Fatrasta’dan yeni döndü. Dinlenmek, nişanlısıyla görüşmek için zamana ihtiyacı var.”

“Vlora da yanında mıymış?”

Sabon omuz silkti.

“Umalım da yakında o da gelsin. İşimiz henüz bitmedi.” Feldmareşal itirazları peşinen önlemek için elini kaldırdı. “Ve Taniel darbenin ardından istediği kadar dinlenebilir.”

“Yapılması gereken yapılacak,” dedi Sabon usulca.

İkisi de susup can vermiş silah arkadaşlarım süzdü. Tamas astının koyu tenli kırışık yüzüne bir tebessümün yayıldığını görmeden evvel saniyeler geçti. Delivli yorgun ve hırpani olsa da dizginlenmiş bir neşenin izlerini taşıyordu. “Başardık.”

Tamas dostlarının -askerlerinin- cesetlerine yeniden göz gezdirdi. “Evet,” dedi. “Başardık.” Kendini başını çevirmeye zorladı.

Köşede, üç ayaklı, gümüş bir resim sehpasının üstünde çerçevesi altın yaldızlı bir tablo -saltanat firkasının bir elçisine yaraşır bir ucube- duruyordu. Tamas onu kısa süreliğine inceledi. Tabloda Zakary geniş omuzlara ve çatık kaşlı bir yüz ifadesine sahip gencecik bir delikanlı olarak resmedilmişti.

Resimdeki genç adam, köşede yatan ihtiyar, beli bükük cesetten taban tabana farklıydı. Mermi onu anında öldürecek şekilde beynine girmişti. Yine de Zakary’nin cansız gırtlağı diğerleriyle aynı kelimeleri fısıldamıştı: “Kresimir’in Yemini’ni bozamazsınız.”

İmtiyazlılardan ilki son nefesiyle o lafı ettiğinde Cenka’nın yüzü bir maskaranın boyalı suratı kadar bembeyaz kesilmişti. Hemen, Tamas’tan Adamat’ı buraya, işledikleri suçun kalbine çağırmasını talep etmişti. Tamas ölü barut büyücüsünün yanılmış olmasını, müfettişin hiçbir şey bulamamasını umuyordu.

Tamas sarayın firkaya ait kanadından ayrıldı. Sabon onu yakından takip ediyordu.

“Bana yeni bir koruma lazım,” dedi Tamas, birlikte yürürlerken. Lajos’un naaşı henüz soğumamışken böyle konuşmak ona acı veriyordu.

“Bir Damgalı mı?” diye sordu Sabon.

“Onlardan birini böyle bir işte kullanamam. Şuan olmaz.”

“Gözüme kestirdiğim bir Maharetli vardı,” dedi Sabon. “Olem adında bir adam.”

“Bir asker mi?” diye sordu Tamas. Bu ismi bir yerden çıkarıyordu Elini gözlerinin azıcık altında kaldırdı. “Bu boyda mı? Sarışın?

“Evet.”

“Maharet’i ne?”

“Uykuya ihtiyaç duymuyor. Asla.”

“Yararlı bir özellik,” dedi Tamas.

“Hayli. Üstelik güçlü bir üçüncü gözü de var. Yani İmtiyazlıları tespit edebilir. Onu bilgilendirip idamdan önce yanına yollarım.”

Bir Maharetli, bir barut büyücüsü kadar faydalı olmazdı. Maharetliler daha yaygındı ve sahip

oldukları vasıflar sihirli bir güçten ziyade bir yetenekti. Fakat şu Olem, üçüncü gözünü sihir görmekte kullanabiliyorsa işe yarardı.

Tamas mabedin sürgülü kapı kanatlarına yaklaştı. Tamas'ın askerlerinden ikisi ateşe hazır filintalarıyla duvarın gölgelerinden sıyrıldılar. Tamas onları başıyla selamlayıp kapıyı işaret etti.

Askerlerden biri kemerinden uzun bir bıçak çekti ve mabet kapısının kanatları arasına soktu. "Piskosun mandalını yerine taktı," dedi bıçağı oynatan asker, "ama kapının arkasına bir şey yığmakla uğraşmadı bile. Bana kalırsa pek de akıllıca değil." Kilidi yukarı kaldırmasının ardından o ve arkadaşı kapı kanatlarını iterek açtılar.

Mabet, saraydaki tüm odalar gibi büyüktü. Fakat sarayın geri kalanının aksine, kralın geçici heveslerine uygun olarak dönemlik bir tadilattan geçirilmeyip iki asır önceki halinde bırakılmıştı. Duvarların yaklaşık yarı hizasında, aşırı derecede yüksek kubbeli tavanı ayakta tutan kağnı arabası genişliğindeki sütunların arasında kraliyet ailesi ve üst düzey soylular için localar bulunuyordu. Zemin çeşitli şekillere ve ebatlara sahip karmaşık mozaikler teşkil eden mermer karolarla kaplı olup tavan tanrı Kresimir'in babacan bakışları altında Dokuz Ulus'u kuran azizlerin tablalı tasvirlerini içeriyordu.

Mabedin ön tarafında bankların biraz üstüne yükseltilmiş iki mihrap, onların yanındaysa karaağaçtan yapılma bir minber mevcuttu. Diğerinden küçük ve insanlara daha yakın olan ilk mihrap Adro'nun kurucu azizi Adom'a, yanları mermer kaplı ve üstü kadife örtülü ikincisiyse Kresimir'e adanmıştı. İşte bu ikinci mihrabın yanında Adro hükümdarı XII. Manhouch ile eşi Tarony Düşesi Natalija sinmişlerdi. Gözünü mihrabın arkasındaki ve üstündeki bir noktaya dikmiş olan Natalija'nın dudakları Kresimir'in Urganı'na ettiği sessiz bir duayla kıpır kıpırdı. Manhouch'un beti benzi atmış, gözleri kızarmış, dudakları birbirine yapışarak incecik bir çizgi oluşturmuştu. Adam o sırada çaresizce bir fısıltıyla piskosa bir şeyler söylüyordu. Tamas yaklaşırken durdu.

"Bekle!" diye seslenerek bir elini kaldırdı piskos, kral mihrabın önündeki basamakları koşar adımlarla inip hışımla Tamas'ın üstüne yürürken. Piskosun yaşlı yüzü dertli, cübbesiyse mabede apar topar yaptığı yolculuktan dolayı kırışıktı.

Tamas kralın yaklaşmasını seyretti. Adamın bir elini arkasında tutması, aristokratik genç yüzünde hiddetli duyguların dans etmesi dikkatinden kaçmadı. Manhouch otuzlu yaşlarının sonlarına yaklaşıyor olmasına karşın saltanat firkasının güçlü sihirleri sayesinde en fazla on yedisinde gözüküyordu. Bu hali monarşinin eskimezliğini yansıtmalıydı fakat Tamas eskiden beri böylesine genç duran bir adamı ciddiye almakta zorlanmıştı. Feldmareşal durup kralı süzdü iyice yakınına gelmeden önce bocalamasını seyretti.

Aralarında beş adım kalınca Manhouch tabancasını meydana çıkardı. Silah hızla havaya kalktı. Kralın aldığı nişan bu mesafede keskindi, ne de olsa ateş etmeyi ona bizzat Tamas öğretmişti. Lâkin böyle bir girişimde bulunması bile dünyadan kopukluğuna yönelik talihsizce bir emareydi. Manhouch tetiği çekti.

Tamas zihnen uzandı ve barut patlamasının gücünü emdi. Enerjinin içinden akıp geçtiğini, vücudunu kaliteli bir içki gibi ısıttığım hissetti. Patlamanın gücünü zararsızca zemine yönlendirerek kralın altındaki bir mermer karoyu çatlattı. Manhouch irkilerek çatlaktan geri kaçtı. Silahın namlusundan yuvarlanarak çıkan kurşun yere çarpıp takırdadı ve Tamas'ın ayaklarının dibinde durdu.

Tamas öne çıktı ve silahı namlusundan tutarak kralın elinden aldı. Cildinin yandığını belli belirsiz hissetti.

“Bu ne cüret,” dedi Manhouch. Yüzü pudralı, yanakları allıklıydı. ipek pijaması iyice kırışmış, terden sırılsıklam olmuştu. “Bizi koruyasın diye sana güvendik.” Hafifçe titriyordu.

Tamas gözlerini kralın arkasına çevirip hala mihrabın yanında duran piskosa baktı. Duvara dayanan ihtiyar rahibin yüksek, nakışlı makam şapkası her an düşecekmiş gibi eğriydi. “Herhalde bunu senden almıştır,” dedi Tamas, tabancayı ona doğru sallayarak.

“Bunun için burada değildi,” dedi piskos hırıltılı bir sesle ve çenesini kaldırdı. “Kral içindi. Şerefiyle kendi canını alabilsin ve tanrıtanımaz bir hainin ellerinde can vermesin diye.”

Tamas duyularını yollayarak başka bir barut yığını aradı ama bulamadı. “Yalnızca tek bir tabanca, tek bir kurşun getirmişsin,” dedi. “İki tane getirmen daha insaflıca olurdu.” Hala Kresimir in Urganı na dua etmekte olan kraliçeye göz attı.

“Yapamazsın…” dedi piskos.

“Yapmayacak!” diye atıldı Manhouch. “Bizi öldürmeyecek. Öldüremez. Biz Tanrı’nın seçilmişiyiz.” Derin, titrek bir nefes aldı.

Tamas krala acımadan edemedi. Manhouch’un yaşça göründü günden daha büyük olduğunun farkındaydı fakat aslında bir çocuk tan fazlası değildi. Tüm suç ona yüklenemezdi. Açgözlü mebus ar, budala öğretmenler, yufka yürekli sihirbazlar. Manhouch’un -hayır, berbat- bir kral olmasının çok sayıda sebebi vardı. Yine de kral oydu. Tamas hissettiği acıma duygusunu bastırdı. Manhouch yaptıklarının bedelini ödeyecekti.

“On İkinci Manhouch,” dedi Tamas, “halkını alabildiğine ihmal etmekten tutuklusun. Vatana ihanet, sahtekârlık ve açlığa bağlı cinayet suçlarından duruşmaya çıkacaksın.”

“Duruşma mı?” diye fısıldadı Manhouch.

“Duruşman şimdi,” dedi Tamas. “Hakimin de jürin de benim. Halkın ve Kresimir’in önünde suçlu bulundun.”

“Sakın Tanrı adına konuşma!” dedi piskos. “Manhouch kralımız! Kresimir’in tasdikiyle!”

Tamas neşesizce güldü. “İşine gelince Kresimir’in adını anmaktan çekinmiyorsun, ipek çarşaflarına bir cariye sanlıyken veya elli köylüyü doyurabilecek nefis bir yemeği mideye indirirken de aklına geliyor mu? Yerin Tanrı’nın sağ omzu değil, piskos. Kilise bu darbeyi onayladı.”

Piskosun gözleri kocaman açıldı. “Onaylasa haberim olurdu.”

“Başpiskoslar sana her şeyi söylüyorlar mı? Hiç sanmam.”

Manhouch kuvvetini toplayıp Tamas’ın bakışlarına karşılık verdi. “Kanıtın yok! Tanığın yok! Bu bir duruşma değil.”

Tamas bir elini yana açtı. “Kanıtım dışarıda! İnsanlar işsiz ve aç. Soyluların fahişe peşinde koşup avlanırlarken, tabaklarını etle ve bardaklarını şarapla doldururlarken sıradan vatandaş lağım oluklarında açlıktan ölüyor. Tanık mı istiyorsun? Gelecek hafta İtilaflar’la bütün ülkeyi Kez’e teslim etmeyi planlıyorsun. Sırf borçlarından kurtulmak için hepimizi yabancı bir gücün mandası haline getirmeye razısın.”

“Bunlar bir hainin ağzından çıkan asılsız iddialar,” diye mecalsizce fısıldadı Manhouch.

Tamas başını iki yana salladı. “Öğleyin mebuslarınla, kraliçenle ve yüzlerce akrabanla beraber idam edileceksin.”

“Fırkam seni yok edecek!”

“Onlar çoktan idam edildiler.”

Rengi daha da solan kral şiddetle titremeye başladı ve yere yığıldı. Piskos yavaşça öne çıktı. Manhouch’a bir müddet tepeden bakan Tamas dizinde hoplattığı altı yedi yaşlarındaki genç bir prensin davetsiz anılarını bir kenara itti.

Piskos kralının yanına gelip diz çöktü. Başını kaldırıp Tamas’ı süzdü. “Bunu karın için mi yapıyorsun?”

Evet. “Hayır,” dedi yüksek sesle. “Manhouch tüm bir ulusun kaderinin tek bir ahmağın kaprislerine bağlı olmaması gerektiğini ispatladığı için yapıyorum.”

“Tanrı tasdikli bir hükümdar, devirmene ve bir despot olup çıkmana rağmen Adro’yu sevdiğini mi iddia ediyorsun?” dedi piskos.

Tamas krala göz attı. “Tanrı artık böyle bir şeyi tasdiklemiyor. Altın işlemeli cübben ve genç cariyelerin seni bu kadar kör etmeseydi gerçeği sen de görürdün. Manhouch, Adro’yu ihmal ettiği için çukuru hak ediyor.”

“Onunla orada muhakkak buluşacaksın,” karşılığını verdi piskos.

“Bak bundan hiç şüphem yok, piskos. Ortamın hiç de sıkıcı olmayacağından eminim.” Tamas boş tabancayı Manhouch’un ayaklarının dibine attı. “Tanrı‘yla aranı düzeltmek için öğeleye kadar zamanın var.”

BÖLÜM 3

Taniel, Soylular Evi'nin en üst basamağında durakladı. Bina sabahın bu saatinde bir mezarlık kadar karanlık ve sessizdi. Basamaklara, sokağa ve her kapıya aralıklı olarak askerler konuşlanmıştı. Taniel, Feldmareşal Tamas'ın koyu mavi ceketli adamlarını hemen tanıdı. Çoğu onu simaen bilirdi. Bilmeyenler de güderi ceketine iğnelenmiş gümüş barut fiçısını gördü. Biri selam mahiyetinde elini kaldırdı. Taniel harekete aynı şekilde karşılık verdi, sonra da bir enfiye kutusu çıkarıp elinin tersine ince bir karabarut çizgisi döktü. Onu burnuna çekti.

Barut ona kendini enerjik ve coşkulu hissettirdi. Duyularını ve zihnini keskinleştirdi. Nabzını hızlandırdı ve gergin sinirlerini yatıştırdı. Bir Damgalı için barut hayat demekti.

Taniel omzunda bir dokunuş hissedip döndü. Yol arkadaşı ondan bir kelle boyu daha kısaydı ve vücudu bir ergeninki kadar cılızdı. Kadın onu azıcık da olsa daha dolgun kılan ve sıcak tutan tam boy bir seyahat pardösüsü giyiyor, yüz hatlarının çoğunu gizleyen geniş siperlikli bir şapka takıyordu. Havaya bahar başlangıcının soğuğu egemendi ve Ka-poel bundan çok daha sıcak bir yerden geliyordu.

Kadın önlerinde yükselen binayı sorarcasına işaret ederek ufak, çilli bir eli açığa çıkardı. Taniel onun Soylular Evi gibi bir binayla şimdiye kadar hiç karşılaşmamış olduğunu kendi kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Beş kat yüksekliğindeki ve bir savaş meydanı genişliğindeki bina Adro hükümetinin merkezi olup hem soyluları hem de onların çalışanlarını barındıracak kadar büyüktü.

"Geldik." Taniel'in sesi bu erken saatin tenhalığında epey sert çıkıyordu. "Askerlerin gitmemizi istedikleri yer burasıydı. Ama burada bir ofisi yok ki. Yoksa iş bu gece halloldu mu? Daha iyi bir zaman seçebilirlerdi…" Sözünün devamını getirmedi.

Taniel bir dilsizin karşısında geveleyerek tedirginliğini açığa vuruyordu. Tamas, Vlora'yı öğrendiğinde küplere binecekti ve suç elbette Taniel'in üstüne kalacaktı. Taniel enfiye kutusunu hala tuttuğunu fark etti. Elleri titriyordu. Başparmağının üstüne bir çizgi daha döktü. Barutu burnuna çekti ve kalp atışları hızlanırken başını arkaya yatırdı. Karanlıktaki hatlar keskinleşti, sesler yükseldi ve Taniel barut transının getirdiği huzurla iç geçirdi. Bir elini sokak lambasının ışığına kaldırdı. Artık titremiyordu.

"Pole," dedi kıza hitaben. "Tamas'ı bir süredir görmüyorum. Haşin adamdır. Sadece en yakınındaki birkaç kişiye sıcak davrandığı olur. Sabon. Lajos. Dostları onlardır. Ben sıradan bir askerim, o kadar." Yeşil gözler geniş siperlikli şapkanın altından onu süzdü. "Anladın mı?" diye sordu adam.

Ka-poel kısaca kafa salladı.

"İşte," diyen Taniel elini ceketinin önüne sokup eskiz defterini çıkardı. Solgun dana derisi bir cilde sahip defter kullanımın ve yolculukların etkisiyle iyice eskiyip yıpranmıştı. Taniel sayfaları birbiri ardına çevirdi ve Feldmareşal Tamas'ın bir tasvirini bulunca defteri Ka-poel'a uzattı. Karakalem çizim zamanla dağılmıştı ama feldmareşalin ciddi siması yanılgıya yer bırakmıyordu. Ka-poel çizimi kısa bir süre inceledikten sonra defteri geri verdi.

Taniel dev kapı kanatlarından birini iterek açtı ve ana salona girdi. Solundaki bir merdivenin

yakınında yer alan bir ışık havuzu hariç içerisi zifiri karanlıktı. Duvarda tek bir fener asılıydı ve onun altındaki bir hademe sandalyesinde yorgun bir suret uyuklamaktaydı.

"Bakıyorum da Tamas daha üst makamlara çıkmış."

Taniel kendi sesinin ana salonda yankılanmasını dinledi ve Sabon'un sandalyesinde irkildiğini görmekten memnun oldu. Adamın koyu suratındaki hatları, yalnızca barut transı sayesinde seçebiliyordu. Sabon son kez karşılaştıkları iki sene öncesinden bu yana on yıl yaşlanmışa benziyordu.

"Hoşuma gitmedi," diye ekledi Taniel, tüfeğini ve sırt çantasını omzundan kırmızı pelüş halıya bırakarak. Faytonda geçen yirmi saatin ardından uyuşukluğun geçmesi için eğilip bacaklarını ovuşturdu. "Kışlan çok soğuk, yazları çok tenha olsa gerek. Üstelik bu kadar boş alan yatılı misafirlere davetiye çıkarır."

Sabon gevrek gevrek gülerek yanlarına geldi. Taniel'in elini sıkıp kendine doğru çekti ve ona sarıldı. "Fatrasta nasıl?

"Resmen mi? Hala Kez'le savaş halinde," dedi Taniel. "Gayriresmî olaraksa Kez barış talep etti ve birkaç alay haricinde tüm ordusunu Dokuz'a geri çekti. Fatrastalılar bağımsızlıklarını kazandılar."

"Benim için bir iki Kez İmtiyazlı'sı öldürdün mü?" dedi Sabon.

Taniel tüfeğini ışığa kaldırdı. Sabon parmaklarını dipçikteki bir dizi çentik boyunca gezdirdi ve beğeniyle ıslık çaldı. Hatta birkaç tane de Zebellah," dedi Taniel.

"Onlan öldürmek zordur," diye belirtti Sabon.

Taniel kafa salladı. "Zebellahlar için tek mermiden fazlası gerekti."

"Çift Atar Taniel," dedi Sabon. "Bir sene boyunca Dokuz'un dilinden düşmedin. Saltanat firkasının korkudan ödü patladı. Manhouch'tan seni geri çekmesini istediler. Bir Damgalı'nın bir İmtiyazlı öldürmesi —o bir Kez İmtiyazlısı bile olsa- kötü örnekmiş."

"Çok geç kaldım herhalde?" dedi Taniel, karanlık ana salonda etrafına bakınarak. Öteki türlü burada olmazdı. Her şey planlandığı gibi gittiyse Tamas saltanat firkasını katletmiş ve Manhouch'u esir almıştı.

"Birkaç saat önce bitti," dedi Sabon.

Taniel yaşlı askerin gözlerinde bir sertlik görür gibi oldu. "İşler iyi gitmedi mi?"

"Beş adam kaybettik." Sabon bir isim listesi saydı.

"Kresimir'in yanında huzur bulsunlar." Dileği kendi kulaklarına bile boş gelen Taniel yüzünü ekşitti. "Ya Tamas?"

Sabon iç geçirdi. "O… bitkin. Manhouch'u devirmek yalnızca ilk adımdı. Önümüzde hala idam, yeni hükümetin kurulması, Kez'le olan sorunlar, açlık ve de yoksulluk var. Liste uzadıkça uzuyor."

"Tamas halkla sorun yaşayacağımızı öngörüyor mu?"

"Tamas her şeyi öngörüyor. Saltanat yanlıları çıkacak. Bir milyon kişilik bir kentte çıkmayacağını düşünmek aptallık olur. Gel gör ki sayılarını ve ne kadar teşkilatlı çalışacaklarını bilmiyoruz. Tamas'ın sana ihtiyacı var; tabii Vlora'ya da. O seninle gelmedi mi?" Taniel dönüp Ka-poel'a göz attı. Salondaki diğer tek kişi oydu. Ufak tefek kadın Taniel'in eşyalarını yere bırakmıştı ve mekânı yavaşça dolaşarak loş ışıkta güçlükle seçilebilen tablolara bakıyordu. Sırt çantası hala omzundaydı.

Taniel çenesinin kasıldığını hissetti. "Hayır."

Sabon bir adım geri çekilip başıyla Ka-poel'ı işaret etti.

"Hizmetkârım," dedi Taniel. "Bir Dynizeli."

"Yani bir vahşi, ha?" diye sesli düşündü Sabon. "Dynize imparatorluğu nihayet sınırlarını mı açtı? Bak bu büyük bir haber."

Hayır, dedi Taniel. "Dynize kabilelerinden bazıları batı Fatrasta'da yaşıyor."

"Bir oğlandan daha büyük gözükmüyor."

"Kime oğlan dediğine dikkat et," dedi Taniel. "O konuda biraz alıngandır."

"Öyleyse bir kızdan," dedi Sabon, dostuna alaycı bir bakış atarak. "Güvenilir mi?"

Hayatını, onun benimkini kurtardığından daha fazla kurtardım," cevabını verdi Taniel. "Vahşiler o tür şeyleri çok ciddiye alırlar."

Demek ki çok da vahşi değil," diye mırıldandı Sabon. "Tamas, Vlora'nın neden burada olmadığını bilmek isteyecek."

"Bırak, o işle ben ilgileneyim." Tamas, Fatrasta'yı bile sormadan önce Vlora'yı sorardı. Taniel'in de bildiği gibi iki senenin fazla bir şey değiştireceğini düşünmek ahmaklıktı. İki sene. Çukur aşkına. Sahiden o kadar çok olmuş muydu? Taniel iki sene evvel Kez'in Fatrasta kolonisine, güya kısa sürecek bir seyahate çıkmıştı. Tamas'ın deyimiyle "heyheylerini üzerinden atması" için. Taniel oraya Kez'den bağımsızlıklarını ilan etmelerinden bir hafta önce ulaşmış ve taraf seçmek zorunda kalmıştı.

Sabon kısaca kafa salladı. "Öyleyse seni ona götüreyim."

Taniel eşyalarını toplarken Sabon da gidip feneri kancasından aldı. Beraber karanlık koridorlarda yolculuk ederlerken Ka-poel da birkaç adım arkalarından geldi. Soylular Evi ürkütücü ve kocamandı. Kalın halı ayak seslerini boğduğu için adeta birer hayalet gibi yürüyorlardı. Taniel sessizlikten hazzetmedi. Ona düşmanların kol gezdiği haliyle ormanı hatırlatıyordu. Bir köşeyi döndüklerinde koridorun sonundaki bir odadan gelen ışığı gördüler. Konuşma sesleri de duydular; öfkeyle yükselmiş sesler.

Taniel iyi aydınlatılmış bir oturma odasının -bir soylunun ofisine çıkan antrenin- kapı aralığında durakladı. İçeride iki adam kocaman bir şöminenin önünde karşılıklı duruyordu. Aralarında bir adım bile bulunmayan, yumrukları sıkılı adamlar bir kavganın eşiğindeydiler. Çoğu kişiden daha dikkat çekici bir görünüme ve bir boksörün yıpranmış yüz hatlarına sahip üçüncü bir adam -bir koruma- kenarda bekliyor, şaşkın haliyle belli ki araya girmesi gerekir mi diye merak ediyordu.

"Biliyordun!" diyordu ikilinin daha ufak tefek olanı. Suratı kıpkırmızıydı ve parmak uçlarına kalkarak boyunu diğerininkiyle denkleştirmeye çalışıyordu. Burnundan yukarı ittiği gözlüğü hemen eski yerine kaydı. "Bana doğruyu söyle, planın başından ben bu muydu?"

"Programı öne alacağını biliyor muydun?"

Taniel, Feldmareşal Tamas'ın avuçları öne bakacak şekilde ellerini kaldırmasını seyretti. "Tabii ki bilmiyordum," dedi feldmareşal.

"Sabah her şeyi açıklayacağım."

"Yani idamda! Bu ne biçim bir darbe…" Ufak tefek adam Taniel i fark edip cümlesini yarım bıraktı. "Dışarı çık," dedi. "Bu özel bir konuşma."

Taniel şapkasını çıkarıp kapı çerçevesine dayandı ve kendini sakince yelledi. "Ama sohbet tam

da ilginçleşiyordu," dedi.

"Bu oğlan da kim?" diye Tamas'a sordu ufak tefek adam.

Oğlan mı? Taniel feldmareşale göz attı. Tamas onun bu gece çıkagelmesini bekliyor olamazdı ama azıcık bile şaşırmış gözükmüyordu. Tamas duygularını açığa vuran biri değildi. Taniel bazen onun duyguları olup olmadığını merak ederdi.

Tamas iç geçirdi. "Taniel, seni görmek güzel."

Sahiden öyle miydi? Tamas'ın hiç de mutlu bir hali yoktu. Saçları son iki yılda seyrelmişti ve bıyığı artık siyahtan çok griydi. Yaşlanıyordu. Taniel başını yavaşça sallayarak feldmareşali selamladı.

"Beni affet," dedi Tamas, kısa bir duraksamanın ardından. "Taniel, bu Vekilharç Ondraus. Ondraus, bu da Damgalı Taniel. Büyücülerimden biridir."

"Burası bir oğlana göre değil." Ondraus Taniel'in arkasında bekleyen Ka-poel'ı o sırada fark etti ve gözlerini kıstı. "Ve de bir vahşiye," diye ekledi, ilk başta ne gördüğünden emin olamamışcasına tekrar gözlerini kıstı. Bıyık altından bir şeyler homurdandı.

Tamas, Taniel'i bir barut büyücüsü olarak takdim etmişti. Taniel onun gözünde bundan mı ibaretti? Yalnızca bir diğer asker miydi? Tamas ağzını açtı ama ilk konuşan Taniel oldu.

"Bayım," dedi, "ben Fatrasta ordusunda bir yüzbaşı ve Adro'nun hizmetindeki bir Damgalı'yım. Darbeden haberim vardı. Bir çift İmtiyazlı'yı tek atışla bir kilometreyi aşan mesafelerden öldürebilirim ve birden fazla defa öyle yaptığım oldu. Hiç de bir oğlan değilim."

Ondraus burnunu çekti. "Ah, evet, Tamas. Demek meşhur oğlun bu."

Taniel diliyle dişlerini kurcalayarak babasını seyretti. *Sahiden de öyleyim, değil mi? Bunu ona hatırlattığın iyi oldu, Ondraus. Unutmaya yatkındır.*

"Taniel'in burada bulunmaya hakkı var," dedi Tamas.

Ondraus genç adamı kısa bir süre inceledi. Öfkesi yerini yavaş vavaş hesapçı bir bakışa bırakıyordu. Derin bir ncies aldı, "Teminatlar istiyorum," dedi Tamas'a. Sesindeki duygu kaybolmuştu. Arlık sadece iş konuşuyordu ve bu hali az önceki hiddetinden çok daha korkutucu bir tehlike içeriyordu. "Diğerleri de benim kadar kızacak ama idamdan önce elimi kraliyet defterlerine atabilirsem desteğimi senden esirgemem."

"Ne kadar naziksin," dedi Tamas alaycı bir dille. "Sen kralın vekilharcısın. Kraliyet defterleri zaten sende."

"Hayır," dedi Ondraus, bir çocuğa açıklama yaparcasına, "ben kent vekilharcıyım. Senden Manhouch'un şahsi hesaplarını istiyorum. On yıldır kuyumcudaki pahalı bir fahişe gibi para harcıyordu ve niyetim bunun muhasebesini yapmak."

"Hâzinesini fakirlere açacağımızda anlaşmıştık."

"Ben muhasebesini yaptıktan sonra."

Tamas kısa bir süre düşündü. "Peki, idama kadar vaktin var. Öğleyin."

"Tamam." Ondraus iri yarı adama peşinden gelmesini işaret etti ve ağırlığının büyük bölümünü bir bastona vererek odayı aştı, ikisi de Taniel'i iterek dışarı çıktılar. Karanlık koridorda yürürlerken ayak sesleri mermer zeminde yankılandı.

"Müsaade bile istemedi," dedi Taniel.

“Ondraus için dünya rakamlardan ve aritmetikten fazlası değildir,” dedi Tamas, önemsemez bir el hareketiyle. Taniel’e içeri girmesini işaret edip ona yaklaştı. Karşılıklı el sıkıştılar. Taniel babasının gözlerini tarayarak uzun zamandır görüşmediği silah arkadaşlarıyla yaptığı gibi ona sarılması gerekir mi diye düşündü. Tamas çatık kaşlarla duvara bakıyordu. Belli ki aklı başka yerdeydi. Taniel o fikirden vazgeçti.

“Vlora nerede?” diye sordu Tamas, Ka-poel’ı merakla süzerek. “Yolun üzerinde Jileman’a uğrayıp onu ziyaret etmedin mi?”

“Başka bir faytonla geliyor,” dedi Taniel. Sesini ifadesiz tutmaya çalışıyordu. Tamas’ın ilk sorduğu şey. Elbette.

“Otur,” dedi feldmareşal. “Konuşacak çok şeyimiz var. Gel şununla başlayalım: Bu kız kim?”

Taniel’in sırt çantası ile tüfeğini köşeye bırakmış olan Ka-poel odayı ve perdeleri ilgiyle inceliyordu. Adopest’e bir an önce varmak için o ve Taniel faytondan faytona geçtikleri, yolculuk ederken de uyudukları için Dokuz’un kentlerinde geçirdiği zaman aceleye gelmişti.

“Adı Ka-poel,” dedi Taniel. “Bir Dynizeli. Batı Fatrasta’nın bir kabilesinden. Pole,” diye talimat verdi, “şapkanı çıkar.” Babasına mahcup bir tavırla tebessüm etti. “Ona hala Adro görgü kurallarını öğretiyorum. Âdetleri bizimkilerden çok farklı.”

“Dynize İmparatorluğu sınırlarını açtı mı?” Tamas’ın kuşkucu bir hali vardı.

“Fatrasta Bozkırları’nın çok sayıda yerlisinin Dynizelilerle kan bağı vardır; fakat Dynize ile Fatrasta arasındaki darboğaz sayesinde kuzenlerinin tecritçiliğinin ceremesini çekmezler.”

“Dynize, Fatrasta generallerini endişelendiriyor mu?”

“Endişelendirmek mi? Düşüncesi bile midelerini ekşitiyor. Ama Dynize iç savaşı biteceğe benzemiyor. Bir süre daha bakışlarını dışarıya çevirmeyecekler.”

“Peki ya Kez?” diye sordu Tamas.

“Ben giderken barış girişimlerinde bulunmaya başlamışlardı.”

“Yazık. Fatrasta’nın onları bir süre daha oyalamasını umuyordum.” Tamas oğlunu alıcı gözle süzdü. “Bakıyorum da hala hudut kıyafeti giyiyorsun.”

“Giymemde ne kötülük var? Tüm paramı eve dönüş yolculuğuna harcadım.” Taniel güderi ceketinin önünü çekiştirdi. “Bunlar huduttaki en iyi giysiler. Sıcak, dayanıklı. Adro’nun ne kadar soğuk olabildiğini unutmuşum. İyi ki giymişim.”

“Anlıyorum.” Tamas dönüp Ka-poel’ın yanına gitti ve onu tepeden tırnağa gözden geçirdi. Şapkasını iki elinde birden tutan genç kız onun bakışlarına çekinmeden karşılık verdi. Ateş kızılı saçları ve açık tenini kaplayan solgun çiller Dokuz’da rastlanmayan bir tuhaflıktı. Yüz hatları küçük, minyondu. Dokuz’un büyük bölümünün Dynizeliler hakkında beslediği iri yarı, vahşi savaşçı imajıyla uyuştuğu söylenemezdi.

“Büyüleyici,” dedi Tamas. “Onunla nasıl karşılaştın?”

“Alayımızın izcisiydi,” dedi Taniel. “Fatrasta Bozkırlarında Kez İmtiyazlıları‘nın izini sürmemize yardım etti. Zamanla gözcüm oldu ve birkaç defa hayatını kurtardım. O zamandan beri de yanımdan ayrılmadı.”

“Adroca konuşabiliyor mu?”

“Dilsizdir. Ama duyduğunu anlar.”

Tamas öne eğilip Ka-poel'ın gözlerinin içine baktı. At satın alır gibi yanaklarını ve kulaklarını da inceledi. Taniel babasının şimdi dişlere de bakıp bakmayacağını merak etti. Öyle bir şey yaparsa Ka-poel onu ısırırdı. Taniel, içten içe biraz bunu umuyordu.

"O da bir sihirbaz. Bir Kemikgöz," dedi Taniel. "İmtiyazlıların Dynize versiyonu gibi. Yine de anladığım kadarıyla sihirleri onlarınkinden farklı."

"Vahşi sihirbazlar," dedi Tamas. "Haklarında bir şeyler duymuştum. Çok da küçükmüş. Kaç yaşında?"

"On dört," dedi Taniel. "Sanırım. Halkı ufak tefektir ama savaş meydanında iblisten farksızdır. Tüfek kullanmakta da fena değiller. Ah," dedi ansızın aklına gelince. "Sana göstermek istediğim bir şey vardı."

Eliyle tüfeğini işaret etti. Ka-poel onu çantaya bağlayan düğümü açıp silahı genç adama götürdü. Taniel sırıtarak tüfeği babasına uzattı.

"Yoksa bu..? O atış için kullandığın tüfek mi?" diye sordu Tamas.

"İyi bildin."

Tamas tüfeği namlusundan tuttu, ters çevirdi ve nişan aldı. "Fazlasıyla uzun. Ağırlığı fena değil. Namlusu yivli ve çakmak falyasının üstü kapalı. İşçiliği harika."

"Namlunun altındaki isme bir bak."

"Bir Hrusch. Çok güzel."

"Sadece tasarımıyla değil," dedi Taniel. "Bizzat onun eseri. Beraber Fatrasta'da bir ay geçirdik. Epeydir bu tüfeğin üstünde çalışıyordu ve onu bana armağan etti."

Tamas'in gözleri kocaman açıldı. "Yani hakiki mi? Daha iyi üretilmiş bir tüfek görmedim. Patent haklarını bir yıl önce satın aldık ve o zamandan beri ordu için seri imalat yapıyoruz; ama şimdiye kadar hiç bizzat onun elinden çıkmış bir tanesiyle karşılaşmamıştım."

Babasının duyduğu huşu Taniel'i gururlandırdı, işte nihayet bir yenilik. Tamas'ın gurur duyabileceği bir şey. "O patenti Kez de satın almaya çalıştı," dedi.

"Sahi mi? Fatrasta'yla savaşta olmalarına rağmen mi?"

"Elbette. Hrusch tüfeği hudutta canlarına okudu. En kötü hava koşullarında bile neredeyse hiç tutukluk yapmadı. Ama Hrusch bir sandık dolusu altın ve bir kontluk karşılığında bile tasarımını onlara satmaya yanaşmadı. Kez silah ustaları da çalışmasını taklit edemediler."

"Zaten bizzat onun tarafından eğitilmediği takdirde hiç kimse edemez." Tamas tüfeği birkaç dakika daha yakından inceledikten sonra geri verdi.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu Taniel.

"Fevkalade." Feldmareşalin ilgisi ansızın söner, dikkati başka bir konuya çevrilir gibi gözüktü.

Taniel tereddüt etti. "Öyleyse bu da hoşuna gidecek." Bir elini Ka-poel'a uzattı. Kız ona yetişkin bir adamın ön kolundan azıcık daha uzun ve cilalı maundan yapılma tahta bir kutu getirdi.

"Bir hediye," dedi Taniel.

Tamas kutuyu bir masanın üstüne koyup kapağını açtı. "Olağanüstü," diye fısıldadı.

"Testere kabzalı[3] düello tabancaları," dedi Taniel. "Hrusch un en büyük oğlunun imalatı; ki babasından bile daha iyi bir silah ustası olduğu söylenir. Su geçirmez falyalı hassas çakmak ve çelik

yaylı döner rulman. Yivsiz ama çoğu silahtan daha isabetli.” Babasının yüzü neşeyle aydınlanırken Taniel yine gururlanmadan edemedi.

Tamas birbirinin eşi tabanca çiftinden birini eline alıp parmaklarını sekizgen namluda ileri geri gezdirdi. Fildişi kakmalar fener ışığını yansıtırken üzerlerindeki cila parıltısıyla göz kamaştırdı. “Bu tabancalar harikulade. Sırf onları kullanabilmek için gidip kendime hakaret ettirmeliyim.”

Taniel gevrek gevrek güldü. Bu tam da babasının yapacağı bir şeye benziyordu.

“Bunlar… muhteşem,” dedi Tamas.

Taniel babasının gözlerinde bir parıltı seçer gibi oldu. Çok mu gururlanmıştı? Minnettar mıydı? Hayır, diye karar verdi. Tamas o kelimelerin anlamını bilmezdi.

“Keşke konuşacak daha çok zamanımız olsaydı,” dedi feldmareşal.

“İşinin başına mı dönmen gerekiyor?” Elbette. Gevezelik etmeye vakit yoktu. Uzun zamandır görüşmediği oğluyla hasret gidermeye de.

Maalesef, dedi Tamas, oğlunun alaycılığını fark etmeyerek veya duymazdan gelerek. “Sabon!” diye seslendi. Delivli çabucak kapı aralığında belirdi. “Fedaileri getir.” Sabon yine gözden kayboldu. “Şimdi, Vlora nerede? İkinize de ihtiyacımız var. Sabon sana kayıplarımızdan bahsetti mi?”

“Bahsetti. Üzücü bir haber. Vlora da muhtemelen eninde sonunda çıkıp gelecektir,” dedi, omuz silkerek. “Onunla tam olarak konuştuğumu söyleyemem.”

Tamas kaşlarım çattı. “Sanmıştım ki—”

“Onu başka bir adamın yatağında buldum,” diyen Taniel, babasının yüzünde beliren şok ifadesinden memnuniyet duydu. Şokun öfkeye, sonra da kedere dönmesi uzun sürmedi.

“Neden? Ne zaman? Ne kadardır?” Kelimeler Tamas’ın ağzından dökülüverdi. Taniel bu gerçek şaşkınlık ânına daha önce tanıklık etmiş veya bundan sonra edecek biri olup olmadığını merak etti.

Taniel tüfeğine yaslandı ve alaycı gülüşünü gizlemeye çalıştı. Tamas neden dert etsindi? Vlora onun nişanlısı değildi ki. “Dedikodulara bakılırsa aylardır. Onu baştan çıkarsın diye adama ödeme yapılmış. Heyecan ve para peşindeki bir soylu çocuğuymuş.”

“Ödeme mi yapılmış?” diye gözlerini kısarak sordu Tamas.

“Bir komplo,” dedi Taniel. “Ucuz bir intikam. Varlıklı bir soylu tarafından planlandığı kesin gibi.” Taniel gerçek suçlunun kim olduğunu bulmaya vakit ayırmamıştı ama pek şüphesi yoktu. Soylular Tamas’tan nefret ederlerdi. Feldmareşal sıradan bir aileden geliyordu ve kralın üstündeki nüfuzunu kullanarak zenginlerin ordudan mevki satın almalarının önüne geçmişti. Yalnızca becerikliler rütbe atlarlardı. Bu durum geleneklere tersti ama aynı zamanda Adro ordusunu Dokuz’daki en iyilerden biri kılardı. Soylular Tamas’tan çok korktukları için ona doğrudan saldıramasalar da oğlunu bile kullanarak ona zarar verebilecek her türlü yönteme başvururlardı.

Tamas bir hırıltıyla dişlerini sıktı. “Bu gece soyluların yarısını tutukladım. Krallarıyla beraber giyotini boylayacaklar. Parayı kimin ödediğini bulacağım ve…”

Taniel’in üstüne ani bir yorgunluk çöktü. Kendisinin çıkarmadığı bir savaşta çarpışarak geçen yıllar, aylar süren sıkış tepiş bir yolculuk, eve döndüğünde de onu bekleyen ihanet ve bir darbe. Öfkesi bitip tükenmişti. Eline yine bir kara barut çizgisi döküp burnuna çekti. “Giyotin yeter de artar bile. Adamlarını boşa harcama.” *Öfkeni de boşa harcama; tabii, Kresimir biliyor ya, sende ondan*

bol bir şey yok. Lâkin acıma duygusu hak getire. En azından asıl ihanete uğrayan kişi, yani oğlun için.

Tamas gözlerini ovuşturdu. "Vlora'yı izletmeliydim."

"Canının istediğini yapmakta serbest," dedi Taniel. Sözleri bir hırıltı gibi çıkmıştı.

"Düğün ne olacak?"

"Yüzüğünü onu yatağa atan puşta mıhladım. Herifi kendi kılıcından sökmeleri gerekmiştir."

Sabon odaya tekrar girdi. Onu eyerde veya bir meyhane bankında uyumaya alışkın kişilere uygun kıyafetler giyen bir çift tekinsiz görünümlü tip takip etti. Yabancılardan ilki uzun boylu ve ince yapılı bir adamdı. Saçları başının arkasına kadar seyrelmişse de otuzundan büyük olamazdı. Tüm karnını kapatan bir kemer takıyor, farklı ebatlarda ve şekillerde dört kılıç ile üç tabanca taşıyordu. Ellerinde bir İmtiyazlı'nın eldivenleri vardı ama bunlar renkli rünlerle bezeli beyaz kumaştan değil, altın sarısı rünlerle bezeli koyu maviden dikilmişti. Adam bir büyübozar, yani sihri etkisizleştirmek uğruna doğuştan gelen sihirsel yeteneklerinden gönüllü olarak vazgeçmiş bir İmtiyazlı'ydı.

Diğer yabancıysa bir kadındı. Otuzlarının sonlarında gözüküyor, bir binici pantolonu ve ceketi giyiyordu. Güzelliği dudağının kenarından başlayıp şakağına kadar çıkan eski bir yara iziyle bozuluyordu. O da Başka'ya dokunabilmesini sağlayan İmtiyazlı eldivenleri giyiyordu. Fakat onunkiler kan kırmızısı rünlerle bezeli beyaz kumaştandı. Taniel kadının niçin bir firkaya mensup olmadığını merak etti. Üçüncü gözünü açmadan da onun böyle bir şey için yeterince güçlü olduğunu sezebiliyordu.

Tamas bunların fedailer olduklarını söylemişti. Bu ikisi kendilerine has bir görünüme sahipti. Birlikte çalışan bir İmtiyazlı ve bir büyübozar tehlikeli bir kombinasyondu. Maharetlileri, Damgalıları ve İmtiyazlıları avlamakta kullanılırlardı. Taniel babasının bunlardan hangisini gözüne kestirdiğini merak etti.

"Gökçizgi'deki kıyımımızda bir İmtiyazlı'yı elimizden kaçırdık," dedi Tamas. "Saltanat firkasından değildi ama yine de güçlüydü. Siz üçünüzün," —Ka-poel'a göz attı— "dördünüzün onu bulup öldürmesini istiyorum."

Tamas tekrardan askerlerine brifing vermeye alışkın bir adam rolüne bürünmüştü. Taniel eve dönüşünün bir brifingten ve yeni bir görevden fazlasıyla sonuçlanmayacağını anladı. Yine bir İmtiyazlı avına çıkacaktı. İki fedaiye göz gezdirdi. Becerikli bir halleri vardı. Taniel, Fatrasta'dayken daha azıyla da çalışmıştı. Peşine düştükleri şu İmtiyazlı yarım solukta beş tecrübeli barut büyücüsünü öldürmüştü. Tehlikeli olduğuna kuşku yoktu ve Taniel şimdiye kadar bir şehrin içinde hiç ava çıkmamıştı. Böyle zorlu bir görevin geçici bir süreliğine de olsa aklındaki daha başka… konuları unutturacağına karar verdi.

Enfiye kutusunu yeniden çıkardı ve babasının onaylamayan bakışlarına aldırış etmeden elinin üstüne bir çizgi döktü.

* * *

Nila şöminede asılı büyük demir tencerenin altında yanan ateşi seyretmek için bir anlığına duraksadı. Çatlak ellerini birbirine sürterek alevlerin karşısında ısıttı. Su yakında kaynardı ve o zaman konaktaki herkesin çamaşırlarını yıkamayı bitirebilirdi. Kirli çamaşırları küçük bir yığın

halinde kilerin yanına bırakmıştı; fakat hizmetkârların üniformaları gibi ailenin çoğu giysisi de dün akşamdan beri sıcak suyla ve kül sabunuyla dolu büyük kazanlarda bekletiliyordu. Hepsi de tek tek kaynatılacak, durulanacak, sonra da asılarak kurutulacaktı ama Nila'nın evvela dükün tören üniformasını ütülemesi lazımdı. Dük saat onda kralla bir toplantı yapacaktı. Toplantıya hala saatler olsa da tüm bu işler -yıkama, durulama ve ütüleme- aşçılar kalkıp kahvaltıyı hazırlamadan önce bitmeliydi.

Çamaşırhanenin kapısı açıldı ve beş yaşlarındaki bir oğlan uyku mahmuru gözlerini ovuşturarak mutfağa girdi.

"Uyuyamadın mı, küçük efendi?" diye sordu Nila.

"Hayır," dedi oğlan. Dük Eldaminse'in tek çocuğu Jakob çok hastalıklıydı. Sarı saçlara ve dar yanaklı solgun bir surata sahipti. Yaşına göre ufak tefek ama parlak zekâlıydı ve hizmetkârlara karşı, bir dük evladının olması gerekenden daha dost canlısıydı. O doğduğunda Nila on üç yaşındaydı ve ailenin hizmetinde bir çamaşırcı yamağıydı. Jakob yürümeyi öğrendiği günlerden itibaren Nila'ya yakınlık göstererek hem annesini hem de dadısını hüsrana uğratmıştı.

"Geç otur şöyle," dedi Nila, çocuk için ateşin yakınına temiz ve kuru bir battaniye sererek. "Ama sadece birkaç dakikalığına. Ganny uyanmadan önce yatağına dönmen lazım."

Battaniyenin üstüne kurulan Jacob genç kızın ütüleri ocağın üstünde ısıtmasını ve babasının giysilerini sermesini seyretti. Fazla geçmeden gözleri kapanmaya başladı ve yere yanlamasına uzandı.

Nila büyük bir çamaşır leğenini demir tencerenin yanına sürükledi. Tam içine su dökecekti ki kapı tekrar açıldı.

"Nila!" Ganny ellerini beline koymuş, kapıda dikiliyordu. Yirmi altısındaydı ve yaşının ötesinde ciddiydi; tam da bir dukalık varisinin mürebbiyesine yakışır şekilde. Kakao rengi saçlarını başının arkasında sıkıca topuz yapmıştı. Geceliği içindeyken bile yalın bir elbiseye ve kestane rengi serkeş buklelere sahip Nila'dan daha muntazam bir hali vardı.

Nila işaret parmağını dudaklarına dayadı.

"Burada durmaması gerektiğini biliyorsun," dedi Ganny, sesini alçaltarak.

"Ya ne yapsaydım? Çek git mi deseydim?"

"Elbette!"

"Onu rahat bırak. Nihayet içi geçti."

"Burada üşütür."

"Ateşin hemen yanında yatıyor," diye belirtti Nila.

"Düşes onu burada bulursa çileden çıkar! Ganny parmağını genç kıza doğru salladı. "Sokağa atıldığın zaman sana arka çıkmam.

"Bugüne kadar hiç çıktın mı ki?"

Ganny'nin dudakları sert bir ifadeyle büzüldü. "Bu akşam düşese işten çıkarılmanı tavsiye edeceğim. Jakob'a kötü örnekten başka bir şey değilsin."

"Ben…" Nila uyuyan oğlana uzun bir bakış atıp ağzını kapadı. Ne bir aileye ne de tanıdıkları sahipti. Düşes zaten ondan hazzetmezdi. Dük Eldaminse'in hizmetkârlarıyla düşüp kalkmak gibi bir huyu vardı ve son zamanlarda onu daha sık süzmeye başlamıştı. Bir zorba bile olsa Ganny'yle sürtüşmek Nila'nın işine gelmezdi. "Üzgünüm, Ganny," dedi. "Onu hemen yatağına götürürüm.

Lekelerini çıkarmamı istediğin bir giysin var mıydı?"

"Bak bu tutumun daha iyi," dedi Ganny. "Şimdi…"

Sözü ön kapının çalınmasıyla kesildi. Tahtaya inen yumruklar konağın arka tarafından bile duyulacak kadar yüksekti.

"Böyle erken bir saatte kim gelmiş olabilir?" Ganny geceliğine daha sıkı sarınıp koridora çıktı. "Lordu ve leydiyi uyandıracaklar!"

Nila ellerini beline koyup Jakob'a baktı. "Başımı belaya sokacaksın, genç efendi."

Oğlanın gözleri kırpışarak açıldı. "Üzgünüm," dedi.

Genç kız onun yanına diz çöktü. "Sorun değil, uyumaya devam et. Ben seni yatağına taşırım."

Tam çocuğu yerden kaldırmışken evin önünden çığlıklar duydu.

Bunu önce bağrışlar, sonra da ana koridordaki merdivenden yukarı paldır küldür çıkan ayakların sesi izledi. Nila konak çalışanlarına ait olmayan kızgın erkek sesleri işitti.

"O ne?" diye sordu Jakob.

Nila ellerinin titrediğini hissedemesin diye onu ayakları üstüne bıraktı. "Çabuk ol," dedi. "Çamaşır teknesine gir."

Jakob'un alt dudağı titriyordu. "Neden? Neler oluyor?"

"Saklan!"

Çocuk çamaşır teknesine girdi. Nila kirli çamaşırları onun üstüne döküp güzelce yığdı, sonra da alelacele koridora çıktı.

Çıkar çıkmaz da bir askerle çarpıştı. Adam onu mutfağa geri itti. Fazla geçmeden daha başka iki adam, sonra da Ganny'yi ensesinden tutmuş bir diğeri yanlarına geldi. O adam Ganny'yi iterek yere düşürdü. Mürebbiyenin gözlerinde öfkeyle karışık bir korku mevcuttu.

"Bu ikisi işimizi görür." dedi askerlerden biri. Üstende koyu mavi Adro ordusu üniformasının göğsüne iki altın hizmet nişanı ve krallığa denizaşırı hizmet ettiğini belirten gümüş bir madalya takılıydı. Asker kemerini çözmeye başlayarak Nila'nın üstüne yürüdü.

Nila ocaktaki sıcak ütüyü kaptığı gibi tüm gücüyle onun suratına çarptı. Adam silah arkadaşlarının bağrışları arasında yere yığıldı.

Biri genç kızı kollarından, bir başkasıysa bacaklarından yakaladı.

"Pek de cilveliymiş," dedi biri.

"Yaptığının izi kalacak," dedi diğeri.

"Bu ne demek oluyor!" Ganny nihayet doğrulmayı becerdi. "Bu evin kime ait olduğunu biliyor musunuz?"

"Kapa çeneni." Nila'nın vurduğu asker de ayağa kalkmıştı. Yüzünün bir yanı şiş bir yanıkla kaplıydı. Ganny'nin karnına sert bir yumruk indirdi. "Az sonra senin de sıran gelecek." Nila'ya doğru döndü.

Nila baş edemeyeceği kadar kuvvetli ellere direndi. Jakob'un bunu görmeyeceğini umarak çamaşır teknesine doğru döndü ve gözlerini yumup gelecek darbeyi bekledi.

"Heathlo!" diye bağırdı bir ses.

Nila gözlerini yeniden açtığı sırada onu tutan eller ansızın geri çekildi.

“Çukur aşkına ne halt yiyorsun, asker?” Konuşan adam diğerleriyle aynı üniformayı giyiyordu. Aradaki tek fark, gümüşi klapasına iğnelenmiş altın bir üçgendi. Koyu sarı saçları, özenle kesilmiş bir sakalı vardı. Ağzının kenarından bir sigara sarkmaktaydı. Nila daha önce hiç sakallı bir asker görmemişti.

“Sadece, biraz eğleniyorduk, Çavuş.” Heathlo genç kıza dik dik baktı ve çavuşa doğru döndü.

“Eğlenmek mi? Bize eğlence yok, asker. Burası ordu. Feldmareşalin emirlerini duydun.”

“İyi de çavuşum…”

Çavuş eğilip yerdeki ütüyü eline aldı. Önce onun tabanına, ardından askerin suratındaki yanığa baktı. “Öteki tarafa da bir tane ister misin?”

Heathlo’nun bakışları sertleşti. “Bu kaltak bana vurdu.”

“Bir Adro vatandaşının ırzına geçmeye kalkıştığını tekrar görürsem yüzünden daha cici bir yerine vururum.” Çavuş sigarasını ona doğrulttu. “Burası Gurla değil.”

“Bunu yüzbaşıya bildireceğim,komutanım,” dedi Heathlo, dudak bükerek.

Çavuş omuz silkti.

“Heathlo,” dedi diğer askerlerden biri. “Daha fazla üsteleme. Kusura bakma, çavuşum. Heathlo bölükte yenidir.”

“Onu hizada tutun,” dedi çavuş. “O yeni olabilir ama siz ikinizden daha iyisini bekliyorum.” Ganny’nin ayağa kalkmasına yardım etti, sonra da Nila’ya doğru dönüp parmağını alnına dokundurdu. “Hanımefendi. Dük Eldaminse’in oğlunu arıyoruz.”

Ganny genç kıza baktı. Nila kadının dehşet içinde olduğunu görebiliyordu. “Senin yanındaydı,” dedi mürebbiye.

Nila kendini çavuşun mavi gözlerine bakmaya zorladı. “Onu az önce yatağına taşıdım.”

“Yürüyün,” dedi çavuş, askerlerine. “Çocuğu bulun.” Adamlar çabucak odayı terk ettiler. Çavuş geride kalıp mutfağı yavaşça gözden geçirdi.“Yatağında değil.”

“Gezinmek gibi bir huyu vardır,” dedi Nila. “Onu yatağına yatırmıştım ama gürültüden korktuğuna eminim. Neler oluyor?” Yaşananlar tesadüfi değildi. Bu askerler konağın kime ait olduğunu çok iyi biliyorlardı. Çavuş bir feldmareşalden bahsetmişti. Adro’da o rütbeyi taşıyan tek bir kişi vardı: Feldmareşal Tamas.

“Dük Eldaminse ve ailesi vatana ihanetten tutuklular,” dedi çavuş.

Yüzü sapsarı kesilen Ganny bayıldı bayılacaktı.

Nila karnının kasıldığını hissetti. Vatana ihanet. Bu tür suçlamalar tüm çalışanlara kuşkuyla bakılmasına yol açardı. Kaçış yoktu. Bir keresinde Demir Kral’ın özbeöz kuzeni olan bir arşidükle ilgili bir hikâye duymuştu. Tahta karşı komplo kuran arşidükün ailesi ve tüm çalışanları giyotine gönderilmişti.

“Gitmekte serbestsiniz,” dedi çavuş. “Biz sadece dük ve ailesi için buradayız.” Adam kaşlarını çatarak çamaşır teknesine yaklaştı. “Yeni bir iş bulmaya bakın. Hatta yapabilirseniz en azından birkaç günlüğüne şehri terk edin.” Sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırdı ve teknenin en üstündeki bir pantolonu kaldırdı.

“Olem!”

Çavuş başını sesin geldiği yöne doğru çevirirken içeri başka bir asker girdi.

“Oğlanı buldular mı?” diye sordu Olem. Çamaşır teknesi unutulmuştu.

“Hayır ama sana çağrı geldi. Feldmareşalden.”

“Bana mı?” Olem şüpheye düşmüş gibiydi.

“Derhal Binbaşı Sabon’un yanına gidecekmişsin.”

“Pekâlâ,” diyen Olem sigarasını mutfak masasında söndürdü. Gözünü Heathlo’dan ayırma. Kadınları itip kakmasına müsaade etme. Bizim çocukları meşgul etmek için onlara bir kucak dolusu ganimet vermen gerekirse ver.”

“İyi de emirlerimiz—”

“Bizimkiler o emirlerden bazılarını öyle veya böyle çiğneyecekler. Asılmalarıyla sonuçlanmayacak olanları çiğnesinler daha iyi.”

“Peki.”

Olem mutfağa son bir defa göz gezdirdi. “Evdeki değerli eşyalarınızı alıp burayı terk edin,” dedi. “Dük bir daha geri gelmeyeceğine göre…” Gitmeden önce Ganny’ye ve Nila’ya bakarak tekrar alnına dokundu.

O yüzden ne isterseniz alın, diye cümleyi kafasında tamamladı Nila.

Ganny genç kıza son bir bakış attı ve koşarak koridora çıktı. Hemen ardından hizmetçi merdivenindeki ayak sesleri Nila’ya kadar ulaştı.

Nila kâhyanın anahtarını şömine rafının üstünde saklı tutulduğu yerden alıp gümüş çatal bıçak dolabının kilidini açtı. Üst kattaki şiltesinin altına gizlediği şeyler, şu an bir çuvalın içine doldurduğu gümüşlerin yanında beş para etmezdi.

Koridordaki askerlerin sesi kesilene kadar bekledi, sonra da Jakob’u çamaşır teknesinin içinden çıkardı. Pijamasını çıkarmasına yardım etti ve ona ayakçı çocuklardan birinin kirli pantolonu ile gömleğini verdi. Giysiler oğlana bol geldi ama şimdilik idare etmekten başka çare yoktu.

“Ne yapıyoruz?” diye sordu Jakob.

“Seni güvenli bir yere götürüyorum.”

“Bayan Ganny ne olacak?”

“Sanırım onu bir daha görmeyeceğiz,” cevabını verdi Nila.

“Ya annemle babam?”

“Bilmiyorum,” dedi Nila. “Sanırım burada olsalar benimle gelmeni isterlerdi.” Şöminenin köşesinden bir avuç dolusu soğumuş kül aldı ve avucunda suyla karıştırdı. “Kıpırdama,” deyip külleri oğlanın saçlarına ve suratına buladı. Bu iş de bilince onun elini tuttu ve omzuna vurduğu çuval dolusu çalıntı gümüş eşyayla beraber arka girişe yollandı.

Konağın arkasındaki ara sokakta iki asker nöbet tutuyordu. Nila boynu bükük vaziyette onlara yaklaştı.

“Hey sen,” dedi adamlardan biri. “Bu kimin çocuğu?”

“Benim,” dedi Nila.

Asker uzanıp Jakob’un çenesini kaldırdı. “Bir dük çocuğuna benzemiyor.”

“Oğlanı bulana kadar onu bırakmasak mı?” dedi diğeri.

“Çavuş Olem gidebileceğimizi söyledi,” dedi Nila.

“İyi,” dedi asker. “Gidin öyleyse. Zaten yoğun bir gece geçiriyoruz.”

BÖLÜM 4

Adamat, Tamas'ın askerlerinden birinin sürdüğü bir faytonla Gökçizgi'den dosdoğru evine gitti. Adro'nun sessiz sokaklarında yol alırken ona uzun yolculuğunda bir tek içindeki kaygılar ve kendinden duyduğu şüpheler eşlik etti. İçten içe daha hızlı gidebilmeyi dilese de bunun hiçbir faydası dokunmadı. Faytondan aşağı atladığında doğu göğü aydınlanmaya başlıyordu. Parmaklıklı kapıyı iterek açtı ve küçük bahçesinden geçip ön kapıya ulaştı. Anahtarlarını çıkarırken bocalayarak onları bir defa düşürdü, sonra da durup derin bir nefes aldı.

Kendi kendine bundan daha kötülerini de gördüğünü söyledi. Oktersehn'deki isyanlardan beter olacak değildi ya. Doğru anahtarı kilide sokup çevirdi. Kapıyı yarı itip yarı tekmeleyerek açtığı sırada paslı metalden bir gıcırtı yükseldi.

Basamakları ikişer ikişer tırmanarak birinci kata çıktı ve koridor boyunca koşarken yanından geçtiği kapıları yumrukladı. Kendi odasına ulaştığında da kapıyı güm diye açtı.

"Faye," dedi.

Karısı başını yastıktan kaldırıp kısık bir fenerin ışığında ona baktı. Yüzünde dans eden gölgeler siyah, kıvırcık saçlarının halesi altında daha bir koyuydu. "Saat kaç?" dedi kadın.

"Sabahın beşini biraz geçti," dedi Adamat. Fenerin ışığını artırdıktan sonra yatak örtüsünü hızla kaldırdı. "Kalk. Offendale'deki eve gidiyorsun."

Faye örtüyü göğsüne bastırdı. "Ne yapıyorsun? Offendale'deki hangi ev?"

"Hani teşkilata girdiğimde satın aldığımız. Sen ve çocuklar günün birinde tehlikeye düşerseniz diye."

Faye doğrulup oturdu. "O evi sattık sanıyordum. Ben… Adamat. Neler oldu?" Sesine bir kaygı tınısı karışmaya başlıyordu. "Bunun Lourent ailesiyle bir ilgisi var mı? Veya yeni bir vakayla?"

Lourent ailesi Adamat'ı en genç kızlarına talip olan adamın belirsiz geçmişini araştırsın diye tutmuştu. Adamat adamın bir sahtekâr olduğunu ifşa etmek zorunda kalınca olay kötü sonlanmıştı.

"Hayır, onunla ilgisi yok. Bu çok daha büyük." Adamat koridordan gelen hafif ayak seslerini duyunca arkasına döndü. "Astrit," dedi usulca. En küçük kızı koltuk altına yıpranmış bir pelüş köpek sıkıştırmıştı. Üstünde geceliğiyle ve ayaklarında Faye'in ona birkaç boy büyük gelen eski terlikleriyle o loş ışıkta annesinin minyatür bir versiyonu gibiydi. Küçük kız soru sorarcasına başını yana eğdi. "Git seyahat paltonu al, canım," dedi Adamat. "Bir gezintiye çıkıyorsunuz.

"Bir elbise giymek zorunda mıyım?" diye sordu kız.

Adamat zoraki bir tebessüm etti. "Hayır, canım. Geceliğinin üstüne paltonu giy yeter. Az sonra yola çıkacaksınız. Pabuçlarını unutma."

Astrit ona gülümseyip arkasına döndü ve elindeki eski püskü oyuncak köpekle beraber seke seke koridorda uzaklaştı. Odalarından çıkmaya başlayan yaşça büyük kardeşleri önlerinden geçerken ona tuhaf tuhaf baktılar.

"Josep," dedi Adamat en büyük oğluna. "Kardeşlerini yolculuğa hazırla. Çabuk ol. Yanlarına birkaç hafta yetecek kadar giysi almalarını söyle."

On altısını yeni doldurmuş ve okulu tatile girmiş olan oğlan yaşına göre ciddi mizaçlıydı. Parmağındaki yüzüğü tedirgince ovaladı; yüzük Adamat'ın babasının ölmeden önce verdiği bir armağandı ve Josep onu nadiren çıkarırdı. Delikanlı kısa bir süre açıklama bekledi. Öyle bir şey gelmeyince de kafa salladı ve kardeşlerini gerisingeri odalarına sokmaya başladı.

Aferin oğlum. Adamat yataktaki Faye'e doğru döndü. Artık oturmakta olan kadın bir elini başında gezdirerek birbirine dolanmış saçlarını çekiştirdi.

"Umarım iyi bir açıklaman vardır," dedi kansı. "Neler oldu? Çocuklar tehlikede mi? Ya sen? Bütün bunlar yeni üstlendiğin bir görev yüzünden mi? Sana soylu eşlerinin peşinde gezmekten ve başkalarının işine burnunu sokmaktan vazgeçmeni söylemiştim."

Adamat gözlerini yumdu. "Ben bir müfettişim, hayatım. Diğer insanların işi benim de işimdir. isyanlar çıkacak. Senin ve çocukların bir saat içinde kenti terk etmenizi istiyorum. Tabii sadece bir önlem olarak. "

"Niye isyanlar çıkacakmış?"

Canı çıkasıca kadın. Adamat itaatkâr bir eş için neler vermezdi "Bir darbe gerçekleşti. Manhouch öğleyin giyotini boylayacak."

Karısının ağzının bir karış açık kalması ona kısa bir memnuniyet yaşattı. Sonra kadın hiç vakit kaybetmeden ayağa kalkıp gardıroba yöneldi. Adamat bir müddet karısını seyretti. Faye'in vücudu bir zamanlar olduğundan daha köşeliydi, yumuşak kıvrımların ve hafif çekici bir tombulluğun yerini sivri dirsekler ve kırışık bir cilt almıştı. Adamat'ın emekliye ayrılmasından sonraki yıllar ondan bir şeyler alıp götürmüştü ve artık gençliğindeki kadar güzel değildi. Adamat bir de kendi halini hayalinde canlandırdı. Karısı hakkında hüküm vermeye hakkı yoktu. Kısa boyluydu ve saçları dökülüyordu. Yüzü yıllar geçtikçe daha da süzülüyor, sakalı ve bıyığı giderek seyreliyordu. Artık eskisi kadar genç olduğu söylenemezdi. Yine de… Faye'i seyrederken başka bir zamanı beklemesi gereken heveslere kapılarak alt dudağını ısırdı.

Karısı dönünce onun bakışlarıyla karşılaştı. "Sen de bizimle geliyorsun, değil mi?" dedi.

"Hayır."

Kadın duraksadı. "Niyeymiş?"

Adamat yalan atmalıydı. Ona yarım bırakamayacağı işler üstlendiğini söylemeliydi. "Ben de… müdahil oldum."

"Ah hayır. Adamat, çukur aşkına ne yaptın?"

Müfettiş gülümsememek için kendini zor tuttu. Karısının küfretmesine bayılırdı. "Öyle değil. Hayır. Bu gece çağrılmıştım ya. Feldmareşal Tamas'ın bana verilecek bir görevi vardı."

Kadın kaşlarını çattı. "Zaten bir kralı devirecek yürek ancak onda bulunur. Eh, sırıtmayı kes ve bir fayton çağır. Çocukların pabuçlarını giymelerine de yardım et." Kocasını eliyle kışkışladı. "Yürüsene!"

Yirmi dakika sonra Adamat, ailesinin bir çift faytona doluşmasını seyretti. Sürücülere paralarını ödedi ve kısa bir süreliğine karısını kenara çekti. "İsyanlar size doğru yayılır gibi gözükürse çocukları Deliv'e götürmekten çekinme. Ortalık yatıştığında gelir sizi bulurum."

Faye'in genellikle sert, düpedüz tasvipsiz çehresi ansızın yumuşadı. Adamat'ın gözlerinde yine gençleşiverdi. Sanki sevgilisinin karanlık sokaklardan çıkagelmesini bekleyen kaygılı bir kızdı. Öne eğilip kocasını nazikçe dudaklarından öptü. "Çocuklara ne diyeyim?"

“Onlara yalan söyleme,” cevabını verdi Adamat. “Yeterince büyüdüler.”

“Endişelenirler. Özellikle de Astrit.”

“Elbette,” dedi Adamat.

Faye burnunu çekti. “Astrit’in doğumunun ardından tatile çıktığımızdan beri Offendale’e ayak basmadım. Bari oradaki ev iyi durumda mı?”

“Buradan küçük olacağı kesin,” dedi Adamat. “Biraz dar gelebilir. Ama güvenlidir. Şifreli cümlelerimizi hatırlıyor musun? Komşu kasabada bir postane var. Saddie’ye mektup yollayıp posta gelirse sana iletmesini isterim.”

“Tüm bunlara gerek var mı?” diye sordu Faye. “Sadece isyan çıkacak sanıyordum.”

“Feldmareşal Tamas tehlikeli biridir,” dedi Adamat. “Ben…” Duraksadı. “Sadece bir tedbir. Suyuma gidiver.”

“Elbette,” dedi Faye. “Kendine dikkat et.”

Adamat karısının öpücüğüne karşılık verdi, sonra da her bir faytonun penceresinden içeri sarkarak dokuz çocuğunu tek tek, ikizleriyse ikişer defa öptü. Sıra Astrit’e geldiğinde faytonun zeminine diz çöküp kızın gözünün içine baktı. “Bir iki haftalığına gidiyorsunuz. Şehir biraz karışacak.”

“Sen niye gelmiyorsun?” diye sordu küçük kız.

“Şehrin daha güvenli hale getirilmesine yardım etmeliyim.” Aklına Kresimir’in Bozulmuş Yemini geldi. Kelimeler içini titretti.

“Üşüyor musun?” diye sordu Astrit.

Adamat bir parmağıyla kızının yanağını okşadı. “Evet,” dedi. “Hava çok soğuk. Hastalanmadan önce içeri girsem iyi olur. Hadi size iyi yolculuklar!”

Faytonun kapısını kapattı ve sokakta dikilerek faytonların tıngır mıngır uzaklaşmasını, sonra da bir köşeyi dönerek gözden kaybolmasını seyretti. Faye’i pek çok sebepten özleyecekti. Mesele soruşturmaları olduğunda Faye onun sadece eşi değil, aynı zamanda ortağıydı. Çok geniş bir dost ve tanıdık ağına sahip olan kadın ağız arayarak Adamat’ın bile bulup çıkaramayacağı bilgilere ulaşmayı iyi bilirdi.

Adamat evine dönerken sokağın karşısındaki kapı aralığında bir kıpırtı görüp kısa bir süreliğine durakladı. Uzun, kolalı bir pardösü giyen genç bir adam gölgelerden çıkıp faytonların aksi istikametine yollandı. Adamat’a bir bakış attıktan sonra adımlarını açtı.

Adamat genç adamın gitmesini seyrederken bakışlarının hissedildiğinden emin oldu. Şüphesiz Palagyi’nin yardakçılarından biriydi. Adamat yakında ondan haber alırdı. Tekrar evine girip kapıyı arkasından kilitledi ve hemen çalışma odasına geçti. Bir deste kağıt bulana kadar çalışma masasının çekmecelerini karıştırdı.

Mektuplarını tamamladığında nihayet çalışma odasının penceresine dokunan güneş evlere ve uzaktaki dağlara tepeden bakıyordu. Adamat’ın eli yazı yazmaktan ağrıyordu ve mumu yana yana ufacık kalmıştı. Müfettiş esneyerek kısa bir süreliğine dikkatinin dağılmasına izin vermişti ki metale sürten metalin hafif gıcırtısını işitti.

Adamat tüm mektup destesini masanın çekmecesine kaldırıp çekmeceyi kilitledi. Bastonunu aldı ve tıkırdayana kadar çevirdi, sonra da az önceki sese kulak kabartarak evini katetti. Sonunda küçük

ve eski bir arka kapıya ulaştı. Kapı, kendi evleri ile bir arkadaki arasında bahçe yerine geçen daracık boşluktaki ot bürümüş bir çardağa açılıyordu. Bahçeye hem evin içinden, hem de kilitli bir parmaklıklı kapının bulunduğu iki bina arasındaki küçük bir koridordan çıkmak mümkündü.

Adamat elinde bastonuyla kapıyı çekerek açtı. Açmasıyla birlikte üç adamla burun buruna geldi. Adamlardan ikisinin üstünde sokak işçilerine özgü solmuş ceketler ve basit siperlikli şapkalar vardı. Birinin dizleri ve kolları muhtemelen bir fırına kömür atmaktan dolayı kapkara lekelerle kaplıyken ikincisi -çilingir- üstüne çok sayıda eşya gizlemek isteyen sokak hırsızlarının sıkça yaptıkları gibi çok bol bir kıyafete bürünmüştü. Üçüncü adamsa koyu siyah yeleğinin üstündeki gri mantosuyla şık giyimliydi ve ayakkabıları ayna niyetine kullanılabilecek kadar parlatılmıştı.

Çilingir dizleri üstünden Adamat'a bön bön baktı.

"O kadar çok gürültü yapıyorsunuz ki ön kapıyı çalsanız da olurdu," diyen Adamat iç geçirerek bastonunu indirdi ve üçlünün en iyi giyimlisine hitap etti. "Ne istiyorsun, Palagyi?"

Palagyi onu karşısında gördüğüne çok şaşırmış gibiydi. İnce burnundan ziyade tombul yanaklarında duran yuvarlak camlı gözlüğünü geri itti. Diğer her yerden çok bir sirke yakışırmış gibi gözüken vücuduyla tuhaf bir tipti. Kemerinin çok ilerisine kadar sarkan bir göbeği olsa da kolları ve bacakları bir fidandan daha kalın değildi. Bu haliyle kol niyetine çubuklar takılmış aşırı büyük bir top güllesine benziyordu.

Palagyi yasal işlere atılacak kadar pervasız fakat karanlık yaşantısını geride bırakmaya yetecek zekadan yoksun eski bir sokak eşkıyasıydı. Bu da onu bankerliğe çok elverişli kılıyordu. Adamat adamın sabıka kaydını bir çırpıda aklından geçirdi.

"Şehirden kaçtığını duydum," dedi haydut.

"Son bir iki haftadır evimin etrafında sürten o gerizekâlıdan mı?"

"Gözümü üstünde tutmak için sebeplerim var." Adamat'ın hala evinde olmasına kızmış gibi bir hali vardı.

Müfettiş çilekeş bir edayla iç geçirdi ve bankerin diş bilemesini seyretti. Palagyi ciddiye alınmamaktan nefret ederdi. Yarı sarhoş bir tefeci olduğu günlerden bu yana çok az değişmişti. Borcumun vadesi dolana kadar daha iki ayım var."

"İki ayda yetmiş bin krana denkleştirmen mümkün değil. O nedenle ailenin gece vakti kentten ayrıldığını duyunca ödleklik edip kaçmaya karar vermiş olabileceğini düşündüm."

"Kime ödlek dediğine dikkat et," diye çıkışan Adamat bastonunu ters çevirdi.

Palagyi irkildi. "Senden yiyeceğim son dayağı uzun zaman önce yedim," dedi. "Artık polis koruması altında değilsin. Alelade bir lağım faresi gibi kendi başınasın. Benden asla borç almamalıydın." Bir kahkaha attı. Tiz sesi Adamat'ın sinirlerini hoplattı.

Diş bileme sırası Adamat'taydı. Aslında Palagyi'den değil, bir dostunun bankasından borç almıştı. O dost da alacağını asıl değerinin neredeyse yüzde yüz ellisine Palagyi'ye satarak kötü bir dost olduğunu ispatlamıştı. Palagyi hiç vakit kaybetmeden faizi üç misline çıkarmış ve oturup Adamat'ın yeni yayıncılık işinin batmasını beklemişti. Beklediği de aynen gerçekleşmişti.

Palagyi gözünden bir neşe yaşım silip alaycı bir homurtu çıkardı. "En büyük borçlularımdan birinin vadesi dolmadan topu topu iki ay önce ailesini kentten yolcu ettiğini duyduğumda bizzat gelip kontrol etmek istedim."

"Evime izinsiz girmeye çalışarak mı?" dedi Adamat. "Ödeme gecikene kadar haciz getirip bizi

sokağa atamazsın."

"Belki de açgözlülük etmişimdir." Palagyi ince bir tebessüm etti. "Şimdi ailenin nereye gittiğini öğrenmeliyim ki onlara göz kulak olabileyim."

Adamat sıkılı dişler arasından konuştu. "Kuzenimin yanındalar. Nafolk'un doğusunda. Git istediğin kadar göz kulak ol."

"Güzel. Olurum." Palagyi gitmek üzere dönerken ansızın durdu. "Kızının adı neydi? Hani en küçüğünün. Sanırım o yeni buharlılardan birine atlayıp Fatrasta'nın yolunu tutmayasın diye benim oğlanlardan bazılarını onu almaya yollayacağım."

Adamat'ın bastonu omzuna inmeden önce Palagyi irkilecek zamanı zor buldu. Bir çığlık atan banker bahçeye doğru tökezledi. Kömür küreyicisi Adamat'ın karnına bir yumruk attı.

Adamat acıdan iki büklüm oldu. Adamın bu kadar hızlı veya sert vurmasını beklememişti. Az daha bastonunu düşürecekti. Ayakta kalabilmek için kendini son raddeye kadar zorlaması gerekti.

"Polisi üstüne salacağım!" diye feryat etti Palagyi.

"Dene bakalım," diye hırıldadı Adamat. "Teşkilatta halen dostlarım var. Seni kahkahalarla sokağa atarlar." Nihayet kendini yeterince topladı ve kapıyı çarpacak kadar belini doğrultabildi. "İki ay sonra gel!" Kapıyı kilitleyip sürgüyü çekti.

Adamat karnını tutarak ofisine kadar yalpaladı. O darbe yüzünden bir hafta hazımsızlık çekecekti. Mide kanaması geçirmediğini umuyordu.

Birkaç dakika dinlendikten sonra mektuplarını alıp yola düştü. Etrafında artan bir gerilim hissediyor; bunu, çıkacağını adı gibi bildiği çatışmaya yormak istiyordu. Manhouch'un öldüğü duyurulduğunda kenti bir ihtilal alacak ve bunu kargaşa izleyecekti. Adamat, Tamas'ın olayları kontrol altında tutması için dua etti. Tabii öyle bir şey pekâlâ imkânsız olabilirdi. Fakat hayır, hissettiği gerginlik büyük ihtimalle artan baş ağrısının ve karın boşluğundaki acının eseriydi.

Postaneye oldukça yakın bir yerde soluklanmak için bir köşebaşında durdu. Farkına bile varmaksızın hızlı bir tempo tutturup nefessiz kalmıştı. Zihninin gerisinde bir yerde içini kaygıyla dolduran bir tehlike hissi vardı.

Yaşı ondan büyük olamayacak bir haberci çocuk koşarak görüş alanına girdi. Oğlan Adamat'ın yanındaki köşede durdu ve üç büyük soluk aldıktan sonra başını geriye atıp bağırdı:

"Manhouch tahttan indirildi! Kral devrildi! Manhouch öğleyin giyotine gidiyor!" Bunun ardından koşarak bir sonraki köşebaşının yolunu tuttu.

Adamat içine düştüğü afallamış sessizlikten çıktı ve dönüp başkalarının da aynını yapmalarını seyretti. Manhouch'un devrildiğini zaten biliyordu. Tamas'ın ceketinde saltanat fırkasının kanını görmüştü. Yine de bunun halka açık bir sokakta yüksek sesle dile getirildiğini duymak ellerini titretmişti. Kral devrilmişti. Ülkeye bir değişim dayatılmıştı ve halkın şimdi nasıl davranacağını seçmesi gerekecekti.

Haberin ilk şoku atlatıldı. Yayalar bir ayakları havadayken planlarını değiştirince ortalık karışmaya başladı. Yoldaki bir fayton aniden gerisingeri döndü. Sürücü çiçek satan küçük kızı görmedi. Adamat yerinden fırladı, kızı kolundan tuttu ve atlar onu ezemeden önce geri çekti. Çiçekler etrafa saçıldı. Bir adam ansızın bir diğerini iterek sokağın karşısına doğru atıldı ve cevaben itilerek yere düşürüldü. Patlak veren bir yumruklaşma, eli coplu bir polis memuru tarafından çabucak bastırıldı.

Adamat'ın çiçeklerini toplamasına yardım ettiği kız koşarak oradan uzaklaştı. Adamat iç geçirdi. *İşte başlıyor*. Başını eğip postaneye doğru yoluna devam etti.

BÖLÜM 5

Tamas yüzü rüzgara dönük olarak Kralın Bahçesi adındaki devasa şehir meydanına beş kat yukarıdan bakan bir balkonda durmuş, kalabalıkların toplanmasını seyrediyordu. Günün öneminden bihaber iki tazısı ayakları dibinde uyuyordu. Üstüne yeni ütülenmiş tören üniformasını giymişti. Altın sarısı apoletlere ve küçük, barut fıçısı biçimli altın düğmelere sahip olan koyu mavi üniformasının klapası, manşetleri ve etekleri kırmızı kadife, kemeri ise siyah deriydi. Tamas yaverlerinin ısrarı üzerine madalyalarını da takmıştı. Yarım düzine Gurla şahı ve Dokuz kralı tarafından verilmiş altın sarısı, gümüşi ve mor renkli yıldızlar çeşitli şekillerde ve ebatlardaydı. İki köşeli şapkasıysa bir kolunun altındaydı.

Güneş Adopest damlarını daha yeni aşmıştı. Yine de aşağıdaki ekipler bir dizi giyotin inşa ederken Tamas onları daha şimdiden on beş bin kişinin seyrettiğini tahmin ediyordu. Bahçe'ye dört yüz bin kişinin, yani Adopest nüfusunun yarısının sığabileceği söylenirdi.

Bugün bunun doğru olup olmadığını öğreneceklerdi.

Feldmareşalin bakışları Bahçe'nin karşı tarafına, bir diken gibi sabah göğüne yükselen kuleye çevrildi. Samurdişi hem en tehlikeli düşmanlarını hapsetmek, hem de geri kalanların gözünü korkutmak amacıyla Manhouch'un babası Demir Kral tarafından yaptırılmıştı. Binanın inşası altmış yıllık saltanatının neredeyse yarısı boyunca sürmüştü ve rengi Demir Kral'a lâkabını kazandırmıştı. Adopest'teki herhangi bir binanın en az üç katı yüksekliğinde olan ve bazalt bir çiviyi andıran çirkin yapı, Kresimir Zamanı'ndan öncesine ait bir efsanenin sayfalarından koparılmış gibiydi.

Samurdişi o esnada eşleriyle ve en büyük oğullarıyla beraber altı yüz soylunun yanı sıra, yalnız bırakılmalarına güven olmayacak beş yüz nedimle ve üst düzey kraliyet memuruyla tam kapasite doluydu. Tamas gözlerini kapadığında oradan gelen yeis iniltilerini duyar gibi oluyor ve bunun kendi hayal gücünden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyordu. Soylular başlarına gelecekleri biliyorlardı. Hem de bir asırdır.

Tamas kent manzarasına sırtını çevirirken arkasındaki kapı tıkırdadı ve balkona bir asker çıktı. Adamın gümüşi yakalı masmavi üniforması Tamas'ınkiyle uyumluydu ve klapasına altın bir çavuş üçgeni takılıydı. Göğsünün hemen üzerindeki hizmet nişanları on seneyi işaret ediyordu. Otuzlu yaşlarının ortalarındaymış gibi görünen adam, askeri kurallar öyle bir şeyi yasaklamasına rağmen kısa bir kahverengi sakal bırakmış ve saçlarını kulaklarının hemen üstünden kısa kestirmişti. Tamas ona başıyla selam verdi.

"İsmim Olem, komutanım. Beni emretmişsin."

"Teşekkürler, Olem," dedi Tamas. "Senden yerine getirmeni istediğim görevlerin farkında mısın?"

"Yakın korumalık," dedi Olem. "Ayrıca uşaklık ve ayakçılık. Feldmareşalin canı ne isterse o. Niyetim saygısızlık değil, komutanım."

"Herhalde bunlar Sabon'un sözleridir, öyle değil mi?"

"Evet, komutanım."

Tamas gülümsememek için kendini zor tuttu. Bu adama kanı ısınabilirdi. Belki biraz fazla

boşboğazdı.

Olem'in arkasından ince bir duman çizgisi yükseliyordu.

"Asker, sırtın mı yanıyor?"

"Hayır, komutanım," dedi Olem.

"O duman ne?"

"Sigaram, komutanım."

"Sigaran mı?"

Artık moda böyle. Tütün en az enfiye kadar keyif verici, komutanım. Üstelik yarı fiyatına. Ta Fatrasta'dan geliyor. Kendi ellerimle sarıyorum."

"Bir reklam gibi konuşuyorsun." Tamas kızmaya başlıyordu.

"Kuzenim tütün satar, komutanım."

"Niye onu arkanda saklıyorsun?"

Olem omuz silkti. "Sen içkisi sigarası olmayan birisin, komutanım ve başkalarının da içmesine göz yummadığın adamlar arasında iyi bilinir."

"Öyleyse niye onu arkanda saklıyorsun?"

"Arkanı dönesin ki bir nefes çekebileyim diye bekliyorum, komutanım."

En azından dürüsttü. "Bir keresinde çadırımda sigara içti diye bir çavuşu kırbaçlattırmıştım. Neden sana farklı davranacağımı düşünüyorsun?" Tamas'ın bahsettiği olay yirmi beş yıl önceydi ve neredeyse rütbesine mal olmuştu.

"Çünkü benden arkanı kollamamı istiyorsun, komutanım," dedi Olem. "Mantıken, seni canlı tutmasını beklediğin bir adamı dövdürmemelisin."

"Anlıyorum," dedi Tamas. Olem azıcık bile gülümsememişti. Tamas adama kanının ısındığına karar verdi. Yanlış olduğunu bile bile.

Kısa bir süre birbirlerini incelediler. Tamas gözünü askerin arkasından yükselen sigara dumanından ayıramıyordu. Kokusu o zaman burnuna çalındı. Çok da kötü sayılmazdı. Pipo tütünü kadar hoş değilse bile çoğu puro gibi geniz yakmıyordu. Hatta hafif bir nane tadı bile taşıyordu.

"Görev hala benim mi, komutanım?" diye sordu Olem.

"Sahiden de uyuma ihtiyacı duymuyor musun?"

Olem orta parmağıyla alnını dürttü. "Bende Maharet var, komutanım. Ailemden geliyor. Babam yalancıların kokusunu bir kilometre öteden alırdı. Kuzenim yüz adamdan daha fazla yemek yiyebilir veya haftalarca aç kalabilir. Ya benim Maharetim? Uykuya ihtiyaç duymam. Hatta üçüncü gözüm bile vardır. Yani Maharetim hakikidir."

Maharet sahibi insanlara, sihirsel yeteneği olanlar arasında en zayıflar gözüyle bakılırdı. Bu durum genellikle çok belirgin ve hususi bir kabiliyet şeklinde dışa vurmasına rağmen o kabiliyetlerden bazıları epey güçlü olurdu. Bir Maharet taşıdığını iddia eden pek çok kişi çıkardı. Lâkin yalnızca üçüncü bir gözü -sihri ve onu kullananları görme becerisi- bulunanlar gerçekten Maharet sahibiydi.

"Niye daha önce bir koruma olarak havada kapılmadın?"

"Komutanım?"

“Böyle bir yetenekle Kez’deki bir dükün korumalığını yapabilir ve bir düzine askerden daha çok para kazanabilirdin. Veya belki de Adom’un Kanatları’yla beraber denizaşırı ülkelerde görev alabilirdin.”

“Ah,” dedi Olem. “Beni deniz tutar.”

“Hepsi bu mu?”

“Zenginlerin korumaları onlarla beraber denize açılabilmelidirler. Bense bir gemide hiçbir işe yaramam.”

Yani denize açılmadığım sürece arkamı kollayacaksın, öyle mi?”

“Öyle sayılır, komutanım.”

Tamas adamı bir müddet daha süzdü. Olem askerler arasında tanınan ve sevilen biriydi. İyi derecede ateş edebilir, boks yapabilir, at binebilir ve hem kâğıt hem de bilardo oynayabilirdi. Kısacası askerlerin nezdinde içlerinden biriydi.

“Sicilinde bir suç var,” dedi Tamas. “Bir keresinde bir na-baronun suratına yumruk atıp çenesini kırmışsın. Bana o olaydan bahset.”

Olem yüzünü buruşturdu. “Resmi olarak, komutanım, onu kontrolden çıkmış bir at arabasının yolundan itiyordum. Hayatını kurtardım. Bölüğümün yarısı tanık oldu.”

“Yumruğunla mı?”

“Evet.”

“Ya gayriresmi olarak?”

“Herif lavuğun tekiydi. Atını ürküttü diye köpeğimi vurdu.”

“Ya köpeğini vurmak için bir sebep bulursam?”

“Suratına yumruk atarım.”

“Makul. Görev senindir.”

“Güzel.” Olem’in yüreğine su serpilmiş gibiydi. Ellerini arkasından çıkardı ve sigarayı hemen ağzına sokup derin bir nefes çekti. Burnundan dışarı dumanlar fışkırdı. “Sönmesine az kalmıştı.”

“Ah. Bu kararımdan pişman olacağım, değil mi?”

“Tabii ki hayır, komutanım. Biri geldi.”

Tamas içeride bir kıpırtı tespit etti. “Vakit geldi.” Balkon kapısına doğru bir adım attı ve durakladı. Tazılar uykularından kalkıp bacaklarının etrafında gezindi. Feldmareşal, Olem’e imalı bir bakış attı.

“Komutanım?”

“Benim için kapıları da açman gerekiyor.”

“Doğru. Pardon, komutanım. Buna alışmam biraz zaman alabilir.”

“Benim de,” dedi Tamas.

Olem onun için kapıyı açık tuttu. Tazılar burunlarını yerden ayırmadan alelacele önden gitti. Bahçe’deki gürültünün gitgide artmasına rağmen oda neredeyse sessizdi. Günlerdir uyumayan Tamas sessizliği huzur verici buldu.

Dev bir ofisteydiler; tabii çoğu evin içine sığabileceği kadar büyük bir odaya öyle denebilirse. Ofis çalışabileceği veya Soylular Evi’nin kararlarını gözden geçirebileceği sessiz sedasız bir yer

olarak krala tahsis edilmişti. Lâkin Manhouch'un saltanatı boyunca ülke yönetimine dair azıcık beyin yahut tek bir kranalık özen gerektiren diğer her şey gibi bu ofis de boş kalmıştı. Yine de bazı güvenilir kaynaklar geçen yıl kralın, danışmanları öğrenene dek onu en gözde metresine ödünç verdiğini Tamas'ın kulağına çıtlatmıştı.

Yiyecek içecek dolu bir masanın başında duran Ricard Tumblar pudra şekeri serpilmiş bir kek yığını arasından en iyileri seçmekle meşguldü. Giderek açılan alnına rağmen kısa kahverengi saçlarıyla, dolgun yüz hatlarıyla ve fazla gülümsemekten dolayı ağız kenarlarına yığılmış çizgilerle yakışıklı bir adamdı. Üzerinde doğu Gurla'ya özgü bir hayvandan yapılmış masratlı bir takım elbise vardı ve uzun sakalı Fatrasta tarzında kesilmişti. Kapının yanında en az kıyafeti kadar seçmece ve pahalı tarzda bir şapka ile baston duruyordu.

Ricard hem Adopest'teki yegâne işçi sendikasının, hem de Tamas'ın işbirlikçileri konseyinin başıydı. Ayrıca feldmareşalin birkaç dakikadan daha uzun bir süre içi sıkılmadan sohbet edebildiği tek insandı. Ricard ısrarla üstünü başını koklayan Hrusch ile Pitlaugh'a bir çift kek attı. Köpekler ganimetlerini kaptıkları gibi pencerenin önündeki divana çekildi.

Tamas iç geçirdi. Başkalarının onları beslemesinden nefret ederdi. Tazıları bir hafta doğru düzgün sıçamayacaktı.

"Keyfine bak," dedi Tamas.

Ricard ona sırıttı. "Sağ ol, bakarım." Ağzına bir kek attı ve lokmasını çiğneyerek konuştu. "Başardın, ihtiyar. Duyduğumda inanamadım ama başardın."

"Daha değil," dedi Tamas. "İdamların uygulanması, şehirde düzenin sağlanması lazım. İsyanlarla ve kral yanlılarıyla uğraşacağız. Üstelik hala baş etmem gereken bir Kez belası var."

"Ve de yönetmen gereken bir ülke," diye ekledi Ricard.

"Şansıma, o işi konseye havale edeceğim."

Ricard gözlerini yuvarladı. "Hakikaten de şansına. Ötekilerle beraber çalışmak hiç içimden gelmiyor. Birbirimizi gırtlaklamayalım diye senin dengeleyici müdahalene ihtiyacımız olacak."

"Aynı fikirdeyim," dedi Ondraus.

Vekilharç aheste adımlarla odaya girdi. Bir elinde bastonu, diğer kolunun altında da kalın bir defter vardı. Odayı katedip hesap defterini kralın çalışma masasına attı, sonra da masanın ardındaki sandalyeye çöktü. Tamas itiraz edecek gibi olduysa da vazgeçti.

Ondraus defteri açtı. Tamas sayfaların arasından barut kalktığına yemin edebilirdi. Biraz yaklaştı. Kadim defterin önüne altın ipliğiyle harfler dikilmişti. Tamas Eski Delivce sözcüğün parayla ilgili bir şey olduğunu tahmin etti. Sayfalar neredeyse kapkara gözüküyordu. Daha yakın bir inceleme, ufacık bir el yazısını ortaya çıkardı. Harfler ve rakamlar öylesine sıkı sıkıya kaleme alınmıştı ki onları tek tek seçmek için bir büyüteç lazımdı.

"Kralın hazinesi bomboş," diye duyurdu Ondraus. Cebinden bir büyüteç çıkarıp sayfanın üstüne koydu ve onu kullanarak rastgele birkaç sayıyı gözden geçirdi.

Hızlı bir nefes alan Ricard'ın lokması neredeyse boğazına kaçacaktı.

Tamas vekilharca bakakaldı. "Nasıl yani?"

"Demir Kral öldüğünden beri bu şeyi görmemiştim," dedi Ondraus, koca cildi işaret ederek. "Son yüz yılda taht adına gerçekleşen her ticari işlemi kranasına kadar gösteriyor. Manhouch'un tahta

çıktığından beri onun kişisel muhasebecilerinin ellerindeydi. İyi kayıt tutmuşlar; haklarında yapabileceğim en iyi yorum bu. Deftere göre kralın hâzinesinde tek bir krana bile yok."

Tamas ellerinin titremesini durdurmak için yumruklarını sıktı. Askerlerine nasıl maaş ödeyecekti? Fakirleri nasıl doyuracak, polis teşkilatının masraflarını nasıl karşılayacaktı? Tamas'a yüzlerce milyon lazımdı ama en azından onlarcasını bulmayı ummuştu.

"Vergiler," dedi Ondraus, defteri küt diye kapatarak. "Derhal vergileri artırmalıyız."

"Hayır," dedi Tamas. "Öyle bir seçeneğimiz olmadığını biliyorsun. Manhouch'u daha yüksek vergilerle, daha sıkı kontrolle değiştirirsek bir yıl geçmeden bizim kellelerimiz sepete düşer."

"Vergileri niçin artırmalıymışız?" Başpiskos Charlemund mor renkli uzun cübbesinin eteklerini peşi sıra sürükleyerek hızla odaya girdi. Uzun boylu, güçlü kuvvetli ve atletik adam çoğu orta yaşlı insanın aksine gençliğinin gücünü henüz yitirmemişti. Köşeli bir çehreye ve ayrık gözlere sahip olup yanakları sinekkaydı tıraşlıydı. Kaliteli kürklere ve ipeklere bürünmüş, başına altın yaldızlı şapkasını takmıştı. Parmaklarındaki yüzüklerde bir düzine malikâne satın almaya yetecek kadar altın ve değerli taş vardı. Fakat bu durum Kresimir Kilisesi'nin bir başpiskosu için sıradışı değildi.

"Bakıyorum da tüm gardırobunu getirmişsin," dedi Ricard.

Tamas başım hafifçe eğdi. "Charlemund," dedi.

Başpiskos burnunu çekti. "Ben bir Urgan adamıyım," dedi. "Taşıması ağır olsa da kullanabileceğin bir unvana sahibim."

"Piskos Hazretleri!" Ricard başındaki bir şapkayı çıkarırmış gibi yaparak yerlere kadar eğildi.

"Senin gibi birinin anlamasını beklemem" dedi başpiskos Ricard'a. "Sana meydan okurdum ama bir düelloya yanaşmayacak kadar korkaksın."

"O işi benim yerime yapan adamlarım var," dedi Ricard. Gözünde ufacık bir korku parıltısı mevcuttu. Başpiskos Urgan'a atanmadan önce tüm Dokuz'un en büyük kılıç ustasıydı ve hala zaman zaman birilerine meydan okuyup -rahip olsun veya olmasın- onları acımasızca deştiği bilinirdi.

"Mülkler," dedi Tamas, vekilharca. "Soylular ve varisleri giyotinin ağzını tatmak üzere oldukları için artık Adro'nun yarısı bize ait. Ondraus, bundan büyük bir haz alacağını tahmin ediyorum: Mülkleri elden çıkar. Yavaşça ama önceden konuştuğumuz tüm projeleri finanse etmeye yetecek kadar da süratle. Gerekirse ülke dışına sat ama kahrolası parayı bul."

"O mülkler için planlar vardı," dedi başpiskos.

"Evet, ama-"

"Mülklere ne oluyor?"

Tamas iç geçirdi. Leydi Winceslav kimin terzisinin daha bol kumaş ve takı kullandığı konusunda başpiskosun cübbesiyle kolayca rekabet edebilecek bir tuvaletin içinde odaya girdi. Çıkık elmacık kemiklerine ve ince bir bele sahip elli yaşlarındaki kadının küpeleri elmaslıydı. Adom'un Kanatları, yani dünyadaki en prestijli fedai kuvveti ona aitti ve aynı zamanda Adro'nun yerlisiydi. Darbeye hazırlık için kuvvetleri son birkaç ayda yurtdışı görev yerlerinden çekilerek Adro'ya geri çağrılmıştı ve Tamas sonraki günlerde onlara büyük ihtiyaç duyacaklarının farkındaydı.

Kadının hemen peşinden tek parça bir cübbe giyen iri yarı, kel bir adam geliyordu: Mâlik'in hadımağası. Onun da arkasında Asal —Adopest Üniversitesi Şansölye Vekili— vardı. En az vekilharç kadar yaşlı ve ondan yüz yirmi kilo daha ağır olan adam bir sandalyeye kadar yalpaladı.

Tamas'ın altı işbirlikçisinin tümü —Manhouch'u devirmesinde ona yardım eden ve şimdi Adro'nun geleceğini belirleyecek olan beş adam ve bir kadın— artık oradaydı.

"Çukur aşkına be Tamas," dedi şansölye vekili, alnındaki teri silerek. Mor bir doğum lekesi dudaklarına ve bir gözüne dokunarak yüzünün sol alt kısmını kaplıyordu. Sakal bırakmışsa da lekenin üstünde hiç kıl yoktu ve bu hali yaşlı âlime bilhassa barbarca bir görünüm kazandırıyordu. "En üst katı seçmek zorunda mıydın? Birkaç seneye kalmadan kemiklerin bitkin düşmeye başlayınca bundan pişman olacaksın."

"Leydim," dedi Tamas, Leydi Winceslav'ı başıyla selamlayarak. Sonra şansölye vekili ve hadımağası için de aynısını yaptı. "Asal. Hadımağası. Geldiğiniz için teşekkürler."

Hadımağası odanın köşesine geçip bir pencereden dışarı baktı. Bir yılanbalığı gibi hareket ediyor ve güney baharatları gibi kokuyordu. Fakat Mâlik -Adopest'in suç dünyasındaki en güçlü kişi- bu toplantılara asla bizzat katılmaz ve yerine isimsiz teğmenini gönderirdi. "Fazla bir seçeneğimiz yoktu," dedi hadımağası. Sesi kilisede konuşan bir çocuğunki gibi alçaktı. "Programı öne aldın.

"Dahası da var," dedi Charlemund. Sesi gereksiz yere gürlüyordu. "El koyduğumuz soylu mülklerini sahiplenmeye çalışıyor."

Tamas aniden kopan yaygarayı bastırmak için ellerini kaldırıp başpiskosa dik dik baktı. "Adro'yu bölüşmek için burada değiliz," diye çıkıştı. "Onu halka geri vermek için buradayız. Kralın hâzinesi bomboş. Önümüzdeki birkaç yıl boyunca ulusu iyi kötü kontrol altında tutmak istiyorsak paraya ihtiyacımız olacak. Fedailerin topraklarına kavuşacaklar, Leydi. Senin sendikan da ödeneklerine, Ricard. Herkes payına düşeni alacak."

"Kilise için yüzde on beş," diye usulca talepte bulundu başpiskos, tırnaklarını inceleyerek.

"Çukura kadar yolun var," diye onu tersledi Ricard.

"Önce seni oraya göndereceğim," diyen başpiskos bir elini cübbesine sokarak Ricard'ın üstüne yürüdü. Ricard can havliyle geri kaçtı.

"Charlemund!" dedi Tamas.

Başpiskos durdu ve Tamas'a doğru döndü. "Kilise normalde olduğu gibi yüzde on beşlik vergisini toplayacak. Desteğimizin bedeli buydu."

"Bedeli mi?" dedi feldmareşal. "Manhouch halkını açlığa terk etti diye Kilise'nin bu darbeye onay verdiğini sanıyordum. Yoksa asıl sebep Manhouch'un saray cariyelerine ödeme yapabilmek için Kilise'yi vergiye bağlaması mıydı? Hangisi doğru, hatırlamıyorum. Kilise yüzde beş alacak ve gıkını çıkarmayacak."

Başpiskos bu sefer de ona doğru bir adım attı. "Bu ne cüret."

Tamas din adamından geri kalmayıp öne çıktı. Eli kalçasındaki flöreye doğru seğirdi. "Bana meydan oku," dedi. "Tabanca kullanmayıp düellomuzu ilginç kılacağım."

Başpiskos tereddüt etti. Dudak kenarları alaycı bir tebessümle kıvrıldı. "Seni ortadan kaldırırsam bu ulus kargaşaya ve anarşiye gömülür," dedi. "Vazifem en başta tanrıma, sonra da ülkeme. Diğer başpiskoslarla konuşup ne yapabilirim bakacağım." Ellerini cübbesinden çıkarıp bir barış hareketiyle iki yana açtı.

Tamas ona samimiyetsiz bir tebessüm etti. "Sağ ol." Eli kılıcının kabzasından ayrılmadı.

Hadımağası söz aldı. "Kralın hazinesinde para yoksa Manhouch bunca zamandır neyi

harcıyordu?"

"Kilise'nin parasını," diye söylendi başpiskos.

"Bir kısmını," diye düzeltti Ondraus. "Dokuz'un dört bir yanındaki çok sayıda bankadan muazzam miktarda kredi çekmiş. Taht, Kez hükümetine yaklaşık yüz milyon krana borçlu."

Ricard hafif bir ıslık koyverdi.

Tamas vekilharca doğru döndü. "Tahtın kellesi bir sepetin içine düşmek üzere. Soyluların mülklerini paraya çevirmeye başladığında yurt içi bankalara borç ödemeye başla. Üstüne para kalırsa müttefiklerimize ödeme yap."

"Borcun çoğu Kez'e," dedi Ondraus, omuz silkerek.

"Güzel. Daha çok beklerler."

Tamas kahkahalar duyup döndü. Hadımağası hala pencerenin önündeydi. Kendine bir bardak soğuk su koymuştu ve şimdi de bardağın dibine bakıyordu. "Kez'le arandaki kişisel kan davası hepimizi celladın önüne atacak," dedi.

"Kişisel falan değil," diye çıkıştı feldmareşal. Kimseyi kandıramadığının farkındaydı. Hepsi de karısından haberdardı. Hatta tüm Dokuz öyleydi. Yine de inkâr etmekten vazgeçmedi. "Bu borç Manhouch'un neden Adro'yu Kez'e devretmeye can attığını açıklıyor." Duraksadı. "İçinizde İtilaflar'ı doğru düzgün okumuş biri var mı?"

"Sendikaların üstünde baskı oluşturacaklardı," dedi Ricard.

"Ve Adom'un Kanatları'nı yasaklayacaklardı," diye ekledi Leydi Winceslav.

"İtilaflar'ın doğrudan doğruya kendisiyle ilgisi bulunmayan kısımlarını okumuş biri var mı?"

Odanın arkalarında oturan şansölye vekili elini kaldırdı. Diğer herkes bakışlarını Tamas'tan kaçırdı.

"Adro'yu yok edeceklerdi," dedi feldmareşal, "İsmen değilse bile cismen Kez'in kölesi olacaktık. Halk açlık çekiyor. Ulus Manhouch'un iktidarında eziliyor ve Kez'inkinde daha da ezilecekti. İşte bu yüzden Manhouch'u giyotine yolluyoruz." Kez aynı şey Tamas'ın karısına yaptığı ve Manhouch bunu itirazsızca kabullendiği için değil.

"Bir şey söyleyecek misin?" diye ansızın konuştu Leydi Winceslav.

"Kime?" diye sordu Tamas.

"Kalabalığa. Halkla konuşmalısın. Hükümdarlarının kellesi uçurulmak üzere. Lidersiz kalacaklar. Onları yönlendirecek, önümüzdeki zor günleri atlatmalarını sağlayacak birinin olduğunu bilmeliler."

Kadın Kez'le çıkması neredeyse kaçınılmaz olan savaşı kastediyordu. "Hayır," dedi Tamas. "Bugün hiçbir şey söylemeyeceğim. Üstelik kralın yerini almıyorum. Siz altınız alıyorsunuz. Siz halkın çıkarını esas alan bir hükümet kurarken ülkeyi korumak ve huzuru sağlamak için buradayım."

"Bir şey söylemen akıllıca olur," dedi şansölye vekili, konuşurken doğum lekesi tuhaf bir şekilde kıpırdıyordu. "Huzuru sağlamak için."

Tamas oradaki herkesi tek tek süzdü. "İnsanlar şu an laf değil kan istiyorlar. Yıllardır da istiyorlardı. Bunu siz de benim gibi hissettiniz. Zaten o yüzden bir araya gelip Manhouch'u tahtından indirdik. Onlara istedikleri kanı vereceğim. Hem de bol bol. Midelerini bulandıracak, içinde boğulmalarına yetecek kadar. Sonra da soyluların evlerini yağmalasınlar, kızlarının ırzına geçsinler ve oğullarını öldürsünler diye, askerlerim onları Samalia Semti'ne yönlendirecekler. İstedikleri

kadar delirmelerine izin vereceğim. İki gün sonra da isyanları bastıracağım. Beyanlarda bulunulacak. Askerlerim bir elleriyle isyancıların hakkında gelirken diğeriyle fakirlere gıda ve yiyecek dağıtacaklar. Ve her ne pahasına olursa olsun düzen sağlanacak."

Konseyin altı üyesi ses çıkarmadan ona bakmakla yetindi. Leydi Winceslav'ın beti benzi atmıştı. Ricard bardağının dibini inceleyen hadımağasına katıldı. Tamas duyduklarının kafalarına dank etmesini istiyordu. Ülkesini korumak için, adaletin yerini bulması ve düzenin sağlanması için ne kadar ileri gidebileceğini bırak enine boyuna düşünsünler.

"Sen tehlikeli birisin," diye gözlemde bulundu şansölye vekili.

"Bir ayaktakımını kontrol edebilirmişsin gibi konuşuyorsun," dedi hadımağası. Sesinde horgörü vardı.

"İzdiham kontrol edilemez," dedi Tamas. "Fakat başıboş bırakılabilirler. Bunun sonuçlarına katlanmaya razıyım. İtirazınız varsa şimdi dile getirin ama size söylüyorum: Bu insanlara kan lazım."

Diğerleri sessiz kaldı. Tamas kısa bir bekleyişin ardından sözlerini sürdürdü. "Görüşecek daha pek çok konumuz bulunuyor."

Köşedeki bir sandalyeye oturdu ve işbirlikçileri sonraki aylara dair ayrıntıları üzerinde tartışırlarken, konuşmaktan ziyade seyretti Valilerin atanması, kanunların baştan yazılması, işçilere ödeme yapılması gerekliydi. Önlerinde uzun ve zorlu bir yol vardı. Tamas hafif bir ıslıkla köpeklerini yanına çağırdı, ardından ellerini her birime başına koyup dinlemeyi sürdürdü.

Balkon kapısı açılınca ve uyuklamakta olduğunu fark edince başını kaldırdı.

"Komutanım," dedi Olem. "Vakit geldi."

Feldmareşal ayağa kalktı ve başını iki yana sallayarak mahmurluğunu üstünden attı. Kapıya gidip onu Leydi Winceslav için açık tuttu. "Leydim."

Grup tek sıra halinde balkona çıktı. Tamas aşağıdaki Bahçe'ye baktığında manzara nefesini kesti. Beden yığınları arasında tek bir kaldırım taşını bile görmek mümkün değildi. İnsanlar omuz omuza duruyorlar; konuşmalarının uğultusu sahili yalayan dalgalara benziyordu. Kalabalık, Kralın Bahçesi'ni tıklım tıklım doldurmakla kalmayıp meydana bağlı beş caddeye taşıyor, görüş mesafesi dahilinde izdihamın sonu gelmiyordu.

"Komutanım," dedi Olem.

Tamas gözlerini zorla kalabalıktan ayırdı. Pek korku duymayan biri olmakla gururlanırdı ama bu boyutta bir topluluk ona kendini küçük hissettiriyordu. Bir an için delirip delirmediğini düşündü. Bu kıpır kıpır yığını hiç kimse kontrol edemezdi. Yoldaşlarının yüzlerindeki ifadeler, duyduğu huşunun paylaşıldığını doğruladı. Alaycı, asabi Ondraus'un bile nutku tutulmuştu.

Tamas öğle güneşini kesmek için şapkasını düzeltti ve bir elini yanağında gezdirdi. İki gündür tıraş olmadığını ve çenesinin seri kıllarla kaplı olduğunu fark etti. Bu hali tören üniforması giyen bii feldmareşale hiç yakışmıyordu.

Altlarındaki gürültü azalarak zor duyulan bir fısıltıya dönüşmüştü. Tamas döndü ve her suratın kendisine çevrili olduğunu anlayınca kalbi pırpır etti.

"Hiç bu kadar büyük bir kalabalık, bu kadar hevesli bir seyirci kitlesi görmemiştim," diye mırıldandı. "Her şey hazır mı?" diye sordu Olem'e.

"Hazır, komutanım,"

Feldmareşal çevre binaların damlarını gözden geçirdi. Barut büyücüleri ve en iyi nişancıları o damlara dizilmiş, tüfeklerini kalabalığa doğrultmuştu. Tamas bir gece önce büyücülerini darmadağın eden İmtiyazlının simasını hayalinde canlandırmaya çalıştı. Yıpranmış, yaşlıca, saçlarına ak düşmüş. Göz kenarlarında kınşıklıklar ve toz kokan bir cübbe. Acaba buraya gelip kralı kurtarmak gibi bir teşebbüste bulunur muydu? Doğu ufkunda açıkça görülebilen Gökçizgi Sarayı'ndaki Taniel ile fedailer onun izini sürmeye çoktan başlamışlardı.

Tamas balkondaki yoldaşlarına göz attı ve bir İmtiyazlı için yem olarak kullanıldıklarını bilseler ne diyeceklerini merak etti. Olem in üçüncü gözünün açılarak kalabalığı incelediğini sezebiliyordu.

"Sinyali ver," dedi feldmareşal.

Olem bir çift kırmızı işaret bayrağı kaldırdı. Onları iki defa salladı.

Samurdişi'nin kapı kanatları yarım kilometre öteden duyulan kulak tırmalayıcı bir gıcırtıyla açıldı. Kalabalık Tamas'a arkasını dönerken bedenler dev dalgalar halinde çevrildi, dikkatler Kralın Bahçesi'nin öteki tarafına yöneltildi. Kalbi göğsünde davul gibi atan Tamas öne eğildi.

Samurdişi'nin kapısından dışarı atlı askerler akın etti ve kalabalığı yararak ilerledi. Tamas sıranın başında talimatlar yağdıran Sabon'un parlak siyah kafasını hemen seçti. Kalabalık geri çekilmek zorunda kaldı ve bir kordon açıldı. Atlıları basit bir hapishane arabası takip etti.

Kalabalık hep bir ağızdan kükreyerek ileri atıldı. Tamas bir anlığına Sabon ile adamlarının atlarından düşürüleceklerinden korktu. Belki kral giyotine kadar bile gidemeyecekti.

Askerler kalabalığı geri ittiler. Yol boyunca ayaktakımıyla boğuşarak meydanı santim santim katettiler. Kralın arabası giyotinlerin önünde, Tamas'ın beklediği balkonun tam altında durdu. Askerler arabanın arkasına dizilerek kordonu halk yığınları arasındaki dev bir yılan gibi açık kalmaya zorladılar. Tamas yutkunarak boğazına oturan bir düğümü açmaya çalıştı. İki asker sırasının arasında bacakları zincirlerle birbirine bağlı binden fazla insan vardı. Tutsak kuyruğu Samurdişi'ne kadar uzayıp gidiyordu. Kuyruk yalnızca soylulardan ve en büyük oğullarından değil, pek çoğunun karısından da oluşuyordu. Buruşmuş kaliteli giysileri ayaktakımına hiçbir anlam ifade etmiyordu. Tükürüklerin ve çürük sebze meyvelerin Tamas'ın askerleri arasından uçmaya başlaması uzun sürmedi.

"Cellat bugünün sonunda emekli olacak," dedi Olem.

Manzara Tamas'ı coşturduğu kadar iğrendirdi de. Onlarca yıllık planlama nihayet meyve veriyordu. Feldmareşal heyecanla titredi ve kendinden şüphe duyarak ürperdi. Tarih kitaplarında adının anılmasını sağlayacak tek bir eylem olacaksa, işte o buydu.

Tamas'ın sağındaki Kraliçe Floun Bulvarı'nda bir kargaşa çıktı Tamas'ın yüreği ağzına geliverdi. "Tüfek," diye emretti.

Olem ona bir tüfek verdi.

"Yedek kartuş."

Tamas yedek barut kartuşunu alıp parmakları arasında dağıttı. Kara barutu diline değdirir değdirmez orada bir cızırtı hissetti. Dünya gözlerinin önünde çarpılırken zangır zangır titredi ve tırabzana tutundu. Gözlerini sıkıca yumdu. Onları açtığında her şey tam bir netlik kazanmıştı. Altı kat aşağıdaki kafalarda bulunan saç tellerini tek tek seçebiliyor, orada bizzat duruyormuşçasına Kraliçe Floun Bulvarı'nın bir kilometre ilerisini görebiliyordu.

"Süvariler," dedi. "Tüm bir bölük."

Kralın Hielmanlarının süslü üniformalarını giyen süvariler heybetli savaş atlarıyla tırısa kalktılar. Boş bir sokaktaymışcasına kalabalığı yararak arkalarına bir kez bile bakmadan kadınları ve çocukları ezdiler. Gümbür gümbür ilerleyen grubun kılıçları çekili, tabancaları ellerindeydi.

Olem emir beklemeden bir elindeki işaret bayrağını kaldırdı. Onu başının üstünde çevirdi, ardından Kraliçe Floun Bulvarı'ndan tarafa yatay olarak doğrulttu. Tamas kalabalığın arasında birer noktadan ibaret olan siyah pardösülü adamların o istikamete yollandıklarını görebiliyordu. Bunlar sırf kalabalığı kızıştırsınlar diye oraya getirilmiş meşhur Dağ Bekçileri'ne mensup iri kıyım, asık suratlı adamlardı. Kraliçe Floun Caddesi'nin çevresindeki binalara konuşlanmış nişancılar o tarafa dönerek süvarilere tepeden baktılar. Tamas göz ucuyla Olem'i süzdü: Sabon onu iyi bilgilendirmişti. Hielmanların tüm planı tehlikeye soktukları böyle bir anda bile profesyonel ve dikkatliydi.

"Ben sinyal verene kadar ateş açılmasın," dedi Tamas. Olem in bayrağı sallanarak emri iletti.

Süvariler Kralın Bahçesi'ne ulaştıklarında yavaşladılar. Oradaki kalabalıklar onların sekiz yüz elli kiloluk hayvanları için bile fazla yoğundu. Kaçacak hiçbir yer olmadığından daha başka bedenler de atların altında kayboldu. İnsanlar süvarilere doğru döndüler.

Hielmanların atları büsbütün durdu. Başka nereye gideceklerdi ki? Kalabalığın tepesine mi çıkacaklardı? Hielmanlar var güçleriyle bineklerini yürütmeye uğraşırlarken arkalarından feryatlar yükseldi. Dostlar ve aileler öfkeyle bağrışıyorlar, yaralı yakınlarına yardım etmek için çaresizce koşturuyorlardı.

İlk Hielman atından aşağı çekildi ve kalabalığın arasında gözden kayboldu. Eller diğerlerine de uzanınca süvari kılıçları panikle savrulmaya başlandı. Bir tabanca ateş aldı ve kalabalık toplu bir hiddet kükreyişiyle buna tepki verdi.

Hielmanlardan biri fırıl fırıl döndürdüğü atına çifteler attırarak, kalabalıkları uzak tutmak için kılıcını oradan oraya savurarak dakikalarca dayandı. Sonra o da diğer silah arkadaşları gibi aşağı çekildi ve ortadan kayboldu. Tamas bir hayret nidası duydu. Leydi Winceslav bayıldı. Kabalığın üstüne bir kelle çıktı. Hala Hielmanların o uzun, kuştüylü şapkasını taşısa da kesinlikle bir vücuttan yoksundu. Elden ele dolaşırken etrafa kan ve el parçaları saçıldı. Fazla geçmeden diğer kelleler de ona katıldı.

Tamas kendini seyretmeye zorladı. Tüm bunlar onun eseriydi. Adro için. Halk için.

Erika için.

"Pis bir ölüm, komutanım," dedi Olem. Charlemund bile arkasını dönerken o sigarasından bir nefes daha çekti ve Tamas'la beraber kalabalığı seyretti.

"Öyle," dedi Tamas.

Kral ve kraliçe giyotin platformuna çıkarıldılar. Yan yana dizilmiş, operatörleri esas duruşta bekleyen altı giyotin vardı. Manboucb ile karısı kalabalığın önünde beklerken üzerlerine çürük yiyecekler yağdı. Kanlı bir et parçası kraliçenin yüzüne çarpıp bembeyaz teninde ve krem rengi geceliğinde kırmızı bir leke bırakınca Tamas gözlerini kırpıştırdı. Kadın bayılarak platformun zeminine yığıldı. Manhouch bunu fark etmemiş gibiydi.

Tamas tekrar Hielman kellelerine göz attı. Kalabalığın arasındaki ilerleyişlerini sürdürüyorlar, giyotinlere gitgide yaklaşıyorlardı.

Kral başını kaldırıp Tamas'a baktı, sonra da cebini eşeleyip kirlenmiş bir kâğıt parçası çıkardı. Genzini temizleyip konuşmaya başladıysa da Tamas cellattan başka birinin onu duyabildiğinden

kuşkuluydu. Gürültü arttıkça Manhouch konuşmasını bağırarak yapmaya çalıştı, sonunda vazgeçip sustu ve boynunu büktü. Cellat onun zincirine asıldı. Donakalmış kral kıpırdamayınca da ensesine bir tane patlatıp onu giyotine kadar sürükledi.

Tamas bıçak inerken baygın olmalarının ikisi için de küçük bir lütuf sayılabileceğine karar verdi.

Manhouch'un kellesi makinenin altındaki sepete düştü ve tam da böyle bir duruma karşı on adımlık bir alanın boş bırakılmasına rağmen en yakındaki seyircilerin üstüne kanlar fışkırdı. İşçiler ilk makineyi tekrar kurarlarken kraliçe bir sonrakine yerleştirildi. Onun kellesi de sapsan bir bukle yumağı gibi aşağı düştü.

"Bu iş bütün gün sürecek," diye mırıldandı Ricard.

"Evet," dedi Tamas. "Ve yarın da. İnsanlara içinde boğulacakları kadar kan vereceğimi size söylemiştim." Giyotinlerin altında birikerek en yakındaki adam ve kadınların tedirgin ayaklarını kaplamakta olan parlak kırmızı gölete baktı. "Kralın Bahçesi'ni sırılsıklam edecek ve taşları pas tutmuşçasına lekeleyecek."

Tamas kalabalığı bir kez daha gözden geçirip balkondan ayrıldı. İmtiyazlı ortaya çıkmamıştı. Bir diğer düşmanları hala kayıptı. Hayır, diye kendi kendini düzeltti. Kayıp değildi. Taniel onu bulacaktı. "İnsanlar acıkmaya başladıklarında isyanlar da başlayacak," diye, belirli birine hitap etmeksizin duyurdu. "Yarın sokağa çıkma yasağı ilan edeceğiz. O zamana kadar sokaklardan uzak durmanızı öneririm."

BÖLÜM 6

Adamat, Adopest Üniversitesi'ne gitmek için bir fayton kiraladı. Yolculuğun uzun sürmemesi gerekirdi ama üniversite banliyölerde yer alırken Adopest'in tüm nüfusu şehir merkezine yollanmaya karar vermiş gibiydi. Onlar Kirkamshire'a ulaştıkları sırada insan seli ince bir akıntıya dönüşmüştü. Üniversite kasabasına ürkütücü bir sessizlik hakimdi.

Herkes idamı seyretmeye gitmişti. Tamas herkese Manhouch'un ölümünü görme imkânı sunmak için en hızlı atlılarını kentin dört bir yanına göndermiş olmalıydı. Aslında yaptığı riskli bir hareketti. Yine de insanlar değişimi hoş karşılamışlardı. Aynı şey Adamat için de geçerliydi. Tek umudu bir budalayı bir zorbayla değiştirmemiş olmalarıydı.

Issız üniversite arazisinde yürürken kulağına uzak bir uğultu çalındı. Adamat bunun halk, kralın ölümünü seyrederken çıkan bir milyon insan sesinin kükreyişi olduğunu tahmin etti, insanlar yavaş yavaş idamdan ayrıldıklarında ve herkesin kapısını açık, dükkânını sahipsiz bırakmış olduğunu fark ettiklerinde yağmalar başlayacaktı. Bunu isyanlar izleyecek, kardeş kardeşin gırtlağına sarılacaktı. Kresimir izin verirse Adamat o zamana kadar evine dönmüş olurdu.

Ayak sesleri boş avluda yankılanarak solaryum ile kütüphanenin arasından geçti ve ana idari binanın basamaklarını çıktı. Koskoca meşe kapının demir şeritli kanatları kilitlenmemişti. Adamat içeride çok sayıda ofis kapısının önünden geçti. Mevcut şansölye vekilinin bir tablosu önünde durakladı. Asal Lektor yüzünün üçte birini kaplayan mor doğum lekesiyle gençliğinde bile çirkindi. Yine de eşsiz bir âlim olduğu söylenirdi. Adamat onun ofisini de geçip bir sonraki kapıya geldi.

Küçük kapı tahta bir takozla açık tutulmuştu ve çıplaklığına bakılırsa bir hademe dolabı bile sanılabilirdi. Adamat koridordan eski tip bir tüy kalemin hışırtılarını duyabiliyordu.

Kapıyı iki defa çaldı. Sıkışık odanın köşesindeki yalın bir çalışma masasında genç görünümlü bir adam oturuyordu. Şansölye vekili asistanını ziyaret eden biri dağınık bir ofisle karşılaşmayı bekleyebilirdi; fakat her kâğıt, her kitap ve tomar yerli yerinde olup her yüzey günbegün silinirdi. Adamat gülümsedi. Bazı şeyler hiç değişmezdi.

"Adamat," dedi Uskan. Kalemini hokkasının içine koydu ve mürekkebe üfledikten sonra kâğıdı kenara itti. "Hoş bir sürpriz."

"İdama gitmeyip burada kalmana sevindim, Uskan," dedi Adamat.

Müfettişin elini sıkmak için masasının etrafından dolaşan Uskan'ın yüzüne bir gölge düştü. "Yardımcılarımdan biri çok yaratıcı bir yazım tarzına sahiptir. Ona ilerisi için her şeyi kaleme almasını söyledim." Tiksintili bir yüz ifadesi takındı. "Hem yapacak bir sürü işim var. Kanlı bir gösteriyi ne yapayım?"

Adamat adamı inceledi. Dostu sahiden de kırk beş yaşındaki birine göre çok genç duruyordu. Yine de gözlerini fazla kısan, yetersiz ışıkta okuyan birinin buruşuk yüzüne sahipti. "Yüzyılın gösterisi olacak," dedi Adamat.

"Binyılın," karşılığını verdi Uskan. Masasının başına dönüp Adamat'a odadaki diğer tek sandalyeyi teklif etti. "Kresimir ile kardeşleri tarafından kurulduğundan beri Dokuz'un tarihi boyunca bir kral asla tahtından indirilmemişti. Tek bir kerecik olsun. Ne… ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

Endişeli ifadesini istenmeyen bir toz zerresi gibi yüzünden silip attı. "Faye nasıl?"

"Neyse ki çocuklarla beraber şehir dışında."

"Şanlıymışsın."

"Evet."

Uskan neşelendi. "Baskı makinesi nasıl? O kadar uzun zamandır dizlerime kadar işe gömülüyüm ki sana bir mektup yazmayı bile akıl edemedim. Onu çalışırken seyretmek heyecan verici olmalı. Tüm Adro'daki buharla çalışan ilk baskı makinesi!"

"Yoksa duymadın mı?" Adamat yüzünü ekşitti.

Uskan başını iki yana salladı.

"İnfilak etti."

Asistanın ağzı açık kaldı. "Yok artık."

"Bir çırağı öldürüp binanın yarısını yıktı. Bir bardak çay içmek için dışarı çıkmıştım. Geri geldiğimde…" Adamat elleriyle bir patlamayı taklit etti. "Adamat ve Dostları Yayıncılık diye bir şey kalmamıştı."

"Muhakkak sigorta yaptırmışsındır."

"Elbette. Ödeme yapmayı reddettiler. Tazminat davası açtım. Masraflarımı karşılamaktansa bir yargıca rüşvet vermeyi daha ucuz buldular."

Uskan'ın ağzı sessizce oynadı. "Buna inanamıyorum. O işte şöhretin ve servetin tüm gerekleri vardı. Her şey yolunda gitseydi şimdiye kadar zengin bir adam olup çıkardın. Gazetelere bakılırsa Adopest'te yalnızca son altı ayda on bir kitapçı açılmış. Okumak şimdilerde pek revaçta. Şiirler, romanlar, tarih kitapları. Endüstri çok hızlı büyüyor!"

"Başıma kakmasan olmaz mı?"

Uskan büzüldü. "Adamat, çok üzgünüm."

Müfettiş bir elini boşlarcasına salladı. "Olur böyle şeyler. Üstünden neredeyse bir yıl geçti. Hem buraya dertlerimden konuşmak için gelmedim. Çalışıyorum."

"Bir soruşturma üstünde misin? En azından hala dönebileceğin bir mesleğin var."

"Evet."

"Nasıl yardım edebileceğimi söyle yeter," dedi Uskan.

"Umarım zahmet olmaz. 'Kresimir'in Bozulmuş Yemini' veya 'Kresimir'in Yemini' denilen bir şey hakkında bilgi almam gerekiyor."

Uskan öne eğildi ve kaşlarını çatarak tavana baktı. "Kulağa…" dedi kısa bir sürenin ardından. "Sanki hafızamın kıyısında bir yerde. Ama hatırlamıyorum. Sendeki yetenek herkeste bulunmaz." Ayağa kalktı. "Gel gidip bakalım."

İdari binadan çıktılar ve avlunun karşısındaki kütüphaneye geçtiler. Birileri büyük binanın kadim kapısını kilitlemeyi akıl etmişti ama Uskan'ın anahtarları yanındaydı.

Hol, ziyaretçilerin paltolarını asmaları ve pabuçlarının altını silmeleri için ayrılmış ufacık bir yerden fazlası değildi. Onun ötesinde taraçalı üç kata sahip geniş, açık bir oda mevcuttu. Her yerde basamaklar veya ayaklı merdivenler göze çarpıyordu. Kitaplıkların sonlarına veya pencere altlarına araştırma amaçlı masalar koyulmuştu.

“Umarım nereden başlayacağımıza dair bir fikrin vardır,” dedi Adamat. Kütüphanenin gerçekte ne kadar büyük olduğunu unutmak kolaydı; Adamat buraya yıllardır ayak basmamıştı. “Yoksa bu iş bütün günümüzü alacak.”

Uskan kendinden emin adımlarla sağma yöneldi ve en yakın merdiveni çıktı. “Sanırım var,” dedi. “Ama biraz uzun sürebilir Son zamanlarda koleksiyonumuza bazı önemli eklentiler yaptık ve kütüphanede istediğim kadar zaman geçiremedim. yine de yeni kitaplardan şikayet edecek halim yok. Dediğim gibi, sanayi hızla büyüyor ama kitaplar hala pahalı.” Adamat’a göz attı. “Buharla çalışan bir matbaa bunu değiştirmeye başlayabilirdi.”

Adamat gözlerini devirdi. Uskan’ın niyeti iyiydi ama patlama Adamat’ın suçuymuş gibi konuşuyordu.

Asistan raf sıralarını saydıktan sonra kararlı bir edayla birinin köşesinden döndü. Tekerlekli bir merdiveni tutup önünde iterek götürdü. Sesi tepelerindeki boşlukta yankılandı. “Yüklü kütüphane burslarını hep Jileman Üniversitesi alırdı. Adopest’teki Halk Arşivleri bile bizdeki koleksiyonunun iki katı. Neden önce oraya gitmedin?”

Adamat parmaklarını bir kitabın deri cildinde gezdirmek için durakladı. Kütüphanelerden hoşlanırdı. Kuru ve tozlu bu yerlerdeki kâğıt kokusu, aklına hep bilgiyi getirirdi. Bir müfettiş için en önemli şey bilgiydi. “Çünkü şehir merkezi şu anda bir hayvanat bahçesi. İdamı unuttun mu?”

Uskan dönüp ona gözlerini kırpıştırdı. “Ah, doğru.” Merdiveni itmeye devam etti. “Burada şansımız yaver gitmezse Arşivler’e uğrarsın. Orası oldukça tertiplidir. Bazı çok yetenekli kütüphanecileri vardır. Arama yaparken ‘ilahiyat’ ile ‘tarih’ kavramlarını birlikte kullan. En azından burada öncelikle onları kullanacağım.” Uskan tekerlekli merdiveni durdurup üstüne çıktı. O tırmanırken ağır demir iskelet sarsıldı ve Adamat merdiveni sabit tutmak için bir eliyle destek oldu.

“Şahsen ben ilahiyatı hiç kullanmamaya çalışırım.”

Uskan’ın alaycı gülüşü üç metre yukarıdan geldi. “Bugünlerde kim kullanır ki?” Duraksadı. “İşte bu garip.”

“Ne oldu?”

Uskan aşağı inerken merdiven yine sarsıldı. “Kitaplar yerinde yok. Biri onları yanında götürmüş olmalı. Yalnızca fakülte üyelerinin kütüphaneden kitap çıkarmalarına izin verilir ve ilahiyat fakültemiz şu aralar karmakarışık. Yılın yarısını daha sıcak iklimlerde geçirmek için okuldan izin alan üç kardeşten oluşuyor. Şimdilerde ilahiyat için okuyanlar yok denecek kadar az. Herkesin derdi matematik ve bilim. Kresimir aşkına, ben burada göreve başladığımda beri fizik ve kimya bölümlerimiz dört kat büyüdü.” Merdiveni dayadığı kitaplıktaki boşluklara tekrar göz gezdirdi. “Hatırlıyorum da… Neyse, önemi yok. Gidip başka bir yeri deneyelim.”

Adamat dostunun peşinden üçüncü kata çıktı. Uskan’ın orada bulmayı düşündüğü kitaplar da kayıptı. İki yere daha bakmalarının ardından asistan bir kitaplığa yaslanıp alnını sildi. “Birileri bir tez yazıyor olsa gerek,” dedi. “Kahrolasıca ilahiyat öğrencileri kitapları hep yanlarına alırlar. Bugünlerde onlardan pek bulunmaz ama bulunduğunda da sırf dedeleri bir zamanlar o veya bu bağışı yaptı diye okul kendilerine aitmiş gibi davranırlar.”

Adamat ona soruşturmasından ne kadar bahsetmesi gerektiğini düşündü. Sözcüklerin kendi başına pek bir tehlikesi yoktu ama Adamat soruşturmasının doğasını olabildiğince az sayıda kişiyle paylaşmak istiyordu. Tamas gücü bütünüyle devralmadan önce hain damgası yeme riskine girmek

lüzumsuzdu.

"Marazlanma'dan kalma kitaplarınız var mı? O devirde Kresimir'le ilgili pek çok yazının kaleme alındığını duymuştum."

"Onu nereden duydun?"

"Üç yıl öncesinin bahar başlarında okuduğum bir gazetede."

"Pöh, gazeteler buldukları her zırvayı basar. Evet, Marazlanma çok dindar bir dönemdi ama aynı zamanda bilgiden yoksun bir karanlık çağdı. Kresimir ile kardeşleri ortadan kaybolmuşlardı. Yeni monarşiler Predeii'yle -güçlü İmtiyazlılardan oluşan kadim bir kastla- mücadele halindeydiler. O devre ait çok az şey bugünlere kadar gelebildi. Şansölye vekili bir keresinde bana sihirbazlık ve bilim hakkında Kresimir Zamanı'ndakinin yarısı kadar bilgiye sahip olsaydık -ki onların çoğu Marazlanma sırasında kayboldu- bugün hem soylular hem de sıradan vatandaşlar için bir altın çağında yaşardık demişti."

"Eh, öyleyse arama yaparken ilahiyat, tarih ve sihri birlikte kullan."

"Bu gidişle seni de bir kütüphaneci yapıp çıkacağız," dedi Uskan.

"Sihir hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Adamat.

"Sihir felsefesi hobilerim arasındadır ama bende öyle bir yetenek bulunmaz. Dedem bir İmtiyazlı'ydı. Daha doğrusu bir şifacı." Uskan bu noktada duraksayıp Adamat'a hevesli bir bakış attı.

"Eee?" diye teşvik etti Adamat.

Uskan kaşlarını çattı. "Şifacı diyorum. Onlar İmtiyazlıların en nadirleridir. Sihir konusunda temel ders alan öğrenciler bile bunu bilirler. İnsan vücudu o kadar karmaşıktır ki yalnızca yüz İmtiyazlı'dan birinin en basit iyileştirme becerilerinden fazlasına sahip olduğu söylenir."

"Yani çok nadir, öyle mi?"

"Hem de çok, Adamat. Tanrı aşkına, insan senin kadar ayrıntılara düşkün birinin bu tür şeylere aşina olduğunu sanıyor. Sihir hakkında hiçbir şey bilmez misin?"

"Pek sayılmaz," diye itiraf etti Adamat. O şehir sokaklarından, vatandaşlardan ve suçlulardan teşkil bir dünyada yaşardı. Sihre ayıracak vakti yoktu ve doğrusunu söylemek gerekirse bu kavrama yabancıydı. Kimi zaman bir Maharet'e rastladığı olurdu ama onun ötesindeki güçler fırkaların yetki alanına girerdi ve bir müfettişin öyle şeylerle işi olmazdı. Tüm bildikleri, çocukluğundaki birkaç saatlik derslerle sınırlıydı.

"Sen bir Maharetli'sin," dedi Uskan. "Üçüncü göze sahipsin, doğru mu?"

"Evet ama bunun konumuzla ne gibi bir ilgisi olduğundan…"

"Yani gözünü açtığında ve İmtiyazlıların Başka dedikleri şeye baktığında her şeyin aylasını görüyorsun, öyle mi?"

Adamat bugünlerde üçüncü gözünü nadiren açardı. O tür bir eylem en iyi zamanlarda bile huzur kaçırıcıydı. Yine de üçüncü gözüyle bakarken dünya capcanlı pastel renklere boyanmışcasına her şeyin nasıl bir parıltıyla çevrelendiğini unutmamıştı. "Evet."

"İmtiyazlılar Başka'yı manipüle ederler," dedi Uskan. "Bir İmtiyazlı'nın her bir parmağı bir elemente bağlıdır: Ateş, Toprak, Su, Hava ve Eter."

"İyi de ateş bir element değildir ki," dedi Adamat. "Yanmanın sonucudur."

Uskan burnunu çekti. "Fazla ayrıntıya girme. Bu açıklama son yüzyıldaki keşiflerin ışığında

kusurlu kabul edilir ama elimizdekilerin en iyisi bu. Şimdi, her bir parmak bir elementle ve bir İmtiyazlının o element üzerindeki kuvvetiyle örtüşür. En kuvvetli parmak da tabii ki başparmaktır. Bir İmtiyazlı baskın elini -genellikle sağı- kullanarak Başka'daki manipüle etmek istediği şeylerin aylalarına erişir. O aylalar dünyamıza çekildikten sonra da diğer eliyle onları yönlendirir."

"Peki bir barut büyücüsünün sihri nasıl çalışır?"

"Biliyorsam ne olayım. İmtiyazlıların barut büyücülerinden nefret ederler ve firkanın onların incelenmesini daima caydırmşlardır."

"Bu kadar nefret neden?" Adamat çoğu İmtiyazlı'nın baruta alerjisi olduğunu duymuştu.

"Korku," dedi Uskan. "Çoğu İmtiyazlı büyüsünün menzili yarım kilometreden kısadır. Barut büyücüleri bunun iki katından daha uzun mesafelere kadar ateş edebilirler. Ayrıca bana, canlı olsun veya olmasın, her şeyin Başka'da bir aylası bulunurken barutun bulunmadığı ve bu durumun İmtiyazlıları tedirgin ettiği söylenmişti. Ah, işte geldik."

Uskan bir kitaplığın önünde durakladı. Parmağını bazı kitap sırtlarında gezdirdikten sonra onları yerlerinden aldı ve Adamat'ın kollarına yığdı. Kitaplar üst üste binerken toz kalktı. "Tek bir eksiğimiz var," dedi Uskan. "Onun da yerini biliyorum. Şansölye vekilinin ofisinde."

"Gidip alabilir miyiz?"

"Şansölye vekili üniversitede değil. Bu sabah acilen Adopest'e çağrıldı. Bende de ofisinin anahtarı yok. O geri gelene kadar beklememiz gerekecek."

Kollarındaki kitap yığınlarıyla masalardan birine çekildiler ve araştırmalarına başladılar. Adamat oturup ilk kitabın kapağını açtı. Kaşlarını çattı. "Uskan?"

"Hımm?" Asistan dönüp o tarafa baktı. Sonra da ayağa fırladı ve Adamat'ın hiç görmediği kadar hızlı hareket ederek masanın etrafından dolaştı. "Bu da ne? Bu haltı kim yedi?"

Kitabın ilk birkaç sayfası koparılmış, sonraki düzinelercesinin de, sanki biri parmağını mürekkebe batırıp satırların üstünde gezdirmişçesine koca koca bölümleri karalanmıştı. Uskan mendiliyle alnını sildi ve Adamat'ın arkasında volta atmaya başladı.

"Bu kitaplar paha biçilmez," dedi adam. "Kim böyle bir şey yapar ki?"

Adamat öne eğildi ve gözlerini kısarak kâğıttaki yırtık çizgisini inceledi. Ellerindeki kitabı değerlendirdi. Şimdiki kâğıtlardan daha kalın ve dört kat daha dayanıklı olan tirşeden hazırlanmıştı. Yırtık kenar hafifçe kararmıştı.

"Bir İmtiyazlı," dedi.

"Nasıl anladın?"

Adamat yırtık kenarı işaret etti. "Sihir haricinde kitabın geri kalanına zarar vermeden böyle bir yanığa yol açabilecek bir şey biliyor musun?"

Uskan volta atmayı sürdürdü. "Bir İmtiyazlı ha! Kresimir hepsinin canını alsın. Bu kitapların değerini bilmeleri gerekir!"

"Bence pekâlâ biliyorlar," dedi Adamat. "Yoksa hepsini yakıp kületerlerdi. Gel, geri kalanlara da göz atalım." Elini bir sonraki kitaba attı, sonra da bir sonrakine. Raftan aldıkları on bir kitaptan yedisinin bölümleri karartılmış veya sayfaları yırtılmıştı. Yığının sonuna geldiklerinde Uskan burnundan soluyordu.

"Hele şansölye vekili bunu öğrensin de! Dosdoğru Gökçizgi'ye gidip o İmtiyazlıların canına

okuyacak. Onları…"

"Tamas tüm fırkayı idam etti."

Uskan donakaldı. Burun delikleri açılıp kapandı, dudakları sert bir ifadeyle büzülüp kaldı. "O zaman herhalde bunun telafisi mümkün olmayacak."

Adamat başını iki yana salladı. "İyisi mi elimizdekilere bakalım."

Kitapların başında biraz vakit geçirdiler ve karartılmış yazıların Kresimir'in Yemini'yle ilgili olabileceği sekiz farklı kısım buldular.

Yine de paragraflar okunmaz haldeydi.

"Şu son kitap," dedi Adamat. "Hani şansölye vekilinin ofisindeki…"

"Evet," dedi Uskan dalgın bir edayla, başını kaşıyarak. "'*Kralın Hizmetinde.*' Saltanat fırkalarının Dokuz krallarını korumaktaki vazifelerini özetler. Çok ünlü bir eserdir."

Adamat pardösüsünün önünü düzeltti. "Gel şansölye vekili kapısını açık bırakmış mı bir bakalım."

Uskan kitapları yerlerine geri koydu ve Adamat'ı kütüphane avlusuna çıkardı. "Açık bırakmaz," dedi. "O geri dönene kadar beklemekten başka çaremiz yok. Şansölye vekili mahremiyetine düşkün bir adamdır."

"Bir soruşturma yürütüyorum," dedi Adamat, ana idari binaya girerken.

"Bu sana başkalarının çalışmalarını izin almadan gözden geçirme hakkı vermez," dedi Uskan. "Üstelik kapı mutlaka kilitlidir." Kapı tokmağı oynamasına rağmen Adamat'ın elinde dönmeyince de muzaffer bir tavırla tebessüm etti.

"Sorun değil," diyen Adamat elini aşağıya uzattı ve çizmelerinin birinde sakladığı ufacık maymuncuk setini çıkardı. Uskan'ın gözleri kocaman açıldı.

"Ne? Hayır, bunu yapamazsın!"

"Şansölye vekili ne zaman dönecek demiştin?"

"Geç saatlerde," cevabını verdi Uskan. "Ben…" Adamat kilidi kurcalamaya başlayınca da hatasını anladı ve of çekerek duvara yaslandı. "Her an dönebilir demeliydim," diye homurdandı.

"Sen berbat bir yalancısın," dedi Adamat.

"Evet, öyleyim. Ve şansölye vekili birinin ofisine girip girmediğini sorduğunda ona yalan söyleyemeyeceğim."

"Hadi ama. Nereden bilecek ki?

"Tabii ki bilecek. Bilmemesi gibi bir ihtimal…"

Kilit tıkırdadı ve Adamat kapıyı nazikçe iterek açtı. İçerideki ofis, bir üniversite çalışanına daha yakışır cinstendi. Her yer kitaplarla ve kâğıtlarla doluydu. Sandalyelerde, masalarda, halta zeminde yarısı yenmiş yemek tabakları vardı. Odanın tüm duvarları bir insanın iki katı yüksekliğinde kitap raflarıyla kaplıydı ve o raflar gelişigüzel üst üste yığılmış çok fazla kitabın ağırlığı altında eğrilmişti.

"Hiçbir şeyi elleme," dedi Uskan. "Şansölye vekili her eşyayı nerede bıraktığını tamı tamına hatırlar. Bir şeyin yerini değiştirecek olursak…" Adamat'tan gelen bir bakışla sustu. "Dur, bırak kitabı ben bulayım," dedi surat asarak.

Adamat şansölye vekilinin ofisi olan kağıt be mürekkep ormanının sınırında beklerken Uskan bir

sekreterin doğal zarafetiyle kitabı aradı. Kâğıtlar havaya kaldırıldı, tabakların ve kitapların yerleri değiştirildi fakat her şey eski yerine geri koyuldu.

Adamat parmak uçlarında yükselerek odayı gözden geçirdi. "Yoksa şu mu?" diye sorarak çalışma masasının ortasını işaret etti.

Uskan başını şansölye vekilinin koltuğunun arkasından çıkardı. "Ah. Evet."

Adamat ihtiyatla odayı katetti. Kitabı dikkatle aldı ve sayfalarını çevirmeye başladı. Uskan yanına geldi.

"Hasarlı sayfa yok," diye bildirdi müfettiş. Sayfaları tek tek tarayarak sadece iki kelimeye bakındı. Mükâfatını kitabın son sayfalarındaki sonsözde buldu.

Adamat sesli okudu. "Ve Kresimirin Yemini'ni canları pahasına koruyacaklar, zira o bozulursa tüm Dokuz helak olabilir." Sayfayı, ardından bir sonrakini, sonra da bir öncekini gözden geçirdi. İfadenin geçtiği başka bir yere rastlamadı. Sayfalara çatık kaşlarla baktı. "Bunun hiçbir anlamı yok."

Uskan parmağıyla kitabın ortasını, tam da sırtını işaret etti

"Ne oldu?"

"Başka sayfalarda kayıp," dedi Uskan. "Sonsözün yarısı." Sesi hiddetle titriyordu.

Adamat daha yakından inceledi. Sahiden de sayfalar kitaptan düzgünce yırtılmıştı. Bu kitabın cildi farklı olduğu için eksikliği fark etmek daha zordu. Adamat iç geçirdi. "Bu kitabın başka bir kopyasını nerede bulabilirim?"

Uskan başını iki yana salladı. "Halk Arşivleri'nde olacaktı. Belki bir kopya da Nopeth Üniversitesi'nde vardır."

"Nopeth Universitesi'nde 'belki' bir kitap bulmak için yaklaşık bir ayı faytonda geçirecek değilim," diyen Adamat kitabı çarparak kapattı ve şansölye vekilinin masasına geri bıraktı. "Halk Arşivleri'ni kontrol etmem gerekecek."

"İsyanlar," diye karşı çıktı Uskan, o kapıya yönelirken.

Adamat durakladı.

"Binayı kilitlemişlerdir," dedi asistan. "Arşivlerde vergi kayıtları, aile tarihçeleri, hatta kiralık kasalar bulunur. Muhafızlar da cabası."

Tüm bunlar ancak yakalanırsa bir sorun teşkil ederdi. "Yardımın için sağ ol," dedi Adamat. "Başka bir şey bulursan bana haber ver."

BÖLÜM 7

Taniel sistematik bir şekilde sokağı kateden ayaktakımını gözetleyerek kendisine fazla sorun çıkarıp çıkarmayacaklarını merak etti. Şehir kargaşa içindeydi; arabalar ters çevriliyor, binalar ateşe veriliyor, cesetler sokak ortasında yağmacıların ve onlardan daha beterlerin insafına bırakılıyordu. Bir perde gibi kentin üstüne çöken duman hiç dağılmayacağa benziyordu.

Taniel eskiz defterini rastgele açtı. Karşısına çıkan sayfada Vlora'nın bir portresi vardı. Kısa bir duraksamanın ardından bir eliyle defterin sırtını kavradı ve sayfayı yerinden kopardı. Kâğıdı buruşturup sokağa attı. Defterindeki tırtıklı yırtığa uzun uzun bakarken ona hasar verdiğine hemen pişman oldu. Yeni bir eskiz defleri alacak kadar parası yoklu. Fatrasta'dayken, bir elmas yüzük alabilmek için değerli neyi varsa satmıştı. O kahrolası elmas yüzüğü de Jileman'daki züppeye mıhlayıp gitmişti. Adamın omzuna yayılan kırmızılık, saplamadan önce onun kılıcına taktığı yüzükten damlayan kanlar hala aklındaydı. Yüzüğü saklaması gerekirdi. Onu rehine verebilirdi. Boğazındaki düğümü geçirmek için yutkundu. Çarşafı göğsüne bastırarak yatak odasının kapısında dikilen Vlora'ya bir şey -herhangi bir şey- söylemediğine pişmandı.

Yakındaki bir saat kulesinden zamanı kontrol etli. Babasının askerlerinin düzeni tekrar sağlamaya başlamalarına dört saat kalmıştı. Gece yarısından sonra dışarıda kalanların Feldmareşal Tamas'ın adamlarıyla başa çıkmaları gerekecekti. Askerler işlerini yapmakta zorlanabilirlerdi. Bugünlerde Adopest'te pek çok çaresiz insan vardı.

"Şu fedailer hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Taniel. Eğilip Vlora'nın buruşmuş çizimini yerden aldı ve bacağına koyarak düzeltti, sonra da katlayıp eskiz defterinin arasına sıkıştırdı.

Ka-poel omuz silkti ve yaklaşan ayaktakımını seyretti. Kalabalığın başında iri yarı bir adam, eski bir iş tulumuna ve eğreti bir sopaya sahip bir çiftçi vardı. Muhtemelen bir fabrikada çalışmak amacıyla şehre taşınmış ama sendikaya katılamamıştı. Adam Taniel ile Ka-poel'ın kapalı bir dükkânın kapı aralığında durduklarını gördü ve sopasını havaya kaldırarak onlara doğru döndü. Kendine yeni kurbanlar bulmuştu.

Taniel bir parmağını güderi ceketinin saçağında gezdirdi ve kalçasındaki bir tabancanın kabzasına dokundu. "Böyle bir belaya bulaşmak istemezsin, ahbap," dedi. Ka-poel ellerini sıkarak ufak yumruklara dönüştürdü.

Çiftçinin gözü Taniel'in göğsündeki gümüş fiçı amblemine takıldı. Hemen durup arkasındaki adama bir şeyler söyledi. İkili aniden dönüp gitti. Diğerleri onları takip ederken Taniel'e kötü kötü baksalar da hiçbiri bir barut büyücüsüne diklenmeye yanaşmadı.

Rahatlayan Taniel iç geçirdi. "O iki kiralık haydut gideli epey oluyor."

İmtiyazlı fedai Julene ile büyübozar Gothen yaklaşık bir saat önce kaçak İmtiyazlı'nın izini sürmek için çekip gitmişlerdi. Gitmeden önce de kadının yakınlarda olduğunu ve onu arayıp bulacaklarını, sonra da Taniel ile Ka-poel'ın yanına döneceklerini söylemişlerdi.

Taniel terk edildiklerini düşünmeye başlıyordu.

Ka-poel başparmağıyla kendi göğsünü gösterdi, ardından bir elini gözlerine siper etti ve bir şeye bakınırcasına başını öne çıkardı.

Taniel kafa salladı. “Evet, onu bulabileceğinin farkındayım,” dedi. “Ama işin angaryasını o fedailere bırakmayı yeğlerim. Zaten başka bir faydaları-”

Kafasını arkasındaki binanın taşlarına vuran Taniel’in kulakları ani patlamanın etkisiyle zonkladı. Kendisine çarpan Ka-poel’ı yere düşmeden önce tutmayı başardı. Dengesini sağlamasında kıza yardım etti ve kulaklarındaki çınlamayı gidermek için başını iki yana salladı.

Bir keresinde yarım kilometre uzağındaki bir mühimmat deposunda tutulan barut alev almıştı. Bu patlama da o günküne benziyordu ama Damgalı hisleri ona sebebin barut olmadığını söyledi. Sihirdi.

Onlara iki şehir bloğundan daha yakın bir yerden koca bir alev sütunu yükseldi. Sütun yükseldiği kadar büyük bir hızla yok oldu ve Taniel’in kulağına çığlıklar çalındı. Ka-poel’ı kontrol elti. Genç kızın gözleri kocaman açılmıştı ama yaralanmışa benzemiyordu. “Gel,” deyip depara kalktı.

Öfkeli bir yumruğun devirdiği çocuk oyuncakları gibi parke taşlarına saçılmış ayaktakımının yanından koşarak geçti ve patlamaya doğru köşeyi döndü. O anda birisine son süratle tosladı ve ayakları yerden kesildi. Yere çarpar çarpmaz da tosladığı kişiye kişiye doğru düzgün bakma gereği duymadan doğrulup kalktı.

Tekrar koşmaya başlayalı iki adım olmuştu ki gördüğü şey kafasına dank etti: yalın bir kahverengi ceket ile eteğe ve İmtiyazlı eldivenlerine sahip kırçıl saçlı, yaşlıca bir kadın.

Taniel tabancasını çekerek hızla arkasına döndü.

“Dur!” diye bağırdı.

Ka-poel köşenin arkasından fırlayarak dosdoğru onun ateş hattına girdi. Taniel tabancasını indirip kıza doğru koştu. Kızın ufacık omzu üzerinden İmtiyazlının onlara doğru dönmesini seyretti. Parmaklarını oynatan kadın Başka’ya dokunurken Taniel bir alevin ısısını hissetti.

Ka-poel’ı tuttuğu gibi onunla beraber yere atladı. Yüzünün yanından hızla geçip giden yumruğu büyüklüğündeki ateş topu, saçlarını yakacak kadar sıcaktı. Tabancasını kaldırıp nişan alan Taniel arpacığa, baruta ve hedefine yoğunlaşırken barut transının huzuruna kapıldı. Tetiği çekti.

Kadın tam o anda tökezlemeseydi mermiyi kalbine yiyecekti. Onun yerine omzuna isbet etti. İmtiyazlı aldığı darbeyle irkildi ve Taniel’e hırladı.

Taniel etrafına bakındı. Ona, siper alıp silahını doldurabileceği bir yer lazımdı. Yirmi adım uzaktaki eski bir tuğla ambar işini görürdü. “Gitme zamanı,” dedi Ka-poel’a. Kızı çekip ayağa kaldırdı ve ambara doğru koştu.

Göz ucuyla İmtiyazlı’nın parmaklarının dans etmesini seyretti.

Bir İmtiyazlı‘nın Başka ya dokunmasını izlemek harikulade bir şeydi; tabii o İmtiyazlı seni öldürmeye çalışmıyorsa. Hünerli bir İmtiyazlı, elementler üstündeki hakimiyetiyle bir ateş topu fırlatabilir veya yıldırım düşürebilirdi.

Taniel yerin titrediğini hissetti. Ambarın arkasına saklandılar ama bina gümbürdüyordu. Taniel binayı delip geçecek ve onları yok edecek güçlerin beklentisiyle boğazından bir çığlık koptuğunu hissetti.

Bina çatladı, sarsıldı ama patlamadı. Harçta oluşan ani çatlaklardan dumanlar fışkırdı. Havada açıkça duyulabilen bir *bom sesi yankılandı. Sonra her şey duruldu. Yaşıyorlardı. Bir şey, İmtiyazlının onlara yöneltmek üzere olduğu büyüyü durdurmuştu.*

Taniel dönüp Ka-poel’a göz attı. Ağzından titrek bir nefesin kaçtığını hissetti. “Sen mi

yaptın?"

Genç kız ona anlaşılmaz bir bakış attı ve parmağını ileri doğrulttu.

"Doğru. Peşine düşmeliyiz. Gel hadi."

Taniel depar atarak sokağa fırlarken boş tabancasını dolusuyla değiştirdi. Julene ile Gothen'in koşarak geldiklerini görünce biraz duraksadı.

Julene suratında bir barut fıçısı patlamışa benziyordu. Kadının saçları kavrulmuş, giysileri simsiyah olmuştu. Gothen'in bile gözlerinde panik, gömleğinde siyah lekeler mevcuttu; hem de sihrin ona dokunamaması gerekirken. Ellerindeki kılıcın yalımı otuz santim eksikti.

"Çukur aşkına, siz ikiniz ne halt yediniz?" diye sordu Taniel. "Saldırıya geçmeden önce geri gelip beni almanız gerekiyordu."

"Ayağımıza dolanacak kahrolası bir Damgalı'ya ihtiyacımız yok," diye kaba bir el hareketiyle karşılık verdi Julene.

"Yakınlarda olduğumuzu bilmemesi gerekirdi," dedi Gothen. Taniel'e ezik bir bakış attı. "Ama biliyordu."

"Bunu da o mu yaptı?" Taniel adamın kırık kılıcını işaret etti.

Gothen kaşlarını çattı. "Ah, çukur aşkına." Yarım kılıcı yere fırlattı.

"Burada dikilip çene çalmaya devam edersek onu elimizden kaçıracağız," dedi Taniel. "Julene, sen ona yandan yaklaşmaya çalış. Ben de-"

"Senden emir alacak değilim," dedi Julene, öne eğilerek. "Dosdoğru onun gırtlağına sarılacağım." Eldivenlerini çekiştirdi ve sokaktan aşağı koşarak uzaklaştı.

"Kahretsin!" Taniel, Gothen'in omzuna bir şaplak attı. "Yanımda kal."

Julene'e paralel koşarak bir yan sokağa, oradan da bir sonraki caddeye saptılar.

"Çukur aşkına, neler oldu?" diye sordu Taniel.

"Kadını bir astronomun dükkânında bulduk," dedi Gothen soluk soluğa. Koştukça üstündeki kılıçlar, tokalar ve tabancalar takır tukur birbirine çarpıyordu. "Mekânın etrafında tur attık, tüm çıkışları kontrol ettik ve tuzağımızı kurduk. Tam içeri girmeye hazırlanıyorduk ki binanın ön cephesi komple havaya uçtu. Julene kendine kalkan koyacak zamanı zor buldu. Patlamanın ısısını hissettim! Öyle bir şey asla olmamalıydı. O İmtiyazlı'nın Başka'dan çağırabileceği her türlü aylayı etkisizleştirebilmeliydim. Ateşin, ısının, enerjinin bana ulaşamaması gerekirdi ama ulaştı."

"Öyleyse güçlü."

"Hem de çok," dedi Gothen.

Taniel yatı caddede Julene'in koşarak bir ara sokağın önünden geçtiğini gördü. Koşmaya ara verip Gothen'e de durmasını işaret etti ve derin bir nefes aldı. Bir terslik vardı. Arkasına döndü.

"Ka-poel?"

Genç kız ara sokağın ağzında durmuştu. Gözleri yarı kapalıydı. İşaret parmağını dudaklarına götürdü ve ara sokaktan aşağısını gösterdi.

Taniel fedaiye önden gitmesini işaret etti. Gothen onlara yönelik herhangi bir tuzağı veya sihri geçersiz kılabilirdi. Taniel tabancasını kaldırıp adamın omzunun hemen üstüne nişan aldı. Ara sokak döküntü doluydu; çöplerin, çamurun ve bokun yanı sıra birkaç çürük fıçı göze çarpıyordu. Arkasında bir insanın saklanabileceği kadar büyük hiçbir şey yoktu. Ayrıca öğle güneşiyle iyi

aydınlanıyordu.

"İşte!" Gothen ileri fırlarken Taniel ara sokağın ilerisinde bir hareket tespit etli. Gözlerini kırparak daha net görmeye çalıştı. Sanki ışık kendi içine kapanarak, birinin gizlenmekte kullanabileceği hafif bir gölge yaratıyordu.

İmtiyazlı o anda ortaya çıktı. Kadın ellerini oynatarak Gothen'e doğrulttu. Gothen kendini gelecek saldırıya hazırladı.

Fırın gibi bir sihrin çarpıttığı hava dalgalandı. Boyun damarları kabararak iyice belirginleşen Gothen haykırdı. Taniel ateş etti.

Mermi metalden yapılmışcasına İmtiyazlı'nın teninden sekti ve ara sokaktan aşağı zararsızca uçup gitti. Kadın ellerini hızla uzattı. Gothen geriye takla atıp yere düştü.

Çatıya daha kolay erişilebilmesi için binanın tuğla cephesine tutamaklar yerleştirilmişti. İmtiyazlı kendinden çok daha genç birinin rahatlığı ve süratiyle onlara tırmanarak, Taniel tabancalarından birini tekrar dolduramadan iki kat yukarıdaki dama çıktı. Taniel baruttan bir fırt çekip kadının peşinden gitti.

"Onu gözden kaybetme!" diye bağırdı Gothen'e. Ka-poel damdaki İmtiyazlı'nın ilerleyişini takip etmek amacıyla tekrar caddeye koştu.

Taniel çatıya ulaşıp kendini yukarı çekti. İmtiyazlı komşu çatıya atladı ve arkasına dönüp bir ateş topu fırlattı. Taniel barut transının etkisindeydi. Kadının sihrinin aylalarını görüyor, ateş topunun izleyeceği yolu hissediyordu. Eğilerek öne doğru tekerlendi ve tekrar ayağa kalktı. İmtiyazlı kayarak ve damdaki kiremitleri takırdatarak oradan kaçtı.

Taniel binaların arasındaki boşluğu kolayca aştı. Çatının eğimi nedeniyle İmtiyazlı'yı gözden kaybetti, sonra kadın bir sonraki çatıyı aşarken onu tekrar buldu. Yeniden ateş etti.

Kadını bir kez daha vurdu ama kadın bir kez daha yere yığılmadı. Hedefi on ikiden tutturmuş, İmtiyazlı'nın tam da omuriliğine denk getirmişti. Kadının ölmesi veya en azından yaralanıp kan kaybetmesi gerekirdi. Fakat o tökezlememişti bile.

Taniel hırıldadı. Tabancaları kaldırıp tüfeğini eline aldı. Süngüsünü namluya taktı. Bu işi zor yoldan yapacaktı.

Tam trans halindeki bir barut büyücüsü bir attan daha hızlı koşabilirdi. İki bina sonra Taniel kadınla arasındaki mesafeyi birkaç adıma kadar indirmişti. Kadın yine binadan binaya atladı. Ayak parmakları bir sonraki çatının kenarını güçlükle kavradı. Kayıp düşen kadın kiremitlere tutundu.

Taniel boşluğu mesafe bırakarak aştı. Kayarak durdu ve süngüsünü kadının gözüne saplama niyetiyle arkasına döndü. Kadın çatıyı bıraktı ve aşağıdaki sokağa düştü.

Taniel küfretti. Anlık bir tereddüdün ardından kadının peşi sıra atladı. Barut transının doruklarında olmasına rağmen yere ayak bastığında dizleri sızladı ve bedenini bir ürperti sardı. Çömelik vaziyette yanına indiği İmtiyazlı çoktan ayağa kalkmıştı. Taniel içgüdüleriyle hareket ederek süngüsünü dümdüz uzattı. Süngünün hedefine saplandığını hissetti.

Ona tepeden bakan kadının vücudu gevşeyiverdi. Eldivenli eli Taniel'in başından olsa olsa otuz santim mesafedeydi. Bir zamanlar çok güzel olabilecek yaşlanmış çehresi kırışıp yıpranmış, göz kenarlarını çizgiler sarmıştı. Ağzından bir nida kaçtı, sonra da kendini geriye atarak Taniel'in süngüsünden sıyrıldı.

“Neler döndüğüne dair en ufak bir fikrin yok, çocuk.” Sesi ölümcül bir fısıltıydı.

Taniel elinde tabancasıyla koşarak yanına gelen Gothen’in silah takırtılarını işitti.

Ayakları altındaki toprak gümbürdedi.

“Yere yat!” Gothen sıçradığı gibi İmtiyazlı ile onun arasına girdi.

Yer çatlayıp yarıldı ve aniden çöktü. Açığa çıkan basınç karşısında Taniel’in tüm bedeni acıya boğuldu. Sanki bir top namlusunun dibine kadar sokulmuş ve patlamanın yakıtı olarak kullanılmıştı. Kulakları zonkladı, başı şiddetle ağrıdı. Afallayıp kaldı.

Üzerlerine tuğlalar yağdı.

Toz bulutu dağılmaya başladığında Gothen’in üstüne kapanmış olduğunu gördü. Yüzü acıyla buruşmuş büyübozar bir gözünü açtı. Dudakları oynadı ama Taniel hiçbir şey duymadı. Dünya baştan aşağı yalpaladı. Taniel ayağa kalkıp etrafına bakındı. Ka-poel pusun içinden çıkarak ona yaklaştı. Julene hemen arkasındaydı. Her iki yanındaki binalardan eser kalmamıştı. Temellerine kadar yıkılmışlar, üzerlerinde toz perdelerinin asılı durduğu rutubetli bodrum katları moloz yığınlarıyla dolmuştu. Enkazın içinde kan lekeleri ve et parçaları göze çarpıyordu. O binalarda insanlar vardı -patlama ile aralarına bir büyübozarın girmediği insanlar.

Taniel titrek bir nefes aldı.

Julene dosdoğru onun üstüne yürüdü ve zaten bacakları titreyen adamı iterek yere düşürdü. Ka-poel sessizce aralarına girip sert bakışlarıyla İmtiyazlı’yı bir adım geri püskürttü. Taniel ancak saniyeler sonra kadının ne bağırdığını anlayabilecek kadar iyi duyar oldu.

“... elinden kaçırdın! Gitmesine göz yumdun! Tanrı’nın belası ahmak!”

Taniel ayağa kalktı. Ka-poel’ı omzundan nazikçe iterek önünden çekti.

Julene öne çıkıp suratının ortasına bir yumruk vurdu. Taniel’in başı geriye savruldu. Düşünmeden tepki vererek kadının bir sonraki darbesini havada yakalayıp elini burktu, sonra da yüzüne bir tokat attı. “Git başımdan.” Dönüp kan tükürdü. “O öldü. Hiçbir şey o patlamadan sağ çıkamaz.”

Hiç de bile ölmedi. Julene in yanakları kıpkırmızıydı ama kavgayı sürdürmek gibi bir girişimde bulunmadı. “Onu hala hissedebiliyorum. Kaçtı.”

“Onu üç karış çelikle deştim! Öyle bir şeyden sonra yürüyüp gidecek hali yok.”

“Çeliğin ona zarar verebileceğini mi sanıyorsun? Sahiden de onun canını yakabileceğini mi düşünüyorsun? Hiçbir bok bilmiyorsun.”

Taniel önce derin ve sakinleştirici bir nefes, sonra da barut çekti. “Ka-poel,” dedi, “avımız hala yaşıyor mu?”

Genç kız Taniel’in tüfeğinin ucunu küçük elleriyle kavradı ve parmağını süngünün kanlı kenarı boyunca gezdirdi. Kanı parmaklarının arasına bulaştırdı. Kısa süre sonra da başıyla onayladı.

“İzini sürebilir misin?”

Kız yine başıyla onayladı.

Julene dudak büktü. “Ben bile onun izini süremem,” dedi. “İzini gizliyor. Yaralıyken dahi hayal edebileceğinden daha güçlü. Bu kahrolasıca kızın onu bulması mümkün değil.”

“Pole?”

Ka-poel alaycı bir homurtu çıkarıp arkasına döndü. Biraz duraklayarak yönünü tayin etti,

ardından parmağıyla gösterdi.

"Bir iz bulduk bile," dedi Taniel. "Kendini kontrol altına al ve gerçek bir izcinin nasıl çalıştığını seyret." Ka-poel'a el etti. "Yolu göster."

* * *

Taniel eliyle gözlerini yağmurdan koruyarak başını kaldırdı ve Julene'e baktı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş olan kadının yüzündeki yara izi bayağı bir tebessümle kıvrılmıştı. "İki gün geçti," dedi İmtiyazlı. "Evcil vahşinin o kaltağın izini falan süremediğini itiraf et de bu yağmurdan kaçalım ve Tamas'a bir sorunumuz olduğunu söyleyelim."

"Demek bu kadar kolay vazgeçiyorsun, ha?" Taniel elini lağım hendeğinin içinde tuttu ve parmakları arasında ezdiği maddeyi düşünmemeye çalıştı. İnsan dışkısından ölü hayvanlara ve sokaktaki türlü türlü çerçöpe kadar her şey yağmur oluklarında toplanırdı. Bunun gibi bir fırtına esnasında tüm o atıklar kentin altındaki dev kanalizasyonlara süpürülürdü. Bu oluksa tıkanmış, içinde Taniel'in kolunu omzuna kadar sokabileceği miktarda yağmur suyu ve pislik biriktirmişti. Taniel için bu iş ancak Julene'in bitmek bilmez dırdırı kadar zevkliydi. "İş bitene kadar Tamas'ın para ödemeyeceğini biliyorsun, değil mi?" diye kadına hatırlattı.

"Onu bulmasına bulacağız," dedi Julene. "Ama bugün ve bu yağmurda değil. Fırtınayı o çıkardı. Bunu hissedebiliyorum. Başka'dan çağrılan aylalar girdap gibi etrafımızda dönüyor, yaratıcılarının izini çok fazla bulandırıyor. Yine de yağmur dindikten sonra izi tekrar bulacağım. Bundan hiç kuşkun olmasın."

"Ka-poel onun izini çoktan buldu." Taniel kolunu biraz daha batırarak içinde yattığı leş gibi su birikintisine yanağını değdirdi O anda sert bir şey hissetti, parmaklarını ona doladı ve nesneyi çekip çıkardı.

"Kız tırnaklarını ikide bir parke taşlarının arasına sokuyor ve karşılaştığımız her hendeği sana kazdırıp… Çukur aşkına o da ne?"

Taniel ayağa kalktı. Elindeki gri çamur kütlesi yüz farklı çizme tabanından kazınmış gibiydi. Kokudan içi kalkan Taniel onu kol mesafesinde tuttu. Tüm kütle uzunca bir tahta parçasına yapışıktı. Taniel'in ayakları altındaki su birikintisi şapırtılı bir emme sesiyle tahliye olmaya başladı.

"Sanırım kırık bir baston," dedi Taniel.

Ka-poel yanına gelip leş gibi kokan çamuru inceledi. Başını havada ve geride tutarak, kütleyi bir parmağıyla dürterek onu burnunun üstünden inceledi. Ansızın parmaklarını çamur topunun içi daldırdı ve birbirine sıkıca bastırarak dışarı çıkardı.

Julene öne eğildi. "O ne?" Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey değilmiş. Aptal kız."

Taniel kolunu bulabildiği en temiz su birikintisinde yıkadı, sonra da gömleğini ve güderi ceketini Gothen'den geri aldı. "Sana daha keskin gözler lazım," dedi Julene'e hitaben. "Bu bir saç teli. İmtiyazlı'nın saç teli."

"Mümkünatı yok. Tüm bu çamur deryasında o İmtiyazlı'nın tek bir saç telini bulup çıkaracak, öyle mi? Hem saç sahiden söylediğin kişiye aitse bile vahşin onunla ne yapabilir ki?"

Taniel omuz silkti. "Düşmanımızı bulabilir."

Ka-poel yanlarından ayrılıp sırt çantasını açtı. Bir süre sırtı onlara dönük olarak bir şeyler yaptı. Tekrar arkasına döndüğünde çantasını yeniden omzuna taktı ve hafifçe kafa salladı. Göğsünün ortasına dokundu, sonra da bir şeyi kavrarmış gibi yaptı.

Gömleğinin önünü ilikleyen Taniel sırıttı. "Kokusunu aldık."

İlk fırsatta bir fayton tuttular. Ka-poel sürücüyü yönlendirmek için öne otururken Taniel, Julene ve Gothen içeri girdiler. Kapı kapandıktan sonra Julene tiksintili bir ses çıkardı.

Leş gibi kokuyorsun, dedi kadın. "Burada seninle oturacağıma yağmurda kalırım daha iyi. Marşpiyede olacağım." Tekrar dışarı çıktı. Kısa bir bekleyişin ardından fayton sarsılarak yola koyuldu.

"Ka-poel sahiden de bir saç teliyle o İmtiyazlı'nın izini sürebilir mi?" diye sordu Gothen, hareket etmelerinden birkaç dakika sonra. Dizleri rahatsız edici bir şekilde Taniel'inkilere çarpıp duruyordu.

"Tek bir saç teliyle zordur," dedi Taniel. "Dahası da varsa işi kolaylaşır. Süngümdeki kan, sokaktaki o kopuk tırnak -bu İmtiyazlı tırnaklarını yiyor- ve bir kirpik. Her bir parça onu bir sonrakine götürür. Elindekiler arttıkça daha rahat iz sürer. Bu İmtiyazlı'ya gizlice yaklaşmak istiyorsak kesin bir konuma ihtiyacımız var."

Taniel eskiz defterini açıp sayfalarını çevirdi. Vlora'nın iki sayfa arasına sıkıştırdığı eskizinde biraz duraksadıktan sonra İmtiyazlı'nın yarısı bitmiş bir çizimine geçti. Çizimi yaparken sadece hafızasından yararlanıyordu ama dördü arasında kadını doğru düzgün görebilmiş bir tek o vardı. Gothen çizimi birkaç saniye inceledi. Taniel işini bitirdiğinde defteri çarparak kapattı ve tekrar ceketine soktu.

"Ka-poel'ın sihri nasıl çalışıyor?" diye sordu Gothen.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Taniel. "Sihir kullandığını hiç görmedim. En azından bizim bildiğimiz şekliyle. Ne oynayan parmaklar, ne element aylaları çağırmalar." Genç kızın sihrini çözme girişimlerinden uzun zaman önce vazgeçmişti.

Gothen bir dakikanın ardından genzini temizledi. Doğrudan Taniel'e bakmasa da yüzünden hınzırca bir tebessüm geçti. "Julene'le bahse tutuştuk."

Taniel elinin tersine barut döküp burnuna çekti. "Hangi konuda?"

"Julene vahşiyle yattığını düşünüyor. Ben yatmadığını düşünüyorum."

"Pek de centilmence bir bahis sayılmaz," dedi Taniel.

"Burada hepimiz askeriz," dedi Gothen. Tebessümü genişledi.

"Bahis ne kadarlık?"

"Yüz krana."

"Kadınsı sezgiler bir yere kadarmış. Julene sana yüz krana borçlu."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Gothen. "Erkekler kadınlardan çok daha kolay anlaşılır. Ona -vahşiye- arada bir öyle baktığın oluyor. Ama o zamanlarda bile aşkla değil özlemle bakıyorsun."

Taniel büyübozara kaşlarını çattı ve nasıl tepki vereceğini bilemeyerek koltuğunda kıpırdadı. Subaylar arası bir ortamda böyle bir şey yüzünden karşısındakini düelloya çağırırdı. Buradaysa…

Eh, Gothen'in de dediği gibi, ikisi de askerdi.

"Ka-poel daha bir çocuk," dedi Taniel. "Hem zaten onunla tanıştığımdan beri başka bir kadınla nişanlıydım."

"Ah. Tebrikler."

"Nişan bozuldu."

"Üzüldüm," diyen Gothen bakışlarını kaçırdı.

Taniel elinin tersine bir barut çizgisi daha döktü. Geçiştirici bir edayla enfiye kutusunu sağa sola salladı. "Mühim değil." Karabarutu burnuna çekip derin bir nefes aldı, sonra da başını faytonun yan tarafına yasladı. Yağmurun tavandaki pıtırtısına, atın toynak takırtılarına ve tekerleklerin parke taşlarındaki sesine kulak kabarttı. Düşüncelerini bastırmakta kullanabileceği ne çok ses vardı.

Acaba Vlora şu an neredeydi? Belki Adopest'e gelmek üzereydi. Belki de çoktan gelmiş ve Tamas'tan bir görev alıp tekrar gitmişti. O züppeyi duvara mıhladığı, iğnelenmiş bir kelebek gibi kendi kılıcının ucunda kıvranmaya bıraktığı günden beri geçen her sessiz anda bu soruyu aklından çıkarmak için çabalamıştı. Terslik neredeydi? Alıp başını Fatrasta'ya giderek, sırf Tamas'ı etkilemek için bir savaşa bulaşarak hata yapmıştı. Nişanlısını çok uzun bir süre yalnız bırakmıştı. Öte yandan onu yatağa atan adam profesyonel bir zamparaydı. Belki de suç kadında değildi.

Taniel yumruğunu sıkarak öfkesini içine gömdü. Vlora'yı sevdiği için mi kızgındı? Yoksa kadını başka bir adam kirlettiği için mi?Peki Vlora sahiden de onun kadını olmuş muydu? Taniel, Vlora'yla evlenmeyeceği bir zamanı hatırlamıyordu. Tamas onları akla gelebilecek her türlü duruma beraber yollamıştı. Vlora yetenekli bir barut büyücüsüydü ve aynı yeteneğin çocuklarına da geçme ihtimali yüksekti. Tamas onları yıllarca yakınlaşmaya teşvik etmişti. Öyle ki Vlora, Taniel'in müstakbel eşinden ziyade Tamas'ın müstakbel geliniydi. Taniel babasının hüsranından aldığı hazla beraber bu düşünceyi de kafasından attı. Artık canı istemedikçe kimseyle evlenmek zorunda değildi. Veya görücü usulü başka bir barut büyücüsüyle değil, kendi başına bulacağı bir kadınla evlenebilirdi. Mesela Ka-poel'la. Taniel karşısında oturan Gothen'in meraklı bakışlarına aldırış etmeksizin sesli olarak güldü. Yabancı bir vahşiyle evlenmeye kalksa babası küplere binerdi. Fakat keyfinin kaçması uzun sürmedi ve eskiz defterini açıp Vlora'nın çizimine tekrar bakma dürtüsüne direndi.

"Şehrin ne güzel bir yerine geldik," dedi Gothen, Taniel'i daldığı düşüncelerden çıkararak. Büyübozar dışarıyı görmeye yetecek kadar perdeyi araladı. Hemen sonrasında da fayton sarsılarak durdu. Taniel kapıyı açtı.

Samalia Semti'ndeydiler. Tüm kentin üstüne çökmüş yoğun duman çiseleyen yağmurla da birleşerek Taniel'in gözlerini yakıyordu. Ortalık sessizdi; isyanlar iki gün önce bastırılmıştı ama bir zamanlar sıra sıra uzanan heybetli malikânelerden geriye pek bir şey kalmamıştı. Göze çarpan tek şey dumanı tüten harabeler ve yıkık evlerdi.

Biri hariç. Üç katlı konak kadim gri taşlardan inşa edilmiş, surlarıyla ve yürüyüş platformlarıyla yapımında eski zamanların kaleleri model alınmıştı. Etrafını saran yangınlar sebebiyle duvarları kapkaraydı ama binanın kendisi hasar almamıştı. Sebebini görmek kolaydı.

Surlara askerler konuşluydu. Sokaktan sökülmüş parke taşlarıyla ana girişin önüne bel hizasında bir duvar inşa edilmişti. Daha başka askerler ellerinde filintalarıyla o duvarın arkasına

çömelmiş bekliyorlar, Taniel'in faytonunu bariz bir husumetle seyrediyorlardı.

Taniel faytondan aşağı atladı. Yere çoktan ayak basmış olan Julene eldivenlerini ellerine geçiriyordu. Ka-poel da sürücünün yanından indi.

"Bu kimin evi?" diye sürücüye sordu Taniel.

Adam çenesini kaşıdı. "General Westeven'in."

Konaktan çıkan bir asker mangası dosdoğru üzerlerine geldi. Taniel karnının büzüldüğünü hissetti. Adamların üstünde kralın Hielmanlarına özgü o çok tanıdık gri-beyaz üniformalar ve yüksek, kuştüylü şapkalar vardı. Hielmanların topyekün ortadan kaldırılmış olması lazımdı. Lâkin işte buradaydılar ve kraliyet muhafızlarının eski liderine ait meskeni koruyorlardı. Seksenine merdiven dayayan General Westeven hangi açıdan bakılırsa bakılsın çok yaşlı bir adamdı ama hala sivri zekâlı ve uyanık olduğu söylenirdi. Adro'daki tüm komutanlar arasında yalnızca o Tamas'ınkiyle boy ölçüşebilecek bir şöhrete sahipti.

"General şehirde mi?" diye sordu Taniel. Tamas muhakkak onun hakkından gelmiş olmalıydı. Böyle bir iş yarım bırakılamazdı.

"Döndüğünü duydum," dedi sürücü. "Novi'ye tatile gitmiş. Tatilini kısa kesip daha dün geri gelmiş."

Taniel yanındaki Ka-poel'a göz attı."İmtiyazlı'nın burada olduğundan emin misin?"

Genç kız başıyla onayladı.

"Hay aksi."

Hielmanlar Taniel'den beş adım uzakta durdular. Yüzbaşıları asık suratlı, yaşlıca bir adamdı. Taniel'den yarım karış daha uzun boyluydu ve bakışları onun barut fıçısı broşuna denk geldiğinde dudakları küçümseyici bir edayla büzüldü.

"Evinizde bir kadın var," dedi Taniel, bir parmağım tabancasına koyarak. "Bir İmtiyazlı. Onu Feldmareşal Tamas adına tutuklamak için buradayım."

"Biz burada hainlerin otoritesini tanımayız, çocuk."

"Yani onu koruduğunuzu itiraf ediyorsunuz, öyle mi?"

"Kendisi generalin misafiridir," dedi yüzbaşı.

Bir misafir. General Westeven'in komutasındaki Hielmanların şimdi bir de kendi İmtiyazlıları mı vardı? İşte bu tehlikeli bir durumdu. Taniel üst katlardaki pencerelerde ve surlarda tüfekler görebiliyordu. Hielman yüzbaşısı kılıç ve tabanca taşıyordu. Muhafızlarından ikisinin uzun, ince tüfeklerinin altına yumruk ebatlı hazneler takılıydı; havalı tüfeklerin hava pompaları. Bir barut büyücüsünün güçlerinden etkilenmeyecek şekilde özel olarak tasarlanmış silahlar. Yukarıdaki nişancılardan bazılarının da aynı silahlardan kullandıklarına şüphe yoktu.

Taniel yanındaki Julene ile büyübozarın da yardımıyla muhtemelen çatışarak malikâneye girebilirdi. Lâkin askerlerle başa çıkmak ayrı şeydi, İmtiyazlıyla başa çıkmak ayrı.

Julene'in Başkaya dokunduğunu hissedince bir elini kaldırdı. "Hayır," dedi. "Geri dur."

"Bekle dururum," dedi kadın. "Bu zıpçıktıları yakıp geçecek ve-"

"Gothen," dedi Taniel, "ortağına hakim ol." Buradan uzaklaşması, gidip babasını uyarması lazımdı. General Westeven sahiden kentteyse kuvvetlerini toplaması uzun sürmezdi. Çabucak saldırıya geçer ve darbecilerin dosdoğru kalbini hedeflerdi. Taniel kuruyan dudaklarını yaladı.

“Gidiyoruz.”

“Komutanım,” dedi Hielmanlardan biri, “bu Çift Atar Taniel.”

Yüzbaşının gözleri kısıldı. “Hiçbir yere gitmiyorsun, Çift Atar.”

“Faytona binin,” dedi Taniel. “Buradan ayrılıyoruz. Sürücü!”

Askerler filintalarını doğrulttular. Taniel faytonun marşpiyesine çıktı ve tabancasını çekip arkasına döndü. Hielmanlardan birini adam nişan alamadan önce göğsünden vurdu. Tabancasını faytonun penceresinden içeri attı ve Hielmanlara bakarak duyularıyla onların barutlarına uzandı. İçlerinden ikisi standart birer filinta, yüzbaşıysa bir tabanca taşıyordu. Hepsinin de rezervlerinde barut vardı.

Taniel adamların barut boynuzlarını kolayca buldu. Baruta bir düşüncesiyle dokunarak tek bir kıvılcım çaktı.

Patlama onu neredeyse faytondan aşağı düşürecekti. Çığlık çığlığa kişneyen atlar dehşetle kaçarken Taniel can havliyle arabaya tutundu. Giderken arkasına göz attı. Hielman yüzbaşısı iki parçaya ayrılmıştı. Diğerleri kanlı parçalar halinde yola saçılmıştı. Hiç kimse kaçan faytona ateş etmekle uğraşmadı.

Sürücü hayvanlarını nihayet kontrol altına aldığında Taniel başını faytona soktu.

“Onlan darmadağın edebilirdim,” dedi Julene.

“Sonra da hepimizi öldürtürdün. Havalı tüfeklerle bizi izleyen en az iki düzine askerleri vardı. İçerideki İmtiyazlı da cabası. Arabadan inmenizi istiyorum. O malikâneyi gözetleyin. İmtiyazlı gidecek olursa onu takip edin ama sakın zorla içeri girmeye kalkışmayın.”

“Sen nereye gidiyorsun?” diye sordu Gothen.

“Babamı uyarmaya.”

Taniel sürücünün yanına çıktı ve ona kısa bir süreliğine yavaşlamasını söyledi. Gothen ile Julene öteki taraftan aşağı atlayıp bir ara sokağa yollandılar. Taniel sırf ikiliyle yeniden muhatap olmamak için verdiği emirlere karşı gelmelerini umdu umacaktı. Fakat büyübozara hala ihtiyacı vardı.

“Ücretini fazlasıyla alacaksın,” dedi sürücüye.

Adam ağzını açmadan kafa salladı.

“Bizi Soylular Evi’ne götür,” dedi Taniel. “Elinden gelen en hızlı şekilde.”

BÖLÜM 8

"Olem," dedi Tamas, "birinin hakkımda bir biyografi yazdığını biliyor muydun?"

Olem kapının yanındaki rahat duruşundan çıkarak hazırola geçti. "Hayır, komutanım. Bilmiyordum."

"Çoğu kimse de bilmez." Tamas parmaklarını birbirine bastırıp kapıyı seyretti. "Saltanat fırkası hepsini satın aldırıp yaktırttı; eh, en azından çoğunu. Yazar Lord Samurset tahtın gözünden düştü ve Adro'dan sürgün edildi."

"Tasviri saltanat fırkasının hoşuna gitmedi mi?"

"Hem de hiç. Samurset barut büyücülerine çok olumlu yaklaşıyordu. Günün birinde İmtiyazlıların yerini büsbütün alabilecek fevkalade modern bir silah olduğumuz görüşündeydi."

"Tehlikeli bir varsayım."

Tamas kafa salladı. "O günlerde öyle bir kitabı zevkle okuyacak kadar kibirliydim."

"Hakkında ne diyordu, komutanım?"

"Samurset evliliğimin beni muhafazakâr kıldığını, oğlumun doğumunun bana merhamet aşıladığını ve karımın ölümünün her iki vasfı da onları faydalı hale getiren bir tarafsızlıkla pekiştirdiğini iddia ediyordu. Ona göre Gurla seferinde feldmareşallik rütbesine yükselmem bin yıl boyunca Adro ordusunun başına gelen en iyi şeymiş." Tamas boşlamasına elini salladı. "Yazdıklarının çoğu safsataydı ama bir itirafta bulunmadan geçemeyeceğim."

"Komutanım?"

"Merhamet yahut adalet duygularına kapılmayıp saf bir hiddetten başka hiçbir şey hissetmediğim zamanlar oluyor. Yirmili yaşlarıma döndüğüm ve her sorunun yirmi adımdan ateşlenen tabancalarla çözülebileceğini düşündüğüm zamanlar. Olem, bu bir komutanın sahip olabileceği en tehlikeli histir. İşte o yüzden çileden çıkacak gibi gözükecek olursam beni bundan haberdar etmeni istiyorum. Kıpırdanmadan, kibarca öksürmeden. Açık açık konuşarak. Bunu yapabilir misin?"

"Yapabilirim," dedi Olem.

"Güzel. Öyleyse Vlora'yı yanıma gönder."

Tamas oğlunun eski nişanlısının azımsanamayacak bir kaygıyla odaya girmesini seyretti. Çoğu kimse Tamas'ın sert mizaçlı olduğunu düşünürdü. Kendisi de bu fikri desteklerdi. Belki oğlu onun bu huyunun cefasını çekmişti. Fakat Tamas hesapçı tabiatının altında büyük bir öfkenin yattığını biliyordu ve hayatında ilk defa bir kadını vurası geliyordu.

Tamas önündeki çalışma masasında parmaklarını birbirine kenetledi. Ağzını tebessüm ile somurtma arasındaki o muğlak ifadeye sabitledi.

Vlora klasik bir vücut yapısına sahip siyah saçlı bir güzeldi. Geniş kalçaları ve küçük göğüsleri bir Adro askerinin dar mavi üniforması altında genel hatlarıyla belli oluyordu. Babası hep yanlış ata oynayarak varını yoğunu yitirmiş bir na-barondu. Aile servetlerinin son bölümü de Fatrasta'daki bir altın madenine -kazılar başladıktan iki ay sonra tükenen bir taneye- gitmişti. Adam bu son başarısızlıktan bir yıl sonra, Vlora daha on yaşındayken ölmüştü. Sabon kızı aylar sonra bulmuş,

geriye kalan birkaç akrabasının yanına gönderip oradaki bir yatılı okula yerleştirmişti. O günlerde terk edilmiş bir çocuktan fazlası olmayan Vlora eşsiz bir beceriye sahipti: barutu çoğu Damgalı gibi sadece bir düzine adımdan değil, birkaç yüz metreden tutuşturabilme kabiliyeti. Tamas daha sonra onu yanına almış, eğitim masraflarını karşılamış ve ona orduda bir kariyer vermişti. Peki ters giden neydi?

"Komutanım," dedi kadın, feldmareşalin önünde esas duruşa geçerek. Öfkesini dizginlemeye çalışan Tamas kendini kadının başının üzerinde yer alan görünmez bir noktaya bakarken buldu. "Barut büyücüsü Vlora emrinde, komutanım."

Tamas irkildi. Vlora on dört yaşından beri ona hep Tamas derdi. Tek bir kişi bile bu arsızca yakınlığa dair yorum yapmış değildi. Vlora ona Taniel'in hiç etmediği kadar baba muamelesi etmişti.

"Otur," diye emretti Tamas.

Vlora oturdu.

"Sabon seni durumdan haberdar etti mi?" Tamas yüzünün incelendiğini hissedebiliyordu. Bakışlarını kadının başının üzerinden ayırmadı.

"Bir sürü adam kaybetmişiz, komutanım," dedi Vlora. "Bir sürü dost."

"Barut firkası ağır bir darbe yedi. Bana şimdi büyücüler lazım. Aslında seni…" *Jileman Üniversitesinde bırakmak isterdim, diye cümlesini içinden tamamladı. Çalışmalarını ve oğluma ihanet etmeyi sürdürebileceğin bir yerde.* Tamas genzini temizledi. "Bana burada lazımsın."

"Buradayım," dedi kadın.

"Güzel," dedi Tamas. "Seni kentin kuzeyindeki yetmiş beşinci alaya yollayacağım. Orada hakkından gelinecek isyancılar var ve…" Kapının hafifçe çalınmasıyla duraksadı. Olem kapıyı azıcık araladı. Aralıktan bir bildiri iletildi ve koruma ile diğer taraftaki kişi kısa süreliğine fısıldaştılar.

"Tamas," dedi Vlora ansızın, "mümkünse Taniel'le beraber görevlendirilmek istiyorum."

Vücudunun seğirdiğini hisseden Tamas hiddetinin dizginlerine asıldı. "Bana 'komutanım' diye hitap et, asker," diye çıkıştı. "Ve hayır, mümkün değil. Şehrin bir düzene sokulması gerekiyor ve seni yetmiş beşinci alaya veriyorum." Taniel'i böyle bir sıkıntıya sokmayacaktı. Sert mizaçlıydı, zalim değil.

Olem bildiriyi salladı. "Komutanım," dedi.

"Ne var?"

"Bir sorun."

"Ne tür?"

"Bizim çocuklar barikatlara rastlamışlar."

"Eee?"

"Barikatlar büyükmüş, komutanım, ama alelacele kurulmuşlar. Kuranlar çok iyi teşkilatlıymış. Sıradan yağmacılar değillermiş."

"Nerede?"

"Cen testershire'da."

"Orası buradan bir kilometre uzakta. Barikatları kuranlarla temas sağlamışlar mı?"

"Evet," dedi Olem. Mutlu gözükmüyordu. "Kral yanlıları, komutanım."

“Zaten eninde sonunda ortaya çıkacaklardı,” dedi Tamas. “Başlarında bir kral olmayan kahrolası kralcılar. Sayıları ne?”

“Bilinmiyor. Bir gecede toplanmışa benziyorlar.”

“Kontrol ettikleri alanın kapsamı ne?”

“Dedim ya, komutanım. Centestershire.”

“Ne yani, şehir merkezinin tamamı mı?”

Olem başıyla onayladı.

“Kahrolası çukur aşkına.” Tamas sandalyesinde arkasına yaslanıp gözlerini Vlora’ya çevirdi. Kadının ihanetine duyduğu öfke, ölü bir hükümdar uğruna canlarını heba eden insanların ahmaklığına duyduğuyla çatışıyordu. Elleri titriyordu. “Neden?” Sözcüğü isteği dışında ağzından kaçırdı, sonra da derhal kendine çattı, iradesi bundan daha güçlüydü. Kendini Vlora’nın gözlerine bakmaya zorladı. *Neden oğluma ihanet ettin?*

O gözlerde kedere rastladı. Yalnız, üzgün bir kız. Bunlar feci bir hata yapmış bir çocuğun gözleriydi. Karşısındaki manzara Tamas’ı iyice çileden çıkardı. Hışımla doğrulurken sandalyesi geriye devrildi.

“Komutanım!” diye atıldı Olem.

“Ne?” diye adama neredeyse bağırdı Tamas.

“Şimdi ne yeri ne de zamanı, komutanım!”

Tamas çenesinin sessizce açılıp kapandığını hissetti. *Eh, beni durdurmasını kendim istedim.*

Ofisin kapısı hızla açıldı. Sendeleyerek içeri dalan Taniel dört katı da koşarak çıkmışcasına soluk soluğaydı. Vlora’yı görünce kapı aralığında durdu ve öylece donakaldı.

Vlora ayağa kalktı. “Taniel.”

“Ne var?” dedi Tamas, sesini sakin çıkmaya zorlayarak.

“General Westeven peşine düştüğümüz İmtiyazlı’yla müttefik.”

“Westeven tatil için Novi’ye gitti. Darbeden önce gittiğinden emin oldum.”

“Dün geri dönmüş. Evinden geliyorum. En az iki düzine Hielman tarafından korunuyor. İmtiyazlı‘nın izini oraya kadar sürdük ama zorla içeri girmemiz mümkün olmadı. Kadın onun misafiriymiş.”

“Westeven’in şehir dışında olması gerekiyor. Belki evini karargah niyetine kullanıyorlardır.”

Taniel tez adımlarla içeri girdi ve gözünü babasından ayırmaksızın Vlora’nın yanında durdu. “Westeven şehirdeyse zaman kaybetmeyecektir. Her an saldırıya geçebilir.”

Tamas arkasına yaslanarak bu bilgiyi değerlendirdi. Hielmanların uzun zaman önce emekliye ayrılmış kumandanları General Westeven bir efsaneydi. Soylular kadar halktan da saygı görürdü ve dünyanın yarısında muharebeler kazanmışlığı vardı. Yurt içinde veya dışında Tamas’ın gerçekten kendine denk kabul ettiği az sayıdaki askerden biriydi. Ve sapına kadar kralın adamıydı.

Tamas içinde düello tabancalarının bulunduğu kutuyu masada kaydırarak önüne getirdi ve birini doldurmaya başladı. “Olem, yedinci tugaya mensup olmayan kim varsa bu binadan çıkar. Soylular Evi’ni emniyete aldıktan sonra o barikatlarla ilgileniriz. Belki arkalarında General Westeven vardır.”

Olem koşarak odayı terk etti.

Diğerleri Tamas'ın peşinden koridora çıkıp merdivenlerden aşağı indi. Olem onları birinci katta karşıladı. İçerisi insanlarla -şehir halkıyla, köylülerle, fakir tüccarlarla- tıklım tıklım doluydu. Sanki kent nüfusunun yarısı koridorlarına doluşmuştu. Olem ancak önüne çıkanları itip kakarak Tamas'ın yanına kadar gelebildi.

"Komutanım," dedi asker, "binada çok fazla insan var. Tüm odaları boşaltmamız saatler sürer."

Tamas kaşlarını çattı. "Tüm bu insanlar da kim?" İçeride bir kuyruk oluşmuştu ve Tamas kuyruğun başını göremiyordu. En yakındaki adamı, kalın iş tulumunun bir cebine çekiç deseni dikilmiş bir demir işçisini tuttu. "Ne için buradasın?"

Adam hafifçe titredi. "Şey, affedersiniz, bayım. Yeni vergilerimi öğrenmeye geldim." Elini kuyruğa doğru uzattı. "Diğer herkes gibi."

"Yeni vergiler daha belirlenmedi ki," dedi Tamas.

"Kral için!"

Tamas'ın kulağının yakınında bir silah patladı ve demir işçisi daha hançerini yarı yarıya bile çekemeden yere yığıldı. Vlora hemen tabancasını tekrar doldurmaya koyuldu. Tamas'ın diğer tarafındaki Taniel'de kendi tabancalarını çekmişti.

Koridorda kıyamet koptu. Pelerinler ve pardösüler atıldı, altlarındaki silahlar -kılıçlar, hançerler, tabancalar, hatta birkaç filinta çekildi. Az öncesine kadar amaçsız bir şehirli ve vatandaş kuyruğu olan grup bir anda silahlı bir çete haline geldi.

Hepsi de aynı bağrışla Tamas'ın askerlerinin üstüne çullandı: "Kral için!"

Olem kendini kalabalığın büyük bölümü ile Tamas'ın arasına attı. Bir tabanca ateşledi, sonra da kılıcını çekip üç kral yanlısını kaşla göz arasında doğradı. Tamas da kılıcını çekerek bağırdı. "Toplanın! Yedinci tugayın askerleri, toplanın!"

Hazırlıksız yakalanan askerler oracıkta katledildiler. Tuzak başarılı olmuştu; koridor çok fazla kral yanlısıyla doluydu. Fakat üç barut büyücüsüyle veya Olem'in eğitimli hışmıyla karşılaşmayı beklememişlerdi.

"Merdivene dönün, komutanım!" diye bağırdı Olem. "Üst kata çıkın!"

Çatışmalı bir ricatla önlerine çıkanı kesip biçerek merdivenlere doğru ilerlediler. Kral yanlıları topluca saldırarak sayılarıyla üstünlük sağlamayı denediler. Tamas güruhu uzak tutmak için Olem'le yan yana dövüşürken Vlora ile Taniel onların arkasından tabancalarını ateşlediler. Merdiven boşluğu kısa süre içinde yoğun bir dumanla ve barut kokusuyla doldu. Tamas o kokuyu zevkle soludu.

Koridorda gri-beyaz üniformalar belirdi. Hielmanlar; en azından Manhouch'un özel muhafızlarından geriye kalanlar. On iki kişiydiler ve süngüleri takılı, en iyisinden havalı tüfekleriyle gözlerini bile kırpmadan hücuma geçtiler. Bunlar sıradan kral yanlıları değil, Tamas'ın en iyi askerlerinden bile katbekat üstün eğitimli katillerdi. Can verene kadar ne tereddüt edecekler ne de geri çekileceklerdi.

Hielmanlar havalı tüfekler taşıyorlardı ama aynı şey ayaktakımı için geçerli değildi. Tamas yanındaki Vlora'nın bir barut boynuzunu tutuşturduğunu hissetti. Hielmanların en yakınındaki adam patlayarak tüm grubu kanla yıkadı ve içlerinden ikisini yere devirdi. Tamas da duyularıyla uzandı ve bir adamın henüz ateşlenmemiş filintasındaki barutu tutuşturdu. Beklenmedik patlamayla tüfeğin yanındaki kadının suratı darmadağın oldu.

Peşlerinde Hielmanlarla ikinci kata ulaştılar. Tam bir üst kata çıkmaya başlamışlardı ki ortalık

havalı tüfek sesleriyle doldu. Bu ses bir Damgalı'nın kanını dondururdu, çünkü bir Damgalı hedefin kendisi olduğunu bilirdi.

Vlora merdivende tökezleyip düştü. Daha üst basamaklardaki Taniel anında onun yanına atladı ve halkalı süngüsünü tüfeğinin ucuna geçirip Hielmanların hücumunu sessiz bir hırıltıyla karşıladı. Süngüsü eğitimli bir kasabın rahat ve çabuk hareketiyle bir Hielman'ın boynunu kesti. Taniel bir süngü hamlesini yana çekilerek savuşturdu ve başka bir Hielman'la boğuşmaya koyuldu. Adam ondan bir karış daha uzun ve en az on beş kilo daha ağırdı. Taniel adamın burnunu beynine gömecek kadar vahşice bir darbeyle tüfeğinin dipçiğini yukarı savurdu. Hielman en ufak bir ses çıkarmadan yere yığıldı. Oğlunu dövüşürken seyretmek Tamas için heyecan vericiydi. Taniel'in lakabı Çift Atar olabilirdi ama aynı zamanda bir piyadenin aman vermez yakın dövüş becerisine sahipti.

Taniel geriye kalan dört Hielman'a dönüp hücuma hazırlandı.

"Taniel!" diye bağırdı Tamas. "Geri çekil!" Vlora'yı yerden kaldırdı. Barut transının etkisi altındayken kadının hiçbir ağırlığı yok gibiydi. Vlora acıya karşı dişlerini sıktı. "Kemiğe denk geldi mi?" diye ona sordu Tamas.

Vlora başını iki yana salladı.

Tamas bir ıslık sesi duydu ve bir merminin sol omzunu sıyırdığını hissetti. Mermi Vlora'nın başını birkaç santimle ıskaladı. Tamas o tarafa doğru döndüğünde bir havalı tüfekle karşı karşıya kaldı. Tüfeğin süngüsü hızla karnına yaklaşıyordu.

Vlora'nın ağırlığını tek koluna aktardı ve tabancasını çekip kalçadan ateş etti. Gözüne yediği mermiyle can veren Hielman yere yığıldı.

Tamas dördüncü kata ulaştığında son birkaç Hielman merdivenlerde ölü olarak yatıyordu. Feldmareşal ile adamları yaralarını gözden geçirdiler. Olem'in çok sayıda yeni kesiği vardı. Yaralarının dikilmesi gerekecekti ama hepsi o kadardı. Vlora'yı vuran mermi uyluğunu sıyırmıştı. Yaraya basınç uygulayabildiğine göre hiçbir kemiği kırılmamıştı ve o da iyi olacaktı. Taniel zarar görmemişti. Süngülü tüfeğinin ucundaki kan ve et parçalarını silerken yüzü yabani bir ifadeyle çarpıktı. Ka-poel bir ara yanlarına gelmişti. Kızıl saçlı kız kükürt kokuyordu ve elleri kapkaraydı. Ellerini üstündeki güderiye sildi ve kendisine baktığını görünce Tamas'a gülümsedi.

Aşağıdaki kattan gelen atış sesleri ve çeliğe çarpan çeliğin çınlamaları azalıp gitti. Tamas birkaç derin nefes alarak Vlora'nın kalp atışlarını dinledi. Kadının başı omzundayken birlikte bir müddet duvara dayandılar, sonra Tamas kadının yanından ayrıldı.

Altlarındaki merdivenlerde ayak sesleri yankılandı. Fazla geçmeden Sabon gözüktü. Ceketinin manşetlerinde barut izleri, bir kolunda da sığ bir kılıç yarası göze çarpıyordu. Barut büyücüsü hepsini bir arada görünce rahatlayarak iç geçirdi.

"Yaranız var mı?" diye sordu.

"Ufak tefek," dedi Tamas. "Neredeydin?"

"Subay yemekhanesinde. Ansızın ortaya çıktılar."

"Zayiatlar?" diye sordu Tamas. *Önemli biri?*

"Birkaç tane," diyen Sabon başını hafifçe iki yana sallayarak o sessiz soruyu yanıtladı. "Görünüşe bakılırsa saldırganların çoğu ayaktakımıydı. Bizi gafil avladılar ama adamları bir araya toplamamızın ardından hiç zorlamadılar. Tüm Hielmanlar dosdoğru sana yöneldiler."

"Bina güvende mi?"

“Çalışıyoruz.”

“Yakalanan düşmanlar?” diye sordu Tamas.

“En az iki düzinesini dövüşmeden esir aldık. Herhalde kırkı daha yaralıdır. Hepsi de General Westeven’in adamı.”

“Biliyorum.” Tamas oğlunun yanına gidip elini onun omzuna koydu. “Aferin. Taniel.”

Taniel süngüsünü söküp kılıfına geri soktu ve tüfeğini omzuna vurdu. Vlora’ya tek bir bakış attı, sonra da Tamas’a zoraki bir baş selamı verdi. “İşimin başına döneceğim, komutanım.”

Tamas oğlunun peşindeki vahşi kızla beraber merdivenlerden inmesini seyretti. Başka bir şey daha söylemesi gerekirmiş gibi hissediyordu. Fakat o şeyin ne olduğundan emin değildi.

“Sabon.”

“Komutanım?”

“Leydi Winceslav’ı uyar. Ona askerlerine şehirde ihtiyaç duyduğumuzu söyle. Barikatlar General Westeven’in kontrolünde ve kendi adamlarımı onlara saldırtarak ölümlerine yollarsam canım çıksın. Fedailerin ücretlerini hak etmeye başlamaları gerekiyor. Bana barikatların yakınında bir karargâh hazırlayın. Çatışmayı Westeven’e taşıyacağız. Vlora.” Duraksayıp kısa bir süre kararını değerlendirdi.

“Sabon’la git. Kurmaylarıma katılmanı istiyorum.”

* * *

“Taniel!”

Taniel sahanlıkta durup merdivenden yukarı baktı ve bekleyip beklememek için karar vermeye çalıştı. Bu sesi tanıyor, onun söyleyeceği hiçbir şeyi duymak istemiyordu. Ayağın ucuyla yerdeki bir bedeni -süngüsüyle şişlediği bir Hielman’ı- dürttü. Adamın gözleri kırpıştı. Hala hayattaydı. Adam yattığı yerden ona kötü kötü baktı. Ses çıkarmadan dişlerini sıktı ama çok acı çekiyor olmalıydı. Taniel bir cerrah çağırması mı, yoksa onu öldürmesi mi gerektiğini düşündü. Yarası ölümcüldü. Adamın yanına çömeldi.

“Bu haftayı çıkaramayacaksın,” dedi.

“Hain,” diye fısıldadı Hielman.

“Tamas’ın sorgucularına cevap verebilmen için bir iki gün daha canlı tutulmak mı istersin,” diye sordu Taniel, “yoksa hemen ölmek mi?”

Adam ızdırabını gözleriyle ele verdi. Yine de sessiz kaldı.

Taniel kemerini çıkarıp katladı ve bir ucunu adama uzattı. “Isır şunu.”

Hielman kemeri ısırdı.

Her şey birkaç kalp atışı müddetinde olup bitti. Taniel bıçağını Hielman’ın pantolonuna sildi. Kemerini cesedin dişleri arasından çekip aldı, sonra da ayağa kalkıp onu tekrar taktı. Niye böyle bir şey yapmıştı ki? Şu an üniversitede kız peşinde koşuyor olması gerekirdi. En son ne zaman bir kızın peşinden koştuğunu anımsamaya çalıştı. Fatrasta’daki ilk gecesinde, savaş başlamadan evvel liman barlarından birinde bir kızla tanışmıştı. Bütün gece flört etmişlerdi. Taniel az daha sarhoş olsaydı onunla yatabilirdi ama aklını başına devşirip Vlora’nın anısını canlı tutmuştu. Acaba kız hala orada

mıydı? Defterinde onun bir eskizi vardı.

Hielman karnındaki yarığa ve boğazından aşağı akan yeni bir kan kırmızısı çizgiye rağmen ayakları dibinde huzurla yatıyordu. Ka-poel birkaç adım ötede her zamanki gibi sessizce bekliyor, büyülenmişcesine gözünü ölü Hielman'dan ayırmıyordu.

"Gitmemiz gerek," dedi Taniel ona.

"Taniel, bekle."

Vlora alelacele merdivenlerden indi. Bir ara tökezledi, tırabzana tutunarak dengesini sağladı ve yolun yarısında durup basamaklara oturdu. Bir elini uyluğundaki yaranın üstüne koydu.

Bir müddet karşılıklı bakıştılar. Bakışlarını ilk kaçıran Vlora oldu. Kadın gözünü Taniel'in ayakları dibindeki cesede dikti.

"Nasılsın?"

"Canlı," cevabını verdi Taniel.

Bunu yine bir sessizlik izledi. Taniel yukarıda emirler bağıran babasını duyabiliyordu. Ani saldırı Tamas'ı azıcık bile olsa ürkütmemişti. Adam sapına kadar savaşçıydı.

Yanlarından ikisi yukarı çıkan, biriyse aşağı inen askerler geçti. Tamas'ın askerleri yaralı esirleri bir araya toplarken girişteki ana salonda bir patırtı koptu.

"Beni affet," dedi Vlora.

Kadının yüzünden aşağı yaşlar akıyordu .Taniel onun yanına koşma, yarasıyla ilgilenip onu teselli etme dürtüsüne direndi. Vlora'nın duygusal ve bedensel acısını sezebilmesine rağmen hala içinde bulunduğu barut transında duyguları ona dokunamıyor, daha doğrusu Taniel dokunmalarına izin vermiyordu. Başparmağını kemerine takıp çenesini kastı.

"Gidelim," dedi Ka-poel'a.

* * *

Adamat hüsranla dişlerini sıktı. Darbenin üzerinden yedi gün geçmişti. Yedi gun önce Uskan'ı ziyaret etmiş, zahmetlerine karşılık daha çok sorudan başka bir şeye rastlamamıştı. Din ve sihir tarihiyle ilgili kitapların sayfalarını kim yakmıştı? Diğer kitapları kim alıp götürmüştü. Ve çukur aşkına, Kresimir'in Yemini neydi?

Adamat kiralık faytonunu Fırıncılar'da bir etli börek almaya yetecek kadar durdurduktan sonra yağ, tahta, fırın ve barut kokularının silahçı dükkânlarında ve dökümhanelerde birbirine karıştığı Hrusch Bulvarı'ndan geçti. Burada gürültü her zamankinden daha yüksek, kalabalık her zamankinden daha yoğundu. İyi giyimli beyefendiler en bayağı piyade erleriyle haşır neşir olurken her dükkânın kapı önünde bir oğlan oturuyor, elindeki kâğıt destesine yeni siparişler not alıp müşterilere rakam bildiriyordu. Köşebaşında dikilen bir işportacı, bir adamın evini korumak için yeni Hrusch tüfeğinden iyisini bulamayacağını avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Silah ustaları üretebildikleri süratle tüfeklerini satıyorlardı.

Adamat o günkü gazeteyi çabucak gözden geçirdi. Çift Atar Taniel'in kentte olduğu, Fatrasta Bağımsızlık Savaşı'ndan bir kahraman olarak geri döndüğü yazıyordu. Feldmareşalin oğlu şimdi de asi bir İmtiyazlı'nın peşindeydi. Bahsi geçen İmtiyazlı bazılarına göre saltanat firkasının hayatta

kalmış bir üyesi, diğerlerine göreyse Tamas'ın barut fırkasını gözetlemekle görevlendirilmiş bir Kez casusuydu. Her halükârda bütün bir kent bloğu çoktan dümdüz olmuş, düzinelerce kişi ölmüş ya da yaralanmıştı. Adamat İmtiyazlı'nın yakalanmasını veya kenti kendiliğinden terk etmesini umdu. Westeven ile Tamas arasında gerçekleşecek çatışmalarda zaten yeterince kan dökülecekti.

Kral yanlıları Adopest'in orta kısmının neredeyse yarısına hakim olan Centestershire'ı barikatlarla kapatmışlardı. Tamas'ın kuvvetlerine bir ön saldırı düzenlemişler fakat kısa sürede geri püskürtülmüşlerdi. Artık tüm halk nefesini tutar gibiydi. Seksenine merdiven dayamış General Westeven kentteki tüm kral yanlılarını saflarında toplamış, tek bir noktaya yığmış ve kahrolası bir orduyu durdurmaya yetecek kadar barikat kurdurmuştu; hem de görünüşe bakılırsa tek bir gecede. Feldmareşal Tamas'ın buna tepkisi Adom'un Kanatları fedailer birliğine mensup iki lejyonu kente sokmak ve de Centestershire'ı sahra toplarıyla ve ağır silahlarla kuşatmak olmuştu. Henüz tek bir atış bile yapılmış değildi. Her iki adam da Adopest'in ortasını bir savaş meydanına çevirmeyi istemeyecek kadar deneyimliydi.

Adamat durumun kahrolası bir kâbus olduğuna karar verdi. Dokuz'un en namlı komutanlarından ikisi, bir milyon kişilik bir kentte kavgaya tutuşuyordu. Hiç kimse böyle bir savaştan galip ayrılamazdı.

Yine de hayat devam ediyordu. İnsanların hala çalışmaları, karınlarını doyurmaları gerekiyordu. Bu yeni çekişmeye doğrudan müdahil olmayanlar ondan uzak durmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Tamas kentin geri kalanında huzuru sağlamaya yönelik takdire değer bir iş çıkarmıştı.

Durumu daha da karmaşık hale getiren bir mesele vardı. Adamat üniversitedeki hasarlı kitapların kopyalarını en yüksek ihtimalle Halk Arşivlerinde bulabilirdi. Fakat Arşivler kralcı barikatlarının arkasındaydı ve orası Adamat'ın yalnız gitmeye hazır olduğu bir yer değildi.

Fayton Yukarı Talian'ın, yani Adopest varoşlarının en dış ucundaki bir yan sokakta yer alan üç katlı bir binanın önünde durdu. Bu sokakta soluk zeytin yeşiline boyanmış çift kanatlı bir kapıyla korunan tek bir giriş mevcuttu. Boyası dökülen, kapı sövesinin etrafındaki taşlar yavaş yavaş ufalanan kanatlardan biri kapatılıp içeriden sürgülenmişti. Diğer kanatsa kısmen açıktı ve ufak tefek bir adam diğer söveye yaslanmış bekliyordu.

Adamat şapkası ile bastonunu faytondan aldı. Onları bir elinde tutarak diğeriyle cebinden bir mendil çıkardı ve dışarı adım atarken o mendille ağzını kapattı. Sürücüye ücretini ödedi, fayton oradan ayrılırken de dalgın bir edayla arkasındaki toynak takırtılarını dinleyerek kapı aralığına yaklaştı.

"Kresimir aşkına, yılın bu zamanında bir elmayı nereden buldun, Jeram?" Adamat burnunu silip mendili ceplerinden birine kaldırdı.

Kapıcı ona çarpık dişli bir tebessüm etti, "İy'akşamlar, bayım. Sizi bir iki aydır görmüyordum." Elmasından kütürtülü bir ısırık aldı. "Bakerstown'ın güneyindeki kuzenime yıl boyunca taze meyve gelir."

"Görüşmeler iyi sonuçlanmazsa Kez'le savaşa tutuşabileceğimizi söylüyorlar." dedi Adamat. "Bir diğer elma için önümüzdeki sonbaharı beklemen gerekebilir."

Jeram yüzünü ekşitti. "Şansıma küseyim."

"Dövüşler bugün nasıl geçiyor?"

Jeram eski püskü şapkasının kenarından yırtık bir kâğıt parçası çıkardı ve en son işaretlemeleri

okuyabilmek için onu dikkatle inceledi. "SouSmith üst üste üç maç yaptı. Formichael da bugün iki defa kazandı. Her an düşüp kalabilirlermiş gibi gözüküyor ama reisin heyheyleri üzerinde. İkisinin bir saat geçmeden kapışmasını istiyor."

"O ikisi daha şimdiden beş maç mı yapmış?" Adamat alaycı bir homurtu çıkardı. "Berbat bir dövüş olacak. Ayakta zor duracaklar."

"Evet. Masalar da öyle söylüyor ve şimdilik bahis oynayan pek yok. Ama oynayanlar paralarını Formichael'a koyuyorlar."

"SouSmith vurdu mu ses getirir."

Jeram ona sinsi bir bakış attı. "Ancak yumruğunu denk getirebilirse. Formichael daha istirahatlı, daha genç ve SouSmith'in yarı ağırlığında."

"Pöh," dedi Adamat. "Zaten siz gençler hep yaşlılara işi bitmiş gözüyle bakarsınız."

Jeram gevrek gevrek güldü. "Peki öyleyse. Kime oynuyorsun, patron?" Arka cebinden lekelerle ve tekrar tekrar silinmiş çizgilerle dolu katlı bir kâğıt çıkardı. Kâğıdı kapı çerçevesine koydu ve üstüne bir parça kömür kalemi dayadı.

"Oranlar ne?"

Jeram yanağını kaşıyarak oraya biraz kömür bulaştırdı. "Sana bire dokuz veririm."

Adamat kaşlarını kaldırdı. "SouSmith için bire yirmi beş ver."

"Riskli," diye söylendi Jeram. "Ama öyle olsun." Rakamları karaladı ve kâğıdı katlayıp tekrar cebine soktu. Adamat kâğıdın göstermelik olduğunu biliyordu. Jeram'ın hafızası neredeyse onunki kadar keskindi; bir Maharet'i olmamasına rağmen hem de. Bir simayı veya sayıyı asla unutmazdı ve aksi yönde pek çok kez suçlanmasına rağmen asla yanlış bir ödeme yapmamıştı. Yine de boks ringini Mâlik'in devralmasından beri o tür suçlamaların arkası büyük ölçüde kesilmişti. Mâlik, bahisçilerinin suçlanmasına iyi gözle bakmazdı.

Mekândaki yegâne ışık çok yukarılardaki saçakların altında yer alan dikdörtgen şeklindeki tirizli pencerelerden geliyordu. Adamat sesleri boğan ve içerisini meraklı gözlerden saklayan bir dizi perdeden geçti. Tüm bina, uzun zaman önce içi boşaltılmış tek bir büyük odadan ibaretti. Maçların ardından dinlenmeleri için dövüşçülere biraz mahremiyet sağlayan birkaç bölme ve üstü açık bir odacık unutulmamıştı. Tam ortada da binaya adını veren şey vardı: Arena. Kat seviyesinin dört adım aşağısında yer alan yuvarlak çukur on iki adım çapındaydı.

Çukuru çevreleyen gelişigüzel bir oturak ağı binanın her iki yanına ve neredeyse çatıya kadar yayılıyordu. Adamat başını eğerek arka oturakların altından geçti, karşı tarafa kadar yürüdü ve çukurun kenarına üşüşmüş insan kalabalığını ite kaka kendine bir yol açtı. Tribünlerdeki tüm oturaklar omuz omza duran seyircilerle doluydu. Kalabalığın arasında bastonlu ve şapkalı birkaç yüz beyefendi, yırtık pırtık ceketlere sahip sokak işçileri, hatta siyah pelerinleriyle ve fötr şapkalarıyla gözden kaçırmanın pek mümkün olmadığı bir çift polis memuru mevcuttu.

Bir dövüş on dakika kadar önce sona ermişti ve Arena işçileri dökülen kanları emsin diye yere talaş atarak ringi bir sonrakine hazırlıyorlardı. Seyirciler kendi aralarında fısıldaşarak onları bekleyen şiddete daha iyi tezahürat edebilmek için gırtlaklarını dinlendirirlerken odaya bir mırıltı çöktü. Adamat ter, kir ve öfke kokularını içine çekti. Bir ürpertiye kapılarak nefesini yavaşça verdi. Eldivensiz boks barbarca, vahşice bir spordu. Adamat kendi kendine sırıttı. *Bir o kadar da eğlenceli.* Derin bir nefes daha aldığında burnuna hafif bir domuz kokusu çalındı. Arena çok uzun denemeyecek

bir süre öncesine kadar bir domuz ağılıydı. Peki ya onun da öncesinde? Belki bir dizi dükkân; tabii Yukarı Talian güya kentin en yeni, en zengin, en gözde muhitiyken.

Odanın sonundaki dövüşçü bölmelerinden bir çift üstü çıplak adam çıktı. Adamlar herhangi bir merasim olmaksızın yan yana Arena'ya girdiler. İşçiler çıkıp gittiler ve dövüşçüler karşılıklı durdular. Soldaki adam daha ufak tefek ve ince yapılıydı. Kasları bir savaş atınınki gibi boğum boğum ve belirgindi. Kıvırcık kahverengi saçları kimi zaman yüzünün önüne düşüyor, öyle olduğunda da üfleyerek onları kenara itiyordu. Formichael. Mâlik'in gözde dövüşçüsü; en azından Adamat'ın dövüşlere uğradığı geçen son kadar. Formichael genç, yakışıklı bir ambar işçisiydi ve Mâlik'in onu basit bir kabadayıdan fazlası olması için yetiştirdiği fısıldanırdı.

Sağdaki adam ondan neredeyse iki kat daha iriydi. Şakaklarına gri saç telleri karışmıştı ve yüzünde kötü tıraşlanmış bir sakal vardı.

Derine kaçan küçücük gözleri Formicheal'ı bir katilin şaşmaz dikkatiyle inceliyor, kolları bir dağ ayısıyla tutuşacağı bir güreş maçını bile kazanabilecekmiş kadar büyük gözüküyordu. Parmak eklemlerindeki göçükler, rakiplerinin çenesini kırdığı -ve onlar tarafından kırıldığı- noktaları belli ediyor ve beceriksizce atılmış dikişlerin büzüşmüş yara izleri tüm suratını kaplıyordu. Adam bir dizi kırık diş göstererek karşısındaki Formichael'a sırıttı.

Cüsse ve tecrübe avantajına rağmen SouSmith'in yorulduğu her halinden anlaşılıyordu. Zor kazanılmış dövüşlerle geçen uzun bir günün ardından çenesi sarkıyor, göz kenarları bitkinliğini açığa vuruyor ve omuzları biraz çökük duruyordu. Dahası sahip olduğu tecrübe, etkinliğini yitireli çok olmuştu. SouSmith yaşlanıyor, aşırı içmekten dolayı göğsü ve karnı yağ bağlıyordu.

Reis ringin ikinci basamağına kadar indi ve iki dövüşçüyle kısa bir konuşma yaptı. Sonrasında geri çekildi, elini kaldırdı ve hızla indirip geriye sıçradı.

İki dövüşçü birbirine saldırırken üç yüz adam avazı çıktığı kadar haykırdı. Bedenlere çarpan yumrukların boğuk şapırtıları o tezahürat selinin arasında kaybolup gitti.

"Gebert onu!"

"Pekmezini akıt!"

"Karnına! Karnına çalış!"

Adamat'ın sesi de sözsüz haykırış şamatasına karıştı. Ne dediğinin farkında bile değildi; fakat yüreği Palagyi'ye duyduğu öfkeyi, karısını ve çocuklarını yolcu etmenin hüsranını bağrışlarına akıttı. Öne eğilerek dövüşçülerin taklidiyle yumruklarını savurdu ve kalabalığın geri kalanıyla beraber nefesi yettiği kadar haykırdı.

Formichael rakibinin kaburgalarına şiddetli bir düz yumruk indirdi. SouSmith yanlamasına tökezledi ve daha genç dövüşçü ileri atılıp aynı noktaya, belki de eski bir kırık kaburganın üstüne tekrar vurdu. Darbeleri öyle hızlıydı ki yumrukları o loş ışıkta zor takip ediliyordu. Titreyen SouSmith çukurun yan tarafına doğru yalpaladı ve onu kalabalıktan ayıran tahta tirizlere yaslandı. Seyircilerin arasından parmaklar uzandı, tırnaklar adamın kel kafasını tırmaladı, yanağına tükürükler sıçradı. Dövüşçünün kafası, gözünü ondan ayırmayan Adamat'ın erişim mesafesinin hemen dışındaydı. "Hadi!" diye bağırdı müfettiş. "Seni köşeye kıstırmasına izin verme!"

Yüksek bir çatırtı duyuldu ve bir dizinin üstüne düşen SouSmith rakibinin darbelerini savuşturmak için elini kaldırdı.

Adamat'ın sesi bir fısıltıya indi. "Ayağa kalk, piç kurusu," diye dişleri arasından hırıldadı.

Formichael hasmının ellerini ve kollarını yumrukladıkça yumrukladı. Sonu gelmez hücumun karşısında ezilen yaşça büyük adam sonunda diğer dizini de yere koydu. Zafer vaadiyle yüzü iyice kızaran Formichael yumruklarını hafif dokunuşlara kadar yavaşlattı, sonra da büsbütün kesti. Göğsü körük gibi inip kalkan genç adam doğruldu ve ayakları dibindeki rakibini inceledi. SouSmith başını kaldırmadı.

Pöh, diye aklından geçirdi Adamat. *Bitir şunun işini.*

Fakat Formichael'in planı başkaydı. Sırıtarak eğildi ve SouSmith'in kollarından birini kavradı, sonra onu yukarı çekerek acımasızca bir yumruk patlattı. Tekrar dizleri üstüne düşen SouSmith artık baştan aşağı titriyordu. Formichael bu işi uzattıkça uzatacak, halsizlikten tepki veremeyen rakibi pelteye dönene kadar dayağı sürdürecekti.

Formichael birbirinden sert birkaç yumruk daha attı, ardından SouSmith'in tekrar elleri ve dizleri üstüne düşmesine müsaade etti. SouSmith'in suratı artık bir kan ve hamura dönmüş et yığınıydı. Adam yerdeki talaşa tükürdü. Formichael dönüp kollarını kalabalığa doğru kaldırdı ve kükreyişlerin tadını çıkardı. Sonra tekrar SouSmith'in karşısına geçti.

İri yarı adam göz açıp kapayıncaya kadar ayağa kalktı ve yüz elli kiloluk cüssesinin tamamını Formichael'in genç, yakışıklı suratına savurduğu yumruğa aktardı. Darbe Formichael'in ayaklarını yerden kesti. Genç dövüşçünün bedeni havada dümdüz açıldı ve bir oyuncak gibi tahta tirizlere çarpıp sektikten sonra yere yığıldı. Son bir titreyişin ardından da kıpırtısız kaldı. SouSmith onun sırtına tükürdü ve arkasına dönüp dövüşçü bölmelerine doğru ağır adımlarla basamakları tırmandı. Eller uzanarak tebrik mahiyetinde sırtını sıvazladı; kaybedilen bahislerin küfürleri havada uçuştu.

Adamat kazandığı parayı aldıktan sonra kalabalıktan yeteri kadarının ortalığa doluşmasını bekledi ve bölmelere doğru fark edilmeden sıvıştı. SouSmith'in odasına girip perdeyi arkasından kapadı. "İyi dövüştü."

Bir kovayı başının üstüne kaldırmış olan SouSmith duraksadı ve Adamat'a şöyle bir baktı. Kovayı eğerek içindeki suyun bir ter ve kan tabakasını yıkamasını sağladı, sonra da kirli bir havluyla vücudunu sildi. Gözlerinin etrafı şişip morarmış, dudakları ve kaşları yarılmış adam başını müfettişe doğru eğdi. "Öyleydi. Doğru bahsi mi oynadın?"

"Elbette."

"Piç kurusu beni öldürmeye çalışıyor."

"Kim?"

"Mâlik."

Adamat gevrek gevrek güldü, sonra da SouSmith'in espri yapmadığını anladı. "Neden öyle diyorsun?"

SouSmith başını iki yana salladı, havlusundaki kırmızı-kahverengi suyu sıktı ve onu temiz bir kovaya batırdı. "Batmamı istiyor." SouSmith hiç de aptal sayılmazdı ama hep kısa cümlelerle konuşurdu. Yıllar boyu kafasına yumruk yiyen birinin düşüncelerini düzene sokmakta zorlanması doğaldı.

"Niye ki? İyi bir dövüşçüsün. İnsanlar seni görmeye geliyorlar."

"İnsanlar genç fırlamaları görmeye geliyorlar." SouSmith kovalardan birine tükürdü. "Ben yaşlıyım."

"Seninle tekrar dövüşmesi istendiğinde Formichael iki defa düşünecek." Adamat ringdeki

kıpırtısız bedeni anımsadı. Genç dövüşçüyü taşıyarak götürmeleri gerekmişti. "Tabii hala hayattaysa."

"Yaşayacak." SouSmith başının yanına dokundu. "Korkacak."

"Veya dövüşü bir an önce bitirmeye bakacak," dedi Adamat.

SouSmith derin bir nefes aldı, sonra da homurtulu bir öksürükle sonlanan gevrek bir kahkaha attı. "İkisi de bana uyar."

Adamat bir anlığına eski dostunu seyretti. SouSmith, görünümünün akla getirdiğinden farklı biriydi. Diğer boksörler gibi sıradan bir kabadayı değildi. Boncuk gibi gözlerinin ardında keskin bir zekâ, kaba yumruklarının ardında bir kardeşin ve amcanın yumuşak elleri yatardı. Çoğu kimse onu yanlış değerlendirirdi ve galibiyetlerle dolu sicilinin bir sebebi de buydu. Lâkin hiç kimsenin yanlış değerlendirmediği bir şey vardı: Tüm bunların altında, ailesine olan sadakatinin ve zekâsının bile ötesinde o bir katildi.

"Sana bir sorum olacak," dedi Adamat.

"Beni özledin sanıyordum."

"Bir keresinde bana Kresimir'in Yemini sokak çetesine üye olduğunu söylemiştin."

SouSmith havlunun bir ucunu kulağına sokmuş vaziyette donakaldı. Onu yavaşça indirdi. "Öyle mi?"

"Çok sarhoştun."

SouSmith'in hareketleri ansızın temkinli bir nitelik kazandı. Bölmedeki yegâne çalışma masasına göz attı. Hiç şüphesiz çekmecelerin birinde gizli bir tabanca vardı. Yine de onun cüssesindeki bir adam tabancaya ihtiyaç duymazdı.

Adamat güven verici bir el hareketi yaptı. "Çok sarhoştun," dedi yeniden. "O sırada sana inanmamıştım. O çocuklar lağımdan çıkarılırken yanlarındaydım. Başlarına her ne musallat olduysa hiç kimsenin ondan sağ kurtulabileceğini düşünmedim."

SouSmith onu birkaç saniye süzdü. "Belki hiç kimse kurtulmamıştır," dedi. "Belki de bir kişi kurtulmuştur."

"Nasıl?"

SouSmith kendi sorusuyla karşılık verdi. "Neden?"

"Bir soruşturma yürütüyorum." Adamat daha en başından dövüşçüye her şeyi açıklamaya karar vermişti. "Feldmareşal Tamas adına. Kresimir'in Yemini'nin ne olduğunu öğrenmek istiyor."

SouSmith duyduklarından etkilenmişe benziyordu. "Karşı gelmeyeceğim biri varsa odur," dedi.

"Aynı fikirdeyim. Bu ifadenin ne anlama geldiğine dair bir fikrin var mı?"

SouSmith temizlenmeye kaldığı yerden devam etti. "Liderimiz saltanat firkasından kovulmuş biriydi." SouSmith masanın çekmecesini açtı ve içinden kir bağlamış eski bir pipo ile bir tütün kesesi çıkardı. Sözlerini sürdürmeden önce pipoyu yaktı. "Palavracının, hıyarın tekiydi. İlgi görmek isterdi. Adımızın saltanat firkasına faniliklerini hatırlatacağını söylemişti."

Adamat yıllardır SouSmith'in bu kadar uzun konuştuğunu duymamıştı. "Anlamını da söyledi mi?"

"Kresimir'in Yemini'ni bozma," dedi SouSmith, piposunu tüttürerek. Ufacık oda çamfıstığı aromah tütün kokusuyla doldu. "Yoksa dünyanın sonu gelir."

"Neymiş o yemin?" diye sordu Adamat.

SouSmith omuz silkti.

O arkasına yaslanırken Adamat bir parmağıyla çenesinin yanında tempo tuttu. Belli ki dövüşçü bu konuda daha fazla konuşmayacaktı. Adamat düşüncelerinin Palagyi'ye doğru kaymasına müsaade etti. O banker bozuntusu mankafanın adamları hala sinsi sinsi ortalıkta dolaşıyorlardı. Palagyi'nin sağı solu belli olmazdı. SouSmith'in cüssesine ve ününe sahip biri o ahmağı hizada tutabilirdi. En azından Adamat'ın borcunun vadesi dolana ve kanun Palagyi'ye arka çıkana kadar. Üstüne üstlük SouSmith tehlikeli yerlerde -mesela Halk Arşivlerinde veya kralcı barikatlarının ardında- çok yararlı olabilirdi.

"İşe ihtiyacın var mı?" diye sordu Adamat.

SouSmith onu o küçücük gözleriyle süzdü. "Ne tür bir iş?"

BÖLÜM 9

Taniel babasının geçici karargâhını kralcı barikatlarının menzilinin hemen dışında buldu. Issız sokaklar çöplerle doluydu ve parke taşları bir gece önceki yağmur sebebiyle ıslaktı, iki haftadır neredeyse hiç çıkmadığı barut transıyla pekişen şehir kokuları, duyularını aşırı yüklemekle tehdit ediyordu. Dünya bok ve korku, boş lazımlık ve itimatsızlık kokuyordu.

Ka-poel yanındaydı. Genç kız bunca şeyden sonra bile kentin görüntüsü karşısında şaşkına dönüyordu. Her biri diğerinden daha yüksek öyle çok bina vardı ki. Yine de gördüklerinden hazzetmediği belliydi. Bir dizi el işaretiyle etrafta çok fazla insan -ve çok fazla bina- olduğunu belirtmişti. Taniel onun duygularını paylaşıyordu. Bir barut büyücüsü olarak asıl yeteneği bir mermiyi kilometrelerce uçurabilmek, en geniş savaş meydanlarında bile uzun mesafeli atışlar yapabilmekti. Görüş alanı her yönde kısıtlandıktan sonra bunun ne faydası vardı ki ?

Taniel'in diğer yanında Gothen vardı. Büyübozar kafasının arkasını, hala saçları olan yeri kaşıdı ve elini üç tabancasından birinin kabzasında tutarak barikatları seyretti.

"Benimle gelecek misin?" diye sordu Taniel.

Fedai başını iki yana salladı. "Baban beni tedirgin ediyor."

"Yalnız değilsin," diye homurdandı Taniel.

Tamas karargâhını şehir merkezinin yakınındaki yüzlerce terk edilmiş evden birine kurmuştu. Dışarıda askerler geziniyordu. Üzerlerinde Adro ordusunun tanıdık koyu mavi renkleri yoktu. Üniformaları kırmızı, altın sarısı ve beyaz olup sancakları altın kanatlı bir aziz halesiydi. Bunlar Adom'un Kanatlarıydı. Fedai birliği Adro merkezli olduğu için mensuplarından çoğu Adrolu'ydu ama safları arasında her tür insan görmek mümkündü. Taniel sokağın karşısına geçti ve muhafızlardan birine barut fiçısı broşunu gösterecek kadar durakladıktan sonra peşindeki Ka-poel' la beraber içeri girdi.

Evin salonu bir komuta çadırının görünümüne sahipti. Mevcut her yüzey haritalarla kaplıydı. Köşelere tüfekler ve mühimmat sandıkları da dahil olmak üzere teçhizatlar yığılmıştı. Bir masanın arkasında duran Tamas kentin bir haritasını incelerken Kanatlar'ın tuğbaylarından -tugay komutanlarından- ikisi bir kenarda bekliyor, Tamas'ın yakın korumasıysa köşedeki bir kanepeye yayılmış sigara içiyordu.

Taniel içeri girdiğinde babası başını kaldırmadı. Taniel genzini temizledi. Tepki gelmedi. Tuğbaylar ona meraklı gözlerle baktılar.

"Bo'yu istiyorum," dedi Taniel.

Tamas nihayet bakışlarına ona doğru çevirdi. Derin düşünceleri bölünmüş birinin asabi havasına sahipti.

"Bo mu?"

Taniel gözlerini yuvarladı. "Borbador. Yardımına ihtiyacım var." Tamas kaşlarını çattı. "Şu an şehrin yakınlarında bile bir İmtiyazlı görmek istemiyorum."

"Ya ayağıma doladığın o fedai? Julene?"

“O farklı,” dedi Tamas. “İmtiyazlı Borbador kralın saltanat firkasına üyeydi.”

“Ama sürgün edildi,” dedi Taniel. “Ve Bo müteveffa kralı hiç sevmezdi. Para ve genelev kızları için saltanat firkasına katıldı.”

“Fırka başının en gözde metresiyle yattığı için de sürgün edildi,” dedi Tamas. Masanın başından ayrılıp bir sandalyeye çöktü ve yorgunluğunu sırf irade gücüyle gidermeye çalışırcasına gözlerini ovuşturdu. “Daha birkaç ay önce onu neredeyse tekrar aralarına alacaklardı. Saltanat firkasını katlettiğimde orada olmasın diye Dağ Bekçileri’ne atanmasını sağladım. Bilirsin, böyle şeyler dikkatimden kaçmaz.”

Taniel anlık bir minnet duydu ve bu nedenle kendinden nefret etti.

Tamas konuyu değiştirdi. “Av nasıl gidiyor?”

Babası bir sandalyeyi işaret etmesine rağmen Taniel raporunu verirken ayakta kaldı. “Westeven konağı terk edildi. İmtiyazlı da gitti, izlerini iyi kapatıyor ve Ka-poel’ın yöntemleri isabetli olmasına rağmen devamlı hareket halindeki birine ayak uyduracak kadar hızlı değil.”

“Julene onun izini sürebilmeli.”

“Julene faydadan çok zarar getiriyor.”

Tamas oturduğu yerde sırtını dikleştirdi. “Julene ona ödediğim parayı fazlasıyla hak ediyor. Geçmişte benim için bazı sorunları çözdü. Basiretli ve ölçülüdür.”

“Bazı sorunlar, ha?” dedi Taniel. “Geçen yıl ortadan kaybolan o üç Adro İmtiyazlısı gibi mi? Fatrasta’daki gazetelerde yazıyordu. Doğru hatırlıyorsam senin barut firkana fazla muhalefet eder olmuşlardı.”

“Evet,” dedi Tamas.

“Peki ona güveniyor musun?”

“Ücretini ödediğim sürece.”

“Tamas, o kısa fitilli bir barut fıçısı. Emirlerime karşı gelerek İmtiyazlı ya saldırdı; yanında sadece büyübozarı varken. Ya ölmeye hevesli ya da tüm bunlar onun gözünde kişisel bir önem taşıyor.”

“Komutayı ne zaman sana verdim?” Tamas ayağa kalktı, çalışma masasına geçti ve kendine bir bardak su doldurdu.

Taniel huzursuzca kıpırdandı. “Beni o ikisiyle eşleştirmen bunu ima ediyordu. Ben bir Damgalı’yım.”

“Hımm.” Tamas bardağını sallayarak içinde suyu döndürdü. “O İmtiyazlı‘nın yine elinden kaçmasına göz yumarsan Julene’i başa geçiririm. Julene yamandır; gerektiğinde acımasızdır ama her şeyden önce yamandır.”

“Öyle bir şey yaparsan kentin neden iki İmtiyazlı arasındaki topyekün bir çatışmada yok olduğunu konseyine açıklaman gerekir.” Taniel garezini sesinden uzak tutamadı. Tamas kasten mi aptalca davranıyordu?

“Sana bir fırsat daha tanıyacağım,” dedi Tamas.

Taniel dişlerini gıcırdattı. “İşimi yapmamda bana güvenmiyor musun? İstesen de güvenemezsin, değil mi? Bana itimat etmen için ne gerekiyor? Tüfeğimin dipçiğinde elli tane İmtiyazlı çentiği mi? Yüz mü?”

“Nelere kadir olduğunu biliyorum ama hala gençsin. Çabuk sinirleniyorsun.”

“Bak şu konuşana.”

“Diline hakim ol. Emirlere uyacaksın, yoksa bu görevi başka birine veririm. Vlora şu aralar gözüme girmek için böyle bir fırsata dört elle sarılır.”

“Bu işin altından kalkabilirim.” Taniel sıkılı dişler arasından konuşuyordu.

“Öyleyse ispat et. Julene’in tavsiyelerine kulak ver. O kıdemli bir İmtiyazlı avcısı ve aynı zamanda becerikli bir büyücü.”

Taniel alaycı bir homurtu çıkardı. “Kresimir aşkına, onunla yatmış gibi konuşuyorsun.” Kısa bir duraksama yaşandı ve Tamas’ın gözlerinden tehlikeli bir parıltı geçti. Taniel yüzüne bir sırıtışın yayıldığını hissetti. Başını geriye atıp yüksek sesle güldü. “Yattın ha! Fedaiyi yatağa attın!”

“Bu kadar yeter, asker.” Uyarı, Tamas’ın yeni korumasından geldi. Kanepedeki adam sigara dumanlarının arasından onları seyrediyordu. Taniel önce ona, sonra tekrar babasına göz attı. Tamas’ın boynundaki damarların şiştiğini görebiliyordu. Feldmareşal yumruklarını sıkıyor, dişlerini gıcırdatıyordu. Taniel gururunun ansızın odaya çöken tehlike havasıyla çatıştığını hissetti, iki tuğbay, bir Dokuz haritasının önünde kafa kafaya vermişti ve baba ile oğul arasındaki diyaloğu duymazdan gelmekteydi.

Taniel genzini temizledi. “Julene onun izini süremiyor. Bunu bizzat itiraf etti. Aradığımız İmtiyazlı yağmuru kullanarak aylalar yayıyor. Üçüncü gözümü denediğimde hiçbir yere varamadım. Tek şansımız Ka-poel ve o da yavaş hareket ediyor. Hem İmtiyazlı’ya yetişsek bile… Bak, bu kadın çok güçlü. Yalnızca sihir yönünden değil. Onu üç defa vurdum. Süngümü karnına sapladığımda bile iki binayı yok edip ortadan kayboldu. Canını alması gereken bir yaradan sonra bile hareket halinde. O yüzden Bo’yu istiyorum.”

Tamas kendine tekrar hakim olmuş gibiydi. “Kesinlikle olmaz. Kente bir fırka İmtiyazlısı sokma riskine girecek değilim. Belki birkaç ay sonra. Şimdilik elindekilerle yetinmen gerekecek. Ryze,” dedi köşedeki iki tuğbaydan birine. Gazi subayın bir gözü bantla kapatılmıştı. “Taniel ihtiyaç duyduğu anda intikal etmek üzere bir bölüğün hazır tutulmasını istiyorum. Yanlarına tecrübeli bir de izci ver. Şehirde çalışabilecek birini.” İhtiyar tuğbay kafa salladı ve Tamas tekrar oğluna doğru döndü. “Gidebilirsin, asker.”

Taniel yapmacık bir asker selamı verip arkasına döndü ve odayı terk etti. Yine burnuna barut çekmek için geçici karargâhın önünde durakladı. Barut transı derhal pekişti. Taniel şiddetle ürperdi. Dünya o kadar netleşti ki gözlerinin yaşarmasına yol açtı.

“Bana öyle bakmaktan vazgeç,” dedi Ka-poel’a.

Kız burnuna barut çekermiş gibi yapıp başını iki yana salladı. *Bu kadar barut fazla.*

“Ben iyiyim.”

Ka-poel başını tekrar iki yana salladı.

“Sen ne bilirsin ki?”

Genç kız ona dik dik baktı.

Taniel bakışlarını kaçırdı. Hala sokağın karşısında bekleyen Gothen bir kapı eşiğine oturabilmek için kişisel silahlığını kurcalamakla meşguldü.

“Sanırım ikisinden biri Tamas’a bilgi veriyor,” dedi Taniel genç kıza. “Tabii gizliden gizliye.

Tamas'ın böyle bir yönteme başvurması beni şaşırtmaz. Bana hiç güvenmedi." Burnunu ovuşturdu. "Hala bir çocuk olduğumu sanıyor."

Ka-poel bir yumruğunu yüreğine koyup parmağıyla onu işaret etti.

"Beni seviyor, öyle mi? Hıh. Belki seviyordur," dedi Taniel. "Sevmesi de lazım; sonuçta öz babam. Üstelik Tamas hep doğru olanı yapar. Ama bir de benden *hoşlansa* iyi olurdu." Başıyla Gothen'i işaret etti. "Eskiden beri fedailerden pek hoşlanmam." İşitme mesafesinde hiçbir Adom'un Kanadı bulunmadığından emin olmak için çabucak etrafına bakındı ve sözlerini sürdürdü. "Aldıkları ücretin yarısını bile hak edecek kadar sıkı çalışmazlar ve aldıkları bir işi tamamlayacaklarına kendi postlarını kurtarmayı yeğlerler."

Ka-poel bunu bir müddet düşünürmüş gibi gözüktü. Taniel'in sözlerini yeteri kadar anlardı; en azından işine geldiğinde. Fakat genç adam fazla hızlı konuştuğunda ona yetişmesi azıcık zaman alırdı.

Elleriyle havada bir kadın sureti oluşturdu.

"Julene mi?"

Genç kız kafa sallayıp dişlerini gösterdi.

"Ben de ondan hazzetmiyorum. O İmtiyazlı karşısında hepimizin ölümüne sebep olabilirdi. Bir İmtiyazlı bile -hatta özellikle bir İmtiyazlı- onlardan birini öyle kolayca gafil avlayamayacağını bilmeli. Julene girdiği her çatışmada galip geleceğini bilirmiş gibi davranıyor.

Ka-poel parmağını ona doğrulttu

Taniel gevrek gevrek güldü. "Ben mi? *Ben* her çatışmada galip geleceğimi biliyorum."

Bu sözlerin ardından sokağın karşısına geçip kapı eşiğindeki Gothen'e katıldı.

"Julene nerede?" diye sordu.

Gothen omuz silkti. "Canının istediği gibi gidip gelir. Yine de bir iş üstündeyken bir iki saatten fazla kaybolmaz."

"Onunla uzun zamandır mı birlikte çalışıyorsun?"

"İki senedir."

"Ya Tamas için?"

"Bir seneden biraz daha uzun süredir."

"Daha önce neredeydin?"

"Kez'de."

Barut Gothen huzursuzca kıpırdandı. "Aklını kaçıran bir Zebellah'ı. Eski bir fırka İmtiyazlısı'nı. Genellikle o tür şeyleri."

"Herhalde Kez'de ücretler yüksektir." Taniel barut büyücüleri konusunda adamın üstüne gitmemeye karar verdi.

"Çok,"dedi Gothen. "Ama bir dük hesabına çalışırken işler ters gitti ve ülkeyi çabucak terk etmek zorunda kaldık."

Taniel, Julene'in Kez'e kin güdüyor olma ihtimalini aklının bir köşesine yazdı. Böyle bir şey Tamas'ın ondan niçin hoşlandığını rahatlıkla açıklardı. "Bu iş nasıl yürüyor?" diye sordu. "Bir büyübozar ile bir İmtiyazlı'nın ortaklığını kastediyorum. Sonuçta senin yakınında sihir kullanamaz."

Gothen eğri bir tebessüm etti. "Zannettiğin kadar zor olmuyor. Bir İmtiyazlı'nın sihrini

engellemek için Başka'ya dokunmam gerekir." Eldivenlerini takmamasına rağmen ellerini havaya kaldırdı.

"Öyleyken bile aramızda en fazla üç metre kadar bir mesafe bulunmalı."

"Bu da başlı başına bir sorun," dedi Taniel.

"Evet."

Taniel kaykıldı. "Büyübozarlar çok nadirdir. Herhalde babam bile güçlerinizin nasıl çalıştığını bilmiyordur."

"Nadiriz," diye doğruladı Gothen. "Şimdiye kadar benden başka sadece bir büyübozar tanıdım. İmtiyazlıların, barut büyücülerinin veya Maharetlilerin aksine biz büyübozarlar böyle doğmayız."

"Öyleyse nasıl büyübozar olursunuz?"

"Bilinçli bir kararla," dedi Gothen. Gözlerinde dalgın bir bakış vardı.

"O kadar basit mi?"

"O kadar basit. Uzandım, Başka'ya dokundum ve diğer tüm aylalardan vazgeçtim." Fedai ceplerindeki İmtiyazlı eldivenlerim çıkarıp Taniel'e gösterdi. Bir İmtiyazlı'nın renkli rünlerle bezeli beyaz eldivenlerinin aksine onunkiler koyu mavi olup altın sarısı rünlerle bezeliydi. "Eldivenlerim ânında bu renge büründü. Anladığım kadarıyla bir tür kutuplaşma yüzünden. Artık Başka'ya dokunduğumda etrafimdaki alan sihirden arınıyor. Aylalar çağrılamıyor, yaratılamıyor veya manipüle edilemiyor. Başka'ya dokunmazken bile aylalar bana on beş santimden fazla yaklaşamıyor."

"Süreç geri çevrilebilir mi? Yani tekrar bir İmtiyazlı olmak istersen?"

"Hayır." Gothen eldivenlerini ceplerine geri soktu.

İmtiyazlılar dünyadaki en güçlü varlıklardı. Bir çocuğun top atması gibi yıldırımlar atarlardı. Denize ve toprağa hükmederlerdi. Taniel böyle bir güçten vazgeçmeyi hayal bile edemiyordu.

"Neden?" diye sordu.

Gothen çizmesinin altındaki bir parke taşını dürtükledi. "Çok zayıf bir İmtiyazlı'ydım. Aylalara hükmetmek bir yana, Başka'ya bile zor dokunabiliyordum. Saltanat fırkasına katılma imtihanından kaldım. Kızgındım. Beni sokaklardan alıp servetlerine ve güçlerine ortak etmeyeceklerse en çok korktukları şey olmaya karar verdim: sihirlerinden etkilenmeyen bir varlık."

"İşte buna saygı duyarım."

Gothen tekrar o sırıtışı takındı. "Ve şimdi izlerini sürüp onları öldürerek bol para kazanıyorum."

"Çok öldürdün mü?"

Gothen beş parmağını gösterdi.

Kez hesabına çalıştıysa muhtemelen barut büyücüleri de öldürmüştü. Gothen bir havalı tüfek taşımıyordu ama avladığı barut büyücüsü ona hazırlıksız yakalanırsa bir tabanca da işini görürdü. Taniel bazı ödül avcılarının altın tozu katılmış mermiler kullandıklarını duymuştu. Kan dolaşımına altın karışan bir barut büyücüsü karabarutu tutuşturamaz veya barut transına giremezdi. Neyse ki bu istisnai teknik hem pahalı hem de güvenilmezdi.

"Peşinde olduğumuz İmtiyazlı hakkında neler hissediyorsun?" diye sordu Taniel.

Gothen'in yüzü asıldı. "Çok güçlü," dedi. "Şimdiye dek izini sürdüklerimden daha fazla. Julene kendimi kandırdığımı söylüyor."

“Ben öyle düşünmüyorum,” karşılığını verdi Taniel. “O binaları yıktığı sırada ben de oradaydım. Ölmemi sadece aramıza girmen engelledi. Öyle yaptığın için teşekkürler.”

Gothen kararsızca kafa salladı. “Sanırım bilmen gereken bir şey var.

“Nedir?”

“Önüne atladığımda Başka’ya dokunuyordum. O kadına sihrini rahatlıkla durdurabilecek kadar yakındım. Öteki tarafa uzanamaması gerekirdi. Ama uzandı. Böyle bir şey daha önce hiç olmamıştı.” Taniel alnında toplanan ter damlalarını sildi. “Kendine çok fazla güvenmesin diye ortağını uyarsan iyi edersin.”

“Sanki beni dinleyecek de,” dedi Gothen. “Bu onun için neredeyse… şahsi bir mesele. Senden yardım almak istemiyormuş gibi bir hali var. Hatta benden de.”

Taniel alaycı bir homurtu çıkardı. “Öyleyse buyursun kendi başına halletsin.”

“Neyi kendi başıma halledecekmişim?”

Taniel irkildi. Julene bir eli belinde, yüzündeki yara izi çatık kaşlı bir ifadeyle eğrilmiş olarak başlarında bekliyordu. Sessiz sedasız çıkagelmişti. Gelişinden şaşırmışa benzemeyen tek kişi Kapoel’dı.

Kısa bir süre konuşmadan durdular. Gothen ortağının sert bakışlarından sakınmaya çalıştı. Onun karşısında yılarmış gibi bir hali vardı. Taniel ayağa kalktı.

Kalkar kalkmaz da altındaki zeminin silkinmesiyle kendini tekrar yerde buldu.

“Deprem!” diye bağırdı biri.

* * *

Yer sarsılmaya başladığında Tamas harita masasının kenarına yaslanıyordu. Geri geri sendeledi, duvara çarptı, sonra da bir süvari hücumuna uğramışcasına yere yapıştı. Tavandan dökülen sıvalar odayı bir toz bulutuna gömdü, iki eliyle birden yere tutunan Tamas, masanın sağa sola yalpalamasını midesi bulanarak seyretti. Sonunda ayaklarından biri kırılan masa yan devrildi ve rüzgara yakalanmış bir yaprak misali hoplayıp zıpladı. Süs eşyaları raflardan aşağı düştü, mobilyalar tepetaklak oldu. Sokaklardan panik bağırışları yükseldi.

Deprem başladığı hızla sona erdi. Tamas ayağa kalktı ve yüzüne yapışan sıva tozlarını sildi. Mobilyaların çoğunun parçalanmasına rağmen oda sağlam gözüküyordu. Tamas tüm ev başlarına çökmediği için rahat bir nefes aldı. Şehrin bu kısmındaki binaların çoğu eski ve güvenilmezdi, Tamas herkesin onlar kadar şanslı olmadığını tahmin etti.

Deprem sırasında yere düşen Olem’in üstüne bir kitaplık devrilmişti. Tamas’ın bacakları aylarca denizde kalmışcasına titriyordu Yalpalayarak odayı katetti ve kitaplığı kaldırdı.

Sırtüstü yatan Olem bir eliyle alnını ovuşturuyor, diğeriyle de üstündeki kitapları alıyordu. Tamas’ın uzattığı eli tuttu.

“Üstünde kan var, komutanım,” dedi koruma.

Tamas alnına dokundu. Geri çektiği parmakları kırmızıydı. “Hissetmedim bile,” dedi.

“Bir sıva parçası denk gelmiştir,” dedi Olem.

Tamas başını kaldırdı. Tavanda çok sayıda büyükçe delik vardı ve biri komuta masasının tam

üstündeydi. "Sadece bir şişlik," dedi feldmareşal. "Ben iyiyim." Başı dönerek odayı gözden geçirdi. Ortalığa çekidüzen vermek saatler sürecekti. Haritaları etrafa saçılmıştı. Tamas dengesizce sallandı.

"İyi olduğundan emin misin, komutanım?" diye sordu Olem. Bir eliyle komutanına destek oldu.

Tamas elini sallayarak onu savuşturdu. "İyiyim, iyiyim. Gidip dışarıdaki hasara bir bakalım."

Sokak kargaşa içindeydi. İnsanlar imdat çığlıklarıyla evlerinden çıkıyorlardı. Fedailer kuş tüyüymüşcesine yan devrilmiş sahra toplarını düzeltmeye çalışıyorlardı. Altlarındaki toprak esneyip kasılmış gibi sokaktaki parke taşları yerlerinden fırlamıştı. Birbirine bitişik konutlardan oluşan apartman sıraları toplu halde çökmüş, yola tuğlalar saçılmıştı.

Adom'un Kanatları fedailerinden biri Tamas'ın önünde durdu.

"Bir deprem oldu, komutanım," dedi adam.

"Sağ ol, asker. Ben de aynı sonuca vardım."

Biraz afallamışa benzeyen adam koşarak oradan ayrıldı. Tamas yanındaki Olem'le bakıştı. "Buralarda pek deprem olmaz," dedi.

Olem başını iki yana salladı. "Ömrümde hiç karşılaşmadım."

Tamas durduğu yerde dönerek hasar tespiti yaptı. Kentin bazı bölümleri daha kötü, bazılarıysa daha iyi durumda olmalıydı. Bu olayın limanda yol açtığı keşmekeşi düşünmek bile istemiyordu.

"Samurdişi biraz eğilmişe mi benziyor, komutanım?" diye sordu Olem.

Tamas o tarafa baktı. Batıdaki binaların arkasında yükselen siyan kule sahiden de biraz eğri duruyordu. "En azından büsbütün devrilmemiş. Olem."

"Komutanım?"

"Birkaç ulak bul. Tüm kentte hasar tespiti yapılmasını istiyorum. Barikatların durumunu da öğrenin. Bazı gedikler açıldıysa onları delme fırsatı yakalamış olabiliriz."

"Şimdi mi?"

"Kesinlikle. General Westeven barikatlarını öne çekmek ve yıkık binaların molozlarıyla güçlendirmek için kargaşadan istifade edecektir. Bizim de boş durmamamız lazım."

"Yaralanmadığından emin misin, komutanım?"

"Kesinlikle. Kıpırda."

Olem aceleyle oradan ayrıldı. Tamas korumasının gözden kaybolmasını bekledi, sonra da arkasındaki duvara yaslandı. Başının darbe alan yeri zonkluyordu. Sokağın ilerisindeki barikatı aşıp yerdeki tuğla ve taşları çabuk çabuk öteki tarafa fırlatan suretler görebiliyordu.

"Ryze!" diye seslendi feldmareşal.

Fedai tuğbay molozların arasından dikkatle geçerek Tamas'ın yanına geldi.

"Şu toplardan çalışır durumda olan var mı?" diye sordu Tamas. "Şaftları kaydı, tekerlekleri kırıldı. Onarılmaları için demirciler getirtmemiz gerekecek."

Tamas barikatları işaret etti. "Askerlerine haber ver de atış mesafesine kadar ilerlesinler. Westeven'in barikatlarını takviye etmesine izin vermeyin."

Ryze bir asker selamı verip gerisin geri döndü ve adamlarına emirler bağırmaya koyuldu.

Tamas tekrar içeri girdi. Bir sandalye bulup düzeltti, sonra da yedek bir pardösü bulana kadar dağınıklığı eşeledi. Pardösüyü tortop edip kafasına bastırdı ve sandalyeye çöktü.

"Alnın fena şişecek."

Bir adam kapı aralığında durup ellerini beline koymuş, içerideki hasarı inceliyordu. Omzunun üstünden sarkan örgülü bir atkuyruğunda toplanmış uzun siyah saçlara ve ince bir bıyığa sahipti. İri kıyım olup en az yüz otuz kilo vardı ve Tamas'tan yarım kelle daha uzun boyluydu. Cildindeki sarıya kaçan hafif ton Rosvel kökenine işaret ediyor ama bir Adro yerlisinin aksanıyla konuşuyordu. Yırtık pırtık ceketinin altında bir kent işçisinin kahverengi pantolonunu ve beyaz renkli Uzun, kirli gömleğini giyiyordu.

"Evet," dedi Tamas, parmaklarını hafifçe şakağına bastırarak. "Sanırım şişecek. Yoksa bir cerrah mısın?"

Adam şaşırarak ellerine baktı. "Hayır, değilim. Bu tombul ellerin işe yaradığı tek bir yer var: mutfak."

"Demek bir aşçısın?" Olem'i altı üstü bir dakikalığına göndermişti ve şimdi her türden ayaktakımı elini kolunu sallaya sallaya geçici karargâhına girebiliyordu. "Yardıma ihtiyacın varsa dışarıdaki askerlerin bir sahra hastanesi kurduklarından eminim."

Adam gözlerini kıstı. "Aşçı mı?" diye çıkıştı. "Ucuz bir sulu çorba ve çiğ kalmış et tedarikçisine mi benziyorum? Ben bir aşçıbaşıyım, kahrolasıca. Bundan sonra kime aşçı dediğine dikkat et. Yoksa karşındakinin duygularını incitebilirsin."

Tamas elini yaralı başından indirerek adama bön bön baktı. Bu herif kim olduğunu sanıyordu böyle? Adam kapıdan içeri girince ve Tamas'ın yakınlarındaki bir sandalyeyi düzeltip oturunca keyfin yerini asabiyet aldı.

"Sen benim kim olduğumu biliyor musun?"

Adam bir elini boşlarcasına sallarken diğeriyle de koca göbeğini konforlu bir şekilde kucağına yerleştirdi. "Yanılmıyorsam Feldmareşal Tamas'sın."

Şu cürete bak. "Ya sen kimsin?"

Adam cebinden bir mendil çıkarıp alnını sildi. "Burası da amma sıcakmış. Kabalığımın kusuruna bakma. Ben Altın Aşçıbaşları'nın Efendisi, Moaka oğlu Mihali'yim."

Altın Aşçıbaşları kulağa tanıdık gelse de Tamas tam olarak anımsayamadı.

"Moaka mı?" diye sordu. "Hani şu na-baron mu?"

"Babam kendini her şeyden öte bir aşçılık uzmanı olarak düşünmeyi yeğlerdi. Kresimir ruhunu şad etsin."

"Evet," dedi Tamas. Yine nazikçe başına dokundu. Kanaması durmuşa benzese de baş ağrısı şiddetleniyordu. "Bir keresinde galalarından birine katılmıştım. Yemekler eşsizdi. Geçen yıl vefat etti, değil mi?" Bir na-baronun oğlu bile buraya ait değildi. Canı çıkasıca Olem nerede kalmıştı?

"Tüm yemekleri kendi elleriyle pişirirdi." Mihali boynunu büktü. "Yazık oldu. Kuzu suflemin tadına baktığında kalbi durdu. Onu nihayet aştığım için benimle öyle gururluydu ki." Mihali gözünü odanın karşısına dikerek anılarına dalıp gitti.

"Kusura bakma," dedi Tamas. Başının içindeki zonklama artıyordu. "Ama ne halt yemeye buradasın?"

Ah," dedi Mihali. "Çok özür dilerim. Ben tanrı Adom'un reenkarnasyonuyum."

Tamas dayanamadı. Önce gevrek gevrek gülmeye, sonra da kahkahalar atmaya başladı. Elini

tekrar tekrar dizine vurdu. "Yani Aziz Adom, ha? Bak bu hiç fena değildi. Of." Başını tuttu. Gülmek iyi bir fikir değildi.

"Aziz," diye gürledi Mihali. "Kresimir'le beraber kargaşaya düzen getirdim ve bu insanlar bana ancak azizlik mertebesini layık gördüler. Eh, ne yapalım. Herkesin gönlüne giremezsin, değil mi ya?"

Tamas kıkırdamalarını nihayet bastırdı. "Kresimir aşkına, sen ciddisin."

"Elbette," dedi Mihali ve bir elini kalbine götürdü. "Annemin kabak çorbası üstüne yemin ederim."

Tamas ayağa kalktı. Bu bir tür şaka mıydı? Sabon'un başının altından mı çıkmıştı? Yoksa Olem'in mi? Olem olması gerekenden çok daha küstahtı. "Olem!" diye seslendi. Cevap gelmedi. Tamas bıyık altından sövdü. Olem'den birkaç ulak yollamasını istemişti; tüm kenti bizzat teftiş etmesini değil. "Olem!" Başını koridora uzattı. Etrafta kimsecikler yoktu.

Arkasına dönüp Mihali'yi tekrar karşısına aldı. Şişman adam kapıdan tarafa göz attı. "Sağ ol ama şimdilik başka biriyle daha görüşmek istemiyorum," dedi. "Ortalığı telaşa vermek gibi bir niyetim yok. Herhalde bir tanrıyla tanışmak çok büyük bir olaydır."

"Nesin sen, bir aktör mü?" diye sordu Tamas. Adamın karnını dürterek gömleği doldurulmuş mu diye kontrol etti. Yağdan başka bir şey yoktu. "Fevkalade bir performans sergiliyorsun ama şu an hiç havamda değilim."

Mihali onun alnını işaret etti. "Epey sert bir darbe aldın," dedi. "Tüm bunları kabullenmenin zor olduğunun farkındayım. Belki biraz otursan iyi olacak. Bu bedendeyken anılarım noksan ama elimden geleni yapacağım." Genzini temizledi. "İmtiyazlılar can verirlerken yapmaları gerektiği gibi seni uyardılar mı?"

Kafasındaki yarayı yoklamakta olan Tamas dondu kaldı. Mihali'nin ceket Mapalarına yapıştı. "Beni ne hakkında uyaracaklardı?

Mihali cidden şaşırmış gibiydi. Özür dilercesine omuz silkti. "Dediğim gibi, anılarım olması gerektiği gibi değil." Bir anda neşelendi. "Fakat zamanla düzeleceklerini düşünüyorum."

Sözünü bitirir bitirmez kapı dikmesine doğru savrulup omzunu sertçe çarptı, sonra da yere yapıştı. Bir an için Mihali'nin kendisine vurduğunu sandı ama yine bir deprem olduğunu anlaması uzun sürmedi. Yüreği ağzında kapı çerçevesine tutunarak yere sıva yağmasını seyretti ve binanın bu sefer komple çökmemesi için dua etti. Deprem birkaç saniyede sona erdi.

Tamas ayağa kalkıp üstünü başını silkeledi ve odayı gözden geçirdi. Yabancı ortada yoktu. Feldmareşal dişlerini sıkarak koridora göz attı. Olem duvardan destek alarak belini doğrultuyordu.

"Hangi çukurdaydın?" diye sordu Tamas.

"Ulak buluyordum," dedi Olem. "Her şey yolunda mı, komutanım?"

Tamas korumasını kuşkuyla süzdü. Olem'in yüzünde en ufak bir sırıtış dahi yoktu. Hiç kimse bu kadar iyi şaka yapamazdı.

"Yolunda. Buralarda birini gördün mü?"

Olem komutanına bir göz attı, sonra da koridorda sağına soluna bakındı. Elini ayakları dibindeki molozların arasına sokup hala yanmakta olan bir sigara çıkardı. "Hayır, komutanım."

Tamas tekrar geçici karargâhına girdi. Evin bir arka kapısı olduğundan emindi ama yer öyle sallanırken hiç kimse odayı o kadar kısa sürede katedemezdi.

Başıma aldığım darbe ne kadar sertti ki?

BÖLÜM 10

Adamat tabancalarını almak için evine uğradı. SouSmith'i tutmasının üstünden beş gün geçmişti ve şehir merkezinin etrafındaki kordon yüzünden o zaman zarfında Halk Arşivleri'ne sızma imkânı yakalayamamışlardı. Deprem bu durumu değiştirmişti. Tüm şehir keşmekeş içerisindeydi. Binalar yıkılmış, yollar evsizlerle dolup taşmıştı. Adamat da fırsattan istifade ederek Arşivler'e girmenin bir yolunu bulma maksadıyla kral yanlılarına ait mevzileri keşfe çıkmıştı. Fakat şansı yaver gitmemişti.

Tamas'ın tüm ordusunu kente sokacağına ve barikatları yarma teşebbüsünde bulunacağına yönelik dedikodular yayılmıştı. Lâkin görünüşe bakılırsa feldmareşal askerlerini ve fedailerini barikatları ele geçirmek yerine vatandaşlara yardım etmekle görevlendirmişti. Kıran kırana çatışmalar başladığı zaman Centestershire çok tehlikeli bir yer olup çıkacaktı. Bir diğer söylentiye göre de Tamas'ın barut büyücüleri Adopest sokaklarında halen kaçak bir İmtiyazlı avındaydılar. Sonuç olarak şehirde oradan oraya gezmek yüreksizlere göre değildi.

Adamat'a üç günde bir Tamas'tan bir haberci geliyordu. Adamat da üç günde bir ilerleme kaydedemediğini bildirmek zorunda kalıyordu. Feldmareşalin nefesini ensesinde hissetmek ve herhangi bir başarı bildirememek sinir bozucuydu.

Adamat ön kapının hemen gerisinde eğilerek postayı yerden aldı. Tamas en azından o hizmetin kesilmemesini sağlamıştı. Bu yüzden ona saygı duymamak zordu. Adamat yanındaki SouSmith'in içeri girmesini bekledi, ardından kapıyı ayağıyla iterek kapadı. SouSmith onun omzuna dokundu.

Holün karşı tarafında bulunan mutfağın arka kapısı aralıktı. Adamat postayı bir sehpanın üstüne bıraktı ve kapının yakınındaki tutucudan bir baston aldı. SouSmith oturma odasına yollandı. Adamat bastonunu havada tutarak onun arkasından köşeyi döndü. Döndükten sonra da bastonu yavaşça indirdi.

"Beni bir yolculuktan kurtardın," dedi.

Palagyi, Adamat'ın en sevdiği koltukta, şöminenin yanındakinde, ellerini kucağında kavuşturmuş oturuyordu. Geçen seferki iki yardakçısı gene yanındaydı. Çilingir çizmelerini çıkarmadan kanepede yatıyor, kolları kömür karası izbandut şömine rafının üzerindeki aile portresini inceliyordu. Dördüncü bir adamsa yine elleri kucağında kavuşmuş olarak Adamat'ın çalışma masasının gerisinde oturuyordu.

SouSmith'i görünce Palagyi'nin gözleri kocaman açıldı. "Beni görmeye mi gelecektin?" diye sordu.

"Evet, gelecektim."

"Sebebini hayal bile edemiyorum. Bana borçlu olduğun parayı denkleştirmen mümkün değil." Banker yine SouSmith'i tedirgin gözlerle süzdü.

Adamat derin bir nefes alarak soğukkanlılığını korudu. "Hayır ama bir kısmını denkleştirdim. Sürem dolana kadar beni rahat bırakacağını söylemiştin."

"Bıraktım da," dedi Palagyi.

Adamat odaya bakındı. "Daha bir aydan çok zamanım var."

"Bana ailen için yanlış adres verdin," dedi Palagyi.

“Sana kuzenlerimin adresini verdim,” dedi Adamat.

“Kuzenlerin güreşçi bir aile mi?”

“Hepsi de babasına çekmiş yedi oğul,” karşılığını verdi Adamat. “Çok başarılı profesyonel dövüşçülerdir.”

“Evet,” dedi Palagyi. “Eh, sonuçta ailen orada değilmiş.”

“Sahi mi?”

“Ve benim çocuklar konuyu biraz üstelediklerinde kasabadan zorla çıkarılmışlar,” dedi banker. “Katrana ve kuş tüyüne bulanmış olarak.”

“Olacak iş değil,” diyen Adamat içten içe gülümsemesine rağmen yüzünü ifadesiz tuttu.

Palagyi kendini kontrol altında tutmak için çabaladı. “Konuyu kapatmaya razıyım.”

Adamat donakaldı. Palagyi bir iş çeviriyordu. “Neden?” diye sordu.

Palagyi tırnaklarını inceledi. “Seni yeni dostumla tanıştırmak istiyorum,” deyip müfettişin çalışma masasında oturan adamı işaret etti. “Bu Lord Vetas. Çeşitli yeteneklere sahip biridir. Ve güçlü dostları vardır.”

“Tanıştığımıza sevindim.” Adamat hafif bir baş selamı verdiği yabancıyı çabucak gözden geçirdi. Vetas safkan bir Rosvelli’nin sarımsı tenine sahipti. Kırmızı yeleği ve göğüs cebindeki bir cep saatinin açıkta duran altın zinciri haricinde siyahlara bürünmüştü. Adamat’ın sandalyesinde okullu bir öğrenci gibi dimdik oturuyor ve gözleri her şeyi gören birinin şaşmaz dikkatiyle odayı tarıyordu.

“Darbeden haberin vardı,” diyen Palagyi müfettişin dikkatini tekrar kendi üstüne çekti. “Gazetelerde yazmadan önce bile. Bir gece öncesinde birkaç saatliğine ortadan kayboldun. Bir yere çağrıldın. Adamım seni giderken gördü. Döner dönmez de aileni bir faytona bindirip-”

“Güvenli bir yere yolladım,” diye cümleyi tamamladı Adamat.

“Güvenli bir yere yolladın,” diye sözlerini sürdürdü Palagyi. “Sonra da bir sürü mektup yazdın. Onları kimbilir nerelere postaladın. İdamı es geçip üniversiteye adeta koşa koşa gittin; ki bu bile başlı başına garip bir davranıştı, çünkü Adopest genelinde öyle yapan başka biri yoktu. O zamandan beri de kentte dört dönüyorsun. Faytonlar tutup kuzeye ve doğuya gidiyor, başka mektuplar yazıyorsun. Güney Adro’daki her kütüphaneye uğradın.”

“Bakıyorum da beni takip edecek daha iyi adamlar tutmuşsun,” diye belirtti Adamat.

“Evet, tuttum.” Palagyi tırnaklarını yeleğine silerek parlattı.

“Yine de bir sonuca varman bu kadar uzun mu sürdü?”

“Keyfimi kaçırmana izin vermeyeceğim,” dedi Palagyi. “Tamas hesabına çalışıyorsun. Bunu adım gibi biliyorum. Lord Vetas da biliyor. Efendisiyle beraber.”

Adamat çalışma masasının arkasındaki adamı gözden geçirdi. “Peki kimmiş o efendi?”

“Gerek Adro’daki gerekse Dokuz’un geri kalanındaki gidişata özel ilgi duyan biri.” Lord Vetas ilk defa konuşuyordu. Alçak, ölçülü sesi en iyi okullarda görmüş birinin telaffuzuna sahipti.

“Yani bir suçlu mu?” dedi Adamat. “Palagyi başka türlü insanlarla nadiren iş yapar. Yoksa Mâlik mi?”

Lord Vetas alaycı bir sesle kıkırdadı. “Hayır.”

“Konuyu değiştirmeye çalışmaktan vazgeç,” diye hırıldayan Palagyi ayağa kalktı. “Artık Tamas

hesabına çalışıyorsun, değil mi?"

"Otur," dedi Lord Vetas. Palagyi oturdu.

"Çalışıyorsam ne olacak?" dedi Adamat.

Palagyi ağzını açtı.

"Sus," dedi Lord Vetas. Kelimeyi usulca söylemişti. Palagyi'nin ağzı şak diye kapandı. "Artık gidebilirsin, Palagyi. Tanışma faslı bitti." Palagyi adama kötü kötü baktı. "Bu işten kendine pay çıkarabileceğini zannetme. Durumun ayırdına ben vardım. Lord-"

Boğma teli bir anda Palagyi'nin boğazına dolandı ve arkadan sıkıca gerildi. Adamat baston kılıcını, SouSmith tabancasını çekti. Lord Vetas tek bir elini kaldırdı. Adamat donakaldı. Palagyi'nin, kendi yardakçısının -hızlı reflekslere sahip kömür işçisinin kuvvetli ellerinde debelenmesini dehşet dolu bir ilgiyle seyretti. Palagyi'nin suratı mosmor kesildi ama son nefesini vermesinden çok sonra bile kömür işçisi ipi sıkmayı sürdürdü. Adamat baston kılıcını indirdi.

Lord Vetas ellerini tekrar kucağında kavuşturdu. "Borcunu müteveffa Palagyi'den devralmış bulunuyorum. Artık benim hesabıma çalışman işine gelir."

"Ne yaparak?" Adamat'ın kafasında kırk tilki dolaşıyordu. Palagyi öngörülebilir bir hayduttu. Adamat onunla başa çıkabilirdi. Fakat bu Lord Vetas… tehlikeli bir adamdı; hem de Mâlik gibi tehlikeli. Polisleri erkenden emekli eden cinsten.

"Tamas hakkındaki her şeyi bilmek istiyorum. Neler yaptığını, sana neler söylediğini. Ve tabii sana ne arattığını."

"Sadakatim satılık değildir," dedi Adamat.

"Öyleyse sadakatini değiştirmen gerekecek."

"Ne seni ne de efendini tanıyorum," dedi Adamat. "Ben sadece Adro'ya sadığım ve bu asla değişmeyecek."

"Seni temin ederim ki efendim yalnız Dokuz'un çıkarları doğrultusunda çalışır," diye belirtti Lord Vetas. Alçak, ıslıklı sesi Adamat'ın asabını bozmaya başlıyordu. Adamı duyabilmek için neredeyse kendini zorlaması gerekiyordu.

"Dokuz ile Adro aynı şey değildir," dedi Adamat. "Kimbilir, belki de Kez hesabına çalışıyorsundur. Gazetelerde buraya elçiler gönderdikleri ve hala Tamas'ın İtilaflar'ı imzalamasını istedikleri yazıyor."

"Kez hesabına çalışmıyorum."

"Öyleyse kimin hesabına?"

"Orası seni ilgilendirmez."

"Böyle konuşarak kendini sevdirttiğin pek söylenemez," dedi Adamat. "Evime geliyorsun, oturma odamda birini öldürüyorsun ve üstüne beni tehdit ediyorsun. Hemen polis çağırmayacağımı nereden biliyorsun?"

Lord Vetas'ın suratından sığ bir tebessüm geçti. "Ben polise şikayet edilecek türde biri değilim," diye uyardı. "Bunu herkesten çok sen bilmelisin."

"Evet. O kadarını anladım." Adamat dişlerini sıktı. "Sen kötülüğe şekil kazandıran türde birisin."

Lord Vetas bu söz karşısında şaşırır gibi oldu. "Kötülüğe mi? Hayır, sevgili bayım. Sadece faydacılığa."

“Senin gibileri iyi tanırım,” dedi Adamat. “Sen de beni tanıyor gibisin. Ya da tanıdığını sanıyorsun. Artık evimden çek git.”

Bunları söylerken göz ucuyla SouSmith’e baktı. Palagyi kendi adamı tarafından boğulmuştu. Aynı şey Adamat’ın da başına gelir miydi? SouSmith sahiden de bir dost muydu? Boksör tedirgin gözüküyordu. Hem yardakçıları hem de Lord Vetas’ı aynı anda süzüyor, bir dövüşe hazır olduğunda yaptığı gibi parmaklarını çıtlatıyordu. “Sana paranı ödeyeceğim,” dedi Adamat, “tabii gerçekten borcu devraldıysan. Veya beni dışarı attığında sokaklara düşeceğim. Ama müşterime yahut ülkeme ihanet etmeyeceğim.”

Lord Vetas düşünceli gözlerle ellerini inceledi. Ayağa kalktı ve şapkasını çalışma masasının üstünden aldı. “Elime bir koz geçtiğinde geri geleceğim.” Bunu sakin bir dille söylemişti; yine de “koz” sözcüğü Adamat’ı ürpertti. “O esnada efendimin iyi niyetinin bir ispatı olarak borcunu askıya alacağız.” Müfettişin yanından geçerken şapkasını eğerek selam verdi. “İş teklifimizi düşün.” Arkasına bir adresin basılı olduğu küçük bir kartvizit uzattı.

Ancak Lord Vetas ile haydutları çekip gittikten sonra Adamat gözde koltuğundaki cesedi hatırladı. SouSmith’i ciddi bakışlarla süzdü. “Git bize kilerden yiyecek bir şeyler getir. Ben de bunu halletmenin bir yolunu bulayım.”

* * *

“Jakob sana pek tutkun,” dedi kadın.

Nila bir kafedeki masada onunla karşılıklı oturuyor ve bir fincan sıcak çay yudumluyordu. Güneş tepede ışıl ışıl parlar, sokaklarda sert bir rüzgar eserken binanın hemen öteki tarafındaki -kral yanlısı partizanların Tamas’ın daha kalabalık ve eğitimli askerleriyle temkinli bir çıkmaza düştüğü yerdeki- barikatları unutacak gibi oluyordu.

“Burada fazla kalamam,” dedi Nila.

Kadın onu bir fincan çayın üzerinden inceledi. İsmi Rozalia’ydı ve bir İmtiyazlaydı. Hielmanlar onun Adro’da kalan son İmtiyazlı olduğunu söylüyorlardı ama hiç kimse nereden geldiğini bilmiyordu. Manhouch’un saltanat fırkasına üye değildi. Nila’ya neden ilgi duyduğunu kestirmek imkânsızdı. Bir İmtiyazlı’nın huzurundayken nasıl davranması gerektiğine dair Nila’nın en ufak bir fikri yoktu. Otururken reverans yapamazdı. O nedenle bakışlarını çayından ayırmaksızın elinden geldiği kadar kibar olmaya çalışıyordu.

“Niyeymiş, çocuk?”

Nila daha dik oturdu. Kendine bir çocuk gözüyle bakmıyordu. On sekizinde olduğu düşünülürse artık bir kadındı. Çamaşır yıkayabilir, ütü yapabilir, sökük dikebilirdi. Hatta günün birinde kâhyanın oğlu Yewen’le bile evlenebilirdi; tabii Tamas’ın darbesi yüzünden tüm dünya çukuru boylamamış olsaydı. Yewen artık yoktu. Belki kaçmış, belki de sokaklarda öldürülmüştü.

Nila cevap vermeyince Rozalia sözlerini sürdürdü. “Sabahleyin Feldmareşal Tamas’la müzakereye oturacağız. Aklı başına gelirse, General Westeven mantıklı düşünmesini sağlayabilirse yeni Adro kralının dadısı olup çıkabilirsin.”

“Ben bir dadı değilim,” dedi Nila. “Çamaşır yıkarım, hepsi bu.”

“Kendini bununla sınırlamak zorunda değilsin, çocuk. Hayatım boyunca pek çok şey oldum. Bir

İmtiyazlı onların ne en büyüğü ne de sonuncusu.”

Bir İmtiyazlı’dan daha büyük ne vardı ki? “Özür dilerim,” dedi Nila.

Rozalia iç geçirdi. “Sesin çıksın, çocuk. Gözümün içine bak. Artık bir dükün çamaşırcısı değilsin.”

“Ben soysuzum, hanımefendi… leydim.” Nila bir İmtiyazlı’ya nasıl hitap edilmesi gerektiğini hatırlamaya çalıştı. Bugüne kadar onlardan biriyle hiç tanışmamıştı.

“Tahtın en yakın varisinin hayatını kurtardın,” dedi Rozalia. “Bundan çok daha azı karşılığında sıradan vatandaşlara baronluklar verildi.”

Nila yutkundu ve kendini kuzey Adro’daki bir baronluğun boroniçesi olarak hayal etmemeye çalıştı. Onun başına bu tür şeyler gelmezdi. İmtiyazlı’nın dikkatli bakışlarını üstünde hissedebiliyordu.

“Kaybedeceğimizi düşünüyorsun,” dedi Rozalia. Kısa bir süre Nila’nın tepkisini bekledi, ardından sabırsızca ekledi. “Sesin çıksın dedim. Benimle konuşabilirsin.”

Nila o zaman kafasını kaldırdı. “Tüm avantaj Feldmareşal Tamas’ta,” dedi. Soyluların yarısını, sırf Jakob tahta çıksın diye idam etmedi ya. Birkaç hafta içinde barikatları yıkacak ve hem Jakob’u hem de ona arka çıkan soyluları giyotine gönderecek. Ondan önce burdan gitmeyi yeğlerim. Öyle bir şeye tanıklık etmek istemiyorum.” Bir kez daha, Jacob’u General Westeven’e getirerek hata yapıp yapmadığını merak etti. Çocukla beraber Kez’e kaçabilirdi. köşkten aldığı gümüşler öyle bir yolculuğu fazlasıyla karşılardı.

“Akıllı kızmışsın,” dedi Rozalia, bir parmağını çenesine koyarak.

Nila kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Peki ne yapacaksın?” diye sordu Rozalia. “Yani Tamas’ın ablukasını aştıktan ve şehri terk ettikten sonra?”

Bir İmtiyazlı ne diye böyle bir şeye ilgi duyardı ki? Nila ne yapacağını bilmediğini fark etti. Evet, gümüşlere hala sahipti. En azından çoğuna. Yeni giysiler, Jakob için ilaçlar ve isyanlar sırasında saklanacak bir yer lazım olmuştu. “Orduya katılabilirim. Hep çamaşırcılara ihtiyaç duyarlar ve iyi ücret öderler,” dedi.

“En iyi ihtimalle bir askerin karısı olur çıkarsın,” dedi Rozalia. “Güme gidersin.”

“Ümitsizce bir amaç uğruna burada ölmekten iyidir,” diye usulca karşılık verdi Nila.

“Jakob’u dükün konutundan kaçırırken yakalansaydın sence Tamas’ın askerleri ne yaparlardı? Yüreklisin, çocuk ve o küçük oğlanı sevmiyormuşsun gibi davranmaya kalkma. Yalnızca kendini düşünseydin şimdiye kadar Brudania yolunu yarılamıştın.

“Burada kal,” diye devam etti Rozalia. “Jakob’u kolla. Yarın müzakere iyi geçerse zengin bir kadın olup çıkarsın. Yok geçmezse… oğlanın hayatını tekrar kurtarman gerekebilir.”

Jakob’un yanında kalırsa Rozalia’nın da dediği gibi zengin bir kadın haline gelebilirdi. Veya onun peşinden giyotini boylardı. Kendisini zapteden o askerin ellerini, kapıldığı çaresizlik ve dehşet hissini anımsadı. Tamas’ın askerleri bir dahaki sefere kapıdan içeri daldıklarında sakallı bir çavuş gelip onu kurtarmayacaktı. Kentin hemen dışındaki bir mezarlığın köşesine biraz gümüş gömmüşlüğü vardı. Kaçarsa aynı korkuyu bir daha asla hissetmesi gerekmezdi.

Acaba Rozalia ondan şehirde kalmasını isterken bir art niyet mi besliyordu? Bir İmtiyazlı sıradan

insanlara yardım etmez, onları kullanırdı. Bir çamaşırcıya bu kadar ilgi göstermesinin geçerli bir sebebi olmalıydı.

Jakob, Rozalia'nın omzu üzerinden görüş alanına girdi. Son iki haftanın stresine rağmen yüzüne renk gelmişti. Ayrıca Rozalia bir şekilde öksürüğünü geçirmişti. Oğlan gülümseyerek Nila'ya el salladı, sonra da ilgisini depremde yıkılmış bir binanın molozları arasında uçuşan bir kelebeğe yöneltti. Nila onun seke seke böceğin peşinden uzaklaşmasını seyretti. Dikkatli bir çift Hielman da çocuğu takip etti.

"Kalacağım," dedi genç kız. "Şimdilik."

* * *

"Bu işi çabucak bitirebilirsin," dedi Julene.

Tamas çalışma masasının öteki tarafındaki koltuğa yayılmış olan kadını inceledi. Julene hem Taniel'i hem de büyübozarın kim bilir nerede bırakıp kendi inisiyatifiyle çıkagelmişti. Karşısındakinin hayal gücünü çalıştırmaya yetecek kadar dekolteli fakat istediğinde hızlı hareket etmesini sağlayacak kadar dar bir gömlek giymişti. Tamas bu seçimin tesadüfi olmadığını biliyordu. Yine de o hatalarını tekrarlayan biri değildi. Julene tehlikeli bir kadındı. Amaçlarına ulaşmak için elindeki her türlü silahı kullanmaktan çekinmeyen türdendi. Tamas bakışlarını kadının göğüslerinden ayırdı ve ağzının kenarından kaşına kadar uzanan yara izine çevirdi.

O yara izine kafa yordu, iyileştirici sihirle ilgilenen İmtiyazlılar vardı. Bu alengirli sanat nadiren icra edilirdi ama Julene'in fedailik hizmetleri karşılığında aldığı ücretler ona rahat rahat yeterdi. Belki de ölümcül görünmek hoşuna gidiyordu.

"Nasıl?"

"Suikastçılarla," dedi kadın. "Barikatların arkasına adamlar yolla. Karşı tarafın liderlerini ortadan kaldırırsan geri kalanlar kolayca teslim olur."

Tamas alaycı bir homurtu çıkardı. "Manhouch'un eski casus şebekesini bir araya getirmekte bile zorlanıyorum. Şimdi bir de o barikatları yıkmaya yetecek kadar suikastçı bulacağım, öyle mi? Sen aklını kaçırmışsın."

"Siyah Sokak Berberleri'ni kullan," dedi Julene.

"Şu sokak çetesini mi?"

İmtiyazlı kafa salladı. "Pahalıya patlarlar ama işlerinin en iyisidirler. Bu iç savaşı bir çırpıda sonlandırabilirler."

"Çeteler kontrol edilemez."

"Yeterli miktarda parayla edilebilir," dedi Julene. "Hem Berberler diğerlerinden farklıdır. Daha teşkilatlılar. Ricard Tumblar'a hesap veriyorlar. Ricard onları limanda güvenliği sağlamakta kullanıyor."

"Suikast riskli iş. Halkı aleyhime döndürebilir."

"Aptallık ediyorsun."

"Sözlerine dikkat et."

"O seçeneği göz önünde bulundurmayacaksan müzakerede bana ihtiyacın olacak."

“Niye ki?” Tamas saatine göz attı. Müzakerenin saat onda yapılması kararlaştırılmıştı. Daha iki saat vardı.

“Çünkü General Westeven avladığımız şu İmtiyazlı’yla işbirliği içinde. Kadın orada olacak. Sana karşı bir harekette bulunursa hiç şaşırmam.”

“Barut büyücülerim ne güne duruyor?” dedi Tamas.

“Oğlun onu üç defa vurdu ve karnına kol boyu çelik sapladı. Daha fazlasını yapabilecek bir Damgalı’n var mı?”

Bu sözler Taniel’in raporunu doğruluyordu. Bahsi geçen İmtiyazlı diğerlerinden farklıydı. Üstündü.

“Onu tanıyorsun, değil mi?” dedi Tamas. “Bu şahsi bir mesele. Konuşma şeklinden anlaşılıyor. O kadının ölmesini istiyorsun.”

“Saçmalama.”

“Sana son iki yılda yedi İmtiyazlı öldürttüm. Her seferinde soğuk ve umursamazdın.”

“Ve her seferinde onları bir iki gün içinde öldürebildim,” dedi Julene. “Bu sahiden de şahsi bir mesele olmaya başlıyor. Kaltağın gebermesini istiyorum.”

“Yani onu tanımıyorsun?”

“Tabii ki hayır.”

Julene yalan söylüyordu. Tamas konuşurken gözlerindeki bakışın sertleşmesinden bunu anlayabiliyordu. Aslında küçük bir ipucuydu ve Tamas’ın dikkatini daha yeni çekmişti. Fakat Julene kendisine inanılmasını istediğinde yalanlarına biraz daha hararet katıyordu. Acaba böyle bir zamanda neden doğru söylemiyordu?

“Bir şey yapmaya kalkarsa onunla başa çıkabilir misin?” diye sordu feldmareşal.

“Elbette. Ne zaman kapışsak kaçıp gitti. En azından onu yine kaçırtabilirim.”

“Orada ol,” dedi Tamas. “Bir saat içinde. Gothen’i, Taniel’i ve onun o evcil vahşisini de yanında getir. Ve aptalca bir şey yapma.”

“Yalnızca seni korumak için orada bulunacağım,” dedi Julene.

* * *

Onarılmış bir sahra topunun yanında duran Tamas bir insan sırasının beyaz bayrak altında barikatı aşmasını seyrediyordu. Topun diğer tarafındaki Olem namluya yaslanarak Sabon’la usulca bir şeyler konuşuyordu. Vlora kentte görevlendirilmiş yegâne iki fedai komutan olan Ryze ve Sabastenien tuğbaylarla beraber onun biraz arkasında bekliyordu. Taniel sokağın karşısındaki bir binadan tüfeğini barikatlara doğrultmuştu. Julene yanında büyübozar ortağıyla dalgın dalgın eldivenlerini çekiştiriyordu. Bir bölük dolusu Adro askeri yirmi adım geride esas duruşta bekliyordu. Tamas sayı üstünlüğünün kimde olduğunu General Westeven’e açıkça göstermek istiyordu.

Bu, kritik öneme sahip bir görüşmeydi. Tamas kartlardan çoğunun kendi elinde olduğu kanaatindeydi ama General Westeven son derece yaman bir kumandandı. Sadece iç savaşı uzatarak bile Tamas’ın planlarını mahvedebilirdi.

“Sefil bir grup, komutanım,” dedi Olem, yaklaşan kral yanlılarını işaret ederek.

Tamas hüküm vermekten kaçındı. Kral yanlıları sekiz gündür barikatlarının arkasında saklanıyorlardı. Kirli ve pejmürde bir halleri olmasına rağmen herhangi bir açlık ve hatta yorgunluk belirtisi göstermiyorlardı. Barikatları eğreti olabilirdi fakat General Westeven ne yapıp edip emrindeki her adam ile kadının iyi bir yatakta uyumasını ve karnını güzelce doyurmasını sağlardı; zaten kentin başlıca tahıl ambarlarını ele geçirdikleri düşünülürse bu pek de zor bir iş sayılmazdı. Kral yanlıları şu an için şehirdekilerin çoğundan daha iyi besleniyorlardı.

Hafif bir barut transının etkisindeki Tamas bu sayede uzaktaki çehreleri kolayca inceleyebiliyordu. Kafa derisinde kan lekeleri bulunan uzun boylu, kel General Westeven'i ilk bakışta tanıdı. İlerlemiş yaşı nedeniyle general kemiklerin üstüne gerilmiş bir deri parçasından fazlası sayılmazdı ve tüm bedeni yavaş yavaş ileri derecede romatizmanın pençesine düşmekteydi. Yine de onu hafife almak için bir sebep yoktu. Zihni kaliteli bir hançer kadar keskindi.

Tamas generalin yanındaki adamlardan tekini bile tanımıyordu. Toz toprak içindeki pahalı kıyafetlerine bakılırsa hepsi de soyluydu. Ya darbe gecesi askerlerinin ağına yakalanmamayı başarmışlardı ya da ilgiyi hak etmeyecek kadar ufak çaplıydılar.

Öte yandan beraberlerindeki kadını pekâlâ tanıyordu. Lajos ile diğerlerini öldüren İmtiyazlı'nın ta kendisiydi. Taniel'in güya bedeninde açtığı yaralara rağmen sıkıntılı bir hali yoktu. Belki Taniel yanılıyordu. Belki de ıskalamıştı. Tamas bir an için kadınla göz göze geldi. İmtiyazlı onun bakışlarına hiç çekinmeden karşılık verdi.

Taniel ıskalamasıyla tanınmazdı.

Kral yanlıları bir süreliğine durakladılar ve aralarındaki kısa bir konuşmanın ardından sokaktaki yolculuklarını tamamlayıp Tamas ile fedailerinin karşısına dizildiler. Toplam yirmi kişiydiler ve içlerindeki tek asker Westeven'di. Tamas bunun muhalif bir kuvvet olmadığını tiksintiyle fark etti. Bu bir komiteydi.

"Feldmareşal Tamas," dedi lekeli bir kuşak takan tombul bir soylu. "Adamlarına silahlarını indirmelerini emret! Bir ateşkes bayrağı altında geldik."

Tamas arkasındaki askerlere göz attı. Tüfekleri omuzlarında olup esas duruşlarını bozmamışlardı. "Westie," dedi. "Seni görmek güzel."

Westeven onun baş selamına aynı şekilde karşılık verdi. "Keşke farklı şartlar altında karşılaşsaydık, dostum."

"Derhal bu grubun yanından ayrılırsan sana karşı husumet gütmem. Ülkenin yeniden inşasında güçlü bir müttefik olursun.

"Bana kalırsa," dedi Westeven, "onu yok etmekte olan sensin.

"Yozlaşmayı muhakkak sen de görüyorsundur," dedi Tamas. "Asilzadeliğin imhasından başka hiçbir şey Adro'yu kurtaramaz."

Westeven'in gözleri yorgun, yüzü süzgündü. Evet demeye can atar gibi gözüküyordu. "Buradaki mesele sandığından daha önemli. Ayrıca kralımı öldürdün, Tamas. Bunun için seni bağışlayamam."

"Kralın tüm ülkeyi Kez'e teslim etmek üzereydi! Tamas'ın sesi aniden yükseldi. Westeven akıllı bir adamdı. Hayır, bir dâhiydi. Tamas'ın ne yapmaya çalıştığını nasıl göremezdi? Nasıl böyle yoluna çıkabilirdi? "İtilaflar'ın imzalanmasına ve ülkeme boyunduruk vurumasına göz yumamam. Halktan daha önemli ne olabilir?"

General, Tamas'ın muhafızlarına göz gezdirdi. "Bu konuyu burada konuşmayacağım." Bakışları

sertleşti. “Müzakere amacıyla buradayız,” dedi.

“Neye dayanarak?” diye sordu Tamas. “Etrafınız tümüyle sarılı. Sizinkilerden daha fazla adamım-”

“O barikatların arkasında yirmi bin kişi var.”

“Ancak kadınları ve çocukları da sayarsan,” diye çıkıştı Tamas. “Elinde olsa olsa birkaç tehlikeli Maharetli vardır. Tabii bir de bu.” Eliyle İmtiyazlı’yı işaret etti. “Öte yandan ben bir düzine barut büyücüsüne ve kentin yarısını yok etmeye yetecek kadar sahra topuna sahibim.”

“Yani, depremde yok olmayan yarısını mı?” Westeven’in sükûneti sinir bozucuydu. Tamas dişlerini sıktı.

“Vaktim var,” diye sözlerini sürdürdü Westeven. “Ana tahıl ambarları ve silahlık benim kontrolümde. Oralardaki gıdaya ve silahlara acil ihtiyaç duyuyorsun, çünkü Kez elçileri bugün yarın çıkagelecekler. Kendi aramızda savaştığımızı görürlerse, kan kokusu alırlarsa bir Kez ordusu haftalar içinde kapımızı çalacak. Çalmasa bile insanlar bu iç savaştan bıkmaya başlayacaklar. Askerlerine ve fedailerine külfet gözüyle bakacaklar. Onları besleyemediğinde, kentlerini yeniden inşa edemediğinde de sana karşı cephe alacaklar.”

Pezevenk herif Tamas’ın sorunlarını bir kitap gibi okuyabiliyordu. Tamas soylular grubunu alıcı gözle süzdü. “Teklifiniz nedir?” Beline o lekeli kuşağın sarılı olduğu adam öne çıktı. “Ben Vikont Maxil,” dedi ve uzunca bir kâğıt çıkarıp gözden geçirdi. “Taleplerimizin bir listesini çıkardık.”

Maxil’in itiraz etmesine fırsat kalmadan Tamas kâğıdı kaptı ve bakışlarını listede gezdirdi.

“Benden istifa etmemi ve kendimi tutuklamamı mı istiyorsunuz?” Soylulara hayretle bakakaldı.

“Vatana ihanet suçu işledin!” dedi içlerinden biri. “Kralımızı öldürdün!”

Tamas onları bir müddet dik dik süzdü. Sonunda başka biri usulca söz aldı. “O maddede pazarlığa razıyız.”

Tamas okumasına kaldığı yerden devam etti. Bir paragraf daha bitmeden başını iki yana sallıyordu. “Krala ve idam edilen soylulara ait tüm toprakların aranızda bölüştürülmesini mi istiyorsunuz? Siz beni ahmak falan mı sanıyorsunuz?”

“Bunlar pazarlığa açık konular,” dedi Maxil.

“Az önce birer talep olduklarını söylüyordun.”

“Pazarlık demek daha doğru,” diye konuştu Maxil, bakışlarını kaçırarak.

Tamas listeyi geri verdi. “Westie, bunlara akıllarını başlarına getirecek iki çift laf edemez misin?”

Westeven omuz silkti. “Pazarlık et, Tamas. Sana yalvarıyorum.”

“Bana biraz izin verin.”

Tamas topların arkasına çekilip tuğbayları yanına çağırdı. Sabastenien ile Ryze’ın yanı sıra Olem, Vlora ve Sabon da ona katıldı. Julene kenarda kaldı ve bir kedinin dikkatiyle diğer İmtiyazlı’yı süzmeye devam etti.

Önce Tuğbay Sabastenien konuştu. “Pazarlık edebilecek bir dayanakları yok.” Taniel’den topu topu birkaç yaş büyük olan adam epey gençti ve Tamas onu ciddiye almakta zorlanıyordu. Yine de bu yaştaki hiç kimse Adom’un Kanatları’nda durduk yere tuğbay yapılmazdı.

“Korkarım var,” dedi Sabon. “Westeven haklı. Zamanımız yok. Kez elçileri gelip bizi bu halde

görürlerse…”

“Tahıl ambarları da cabası,” dedi Tamas. “Sırf kentin asgari ekmek ihtiyacını karşılayabilmek için ordunun tayınını üçte bire düşürdük. İnsanlar açlıktan ölüyorlar. Bu duruma uzun süre katlanmazlar.”

“Onlara danışmadan herhangi bir karar alırsan konseyin çok kızar,” diye belirtti Vlora. “Komutanım,” diye de ekledi.

“Bu bir savaş konusu, Yüzbaşı,” dedi Tamas, “ve böyle konularda bana tam yetki verdiler. Uygun gördüğüm şekilde müzakerede bulunabilirim.” Ryze’a doğru döndü. “Birkaç bin adam kaybetmeden o barikatları aşabilir miyiz?”

Ryze biraz düşündü. “Ancak saldırıdan önce iyi bir bombardıman yaparsak. Ama o durumda bile… bize pahalıya patlar.”

Tamas gözlerini yuvarladı. Ryze, Adom’un Kanatları na katılmadan önce topçu komutanlığı yapmıştı. Ona göre her sorunun çözümü bombardımandı.

“Ya bombardıman yapmazsak?”

“Bir katliam yaşanır,” cevabını verdi Ryze. “Her iki taraf için.

“Kahretsin.”

Tamas kral yanlılarının yanına döndü. “Bir teklif sunun,” dedi Tamas. Maxil’in elindeki kâğıdı işaret etti. “Ciddi bir teklif. O domuz boku listesini değil. Ve teklifiniz onun” -parmağını İmtiyazlı’ya doğrulttu— “adamlarımı öldürme suçundan idam edilmesi için teslim olmasını da içersin.”

İmtiyazlı, yalnızca yaşlı kadınların altından kalkabilecekleri bir ciddiyetle Tamas’ın bakışlarına karşılık verdi. Ona göre hepsi de oyun oynayan birer çocuktu.

“Öyle bir şey mümkün değil,” dedi General Westeven. “Gerçekçi ol, Tamas. Bu bir savaş. Zayiatlar savaşın bir parçasıdır.”

Tamas dişlerini sıktı. “Teklifinizi sunun.”

Maxil derhal söze girdi. Teklif tam da feldmareşalin beklediği gibiydi.

“Barikatlarımız dahilinde kralın bir kuzeni var,” dedi soylu.

“İsmi?” diye onun sözünü kesti Tamas.

“Adil Jakob.”

Tamas gözlerini kırpıştırarak saltanat soyunu anımsamaya çalıştı. “Çocuk Jakob demek daha doğru olur. En iyi ihtimalle dördüncü dereceden bir kuzen. Yaşı olsa olsa beştir.”

“Manhouch’un hayatta kalan en yakın akrabası,” diye devam etti Maxil. “On Üçüncü Manhouch olarak tahta oturmasını teklif ediyoruz. Sen ve General Westeven ordunun başında kalacaksınız. Biz de mevcut konseyinle birleşerek kralın yeni danışman heyetini oluşturacağız. Barut büyücülerin yeni saltanat firkasını kuracaklar.”

“Peki ya kral?” diye sordu Tamas.

“Reşit olana dek bizim danışmanlığımızda kalacak.”

Tamas göz ucuyla Westeven’e baktı. Bu teklifte onun etkisini taşıyan bir sağduyu vardı. Soylular kontrolün büyük bölümünü feldmareşalde bırakacaklardı. Yine de kabul edilemezdi.

“Bir kralın Adro üstünde egemenlik kurmasına bir daha asla izin vermeyeceğim,” dedi Tamas.

“Kararım kesin. İlla bir kral istiyorsanız yalnızca ismen öyle olacak.”

Maxil kaşlarını çattı. “Kukla bir monarşi mi?”

“En fazla o kadar. Üstelik bu teklif için bile sabrımı zorluyorum.”

“Hayır,” dedi Maxil. “Adro’nun gerçek bir kralı olmalı.”

“Bir daha asla,” diye yineledi Tamas.

“Bizi geri mi çeviriyorsun? Hepsi bu kadar mı? Pazarlık olmayacak mı? Orduyu ellerine teslim ediyoruz. Seni bir sonraki saltanat firkasının başına getiriyoruz. Adro’daki en güçlü ikinci adam olacaksın. Her şeyi kendine saklamak isteyecek kadar mı açgözlüsün?”

Tamas gevrek gevrek güldü. “Sizi gidi zavallı hergeleler. Bunu güç kazanmak için yapmadım. Monarşiyi yok etmek, halkı özgür kılmak için yaptım. Sırf siz yazlık villalarınıza dönesiniz ve ülkenin kanını emmeye devam edebilesiniz diye çark edip bir çocuk kralı tahta çıkaracak değilim.” Westeven’e baktı. “Üzgünüm, dostum. Ne bir kral, ne de yabancı bir ülke bir daha asla Adro’da güç sahibi olmalı.”

“Seninle sonuna kadar savaşacağım,” dedi Westeven.

Tamas eğilerek eski dostunu selamladı. “Biliyorum.” O sırada omzuna dokunulduğunu hissetti. Julene ciddi bir yüz ifadesiyle yanına gelmişti.

“Bir terslik var,” dedi kadın.

“Ne?” Tamas karşısındaki General Westeven’e kaşlarını çatarak baktı.

Barikatlardan, ateşlenen havalı tüfeklerin o tanıdık sesi yükseldi, Julene derhal Tamas’ı geri itip iki grubun arasına girdi. Mermiler takırdayarak görünmez bir duvara çarptı. Julene elinden geldiği kadar süratle ateş topları fırlatarak geri çekildi. Toplar yine duvara çarparak alev patlamaları yarattı.

Diğer İmtiyazlı‘da Julene’den sadece bir saniye sonra harekete geçti Sertleşen havanın oluşturduğu kalkanlar Tamas’ın en atik askerlerinin kurşunlarını durdurarak kral yanlısı heyetin ani kaçışını korudu. Yer sarsıldı, hava adeta titredi ve Tamas’ın en yakınındaki top çatladı. Tekerlekleri yerinden çıktı ve kırılan metal büyük bir gümbürtüyle dağıldı.

Tamas ayağa fırladı. Ona saldırmışlardı. Hem de bir ateşkes bayrağı altında! Westeven böyle bir işe kalkışmayacak kadar akıllıydı. Westeven… Tamas’ın gözleri eski dostunu buldu. Westeven’in vücudu barikatlara doğru sürükleniyordu. Yaşlı adamın bir kolu eksikti ve tüm göğsü kapkara kesilmişti. Çoktan ölmüş müydü? Julene’in ateş toplarından birini yemişti. Tamas’ın içi kalktı.

“Saçmalığın daniskası,” diye söylendi feldmareşal. “Tuğbay Ryze! Topları hazırlayın. Hemen saldırıya geçiyoruz!”

BÖLÜM 11

“Halk Arşivleri tam üstümüzde,” dedi Adamat. Arkasında bir yerde SouSmith’in feneri sallanarak durdu ve su şapırtıları kesildi.

“Bu sefer emin misin?”

Adamat kendi fenerini önündeki paslanmış demir merdiven kulplarına doğrulttu. Kulplar arasındaki tuğlalarda güya bunun hangi binaya erişim sağladığını gösteren bir levha vardı ama harfler uzun zaman önce silinmişti. Adro’nun altındaki yağmur oluklarının dört dörtlük bir bakımdan geçtiği söylenemezdi. Çoğunun depremden sağlam çıkması bir mucize olduğu kadar Adro mühendisliğinin başarısının kanıtıydı.

“Kusursuz bir hafızam olabilir,” dedi Adamat, sesi omuz yüksekliğindeki uzun tünelde yankılanarak, “fakat bu kahrolası olukların hepsi de birbirine benziyor.”

“Heh. Kadınlar hamamı hoşuma gitti.”

“Eminim gitmiştir,” dedi Adamat. “Tabii Tamas kentin bu taraflarına gülle yağdırırken orayı kullanan var mıdır bilemem.” Parmağını levhanın üstünde gezdirerek harflerden herhangi birini çıkarmaya çalıştı. “Bu sefer doğru gelmiş olmalıyız.”

SouSmith etrafına su sıçratarak onun yanına kadar geldi. İri yarı boksör neredeyse iki büklümdü. Yağmur oluklarında gezinmekten Adamat’ın dizleri ve uylukları ağrıyordu ama SouSmith’in canı çok daha fazla yanıyor olsa gerekti.

“Çıkıp bir bakayım,” diyen SouSmith fenerini müfettişe teslim etti ve demir kulplara tutunarak kendini yukarı çekti. Merdiven iri kıyım boksörün ağırlığı altında gıcırdayarak isyan etti. “Fener,” dedi SouSmith, elini aşağı uzatarak.

Bir mazgal yana kaydı ve SouSmith gözden kayboldu. Adamat yukarıda bir yerlerde, huzurunu kaçıracak kadar yakınlarda top atışlarının o derin gümbürtüsünü duyabiliyordu.

“Gel,” dedi boksör. Sesi boğuktu.

Adamat onun peşinden merdiveni tırmandı ve kendini yüksek kemerli bir mahzende buldu. Rutubetli ve küflü duvarlar çimentodan olup zemin bir buçuk santim derinliğinde durgun suyla kaplıydı. En az on senedir hiç kimse bu odaya adım atmamıştı.

“Geldik,” dedi Adamat.

“Sahi mi?” SouSmith’in kuşkulu bir hali vardı.

“Çocukken bu oluklarda oynardım,” dedi Adamat. “Annem küplere binerdi. Herhalde Adro’daki mahzenlerin yarısını keşfetmişimdir.” SouSmith’e sırıttı. “Hamamı bulduğumuzda yaklaştığımızı anladım.”

“Demek oranın altında epey zaman geçirdin?”

“Kesinlikle. Ne de olsa ergen bir oğlandım.”

Birbiriyle tıpatıp aynı bir dizi kemerli saklama odasından geçtikten sonra yukarı çıkan dar bir merdivene rastladılar. Adamat yüklendiğinde kapı sarsılmakla yetindi.

“SouSmith,” deyip geri çekildi. Boksör o daracık alanda ona sürtünerek yanından geçti ve ellerini

her iki taraftaki duvarlara dayayıp kapıyı tekmeledi. Kilit daha ilk denemede kırıldı. Kapı içe çöktü, sonra da menteşelerinden çıkarak devrildi. Gürültü tüm binada yankılanırken aralarında bakıştılar.

Fenerlerini mahzen kapısının yanına bırakıp ilerleyişlerini ihtiyatla sürdürdüler. Adamat bastonunu, SouSmith ise kısa namlulu tabancalarını taşıyordu. Sonunda uzun bir koridoru geride bırakıp Arşivler'in zemin katına ayak bastılar.

Üç katlı bina bir merasim alanı kadar büyüktü. Duvarlar boydan boya kitap raflarıyla kaplıydı. Adamat raflar arasındaki koridorlardan birine saptı. Tuğla duvarların dışında tüfek ve filinta patlamalarını duyabiliyordu. Tozlu havada tutkalın, kâğıdın, yıllanmış tirşenin, eskimişliğin ve küfün bir karışımı olan kitap kokusu neredeyse boğucuydu.

"Burada kimsecikler yok," dedi SouSmith.

Adamat arkasına göz attı. Boksör kuşkuyu andıran bir tavırla kitap raflarını inceliyordu. Kitapların, tüm sorunlarını yumruklarıyla çözen birine yabancı gelmesi doğaldı. "Şaşırmadım," dedi Adamat. "General Westeven Dokuz genelindeki en az bir düzine kütüphaneye, burası da dahil, büyük bağışlarda bulundu. Buraya el sürülmesine izin vermez."

Bir koridordan çıktıklarında kendilerini kütüphanenin ortasında buldular. Raflardan yoksun geniş bir alan okuyuculara ayrılmış masalarla doluydu. İçerisi üç kat yukarıdaki bir tavan penceresinden girerek Arşivler'in tam ortasından geçen bir ışık huzmesiyle aydınlanıyordu. Masaların hepsi de boştu.

Biri hariç. Adamat işaret parmağını dudaklarına götürdü ve SouSmith'e peşinden gelmesini işaret etti. Köşedeki bir masanın üstüne çok sayıda kitap bırakılmıştı. Kitaplar oraya saniyeler önce koyulmuşçasına açıktı. Yaklaştıkça Adamat'ın kaşları daha da çatıldı. Kitaplardaki bazı sayfaların eksik olduğu belliydi ve kimi paragraflar bütünüyle karalanmıştı. Adamat kitaplardan birinin kapağına baktı. *Kralın Hizmetinde.*

Adamat baston kılıcını akıcı bir hareketle çekerek hızla arkasına döndü. Aynı anda SouSmith'in tabancalarının tıkırtısını duydu.

Aralarına bir kadın girmişti. Yün bir binici elbisesi ile ceketi giyen kadının omuz hizasındaki saçlarına kır düşmüştü ve bilge bakışlı koyu gözleri Adamat'a bir kuzgunu hatırlatıyordu. İmtiyazlı eldivenlerinin takılı olduğu ellerinden biri ona, diğeriyse SouSmith'e doğru kalkmıştı. Bir top atışı binayı sarsarak kitap raflarından toz kaldırdı.

Adamat dudaklarını yaladı. Gözleri kocaman açılmış olan SouSmith'in parmağı tetiğin üstünde gezindi.

"İkimizi de öldürteceksin," dedi Adamat SouSmith'e.

"Bu hiç hoşuma gitmiyor," karşılığını aldı.

"Benim de. Kimsin sen?" diye İmtiyazlı'ya sordu Adamat. Aslında cevabı tahmin edebiliyordu.

"İsmim Rozalia," dedi kadın.

"Tamas'ın peşine düştüğü İmtiyazlı sensin."

Kadının suskunluğu yeterli bir cevaptı. Adamat'ın bakışları masadaki kitaplarda gezindi.

"Bizi öldürecek misin?"

"Mecbur kalırsam."

Adamat baston kılıcını yavaşça indirdi. SouSmith'e de tabancalarını kaldırmasını söyledi.

“Sen bir Maharetli’sin,” dedi Rozalia.

“Evet.”

“Beni mi arıyordun?”

“Hayır.”

İmtiyazlı şaşırmış gözüktü, “Öyleyse niçin buradasın?”

Adamat başıyla kitapları işaret etti. İmtiyazlı, eldivenli ellerini hala indirmemişti. Bu durum Adamat’ı tedirgin etmekteydi. “O sayfalar, sen mi yırtıyorsun?” dedi. “Kitaplar, sen mi karalıyorsun? Ve üniversitedekileri sen mi götürdün?”

Rozalia ellerini yavaşça indirdi. “Hayır,” yanıtını verdi.

“Yani üniversitedeki kitapları sen almadın mı?”

“Aldım. Ama sayfaları yırtmadım. O *kadın* yırttı.”

“Kim?”

İmtiyazlı cevap vermedi.

“Peki aldıklarınla ne yapıyorsun?”

“Görünüşe bakılırsa senin yaptığını,” dedi kadın. “Cevaplar arıyorum.”

“Kresimir’in Yemini,” diye fısıldadı Adamat.

Rozalia burun kıvırdı. “Eften püften şeyler,” dedi. “Ortada zannettiğinden daha çok soru var.”

“Umurumda olan tek şey Kresimir’in Yemini,” dedi Adamat. “Nedir o?”

Kadın başını yana eğdi ve bir kedinin bir fareye yapacağı gibi Adamat’ı süzdü. Sessizlik tüfeklerin sert takırtılarıyla doldu ve dışarıda bir top gürledi.

“İletilmesi gereken bir mesajım var,” dedi kadın.

“Ne?”

“Bir mesaj. Bizzat iletilmesi gerekiyor.”

“Kahrolası mesajını ben iletirim. Yeter ki Yemin’in ne olduğunu söyle. Bana kanıt ver.”

“Sana güvenmiyorum,” dedi Rozalia. “Mesajımı iletirsen o zaman bilmek istediklerini söylerim.” Gözleri ansızın fıldır fıldır döndü. Bir kapıya inen tüfek dipçiklerinin patırtısı onlara kadar ulaşmıştı. İmtiyazlı gırtlağından bir tıslama çıkardı. “Feldmareşal Tamas geldi. Artık gitmeliyim. Aradığın cevabı bu kitapların hiçbirinde bulamazsın. Onu sana bir tek ben verebilirim.”

Adamat kadını hazırlıksız yakalama şansını hesapladı. SouSmith’e verilecek bir sinyal, başın arkasına indirilecek bir darbe. Bu kadını Tamas’a teslim edebilirler ve ağzından cevap alma işini ona bırakabilirlerdi. Adamat o yolun İmtiyazlı sihrinden gelecek bir ölümle sonlanacağını gördü.

“Mesaj kime?”

“İmtiyazlı Borbador’a,” dedi Rozalia. “Manhouch’un saltanat fırkasının geride kalan son üyesine. Şu an Omuztaç Kalesinde. Ona o kadının Kresimir’i çağırmaya çalışacağını söyle.”

“Hepsi bu mu?” dedi Adamat.

Rozalia kafasını onaylarcasına salladı.

“Ya Kresimir’in Yemini?”

Kadın bir kahkaha attı. Sert bir kahkaha. “Borbador’a sor. O bilir.”

Arşivler'in ana fuayesindeki mermer zeminde çizmeler inip kalkıyordu. Rozalia dönüp depara kalktı ve yarı yaşındaki bir kadın gibi masanın üstünden atladı. O uzak bir koridorda gözden kaybolurken öteki taraftaki rafların arasında askerler belirdi. Kanatlar fedailerinin renklerini taşıyan adamlar tüfeklerini Adamat ile SouSmith'e doğrulttular.

Adamat ellerini kaldırıp iç geçirdi. "Feldmareşal Tamas'a Müfettiş Adamat'ın onu görmek istediğini söyleyin."

Fedailer aralarında bakıştılar.

"Eee?" dedi Adamat. "Kendisi buralarda, öyle değil mi?"

Fedailerden biri geldiği tarafa geri gitti. SouSmith müfettişe dik dik baktı.

"Tek kelime etme," diye fısıldadı Adamat. "Tamas'ın bugün Arşivler'i ele geçireceğini bilseydim son iki günü yağmur oluklarına batıp çıkarak geçirmezdik."

"Piç kurusu," dedi SouSmith, sırılsıklam pabuçlarına göz atarak.

"Müfettiş?" Feldmareşal Tamas raflar arasındaki koridorların birinden çıktı. Elinde testere kabzalı bir düello tabancası vardı ve silahın namlusundaki barut kısa zaman önce kullanıldığını gösteriyordu. "Burada ne halt yiyorsun?"

"Bir tahkikat yürütüyorum, bayım," dedi Adamat.

"Elbette," dedi Tamas dalgın bir edayla. Adamat ile SouSmith'i tepeden tırnağa süzüp havayı kokladı. "Lağımda mıydınız?"

"Yağmur oluklarında."

"Bakıyorum da çok azimlisin." Tamas arkasındaki fedailere bir bakış attı. "Rahat. Müfettiş Adamat benim hesabıma çalışıyor. Kütüphanenin geri kalanını kontrol edin." Fedailer oradan ayrıldılar ve Tamas tekrar Adamat'a doğru döndü. "Bilmecemi çözdün mü, Müfettiş?"

"Bir ipucu buldum, bayım. Ama henüz kesin bir şey yok. Aradığım kitaplar ya karalanmış ya da büsbütün kaybolmuş."

"Günlerini kitap karıştırmaktan fazlasıyla geçirmeni beklerdim.

"Soruşturma yapmak genellikle tam olarak bunu gerektirir, bayım." Adamat of çekti. "İpucu seçmek gibi bir lüksüm yok."

"Pekâlâ. Devam et. Bekle."

Adamat durakladı.

"Siyah Sokak Berberleri hakkında ne biliyorsun?"

Adamat bir anlığına düşünerek onlar hakkındaki bilgilerini derledi. "Liderleri Teef denen bir adam. Adro'nun yeraltı dünyasının en iyi suikastçıları olarak bilinirler. Yüklü para ödendiği sürece her türlü işi aldıkları söylenir. Son birkaç asırdır en az bir düzine Berber uygun ücret karşılığında Adro krallarını öldürmeye çalıştı. Tabii krallar saltanat fırkasının koruması altındayken hiçbiri başarılı olamadı. Teef'le tanıştım. Ekibin akli dengesi en az bozuk mensubu olduğunu söyleyebilirim. Açıkçası tüm çete bir tımarhaneye kapatılsa yeridir. Umarım onlardan…"

Tamas kafa sallayıp geçti. "Teşekkürler." Hızlı adımlarla oradan uzaklaştı.

"… faydalanmayı düşünmüyorsundur," diye usulca cümlesini tamamladı Adamat.

Fedailer çıkageldiklerinde baston kılıcını bıraktığı yerden aldı. Rozalia'nın gittiği tarafa göz attı ve kadının esrarengiz mesajına kafa yordu. "Omuztaç'a gitme zamanı," dedi SouSmith'e.

* * *

“Jakob!” Nila kral yanlısı bir askeri iterek geçti ve son top atışında caddeye saçılmış tuğlalara takılıp yere kapaklandı. Tekrar ayağa kalkıp eteklerini topladı ve oğlanın ismini bağırarak ilerleyişini sürdürdü.

Elbisesinde kan vardı. Top güllesi ıslık çalarak omzunun üstünden uçmuş ve birlikte kıt bir kahvaltıya oturdukları Penn adlı bir adamın başını gövdesinden ayırmıştı. Nila ani ölüm birkaç santimetre farkla kulağının yanından geçerken çıkan sesi korkunç bir davul misali halen kafasında duyabiliyordu. Gülle Penn’in arkasındaki duvarda bir delik açarak dosdoğru barikatların gerisindeki sağlamca binaların birinde yer alan Jakob’un odasına girmişti. Penn’in omuzları çöküktü, bir eli kaşık tutan cesedi hala sandalyesindeydi. Jakob’un yatağında olması gerekirdi. Fakat değildi.

Nila oğlanın Hielman muhafızlarından birini üniformasına yapışmış çakılları ayıklarken buldu. Bystre isimli adam otuz beş yaşlarındaydı. Metin tavırları genç kıza Dük Eldaminse’in köşkündeki o sakallı çavuşu hatırlatıyordu.

“Jakob nerede?” diye sordu.

“Yatağında değil mi?” dedi Bystre.

“Hayır.”

“Hay aksi, Gene gezintiye çıkmış olmalı.”

Tepelerinde bir misket bombası patlayınca herkes siperlere daldı. Nila kendini Bystre’ın altında, yerde yatarken buldu.

“İyi misin?” diye sordu adam.

“İyiyim. Jakob’u bul.”

Hielman onun ayağa kalkmasına yardım etti ve Jakob’un adını bağırarak cadde boyunca koştular. Nila filinta takırtıları duyuyor, burnuna yanık barutun o boğucu kokusu çalınıyordu. Barikatlardan biri caddenin ilerisindeydi. Kral yanlısı askerler ile gönüllüler onun arkasına sinerek diğer taraftaki görünmez Adro askerlerine ateş ediyorlardı.

Müzakere beş gün önce yapılmıştı, Aradan geçen her günde Feldmareşal Tamas’ın askerleri saldırılarını artırarak sürdürmüşlerdi. Top ve filinta patlamaları gece gündüz yankılanıyordu. Ortalık karabarutun kükürtlü kokusundan geçilmiyordu.

Biri bağırarak ikazda bulundu. Hemen sonra mavi üniformalar bir barajdan taşan su gibi sürü halinde barikatı geçti.

“Koşun!” diye talimat verdi Bystre. “Bir sonraki barikata çekilin!” diye bağırdı yakındaki gönüllülere.

Adam Nila’yı kolundan tuttu. “Jakob’u bulmamız lazım,” dedi. Ansızın öyle hızlı döndü ki tüylü şapkası başından düştü. Yakındaki bir ara sokaktan bir Adro askeri fırlamıştı. Bystre kılıcını çekip bir süngü hamlesini karşıladı. Asker tüfeğinin dipçiğini onun çenesine vurdu. Bystre yere düştü. Asker onun tepesine dikilip süngüsünü doğrulttu.

Nila kavradığı parke taşını yerden zar zor kaldırabildi. Onu başının üstünden savurarak Adro askerinin ensesine indirdi. Asker hiç ses çıkarmadan yere yığıldı. Çenesini tutan Bystre darbenin

etkisini üzerinden atmaya çalıştı.

Nila onu tutup ayağa kaldırdı.

"İşte!" dedi genç kız. Jakob'u caddenin karşısında koşarken görmüştü. Barikata onlardan daha yakın olan çocuğun önüne bir mermi isabet ederek toz kaldırdı. İrkilen Jakob gözlerinde yaşlarla kıçüstü düştü.

Adro askerleri barikatı ele geçirmişlerdi. Jakob'la aralarında yüz adım ya var ya yoktu. O mesafenin yarısındaki Nila eteklerini kaldırıp bir koşu tutturdu. Bystre'ın hemen arkasından geldiğini duyabiliyordu. Barikattaki askerler caddedeki başıboş bir çocuktan ziya de galibiyetlerini sağlama alma derdindeydiler. Nila oğlanın yanına çöküp onu kucakladı. Bystre ayağa kalkmasına vardım ve ikisi birlikte emniyete doğru koştular.

Nila, Bystre'ın artık yanında olmadığını fark edince durdu. Döndüğünde adamı ele geçirilen barikata doğru dikkatle bakarken gördü.

"Geri almalıyız," dedi genç kız.

"Bu o!" Bystre kılıcını çekti.

"Ne…" Nila da gördü. Feldmareşal Tamas adamlarıyla beraber barikatın üstünden caddeyi inceliyordu. Yanında tanıdık biri vardı: o gece köşkün mutfağında Nila'yı kurtaran sakallı çavuş.

"Bystre, Jakob'u güvenli bir yere götürmeliyiz."

"O kalleş pezevenk yaşarken hiçbir yer güvenli değil."

"General Westeven…"

"General öldü.

Nila ne diyeceğini bilemedi. General Westeven'in müzakerede yaralandığının farkındaydı ama kral yanlılarına kurtulacağı söylenmişti. Stratejik manevralar söz konusu olduğunda sadece o Feldmareşal Tamas gibi biriyle boy ölçüşebilirdi. Artık davaları hepten kaybedilmişti.

Nila bir sonraki barikata doğru göz attı. Kral yanlıları el kol hareketleriyle onu daha emniyetli bir yere çağırıyorlardı. Genç kız Jakob'u bağrına bastı. Çocuğun ellerini kulaklarına kapatırken omuzlarının hıçkırıklarla sarsıldığını hissetti.

"Bystre," dedi yakararak. Rozalia nerelerdeydi? Artık tek umutları oydu. Sihrini Tamas ve ordusu üstünde kullanarak onları bu sokaklardan defedebilirdi.

Bystre ölü bir askerin elindeki boş tüfeği kaptı ve süngüyü kontrol etti. Falyadaki artık barutu üfledi ve tüfeği iki eliyle birden sıkıca tutarak yitik barikata tek başına hücum etti.

Sakallı çavuş parmağıyla onu gösterip tüfeğini kaldırdı. Feldmareşal dönüp baktı. Üstüne gelen öfke dolu Hielman karşısında şaşırmışcasına başını yana eğdi. Bir tabanca çekip tetiğe asıldı. Bystre sarsılıp yere düştü. Vücudu ileri ivmesinin etkisiyle bir defa takla attı ve kısa bir seğirmenin ardından hareketsiz kaldı. Mermi yüz adımı aşkın bir mesafeden gözünü delmişti. Feldmareşal Tamas elini sallayarak tabancasının namlusundan çıkan dumanı dağıttı.

Nila çığlık attı.

Feldmareşalin kendisini işaret ettiğini gördü ve bir diğer merminin gelip beynine saplanmasını bekledi. Beklediği olmadı. Onun yerine Adro askerleri barikattan ayrılarak genç kıza doğru koştular. Şok geçiren Nila bir müddet onlara bakakaldı; ta ki kollarındaki Jakob'u hatırlayana dek.

Genç kız bir sonraki barikata doğru döndü. Adro askerleriyle arasında mesafe vardı ama onlar

daha hızlıydı. Nila elbisesinin eteğine takılıp yalpaladı. Kırk adım ileride kral yanlıları onu korumak için bir sonraki barikatın arkasından ateş açtılar. Mermiler genç kızın çevresindeki parke taşlarından sekti, patlamış barut kokusu genzini yaktı. Otuz adım kalmıştı.

Biri ona arkadan vurdu. Yere düşen Nila başını çevirip baktığında Adro askerlerinin kendisine yetiştiklerini gördü. Haykırarak karşı koydu ama Jakob'un kolları arasından çekilip alınmasını engelleyemedi. Askerlerden biri döndü ve süngüsünü onun karnına saplamaya hazırlandı. Fakat tüfeği son anda eğdi ve genç kızı dipçikle itti. Askerler çığlık çığlığa bağıran Jakob'u da yanlarına alıp geri çekildiler.

Nila zar zor ayağa kalktı ve peşlerinden sendeledi. Jakob'u götüremezlerdi. Onu bunca zaman koruduktan sonra böyle bir şeye göz yumamazdı. Bystre'ın cesedinin yanında durdu. Yüzükoyun yatan Hielman'ın sağlam gözü görmeden caddenin karşısına bakıyordu. Kafatasındaki kanlı deliğin çevresinde daha şimdiden sinekler uçuşuyordu. Nila dizleri üstüne çöküp kustu.

Çatışma kaldığı yerden devam etmeden önce biri sertçe asılarak onu moloz kaplı bir ara sokağa çekti.

Nila bir apartmanın kısmen çökük duvarına yaslandı. "Onu almalarına izin verdin," diye kurtarıcısına çattı.

Rozalia eldivenli parmaklarını hazırda bekleterek caddeye göz gezdirdi. Belirsiz bir tehlike geçip gidince de ellerini indirdi.

"Bu artık benim kavgam değil," dedi İmtiyazlı.

"Onları durdurabilirdin," diye itham etti Nila. "Tamas'ı oracıkta öldürebilirdin. Bystre'ı koruyabilirdin." Sesinin çatladığını duydu ve yanaklarının gözyaşlarıyla ıslandığını hissetti. Onları kirli yenlerinden biriyle sildi.

"General Westeven öldü," dedi Rozalia. "Bu çatışmayı daha fazla uzatmanın gereği yok." Kısa bir süreliğine duraksayarak Nila'nın suçlayıcı gözlerine baktı. "Evet, Tamas'ı öldürebilirdim. Ama hayal bile edemeyeceğin bir ölçekte, iş işten geçti. Bu noktada Tamas'ı öldürmek durumu daha da kötüleştirirdi."

"Ya Bystre?" dedi Nila.

"Senden anlamanı beklemiyorum," dedi Rozalia. Sesi yumuşayı verdi. "Cesur bir kızsın. Akıllısın da. Hayatını devam ettirmeye bak. Tamas çocuğu yakaladı. Westeven öldü. Diğer kral yanlıları mücadeleyi ellerinden geldiğince uzatacaklar ama sonunda Tamas kazanacak. Hala yapabilecekken çek git. Barikatların güneybatı köşesindeki enkaz yığınları arasında bir geçiş var. Her iki taraf da oradan habersiz. O yolu kullan. Toplayabildiğin kadar para topla ve buradan çok uzaklarda, dolu dolu bir yaşam sür." Rozalia'nın gözlerinde hülyalı bir ifade belirdi. "Fatrasta yılın bu zamanında pek güzeldir."

"Jakob'a ne yapacak?" diye sordu Nila.

Rozalia bir elini uzattı. Nila o eli tutup ayağa kalktı.

"Jakob," dedi yeniden, Rozalia cevap vermeyince. "Tamas ona ne yapacak?"

"Tamas pragmatiktir," dedi Rozalia. "Tahtın bir varisinin hayatta kalmasına göz yumarsa tüm bunlar sil baştan tekrarlanabilir. Oğlanı sessiz sedasız ortadan kaldıracaktır."

Nila gözlerindeki yaşları kuruladı. Jakob'un sarışın kellesinin bir sepete düştüğünü hayal edince yüreğindeki bir şeyin sertleştiğini hissetti.

“Adro’yu terk et,” dedi Rozalia. “Buradaki işim bitince ben öyle yapacağım. Al.” Ceket cebinden bir şey çıkarıp Nila’nın eline tutuşturdu. Yüz kranalık bir sikke.

“Sağ ol,” dedi Nila. Rozalia boşver dercesine elini salladı ve barikatların aksi istikametinde ara sokağı arşınladı. Nila elindeki sikkeyi ve şehir dışına gizlediği gümüşleri düşünerek kısa bir süre bekledi. Bulunduğu ara sokaktan Bystre’ı hala görebiliyordu. Hielman ın cesedi, kral yanlıları ile Adro askerleri arasındaki kesintisiz atışların altında kıpırdamadan yatıyordu. Nila sikkeyi sıktı. Yeni giysilere ve ta Brudania’ya kadar gidecek bir faytona yeterdi. Saklı gümüşleriyle beraber yeni bir hayat kurmasına yeterdi.

Feldmareşal Tamas’ın gözünü bile kırpmadan Bystre’ı vurup öldürmesini hayalinde canlandırdı.

Yaşananların anılan bu kadar tazeyken yeni bir hayata başlayamazdı.

BÖLÜM 12

Omuztaç Kalesi, Güney Turna Dağı'nın sarp sırtlarında kuruluydu. Bulunduğu irtifadaki sert hava koşullarına rağmen dümdüz olan meyilli tabya duvarları, beş yüzyıl önce onları inşa edip korumaya almış sihrin gücünün bir kanıtıydı. Güneydoğuda kehribar sarısı Kez ovaları göz alabildiğine uzanıyordu. Adro'yu çevreleyen uzak dağlar kuzeybatıdaki tepelerin ve ormanların üstünden görülebiliyordu. Addeniz'in gözyaşı biçimli ucuna yerleşmiş olan Adopest bir elması andırıyordu. Kuzeydeyse Güney Turna'nın zirvesi meşumca tütüyordu.

Adamat hisarın kenarına sırtını döndü. Tüm dünyayı böyle önüne serilmiş olarak görmek başını döndürüyor, içinden kasabaya dönmek geliyordu. (Kale öylesine büyüktü ki içinde koca bir kasaba mevcuttu!) Lâkin Dağ Bekçisi askeri ona İmtiyazlı Borbador'u burada beklemesini söylemişti, isteseler müfettişe bir oda tahsis edebilirlerdi. Bu yükseklikte hava sıcaklığı donma noktasının çok altındaydı. Sanki onu ürpertmek istiyorlardı.

Adamat hem bedenen hem de zihnen tükenmişti. Modern yollarda bile, yolculuk faytonla beş gün sürmüştü ve neredeyse hiç mola vermemişlerdi. Konforsuz, sarsıntılı koltukta otura otura ağrımayan yeri kalmamıştı. Az istirahattan ötürü başının zonklaması da cabasıydı. içinin geçtiği birkaç seferde Rozalia'nın Kresimir'i çağırmaya çalışan bir kadına yönelik gizemli uyarısı ona kâbuslar gördürmüştü. Adamat'ın nesi vardı böyle? O modern biriydi. Eğitimli biri. Kresimir bir masal, halkı hizada tutan dini gücün bir temsiliydi.

"Ne yapıyorsun?"

SouSmith kısa namlulu tabancalarından birini doldurma işinin ortasında durakladı. Silah boksörün kocaman ellerinde bir oyuncak gibi kalıyordu. "Ne yapıyora benziyorum?"

"Borbador'un bizi öldüreceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Adamat. "Sırf bir soru sorduğumuz için mi?"

Önceki İmtiyazlı neredeyse canımıza okuyordu."

"Eee?"

"Ne e'si?"

"Görüşeceğimiz kişi bir İmtiyazlı, SouSmith. Bizimle konuşmak istemezse elini sallayarak bizi bu kaleden aşağı atabilir."

SouSmith omuz silkti. "Beni korumalık edeyim diye tuttun, değil mi?"

"Evet." Adamat iç geçirdi. SouSmith anlarmış gibi gözükmüyordu. Konuşacakları kişi bir İmtiyazlı'ydı. Onlardan birine karşı kendini savunamazdın.

"Bir İmtiyazlı'nın bile, sana el sürmeden önce beni aşması gerekir." SouSmith silahım doldurmaya devam etti.

Gülümsemesini bastıran Adamat bu sözler sayesinde tedirginliğinin az da olsa geçtiğini fark etti. Adopest'ten beş günlük yolculuk mesafesinde, dünyanın çatısındaydı. Bir Dağ Bekçileri üssündeydi. Herkes Dağ Bekçileri'nin hükümlülerle, katillerle ve Dokuz'daki en çetin adamlarla dolu olduğunu bilirdi. Bekçiler dağ geçitlerini gözlerler, madenlerde ve kereste imalathanelerinde çalışırlardı. Ayrıca yabancı bir istilaya karşı Adro'nun ilk savunma hattıydılar. Adamat onlara canını değilse bile

ülkesini emanet ederdi.

"Bir İmtiyazlı'nın burada ne işi var ki?" SouSmith nihayet doldurmayı bitirdiği tabancalarını kemerine taktı ve Kez'e çevrili sabit toplardan birine dayandı.

"Sürgün edilmiş." Adamat nefesinin buğulanmasını seyretti.

"Ne diye?"

"Resmen mi? Saltanat fırkası içinde bir güç çekişmesi yaşanmış ve Borbador yanlış taraftaymış. Gayriresmi olaraksa, dedikodulara göre İmtiyazlı Khen'in gözde metresiyle yatmış."

SouSmith bir kahkaha homurdandı. "Yine de kıçını kurtarmış, ha?"

"Elbette kurtardım."

İmtiyazlı kale dahilindeki kasabadan onlara doğru yürüyordu. Konuşulanların hiçbirini duymaması gerekecek kadar uzaktaydı. Dizlerine kadar uzanan, ren geyiği postundan bir palto ile buna uygun çizmeler, pantolon ve şapka giymişti. Adamat'ın beklediğinden daha kısa boyluydu. Kızıla çalan sakalının altında bir zamanlar gıdı olan gevşek deri katmanları sarkıyordu. Dağ Bekçileri kimseye şefkatle yaklaşmazdı; bir İmtiyazlı'ya bile.

İmtiyazlı onlardan birkaç adım uzakta durdu. Elleri yenlerinin içinde gizliydi ama eldivenlerinin beyazı Adamat'ın gözüne ilişti.

"Aslına bakarsanız hiç de zor olmadı," dedi İmtiyazlı. "Sihirbaz Khen'e, beni öldürürse en yakın dostumun peşine düşeceğini söyledim."

"Kimmiş o?"

"Çift Atar Taniel. Ben İmtiyazlı Borbador. Bana Bo deyin."

Adamat elini uzattı. Bo şaşırtıcı bir kuvvetle o eli sıktı. "Müfettiş Adamat. Bu da çalışma arkadaşım SouSmith."

Bo ona gözlerini kısarak baktı. "Şu boksör mü?"

"Doğru," dedi SouSmith, şaşırarak.

"Çocukken dövüşlerini izlemeye giderdim," dedi Bo. "Taniel ve ben sıvışıp seni seyrederdik. Sana karşı bahis oynayarak epey para kaybetti."

"Ya sen?"

"Ben zengin oldum; tabii bir çocuğa göre."

Adamat karşısındaki adamı inceledi. Şehir dedikodularının ötesinde, bu İmtiyazlı'ya dair fazla bir bilgisi yoktu. Zaten saltanat fırkasının herhangi bir üyesi hakkında çok şey bilmek hiç akıllıca değildi. "Bir İmtiyazlı ile bir barut büyücüsünün dostluğu kulağa garip geliyor."

"İkimiz de ne olduğumuzu öğrenmeden çok önce tanıştık," dedi Bo. "Taniel benimle dostluk kurduğunda bir yetimdim. Tamas evlerinin bodrumunda kalmama izin verdi. Hatta bir mürebbiye bile tuttu. Taniel'le dostluk edeceksem eğitimli olmam gerektiğini söylerdi. Büyücü arayıcılarının beni bulup çıkarmaları hepimiz için şok oldu. Fatrasta'ya gittiğinden beri de Taniel'i görmedim."

"İmtiyazlıların baruta alerjileri var diye bilirdim."

"Onunla beraberken gözlerim şişer," diye doğruladı Bo. "Çocukken sebebini hep merak ederdim. Eh, siz beyefendileri Dağ Bekçileri'ne getiren nedir? Tamas'ın suikastçılarıymış gibi gözükmüyorsunuz."

“Suikastçı değiliz,” dedi Adamat çabucak. “Yine de meraklandığın için seni suçlayamam. Feldmareşal Tamas hesabına çalışıyorum. Aksini isteseydi hala yaşayabileceğinden şüpheliyim.”

Bo durduğu yerde ileri geri sallandı. “Demek ki bilmiyor,” diye mırıldandı.

“Neyi bilmiyor?”

“Boş ver. Beni niçin aradın?” Sohbete açık üslubu kaybolmuş, tebessümü silinmişti.

“Kresimir’in Yemini nedir?”

Bo onu kısa bir müddet süzdü. “Ciddi misin?”

“Oldukça.”

“Tamas bunu sorman için mi seni buralara kadar yolladı?”

“Kendi isteğimle geldim,” karşılığını verdi Adamat. “Fakat cevabı Feldmareşal Tamas adına arıyorum.” Bo’nun yarı şaşkın yarı alaycı tepkisi müfettişin içine bir kurt düşürmüştü.

Bo’nun yüreğine su serpilmiş gibi gözüktü. Bir tebessüm etti, sonra da gevrek gevrek gülmeye başladı. “Dur tahmin edeyim,” dedi. “Tamas saltanat fırkasını katlettiğinde son sözleri ‘Kresimir’in Yemini’ni bozmayın,’ gibisinden bir şeydi, öyle değil mi?“dedi.

Adamat dişlerini sıktı. Bu İmtiyazlı asabını bozmaya başlıyordu. Sanki Adamat’ın bilmedikleri bilmek çok hoşuna gidiyordu. “Evet,” dedi müfettiş. “Sihirbazların son sözlerine mi gülüyorsun? Yoksa o sözler marazi bir espri miydi? Katillerinin kafasını karıştırmak için örülmüş bir büyü müydü?”

Bo’nun kıkırdamaları kesildi. “Hiç de bile. O İmtiyazlılar tümüyle ciddiydiler. Bir sihirbazın ölümü halinde devreye girecek bir büyü -bir nevi tılsım- örülebilir. Ama bir espri? Hayır. Bu tam bana göre bir şey. Ama o adamlar başkaydı. Sözlerinin her kelimesine inanıyorlardı.”

“Peki o sözler ne anlama geliyor?”

“Kresimir’in Yemini.” Bo bayat bir şey çiğnercesine kelimeleri ağzında yuvarladı. “Efsanelere göre, Kresimir Dokuz’u kurduğunda yarattığı ulusları yönetecek dokuz kral seçmiş. Her bir krala da onu koruyacak ve ona öğüt verecek sihirbazlardan oluşan bir saltanat fırkası tahsis etmiş. Sihirbazlara İmtiyazlılar adını takmış. Krallar İmtiyazlıların çok güçlü kişiler olduklarını görünce Kresimir’e saltanat fırkalarının bir gün taraf değiştirebileceklerinden ve tüm gücü sahiplenebileceklerinden yakınmışlar. Kresimir de onlara bir yemin etmiş.

“Onlara soylarının Dokuz’a ebediyen hükmedeceği -deyim yerindeyse tohumlarının asla bereketsiz çıkmayacağı- yeminini etmiş. Ayrıca yeni atadığı İmtiyazlılara eğer o soylardan biri şiddet yoluyla sona erdirilirse bizzat geri geleceğini ve tüm ulusu yok edeceğini söylemiş.” Konuşması sona erdiğinde dersini iyi hatırlamış bir öğrenci gibi kaykıldı. “Bu konuda ne düşünüyorsun?”

“Ben bir mantık adamıyım..” dedi Adamat. Yine de sırtından geçen ürpertiye engel olamadı.

“Elbette öylesin,” dedi Bo. “Bugünlerde çoğu kişi öyle. Bu da aptalca bir efsane. Saltanat fırkalarını dizginlemek için uydurulmuş pek çok masaldan biri. Kresimir’in saltanatı neredeyse bin dört yüz yıl önceydi; tahminen. Daha bile eski olabilir. Krallar bile buna gerçekten inanmazlar. Olsa olsa saltanat fırkalarının en yaşlı üyeleri inanırlar.” Elini kaldırıp paltosunun altındaki bir şeye dokundu. “Hayır, bir saltanat fırkasını hizada tutmanın çok daha etkili yolları vardır.”

“Tamas’a ne söylemeliyim?” diye sordu Adamat.

Bo omuz silkti. “Ne istersen söyle. Ona önemli şeylere kafa yormasını söyle. Mesela halkın

karnını doyurmaya. Veya," -tabya duvarının üstünden Kez'in bulunduğu istikameti işaret etti- "onlara."

Adamat derin bir nefes alıp yavaşça verdi. "Öyleyse hepsi bu kadar," dedi.

"Hepsi bu kadar. Lâkin," diye ekledi Bo, "neden önce kütüphaneye gitmedin bilmiyorum. Bu konudan bahseden düzinelerce kitap var."

"Yakılmışlar," dedi Adamat. "Kiminin de ya sayfaları kopartılmış ya da paragrafları karalanmış. Büyük ihtimalle bir İmtiyazlı tarafından."

Bo kaşlarını çattı, "İmtiyazlıların daha akıllıca davranmaları gerekir. Kitaplar önemlidir. Bizi geçmişe ve geleceğe bağlarlar. Yazılı her sözcük bize Başka'yı kontrol etmenin bir diğer ipucunu verir."

"Bo!" diye, kale kasabasından biri seslendi.

İmtiyazlı o tarafa doğru döndü.

"Taş ocağına gidiyoruz!"

"Beş dakika!" diye bağırarak karşılık verdi Bo. Ellerini yenlerinden çıkardı ve eldivenli parmaklarını esnetti. "Yavşaklar tembellik ediyorlar," dedi. "Sırf bir İmtiyazlıları var diye bana taş kırdırabileceklerini, ağaç kestirebileceklerini ve çığ kaldırtabileceklerini sanıyorlar. Geçen haftaki o depremden sonra ortalığı toplamak neredeyse canımı çıkardı. Eh, pek dramatik bir cevap veremediysem kusuruma bakmayın. Çift Atar Taniel'i görürseniz de selamımı söyleyin."

Bo kasabaya olan yolu yarılamışken Adamat iletmeye söz verdiği mesajı anımsadı. İmtiyazlı'ya yetişmek için koşar adımlarla ilerledi.

"Bir mesaj vardı," dedi.

"Taniel'den mi?"

"Hâyır, Rozâliâ âdında bir İmtiyazlı'dân."

Bo omuz silkti. "Öyle birini tanımıyorum."

Eh, sana bir mesaj iletmemi söyledi."

"Neymiş?"

"Kelimesi kelimesine şöyle dedi: 'O kadın Kresimir'i çağırmaya çalışacak.' Hangi kadından bahsettiğini bilmiyorum. Sanırım kendini kastetmiyordu. Bana-"

Bo olduğu yerde donakaldı. Yüzündeki tüm renk çekildi. Yanlamasına sendeleyince Adamat onu tuttu. "Bunun anlamı ne?"

Bo onu iterek uzaklaştırdı. Dişleri takırdıyordu. "Hay lanet olsun. Çek git! Yürü, Adopest'e dön. Tamas'a ordusunu seferber etmesini söyle! Taniel'e ülkeden ayrılmasını söyle. Ona de ki… Kahretsin!" Son sözcük bir hırıltı şeklinde çıktı ve Bo kasabaya doğru koşarak uzaklaştı.

Afallayan Adamat orada öylece kalakaldı.

SouSmith yanına gelip piposundaki eski tütünü boşalttı. "Amma garip bir adam," diye aklından geçeni dile getirdi.

* * *

“Bundan hiç hazzetmiyorum,” dedi Tamas.

“Kimsenin de ettiğini sanmam, dostum.”

Tamas dönüp Sabon’a göz attı. Büyük bir güneşliğin altında duran Delivli’nin gözleri uzaktaki barikatlara çevriliydi. Ter damlaları, soğuk bir bardağın üstünde biriken su misali, kazınmış kafasında boncuk boncuk toplanmıştı. Hava bahar başlarına göre mevsimsiz denecek kadar sıcaktı. Tepede parıldayan güneş birkaç haftalık nemin son kalıntılarını da kurutmaktaydı.

“Adamlar anlayış gösterirler mi ki?” diye sordu Tamas.

“Bizimkiler mi, yoksa fedailer mi?”

“Fedailer pragmatik insanlardır. Her hâlükârda ücretlerini alırlar. Ya kendi askerlerim? Böyle bir eylemin ardından bana duydukları güveni kaybederler mi?”

Olem birkaç adım uzakta bekliyordu. Soru ona yöneltilmemişse de dönüp Tamas’ı süzdü.

“Sanmam,” dedi Sabon. “İçlerine sinmeyebilir. Ne de olsa savaş güya centilmence bir oyundur. Ama anlayış gösterirler. Lüzumsuz bir muharebede canları heba etmemene saygı duyarlar. Kendi şehrini bombalamak istememene de.”

Tamas yavaşça kafa salladı, “Daha önce hiç suikasta başvurmamıştım. Yirmi beş senelik komutanlığım boyunca.”

“Başvursaydın iyi olacak birkaç sefer hatırlamıyor değilim,” karşılığını verdi Sabon. “Güneydoğu Gurla da savaştığımız o şahı hatırlıyor musun?”

“Hatırlamamaya çalışıyorum.” Tamas yana dönüp tükürdü. Gözünü barikatlardan ayırmaksızın matarasını dudaklarını götürdü. Tuğbay Ryze’ın yaklaşık üç kilometre ötedeki bir cephaneliğe düzenlenen taarruza komuta ettiği yerden gelen filinta atışlarını ve yer yer top patlamalarım duyabiliyordu. “Bugüne dek pek çok kötü adam tanıdığım oldu,” dedi şahı düşünerek, “Ama o herif bir canavardı. Buyruklarını sorgulayan birinin tüm sülalesini canlı canlı gömmekte tereddüt etmezdi.”

“Ve sen onu hadım ettirdin,” dedi Sabon.

Olem boğulacak gibi oldu. Sigarasını yere attı ve ciğerlerindeki dumanı öksürmeye başladı.

“Savaş hiç de centilmence bir oyun değildir, dostum,” dedi Tamas. “Zaten olsaydı oynamazdım.” Olem e göz attı. “Bizi biraz yalnız bırak.”

Koruma öksürmeyi sürdürerek işitme mesafesinden çıktı. Tamas şemsiyenin altında Sabon’a katıldı. Cebinden bir mektup çıkarıp astına verdi.

“Yeni görevin,” dedi.

Sabon mektubu aldı. “Ne?”

“Andriya ile Vadalslav’ı yeni barut büyücüleri bulmaya yolladım. Saltanat fırkasının ölümüyle beraber büyücülerin ortaya çıkmaktan pek fazla çekinmeyecekleri fikrindeyim. Hele, ne kadar yüklü bir ücret teklif ettiğimiz düşünülürse,” diye açıkladı Tamas. “Kentin dışında, üniversite yakınlarında tezgâh açtılar ve yakında üye toplamak için Deliv’e, Novi’ye ve Unice’e de gidecekler. Senden onlara refakat etmeni istiyorum.”

“Olmaz,” dedi Sabon, mektubu geri vermeye çalışarak.

“Ben senin komuta subayınım,” dedi Tamas. “Olmaz diyemezsin.”

“Eski dostuma diyebilirim,” dedi Sabon.

“Bunu yapmayı neden istemiyorsun?”

Sabon homurdandı. “Andriya ile Vadalslav acemilerle başa çıkmaya fazla fazla yeterler. Ötekileri Wasal Geçidi’ne yolladın. Taniel kentte bir hayaleti kovalıyor ve Vlora’yı kurmay kadrona almana rağmen ona öyle kızgınsın ki henüz onunla iki çift laf bile etmiyorsun. Seni büyücüsüz bırakacak değilim.” Barikatlardan tarafi gösterdi. Kez elçisi bir hafta içinde burada olacak ve hala temizlemen gereken bir keşmekeş var. Hem daha Berberler’in görevlerini başarıp başarmadıklarını bile bilmiyoruz.”

“Yani benim için endişeleniyorsun, öyle mi?” dedi Tamas. “Bahanen bu mu?”

“Her şeyi yüzüne gözüne bulaştıracağından ve birinin arkanı toplaması gerekeceğinden endişeleniyorum.” Sabon duraksadı. İkisi de barikatın ötesindeki bağrışmaları duyabiliyordu. “Belki gidip onlara yardım etmeliyiz,” dedi Delivli.

“Kahrolası Berberler kendi işlerini kendileri halletsinler,” dedi Tamas. “Ölürlerse arkalarından ağlayacak değilim. Konuyu değiştirme. Vadalslav daha şimdiden biraz yeteneğe sahip yedi aday bulduklarını söyledi. Üçünün potansiyeli varmış.”

“Bir barut büyücüsünü etraflıca eğitmek yıllar sürer,” dedi Sabon. “Güçlerini kontrol etmelerinin ve aynı anda askerlik yapmalarının öğretilmesi gerekir.”

“Gitmeni de o yüzden istiyorum ya,” dedi Tamas. “Taniel ile Vlora’yı neredeyse tek başına eğittin. Taniel şimdi dünyadaki en iyi nişancı ve Vlora bir barut fıçısını neredeyse bir kilometre öteden patlatabiliyor.”

“Bunun aynı şey olmadığını sen de biliyorsun.” Artık tepesi atan Sabon’un kara gözleri tehlikeli bir parıltı taşıyordu. “Taniel silah tutabildiğinden beri ateş ediyor. Vlora ise… Eh, kız doğuştan yetenekli.”

“Gidip üye toplamana gerek yok,” dedi Tamas. “Ama bir okul açmanı istiyorum. Belirli bir miktar kredin ve her konuda söz hakkın olacak. Benden asla birkaç saatten daha fazla uzaklaşmayacaksın. Yardım ihtiyaç duyarsam seni derhal çağırabileceğim.

“Söz mü?” dedi Sabon.

“Söz.”

Delivli zarfı cebine soktu. “Kez elçisi geldiğinde yanında olmak istiyorum.”

“Tabii.”

“Ve bu kadar keyifli gözükme.”

Tamas tebessümünü gizledi.

“Komutanım!” Geri gelen Olem barikatları işaret etti.

Bir suret yavaşça barikatları aştı ve caddeye inip henüz el değmemiş olan deprem molozlarının arasında manevra yaptı. Adam beyaz gömleğin ve siyah pantolonun üstüne yine beyaz renkli uzun bir önlük geçirmişti. Önlüğün önü kıpkırmızıydı.

Adam dosdoğru onlara yöneldi. Ani bir hareketle açtığı usturanın jileti gün ışığında parıldadı. Tamas yanındaki Olem’in gerildiğini hissetti. Ustura alaycı bir asker selamıyla adamın alnına değdi.

“Ben Siyah Sokak Berberleri’nden Teef, bayım,” dedi yabancı. “Barikatlar sizindir.”

“Kral yanlısı liderler?”

“Öldüler veya esir alındılar,” dedi Teef. “Ama çoğunlukla öldüler.”

Tamas alaycı bir homurtu çıkardı. “Kadınlar ve çocuklar?”

Adam usturasını kapatıp tekrar açtı. Jiletin kör tarafını hafifçe kendi gırtlağında gezdirdi. "Şey, birkaç kötü olay yaşandı. Benim çocuklardan bazıları sorunludur, bayım. Ben, şey, sorunu kökünden çözdüm."

Tamas yumruklarını sıktı. Hata yapmıştı. "Ya General Westeven?" "Ölmüştü, bayım. Tıpkı söylediğiniz gibi."

Tamas, Westeven'in müzakereye müteakip kısa çatışmada aldığı yaranın ölümcül olmadığını ummuştu. Fakat kolu tümden kopan general genç olmadığı gibi barut büyücüsü de değildi. "Olem, bak bakalım biz ücretlerini ödeyene kadar Siyah Sokak Berberleri'ni toplayıp emniyete alabilecek misin."

"Ağır ol bakalım," diyen Teef, ona doğru bir adım attı. Adamın derhal önüne çıkan Olem'in süngüsü suikastçının kanlı önlüğüne değdi değecekti. Teef yutkundu.

Tamas en yakınındaki fedai yüzbaşıya el etti. "Kaygılanma, Teef," dedi. "Üstüne düşeni yaptıysan ben de kendi üstüme düşeni yapacağım. Seni Samurdişi'ne atmayı çok isterdim ama sözümün eriyimdir. Ve… gelecekte tekrar işe yarayabilirsin."

Tamas onu geride bırakıp Sabon, Olem ve tüm bir Adom'un Kanatları bölüğüyle beraber barikatlara yaklaştı. Duyularını çevreye yayarak barut yığınları aradı. Barikatın yakınında ufak bir cephanelik ve sağa sola saçılmış bir miktar barut kalıntısı sezinledi.

Feldmareşal barikatın üstüne çıkıp etrafa bakındı. Daha önce ele geçirdikleri birkaç barikata dayanarak neyle karşılaşacağını biliyordu: ordu kampına benzer küçük bir yerleşke, molozlardan arındırılmış bir cadde, kışlaya çevrilen evlerin ve dükkânların kapı üstlerine asılmış eğreti bayraklar.

Önündeki sokaklar insan doluydu; hem de beklediğinden çok daha fazlasıyla. Kadın ve çocukların sayısı yüzleri bulurken erkekler çok daha azdı. Mağlupların yüzlerine korku, yılgı, yenilgi hakimdi. Bunlar uyandıklarında kocalarını, dostlarını, babalarını ve liderlerini yataklarında gırtlağı kesilmiş olarak bulan kişilerin yüzleriydi. Öyle bir deneyimin ardından savaşma şevklerinin kırılması normaldi.

Bir araya toplanmış her grubun başında bir Berber bekliyordu. Suikastçıların elinde çoğunlukla bir tabanca veya sopa olmakla beraber bazıları açık bir usturadan fazlasını taşımıyordu. Fakat o bile yeterli gözüküyordu.

"Tuğbay Sabastenien," dedi Tamas.

Genç tuğbay barikattaki Tamas'ın yanına çıktı. "Komutanım?"

"Adamların nöbeti Berberler'den devralsınlar. Bu insanları barikatlardan çıkarmaya başlayın."

"Samurdişi'ne mi, komutanım?"

"Hayır," dedi Tamas. Aşağıdaki suratları bir kere daha gözden geçirdi. "Zannedersem kralcı isyanının başlıca sorumluları çoktan cezalarını çektiler. Sağ kalan herkesin eski hisar avlusuna götürülmesini istiyorum. Silahlarını alın ama karınlarını da doyurun. Onları doktor kontrolünden geçirip her birine yatak verin. Onlar artık kral yanlıları değil. Hepsi de birer vatandaş. Onlar bizim hemşehrilerimiz.

"Adamlarım dadı değildirler, komutanım."

"Artık öyleler. Gidebilirsin."

Tamas fedai askerlerin kral yanlılarının arasına karışmalarını seyretti. İnsanlar uysalca ve alçak

sesle konuşuyorlardı. Çoğu oradan kendi rızasıyla ayrıldı. Askerler barikatları sökme işine giriştiler. Kimi zaman güneyde top atışı yankılanıyor ve başlar o tarafa çevriliyordu.

"Sabon, Tuğbay Ryze'a haber gönder. Ona ana barikatı ele geçirdiğimizi bildir. Karşı tarafa müzakere teklif etsin. Soylu kanı taşımayan her kral yanlısı affedilecek. Berberler kralcı kampındaki işlerim doğru düzgün yerine getirdilerse teklifin kabul edileceğini düşünüyorum."

"Hepsini affetmeye mi niyetlisin, komutanım? diye sordu Olem.

"Onlara hayvan gibi, suçlu gibi muamele edersem ikinci bir isyanla karşı karşıya kalırım. Ama onlara vatandaş muamelesi edip kentteki mevkilerini geri verirsem, onları topluma kazandırırsam sorunu asıl o zaman çözerim. Bir idam silsilesi daha başlatmayacağım.

"Kulağa akıllıca geliyor, komutanım," dedi Olem.

Tamas ona uzun bir bakış attı. "Onaylamana sevindim."

"Eh, komutanım, bir maaş ikramiye bile teklif etsen hiç kimse Seçimler Meydanındaki kanı temizlemez. Taşlar pas tutmuş. Kurumuş kanın bazı yerlerde on beş santim derinliğinde olduğunu söylüyorlar. Ona daha da ilave yapmaya gelmez."

"Seçimler Meydanı mı?"

"Önceden Kralın Bahçesi'ydi, komutanım. Adı değiştirildi."

"Bak bunu duymamıştım."

"Eh, barikatlarla falan epey meşguldün."

"Neden Seçimler Meydanı?"

Olem gevrek gevrek güldü. "Kara mizah gibi bir şey işte. Anlarsın ya, insanlar o idamları bir tür seçim olarak görüyorlar."

"Herhangi bir oylama yapılmadı ki."

"Sanırım halk o Hielmanları paramparça ederek oyunu kullandı."

Artık tertipli bir şekilde barikatları terk eden kral yanlıları sıralarının arasından bir fedai asker koşarak yanlarına geldi ve bir selam çaktı. "Komutanım, Tuğbay Sabastenien bilmek isteyeceğinizi düşündü. General Westeven'i bulduk."

General eskiden bir bitpazarı olarak hizmet veren yerin arkasındaki küçük bir odadaydı. Rutubetli, soğuk konutu böyle büyük bir adam için çok küçük duruyordu. Tamas içeri girerken başını eğmek zorunda kaldı.

Westeven bir karyolada sırtüstü yatıyordu. Şifonyerin -yatağın haricinde odadaki yegâne mobilyanın- üstüne birkaç mütevazı eşya serpiştirilmişti. Eşyalar arasında Westeven'in müteveffa karısının cep ebatlarında bir portresi, sapı iyice yıpranmış bir Gurla avcı bıçağı, boncuklarla süslenmiş bir yerli putu, bir gözlük ve özenle katlanmış bir mendil vardı.

Tamas cesedi çatık kaşlarla süzdü. Westeven uzun bedenine çok kısa gelen ve çoraplı ayaklarını açıkta bırakan ince bir battaniyenin altında yatıyordu. Vücudunu temizlemelerine rağmen yanıkları hala görülebiliyordu. Gözleri kapalıydı. Ölümde bile sağlam eli deri ciltli eski bir kitabı sıkı sıkıya tutuyordu. Görünüşe bakılırsa kollarından birini kaybetmekten sağ kurtulmuştu; sadece bir saat kadar bile olsa. Yaşlı parmakları romatizma sebebiyle yamuk yumuktu.

Tamas generalin elindeki kitabın başlığını okuyabilmek için başını çevirdi. *Kresimirin Çağı*. Westeven'in dindar olduğunu bilmiyordu.

Tamas avcı bıçağını ve yerli putunu eline aldı. “Tuğbay,” dedi usulca.

Sabastenien başını eğerek kapıdan içeri girdi. Loş odada ikisine birden ancak yetecek kadar boşluk vardı.

“General’in naaşını en yakın akrabasına gönderin.”

Sabastenien şapkasını çıkardı. “Generalin sağ bir akrabası olduğunu sanmıyorum.”

Tamas boğazının düğümlendiğini hissedip yutkundu. Tekrar konuşmadan önce kendini toparlaması gerekti. “Öyleyse naaşa ben sahip çıkacağım. Kent vekilharcına haber gönderin. Cenazenin askeri törenle kaldırılmasını istiyorum. Hiçbir masraftan kaçınılmayacak. Gerekirse ücretini kendi cebimden ödeyeceğim.”

Sabastenien karşılık vermedi. Tamas döndüğü zaman genç tuğbayın gözlerinde akmamış yaşların ışıldadığını gördü.

“Komutanım,” dedi Sabastenien, “General Westeven’in Adom’un Kanatları mezarlığına gömülmesi için resmî bir istekte bulunuyorum. Leydi Winceslav’ın razı olacağından eminim.”

Tamas bir elini adamın omzuna koydu. “Teşekkürler,” dedi. Böyle bir şey onurların en büyüğüydü. Hayattayken Adom’un Kanatları’na katılmak ne kadar zor olursa olsun ölüyken katılmak daha da zordu.

Sabastenien feldmareşali cesetle baş başa bıraktı. Tamas şapkasını Westeven’in göğsüne koyup derin bir nefes aldı.

“Canından olmak için kötü bir dalaştı,” dedi Tamas. “Üzgünüm, dostum. Yine de inandığın bir amaç uğruna savaşarak öldün. Şimdi bir de Kez’le başa çıkmam gerekiyor. O iş için yanımda olmanı ne çok isterdim.”

BÖLÜM 13

"O burada," dedi Julene.

Taniel fedaiye kaşlarını çattı. Kadının hınzırca tebessümünün bir tarafı, yüzündeki yara izi nedeniyle daha yukarıdaydı ve gözleri anormal derecede açıktı. Bu haliyle Taniel'e bir zamanlar sirkte gördüğü bir pumayı hatırlatıyordu. Adopest Üniversitesinin ön kapısındaydılar. Üniversite kasabasını çevreleyen duvarlar yıkık dökük bir kalıntıdan fazlası olmayıp okul binalarının kulelerine asılmış bayraklar o sert esintide dalgalanıyordu. Öğrencilerin gülüşmeleri Taniel'in kulağına kadar geliyordu. Burası bir İmtiyazlı'yla kapışmak için uygun bir yer değildi.

Yine de kalabalık şehirden çok daha iyiydi.

"Emin misin?" diye sordu Taniel. Üçüncü gözünü günlerdir açmamıştı. Son açışında da neredeyse yığılıp kalmıştı. Kendi kendine bunun dört haftadır barut transında olmasından kaynaklanmadığını söylüyordu. Barut körü falan değildi. Müptela olmamıştı.

Elinin tersinden bir barut çizgisini daha burnuna çekti ve baştan aşağı ürperdi.

Julene soruyu duymazdan geldi. "Eee?" diye bu sefer de Gothen'e sordu Taniel.

Büyübozar kafa salladı. "Burada," diye doğruladı adam.

Taniel etrafına bakınarak Ka-poel'ı aradı. Genç kız bahçe kapısının üzerindeki canavar heykellerini, bir grup erkek öğrenci de onu inceliyordu. Taniel bir elini tabancasının kabzasına koyup öğrencilere dik dik baktı.

"O gerçek bir vahşi mi?" diye sordu biri.

"Üniversite dahilinde silah taşımak için bir ruhsatınız olmalı," diye bilgi verdi bir diğeri.

"Basın gidin," dedi Taniel. "Bekleyin. Üniversitenin bir haritasını nereden bulabilirim?"

Oğlan -Taniel ona bir oğlan gözüyle baksa da aynı yaşta olabilirlerdi- burnunu çekti. "Asıl sen bas git."

Taniel gruba doğru dönerek barut fiçısı broşunu gösterdi.

"Onun aklımızı başımızdan mı alması gerekiyor?" diye sordu oğlan.

Taniel sırıttı. "Dişlerini döktüğümde alacak." Kemerinden tabancasını çekti ve döndürüp namlusundan tuttu. Tekrar döndürdü, sonra da birkaç defa orta parmağında çevirip silahı doğru şekilde kavradı.

"Süper," dedi oğlanlardan biri, kahkaha atarak. "İdari ofis. Bahçe kapısından girip sağa dönün. Sonunda varacağınız yer orası."

"Sağ ol," dedi Taniel. "Ve evet, o bir vahşi. *Benim vahşim.*" Dönüp Ka-poel'ı kendisine ters ters bakarken görünce sırıtışı kayboldu.

Genzini temizledi. "Hadi, üniversitenin bir haritasını bulalım. Julene, sezdirmeden ona ne kadar yaklaşabilirsin?"

"Geldiğimin farkına varıp varmaması umurumda değil."

"Benim umurumda," diye çattı Taniel. "Aptallık etme."

Ka-poel göğsüne dokundu, ardından bir çift parmağını havada yürüttü.

"Sen yaklaşabilir misin?" dedi Taniel.

Ka-poel gözlerini yuvarladı.

Tabii ki yaklaşabilirdi. Ka-poel fark edilmeden bir İmtiyazlı'nın neredeyse dibine kadar gidip onu dürtebilirdi. Taniel aklının nerelere gittiğini merak etti. Kahrolası barut yüzünden olduğuna karar verdi. Bu iş bittiği zaman bir ay boyunca o şeye elini bile sürmeyecekti.

"Pekâlâ. Pole, İmtiyazlı'yı bul. Binasına ve odasına kadar, yerini tamı tamına bilmek istiyorum. Siz ikiniz," diyerek fedaileri işaret etti. "Yüzbaşı Ajucare'i bekleyin." Yüzbaşı, Tamas'ın emirleri doğrultusunda bir aydır peşlerinde geziyordu. Ayaklarına dolanmayacak kadar uzak, ihtiyaç halinde yardımlarına koşacak kadar yakındı.

Yoldan aşağı attığı kısa bir bakış, Taniel'e uzakta bekleyen at sırtında bir adamı gösterdi. "Üniversiteyi tahliye etmeye başlasın. O İmtiyazlı'yı bugün burada halledeceğiz. Gothen, onun Başka'ya erişimini kesebilecek misin?"

"Elbette."

"Bu sefer sorun çıkmayacak, değil mi?"

"Hayır," dedi Gothen. "Geçen seferki hatamı tekrarlamayacağım."

Gereken tek şey Gothen'in İmtiyazlı'ya sihrini kesebilecek kadar yaklaşmasıydı. Böylece mermiler ve bıçaklar kadını öldürmeye yetmese dahi Julene kendi sihrini kullanma şansı yakalardı.

"Bir tahliye, niyetimizi belli eder," dedi Julene.

"Hata yaparsak ve siz ikiniz sağa sola sihir yağdırmaya başlarsanız öğrencilerin çapraz ateşte ölmelerine göz yumacak değilim."

Julene onu küçümseyen bakışlarla süzdü.

"Az sonra dönerim," dedi Taniel.

Bahçe kapısından girip idari binaya yollandı. Bir dizi işaret direği yön bulurken işini kolaylaştırıyordu. Mekân başlı başına bir kasaba gibiydi. Yüksek kulelere ve geniş kemerlere sahip, koyu gri taştan inşa edilmiş binalar kocamandı. Onları birbirinden ayıran açık alanlarda öğrenciler çimenlere uzanmış vakit geçiriyorlardı. Taniel büyük bir avluyu katedip kütüphaneyi geride bıraktı. Tüfeği bakışları üzerine çekiyordu.

"Size yardımcı olabilir miyim, bayım?"

İdari binanın merdivenlerini çıkarken kırk yaşlarında bir adam tarafından yolu kesildi.

"Barut büyücüsü Taniel," dedi Taniel. "Sen kimsin?"

Adam duruşunu düzeltti. "Şansölye vekili asistanı Profesör Uskan. Hizmetinizdeyim."

"Profesör," dedi Taniel, "şansölye vekili burada mı?"

"Adopest'te işi çıktı. Kusura bakmayın, siz Çift Atar Taniel misiniz? Hani, feldmareşalin oğlu?"

"Bak, bir bölük asker ön kapınızdan içeri dalmak üzere. Üniversite alanında asi bir İmtiyazlı var. Baba- Feldmareşal Tamas'ın emirleri doğrultusunda onu avlıyoruz."

Uskan'ın gözleri kocaman açıldı. "Ne… Hayır, burada çatışamazsınız. Burası bir üniversite."

"Çatışma çıkmaması için elimizden geleni yapacağız. Bir tahliye planınız var mı?"

"Ne? Hayır…"

“Eh, bir tane hazırlasan iyi olur. Hemen. Askerler Adom’un Kanatlarından. Öğrencilere çıkıp gitmelerini haber ver.”

“Çıkıp gitmek mi? Burada neredeyse beş bin öğrencimiz var! Kampüs yaklaşık bir buçuk kilometre genişliğinde! Benden ne yapmamı bekliyorsun?”

“Bir şeyler düşünmeye bak.”

“Ya İmtiyazlı ne olacak?”

“Biz onunla ilgileneceğiz.”

Adam kaygıyla ellerini ovuşturdu, “İmtiyazlı ha! Taş taş üstünde kalmayabilir! Onarımlar…”

“İşlerin o noktaya varmayacağından emin-” Taniel donakaldı. Aradığı kadın, yüz metreden daha kısa bir mesafede kütüphaneden çıkıyordu. Taniel’in soluması hızlandı. Kadın, İmtiyazlı eldivenlerini takmamıştı. Bu durum Taniel’e bir avantaj kazandırırdı.

“Yürü,” dedi Taniel. “Yerleşkeyi boşaltmaya başla.”

“İyi de ne diyeceğim?”

“Bilmiyorum,” diye homurdandı Taniel. Dikkat çekmemeye çalışarak elini yavaşça tabancasına götürdü.

Uskan zorlukla yutkundu ve Taniel’i baştan aşağı süzdü. Ona yalvarır bir bakış attı. “Aman Uygulamalı Bilimler binasında dikkatli olun,” dedi. “Daha yepyeni.” Derin bir nefes aldı ve kollarını bir anda havaya kaldırdı.

“Ücretsiz öğle yemeği!” diye bağırdı. “Kuzey kapısının dışında ücretsiz öğle yemeği!” Avlu boyunca koşmaya başladı.

“Kahretsin,” dedi Taniel.

Kadın dönüp ona baktı. Taniel tereddütle kemerinden bir tabanca çekti. Avludaki insanlar yavaş yavaş Uskan’ı takip ediyorlardı. Taniel dişlerini sıktı.

Kadın aksi yönde depara kalktı.

Taniel tabancasıyla nişan alıp tetiği çekti. Atış tüm avlu boyunca yankılandı. Taniel bir öğrenciyi vurmamak için mermiye son anda yön değiştirtti ve bıyık altından sövdü. İmtiyazlı’yı ıskalayan mermi kütüphanenin duvarına saplandı. Biri çığlık attı. Öğrenciler koşmaya başladılar.

Taniel tabancayı kemerine soktu ve yedeğini çekerek kadının peşine düştü. İmtiyazlı kütüphanenin köşesinden dönünce Taniel kayarak durdu. Düşmanı hemen öteki tarafta hazır bekliyor olabilirdi. Taniel tek bir atış bile yapamadan sihriyle onu paramparça etmesi işten bile değildi. Taniel etrafına bakındı. Gözleri idari binanın arkasındaki kuleye çevrildi.

Çan kulesi kampüsteki en yüksek binaydı. Taniel geldiği yoldan dönerek idari binayı geride bıraktı ve bir botanik bahçesinin içinden geçti. Etrafı duvarlarla çevrili bahçenin çatısında dev cam tabakaları demir bir kafesle bir arada tutulmaktaydı. Taniel göletin üstünden atlarken suya düşecek gibi oldu, dengesini yeniden sağladı ve çan kulesinin kapısına yöneldi.

Kule merdivenlerini ikişer ikişer çıktı. Yolun yarısında bir pencerenin önünde durup avluyu gözden geçirdi. Yerden dört kat yüksekte olduğunu tahmin etti. İmtiyazlıdan bir iz yoktu. Taniel bir sonraki pencereye çıkıp tekrar baktı. İşte. Kadın müzenin ve koca koca harflerle Banasher Salonu olduğu duyurulmuş heybetli, galerili bir yapının arasındaki avluyu katediyordu.

Taniel tüfeğini omzundan aldı. Gözlerini yumarak kendini barut transının sükûnetine bıraktı ve

yeniden odaklandı. Gözlerini tekrar açtığında kadını beş adım uzaktaymışcasına görebiliyordu. Keskin yüz hatlarıyla ve bir kaşının üstündeki beniyle güzel olduğu söylenebilirdi. Hala üstünde bulunan akademik önlüğüyle hızlı hızlı yürüyordu. İmtiyazlı eldivenleri ellerindeydi. Bir defa arkasına göz gezdirdi.

"Rozalia!" Sesleniş avlu boyunca yankılandı.

Taniel ürktü. İmtiyazlı da gözlerinde yabanıl bir bakışla irkildi. Taniel parmağını tetiğe koydu.

Görüş alanı sihirle dalgalandı. Havada çim topakları uçuştu ve bunu İmtiyazlı'nın çevresindeki topraktan fışkıran alev hatları izledi. Taniel ışıktan benekleri gidermek için gözlerini kırpıştırdı.

Avlunun yarısı tepeden yağan toprakla örtüldü. Julene eldivenli ellerini havada tutarak bölgeye doğru yürüdü. Çığlık çığlığa kahkahalar atıyordu.

Taniel'in gözüne bir akademik cübbe ilişti. Tüfeğini omzuna dayayıp hızlı bir atış gerçekleştirdi. Mermi görünmez bir kalkana çarparak ve kaşıkla cama vurulmuş gibi bir ses çıkararak İmtiyazlı'nın başının birkaç santim uzağından sekti. Taniel küfretti.

Julene'e bir yıldırım çarptı. Fedai ayaklarıyla çimleri yolarak geri geri kaydı. Her nasılsa elleri başının üstüne kalkmış vaziyette dik kalmayı başardı. Bir enerji çatırtısıyla yıldırım İmtiyazlı'ya geri döndü. Gök gürültüsü Taniel'i geriye fırlattı.

Taniel düşüşüne hakim olmadan önce birkaç basamak aşağı yuvarlandı. Tüfeğini yerden alıp namluya bir mermi sürdü, sonra da çantasından bir barut kartuşu çıkardı ve parmakları arasında ezdi. Pencereye geri gitti, tüfeğini doğrulttu ve ateş etti.

Omzundan kan fışkıran İmtiyazlı gerisingeri savrulup bir dizinin ve elinin üstüne düştü. Başını kaldırarak Taniel'in çan kulesine baktı.

"Hay çukurun dibi."

Kadın bir eliyle eğimli bir kesme hareketi yaptı.

Taniel gözlerini sımsıkı kapadı. Hiçbir şey olmadı. Göz kapaklarından birini araladı. Dünya hareket ediyordu. Ayaklarının altından taşa sürten taşın o korkunç gıcırtısını duydu.

Taniel'in yüreği ağzına geldi. Kule yıkılıyordu. Tüfeğine yapışarak pencereden atladı.

Ağzını açtı ama haykıracak kadar nefes bulamadı. Botanik bahçesinin cam panelleri hızla yükselerek onu karşıladı. Onlara önce ayakları çarptı. Bacakları kıvrıldığı sırada da cam tuzla buz oldu. Taniel son altı metreyi de düştü ve omzunun üstüne indi. Bir acı nidasıyla sırtüstü yuvarlandı. İnsan boyunda cam kırıklarıyla çepeçevre sarılıydı. Hiçbiri üstüne düşmediği için çok şanslıydı.

Barut büyücüleri trans halindeyken daha kuvvetli olurlardı. Normal bir insandan çok daha fazla zarara karşı koyabilir, çok daha fazla acıya direnebilirlerdi. Yine de öyle bir düşüşün onu öldürmesi veya en azından kemiklerini kırması gerekirdi.

Yer sarsıldı. Taniel şok dalgasıyla yuvarlandığını hissederken çan kulesinin üst yarısı altındaki binaya çarptı. Taşlar taşları parçaladı, tahtalar darmadağın oldu. Taniel elleriyle başını örttü.

Yukarı baktığında toz bulutu dağılıyordu. Yavaşça ayağa kalktı.

Tüfeği yirmi adım uzağında yatıyordu. Taniel molozların ve kırık camların üstünden geçerek ona doğru yalpaladı. Bütün vücudu ağrıyordu ama hiçbir yeri kırılmamıştı. Sırt çantasında eskiz defterini aradı. Hala oradaydı. Tüfeğini yerden aldı. "Sen ve ben bugünlerde çok fazla şeyden sağ kurtulur olduk."

Bir diğer gök gürültüsüyle sendeledi. Topallayarak bahçeye çıktı ve kulenin enkazından uzak durarak yan binaya girdi. Orada dışarıdaki avluya bakabileceği bir salon buldu. Salonun bir ucu yıkılmıştı, kule idari ofisin üstüne çökmüştü. Taniel olay esnasında içeride hiç kimsenin olmadığını umdu.

Pencerenin altındaki duvara sırtını yaslayıp kulak kabarttı. Bir gök gürültüsü daha. Biri gülüyordu. Julene. Taniel ürkütücü ses karşısında dişlerini sıktı, tüfeğini tekrar doldurdu ve ayağa kalktı.

Avlu yok olmuştu. Her yer çukurlarla dolmuş, yüz adamın bir günde küreyebileceğinden daha fazla toprak bir tanrının eliyle alınıp toplanmışcasına tepeler halinde yığılmıştı. Taniel seyretemeyi sürdürürken tümseklerden birinin arkasından ince bir ateş hattı fırladı ve karşı taraftaki Banasher Salonu'nu delip geçti. Taniel çatışmayı pencerelerden izleyen suratlar gördü. Binanın ön cephesi komple yıkılırken bunlar bir anda kayboldu ve dehşet dolu son ifadeleri Taniel'in zihninde dondu.

Taniel tekrar duvarın arkasına sinip derin bir nefes aldı. Bu normal bir çatışma değildi. Hayır, daha önce de Fatrasta'daki savaş meydanlarında çatışan İmtiyazlılar görmüştü. Ateş topları, buz ve yıldırım fırlattıklarına tanıklık etmişti. Fakat bu şimdiye kadar karşılaştığı hiçbir şeye benzemiyordu. Hem Julene hem de diğer İmtiyazlı onun idrak kabiliyetinin çok ötesinde enerjiler kullanıyordu. Sergiledikleri güce bakılırsa her ikisi de bir saltanat fırkasının başında olmalıydı.

Taniel, Ka-poel'ın nerede olduğunu merak etti. Bir diğer gök gürültüsüyle kulakları çınladı. Düşünceleri çok uzaklardan gelir gibiydi. Genç kızı İmtiyazlı'nın peşinden göndermemiş miydi? Onun aptalca bir şey yapmadığını, güvende olduğunu ümit etti.

Bir kere daha dışarı göz attı. İmtiyazlı'yı görebiliyordu. Kadın onunkinin çaprazında yer alan bir binanın üst basamaklarında duruyordu. *Müze*, diye aklından geçirdi Taniel. Tüfeğini yavaşça kaldırdı.

İmtiyazlı'nın parmakları dans etti. Parmakları açık halde bir elini ileri, avlunun merkezine doğru uzattı. Avucundan o ince alev hattı fışkırdı. Julene yeni oluşmuş tepelerin arkasından kaldırıldı ve Banasher Salonu'nun harabelerine fırlatıldı. Çarptığı yerdeki taşlar içe göçtü ve binanın geri kalanı da kâğıttan bir ev gibi çöktü.

İmtiyazlı ellerini akademik önlüğüne silip müzeye girdi.

Taniel ayağa fırladı. Koridorun yarısında kendini sorgulama zahmetine girdi. Ne yaptığını sanıyordu? Bunlar savaşma yeteneğini aşan güçlerdi. Kadının peşinden gitmesinin bir anlamı yoktu. Ona karşı elinden ne gelirdi?

Sonra avludaki yıkımı düşündü. İmtiyazlılar yorgun düşerlerdi. Ebediyen savaşamazlardı. Kadının fazla takati kalmış olamazdı.

Taniel'in sığındığı bina dar, yükseltilmiş bir taş kaldırımla müzeye bağlıydı. Taniel o tarafa çabucak göz atmasının ardından kaldırımı koşarak geçti ve bir kapıdan içeri daldı. İçindeki paspaslarla ve süpürgelerle bir hademe dolabına benzeyen kısacık bir koridordaydı. Bu sefer açık olan bir diğer kapı ana koridora çıkıyordu. Taniel'in gözüne ilişen galeriler eski eserlerle doluydu: mumyalanmış cesetler, kadim hayvanların kemikleri, tarih öncesi bir uygarlıktan kalma çanak çömlekler ve mücevherlerle ışıldayan taşlar. Taniel mermer zeminde hızla ilerleyen ayakların sesini duydu.

İmtiyazlı tez adımlarla galeriden geçiyor, omzu Taniel'in yegâne isabetli atışından hala

kanıyordu. Kadın her iki tarafına da göz atmadı. Taniel'i görmüşe benzemiyordu. Tepesinde hareket eden büyübozarı ise görmediği kesindi.

Gothen üst galerinin tırabzanından aşağı atladı ve kadının beş adımdan daha yakınına indi. Doğrulurken yüzünde galibiyetin sevinci, elindeyse bir flöre vardı.

Taniel bir nara attı. *Evet*! Siperden fırladı. Kadını yakalamışlardı. Artık istese de-

İmtiyazlı kollarını iki yana açtı. Akademik önlüğü dalgalandı, sonra da ışıldamaya başladı. Gothen'in gözleri kocaman açıldı.

Taniel durakladı. Gothen de parıldamaya başlarken bir adım geri çekildi. Büyübozara işi bitirmesi için bağırmayı denedi.

Büyübozar dizlerinin üstüne düştü. Ağzı bir çığlıkla açıldı. Fakat hiç ses çıkmadı ve ağzı açılmayı sürdürdü. Önce çenesi kopup düştü, ardından geri kalanı da cayır cayır yanan bir ateşin erittiği bir balmumu heykel gibi dökülmeye başladı. Giysileri yanıp kül olurken kılıcı erimiş bir çelik yığını halinde yere damladı. Vücudu akarak İmtiyazlı'nın ayakları dibinde bir birikinti oluşturdu.

Taniel kendini bir sütunun arkasına attı. Şimdi ne yapacağını kara kara düşünürken bile daha fazla barut bulmak için üstünü başını yokladı. Bulduğunda da barutu alelacele elinin üstüne saçtı, burnuna yaklaştırdı ve içine çekti. Aşağıya baktı. Elinde kan vardı. Burnu kanıyordu. Barut transının sükûnetiyle ellerinin titremesi geçti.

Taniel dişlerini sıktı ve halkalı süngüsünü kemerinden çıkarıp tüfeğinin ucuna taktı. Elleri neredeyse hemen tekrar titremeye başladı. Dolu olduklarından emin olmak için tabancalarını tekrar kontrol etti ve ayağa fırlamaya hazırlandı.

Başına bir şeyin sürttüğünü hissetti.

İmtiyazlı yanında duruyordu. Bir parmağını onun başına bastırmıştı.

Taniel titrek bir nefesle iç geçirdi. "Yap yapacağını," dedi.

Bu kadar yakınken hasmının yorgun olduğunu görebiliyordu. Kadının saçları terden sırılsıklamdı. Kanlı gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar iyice derinleşmiş, yüzü bitkinlik çizgileriyle bezenmişti.

"Beni takip etmekten vazgeçmeni istiyorum," dedi kadın.

"Dostlarımı öldürdün."

"Gökçizgi'deki barut büyücülerini mi? O bir hataydı. Hayır. Hata değildi. Tamas'ı ve saçma sapan darbesini durdurabilecek kadar vakitlice gelebilseydim hepsini öldürürdüm. Sadece saltanat fırkasını uyarmak için oradaydım ama çok geç kaldım. Her şeyin bittiğini görünce çekip gitmek istedim, hepsi bu."

"Çukur aşkına kimsin sen?"

"İsmim Rozalia."

"*Nesin* sen?"

Kadın uzun bir iç geçirdi. "Geriye kalan az sayıdaki Predeii'den biriyim. Daha doğrusu öyleydim. Bugünlerde pek iyi durumda olduğum söylenemez."

"Bu dediklerin benim için hiçbir anlam ifade etmiyor."

"Sen altı üstü akılsız bir çocuksun. Hepiniz öylesiniz. Hem İmtiyazlılar hem de barut büyücüleri. En ufak bir şey bildiğiniz yok."

"O zaman beni öldür."

“Öyle bir şey yaparsam baban elindeki her barut büyücüsünü peşime takar. Bir daha asla rahat bir soluk alamam.”

Taniel alaycı bir homurtu çıkardı. Demek kadın onun kim olduğunu biliyordu.

“Vahşi sihirbazına söyle de geri dursun. Onunla kapışmak istemiyorum.”

“Pole?” Taniel etrafına bakındı. Genç kızdan bir iz yoktu. “Dışarı çık!” diye seslendi. Vitrinlerden birinin arkasında bir tutam kızıl saç görür gibi oldu.

“Bırak huzur içinde gideyim,” dedi Rozalia. “Bu akşam ülkenizi terk edeceğim. Yemin ederim. Burada işim bitti.”

“Bu kadar basit mi?” Taniel ne düşüneceğini bilemiyordu. Üstüne koskoca bir bina yıkılan Julene ölmüş olmalıydı. Gothen yerdeki bir birikintiden ibaretti. Taniel bu kadına karşı nasıl bir tehdit teşkil edebilirdi ki? Rozalia babasından korkuyor olabilir miydi?

Taniel, kadını Ka-poel’ dan tarafa tedirgin bir bakış atarken yakaladı.

Ka-poel’ dan mı korkuyordu? Pole daha sadece bir kızdı.

“Bu kadar basit,” dedi Rozalia. “Buradan gidiyorum. Baban bir eşek arısı kovanını tekmeledi ve eşek arıları çıkageldiğinde burada olmak gibi bir niyetim yok.”

“Ne demek istiyorsun?”

Rozalia başını iki yana salladı. “Cidden bilmiyorsun, değil mi? Tehlikeli bir şeyle oynuyorsunuz- hayır, tehlikeliden de öte. Pervasızca. Ama artık çok geç. Monarşiyi geri getirme, hasarı onarma şansı kalmadı. Westeven anlamıştı ama siz körsünüz.”

“Sen aklını kaçırmışsın.”

“Bana inanmıyorsan git İmtiyazlı Borbador’a sor. O saltanat firkasının son mensubu. Sana gerçeği söyleyecektir.”

“Soracağım.”

Rozalia elini indirdi. Taniel ayağa kalktı.

“Tamas’ın peşinden başka birini yollamayacağını garanti edemem. Ama böyle işin canı çukura. Benden bu kadar.”

“Bir hafta içinde Dokuz’dan çok uzaklara, babanın erişemeyeceği yerlere giden bir gemide olacağım,” dedi Rozalia. “Hem o zamana kadar, babanın dertlerinin en ufağı ben olacağım.” Kadın arkasına döndü.

İmtiyazlı müzenin ön kapısına doğru giderken Taniel tedbiri elden bırakmayarak bir gözünü onun üstünde tuttu.

“Bekle!” Kadının yanına koşup kapıyı açtı. Bunu yaparken de Gothen’den geriye kalanlara bakmamaya çalıştı.

Dışarıda bir düzine asker vardı. Tüfekleri süngülü ve kadına çevriliydi.

“Silahlarınızı indirin,” dedi Taniel. Adamlar ona aval aval baktılar. “Silahlarınızı indirin, kahrolasıcalar. Yoksa hep beraber geberir gideriz!”

Tüfekler yavaşça eğildi. Rozalia şeref kıtasının refakatindeki bir kraliçe gibi basamaklardan azametle indi. Askerlerin yanından geçip üniversitenin bahçe kapısına yöneldi. Taniel’den yirmi otuz adım uzakta duraklayıp ona doğru döndü. “Julene’den sakın,” dedi yoluna devam etmeden önce.

Taniel ancak bir saat kadar sonra Julene'i avluda üstüne gelirken gördü. Bu seferki, kampüsün tenha bir köşesinde yer alan hasar görmemiş başka bir avluydu. Ka-poel adamın yanında bağdaş kurmuş oturuyordu. Taniel'in başı duvarda, eli eskiz defterindeydi. Gothen'i çizmeye başlamıştı. Adam cesaretini ispatlamıştı ve fedai olsun ya da olmasın, hatırlanmak hakkıydı. Taniel'in hem başı hem de vücudu ağrılar içindeydi. Ayrıca üstüne yürüyen kişinin canlı olmaması gerekirdi.

Julene bir savaş atı sürüsünün toynakları altında ezilmiş gibiydi. Giysileri yanıp yırtılmış, bedeninin müstehcen kısımları açığa çıkmıştı. Yine de bu durumu umursar gibi bir hali yoktu. Sert adımlarla Taniel'in yanına kadar geldi ve ellerini beline koyup ona tepeden baktı.

"Gothen nerede?"

"Eridi."

Fedai bunu duyunca sararıp soldu ama kendini çabucak toparladı. "Yüzbaşı Ajucare o kadının gitmesine izin verdiğini söyledi."

Taniel kafa salladı. "Ülkeyi terk ediyor."

Julene ona doğru eğildi. Artık yüzü Taniel'inkine bir karıştan daha yakındı.

"O kaltağın gitmesine göz yumdun!" Eldivenli ellerinden birini havaya kaldırdı.

Taniel tabancasını çektiğini hatırlamadı bile. Az önce elleri kucağındayken artık bir tabanca tutuyor, namlunun ucunu Julene'in çenesi ile boynunun birleştiği yumuşak noktaya dayıyordu. Kadının gözleri kocaman açıldı.

"Git başımdan," dedi Taniel.

BÖLÜM 14

Gostaun Deniz Feneri çoğu tarihçi tarafından Kresimir Zamanı'na kadar dayandırılırdı. Onun daha bile eski olduğunu iddia edenler de vardı ve bu bilgi doğrulansa Tamas zerre kadar şaşırmazdı. Fener'in Adopest'teki en eski bina olduğu kesindi. Yapının taşları rüzgarla iyice aşınmış, asırlardır doğaya maruz kalarak oyulup çentilen granit bloklar Addeniz'den gelen her türlü kötü hava koşulunun acımasızca saldırılarına göğüs germişti.

Fener odasının balkonundaki Tamas taş korkuluğa tutunmuş bekliyordu. Ortada bir terslik vardı. Kral yanlıları dağıtılmış, tahıl ambarları halka açılmıştı. Halihazırda yeniden inşa çalışmalarının başladığı kentte binlerce kişi sokaklardaki molozların temizlenmesi ve konutların yenilenmesi amacıyla istihdam edilmişti. Tamas'ın artık tüm dikkatini oraya gelen Kez elçilerine vermesi gerekirdi ama gözünü güneybatıdan bir türlü ayıramıyordu.

Güney Turna Dağı tütüyordu. Dumanlar iki hafta önce depremin yaşandığı gün ufuktaki siyah bir şerit olarak başlamış, o zamandan beri de on kat artmıştı. Dağın zirvesinden fosur fosur püsküren gri ve abanoz siyahı koskoca bulutlar yükseldikçe yayılıyor, Addeniz'e doğru süzülüp gidiyordu. Tarihçilere göre, Güney Turna en son Kresimir o kutsal dağa ayak bastığında patlamıştı. Sonrasında tüm Kez külle kaplanmış, lavlar Adro'daki yüzlerce köyü yok etmişti.

'Kehanet' ve 'kötüye alamet' gibi ifadeler, böyle şeyleri ciddiye almaması gerekecek kadar eğitimli kişilerin dilinden düşmüyordu.

Tamas uzaktaki dağa arkasını dönüp güneye baktı. Deniz feneri topu topu üç katlıydı ama üstünde bulunduğu kayalık tepe onu Adopest'teki diğer pek çok binanın üstüne çıkarıyordu. Depremde tepenin bir tarafı çökerek deniz fenerinin temelini meydana çıkarmış, fakat yapının kendisi hasar almamıştı. Aşağıdaki rıhtımların iki yanı top bataryalarıyla sarılıydı. Tamas o topların bir defa bile ateşlendiğini sanmıyordu. Çoğunlukla gösteriş amacı taşıyan silahlar tıpkı Dağ Bekçileri gibi eski geleneklerin bir kalıntısıydı. Dokuz, uzun tarihi boyunca sayısız kere savaşın eşiğine gelmişti fakat Marazlanma'dan beri gerçekten kan akmış değildi. Uzaklarda bayraklarını göndere çekmiş bir Kez kalyonu demir atmış bekliyordu.

"Yarın bataryaları test edin," dedi Tamas. "Yakında onlara ihtiyaç duyabiliriz."

"Emredersin, komutanım," dedi Olem. Feldmareşalin iki yanında duran Olem ve Sabon, komutanlarının suskun tefekkürüne sabırla katlanıyorlardı. Tüm bir şeref kıtası kumsalda Kez heyetini bekliyor, hizmetkârlar sahilde koşuşturarak konuk yetkililer için verilecek bir yemeğin son dakika hazırlıklarını yapıyorlardı. Bir yandan yemekler getirilirken bir yandan da üniformalı adamlar kumlara kurulan güneş şemsiyelerinin ve üstü açık çadırların Addeniz'den esen rüzgarda uçmaması için çabalıyorlardı.

Andriya ve Vlora tüfekleri dolu, İmtiyazlılara karşı gözleri açık vaziyette kumsalın her iki ucunda gizleniyorlardı. Tamas bu heyet karşısında hiçbir riske girmiyordu ve kapıldığı huzursuzluk hissi ona haklı olduğunu söylüyordu. Heyetin yanında sahiden İmtiyazlılar vardı; Tamas'ın üçüncü gözü o kadarını açığa çıkarmıştı. Yine de bu mesafeden sayılarını veya güçlerini sezmek olanaksızdı.

Bir şalupa kalyondan kıyıya doğru yol almaktaydı. Gözüne bir dürbün dayayan Tamas iki düzine

adam saydı. Aralarında hem cüsseleriyle hem de kambur, biçimsiz omuz ve kollarıyla kolayca seçilebilen Zebellahlar da vardı.

"Ipille, Zebellah gönderme cüretini göstermiş," diye homurdandı Tamas. "O tekneyi hemen şimdi batırasım geliyor."

"Tabii ki cüret edecek," dedi Sabon. "Adam kahrolası Kez kralı." Sabon eline öksürdü. "Yanlarındaki İmtiyazlılar da muhtemelen senin için aynı şeyi düşünüyorlardır. Ipille sahilde barut büyücüleri beklettiğinin farkındadır."

"Damgalılarım tanrıtanımaz, sihirden türemiş katiller değil." Bir insanın iradesini kırarak ve vücudunu çarpıtarak bir Zebellah yaratmayı sadece Kez çözmüştü. İnsanlar üzerinde deney yapmak Dokuz'daki diğer hiçbir saltanat firkasının içine sinmezdi.

Bu tepki Sabon'un hoşuna gitmişe benziyordu. "Seni hangisi daha çok korkutur: öldürmesi neredeyse imkânsız biri mi, yoksa seni tüfeğiyle bir kilometre mesafeden öldürebilecek biri mi?"

"Bir Zebellah veya bir barut büyücüsü arasında seçim mi yapmam gerekiyor? İkisinden de korktuğum yok. Zebellahlar beni tiksindiriyor, hepsi bu." Tamas deniz fenerinin taşlarına tükürdü. "Senin neyin var böyle? Son zamanlarda insanın içini sıkacak kadar felsefisin."

Olem boğuk bir kahkaha attı. "Kahvaltı," dedi.

Tamas korumasına doğru döndü. "Kahvaltı mı?"

"Bu sabah altı kâse yulaf lapası yedi," dedi Olem. Sigarasını silkti ve küllerin rüzgara kapılmasını seyretti. "Albayı o kadar kısa bir zamanda o kadar çok şey yerken hiç görmemiştim."

Delivli utangaç bir edayla omuz silkti. "Yeni aşçı sahiden de acayip. Dosdoğru azizenin memelerinden süt emermiş gibiydim. Onu nereden buldun?"

Tamas yutkundu. Alnını soğuk bir ter basmıştı. "'Onu nereden buldun'da ne demek? Yeni bir aşçı falan tutmadım."

"Söylediğine göre onu bizzat baş aşçın yapmışsın," diyen Olem bir elini önüne koyarak koca bir göbeği varmış gibi davrandı ve kendini beğenmiş bir tavır takındı. " '… askerlerin yüreklerini, zihinlerini ve ruhlarını şevkle doldurup önümüzdeki yıllara dayanma gücü vermek için.' En azından ona göre."

"Şişman bir adam mı? Hani şu boylarda?" Tamas elini başının üstüne kaldırdı.

Olem kafa salladı.

"Uzun siyah saçları var ve bir Rosvelli'ye benziyor, değil mi?" "Şahsen ben çeyrek Delivli olduğunu düşündüm," dedi Olem. "Ama evet."

"Sen delisin," dedi Sabon ona. "O adamın damarlarında bir damla bile Deliv kanı yok."

"Mihali," dedi Tamas.

"Evet, adı oydu," diye doğruladı Sabon. "Şeytan gibi bir aşçı."

"Aşçıbaşı," diye dalgın dalgın düzeltti Tamas. "Ve belki gerçekten şeytandır da. Kim olduğunu öğrenin. Hakkındaki diğer her şeyi de. Babasının Moaka olduğunu söyledi. Bir yerlerin na-baronu muymuş neymiş. Araştırın." Ne idüğü belirsiz yabancıların yalnızca bir kuzu sufleyle karargâhına sızmalarına izin vermeyecekti.

"En kısa zamanda hallederim, komutanım," dedi Olem.

"Derhal!"

Olem irkildi. “Emredersin, komutanım.” Sigarasını fırlatıp attı ve merdivene yollandı. Tamas onun uzaklaşmasını seyretti, sonra da tekrar ağır ağır yaklaşan şalupaya doğru döndü. Sabon un bakışlarını sırtında hissedebiliyordu.

“Ne?” diye sordu, niyetlendiğinden daha asabi bir sesle.

“Çukur aşkına o da neydi öyle?” diye sordu Sabon. Kahrolası bir aşçı için bu ne yaygara?”

“Aşçıbaşı,” dedi Tamas.

“Sence bir casus mu?”

“Bilmiyorum. O yüzden Olem’i öğrenmesi için yolladım.”

“Kezliler çıkageldiklerinde başından savacaksan bir koruma bulundurmanın faydası ne?”

Tamas soruyu duymazdan geldi. Demek Mihali hayalinin bir ürünü değildi. Peki ya dedikleri ne olacaktı? İmtiyazlıların son ihtarlarını sorup soruşturması için Tamas’ı uyarmıştı, hem de o olaydan habersiz olması gerekirken.

Tamas dindar biri değildi. Herhangi bir inancı benimsemesi gerekse bugünlerde kaymak tabakanın ve filozofların arasında en yaygın olanı seçerdi; yani Kresimir’in geçici bir tanrı olduğu. Kresimir çıkagelip Dokuz’u harekete geçirmiş ve bir daha dönmemek üzere yoluna devam etmişti.

Lâkin artık kutsal dağın ta kendisi öfkeyle gürlüyordu. Bu ne anlama geliyor olabilirdi?

Batıl inançlar. Tamas onların baskın gelmesine müsaade edemezdi. Mihali’yi hemen bu gece tutuklatacak ve bu konuyu temelli surette kapatacaktı.

Yaklaşan şalupayı birkaç dakika daha seyretmesinin ardından Sabon parmağıyla kumsalı gösterdi. “Yaygara çıkarıcılar da geldi.”

“Geç bile kaldılar.”

Tamas’ın konseyine katılmak üzere beraber rıhtımlara indiler. Onca yaver, asistan, koruma ve uşak arasında sanki Adopest’in tamamı orada toplanmıştı. Tamas gizlilik gereği yalnız buluştukları günleri özlüyordu; krallarını devirmek için komplo kuran yedi adam ve bir kadın olarak.

Konseyinin üyeleri onu yaya iskelesinde karşılamak için grubun önünde toplandı.

“Tamas, hayatım,” dedi Leydi Winceslav yaklaşan feldmareşale. “Rica etsem Ekselanslarına ve diğer beyefendilere” -hor gören bir tavırla başpiskosu ve hadımağasını işaret etti- “bir bayanın yanındayken bu kadar çok sigara içmemelerini söyler misin.”

“Kendin de söyleyebilirsin,” dedi Tamas.

“Söyledi zaten,” dedi Ricard. “Anlaşılan Piskos Hazretleri bayanların yanında nasıl davranılması gerektiğini bilmiyor.”

Leydi Winceslav burun kıvırdı. “Bayım, sizin de bildiğinizi sanmıyorum.”

Ricard şapkasını çıkarıp reverans yaptı. “Ben altı üstü fukara bi’ ameleyim, hamfendi. Kusuruma bakmayın.”

Hem başpiskos hem de hadımağası Leydi Winceslav’ın huzursuzluğundan zevk alıyor gibi gözüküyorlardı. Charlemund duman halkaları üfleyerek Tamas’a doğru döndü. “Bu adamın daha doğumda erkekliğinin alınmış olduğunu biliyor muydun? Böyle bir şeyin son bin yılda hala sürdürüldüğünden haberim yoktu.”

“Kilise elli sene öncesine kadar korolarında iğdişlere öncelik verirdi,” dedi Ondraus, başpiskosa kitabının üstünden bakarak. Alaycı bir tebessüm etti. “Halen Kirkham ve Noubenhaus gibi iğdiş olan

birkaç ünlü şarkıcı bulunur. Dokuz genelindeki katedrallerde el üstünde tutulurlar. Bunu bilmemene şaşırdım."

Başpiskos piposunu şiddetle emdi.

"Yaygın bir uygulamadır," dedi hadımağası yumuşak bir sesle. Tiz sesi sahile vuran dalgaların gürültüsünde neredeyse kayboluyordu. "Anavatanımda, doğar doğmaz yaratılan ve Gurla yargıçlarına hizmet eden koskoca bir hadımağası kastı vardır. Haremler ile mahkemelerde hizmet verirler ve efendilerinin her isteğini yerine getirirler." Leydi Winceslav'ı süzdü. "Akla gelebilecek her isteğini."

"İğrenç," dedi Leydi Winceslav, başını öteye çevirerek.

Tamas sohbeti tek kelime etmeden dinledi. Konsey kimi zaman eğitime veya adaba zerre kadar önem verilmeyen yatılı bir okula yazdırılmış çocuklar gibi davranma meraklısıydı. Uyumsuz bir grup olduklarına şüphe yoktu. "Tüm bunlar çok ilginç," dedi feldmareşal, "fakat elçi buraya ulaştı. Onu bizzat karşılayacağım. Yalnız başıma. Daha karaya ayak basmadan konuyu İtilaflar'a getireceğinden eminim. Ona antlaşmalarını alıp kıçına sokmasını söyleyeceğim."

"Bir bayanın cazibesine daha iyi karşılık vereceğini düşünüyorum," dedi Leydi Winceslav.

"Bahse varım öyle düşünürsün," diye söylendi başpiskos. Benim burada söyleyecek hiçbir şeyim yok. Kilise, Dokuz'daki savaşlar konusunda tarafsızdır."

"Sarsılmaz desteğin gözlerimi yaşartıyor," dedi Tamas. "Kez taleplerde bulunacak. Mümkün olursa barışı yeğlerim. Tek soru, ne kadar ayak direyeceğimiz. İtilaflar hiçbir şekilde mevzubahis edilmeyecek. Kez'in bu ülkeyi elimizden almasına izin vermeyeceğim. Ricard?"

"Çıkacak bir savaş Addeniz'deki ticareti durma noktasına getirir," dedi Ricard Tumblar. "Sendika bu fikirden hoşlanmıyor. Öte yandan fabrikalar tam kapasite çalışarak mühimmat, giysi ve konserve gıda üretiminde binlerce kişiyi istihdam eder. Öyle bir şey Adopest sanayiine büyük bir nimet olur. Buna bir de kentin yeniden inşası eklendiğinde Adopest'teki işsizlik sorununu tümüyle çözebiliriz."

"Ekonomiyi düzeltmek için bir savaş çıkarmak," diye mırıldandı Tamas. "Keşke mesele o kadar basit olsaydı. Leydi?"

"Fedailerim emrine amade."

Tabii Adro'da subaylarına verilecek toprak kalmayana kadar, diye içinden tahmin yürüttü Tamas.

Hadımağası omuz silkti. "Efendimin savaşa yönelik bir görüşü yok."

"Çeteleri dizginler mi?" diye sordu Tamas. "Adopest savaşa girdikten sonra kendi kendini parçalarsa mücadelemiz daha başlamadan biter."

Hadımağası piposundan bir nefes çekti. "Mâlik ortamı… kontrol altında tutacaktır."

"Şansölye Vekili?" dedi Tamas.

Yaşlı adam efkârlı gözlerle denize baktı ve bir parmağını yüzündeki örümceğimsi doğum lekesinde gezdirdi. "Marazlanma'dan beri Dokuz'da gerçek bir savaş yaşanmadı. Ümidim barış ama…" Bitkince alnını sildi. "Ipille açgözlü bir adam. Yapılması gerekeni yap."

Son konuşan vekilharç oldu. Ondraus hesap defterini cebine koydu, sonra da burnunun ucundaki gözlüğü aldı ve katlayıp pardösüsüne soktu. "Manhouch'un Kez'e olan borcunu ödememiz, iki yıllık bir savaş vermemizden daha pahalıya patlar. Çukura kadar yolları var."

Sabon kahkahalara boğuldu. Ricard ile hadımağası sırıttılar. Tamas kıkırdamamak için kendini

zor tuttu ve vekilharca kafa salladı. "Uzman görüşünüz için teşekkürler, bayım."

Tamas elçiyi karşılamak üzere rıhtıma yollandı. Cebinden bir barut kartuşu çıkardı, ambalajını nazikçe açtı ve birazını dilinin üstüne serpti. Gücün cızırtısını, bir barut transıyla gelen o bilinç taşkınını hissetmesi uzun sürmedi. Gözlerini yumdu. Yürüdükçe, bir ayağını diğerinin önüne attıkça altındaki rıhtım kalasları gıcırdıyordu. Tekneye yirmi adım kala gözlerini açtı.

Şalupadan küçük bir heyet indi. Zebellahlar yukarıdaki rıhtıma sıçradılar, sonra da dönüp soyluların çıkmasına yardım ettiler. Sihirle çarpıtılmış kasları pardösülerinin altında kalın yılanlar gibi kıvrılıyordu. Zebellahların hepsi de iri yarı adamlardı. Bazıları Tamas'tan neredeyse iki baş daha uzundu ve bir çatışmada her biri on askere bedeldi. Tamas'ın tüyleri ürperdi.

Gözünün korkutulmasına izin vermeyecekti. Kez yaklaşan pazarlıklarda her ne derse desin Tamas'ın soğukkanlılığı elden bırakmaması lazımdı. Karşı taraf tehditler ve hakaretler yağdıracak, Tamas da hepsini sineye çekecekti. Burada izlenecek en iyi yol savaş değildi. Barış için çabalayacaktı ama öyle yaparken ülkesini peşkeş çekmeyecekti.

Heyettekiler teker teker rıhtıma çıktılar. Kalabalık grubun tamamı soyluların o pahalı giysilerini kuşanmıştı. Tamas'ın gözü yukarı uzanıp bir Zebellah'ın elini tutan beyaz bir İmtiyazlı eldivenine takıldı. Üçüncü gözü ona tek bir sihirbaz olduğunu söylüyordu. Tamas derin bir nefes alarak duyularını yaydı. Bu İmtiyazlı pek güçlü sayılmazdı ama bir el hareketiyle binaları yıkabilen kişilerden bahsederken böyle bir ifadenin fazla bir anlamı yoktu.

İmtiyazlı rıhtıma ayak basıp ceketini düzeltti. Heyetindeki birinin sözlerine güldü ve tek başına Tamas'a doğru ilerledi.

Tamas titrememeleri için ellerini arkasında kavuşturdu. Kalbinin kulaklarında gümbürdediğini hissediyor, görüş alanının kenarları kızıla çalmaya başlıyordu. Omzunu silkerek Sabon'un elini üstünden attı.

Nikslaus.

Bir İmtiyazlı'nın narin ellerine ve küçük gövdesinin üstünde sürekli sallanırmış gibi gözüken aşırı büyük bir kafaya sahip olan Dük Nikslaus ufak tefek bir adamdı. Kısa, kürklü bir kep takmış ve siyah, düğmesiz bir pardösü giymişti. Tamas'ın bir adım uzağında durup elini uzatırken ağız kenarlarında alaycı bir ifade vardı.

"Görüşmeyeli çok oldu, Tamas," dedi.

Tamas düşünmesine bile fırsat kalmadan dükün gırtlağına yapıştı. Nikslaus'un gözleri pörtledi, ağzı hafifçe aralandı. Tamas onu tek eliyle rıhtım kalaslarından kaldırdı. Nikslaus'un elleri boşlukta çırpındı. Herhangi bir sihir salıverilemeden önce Tamas onları tokatlayarak savuşturdu. Zebellahların koşarak geldiklerinin, kendi korumalarının arkadan alelacele yaklaştıklarının ve Sabon'un tabancalarını kurarken çıkan tıkırtının hayal meyal farkındaydı. Nikslaus'u sertçe sarstı.

"Ipille pazarlık için yollaya yollaya bunu mu yolladı?" diye sordu Tamas. "Beyaz bayrakları bu mu? Ülkeme tekrar ayak basarsan seni kendi ellerimle Samurdişi'nin kulesine çivileyeceğimi söylemiştim."

"Savaş," diye hırıldadı Nikslaus.

Tamas tutuşunu gevşetti.

Nikslaus derin bir nefes aldı. "Savaş riskine giriyorsun!"

"Buraya ne cesaretle gelirsin?" dedi Tamas. "Ipille yılanını göndererek *zaten* savaş ilan etti."

Nikslaus'u rıhtıma fırlattı. Dük ellerini sessizce oynatarak kalasların üstünde geri geri sürüdü. Tamas parmağını ona doğrulttu. "En ufak bir girişimde bulunursan Damgalılarım seni vurup öldürürler."

"Bu ne cüret?" dedi Nikslaus. "Ziyaretimiz iyi niyetliydi!"

"İyi niyetini al da başına çal, solucan! Ülkemden defol. Efendin İtilaflarla kıçını silsin."

"Bu savaş demektir!" diye haykırdı Nikslaus.

"Savaş!" Tamas cebinden bir avuç barut kartuşu çıkarıp elinde ezdi. Yere dökülen barutları tutuşturdu ve enerjiyi yönlendirdi. Altındaki rıhtım kalaslarının yukarı doğru patlamasıyla dük havaya fırladı ve taklalar ata ata suya düştü. Zebellahlar onun peşinden suya daldılar ve Tamas dükün yardım çığlıklarını duymazdan gelerek hızla arkasına döndü.

"Çukur aşkına, o da neydi öyle?" diye bilmek istedi başpiskos.

Tamas adamı iterek yere düşürdü. Konseyin geri kalanı ağızları bir karış açık bakakaldılar. Tamas kumsaldan deniz fenerine çıkarken her birinin bakışlarını sırtında hissedebiliyordu. Barut transıyla hassaslaşan kulaklarına Sabon'un sesi çalındı.

"Üstüne varmayın," dedi Sabon konseyin geri kalanına. "Karısının kellesini uçuran adam oydu."

* * *

Adamat yirmi dakika boyunca Halk Arşivleri'nin kapısını yumruklamasının ardından nihayet çekilen sürgülerin sesini duydu. Koca kapı kanatlarından biri açıldı ve genç bir kadının fener ışığıyla aydınlanan yüzü karşısında belirdi.

"Kütüphane kapalı." Kanat tekrar kapanmaya başladı.

Adamat ayağını araya soktu.

"Saat sabahın üçü," dedi kadın.

"Arşivlere erişmem lazım."

"Şansına küs. Kapalıyız." Kadın kapıya biraz daha açtı, sonra da hızla Adamat'ın ayağına çarptı.

"Of. SouSmith, sana zahmet bir el atar mısın?"

SouSmith kapıya yüklendi. Genç kadın fenerini iki yana sallayarak geri geri sendeledi.

"Muhafızları çağıracağım!" dedi görevli, Adamat içeri adım atarken. Müfettiş, SouSmith'e kütüphaneye girip kapıyı arkasından kapatmasını işaret etti.

"Zahmet etme," dedi Adamat. "Feldmareşal Tamas'tan yazılı bir fermanım var." Aslında yoktu ama kadın bunu bilmiyordu. "Sadece biraz araştırma yapmam gerekiyor. Sabah kütüphane açılmadan evvel gitmiş olacağım."

"Bir ferman mı? Ver de bakayım."

Adamat soruşturmasında ilk defa olmamak üzere Faye'i kentten gönderdiği için derin bir özlem duydu. Karısı pek çok dosta sahipti ve saat kaç olursa olsun onu Arşivler'e sokabilirdi. Fakat şu an için Adamat'ın zorbalığa başvuracak kadar alçalmaktan başka çaresi yoktu.

Adamat karşısındaki yabancıyı dikkatle süzdü. Kadın çoğu kişinin bir kütüphaneciden bekleyeceği gibi değildi. Sapsarı kıvırcık saçları açıktı ve çok gençti. Neredeyse fazla genç. Yaşı on

altıdan büyük olamazdı. “Kimsin sen?” diye ona sordu.

Kadın otoritesini haklı çıkarmaya alışkın biri gibi dik durdu. “Gece kütüphanecisiyim! Kitaplıklarla ilgilenir ve araştırmalar yürütürüm.”

“Eh, madem öyle, bayan, Halk Arşivleri’ne nereden finansman sağlandığını biliyor musun?”

“Kral… ah. Asilzade bağış- ah.”

“Peki sence ajanlarından birinin devlet güvenliğini yakından ilgilendiren bir araştırmadan geri çevrildiğini öğrenmek Feldmareşal Tamas’ın hoşuna gider mi? Sence ajanı bu kadar kötü muamele görürken Halk Arşivleri’nin finansmanını destekler mi? Unutma ki o finansman pekâlâ başka bir kütüphaneye, mesela yolumun çok dışında olmasaydı şu an rahatlıkla erişebileceğim Adopest Üniversitesi Kütüphanesi’ne aktarılabilir.”

Gece vardiyasının verildiği çalışanlar genellikle kolayca ikna edilebilirlerdi. Öyleleri pek akıllı kişiler arasından seçilmezdi. Bu seferkiyse Adamat’ın ağzından çıkan her kelimeyi dikkatle dinliyor, Adamat bunu kadının gözlerinden okuyabiliyordu. Neyse ki argümanı kulağa mantıklı geliyordu.

“Pekâlâ,” dedi kadın. “Ama sadece birkaç dakikalığına.”

Adamat onu arşivlere kadar takip etti. Duvarlarda birkaç fener asılıydı; fakat yalnızca yolu aydınlatmaya yetecek kadar. Yangın tehlikesi kütüphanelerde çok ciddiye alınırdı. Adamat okuma masalarına ulaştığında durakladı.

“Kitaplıklarla ilgilendiğini söylemiştin, değil mi?”

“Kütüphanecilerin bir görevi de odur.”

“Yani kitapları yerlerine sen kaldırıyorsun?”

“Elbette.”

“Yaklaşık on gün önce şu masaya bırakılmış bir kitap yığınını hatırlıyor musun? Bu dediğim, Tamas kütüphaneyi kral yanlılarından geri aldığı sıradaydı.”

Genç kadın onu bir adım geriletecek kadar süratle döndü.

“O kitaplar tahrip edilmişti,” dedi, bir parmağını adamın burnunun altında sallayarak. “Yoksa sen mi yaptın?”

Adamat arkasındaki SouSmith’ten gelen homurtulu bir kahkaha işitti. “Hayır,” dedi iç geçirerek. “Bak, bu çok önemli. O kitaplar şimdi nerede?”

Kadın en az bir otuz saniye daha onu kötü kötü süzdü. “Bu taraftan,” dedi soğuk bir üslupla. “Onarılmaya götürüldüler.”

Adamat genç kadının peşinden kütüphanenin arka odalarından birine gitti. Odanın köşesine bir onarım bankı kurulmuştu. Kütüphanecilerin sayısız saatler boyunca üstünde otura otura ahşabını ayna gibi parlattıkları bank iyice yıpranmıştı. Bankın dört bir yanında, kapaklarının veya sırtlarının onarılmayı beklediği yırtık ve eski kitap yığınları duruyordu. Rozalia’nın o gün okudukları, yığınların sonuna yakın bir yere güzelce istiflenmişti. Adamat banka oturup ilk kitabı eline aldı.

Orada “sadece birkaç dakikalığına” kalmayacağı anlaşıldığında kütüphaneci gönülsüzce onu kendi haline bıraktı. Kusursuz bir hafızaya rağmen okumak sayfalara şöyle bir göz gezdirmekten fazlasını gerektirse de paragrafları hızlı hızlı atladı. Ancak oda fenerlerden gelmeyen ilk ışıkları almaya başladığı ve beşinci kitap da bittiği zaman tatmin oldu. Kitaplardan üçünü kollarında topladı ve SouSmith’i uyandırdı.

“Tamas’ı görmemiz gerekiyor,” dedi.

Halk Arşivleri, Soylular Evi’nden yalnızca yirmi dakikalık yürüyüş mesafesindeydi. Adamat şehir merkezinden geçerken hayrete kapıldı. Ana caddelerdeki molozlar kaldırılmış, depremde zarar gören binalar temelli yıkılmış ve yeniden inşa hazırlıklarına çoktan başlanmıştı. Gazetelerde Soylu Emek Savaşçılarımın restorasyon çalışmalarına yardım için elli bin erkek ve kadını işe aldığı yazıyordu.

Adamat neredeyse derhal feldmareşalin huzuruna alındı. En üst kata çıktıklarında da kapıdan girerken yere düşmesine ramak kaldı. Koyu renk saçlara ve göğsüne iğnelenmiş bir barut büyücüsü broşuna sahip genç bir kadın onu itip geçti. Kadının ağzı sert bir çizgi şeklinde kasılmış, bağırmaktan yüzü kızarmıştı. İçerisi, başka herhangi bir yerde olmaya can atarmış gibi gözüken insanlarla doluydu. Adamat Tamas’ın konsey üyelerinden ikisini tanıdı; kent vekilharcı ve şansölye vekili. İki adam ve bir kadın Adom’un Kanatları’nda tuğbaydı. Yüzbaşı veya üstü rütbede yarım düzine Adro askeri kenardaki bir masanın etrafına dizilmişti.

Çalışma masasının arkasında oturan Feldmareşal Tamas başını ellerinin arasına almıştı. Adamat içeri girdiğinde kafasını kaldırdı. Az önce birine bas bas bağırmış gibi bir hali vardı.

“Bana verilecek bir raporun mu var?” diye, şaşırtıcı derecede sakin bir sesle sordu.

“Evet.” Adamat kollarındaki kitapları gösterdi. “Ve daha fazlası.”

Tamas başıyla balkonu işaret etti. “Bana bir dakika müsaade edin,” dedi subaylarına.

Dışarıda güneş ışıl ışıldı. Esinti Adamat’a daha kalın bir ceket giymiş olmayı diletti. Bulundukları yer sokak seviyesinden daha rüzgarlıydı.

“Neler öğrendin?”

Adamat kitapları kenara koydu. “Kresimir’in Yemini.”

“Eee?”

“Güney Turna Dağ Bekçileri’nden yeni döndüm. Orada İmtiyazlı Borbador’la, yani Manhouch’un saltanat firkasının geriye kalan son üyesiyle konuştum.”

“*Eski* üyesiyle,” diye düzeltti Tamas. “Borbador sürgün edilmişti. Yoksa diğerleriyle beraber isimsiz bir mezarda gömülü olurdu.

Adamat yüzünü ekşitti. “O konuya az sonra döneceğim. Yemin’den bahsettiğimde Bo bana güldü. Bunun saltanat firkası üyelerinin birbirlerine aktardıkları eski bir efsane olduğunu söyledi. Kresimir, soylarının ebediyen hüküm süreceğine dair Dokuz’un ilk krallarına yemin etmiş. Soyları kurutulursa bizzat gelip intikam alacakmış.”

“Çocukları korkutmak için uydurulmuş bir peri masalı,” dedi Tamas.

“Bo da aynı şeyi söyledi. Krallar saltanat firkalarını hizada tutmak amacıyla efsaneyi yaygınlaştırmışlar. Kresimir gittikten sonra İmtiyazlıların iktidarı gasp edeceklerinden korkmuşlar.”

“Bunun doğru olmasına ihtimal veremem. Hangi eğitimli adam böyle bir masalı ciddiye alır ki?”

“Belli ki, saltanat firkasının yaşlıca üyeleri.”

Tamas cevap karşısında homurdandı.

“Öğrendiklerim beni düşündürdü,” dedi Adamat. “Bo, kralların saltanat firkalarını hizada tutacak daha başka yollara — Kresimir’in Yemini’ni gereksiz kılacak yollara— sahip olduklarına yönelik üstü kapalı bir imada bulundu.”

İşte bu açıklama Tamas'ın ilgisini çekti. "Devam et."

Adamat kitaplardan birini aldı. Önceden işaretlediği sayfayı buldu ve kitabı Tamas'a verdi. Feldmareşal okumayı bitirdiğinde ona ikinci kitaptaki başka bir bölümü, sonra da sonuncudaki bir başkasını gösterdi.

Son kitabı geri verirken Tamas'ın yüz ifadesi endişeliydi.

"Bir gaes,"[4] dedi.

"Bir tür zorlayıcı. Her Saltanat İmtiyazlısı'nda varmış. Kralları öldürülürse kendilerini intikam almak zorunda hissederlermiş. Görevlerini başarana veya canlarından olana kadar da bu his güçlendikçe güçlenirmiş. Gaes bir iblis yakutuyla temsil edilirmiş; yani İmtiyazlı'nın üstünde taşıdığı ve asla çıkaramadığı büyük bir pırlantayla. Bo'yla konuştuğumda onun bir kolyeyi devamlı kurcaladığını gördüm. Bir de bu var." Adamat üçüncü kitabın başka bir sayfasını açıp Tamas'a uzattı.

Tamas okurken kaşlarını çattı. Bitirdiğinde kitabı kapattı ve Adamat'a geri verdi. "Yani gaes kalıcı. Hiçbir şey onu bozamaz. Sürgün edilmek veya saltanat firkasından çıkartılmak bile."

"Evet. Son bir şey daha," diyen Adamat çabucak Rozalia'yla olan karşılaşmasını ve kadının Bo'ya gönderdiği mesajı açıkladı. "Bo mesajı duyar duymaz Dağ Bekçileri karargâhına koştu. Bunun ne anlama geldiğini sormak için gidip onu bulduğumda da benimle görüşmeyi reddetti. Bir saat sonra, onu Güney Turna'nın kuzey kapısından çıkarken gördüm."

"Kuzey kapısı…?" dedi Tamas.

"Dağ kapısı. Hacıların Güney Turna'nın zirvesine ulaşmak için kullandıkları kapı. Rivayete göre Kresimir dağa ilk orada ayak basmış. Yukarı çıkan tek yol orası."

Tamas balkon korkuluğuna yaslanarak güneşe doğru baktı. "Tüm bunlar hakkında sen ne düşünüyorsun?"

Dağdan yaptığı beş günlük dönüş yolculuğu boyunca bu soru Adamat'ın aklından bir an olsun çıkmamıştı. "Ben mantıklı bir adamım, bayım. Modern bir adam. Sihirbazların son sözleri içimi titretse de bunu ciddiye almam mümkün değil. Hepsi de baştan sona palavra, iddialar leş gibi din kokuyor. Saltanat firkalarının beş yüz yıl önce Kresimir Kilisesi'yle aralarına mesafe koymalarının geçerli bir sebebi vardı."

"Aynı fikirdeyim," dedi Tamas. "Peki ya şu gaes meselesi?"

"Din ayrı şeydir, sihir ayrı. Bunu ikincil kaynaklardan doğruladım," dedi Adamat, kitap yığınını işaret ederek. "Sihir son derece ciddi bir meseledir."

"Anlaşılan her şeye rağmen Borbador'un canını bağışlayamayacağım." Tamas'ın yüzünde beliren ızdırap ifadesi o kadar çabuk kayboldu ki Adamat hayal gördüğünü sandı. Feldmareşal onu tepeden tırnağa süzdü. "Takdire değer bir iş çıkardın," deyip elini uzattı, "İsteğimi fazlasıyla yerine getirdin."

"Soruşturma boşa çıktığı için üzgünüm," dedi Adamat, feldmareşalin elini sıkarak.

"Üzülmeye hiç gerek yok. Ortada ciddi bir şey olmadığını bilmek, bir şey olup da bilmemekten iyidir. Ücretini vekilharçtan alabilirsin. Pintilik etmeyeceğinden emin olacağım, iyi günler."

* * *

Taniel elinde bir tabancayla silkinerek uyandı. Başında dikilen surete odaklanmak için çabaladı.

“Onunla uyumaya devam edersen birini ayağından vuracaksın.

Taniel kendini tekrar yatağına bırakıp tabancayı yere bıraktı.

“Ne istiyorsun?”

Tamas odadaki tek sandalyeyi çekip oturdu ve çizmelerini Taniel’in yatağının kenarına dayadı. “Babanla böyle konuşman doğru değil.”

“Çukura kadar yolun var.”

Kısa bir sessizlik yaşandı. Taniel zar zor düşünebiliyordu. Dün gece barut çekmemek için uğraşmış, gidip barut boynuzunu aramadan önce ancak sabahın ikisine kadar direnebilmişti. Ka-poel boynuza ek olarak onun içi barut dolu enfiye kutusunu ve tüm yedek kartuşlarını saklamıştı. Tabancası bile dolu değildi. Vahşi kaltak, ne olacak. Taniel’in içi daha yeni geçmişti.

“Vlora seni arıyordu.”

“Umurumda değil.”

“Ona nerede olduğunu söylemedim.”

“Umurumda değil.”

“Dük Nikslaus’u Addeniz’e attım.”

Taniel gözlerini açıp doğruldu. Babası tırnaklarını temizliyordu. Keyifli bir hali vardı.

“Galiba bir savaş çıkardım,” dedi Tamas.

“Kafasını uçurmalıydın. Addeniz o herife çok hafif.”

Tamas derin bir nefes aldı. “Hayır, asıl bir mermi çok hafif. Nikslaus’un acı çekmesini, küçük düşmesini istiyorum. Ve bunun uzun sürmesini istiyorum.”

Taniel homurdanarak onayladı.

“Önceden planlanmıştı,” dedi Tamas.

“Ne planlanmıştı?”

“Kral Ipille’in Nikslaus’u yollaması. Öfkelenmemi istedi. Onu dövmemi veya öldürmemi istedi. Savaş çıkarmak için bir bahane arıyordu.”

“Sen de öyle. Başından beri onlara saldırmak istiyordun.”

“Düşünüyordum,” dedi Tamas. “Son birkaç aydır. Savaştan kaçınmamız gerektiğini düşünüyordum. Özellikle de depremden sonra. Ülkemizi yeniden inşa etmemiz, halkımızın karnını doyurmamız lazım. Ama artık çok geç.”

“Onlarla baş edebilir miyiz?” Taniel’in zihni açılmaya başlıyordu. Bu hiç iyi değildi. Başı bir demirci çekiciyle dövülüyor gibiydi.

“Belki,” dedi Tamas. “Kilise taraf tutmakla tehdit ediyor. Daha doğrusu Kez’in tarafını tutmakla. Nikslaus’u Addeniz’e atmamdan hoşlanmadılar. Charlemund olacak o şımarık lavuk onları aksi yönde ikna etmeye çalışacakmış. Ona inanıyorum, inanmak zorundayım. Ne de olsa başpiskosluğa yükselmeden önce Adrolu’ydu.”

Taniel bacaklarını yataktan indirirken kendini inlemekten alamadı. Tüm vücudu ağrıyordu. Başı da. Üniversitede hayatını kurtaran şey ister şans, ister sihir, ister başka bir halt olsun, onu daha sonra gelen ızdıraptan esirgememişti.

“Yeni bir aşçıbaşım var,” dedi Tamas.

Taniel babasını uzun uzadıya süzdü. Bundan ona neydi? Bedeninde ağrımayan yer yoktu. Tek isteği baruttu ama Pole hepsini gizlemişti.

"Adom'un yeniden doğmuş hali olduğunu söylüyor," diye sözlerini sürdürdü Tamas. "Onu tutuklatmam gerekirdi ama aşçılığı harikulade. Dedikodulara bakılırsa alayların yarısının yemeğini o pişiriyormuş. Nasıl yapıyor bilmiyorum ama askerler ondan hoşlanıyorlar. Bir savaş başlatmak üzereyim ve kaçık bir aşçı, ordudaki en gözde adam olmak üzere. Üstelik…"

"Çıkar ağzındaki baklayı," dedi Taniel.

"Ne baklası?"

"Gevezelik ediyorsun. Yalnızca benden yapmaya yanaşmayacağım bir şey istemek üzereyken gevezelik edersin."

Tamas suspus oldu. Taniel babasının kendi içinde çekişmesini seyretti. Yine de duyguları Tamas'ın yüzüne neredeyse hiç yansımadı. Babasıyla yalnız kalmayalı… kaç yıl olmuştu, dört mü? Ona Fatrasta'dan getirdiği testere kabzalı düello tabancalarını üzerinde taşıdığı dikkatinden kaçmadı. Görünüşe bakılırsa her iki silah da epeyce kullanılmıştı.

Tamas gevrek gevrek gülmeyi bırakıp derin bir nefes aldı ve gözünü tavana dikti.

"Bo'yu öldürmen gerekiyor."

"Ne?"

Tamas gaesten bahsetti. Bol bol ayrıntıya girdiği açıklaması uzundu. Taniel onu yarım yamalak dinledi. Bir müfettişten ve bir anttan bahsedildi. Taniel babasının ses tonundan bunları söylemek istemediğini, vazifesinin onu mecbur bıraktığını görebiliyordu.

"Neden ben?" diye sordu, feldmareşal nihayet sustuğunda.

"Sabon'un ölmesi gerekseydi bunu bizzat yapacak kadar ona saygı gösterirdim. İşi başka birine yaptırsaydım kendimi bir korkak gibi hissederdim."

"Peki, sahiden en yakın dostumu öldürebileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum, Bo çok güçlü. Seni yalnız göndermeyeceğim."

"Öyle demek istemedim. Bo'yu vurabileceğimi biliyorum. Hatta benden bir saldırı beklemeyeceği için muhtemelen işi bir tabancayla bitirebilecek kadar ona yaklaşabilirim. Ama böyle bir şeyi kabullenebileceğime cidden inanıyor musun?

"Yapabilir misin?"

Taniel ellerine baktı. Bo'yu en son iki sene önce, Fatrasta ya giden gemiye bindiği gün görmüştü. Bo onu yolcu etmeye gelmişti. Lâkin, dostlarından biri eksilse ne çıkardı? Dünya artık daha farklıydı. Şimdiye kadar düzinelerce adamın canını almıştı. Nişanlısı başka biriyle yatmıştı. Artık ülkesinin bir kralı yoktu. Bo'nun aynı kaldığı ne malumdu?

Taniel yumruklarını sıktı. Buna nasıl cüret edebiliyordu? Tamas ne cesaretle buraya gelip böyle bir şey istiyordu? Taniel bir asker olmasına askerdi ama Tamas'ın oğluydu da. Tamas bu durumu zerre kadar umursuyor muydu? "Olmaz," dedi Taniel. "Bunu benden bir oğul olarak istiyorsan yapmam. Ama bir barut büyücüsü olarak emir veriyorsan… İşte o zaman yaparım."

Tamas'ın yüz ifadesi sertleşti. Kendisine meydan okunduğunun farkındaydı. Taniel'in babası meydan okumalara sıcak bakmazdı. Feldmareşal ayağa kalktı.

"Yüzbaşı, senden Güney Turna Dağ Bekçileri'nde görev yapan İmtiyazlı Borbador'u öldürmeni

istiyorum. Delil olarak üstünde taşıdığı pırlantayı getir.”

Taniel gözlerini yumdu. “Emredersin, komutanım.” Vay namussuz vay. Sahiden de oğluna en iyi dostunu öldürtecekti. Taniel görevini tamamladığında geri gelip Tamas’ın da başına bir kurşun sıkması gerekip gerekmeyeceğini düşündü.

“Julene’i yanına veriyorum.”

Taniel’in gözleri açılıverdi. “Hayır. Onunla çalışmam.”

“Niyeymiş?”

Çok pervasız. Ortağının ölümüne sebep oldu. Neredeyse beni de öldürtecekti.”

“O da senin hakkında aynı şeyleri söyledi.”

“Ona benden daha çok mu güveniyorsun?”

“Sen düşmanın elini kolunu sallaya sallaya gitmesine göz yumduktan sonra Julene gelip bana rapor verme nezaketini gösterdi.”

“O İmtiyazlı hepimizi öldürecekti,” dedi Taniel.

“Görevini aldın.” Tamas arkasına dönüp kapıya yollandı. “Damgalı Taniel, emirlerini yerine getir. Sonra da… kişisel sorunlarını çözmek için biraz izin kullan.”

Kişisel sorunlar mı? Taniel dişlerini gösterdi. Kolunda bir şey hissedince aşağı baktı. Burnundan neredeyse kanlar fışkırıyordu. Küfrederek bir havlu arandı. Bunu ne geçirirdi? Ah evet, biraz karabarut…

BÖLÜM 15

Soylular Evi'nin altında, kanalizasyon sisteminden bile daha derinlerde, Demir Kral hüküm sürerken en yoğun günlerini yaşamış bir oda vardı. İmtiyazlı sihri küf kokusunu ve karanlığı uzak tutar, büyüleri yapan adamlar öldükten çok sonra bile duvarların su sızdırmasını engellerdi. Elli adım genişliğindeki ve on adım yüksekliğindeki odanın beyaz sıvalı duvarları, o tür şeylere önem verenlerce uzun zaman önce yitip gittiği zannedilen goblenlerle kaplıydı. Masalar ve sandalyeler, yatak niyetine kullanılabilen kanepeler, kasalar dolusu konserve gıda ve ipek perdelerin arkasına gizlenmiş su fıçıları vardı.

Manhouch bile babasının acil durum sığınağını bilmiyordu; orayı veya Soylular Evi'nin altından oraya nasıl ulaşılacağını, Tamas dahil, Demir Kral'ın en yakın danışmanlarından sadece birkaçı bilirdi. Demir Kral hayattayken halkın kendisine karşı ayaklanacağından ya da casuslarının bıçaklarını bir gün hükümdarlarına doğrultacaklarından paranoyaklık düzeyinde çekinmişti. Tamas da buna istinaden XII. Manhouch'un tahta çıkmasıyla birlikte odanın hiçbir şekilde kullanılmadığı anlaşılınca kralı devirmenin orada planlanmasını uygun bulmuştu.

Darbenin ardından Tamas'ın işbirlikçiler konseyi, bir hükümete yakışır şekilde, toplantılarını çok daha münasip bir yere, Soylular Evi'nin yükseklerdeki ikinci katına taşımıştı. Yine de Tamas biraz sükûnete ve tenhalığa kavuşabileceği bir yer olarak odayı hala kullanmaktaydı. Olem ile Sabon da dahil personelinden hiç kimse onu orada bulabileceğini bilmezdi. Zaten yakında tekrar yukarı çıkacaktı.

Tamas kucağında bir kase kabak çorbasıyla -mutfaktan geçerken Mihali bir tek onu almasına izin vermişti- ve elinde Surkov Pasajı'nın minyatür bir haritasıyla sandalyelerin en rahatına kurulmuş, çoraplı ayaklarını bir pufun üstüne uzatmıştı. Boştaki eli tazılarından birinin başını nazikçe okşuyor, zahmetine karşılık düzenli aralıklarla yalanmaya tabi tutuluyordu.

Tamas haritayı yakından inceledi. Dük Nikslaus'u Addeniz'e atmasının üzerinden üç gün geçmişti. At değiştirerek ve hiç uyumayarak Surkov Pasajı'ndan -dağlardan geçerek Adro ile Kez'i birbirine bağlayan ince vadiden- Adopest'e üç günde ulaşılabilirdi. Tamas bir saatten kısa bir süre önce Kez ordusunun Budwiel'in dışında toplandığını haber almıştı. Kez sınırına kurulu Budwiel kenti Surkov Geçidi'nin hemen girişinde yer alıyordu.

Nikslaus ile heyeti bir aldatmaca, Ipille'in önceden planladığı bir savaşın bahanesiydi. Kez istilayı aklına koymuştu. Lâkin Surkov Pasajı'ndan geçmeleri için yüz bin adam gerekirdi. Koridora boylu boyunca askerler ve topçu istihkamları yığılıydı. Tabii hedefleri Surkov değilse iş değişirdi.

Tamas haritayı bıraktı ve çorba kâsesini yakındaki bir masaya taşıdı. Pitlaugh hafif bir hırıltı çıkararak yavaşça uzaklaştı. "Şışt," dedi Tamas tazıya, sonra da gidip daha büyük bir harita aldı. Bu seferki, güney Adro'nun tamamını gösteriyordu.

Kez'in yaz boyunca uğraşmadan bütün bir orduyu geçirebileceği kadar büyük tek dağ geçidi Güney Turna'ydı. Acaba öyle bir girişimde bulunurlar mıydı? Komutanları daha az adamın koruduğu daha küçük darboğazların Surkov Pasajı'ndan daha iyi bir hedef olduğuna karar verirler miydi? Haritada Addeniz'in alt tarafına; nehir deltasının yanında, Addeniz'in Kez'e bağlanan tek limanının olduğu köşeye göz attı. Düşman su üstünden gelmeyi deneyebilirdi ama Kez'in Addeniz'de doğru

düzgün bir donanması yoktu. Tamas iç geçirdi, haritayı katladı ve tekrar sandalyesine oturdu. Aşağıdaki Hrusch'a baktı. Tazı başını kaldırıp yan yatırarak sahibinin bakışlarına karşılık verdi. Kesik kesik nefes alırken gerdanıyla tebessüm eder gibiydi.

Ipille'in aklından ne geçiyor olabilirdi? Kez'in asker sayısı Adro'nunkinin beş katıydı, lâkin Adro pek çok avantaja sahipti: sanayi, daha kabiliyetli komutanlar, Dağ Bekçileri. Ayrıca tüm darboğazlar Adro'nun kontrolündeydi.

"Buraya gelirken Olem'i de yanımda getirmeliyim," dedi Tamas köpeğe. "Konuşabileceğim biri olduğunda daha iyi düşünüyorum." Tabii o zaman içerisi leş gibi sigara kokardı. Tamas eğilerek Mihali'nin azıcık esmer şeker tadı içeren, süt gibi tatlı çorbasından bir kaşık daha aldı. Şimdiye kadar bunun gibisini hiç içmemişti.

O sırada odanın karşı tarafından, kapının yakınından gelen bir tıkırtı duydu. Odaya çıkan koridorlar tek yönlü dehlizlerle ve sahte duvarlarla, dönemeçlerle ve gizli kapılarla son buluyordu. Tüm bunlar azimli bir şahsın bile kafasını karıştırmak ve şevkini kırmak için ye terliydi. O nedenle Tamas doğrulup otururken ve çizmelerini giyerken şaşırmadan edemedi. Ayağa kalkıp kapıya doğru döndü, gömleğini düzeltti ve bir elini uzatarak Hrusch'un iniltilerini susturdu .

Kapıdan giren yaratık karşısında kalp atışları hızlanıverdi. Konuğu bir adamdı; veya eskiden öyleydi. Üstündeki uzun, koyu renkli ceket ve silindir şapka çarpıklıklarını gizlemeye yetmiyordu. Kalın, güçlü kollara ve bacaklara sahip bir kamburdu. Aşırı büyük, deforme bir alm olmasaydı neredeyse yakışıklı sayılacaktı. Yüzünde hiç kıl yoktu ve başının iki yanından cansız sarı saçlar dökülüyordu.

"Zebellah," dedi Tamas, sesinin sakinliğine şaşırarak. Zebellahlar genellikle Kez İmtiyazlıları'nın angarya işlerinde kullanılırlardı fakat yüzlerce yıl evvel Kez saltanat fırkası tarafından tek bir amaçla yaratılmışlardı: barut büyücülerini öldürmek.

Tamas'ın ne bir tabancası vardı ne de bir tüfeği. Kılıcı yanındaydı ama o tür silahların bir Zebellah'a karşı ne kadar az etkili olduğunu iyi bilirdi. Tüm Adro'daki en güvenli mekân da olsa, herhangi bir yere muhafızsız giderek aptallık etmişti. Ceplerini yokladı. Üstünde hiç barut kartuşu yoktu; barut dolu sahte purolarını içeren lüks puro kutusu bile. Onlar ceketinde kalmıştı. Odanın karşısında, Zebellah'ın yanındaki bir askılıkta asılı ceketinde.

Zebellah odayı dikkatle gözden geçirerek yalnız olduklarını garantiye aldı, ardından şapkasını çıkarıp askılığa taktı. Bunu ceketi, gömleği ve papyonu izledi. Geriye bir tek siyah pantolonu kaldı. Pabuçlarını çıkarırken yüzüne koca bir sırıtış yayıldı.

Derisinin altında kaslar kendiliğinden hareketlenerek büzülüp gevşiyor, bazen spazmlar geçirerek seğiriyordu. Kimi yerlerde tortop olup kıvranırken diğerlerinde neredeyse hiç yokmuş gibi gözüküyor, gergin cildin altında kemikler belli oluyordu. Sonra her şey yeniden kayarak değişiyordu. Ona bakmak ipek bir çuvalın içindeki bir yığın yılanı seyretmeye benziyordu.

Zebellah şekilden şekle giren kaslarını esneterek gerindi. "Büyücü," dedi. Sesi derin ve toktu.

"Bakıyorum da pek mutlusun," dedi Tamas. Kılıç kemerini daha önceden astığı sandalyenin arkalığından aldı ve kılıcını çekip kını bir kenara attı. Pitlaugh gelip yanında durdu. Yaşlı kurt köpeği dişlerini göstererek tehditkârca hırıldadı. Hrusch bir kanepenin arkasına çekildi ve o da sığındığı hayali emniyetten hırlamaya başladı.

"Bir barut büyücüsünü böylesine faka bastırdığım pek olmaz," dedi Zebellah. "Veya senin kadar

ünlü olanını. Genelde sihirbazların Kez kırsalından kazıyabildikleri artıkları yemem gerekir."

Yemek mi? Tamas'ın midesi bulanır gibi oldu.

Zebellah gülümsedi. Tamas'a odanın karşısından sarılırcasına kollarını açtı. Çarpık uzuvları bir havan topunun namlusunu saracak kadar uzundu.

"Beni nasıl buldun?" diye soran Tamas sandalyesinden uzaklaşarak kılıcını yana doğru tuttu. Pitlaugh onunla Zebellah'ın arasına girince Tamas'ın hayalinde Zebellah'ın tazıları paramparça ettiği bir görüntü canlandı. "Pitlaugh," dedi, "geri çekil."

Kurt köpeği gönülsüzce gerileyerek Tamas ile Zebellah'a yer açtı.

Zebellah sırıtışını bozmadan başını iki yana salladı. "Buradan canlı çıkabilirsin diye riske girmeyeceğim." Devasa, biçimsiz ellerinden birinin parmaklarını çıtlattı. "Ama kıymetli büyücülerinden her birinin avlanıp bedenen ve ruhen yutulacağı bilgisiyle ölmene izin vereceğim."

Zebellah bu sözlerin ardından başını bir dövüş boğası gibi eğip hücum etti. Aralarında otuz adım vardı fakat yaratık o mesafeyi kaşla göz arasında aştı. Yaklaşırken iri ellerinden biri bir pufu kapıp oyuncakmışcasına Tamas'a fırlattı.

Tamas eğilerek puftan, yana çekilerek de Zebellah'tan sakındı. Kılıcıyla kalbi hedefleyerek sert bir darbe indirdi. Başının yanına çarpan büyük bir yumruk onu oda boyunca sendeletti.

Zebellah rakibine toparlanma fırsatı vermedi. Hemen yön değiştirdi ve göğsüne doğrultulmuş kılıcı hiçe sayarak Tamas'ın üstüne atladı. Tamas kılıcı tüm gücüyle sapladı, sonra da kendini yana atarak Zebellah'ın önünden çekildi. Başını eğip omzu üstünde takla attı ve tekrar ayağa kalktı.

Zebellah'ın göğsündeki iki delikten kan akıyordu. Tamas ciğerlerden birine ve karna isabet etmiş olmalıydı. Buna rağmen yaratık yaralarına zerre kadar aldırış etmeden aç bir ifadeyle ona gülümsedi. Zebellahların kalpleri, sihirle büyütülen kemik bir kabukla korunurdu ve İmtiyazlı sihirleri bir Zebellah'ın diğer organlarını çoktan ölmeleri gerektiğinde bile çalışır halde tutabilirdi.

Zebellah bir kez daha hücuma geçti. Tamas kesici bir darbe indirmek için yana kaçtı ama koca ellerden biri ona doğru uzandı. Tamas eğilerek kolun altından geçti ve arkadan yaptığı bir hamleyle kılıcını kabzasına kadar Zebellah'ın koltuk altına sapladı.

Şiddetle uluyan yaratık hızla geri çekilirken kılıcı Tamas'ın elinden düşürdü. Tamas'ın kalbi kulaklarında atıyor, elleri titriyordu.

Zebellah kısa bir süre çırpındıktan sonra ansızın hareketsiz kaldı. Aşırı büyük alnının gölgelediği boncuğumsu ve kanlanmış mavi gözlerinde menfurca bir bakış vardı. Sağ kolu bir yanından gevşekçe sarkıyor, kaslar oradaki kabzayı neredeyse tamamen gizliyordu. Kılıcın yalımı göğsünden dışarı taşmış, üç karışlık çelik açığa çıkmıştı. Zebellah silaha küçümseyerek baktı. Sol elini öteki taraftan uzatarak kılıcı çekip çıkarmaya çalıştı. Saplanma açısı nedeniyle çabası sonuçsuz kaldı.

"Göğsünde bir şey var," dedi Tamas, alay edecek enerjiyi zor bulmasına rağmen. Az önce harcadığı çaba yüzünden ciğerleri yanıyor, kasları sızlıyordu. Odanın karşı tarafındaki ceketine göz attı. Ceketin cebinde bulunan barut kartuşlarını hissedebiliyordu.

Zebellah ansızın sudan çıkmış bir balık gibi kendini ona doğru fırlattı. İrkilen Tamas geri kaçarak hasmının menzilinden çıkmaya yeltendi ama Zebellah'ın parmakları gömleğinin önünü kavradı. Tamas kendini bir anda yaratığın kollarında buldu. Boynu ile Zebellah'ın göğsünden dışarı fırlamış kılıcının yalımı arasında bir parmak ya var ya yoktu. Yanağında hasmının sıcak, kızgın nefesini hissetti ve ondan buram buram yükselen leş gibi safra kokusunu aldı.

Tamas tek eliyle Zebellah'ın gözlerine vurdu. Yaralı bir ayı gibi böğüren yaratık sağlam kolunu kullanarak Tamas'la boğuştu ve feldmareşalin göğsünü kendi kılıcına sürttükten sonra onu odanın karşısına fırlattı.

Tamas bir kanepeden destek alarak doğruldu .Yakındaki askılığı gözüne kestirdi ve oraya doğru koştu. "Pitlaugh! Öldür!"

Kurt köpeği altmış kiloluk kızgın bir diş ve kas yığını gibi Zebellah'ın üstüne atladı. Yaratığın yaralı kolunun etrafından kıvrıldı ve dosdoğru gırtlağına saldırdı. Zebellah son anda dönmeyi becerince Pitlaugh'un dişleri koluna battı.

Tamas nihayet askılığa erişti. Zebellah'ın giysilerini yere atıp kendi ceketini kaptı. Hemen puro kutusunu alıp kapağını açtı ve içindeki dikkatle sarılmış altı puroyu meydana çıkardı. Purolardan birinin ucunu ısırarak gizli barut zulasını ağzına boşalttı. Dili kükürdün acımsı tadıyla kavruldu ve bunu çok kısa sürede çok fazla barut almakla gelen mide bulantısı izledi. Tamas yalpaladı.

Tiz bir inilti duyunca başını hızla o tarafa çevirdi. Pitlaugh yere fırlatılmıştı. Arka bacaklarında bir sorun vardı ve sızlanıp sürünerek Zebellah'tan uzaklaşmaya çalışıyordu. Çıkan seslerle yüreği burkulan Tamas'ın içinde bir şey koptu ve kendini tümüyle barut transına kaptırdı.

Aradaki mesafeyi dikkate almadan odayı birkaç uzun adımda katetti. Zebellah sağlam koluyla ona bir yumruk attı. Tamas yumruğu havada yakaladı ve sahte purolarından birini tutuşturarak, açığa çıkan gücü yönlendirdi. Zebellah'ın kolunda bir kemik kırıldı.

Tamas düşmanın gevşeyen elini burktu. Zebellah ayak parmakları üstünde yükselmek zorunda kaldı. Gözleri kocaman açılmış, ağzı sessiz bir çığlıkla çarpılmıştı. Tamas diğer eliyle kılıcın kabzasını tutup asıldı ve silahı ileri geri kaydırarak yaratığın içindeki kemiklere sürtmesini hissetti. Sonra kılıcı hızla çekerek yaradan çıkardı ve yere atıp taş zeminde tangırdattı.

Zebellah delice bir tebessümle dişlerini gösterdi ve feldmareşale doğru kendini bodoslama fırlattı. Böyle korkunç bir ızdırap içindeyken bile geri çekileceği yoktu. Tamas koca kafayı iki eliyle birden yakaladı ve barut transının verdiği kuvvetle yaratığı kolayca havaya kaldırdı. Kafayı döndürüp mermer zemine çarptı ve alttaki taşların çatladığını işitti. Cebindeki sahte purolardan birini daha tutuşturdu ve enerjiyi Zebellah'ın beynine aktardı.

Altındaki beden cansızca yığılıp kaldı.

Tamas sendeleyerek yaratıktan uzaklaştı. Başı dönüyordu. Hiç gücü kalmamıştı. Tüm vücudu kanla kaplıydı ve ne kadarının kendisine ait olduğundan bile emin değildi. Göğsündeki kesikler dikiş gerektirecek kadar derindi ve uzaklarda, barut transının dışında bir yerde yandıklarını hissedebiliyordu. Yaşlı kemikleri az önce açığa çıkardığı güce alışkın olmadığından bilekleri ve kolları ağrıyordu. Derin bir nefes aldı ve bakışlarını Pitlaugh'a çevirdi.

İhtiyar kurt köpeği bir kilimin köşesinde yatıyordu. Hrusch kanepenin arkasındaki saklanma yerinden çıktı, hafifçe sızlanarak Pitlaugh'a yaklaştı ve onu burnuyla dürttü. Beli bükük duran Pitlaugh'un arka bacakları tuhaf bir açıyla çarpılmıştı. Köpek gözlerini açtı ve acınası gözlerle sahibine baktı.

"İyi iş çıkardın, oğlum," dedi Tamas usulca. Kapıya gidecek gibi oldu, Pitlaugh yüksek sesle inleyerek ve bacaklarını peşi sıra sürükleyerek onu takip etmeye çalışınca da durdu. Gözlerinin yaşardığını hissedebiliyordu.

Kucağında köpeğiyle Soylular Evi'nin üst katlarına çıkması biraz zaman aldı. Doktor Petrik'i

birinci katta bazı subaylarla kağıt oynarken buldu. Üstü başı kanlar içinde, kurt köpeği kollarında, Hrusch peşinde odaya girmesiyle beraber tüm gözler ona çevrildi.

Pitlaugh bir kanepeye yatırıldı. Petrik onu incelerken düzinelerce asker kapı aralığına doluşarak içeriyi görmeye çalıştı. Yüksek sesle edilen birkaç küfür onları yoldan çekti ve Olem ortaya çıktı. Komutanını görünce donakaldı. Yüzü kıpkırmızı kesildi, gözleri kocaman açıldı.

"Komutanım," dedi Olem. Hala yaşadığında emin olmak istercesine Tamas'a dokunmak için uzanırken elleri titriyor, onunla göz göze gelmiyordu. "Seni yüzüstü bıraktım," dedi.

"Kabahatin yok," dedi Tamas. "Bilemezdin. Kendim sıvıştım."

"Yanında olmam gerekirdi." Olem'in bakışları Pitlaugh'a indi. "Üzgünüm, komutanım. Kresimir üstüne…"

"Kimseyi yüzüstü bırakmadın," dedi Tamas kesin bir dille. "Orada değildin bile. Ama şimdi sana ihtiyacım var. Birkaç ulak bul. Bir saat içinde tüm konsey üyelerini burada görmek istiyorum. Gerekirse kanatlanıp uçsunlar; umurumda değil. Git. Benimle Soylular Evi'nin altındaki odada buluşacaklar."

Doktor Petrik yanına yaklaştı. "Onun için yapabileceğim hiçbir şey yok. Tecrübeli bir veteriner bile yardım edemez."

"Elbette. Teşekkürler, Doktor."

Tamas korumasından bir tabanca alıp köpeğin yanına gitti. Parmaklarını nazikçe Pitlaugh'un gözlerinin arasında gezdirdi. "Her şey yolunda, oğlum. Huzur bul."

Silah sesi odada yankılanırken Tamas yüreğinde bir sarsıntı hissetti. Gürültüye koşan muhafızların patırtısına aldırış etmeden birkaç dakika boyunca Pitlaugh'un yanında kaldı.

Ardından ayağa kalktı ve rastgele bir asker seçti. "Bana bir çekiç ve birkaç kazık bul. Derhal."

Soylular Evi'nin altındaki odada beklerken Tamas gözünü Zebellah'ın haşatı çıkmış cesedine dikti. Bunlar kuvvetli ve öldürmesi zor şeylerdi ama Kez onun tek bir Zebellah'la başa çıkabileceğini bilmeliydi. Saldırıya uğradığında Tamas'ın üstünde barut bulunmaması sadece bir talihsizlikti. Burada amaç neydi? Şüphe tohumları ekmek mi? Tamas'ın beyin takımını kargaşaya düşürmek mi?

Eğer amaçları oysa başarmışlardı.

Konseyi teker teker içeri girdi ve Tamas onları odanın bir tarafındaki sandalyelere yönlendirdi. İtirazlara ve sorulara aldırış etmeden herkesin gelmesini bekledi. Sonra da kanla kaplı gömleğiyle önlerine geçip ellerini kavuşturdu. Zebellah bileklerinden birine çakılı bir kazıkla arkasındaki duvarda asılı duruyor, cesedinden düşen kırmızı damlalar alttaki taşlara çarpıp etrafa sıçrıyordu.

"Biriniz bana ihanet etti," dedi Tamas. "Onun kim olduğunu mutlaka bulacağım."

Grubu Zebellah'ın cesedine bakarak kara kara düşünmeye bıraktı.

* * *

Omzuna bir gölge düşen Adamat birinin gelip başında dikildiğini sezinledi. Dizine dayalı duran bastonuna dokundu ve çayını demir kafeterya masasına bıraktı. Gölgeyi bir müddet seyrederek yaklaşan çizmelerin parke taşlarında çıkardığı sesi hatırladı ve elini bastonundan ayırdı.

"Feldmareşal," dedi başını kaldırmadan.

Tamas çayın yanına bir gazete attı ve masanın diğer tarafındaki sandalyeye oturdu. Elini kaldırarak bir garson çağırdı.

"Ben olduğumu nereden bildin?"

"Asker çizmeleri, asker adımları," diyen Adamat çayını yudumladı. "On yıldır ordudaki başka biri için iş yapmıyorum."

"Seni bulmaya gönderilmiş bir yaver de olabilirdi."

Adamat omuz silkti. "Herkesin kendine has bir yürüyüş temposu vardır. Seninki oldukça belirgin."

"Fevkalade. Herhalde Ondraus borçlarına yardımı dokunacak kadar para ödemiştir?"

Adamat borç sorunlarının feldmareşal tarafından bilinmesine şaşırmadı. Tamas'ı çabucak inceledi; adamın yüzünde morluklar ve birkaç kesik vardı. Anlaşılan bir kavgaya karışmıştı. Yorgun, dermansız gözüküyordu.

"Kesinlikle," karşılığını verdi müfettiş. *Ama yeteri kadar değil*, diye de aklından geçirdi. Ay sonuna kadar iyi para getiren bir düzine iş daha alırsa Lord Vetas'a olan borcunu bir ihtimal ödeyebilirdi. "Cömertliğine minnettarım."

"Fazlasıyla hak ettin." Tamas alçak sesle konuşuyor, başını çevirerek gelip geçenleri seyrediyordu. Kısa bir sessizliğin ardından gözünü sokaktan ayırdı ve ceketinden bir zarf çıkardı. Zarfı masaya, oradaki gazetenin üstüne bıraktı.

"Sana verilecek bir işim daha var," dedi.

Adamat hevesini saklamak için elinden geleni yaptı. "Umarım yine bir sihirbazın son sözleri değildir."

"Daha değil." Tamas çayını getiren garsona teşekkür etti. Sıcaklığının farkına varmamışcasına, çayı tek bir uzun yudumda içti. Bitirince de cebinden bir avuç sikke çıkardı. Gördüğü şey karşısında tiksintiyle homurdandı ve sikkelerden birini masaya attı.

"Beni kimin öldürmeye çalıştığını bul."

Tamas kalkıp gitti. Adamat masadaki sikkeye baktı. Ön tarafında Tamas'ın siluetinin bir tasviri vardı.

Adamat zarfı eline alıp masaya birkaç defa hafifçe vurdu. Gazeteyi ters çevirdi. Adopest Gazetesi'nin manşeti şöyleydi: "Feldmareşal Tamas'ın Canına Kast."

Adamat zarfı uzun uzadıya süzdü. Çalışması lazımdı. Fakat bu iş tehlikeliydi. Geri gelmesi ve şantaj yaparak Tamas'ın beyin takımı hakkında bilgi istemesi için Lord Vetas'a yeni bir sebep çıkardı. Ayrıca Adamat -ve ailesi- hainin gazabına hedef olabilirdi. Adamat az öncesine kadar karısını Adopest'e geri çağırmayı planlıyordu. Planının beklemesi gerekecekti… en azından şimdilik.

Zarfı açtı. İçinde on bin kranalık bir çek vardı. Masanın üstüne küçük, katlı bir kâğıt parçası düştü. Esinti onu uçuramadan önce Adamat kâğıdı kaptı.

"'Benden başka altı kişi, canıma kastedilen odanın yerini biliyordu.'" Bunu Tamas'ın konseyine ait bir isim listesi takip ediyordu. Adamat isimleri ikinci defa okurken alnında biriken teri sildi ve on bin kranın yetip yetmeyeceğini düşündü. Notun sonunda iki yalın kelime vardı: "Koruma edin."

Adamat çeki ve notu cebine sokup SouSmith'i istihdamından çok erken çıkardığına karar verdi.

BÖLÜM 16

“Komutanım, Mihali’nin kim olduğunu öğrendik.”

Çalışma masasında oturan Tamas kafasını kaldırdı. Bir kerecik olsun ortalık tenhaydı. Görünürde ne bir Kanatlar tuğbayı ne bir konsey üyesi ne de bir subay veya sekreter vardı. Kapının hemen dışında nöbet tutmasına rağmen Olem o sabah Tamas’ın gördüğü ilk insandı.

“Mihali mi?”

Olem bir sigara yakmak için duraksadı. “Yeni aşçıbaşı.”

Tamas masasının köşesinde duran kabak çorbası kâsesini hatırladı. Kâse ne yazık ki boştu. İçindeki haltsa karabarut kadar bağımlılık yapıcıydı. “Evet… Mihali,” dedi Tamas. “Çok ağırdan aldınız.”

“Yoğun bir haftaydı.”

“Orası öyle.”

“Mihali, Moaka’nın na-baronuymuş,” dedi Olem. “Daha çok profesyonel unvanıyla tanınıyormuş: Altın Aşçıbaşları’nın Efendisi.”

“Peki bu ne anlama geliyor?”

“Altın Aşçıbaşları bir aşçılık enstitüsüymüş. Dokuz’un en iyisi. Dört kıtanın en zengin aileleri özel aşçıbaşları olarak çalıştırmak için okulun mezunlarının peşinden koşarmış. Yani krallara yemek pişirirlermiş.”

“Peki ya efendileri?”

“Her nesilde, akranlarının en iyisi olarak kabul gören kişiymiş.

“Ve o kişi şu an mutfağımızda üç alaya öğle yemeği pişiriyor, öyle mi?”

“Doğrudur, komutanım.”

“Neden?” diye sordu Tamas.

“Görünüşe bakılırsa saklanıyor.”

Tamas korumasına bakakaldı. “Saklanıyor mu?”

“Kısa bir süre önce Hassenbur Akıl Hastanesi’nden kaçmış.”

Tamas sandalyesine arkasına yaslandı.

“Bu kadar komik olan nedir, komutanım? diye sordu Olem.

Tamas yanağının içini kemirdi. “Çevresindekilere Adom’un reenkarnasyonu olduğunu hiç söylemiş mi?”

“Evet, komutanım,” dedi Olem. “Zaten o yüzden hastaneye yatırılmış.”

“İşte bu, pek çok şeyi açıklıyor,” diyen Tamas önündeki işlere göz attı. Masasında Adopest Köpek Yetiştiricileri Cemiyeti’nden gelen ricalar, Ricard Tumblar’ın sendikası için imzalanacak fermanlar ve Kresimir Kilisesi’ne yönelik bir vergi teklifi duruyordu. Feldmareşal başını iki yana salladı. Şimdi uğraşmak istediği hiçbir şey yoktu. “Gel, gidip aşçıbaşımızla biraz laflayalım, ne dersin?”

Olem onun peşinden koridora çıktı. "Sence bu iyi bir fikir mi, komutanım?"

"Tehlikeli biri mi?" diye sordu Tamas.

"Görebildiğim kadarıyla hayır. Adamlar yeni aşçılarına bayılıyorlar. Daha önce onlar için böyle yemek pişiren biri hiç olmamış. Onunkilerin yanında diğer tüm ordu tayınları bok gibi kalıyor."

"Ne pişiriyor ki? Kabak çorbası mı?"

Olem güldü. "Dün öğle yemeğinde ne yediğini hatırlıyor musun?"

"Tabii ki hatırlıyorum," dedi Tamas. "Kahrolası öğün dokuz çeşitti. Şekerde pişmiş yılanbalığı, fındık faresi dolması, sığır kavurma, bir öküzü besleyebilecek kadar büyük bir salata… Hayatımda sadece bir defa öylesine mükellef bir yemek yemiştim ve o da Manhouch'un partilerinden birindeydi."

"İşte o normal tayındı, komutanım."

Tamas aniden durunca Olem ona tosladı. "Herkesin o kadar iyi yediğini mi söylüyorsun?"

"Evet, komutanım."

"Sen de mi?"

"Evet, komutanım."

"Kahrolası tugayın geri kalanı da mı?"

Olem kafa salladı.

Herif yıllık tayın bütçesini har vurup harman savuruyor olmalı. Kendini acele etmek zorundaymış gibi hisseden Tamas yürümeyi sürdürdü. "Ondraus duyunca altına kaçıracak."

Olem ona yetişti. "Tam tersine, komutanım. Bir sekretere sordum. Görünen o ki Mihali ana sermayeye dokunmamış bile."

"Öyleyse onca yiyeceğin parasını nasıl ödüyor?"

Olem omuz silkti.

Soylular Evi'nin tamamına tek bir mutfaktan hizmet veriliyordu. O mutfak da duvarların üst kısmındaki pencerelerden gün boyu ışık girsin diye zemin katın hemen altındaydı ve Ev'in eniyle neredeyse aynı uzunluktaydı. Mutfağın bir tarafında bacaları tavana girerek gözden kaybolan düzinelerce fırın ile normalde binayı dolduran binlerce sekreter ve soylu için yemek pişirilebilecek yeterince boş alan mevcuttu. Odanın ortası yemek tariflerinin hazırlanmasında ve malzemelerin düzene sokulmasında kullanılan geniş, alçak masalara ayrılmışken öteki tarafta ölçü aygıtlarının, baharatların ve daha başka malzemelerin tutulduğu dolaplar ve vitrinler bulunuyordu. Tavandan sosisler, yeşillikler, sebzeler ve daha fazlası sarkıyordu.

Tamas mutfağa girer girmez bir mendille alnını sildi. İçerideki ısı onu neredeyse koridora geri kaçıracaktı ama gözlerini birkaç defa kırpıştırarak yerinde kaldı. Bunun bir sebebi de iştah açıcı türlü türlü kokuydu: kakao, tarçın, ekmekler ve etler. Ağzı hemen sulanmaya başladı.

"İyi misin, komutanım?" diye sordu Olem.

Tamas ona sert bir bakış attı.

İçeride düzinelerce asistan koşuşturuyordu. Bunların hepsi de aynı üniformanın bir çeşidini giyiyordu; siyah pantolon üstüne beyaz önlük ve başlarında da bir tür şapka. Aralarından bazılarının maddi gücü daha yüksek kaliteye yetermiş gibi gözüküyor, diğerleriyse kıyafetlerini sokaktan toplamışa benziyordu. Yine de ne kadar yırtık pırtık olurlarsa olsunlar tüm giysilerin tertemiz

tutulduğu Tamas'ın gözünden kaçmadı. Dikkatini çeken bir şey daha vardı: Asistanların tamamı kadındı. Yaş ve güzellik bakımından çeşitlilik gösteriyorlar ve tam bir konsantrasyon içinde çalışıyorlardı. Hiçbiri Tamas'ı fark etmişe benzemiyordu.

Aşçıbaşının ta kendisi asistanlarının arasında geziniyordu. Tamas onu depremin yaşandığı gün karargâhında beliren adam olarak derhal tanıdı. O seyretmeyi sürdürürken Mihali asistanlarından birine bir şeyler söylemek için durdu, sonra da hemen bir sonrakine geçip şu yemeğe bu kadar baharat ekti ve bir hamura gereğinden fazla un katılmadan önce diğer bir asistanın kolunu tuttu. İş istasyonlarına ayırdığı kadınların arasında ön saflardaki bir komutanın becerisiyle dans ediyor, durmaksızın emirler verip değişiklikler yapıyor, gözünden hiçbir şey kaçmazmış gibi bir izlenim yaratıyordu.

Mihali o sırada Tamas'ı fark edip gülümsedi. Kapıya doğru ilerlerken yarı yoldaki bir et tezgâhında durakladı ve irice bir kadına satır kullanımında yardım etti. Bir düzine dana kaburgasını bir celladın ustalığıyla doğradı ve kadına kafa sallayarak satırı geri verdi. Cesaret aşılayıcı bir şeyler fısıldadıktan sonra da Tamas'ın yanına geldi.

"Tünaydın, Feldmareşal," dedi Mihali. "Tanışmamızdan beri yoğun bir iki hafta geçirdik."

Olem bunu duyunca Tamas'a meraklı gözlerle baktı.

Mihali sözlerini sürdürdü. "Ne yalan söyleyeyim yeni bir asistan grubu eğitiyor olmasaydım bundan iki kat hızlı çalışırdım." Şapkasını çıkardı, yenlerinden birini alnına sürerek kumaşı tere buladı ve ellerini önlüğüne sildi. Yüzünden endişeli bir ifade geçti. "Korkarım öğle yemeği birkaç dakika gecikecek."

Tamas odaya bakındı. Aynı anda o kadar çok şey olup bitiyordu ki ne hazırlandığını kestirmek imkânsızdı. Buraya sorular sormak için gelmişti. Niyeti şu "çılgın aşçıbaşı" meselesinin temeline inmekti. Lâkin kelimeler diline takılıp kaldı.

"Birinin çıkıp şikayet edeceğinden şüpheliyim," demeyi becerdi. Ansızın karnı guruldadı. "Öğle yemeğinde ne var?"

"Karabiberde kavrulmuş köri soslu semender ve hafif bir sebzeli börek," dedi Mihali. "Akşam yemeğinde şarap soslu dana eti yiyeceğiz. Yanında da bir baharatlı şarap servis edeyim diyorum. Tabii bunlar sadece ana yemekler. Aralarından seçim yapabileceğiniz daha başka pek çok şey olacak."

"Ev'deki herkes için mi?"

"Elbette." Tamas aptalca bir şey söylemişçesine Mihali'nin gözleri açılmıştı. "Sence bir sekreter bir feldmareşalden veya bir asker bir muhasebeciden daha mı kötü beslenmeli?"

"Özür dilerim," dedi Tamas. Oraya neden indiğini hatırlamaya çalışarak Olem'le bakıştı.

"Lütfen, Feldmareşal, benimle biraz yürü." Mihali karşılık beklemeden hızlı adımlarla oradan ayrıldı. Tamas ona yetiştiğinde bir ocağın hava akımını değiştirerek üstünde kaynayan çorba kazanının ısısını ayarlıyordu. Bir parmağını çorbaya batırıp ağzına soktu, sonra da önlüğünden bir bıçak ile bir diş sarımsak çıkardı ve sarımsağı ustaca keserek gerektiği kadarını kazana kattı.

"Sana yapılan suikast girişimini duydum," dedi aşçıbaşı Tamas durdu. Mutfağa girdiğinde yaralarının acısının göğsünde ki dikişlerin sızısının geçtiğini o zaman fark etti. Ağrıları tür barut transının dışından gelircesine uzak bir zonklamadan ibaretti.

Mihali'nin sesine bir keder tınısı hakimdi. "Sihirbazların o Zebellahlara yaptıklarını tasvip

etmiyorum. Doğadışı bir uygulama. Hayatta kalmana sevindim."

"Teşekkürler," dedi Tamas yavaşça. Mihali'nin bir casus olduğu yönündeki şüpheleri ağır ağır kayboluyordu. Adamın bir aşçıbaşı olarak sahip olduğu namı ve becerileri taklit edilemezdi."

"Mihali," dedi, "seninle akıl hastanesi hakkında konuşmaya geldim."

Aşçıbaşı bir çatalın ucundaki sebzeli börek lokmasını ağzına götürürken donakaldı. "Biraz daha karabiber," dedi asistanlarından birine. "Ayrıca sıradaki partiye bir düzine patates ekleyin." Tamas'ı yine yetişmeye zorlayarak hızlı adımlarla bir sonraki istasyona geçti.

"Evet," dedi feldmareşal tekrar yanına geldiğinde. "Hassenbur'dan kaçtım. Rezil bir yerdi."

"Nasıl kaçtın?"

Mutfağın, hiç asistan olmayan bir bölümüne ulaşmışlardı. Öyle ki görünmez bir perdenin arkasına geçmiş gibiydiler. Isı ve buhar azalmış, gürültüler boğuk bir hal almıştı. Tamas hala aynı odada olduklarından emin olmak için arkasına göz attı. Diğer taraftaki koşuşturmaca devam ediyordu.

"Tedavi görmediğim bir zamanda mutfağa erişim izni verdiler." Mihali bu anı karşısında ürperdi. "Hastane için yemek yaptığımı söylemelerine rağmen kısa sürede yemeklerimi yakındaki asilzade malikânelerine yolladıklarını ve hizmetlerime karşılık iyi para kazandıklarını keşfettim. Ben de bir pasta yapıp içine girdim ve asistanlarımdan beni yandaki malikâneye göndermelerini sağladım."

"Dalga geçiyorsun," dedi Olem. Yakılmamış bir sigarayı dudakları arasında döndürerek ocaklardan birini süzdü.

Mihali omuz silkti. "Çok büyük bir pastaydı."

Tamas adamın daha başka bir şey, belki de gerçek kaçış yöntemini söylemesini bekledi ama Mihali sessiz kaldı. Mutfağın neredeyse yarısını teşkil eden bu bölüm ötekiyle aynı sayıda tencere ve yanar vaziyette fırın içeriyordu fakat Mihali yemekler arasında mekik dokurken bunlarla sadece kendisinin ilgilendiği belli oldu. Aşçıbaşı kolunu yukarı kaldırarak kancasında asılı duran devasa bir tencereyi indirdi. Tencerenin ağırlığı Tamas'ınkiyle yarışır gibiydi ama Mihali onu kolayca çekip çevirerek bir ocağa yerleştirdi. Ocağın altındaki ateş haznesini açıp ısıyı kontrol ettikten sonra da köşedeki üstü açık bir şişin başına geçti.

Tamas oda boyunca onun peşini bırakmadı. Mihali'nin az önce indirdiği tencerenin yanında durakladı; tencereden buharlar yükseliyordu. İçine baktığında gözlerini kırpıştırdı. Tencere patatesli, havuçlu, mısırlı ve sığır etli bir yahniyle ağzına kadar doluydu.

"Bu az önce boş değil miydi?" diye usulca Olem'e sordu.

Olem kaşlarını çattı. "Öyleydi."

İkisi de Mihali'nin az önce indirdiği tencereye bakındı fakat mutfağın bu tarafındaki tüm tencereler doluydu ve içlerinde yemek pişiyordu. Nedense açlığı bir nebze geçen Tamas kendini huzursuz hissetti. Mihali hala şişin başındaydı. Alevlerin üstünde bütün bir sığır gövdesi kızarmaktaydı. Aşçıbaşı küçük bir kâse alıp etin üstüne bir tür sos dökmeye başladı. Tamas'ın karnı tekrardan guruldar oldu ve yeni kokuların akınıyla huzursuzluğundan eser kalmadı.

"Mihali, tanrı Adom'un reenkarnasyonu olduğunu başkalarına da söyledin mi?" Tamas adamın çehresini dikkatle inceleyerek bir delilik emaresi aradı. Mihali'nin mutfakta bir usta olduğu su götürmezdi. Tamas dâhiliğin yarısının delilik olduğunu duymuştu. Çocukluğundaki ilahiyat derslerini hatırlamaya çalıştı. Adom, Adro'nun koruyucu aziziydi. Kilise ona Kresimir'in kardeşi derdi ama Kresimir gibi bir tanrı muamelesi etmezdi.

Mihali bıçağının ucuyla sığır gövdesini dürttü ve yağların fokurdayarak yüzeye çıkmasını, sonra da etten akıp aşağıdaki kömürlerde cızırdamasını seyretti. Çatık kaşlı ifadesi yavaşça geri geldi. "Beni hastaneye akrabalarım yatırdılar," dedi usulca. "Erkek kardeşlerim ve kuzenlerim. Ben bir piç oğulum. Babam, bir Rosvel güzeli olan annemi karısından daha çok severdi. O yüzden de erkek kardeşlerim çocukluğumdan beri benden nefret ettiler. Babam beni kollayıp yeteneklerimi teşvik etti. Geleneklere karşı gelerek mirasçısı yaptı." Eti tekrar dürttü. "Öldüğü gün kardeşlerim beni akıl hastanesine gönderdiler. Cenazeye katılmama bile izin verilmedi. Tek bahane, tanrı Adom olma iddiamdı."

Mihali uykudan kalkarcasına ansızın dimdik doğruldu. "Ekmek, ekmek," diye mırıldandı. "En az elli somun daha. Bu kızlar yeterince hızlı çalışmıyorlar."

Odanın ortasındaki tezgâhlara gitti. Nemli havluların altına hamur topakları koyulmuştu. Mihali bir eliyle havlular, çekip alırken diğerini koca bir hamur yığınına daldırdı. "Harika kabarmış," dedi kendi kendine, yüzünde dalgın bir tebessümle. Hamuru mükemmel porsiyonlara ayırırken elleri o kadar hızlı çalışıyordu ki Tamas güçlükle takip edebiliyordu. Somunlar ikişer ikişer ekmek küreğine yüklendi ve hiç hamur kalmayıncaya dek hazır bekleyen bir fırına sürüldü.

Son somun da fırına girer girmez Mihali ilkini dışarı çıkardı. Fırına sürüleli sadece bir iki dakika geçmesine rağmen ekmeğin rengi sarımsı kahverengi, kabuğuysa çıtır çıtırdı. Tamas gözlerini kısarak saymaya başladı.

"Hayal görüyor olamam," dedi, Olem'e doğru eğilerek.

"Hayır," diye doğruladı Olem. "Çıkardığı somunların çeyreği kadarını fırına koydu." Olem iki parmağını birleştirip alnına ve göğsüne dokundurarak Urgan çıkardı. "Kresimir bizi korusun. Yoktan var edebilen bir sihir duymuş muydun hiç?"

"Asla. Ama bugünlerde pek çok yeni şeyle karşılaşıyorum." Mihali somunları fırından çıkarmayı bitirdi ve Tamas ile Olem'e doğru döndü. "Hassenbur peşimden adam gönderdi," dedi. "Akıl hastanesine geri döneceğime Fatrasta'nın öteki tarafına kaçar ve vahşilere yemek pişiririm daha iyi."

Tamas gözünü somunlardan ayırdı. Şişteki sığır gövdesine ve daha on dakika önce boş olan yahni tenceresine baktı. Mihali'nin sözlerine kafa salladı ve Olem'le beraber yavaşça geri çekildi.

"Bir Maharet," dedi koruma. "Tek açıklama bu. Tüm İmtiyazlı sihirlerinden daha kuvvetli Maharetler varmış. Onunki yemekle ilgili olmalı."

"Üçüncü göz?" diye sordu Tamas.

Olem başıyla onayladı. "Az önce baktım. Onda bir Maharetli'nin parıltısı var."

"Eh, tanrı falan değil," dedi Tamas. "Ama öyle olduğunu sanıyor. Ve Maharet'i çok güçlü. Ordudaki moralin yarısını yemekleri sağlıyor. Peki onunla ne yapacağım?"

BÖLÜM 17

"İmtiyazlı Borbador'u arıyorum."

Taniel bir tavernanın girişinde duruyordu. Uluyan Umacı adlı mekân büyük ve çok eskiydi. Çatının yarısı çökmüş ve sonrasında kötü bir onarıma tabi tutulmuştu. İsmi de rüzgarın saçaklarda eserken çıkardığı alçak ulumadan geliyordu. İçerideki muhabbet kesildiği için o uluma artık diğer tüm sesleri bastırıyordu.

Elli veya daha fazla çift göz üstüne çevriliydi. Taniel yalnızdı; Julene ile Ka-poel' dan dışarıda beklemelerini istemişti. Güderisi ile pelerini üstündeydi ve öyle olduğuna memnundu. Vadide mevsim bahar olsun ya da olmasın, Omuztaç Kalesi hala kışın pençesindeydi.

"Bir barut büyücüsünün İmtiyazlı'mızla ne işi olur?"

İmtiyazlı'mız. Bu ifade Taniel'in hoşuna gitmedi. Bo bu haydutlarla dostluk kurmuştu. Hükümlüler ve düzen bozucular, fakirler ve sefiller; Dağ Bekçileri'nin üyeleri işte bunlardı. Kolay kolay kimseye güvenmezlerdi ve yabancıları, kalabalık bir şehrin bulaşıcı bir hastalığı karşıladığı kadar sıcak karşılarlardı. Açık ara tüm Dokuz'daki en çetin ceviz insanlardı.

Taniel derin bir nefes aldı. Böyle işlerle uğraşacak havada değildi. *Onu öldürmek için buradayım,* diyesi geldi. *Yoluma çıkarsanız sizin de kafanıza bir tane sıkarım.* Ama öyle konuşmadı. "O beni ilgilendirir."

Bir adam ayağa kalktı. Taniel'den en fazla bir iki yaş küçüktü. Kara kuru ve sakallıydı. Soğuğa rağmen kolsuz bir gömlek giyiyordu. Kolları kütük taşıyan ve madenlerde çalışan bir adamın kaslarıyla boğum boğumdu. Taniel'i çatık kaşlarla süzdü.

"O bizi ilgilendirir," dedi adam.

"Fesnik, bir barut büyücüsüne bulaşma," dedi başka biri. "Tamas'ın ensemize yapışmasını mı istiyorsun?"

"Kapa çeneni," dedi Fesnik omzu üzerinden, sonra tekrar Taniel'e döndü. "Ya sana söylemezsek?"

"Buranın en dişlisi sen misin?"

"Hı?" Fesnik bu söz karşısında şaşırmış gibiydi.

"Basit bir soru," dedi Taniel. "Burada babasını sırtından bıçaklayan, keçilerin ırzına geçen, babası belli olmayan en dişli orospu evladı sen misin?"

Fesnik yarım bir tebessümle ona sırt çevirecek gibi oldu. Sonra aniden elinde bir bıçakla tekrar ona doğru döndü. Taniel iki tabancasını birden çekti. Bir namlu Fesnik'in ağzına girerek dişlerini kırdı ve bıçak hamlesini yarıda kesti. Adamın gözleri kocaman açıldı. Diğer tabanca ayağa kalkan ilk Bekçi'ye doğruldu.

"Adım Çift Atar Taniel," dedi Taniel yüksek sesle. "Ve buraya en yakın dostum Bo'yu görmek için geldim. Rica etsem nerede olduğunu bana söyler misiniz?"

"Çift Atar Taniel mi?" diye sordu bir ses. "Yahu neden daha önce söylemedin? Bo dağda."

"Bu doğru mu?" diye Fesnik'e sordu Taniel.

Şaşı gözlerle ağzındaki tabanca namlusuna bakmakta olan adam kafa salladı.

Taniel tabancalarını kılıflarına soktu.

"Kusura bakma," dedi Fesnik, dişlerini yoklayarak. "Bo nereye gittiğini hiçbir barut büyücüsüne söylemememizi istedi. Yani senden başka hiçbirine. Onu aramaya gelebileceğini söyledi."

Taniel kaşlarını çatmamak için uğraştı. "Dişlerin için özür dilerim," dedi, sonra da yüksek sesle ekledi. "İçkiler Feldmareşal Tamas'tan!"

Odada genel bir tezahürat koptu. Taniel karşısındaki adama daha da yaklaşmasını işaret etti. "Dağda mı dedin?"

"Çıkalı neredeyse iki hafta oluyor. Adopest'ten gelen bir müfettişle görüştükten hemen sonra."

"Aşağı ne zaman ineceğini söyledi?"

"Söylemedi."

Taniel çenesini kaşıdı. Adopest'teki İmtiyazlı avından beri sakal tıraşı olmamıştı. Boynundaki kalın kıllar kaşındırıyordu. "Niye dağa çıktı ki?"

Fesnik başını iki yana salladı.

Taniel'in sırtı korkuyla ürperdi. Bo feldmareşalin onu öldürmek için birini yollayacağını tahmin etmişti.

"Ve bunu bir tek bana söylemenizi istedi, öyle mi?"

"Evet. Bize senden çok bahsetti. Yıllardır aranızdan su sızmazmış."

İşte bu söz Taniel'in karnına bıçak gibi saplandı. Dişlerini sıkarak yüzünü gülümsemeye zorladı. Acaba Bo psikolojik savaş mı yürütüyordu? Yoksa tüm bunlar çilingir sofrası muhabbeti miydi? "Doğru. Dağın zirvesine çıkmak ne kadar sürer?"

"Eh, zirveye kadar çıkmamıştır," dedi Fesnik. "Orada, Kresim Kurga'nın birkaç kilometre berisinde hacılar için bir manastır var. Orada durmuştur."

Kresim Kurga. Kutsal Şehir. Efsanelerden çıkma bir isim. Taniel dadısı tarafından her hafta Kresimir'in mabedine götürüldüğü çocukluğundan beri onu duymamıştı. Zaten, o zamanlarda bile gerçekten var olduğuna asla inanmamıştı.

Taniel dikkatini yine şimdiye çevirdi. Burada bekleyemezdi. Bo'nun peşinden gitmesi ve onu karlara gömmesi lazımdı. Dostunun öldüğü keşfedilmeden önce de Adopest'e dönerdi.

"Öyleyse ben de yukarı çıkıp onu göreceğim," dedi.

"Yılın bu zamanında mı?" Fesnik başını iki yana salladı. "Deneyimli bir Bekçi bile sana rehberlik etmez. Ve inan bana, yanında bir rehber olmazsa bir tipiye yakalanırsın ve bir daha çıkamazsın. Yazın başlarına kadar yollar pek tehlikelidir."

"Babam Gavril adlı bir adamdan bahsetmişti," dedi Taniel. "Eski dost olduklarını söyledi. Dokuz'daki en iyi dağcıymış. Ne var?" Fesnik gülmeye başlamıştı. "Evet, Gavril yapabilir. Tabii önünü görecek kadar ayık ve aynı zamanda sağlıklı düşünemeyecek kadar sarhoşsa. Dur, gidip onu bulmaya çalışayım."

Fesnik tavernanın kalabalığına karıştı. Taniel sokağa döndüğünde Julene'i Ka-poel'a dik dik bakarken buldu. Genç kızın gözü üzerlerinde yükselen dağa çevriliydi.

"Bo yukarıdaymış," dedi Taniel, dağı işaret ederek. "Peşinden gideceğiz."

Julene gözlerini kıstı. “Bu büyük ihtimalle bir tuzaktır. Tamas’ın peşinden adam göndereceğini bilse gerek.”

“Biliyor da. Ama Bekçilerden onu nerede bulabileceğimi bana söylemelerini istemiş. Başka birine değil. Demek ki bana güveniyor.”

“Veya belki de sen silahına davranamadan önce seni öldürebileceğine güveniyordun”

“Bo’yu iyi tanırım. Bana güveniyor.” Taniel derin bir nefes aldı. “Güvenmekle de hata ediyor.”

“Malzemelere ve dağcılık ekipmanına ihtiyacımız olacak,” dedi Julene. “Tabii kış giysilerine de.”

“Sen gelmiyorsun.”

“Ne?” Julene ona sert gözlerle bakakaldı.

“Beni neredeyse öldürecektin, üstelik birkaç kez,” dedi Taniel.

“Bu ne cüret.”

“Kapa çeneni. Yukarı Pole’la beraber çıkacağım; en yakın dostumu haklayacağız ve hiç vakit kaybetmeden aşağı ineceğiz. Dikkatle sessizce. Sen orada kafana göre sihir yağdırmaya başlarsan yalnızca tüm Dağ Bekçileri ne yaptığımızı anlamakla kalmaz, muhtemelen tepemize çığ da düşer.”

Julene küçümseyici bir ifade takındı. “Sana güvenmiyorum. Zayıfsın. Zamanı gelince tetiği çekemezsin.”

“İmtiyazlı öldürmek uzmanlığımdır,” diyen Taniel, biraz barut çekti, yalnızca sinirlerini yatıştırmaya yetecek kadar. Bunu ikinci bir fırt izledi. “Bo bir tehlike. Tehlikelerle nasıl başa çıkılacağını bilirim. Artık dırdır etmeyi kes de git kendine kalacak bir oda bul. Seni burada bırakmamın bir sebebi daha var. Bo beni faka bastırırsa veya bir şekilde elimden kaçarsa diye nöbet tutmanı istiyorum. Onu görür görmez öldür. Altından kalkabilir misin, bayan?”

Julene’in kolları titriyordu. Taniel’in üstüne atlamaya ve dişleriyle onun gırtlağını parçalamaya can atarmış gibi bir hali vardı. Barut transında olmasaydı, Taniel’in gözü korkabilirdi. Barut transındayken ise umurunda değildi.

“Eee?” dedi. “Altından kalkabilir misin kalkamaz mısın?”

Julene hızla arkasına döndü ve hışımla sokaktan aşağı yürüyüp gitti.

“Bunu ‘evet’ kabul ediyorum.”

O sırada tavernanın kapısı açıldı ve Fesnik dize kadar inen geyik derisi bir paltoyu üstüne geçirerek dışarı çıktı. Arkasında Taniel’in hayatı boyunca gördüğü en iri yarı adamlardan biri vardı. Adam hem ter hem de birayla ıslanmış kalın deriler ve kürkler giyiyor, bakışlarını Taniel’e odaklamakta güçlük çekiyordu. Yalpalayarak binanın yan tarafına çarptı ve başını iki yana salladı. Konuşurken dili zor döndü. “Ben Gavril.”

Taniel onu baştan aşağı süzdü. “Harika.”

* * *

Dondurucu bir rüzgar karları üstüne savurunca yüzünü koruyan kürkleri düzeltti. Isırıcı soğukta irkilerek yüzünü rüzgardan öteye çevirdi; Gavril’in böyle bir şeyin ölümle sonuçlanabileceği uyarısına rağmen. Daima bir ayağını diğerinin önünde, gözünü de karşıdaki kar yığınında tutman

lazımdı, yoksa gizli bir yarığa basabilir veya bir uçurumdan aşağı düşebilirdin.

Şimdilik bunların hiçbiri Taniel'in umurunda değildi. Üç bin metre altlarında bahar havası ısınırken çiftçiler tarlalarını sürüyorlardı. Birkaç hafta sonra Addeniz içinde yüzülebilecek kadar ısınacaktı. Lâkin Taniel burada, tüm Dokuz'daki -hatta kimilerine göre dünyadaki- en yüksek dağın zirvesine yakın bir noktada ayağına kar raketleri bağlı, muhtemelen çalışmayacak kadar donmuş bir tüfekle ve tabancalarla kuşanmış olarak, bir sarhoşun kılavuzluğunda en yakın dostunu öldürmeye gidiyordu.

Rüzgâr on adım kadar yukarısındaki Gavril'i anaforların arasından görmesine yetecek ölçüde kesilmişse de halen sağlam bir halatla iri yarı dağcıya bağlıydı. Tırmanışları dik fakat katlanılırdı. Ne de olsa tüm o karların altında bir yerde bir yol vardı. Bu geçit yazları sıkça kullanılırdı, en azından Gavril'in iddia ettiği kadarıyla. Etraflarında uçuşan rüzgar beraberinde taze kar getirmiyor, sadece en son fırtınanın düşürdüğü üst tabakayı havalandırıyordu. Taniel karın yüzüne attığı her tokatta çocuk kahkahaları duyduğuna yemin edebilirdi. Dağın zalim bir yer olduğuna karar vermesi uzun sürmedi.

Taniel'e bağlı bir diğer halat kar raketleri üstünde güç bela ilerleyen Ka-poel'a kadar uzanıyor, genç kızın hemen peşinden de Darden adlı ufak tefek bir adam geliyordu. Yaşlı bir Delivli olan adam onlara eşlik etmekte üstelemişti. Söylediğine göre manastırda, geçen güz ölmek üzere olan bir kuzeni vardı ve onun kışı atlatıp atlatamadığını görmek istiyordu. Taniel ona güvenmiyordu. Bo'nun dostlarından biri olabilir miydi?

Gavril şen şakrak bir ayyaştı ve yapacakları tırmanışa şaşırtıcı bir ilgi göstermişti. Saatler içinde yola koyulmuşlardı ve Gavril ilk yarım gün kar raketleri üstünde yalpalamasına rağmen Taniel günün ikinci yarısının sonuna doğru adamın büsbütün ayıldığından adı gibi emindi.

Taniel kısa bir süre duraklayıp belindeki tabancayı kontrol etti. Çakmağı donmuş, kar ve buzla tıkanmıştı. Öte yandan barut hala kuru gözüküyor ve mermi sıkı sıkıya yerinde duruyordu. Bir Damgalı için de önemi olan tek şey buydu. Mermiyi ateşlemek için kendi kıvılcımını çıkabilirdi. Lâkin… Taniel ilerisindeki Gavril'i inceledi.

Bo'nun gözüne bir kurşun sıkmaya kalktığında dağcı ona zorluk çıkarır mıydı? Veya keşişlerden herhangi biri? Taniel ikinci tabancasını da kontrolden geçirdi. İş oraya kadar varırsa Gavril olmaksızın dağdan inebilir miydi?

Nihayet en sert rüzgarların üstüne çıktıklarında Taniel bacaklarını hissetmeyeli çok olmuştu. Kar anaforları dindi ve tipinin arasından yüzünü gösteren güneş onu neredeyse kör etti. Patika düzleşti ve Taniel ansızın yeri gördü; sadece sıkılaşmış kar tabakasını değil, kürek izleriyle bezeli gerçek toprağı. Bulundukları yer kısa zaman önce kürenmişti. Taniel şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak gülümsemeye çalıştı. Yüzü iyice uyuşmuştu.

"Nasılsın?" Gavril'in sesi onu daldığı düşüncelerden çıkardı. Üç buçuk günlük tırmanışın ardından sözcükler rüzgarın ulumasına ve dağın alaycı kahkahalarına kıyasla hoş bir değişiklikti. Taniel tüm o zaman zarfında -hatta geceleri kamp kurup ısınmak için hep beraber Gavril'in küçük çadırına doluştuklarında bile- birbirlerine tek kelime etmediklerinin farkına vardı.

"Yim." Taniel iri yarı dağcının yanında durdu ve birlikte Ka-poel ile Darden'ın gelişini beklediler. Taniel gözlerini yumdu ve ağzını oynatarak doğru düzgün konuşmayı denedi.

"İyiyim," dedi. "Daha ne hadar var? Kadar?"

“İşte,” diyen Gavril parmağıyla yukarıyı gösterdi.

Taniel eliyle gölgelediği gözlerini kısarak güneşe doğru baktı. “Buralar amma da parlak. Hiçbir şey göremiyorum. Sen nasıl görebiliyorsun?”

Dağda geçirdiğim yıllar sayesinde. Burada benim kadar bulunursan gözlere ihtiyaç duymazsın. Novi’nin Tüneği. Onun hemen altındayız.”

Darden çatlak dudakları arasından Taniel’e sırıttı. Tebessümünün boyutuyla koyu tenli suratı adeta ikiye ayrıldı. Ufak tefek adam en az Tamas kadar yaşlıydı. “Vardık sayılır,” dedi. Taniel nefes nefese kalmasına rağmen onun neredeyse hiç yorulmamış olduğunu canı sıkılarak fark etti.

Taniel içi barut dolu enfiye kutusunu burnuna götürdü ve barutu dosdoğru kutudan çekti. İşi bittiğinde kutuyu dikkatle cebine koydu; uyuşmuş parmaklarına güvenmiyordu. Hızla bastıran barut transı bir anlığına başını döndürdü, sonra da soluması düzeldi ve kasları gevşedi.

Kar raketlerini çıkardılar ve manastıra yaptıkları tırmanışı tamamladılar. Sadece birkaç yüz adımlık mesafeleri kalmıştı. Patika gitgide daraldı. Sollarında dağ kayalık bir yamaç şeklinde dimdik yükseliyordu. Sağdaysa beyaz gökyüzünden başka bir şey görülmüyordu; sanki uçurumun dibi yoktu. Sonunda manastırın gölgesine girdiler ve Taniel nihayet başını kaldırıp onu ilk defa görebildi.

Novi’nin Tüneği dağın bir parçası gibiydi. Aynı açık gri renkli kayadan inşa edilmişti ve bazı kısımları doğrudan doğruya Turna’nın kemiklerine oyulmuştu. Patikayı bütünüyle tıkıyordu. Daha doğrusu patika manastır kapısında son buluyor ve bina ona en az otuz metre tepeden bakıyordu. Yapının sağlarında kalan bölümü, uçuruma dört metre kadar taşıyordu. Taniel binlerce metrelik hiçliğin üstünde asılıyken keşişlerin nasıl uyuyabildiklerini merak etti.

Manastır yalın ve süssüzdü. Taşlar yontularak düzleştirilmiş, kapı ve pencere kemerleri üst kısımlarda yuvarlatılmıştı. Ortada ne bir kule ne de şaşaalı bir cephe vardı. Mekâna görkemini veren tek şey konumu ve boşluğun üstünde salınan inşasındaki cesaretti.

Taniel patikadan çıkıp taş kapı eşiğine adım attı. Yukarılara bakarken boş boş yürüdüğünün farkına bile varmadı; ta ki Gavril uzanıp paltosunun önünü kavrayana dek. Nerede olduğunu görünce irkildi. Uçurumun kenarı ve oradaki ölümcül düşüşle arasında iki adım bile yoktu.

Manastır kapısının iki kanadı, yağlanmamış menteşelerin gıcırtısıyla açıldı. Taniel karşısındakinin Bo olmadığını anlayana kadar tabancasını yarı yarıya çekmişti bile. İkisi de onun boylarında bir adam ve kadın başlarını eğerek grubu selamladılar. Novililere göre uzun boylu ve esmerdiler, tenleri Darden’ınkinden sadece bir ton daha açıktı.

“Hacılar için mevsim çok erken,” diye yorumda yaptı Novili adam, hep beraber içeri girmelerinin ardından.

Taniel silahlarına, üstündeki kalın kürklere ve derilere, yol arkadaşlarının tırmanma ekipmanına baktı. Hacı olmadıkları her hallerinden belliydi.

“İmtiyazlı Borbador’u görmeye geldim,” dedi usulca. Sözleri uzun taş koridorda yankılanarak ona Turna’nın ta kendisinin ihtiyar kemikleri içinde fısıldıyormuş gibi hissettirdi. “Onu nerede bulabilirim?” Bu işi olduğunca çabuk halletmeliydi. Bo dostunun onu öldürmek istediğini bir anlarsa…

Kadın ağırbaşlılıkla kafa salladı. “Anlıyorum. Korkarım yolculuğunuz henüz sona ermedi.”

“Kahretsin.” Taniel özür dilercesine keşişlere göz attı. “Kusura bakma, rahibe.”

“Manastırı geçtikten sonra yolun birkaç kilometre yukarısındaki bir mağarada.”

“O mağarayı biliyorum,” dedi Gavril.

“Bo buraya niçin geldiğini size söyledi mi?”

Her iki keşiş de başlarını iki yana salladılar. “Birinin onu aramaya gelebileceğini söyledi,” dedi adam. “Gelen kişiye engel olmamamızı istedi.”

Bo kesinlikle birini bekliyordu. Bunun başka bir açıklaması yoktu.

“Oraya nasıl çıkabilirim?” diye sordu Taniel.

“Manastırdan geçerek,” cevabını verdi kadın. “Yazları bile dağın zirvesine çıkan tek gerçek yol budur. Bizler Kresim Kurga’nın kapıcılarıyız.”

Taniel’in kalbi hop etti. “Yani öyle bir yer gerçekten var mı?”

Her iki keşiş de ona kaşlarını kaldırarak baktı.

“Kutsal Şehir,” dedi Taniel. “Sahiden yukarıda mı?”

“Harabeleri, evet,” dedi adam. “Uzun zaman önce Novi, halkını Dokuz’un yüksek yerlerini koruması için seçti. Kresim Kurga çok önce terk edilmiş, Kresimir’in koruması dağılmış olabilir fakat bizler azizimizin verdiği görevden kaytarmış değiliz.”

Gavril gelip Taniel’in yanında dururken Darden adam ile kadına yaklaştı ve onlarla alçak sesle konuştu. Taniel söylenenleri duymaya çalıştı. Kulağına “hasta” ve “kuzen” kelimeleri çalındı, sonra da adam Darden’ı oradan götürdü.

“Kresimir’in koruması nedir?” diye sordu Taniel.

Gavril başı neredeyse manastır tavanına sürtecek kadar iriydi. “Tanrı saltanatı sırasında güçlü sihirler ördü. Hasta veya sağlıklı, genç veya yaşlı hiç kimse hava şartlarından yahut irtifa hastalığından etkilenmesin diye.”

“İrtifa hastalığı mı?” dedi Taniel.

“Bu kadar yükseklerde olmaktan gelir,” diye açıkladı Gavril. “Darden ve ben iklime alıştık. Başkalarıysa susuzluk, burun kanaması, baş ağrısı ve mide bulantısı çeker. Tabii sana bir şey olmaz.

“Bana bir şey olmaz mı? Neden?”

Gavril cevap vermedi. Novili kadın onlara yaklaştı. “Zirveye doğru yola çıkmadan önce dinlenmek ister misiniz?” diye sordu.

Taniel dinlenmesi gerektiğinin farkındaydı. Fakat gelişinin Bo tarafından öğrenilmesi riskine giremezdi. “Hayır, teşekkürler.

“Tırmanışınızın kolay geçmesi lazım,” dedi kadın, onlara manastırda kılavuzluk ederken. “Zirveye kadar çıkan yolu temizlemeye başladık.”

Dağın derinliklerine uzanırmış gibi gözüken pek çok bitişik koridordan ve kapıları açık, içleri boş düzinelerce küçük odanın önünden geçtiler. Odalarda hem erkekler hem de kadınlar vardı. Taniel bir yatak odasının hemen önünde durakladı. Yere bağdaş kurmuş oturan bir keşiş bir kutu renkli kumun üstüne eğilerek uzun, kıvrık bir çubukla kumda desenler oluşturmaktaydı. Taniel odaların dışında fazla keşiş görmese de daha derin koridorlardan gelen konuşmalar işitti. Novi’nin Tüneği’nin böylesine büyük olduğunu veya kış boyunca dağın bu kadar yükseklerinde bu kadar çok insanın yaşadığını hayal bile etmemişti.

Ka-poel yüzünde keşfetmeye can atan bir çocuğunki gibi bir tebessümle her odada ve koridorda durakladı. Taniel onu sabırsızca peşinden sürükledi.

Pek çok taş merdivenin ardından yolları ansızın sona erdi. Geldikleri yer, çift kanatlı kapıya kadar, diğer taraftaki girişle tıpatıp aynıydı.

"Siz geçtikten sonra kapı sürgülenecek," dedi Novili kadın. "Dağın bu yanında daha başka… şeyler yaşar."

Taniel bu beyan karşısında duraksadı. Soru sormak üzere ağzını açtı ama kadın koridordan geri döndü. Taniel'de Gavril ve Ka-poel' la baş başa kaldı. İri yarı dağcı omuz silkti.

"Keşişlerin garip öyküleri vardır," dedi. "Kresim Kurga'da kışları ne tür yaratıkların ortaya çıktığına dair. Her yıl hacılara geçit vermeden önce daha uzun süre bekler oldular." Tekrar omuz silkti. "Şahsen ben, tek tük dağ aslanı hariç, yukarıda garip bir şeye hiç rastlamadım. Hazır mısınız?"

Taniel bir elini Gavril'in göğsüne koydu. "Yukarı yalnız başıma çıkacağım," dedi, ardından Ka-poel'a doğru döndü. "Senin de burada kalmanı istiyorum."

Genç kız ona kaşlarını çattı.

"Bo'yla baş başa konuşmalıyım. Fazla uzun süreceğini sanmam. Hem keşişler yolun açık olduğunu söylediler."

Ka-poel bir parmağını kaldırdı, sonra da başparmağıyla kendini gösterdi.

"Hayır," dedi Taniel. "Burada kalıyorsun. Gavril'in yanında."

İri yan dağcı yanağının içini kemirdi. "Ben cidden…" diye geveledi.

"Hayır," dedi Taniel kesin bir dille. Tüfeğini kaldırıp gösterdi. "Dağ aslanlarına karşı bu var."

Taniel dışarı çıktıktan sonra Gavril'in kapıyı sürgülediğini duydu ve dağa yaptığı ziyaretin iri yarı dağcıda kuşku uyandırıp uyandırmadığını merak etti. Gavril bir şeylerden işkillenmiş olabilirdi. Fakat sonuçta ayyaşın tekiydi. Taniel kente dönmeden evvel ona Omuztaç'ta birkaç bardak içki ısmarlardı, olur biterdi.

Patika, Taniel ile uçurum kenarı arasında iç rahatlatıcı bir mesafe kalıncaya dek genişledi. Zamanla solundaki dimdik dağ yamacı da yumuşadı ve karla kaplı kayalık bir bayır halini aldı. Patika burada sarp değildi ve Taniel kar raketlerine ihtiyaç duymadı.

Mağarayı yolun epeyce aşağılarından seçebildi. Görmesi kolaydı; girişi bir ev kadar büyüktü. Taniel fazla geçmeden bir de güzel höyüğe rastladı. Patika ile uçurum kenarı arasındaki tepecik, patikadan azıcık daha yüksekte duruyordu. Taniel ona dikkatle tırmandı ve karların üstüne oturdu. Bulunduğu yer bir keskin nişancı için mükemmeldi. Mağara girişini apaçık görebiliyor ve kar yığınları tarafından gizleniyordu.

Höyüğün tek dezavantajı, derinliği belki de üç bin metreyi bulan uçurumun kenarında yer almasıydı. Taniel parmaklarını kara sapladı. Bo onu sezinlerse parmaklarının bir hareketiyle eski dostunu höyükten aşağı uçurabilirdi.

Taniel birkaç dakika boyunca avantajlı konumundan gözetleme yaptı. Aradaki mesafeye rağmen içinde bulunduğu barut transı ona mağarayı ayrıntılarıyla görme imkânı sunuyordu. Giriş ona göre birazcık yana dönüktü. Dağın cephesine oyulmuş gibi duruyor, ince bir keçi yolu önüne kadar çıkarken solunda dik bir buz ve kar tepesi yükseliyordu. Höyük gibi, uçurumun tam kenarında yer alıyordu.

Mağara meskûndu. İçeriden, ince bir duman demeti rüzgarsız göğe dimdik yükseliyordu ve keçi yolu epey kullanılmıştı. Taniel bu hususu doğrulamak için üçüncü gözünü açtı; Bo oradaydı. Pastel

renklerindeki parıltısı mağaranın içindeki bir ateşin yanında titreşiyordu. Taniel geri geri sürünerek höyükten indi ve ekipmanını açtı.

Hazırlanmaya başladı. İşe girişmeden önce sistematik bir şekilde hareket ederek her şeyi iki defa kontrolden geçirdi, çakmaktaki ve falyadaki karları temizleyip namluyu denetledi. Kartuşu ısırıp falyayı kurdu, sonra da ağızdan içeri barut ve mermi döktü. Barut transını derinleştirmek için diline de biraz barut sürüp namluya pamuk tıktı. Son olarak eskiz defterini çıkardı ve ilk sayfalardan birini açtı: Bo. Sayfadaki eskizi Fatrasta'ya yaptığı yolculuk sırasında çizmişti. Bo resimde sinekkaydı tıraşlı olup kısa saçlara, geniş yanaklara ve alaycı bir tebessüme sahipti. Taniel tasvire bir parmağıyla dokundu ve tekrar höyüğe çıkıp bekledi.

O beklerken güneş tepe noktasını geçip batıda alçalmaya başladı. Hava açıldı ve Taniel höyüğünden sağına baktığında uzak düzlükleriyle ve ufukta parıldayan kentleriyle tüm Kez'i görür oldu.

Geçen zaman Taniel'in zihnine dalıp gitme fırsatı verdi. Vlora'yı düşünmeden edemedi. Genç birer sevgiliyken öğleden sonraları eğitimden kaçarak ve ucuz hanlarda düşüp kalkarak geçirmişlerdi. Taniel o anılar karşısında gülümsedi ve kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Hayır, böyle olmazdı. Avını beklerken sükûnetini korumaya mecburdu. O günlerden birinde geri döndüğünde Tamas'ı beklerken bulmuştu. Tamas ona yeterince büyüdüklerinde Vlora'yla evleneceğini bildirmişti ve nişanlılıkları böylece başlamıştı.

Vlora'nın yatakta başka bir adamla olan görüntüleri kendiliğinden hayalinde canlandı. Elleri titremeye başlayan Taniel o görüntüleri kafasından attı ve barut transının huzuruna sığınmak için kendini zorladı. Nesnel düşünmesi lazımdı. Vlora'ya âşık mıydı? Belki. Onun ahbaplığından oldu olası hoşlanmıştı. İyi de ona gerçekten âşık mıydı?

Taniel aşka sık sık kafa yorardı. Aşk ona bazen şiirlerden çıkmış yabancı bir kavram gibi gelirdi. Annesi o altı yaşındayken öldükten sonra gerçekten yakınlaştığı ilk kadın Vlora olmuştu. Taniel'e annesinden kalan fazla bir anı yoktu. Onun hakkında bildiklerinin çoğunu sonradan öğrenmişti: Kadın bir barut büyücüsüydü ve annesi Kezli olmasına rağmen Adro asilzade sınıfının bir üyesiydi. Dışarıdan bakıldığında Tamas kadar sert mizaçlıydı ama Taniel evde oldukları zamanlarda ortaya çıkan yumuşak tabiatını apaçık hatırlamaktaydı. Bir mürebbiyenin gözetimindeyken bile annesi varlığını hep hissettirmişti.

Ölümünün ardından tüm bunlar değişmişti. Taniel babasının yattığından şüphelendiği bir dizi mürebbiyenin elinden geçmişti. Sonra da Tamas'a gına gelmişcesine mürebbiyelerin arkası kesilmişti. Hayatlarına giren bir sonraki kadın Vlora olmuştu. Taniel onu etkilemek için Bo'yla rekabet ettiğini hatırlıyordu. Hayatı boyunca bir kadının ilgisi için Bo'yu alt edebildiği tek sefer oydu. Yoksa bu ona uygun tek kadının Vlora olduğu anlamına mı geliyordu? Hayır Dünya öyle bir şey için fazla büyüktü.

Taniel nişanlarının bozulmasından haftalar sonra artık Vlora'yı ne kadar az düşündüğüne şaşıyordu. Cebine dokundu. Kadının eskiz defterinden yırtıp buruşturduğu tasvirini orada tutuyordu. Hayır, ona âşık değildi. İhanetinden incinmişti ama en çok zarar gören şey gururuydu. Evliliklerine o kadar uzun bir süre kaçınılmaz sonuç gözüyle bakmıştı ki artık geleceğinde öyle bir şeyin yer almamasını garipsiyordu.

Acaba Vlora'nın şimdiki görevi neydi? Hala Tamas'ın kurmayları arasında mıydı? Tamas hangi açıdan bakılırsa bakılsın duygusal biri sayılmazdı. Düğünün iptaline kızardı kızmasına ama Vlora

gibi yetenekli bir barut büyücüsünü uzak tutacak kadar değil.

Taniel kendini dişlerini gıcırdatırken buldu. Duygusal değilmiş. Hah. Babası öz oğlunu en yakın dostunu öldürmesi için buralara yollamıştı. Niye böyle bir şey yapmıştı ki? Bu görev Rozalia'yı canlı bırakmasının cezası mıydı? Taniel'in hala sadık olup olmadığını görmek için bir tür imtihan mıydı?

Hayır, onlardan hiçbiri değildi. İhtiyar dallama bütünüyle pratik düşünüyordu. Taniel ordudaki en iyi nişancıydı. Rüzgârlı bir günde birinin başındaki şapkayı beş kilometre öteden vurup düşürebilirdi. Öyle bir fırsat çıkmazsa da şüphe uyandırmadan Bo'ya yaklaşabilir ve bıçağını karnına saplayabilirdi. Tamas pratik düşünmenin daima doğru olmadığını ne zaman öğrenecekti? Aslında Nikslaus'u denize attığı zaman bunu kendisi de ispatlamıştı. Taniel öyle yaptığı için babasıyla gurur duymadan edememişti. Lâkin gururu kısa sürmüştü.

"Eninde sonunda sıçman gerekecek," diye kendi kendine mırıldandı Taniel, saatler yavaş yavaş geçerken. Adopest'in dışındaki Kral Ormanı'nda bulunan bir höyüğe sindiği gün aklına geldi. O sırada on dört yaşındaydı. Bo, kraliçe ile nedimelerinin nehrin neresinde yıkanmaktan hoşlandıklarını keşfetmişti. Kadınlar nehre gelene kadar neredeyse yirmi dört saat o höyükte gizlenmeleri gerekmişti. Bo yanında bir dürbün getirmişti; Taniel bir boynuz dolusu baruta ve barut transının keskin gözüne sahipti. Yaptıkları riskli bir girişimdi ve yakalanırlarsa yiyecekleri dayakları ikisi de iyi biliyordu. Lâkin kraliçenin Dokuz'daki en güzel kadınlardan biri olduğu söylenirdi.

Öyleydi de. Beklediklerine -ve riske girdiklerine- fazlasıyla değmişti.

Mağarada bir hareketlenme oldu. Bo dışarı çıktı. Mağaranın girişinde durup ellerini ovuşturdu ve arasında bir adımlık mesafenin bile olmadığı uçurum kenarından Kez'e baktı. Taniel onun önündeki boşluk karşısında titremeden bunu nasıl yapabildiğini merak etti. Derin bir nefes aldı ve kendini yapacağı atışa hazırladı.

Bo dönüp dağın yamacına bakındı. Başındaki kalın kürk başlığı çıkardığı ve Taniel çocukluk arkadaşını tüfeğinin namlusunun üstünden inceledi. Bo'nun saçları Dağ Bekçileri arasında uzamıştı ve yanaklarını seyrek, düzensiz bir sakal bürümüştü. Son görüştüklerinden bu yana epey kilo da vermişti. Bo yamaca göz gezdirmesinin ardından bakışlarını yolun aşağısındaki Taniel'den tarafa çevirdi.

Taniel eğilme dürtüsüne direndi. Bo dosdoğru ona bakıyordu. Bu böyle bir müddet devam etti, sonra Bo gözlerini gölgeledi ve dalgın bir edayla İmtiyazlı eldivenlerini çekiştirdi. Eldivenlerin tersindeki esrarengiz semboller gün ışığını yansıtırken Taniel dostunun bir sertleştirilmiş hava kalkanıyla kendini çevreleyip çevrelemediğini merak etti. Bo'nun en güçlü elementsel aylası havaydı.

Bo onun varlığından haberdar mıydı? Acaba konumunu ele verir vermez Taniel'i haklamaya hazır halde içten içe gülerek bekliyor muydu? Üçüncü gözüyle Taniel'i izliyor muydu? Taniel ne dostunun üçüncü gözünü, ne de herhangi bir kalkanı sezinliyordu. Tetiğin üstündeki parmağı gerildi.

Bo bir iki dakika daha orada öylece durarak kısık gözlerle yolun aşağısını süzdü, sonra da dönüp içeri girdi.

Taniel kendi kendine küfretti. Ne halt yemeye tetiği çekmemişti ki? İyi bir atış fırsatı yakalamıştı. İç geçirdi. Cevabın farkındaydı.

"Hay, canı çukura," dedi yüksek sesle ve ayağa kalktı. Höyüğünden inip ekipmanını topladı ve Bo'nun mağarasına doğru patikayı takip etti.

Çukur aşkına, ona ne diyecekti? *'Selam Bo, nasılsın? Buraya seni öldürmeye geldim. Ama*

endişelenme; fikrimi değiştirdim. Umarım aramızda her şey yolundadır.'

Taniel düşüncelerini ve azmini -daha doğrusu ondan geriye kalanı- toparlayıp başını iki yana salladı. Vazifesi ile dostu arasında seçim yapmaya zorlanmıştı. Seçiminin kendisini iyi bir dost kıldığını umuyordu, çünkü beş para etmez bir askerdi.

Mağaraya çıkan keçi yoluna adımını atar atmaz dondu kaldı. Bo mağarasından tekrar çıkmıştı. Aralarında olsa olsa elli adım vardı. Taniel'in omzuna asılı tüfeği açıkça görebiliyor olmalıydı. Acaba onu tanır mıydı? Taniel yüzündeki kürkleri kenaa çekip gülümsemeye çalıştı. Selam vermek için bir elini kaldırdı.

Bo'nun gözleri kısıldı. Taniel yutkundu. Bo İmtiyazlı eldivenlerini çekiştirdi. Üzerlerindeki altın sarısı semboller olmasaydı bembeyaz eldivenleri kardan ayırt etmek neredeyse imkansızlaşırdı.

Taniel merhaba demek maksadıyla ağzını açtı.

"Bir adım daha atma!" diye bağırdı Bo. "Olduğun yerde kal!" Eldivenlerini yeniden çekiştirdi. Hiç hoşuna gitmeyen bir şey gördüğünü yüzünden belliydi. Taniel'in neden geldiğini biliyordu.

Bo ellerini başının üstüne kaldırdı. Pozu neredeyse gülünçtü. Bo iri yarı bir adam değildi; çöküк yanaklarıyla ve tüy gibi sakalıyla bir oğlan çocuğuna benziyordu. Soluması hızlanırken göğsü körük gibi inip kalkıyordu. Belli ki büyük bir şeye hazırlanıyordu. O anda eldivenli parmaklarıyla Başka'ya dokunduğunu bilmek için Taniel'in üçüncü gözünü açmasına gerek yoktu. Dünyaya oluk oluk sihir aktı. Taniel gözlerini sımsıkı yumdu.

"Yere yat, ahmak herif!" diye haykırdı Bo.

Taniel'in gözleri bir anda açıldı. Bir şeyin arkadan çarpmasıyla yere devrilip bir kar yığınına doğru savruldu. Nabzı kulaklarında zonklarken kocaman bir kütle uçarcasına yanından geçip gitti. Yoksa gelen baştan aşağı kürklere bürünmüş Gavril miydi?

Taniel'in yüreği hop etti. Hayır, gelen Gavril falan değildi. Bir dağ aslanıydı.

Aslında ona aslan demek yanlıştı. Yaratığın bir aslana benzer tarafı pek yoktu. Arka ayakları bir kedininkiler gibi yastıklıydı ama ön ayakları bir horozunkiler gibi pençeli olup orak uzunluğunda üç koca tırnağa sahipti. Kafası bir kaplanınkine, geniş göğsü ve yeleli omuzlarıysa bir aslanınkilere benziyordu. Yaratık Taniel'in o güne kadar gördüğü veya duyduğu emsallerinden daha iriydi. Bir Fatrasta bataklık ayısı bile yanında küçük kalıyordu ve patikada Bo'ya doğru arka bacakları üstünde koşuyordu.

Bo'nun parmakları görünmez bir çello çalarcasına dans etti. Havada bir çatırtı koptu ve bulutsuz gökyüzünden düşen bir yıldırım aslanın kafasına temas ederken dağ yamacında gök gürültüsü yankılandı.

Yaratık afallamadı bile. Dört ayak üstüne inip bir jaguarın hızıyla seke seke koştu. Yeleli kürkünden dumanlar yükseliyordu.

Bo bir kolunu hızla havaya kaldırıp indirdi. Dağ aslanının yanındaki yamaca yapışık buzlar küçük bir çığ halinde düşerek on faytonun kuvvetiyle ona çarptı. Canavar deniz yüzeyini yaran bir köpek balığı yüzgeci gibi buzları yararak koşmayı sürdürdü. Rüzgârlar üstüne üstüne esti; durduk yerde ortaya çıkan alevler suratına suratına püskürdü. Yaratık hiçbirine aldırış etmedi.

Dağ aslanı ile Bo arasında on beş adım kaldı. Bo yorgun gözüküyor, alnından aşağı ter boşalıyordu. Parmakları seğirerek yeniden görünmez tellere asıldı. Aslanın hızı kesildi.

Yaratık yavaşladı, kıllı başını iki yana salladı ve tekrar yoluna devam etti.

“Orada öylece durmasana.”

Taniel sertçe ayağa kaldırıldığını hissetti. Gavril yanındaydı. Adamın suratı uzun, zorlu bir koşunun ardından kıpkırmızıydı. Bir elinde domuz avlamakta kullanılan cinsten bir mızrak vardı.

“Vur şu kahrolası şeyi!”

Taniel tüfeğini omzuna dayayıp nişan aldı. Yaratık sersemlemişcesine başını iki yana salladı ve alçak bir sesle uludu. Pençeli elleriyle kulaklarına vurdu. Kafatası arılarla doluymuşcasına başını yere çarparak durduğu yerde debelendi.

Taniel tetiği çekti. Merminin çarptığı noktada yaratığın başı geriye savruldu. Taniel gözlerinin kocaman açıldığını hissetti. Mermi hedefe temas etmiş fakat aslanın çirkin suratından sekmekle yetinmişti; tıpkı Adopest’teyken o İmtiyazlı’da olduğu gibi. Hayvan tekrar uludu ve pençeli ellerinden biriyle Taniel’e doğru tiksinti belirten bir hareket yaptı. Bu yaratıkta, tanrıların yaradılışında rol oynayan türden bir sihir vardı.

Altındaki karlar bir anda infilak eden Taniel uçurum kenarına doğru havaya fırladı. Karların üstüne düştü ve tutunacak bir yer bulamayarak kaymaya başladı. Elini bir yerlere atmaya çalıştı ama hiçbir şeye rastlamadı. Bir saniye içinde uçuruma düşecekti.

Ansızın ayakları sağlam zemine bastı. Dağın yanından çıkıntı yapan bir kaya vardı. Çizmelerinin altındaki adam boyunda kaya tabakası daha az önce orada değildi. Taniel patikaya çıkmak için uğraştı. Eller tarafından kavrandığını hissetti.

“Hadi,” dedi Darden. Delivli yaşlı Bekçi tıpkı Gavril gibi bir elinde mızrak taşıyor, diğeriyle Taniel’i yukarı çekiyordu. Ka-poel da yanındaydı ve kıt kanaat kuvvetini onunkine katıyordu. Genç kız Taniel’e şaşkın gözlerle baktı, sonra da diğerlerinin peşinden koştu.

Taniel tüfeğine bakındı. Yerde duran tüfeği çok uzaktaydı. Onu alıp doldurmaya vakti var mıydı? Bo’ya attığı bir bakış, olmadığını söyledi.

Bo mağarasına çekilip sırtını bir taraftaki kaya duvarına yaslamıştı. Dağ aslanı yine iki ayağı üstünde ona doğru ilerliyordu. Adeta bir akıntıya karşı yüzen yaratığın her adımı bir mücadeleydi. Yine de mücadeleyi kazanıyordu.

Aslana önce Gavril yetişti. Mızrağını uzatarak yaratığın yumuşak böğrüne sapladı. Aslan feryat ederek ona doğru döndü. Gavril son anda geri sıçrayarak savrulan pençelerin menzilinden çıktı ve patikadan aşağı yuvarlandı. Darden elinde mızrağıyla onun yuvarlanan cüssesinin üstünden atladı ve dağ aslanına hücum etti.

Darden patladı. Bir an oradaydı, bir sonrakindeyse yoktu. Dağ yamacına kan ve şeritler halinde doku yağdı. Dağ aslanı utkuyla uludu. Taniel’in düşünecek zamanı yoktu. Paltosunu ıslatan Darden’ın kanına kafa yormakla uğraşmadı ve her iki tabancasıyla birden nişan alıp ateş açtı.

Barut büyücüleri attıkları bir mermiyi belirli bir mesafeye kadar uçurabilirlerdi. Atışlarının menzilini artıran bu yetenekleri onlara biraz zihinsel çabadan ve azıcık ilave baruttan başka bir şeye mal olmazdı. Ayrıca barutu tutuşturarak, açığa çıkan enerjiyi temasla başka bir nesneye aktarabilirlerdi. İyi bir Damgalı bunu bir mermiyle de yapabilir, ona kayayı yahut çeliği delebilecek gücü ve enerjiyi kazandırabilirdi.

Taniel barut boynuzunun tamamını birden tutuşturarak patlamanın gücünü mermilerine verdi.

Mermiler dağ aslanını delip geçti. Yaratık haykırırken buzlu patikaya yeşil kanlar sıçrayıp fokurdadı. Aslan yaralı bir atın kişnemelerini andıran ulumalarla Bo’ya arkasını döndü ve Taniel’i

karşısına aldı. Pençeli ellerinden biri havaya kalktı. Taniel yaklaşan sihrin ısısını hissetti.

Ka-poel dar patikada Taniel'e sürtünerek öne geçti ve kendini onunla hayvanın arasına attı.

"Kahretsin! Pole, hayır!"

Ka-poel her iki elini de küstahça kaldırdı. Ellerinin birinde bir şey tutuyordu; bir oyuncak bebek. Bal mumundan yapılmış el ebatlarındaki bebek çıplaktı. İşçiliği fevkaladeydi. Başta yüzü olmak üzere her parçası bir insanın -daha doğrusu bir kadının- tıpatıp aynısıydı. Ve o kadın Julene'di.

Ka-poel bebeğe uzun bir iğne batırdı. Dağ aslanı tekrar uluyarak böğrünü tuttu. Ka-poel iğneyi bu sefer de bebeğin başına batırdı ve ucunu sağa sola oynattı. Aslan irkilerek hırıldadı. Kulaklarını ve suratını kaşıyarak oralarda uzun, kanlı kesikler bıraktı. Öne eğilen Ka-poel uzun, derin bir nefes aldı ve bebeğe üfledi.

Dağ aslanı alevlere boğuldu. Saldırılarına kaldığı yerden devam eden Bo parmaklarını oynattıkça mağaranın içinden buzdan kargılar fırlayıp aslana çarptı. Taniel elleri titreyerek tabancalarını doldurdu. Boynuzu boşalmışsa da halen birkaç barut kartuşuna sahipti. İyi de, bu tür bir yaratığa karşı elinden ne gelirdi? Dağ aslanı Bo ile Ka-poel'ın sihri arasında sıkışıp kalmasına rağmen ölmeyi reddediyordu. Buna daha ne kadar devam edebilirlerdi?

Taniel hızla arkasına döndü. "Gavril, barut boynuzunu ver. Hemen!"

Patikanın biraz aşağısındaki Gavril onunla göz göze geldi ve barut boynuzu alıp attı.

Taniel boynuzu havada kapıp tarttı. Çoğu doluydu. Güzel. Tekrar öteki tarafa döndü. Bo'nun dermanı kalmamışa benziyordu ve Ka-poel yanan bebeği elden ele aktararak yüzünde vahşice bir neşeyle hem iğneyi hem de parmaklarını ona batırıp duruyordu.

"Eğil!" diye bağıran Taniel boynuzu ileri fırlattı ve Ka-poel'ı omuzlarından tutup dağ yamacına savurdu. Boynuz dağ ile aslanın arasına düştü. Taniel bir düşünceyle barutu tutuşturdu.

Zihni, patlamanın gücünü azamiye çıkarmak için onu Damgalı sihirleriyle yönlendirdi. Dağ aslanı havaya uçtu. Dağdan yirmi, otuz, elli adım yükseldi, sonra da boşlukta bir yay çizip hızla düşmeye başladı. Taniel onun uluyup pençeler savurarak uzaklaşmasını seyretti. Uluma değişerek bir çığlığa dönüşürken aslan sureti de çarpılarak bir kadının şeklini aldı. Kadın çok aşağılarda dağ yamacına çarpıp sekti ve düşmeyi sürdürerek bulutların arasında gözden kayboldu.

BÖLÜM 18

Tamas bir iki saat önce yalın bir kâğıda yazdığı adresi kontrol etmek için bir sokak fenerinin altında durdu. "Yüz yetmiş sekiz," diye kendi kendi mırıldanırken sayı tabelalarını görebilmek için gözlerini kıstı. Tabancalarını uzun pardösüsünün altına gizlemiş olan Olem belaya karşı gözünü açık tutarak onu birkaç adım geriden takip ediyordu.

Bankaların ve eski ticaret loncalarından kalan teşkilatların hafta içi her gün iş yapmayı sürdürdüğü Ederciler, kentin varlıklı bir muhitiydi. Depremde çok az zarar görmüş, kral yanlılarının isyanındaysa hiç görmemişti. Ara sokaklarında iş adamlarına, kâtiplere ve ticari acentelere ait küçük fakat bakımlı evler diziliydi. Sınırları dahilinde yakılmamış bir fener yoktu ve her sokağında bir polis devriyesine rastlamak mümkündü. Öyle ki, kazara kentin yanlış bölümüne gelip gelmediğini merak etmemek Tamas'ın elinde değildi.

Adam öldürmek için kötü bir yer, diye düşündü feldmareşal. İlerideki sokakta karanlık bir bölüm bulunduğunu fark edince de duraklayıp fikrini değiştirdi. Yaklaştıkça en az yarım düzine fenerin sönmüş -ya da bu durumdaki gibi, söndürülmüş- olduğunu gördü. Sokak numaralarını sayarak doğru evi bulduğunu sağlama bağladı ve dosdoğru oraya yöneldi. Kaldırıma çıkıp kapıyı üç defa çaldı. İçeride ne bir ışık ne de herhangi bir yaşam belirtisi vardı. Mekân terk edilmişe benziyordu.

Kapı azıcık aralandı. O ve Olem hemen içeri alındılar. Olem oturma odasında beklerken Tamas kolundan tutuldu ve önce bir koridordan geçirildi, sonra da bir arka oda olduğunu tahmin ettiği yere sokuldu. Bir kibrit tutuşturuldu, bir mum yakıldı.

Tamas mumun üstünde tanıdık bir sima gördü.

"Seni görmek güzel, Tamas," dedi Sabon.

"Seni de. Umarım geç kalmamışımdır."

"Berberler henüz gelmediler."

"Güzel. Nasıl çalıştıklarını görmek istiyorum." Gözleri ışığa alışan Tamas etrafına bakındı. Zemini ve dolapları boş bırakılmış küçük bir mutfaktaydılar. Köşedeki tezgâhların birinde, ağzında yakılmamış bir pipoyla bir adam oturuyordu. Mütevazı ve orta yapılı ufak tefek adamın yüz hatlarını o loş ışıkta neredeyse görünmez kılan siyah bir sakalı vardı. Piposunun sapını çiğneyerek Tamas'ı seyretmeye koyuldu.

"Aracımız sen misin?" diye sordu Tamas.

"Parmaklar," dedi adam.

"Gerçek ismin bu değildir herhalde?" dedi Tamas.

"Bir rumuz," dedi adam. "Kendi güvenliğim için." Tamas'ı dikkatle süzüyor, bakışları yavaşça feldmareşalin üstünde dolaşıyordu; onu muhakeme ediyor, tartıyordu. Tamas adamda bir gariplik olduğunu hissetti.

"Sende Maharet var," dedi.

Parmaklar uzun siyah pardösüsünü düzeltti ve önüne dökülmüş bir şeyi silkti. "Ah, evet," dedi. "Pek çok casusta vardır. Başkalarının kestiremediği yeteneklerinin olması işini kolaylaştırır."

“Öte yandan saltanat firkasını ortadan kaldırdığımda Manhouch’un tüm sistemi arazi olduğu için bir casusluk şebekesi kurmamı zorlaştırır.”

“Hayatından endişe duymak insanı ortadan kaybolmaya teşvik eder.” Parmaklar’ın bakışları Sabon ile Tamas arasında gidip geldi. İki barut büyücüsüyle aynı odada bulunmaktan hoşlanmadığı belliydi.

“Yine de buradasın,” dedi Tamas.

“Doyurmam gereken karınlar var.” Adam duraksadı, sonra devam etti. “Maharetim çok ufaktır. Maymuncuk olmadan kilit açabilir, sürgüleri dışarıdan çekebilirim.”

Tamas âlimlerin böyle şeyler hakkında konuştuklarını duymuştu. Buna küçük çaplı telekinezi derlerdi. “Beni tehlikeye sokacak bir şey değil,” dedi. “Evet, ne kastettiğini anlıyorum ama saltanat firkalarının dışındakilerle bir alıp veremediğim yok; tabii onların da benimle bir alıp veremedikleri olmadığı sürece. Manhouch’un casuslarına ihtiyacım var. Onun iki katı ücret ödediğimizi çevrene haber ver.

Parmaklar pipoyu ağzından çıkarıp eline öksürdü.

“Yoksa bana gülüyor musun?” dedi Tamas. Sabon’a göz attı. Delivli omuz silkmekle yetindi.

“Bu kadar komik olan ne?” diye sordu feldmareşal.

“Bize daha fazla ücret ödeyecek olman,” dedi Parmaklar. “Bu iş öyle yürümez.”

Tamas gözlerini kıstı. “Ya nasıl yürür?

“Casuslar askerlere benzemezler, Feldmareşal. Evet, askerlerde sadakat vardır ama sonuçta asıl dertleri karınlarını doyurmak ve maaşlarını almaktır. Casuslarsa oyunu canıgönülden sevdikleri için bu işi yaparlar. Onların sadakati ülkelerine veya krallarınadır.”

“Yani Manhouch’un eski casus şebekesini kullanamayacağımı mı söylüyorsun?”

Parmaklar piposunun sapını Tamas’a doğrulttu. “Hiç de bile, Feldmareşal. Bazılarımız doğrudan Manhouch’a sadıktı. Onlar ya ülkeyi çoktan terk ettiler ya da taraf değiştirip Kez hesabına çalışmaya başladılar. Bizse Adro’yu her şeyden çok seviyoruz ve yavaş yavaş geri geleceğiz. Maharetli olduğum için, ne kadar uzun süre canlı kalırsam o kadar çok casusun gizlendiği yerden çıkacağını tahmin ediyorum.”

Tamas gözlerini ovuşturdu. Gizlendikleri yerden çıktıkları zaman bir de o casusların çift taraflı oynayıp oynamadıklarından ve kimlere güvenebileceğinden endişelenmesi gerekecekti. “Bu işi sırf doyuracak bir ailen olduğu için yaptığını sanıyordum,” dedi.

Parmaklar kafa salladı. “Evet. Eh, o konuda yalan söylemiş olabilirim.”

Sabon kıs kıs güldü. Tamas ona sert bir bakış attı. Casuslar. Topunu birden çukura gömmek lazımdı. Ama maalesef onlara ihtiyacı vardı.

“Berberler daha gelmediler mi?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” cevabını verdi Parmaklar.

Tamas başparmağıyla kapıyı işaret etti. Git bak.

“Biri bize haber verir.”

“*Hemen*.”

Casus alelacele odayı terk etti. Tamas mutfak tezgâhına gidip üstüne oturdu. Göğsündeki dikişleri ovuştururken onları kaşıma dürtüsüne direndi.

“Bana biraz nasihat lazım,” dedi.

“Ona ne şüphe. Ben yanında yokken yeni doğmuş bir bebek gibisin,” dedi Sabon.

Sessizlik saniyeler boyunca uzadı. Tamas astının gözlerini okuyabiliyordu. *Eğer orada olsaydım*, diyorlardı, *o Zebellah sana elini bile süremezdi*.

“Mihali,” dedi Tamas. “Şu çılgın aşçıbaşı.”

“İlgine sahiden bu kadar layık mı?”

“Tüm ordunun yemeğini o pişiriyor. Sayesinde moral her zamankinden daha yüksek.”

“Peki onun hakkında daha başka ne biliyorsun?”

“Hassenbur Akıl Hastanesinden kaçmış,” diye yanıtladı feldmareşal.

“Ah. Yani tam bir kaçık.”

“Öyle düşündükleri kesin. Onu alıp götürmek için birkaç adam geldi. Mihali ise akrabaları ve rakipleri tarafından kıskanıldığı için hastaneye yatırıldığını savunuyor.”

“Paranoyaklık mı ediyor?”

Tamas omuz silkti. “Mümkündür.”

“Geri gönder, olsun bitsin,” dedi Sabon. “Aşçılığı iyi ama hastanenin hamilerini kendine düşman etmeye değmez. Kim olduklarını biliyor musun?”

“İçlerinden biri Claremonte isminde bir adam.”

Sabon bir süre sessiz kaldı. “Brudania-Gurla Ticaret Şirketi’nin yeni başkanı mı?”

“Evet.”

“Öyleyse konu kapanmıştır. Güherçile tedarikimizi tehlikeye atamayız.”

“Ben o kadar emin değilim,” dedi Tamas.

“Gazetelerdeki zırvalar yüzünden mi?” Sabon alaycı bir homurtu çıkardı. “Mihali’nin yeniden dünyaya gelmiş Adom olduğu iddiası var ya, o mu? Bana kalırsa deliliğinin kanıtından başka bir şey değil. Mürekkep yalamış çoğu insan öyle efsanelere inanmaz.”

“Daha onunla tanışmadın.”

Sabon bir elini kısa saçlı başında gezdirdi. “Yani ona inanıyor musun?”

“Bana öyle bakma. Tabii ki inanmıyorum. Ama kimseye bir zararı yok.”

“Öyleyse onu burada tutmak için ne gibi bir sebebin olabilir?”

“Sihir,” dedi Tamas.

“O da mı bir İmtiyazlı?”

“Maharet’i var,” dedi Tamas. “Yiyecekle ilgili bir şey. Yoktan var edebiliyor.”

“Kulağa pek de matah geldiği söylenemez,” diye belirtti Sabon.

“Maddeyi yoktan var edebilen birini hiç duymuş muydun? Maharetliler arasında bile?”

“Hıh” diye homurdandı Sabon, “Öyle biri dünyanın en zengin insanı olup çıkar.”

“Mihali’yi kullanarak gerekirse tüm Adro’yu doyurabiliriz Bir kıtlık sırasında bile. Savaş uzarsa ona çok fazla ihtiyaç duyabiliriz.”

“Sakın el çabukluğu yapıyor olmasın?”

“Sanmam,” diye karşılık verdi Tamas. “Hem Olem hem de ben onu dikkatle seyrettik. Boş bir

tencereyi kancasından alıp ocağa koydu. Tekrar baktığımda tencerenin içi yahniyle doluydu ve kaynıyordu. Firma on somun ekmek sürdü ve yüz tane çıkardı."

Sabon kaşlarını çattı. "Yine de sihre ve hileye başvuruyor olabilir. Belki de gerçek yeteneklerini saklayan güçlü bir İmtiyazlı'dır. İmtiyazlıların nelere kadir olduklarını kestirmek mümkün değildir. Saltanat firkalarında bile ayla manipülasyonuyla neler yapılabileceği tümüyle bilinmez."

"Evet, bu benim de aklıma geldi. Lâkin dedikodular kulaktan kulağa yayılıyor ve bir tarikat kurulabileceğinden korkuyorum. Hem de kendi saflarım arasında, çünkü Olem onun yedinci alayda çok popüler olduğunu söylüyor. Yemeklerine bayılıyorlarmış."

"Peki ne yapacaksın?"

"Gördüklerimden sonra Mihali'yi öylece başımdan savıp tımarhaneye geri gönderemem," dedi Tamas. "En azından güçlü bir Maharetli olduğu kesin -hem de tüm tuhaflıklarına rağmen- ve müttefikliği işimize gelir. Dediğim gibi, harp zamanlarında gıdaya paha biçilemez."

Kapının tekrar açılmasıyla sohbetleri bölündü. Parmaklar içeri girdi.

"Her şey hazır," dedi casus. "Benimle gelin."

Karanlıkta onu takip ederek birinci kattaki küçük bir odaya çıktılar. Evin ön tarafında yer alan oda, sokağın iyi bir manzarasına sahipti. Perdeler açık olmasına rağmen, meraklı gözlere yakalanmasınlar diye içerisi tümden karanlıktı. Parmaklar onları pencerenin biraz gerisine yerleştirilmiş bir çift koltuğa yönlendirdi. İki barut büyücüsü oturup beklediler.

"Bu o mu?" diye usulca sordu Tamas, başıyla sokağın karşısındaki evi işaret ederek. Neden sonra hareketini göremeyeceklerinin farkına vardı.

"Öyle," diye yanıtladı Parmaklar. "Kez hesabına çalışan uzun soluklu bir casus. Addeniz'de faaliyet gösteren küçük bir nakliye firması var. Seni öldürmeye çalışan Zebellah o adamın kargo gemilerinden biriyle ülkeye sokuldu."

"Saldırıda parmağı olduğundan eminsin, öyle mi?"

"Boynuna kadar bu işin içinde. Burada, Ederciler'de bankerlik yapıyor ve şehir meclisinde dostları var. Yerel belediye binasında sık sık konuşarak barut büyücüleri yüzünden geberip gideceğimizi ve senin konseyini dağıtıp Kez'e teslim olmamız gerektiğini anlatıp duruyor."

"Amma da gözüpekmiş," dedi Tamas.

"Evet," diye doğruladı Parmaklar. "On beş yıl evvel ülkeye göç ettiğinden beri onu gözetlemeseydik bir casus için fazla gözüpek olduğunu düşünürdüm. Zebellah'ın buraya gelmesinde rol oynadığına hiç şüphe yok."

"Bir şeyi açıkça belirtmek istiyorum," dedi Tamas, sesini zor duyulan bir fısıltıya indirerek. "Adro vatandaşlarını topyekün katletmek istemiyorum. Bir polis devletinden yana değilim. Bu işi yalnızca Kez casuslarından kurtulmak maksadıyla yapıyoruz. O yüzden bir muhalifin gerçekten casusluk ettiğine yönelik bir kanıtın olmadıkça onu izlenmesi için yerel karakola bildir yeter. Kez'in yanı sıra bir de kendi halkımızla savaşmaya hazır değilim."

Kısa bir sessizlik çöktü. "Anlaşıldı."

"Güzel. Her şey yolunda gidiyor mu?" diye sordu Tamas. "Berberlerle çalışmayı kastediyorum. Onları kullanmak konusunda tereddütlerim olduğunu itiraf etmeliyim."

"Harikuladeler," dedi Parmaklar. "Kendi katillerimiz arasında bile böylesini görmedim.

Onlardan daha önce faydalanmadığımıza şaşırıyorum.”

“O derece iyiler mi?” diye sordu Sabon.

“O derece titizler,” dedi Parmaklar. “Sessiz sedasız öldürüyorlar ve arkalarında hiç iz bırakmıyorlar. Geride tek bir damla kan bile kalmıyor ve cesetler ortadan kay bolu veriyor. Kusursuz çalışıyorlar.”

Tamas barikatları, boydan boya kesilmiş gırtlaklarıyla kanlı yataklarında yatan soyluların ve kral yanlısı liderlerin cesetlerini hatırladı. “Demek ölçülü davranmayı biliyorlar?”

Parmaklar alçak sesle gevrek gevrek güldü. “Evet. Eh, cesetlerin bulunmasını istediklerinde ortalığı darmadağın ettikleri olmuyor değil. Böylece hem sokaklardaki itibarlarını koruyorlar, hem de daha büyük çetelerin kendilerine bulaşmasını önlüyorlar. Yine de onlardan sessiz çalışmalarını istiyoruz ve ne yalan söyleyeyim, istediğimizi fazlasıyla alıyoruz.” Sesinde Tamas’ın zar zor yakalayabildiği bir çekince vardı.

“Peki sorun ne?” diye sordu feldmareşal.

“Bazen hiç iz kalmaması, bir cesetten daha kötü oluyor. Koskoca evde tek bir kitap bile yerinden oynamamışsa, bir aile daha dün oradayken ertesi gün yoksa söylentiler başlıyor. Hayaletler, iblisler ve tanrılar hakkında kötü söylentiler.”

Tamas uzaklarda tüten Güney Turna Dağı’nı, Adamat’ın bulduğu Kresimir’in Yemini açıklamasını ve Mihali’nin esrarlı uyarılarını anımsadı. Abuk sabuk palavralar işte. Sıradan halkın inanmayacağı şey yoktu. “Daha başka söylenti çıkmasını istemiyorum. Bakın bakalım işleri biraz daha organik hale getirebilecek misiniz?”

“Elimizden geleni yaparız.”

Tamas’ın gözüne sokaktaki karanlık bir suret ilişti. Sabon’u dürterek astının bakışlarını o tarafa yönlendirdi, ilkine daha başka suretler de eklendi.

“Az sonra dönerim,” dedi Parmaklar. Casus hiç ses çıkarmadan odayı terk etti ve fazla geçmeden sokaktaki koyu suretlere katıldı. Berberlerin her zamanki önlük üniformalarını tanır gibi olan Tamas başını iki yana salladı.

“Sanırım bundan sonra kendi sakalımı kendim keseceğim,” dedi usulca.

“Al benden de o kadar,” dedi Sabon.

“Yerel polis?” diye sordu feldmareşal.

“Bu gece ortalıkta gezinmemeleri için uyarıldılar. Bizi rahat bırakacaklar, çünkü uğraşmaları gereken sorunlardan birinin sabaha kalmadan eksileceğini biliyorlar.”

Tamas üçüncü gözünü açtı. O görüşte Parmaklar sönük bir parıltı saçıyor, aradaki duvarlara rağmen kolayca fark ediliyordu. Tamas sokağın karşısındaki evin ön kapısına yaklaşan, sonra da merdivenden yatak odalarına çıkan casusu adım adım takip etti.

“Bekle,” dedi Tamas. “Diğer casus; şu peşine düştükleri. Adam bir sihirbaz. Bir Maharetli’den daha güçlü. Bir İmtiyazlı.”

Sabon bir müddet sessiz kaldı. “Kahretsin. Gözünü pencerelerden ayırma.” Sandalyesinden kalkıp biraz etrafı yokladı, ardından Tamas’ın ellerine bir tüfek tutuşturdu.

Tamas tüfeği el yordamıyla çekip çevirdi. “Dolu ve ateşe hazır mı?

“Evet,” dedi Sabon.

“Ateş açarsam epey patırtı kopar,” dedi Tamas. “Bu sokaklardaki insanlar burada neler döndüğünü şıp diye anlarlar.”

“Ne olur ne olmaz,” karşılığını verdi Sabon.

Tamas tüfeğiyle nişan alarak ön yatak odasının pencerelerini seyretti. Yatağında yatan Kez İmtiyazlısı‘nın parıltısını görebiliyor, odanın kapısında duran Parmaklar’ı sezebiliyordu. Aynı anda karanlıkta hareket eden gölgeler seçer gibi oldu.

Arpacığındaki pencerede bir sihrin ışığı çakınca Tamas içgüdüsel olarak başını eğdi. Işık patlamasını zor duyulan boğuk bir patırtı izledi ve her şey sessizliğe gömüldü. Tamas tüfeğini hazırda tutarak pencereden dışarı baktı. Maharetli’yi ve İmtiyazlı’yı parıltılarından görebiliyordu. Parmaklar merdiven boşluğunda yüzükoyun yatarken Kez İmtiyazlısı yatak odasının zeminine diz çökmüş duruyordu. Tamas’ın yürütebildiği tek tahmin adamın gırtlağına bir ustura dayandığıydı; yoksa ilkini daha başka sihirler izlerdi. Parmaklar yavaşça ayağa kalkıp yatak odasına girdi. Tamas tüfeğini indirdi.

Birkaç dakika sonra diğer evden koyu suretler çıktı: Berberler ve tutsaklar. Grup karşıdan karşıya geçti ve Tamas aşağı kattaki kapının açıldığını işitti. O koltuğunda kalarak ilgili komşulara veya aşırı meraklı yayalara dair bir emareye karşı sokağı kolaçan ederken Sabon da neler olup bittiğine bakmaya gitti. Tamas öyle bir emareye rastlamadı.

Parmaklar az sonra geri geldi. Elinde bir mum vardı. Pek mutlu gözükmüyordu. “Bize adamın bir İmtiyazlı olduğunu söylemedin.”

“Kendin görebilmen gerekirdi,” dedi Tamas. “Gerçekten Maharetin varsa üçüncü gözün de olmalı. Çok yalapşap bir işti.”

“Üçüncü gözümü açamıyorum,” diye söylendi Parmaklar. “Sonra bir hafta boyunca ishal oluyorum.”

“O İmtiyazlı başını gövdenden ayırabilirdi,” dedi Tamas.

Parmaklar dudak büktü. “Hepsi bir gösteriden ibaretti. Işık ve ses. Ortada gerçek bir şey yoktu. Yine de bir an için ellerimin eriyerek kemiklerimden akacağını sandım.”

“Korku insanı uyanık tutar.” Tamas tüfeğinin horozunu indirdi ve silahı duvara dayadı. “Eşini de onunla beraber getirdiniz,” dedi.

“Herif ışık çakınca uyandı. Odayı tılsımlamış olsa gerek. Berberler yatağının başına dikildiği anda uyandı.” Parmaklar başını iki yana salladı. “O adamların, bir adamı karısı kollarındayken öldürdüklerine ve kadını bir bebek gibi uyurken bırakarak cesedi alıp götürdüklerine tanıklık ettim. Tılsım olmasaydı daha az sorun yaşardık.”

Tamas sırf kendisi kötü bir iş çıkardıklarını düşünüyor olabileceği için Parmaklar’ın kaygı duyduğunu anladı. “Aferin,” diye casusun içini rahatlattı. “Sorguda öğreneceklerinizden haberim olsun.”

“Bizimle gelmiyor musun?” Parmaklar şaşırmış gibiydi.

“Hakkımda ne duydun bilemem ama İmtiyazlılara karşı gözümü kan bürümüş değil,” dedi feldmareşal.

Parmaklar hayal kırıklığına uğramışcasına burnunu çekti. “Fazla bir şey söyleyeceğini sanmam. Çetin cevize benziyor.”

“Konuşmazsa beş dakika içinde bir elinden olacağını söyle. On dakika içinde de diğerinden.”

Parmaklar’ın gözleri kocaman açıldı. “Bak bu…”

Tamas ona sığ bir tebessüm etti. “Tamam, belki sihirbazlara karşı gözümü biraz kan bürümüştür. Ama onlarla nasıl başa çıkılacağını bilirim.”

Parmaklar odayı terk etti. Tamas yükselecek çığlıkları bekledi ama öyle bir şey olmadı. Grup hangi odadaysa, belli ki iyi yalıtılmıştı. Sabon bir dakika sonra çıkageldi.

“Casusumuzun hasta bir hali vardı,” dedi adam.

“Ona gerekirse İmtiyazlı’nın ellerini kesebileceklerini söyledim.”

Sabon alaycı bir homurtu çıkardı. “İşte bu tehlikeli bir emsal olur. Artık Adro’daki firkasız İmtiyazlılara böyle mi muamele edeceğiz?”

“Çukur aşkına, tabii ki hayır,” dedi Tamas. “Lâkin bu pezevenk bir Kez casusu ve elimizi çabuk tutmamız lazım.”

Fazla geçmeden Parmaklar tekrar odaya girdi. Yüzü mum ışığında solgundu ve elleri hafifçe titriyordu. “Daha şimdiden üç isim verdi.”

Tamas biraz kaygılandığını hissetti. “Aralarında konseyimden biri var mı?”

“Hayır. Kendisinden daha üst mevkiden biriyle asla doğrudan muhatap olmadığını iddia ediyor. Yalnızca şifreli mesajlar ve aracılar kullanıyorlarmış. Yine de, karısının ismini verdi.” Casus duraksadı. “Birine fazla yüklenirsen, Feldmareşal, öz anasını bile kurtların önüne atar. İşkenceyi boşu boşuna sınırlamayız. Acının sona ermesi için insanların söylemeyecekleri şey yoktur.”

“Yaptığımız tamamen psikolojik,” dedi Tamas. “Gerçekten bir el kesmediniz, değil mi?” Konseyindeki haine dair bir ipucu çıkmamasından duyduğu hüsranı içine attı.

“Hayır…”

“Karısını da sorgulayın. Ne biliyor öğrenin. İşiniz bitince ikisini de askerlerime teslim edin; onlar idamları hallederler. Çocukları var mıymış?”

“Bir tane,” dedi Parmaklar. “Novi’deki yatılı bir kız okulunda.”

“Tarafsız bir ülke,” diye sesli düşündü Tamas. “Bu ihtimale hazırlıklılarmış. Okul müdiresine bir mektup gönder. Ona kızı süresiz olarak okulunda tutmasını söyle.”

Parmaklar titrek bir halde kafa salladı.

“Şu casuslar hakkında ne öğrendik?” diye sordu Tamas. “Sence aramızda bunun gibi daha kaç ajan var?”

Parmaklar hani harıl piposunun sapını çiğnedi. “Duydukların hoşuna gitmeyecek.”

“Gitmesi de gerekmiyor,” dedi Tamas. “Bileyim yeter.”

“Yüzlerce,” dedi Parmaklar. “Sadece ilk birkaç sorguda düzinelerce isim edindik. Üstelik tamamı işkence altında uydurulmuş değil; aralarında hakikiler de var. Bazılarının Kez casusu olduğu doğrulandı ve daha başka yüzlercesinin yanında kocaman bir soru işareti duruyor. Kezliler buraya iyice kök salmışlar. Bunu onlarca yıldır planlıyorlarmış.”

Tamas gözlerini yumdu. Duymak istediği bu değildi. Ordusunda, şehirde ve kırsal kesimde, Adopest’teki her binada casuslar olabilirdi. Şimdiden konseyinden birinin kendisine ihanet ettiğini biliyordu. Daha kaçı aynı şeyi yapacaktı? “Aferin, Parmaklar,” dedi usulca. Casus gitmeden önce biraz bekledi. O süre zarfında da gözünü Tamas’tan ayırmadı.

“Berberlerin ücretini ikiye katlamam gerekecek,” dedi feldmareşal. “Param olduğu sürece gerekli iş gücünü sağlayacaklar.”

“Onlara çok fazla bel bağlayarak tehlikeli bir iş yapıyorsun,” diye belirtti Sabon.

“Başka çarem yok. Aramızdaki casuslar, uğruna emek verdiğimiz her şeyi alaşağı edebilirler. Devriyeleri iki katına çıkarıp yerel polisin yetkisini artıracağız. Kresimir aşkına, yeni bir hükümet kurma planlarımızı ertelememiz bile gerekebilir.”

“Yürümemiz gereken yolun riskli olduğunu en başından itibaren biliyorduk. Halkı unutma yeter.”

“Elbette unutmam. Eğitim nasıl gidiyor?” diye Sabon’a sordu. “Ne olur, güzel bir haber ver.”

Sabon’un yüzünden bitap bir tebessüm geçti. “Beklediğimden daha iyi. Andriya deli olabilir ama çaylaklar ondan hoşlanıyorlar. Görünen o ki Vidaslav’ın eğitime biraz yatkınlığı var. En az yeteneklilere bir barut büyücüsünü nasıl bulacaklarını öğretip adam toplamaya gönderdik. Daha şimdiden mümkün olduğunu sandığımdan daha fazla aday çıktı.”

“Kaç tane?

“Şu ana dek ortalama yeteneğe sahip on üç kişi. İkisi benimle boy ölçüşebilecek kapasitede. Maalesef senin veya Taniel’in seviyesinde kimse yok.”

“On üç mü?” dedi Tamas. “Dalga geçiyorsun. Şimdiki barut fırkamızı toplamam yıllarımı almıştı.”

“Kendi gözlerimle görmesem inanmazdım,” dedi Sabon. “Hatırlasana, yüz elli yıldan kısa zaman önce Adro’da bir barut büyücüsü kıyımı yaşandı. Her adamın, kadının ve çocuğun barutta güç sahibi olup olmadığına bakıldı ve keşfedilenler idam edildi. Şimdilerde insanlar o yönde bir eğilimleri olduğunu anlarlarsa gizleniyorlar. Daha doğrusu gizleniyorlardı. Barut büyücülerine doğrudan erişmemizi sağlayacak bir sistem üzerinde çalışıyoruz.”

“İmtiyazlı Arayıcılar gibi mi demek istiyorsun?”

Sabon kafa salladı. “Saltanat fırkasının sihri bizimkinden güçlüydü. Üstelik sayıca daha kalabalıktılar. Yine de bir şeyler ayarlayabileceğimizden eminim.”

Tamas astının omzuna şaplak attı. “İyi iş çıkardın, dostum. Beni habersiz bırakma. Görevinden hazzetmediğinin farkındayım.”

“Sana sormam gereken bir şey daha var.” Sabon bir an için tereddüt eder gibi oldu.

“Neymiş?”

Sabon kelimelerini dikkatle seçerek ağır ağır konuştu. “Kısa bir süre öncesine kadar Taniel ile Vlora’nın evlenmeleri planlanıyordu. Sorduğum için kusura bakma ama onları bilerek mi bir araya getirmiştin?”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Tamas, Sabon’un sözü nereye vardıracağını tahmin etmesine rağmen.

“Onlan barut büyücüsü çocukları olsun diye mi eşleştirdin?”

Tamas yanıtını düşündü. Evliliklerinin öyle bir şeye müsait olduğu kesindi ve onları ilişki yaşamaya teşvik ederken hiç art niyet beslemediği söylenemezdi. “O tür bir fikir aklımdan geçmedi değil.”

“Saltanat fırkaları bile bu tür bir soy ıslahına gitmedi,” dedi Sabon. Tasvip etmediği apaçık ortadaydı.

“Gitmedi ha? Peki sence kral neden her erkek sihirbaza özel bir harem tahsis etti? Cömertliğinden mi? Hayır, Sabon, İmtiyazlı yetiştirmek için. Yaygın bir bilgi değildir ama sadece Kavas’ın bile binden fazla çocuğu oldu.”

“Aralarında İmtiyazlı var mıydı?”

“Tek bir tane,” dedi Tamas. “Saltanat firkasının genç üyelerinden biriydi. Babasını tanımazdı bile.”

Sabon’un ağzı dehşetle açık kalmıştı. “Diğer tüm o çocuklara ne oldu?”

“Çalışma kampları, yetimhaneler, Dağ Bekçileri.” Tamas omuz silkti. “Hatta bazıları daha bebekken katledildi. Saltanat firkası asla hoş bir yer olmadı. Barut firkamın o hallere düşmesine izin verecek değilim ama evet, niyetim Taniel ile Vlora’nın Damgalı evlatlar doğurmalarıydı. Yaptığım araştırmalarda barut büyücülerinin İmtiyazlılardan çok daha sıkça soya çektiklerini gördüm.”

“Bu konuyu ne zamandır araştırıyorsun?” diye sordu Sabon.

“Tanışmamızın çok öncesinden beri.”

Sabon onu sert bakışlarla süzdü. “Erika da bir barut büyücüsüydü.”

Tamas dişlerini göstermemek için çaba harcadı. Sabon varsayımında haksız sayılmazdı. “Aklından bile geçirme,” dedi feldmareşal. Çabalarına rağmen sesi kızgın bir hırıltı şeklinde çıktı. “Karımı tüm kalbimle sevdim. Onu geri almak için her şeyimi feda ederim.” Sesi çatladı, genzini temizledi. “Taniel bir deney *değildi*.”

“Güzel.” Sabon aldığı cevaptan tatmin olmuşa benziyordu. Kısa bir süre duraksadı. “Son serüveninin ardından beni geri çağıracağını umuyordum.”

Tamas başını iki yana salladı. “Üzgünüm. Yeni barut büyücülerini eğitmen gerekiyor. Ben başımın çaresine bakabilirim.”

Astının diş gıcırtısı Tamas’ın kulağına kadar geldi, “İnatçı keçinin tekisin ve bu yüzden ölüp gideceksin,” dedi Sabon. “Gelecek sefere birden fazla Zebellah yollayacaklar.”

“Belki ama daha değil. Şimdi gidip biraz yatacağım. Okuluna dönmeden evvel aşağıdakilerle konuş. O casusun başının kesilmesini ve ellerinin duluna teslim edilerek Kez’e geri gönderilmesini istiyorum. Ipille, casuslarını geri çağırana kadar onları giderek daha küçük kutularda göreceğini bilsin.”

BÖLÜM 19

Darden'ın toplayabildikleri kadarını küçük bir kaya ve buz tümseğinin altına gömdüler. Gavril onlara patikanın ilerisinde daha başka cesetlerin de gömülü olduğunu söyledi. Bahsi geçen cesetler zirveye yolculuğu sağ salim tamamlayamayan hacılara ve de kışa, hastalığa, yahut dağdaki yırtıcılara yenik düşen keşişlere aitti. Darden yattığı yerde yalnızlık çekmeyecekti.

Taniel güdük bir kömür kalemini parmakları arasında tutarak Darden'ın simasını defterine çizmeye koyuldu. Adamın nasıl göründüğünün anıları daha şimdiden kaybolmaya başlıyordu. Taniel onu yeterince uzun bir süre tanımamıştı. Gözlerini kapatarak hatırlamaya çalıştı.

Julene'in -Taniel'in dağ aslanın o olduğundan artık adı gibi emindi- dağ yamacından sekerek ve çığlıklar atarak gözden kaybolmasının görüntüsü gece boyunca aklından çıkmadı. Bir türlü uyuyamadı çünkü ne zaman içi geçse Julene'in -yahut dağ aslanının- öfkeyle çırpındığı ve kendisiyle adeta alay ettiği anlar zihninde canlanıyordu. Nasıl olmuştu da böyle bir şeyi öngörememişti? Kadının öfkesini, pervasızlığını dikkate almamıştı? En azından ihanete uğramayı beklemesi gerekirdi. Sonunda mağara girişine oturdu ve güneş doğuda, dağın öteki tarafında yükselirken tepedeki gökyüzünün aydınlanmaya başlamasını seyretti.

Açık bir emre itaatsizlik etmişti. Tamas bu konuda ne yapardı? Bu olaydan iyi bir sonuç çıkar mıydı? Tamas başka bir barut büyücüsü yollar geçerdi. Hatta belki bizzat kendi gelirdi. Oğlunu da divanıharbe verirdi. Acaba Tamas onu idam ettirebilir miydi? Tamas babası gibi bir adamın bile öz oğlunu idam ettireceğini sanmıyordu. En azından, ettirmeyeceğini umuyordu.

Taniel başından geçenleri Tamas'a nasıl izah edecekti? Başka bir barut büyücüsü peşlerine düştüğünde ne yapacaklardı? Taniel bir buz parçasını uçurumdan aşağı tekmeledi. Bu sorunları, onlarla karşılaştıkça çözmeleri gerekecekti.

Ayakları altında çatırdayan buzu duydu. Bo yanına geliyordu. Taniel dostunu uzun uzadıya süzdü. Bo'nun haftalardır uyumamış gibi bir hali vardı. Gözleri kıpkırmızı, yüzü güneş yanığıydı. Durmadan terliyor gibiydi ve Taniel'in yanına otururken paltosunun klapasıyla oynayıp duruyordu.

Taniel çizimine kaldığı yerden devam ederken Bo da yıldızların silinip gitmesini seyretti. Sonunda kahvaltı arayan kuşların ilk ötüşleri Taniel'in kulağına çalındı.

"Epey ustalaşıyorsun," dedi Bo. "Tıpkı ona benziyor."

"Böyle düşünmene sevindim," dedi Taniel. "Onu hayalimde canlandırmakta zorlanıyordum." Kömür parçasını bir keseye sokup eskiz defterini kapattı.

"Demek Tamas beni öldürmek için buraya seni yollayacak kadar ileri gitti," dedi Bo. Sesi hoş ve alçaktı. Kadınlarından çoğunun bu özelliğini teskin edici bulduğuna şüphe yoktu. "Beni yanlış anlama," diye ekledi. "Öyle yaptığı için memnunum. Başka biri olsa tetiği çekebilirdi. Ama daha iyi bir zaman seçebilirdin."

"Beni bekliyordun," dedi Taniel. Bunu anlamak onu şaşırtmamıştı. Bo, bilmemesi gereken zamanlarda bile pek çok şey bilme eğilimindeydi. Taniel ısınmak için ellerine hohladı.

"Nihayetinde bir barut büyücüsü bekliyordum," dedi Bo. "Aslına bakarsan ilk beklediğim Julene'di. Ona karşı hazırlık yapıyordum." Dağdaki çıkıntı boyunca patikanın gerisini ve çok

aşağıdaki manastırı işaret etti. "İki haftadır tüm bu patikayı tılsımlıyordum. O müfettiş ziyaretime geldiğinden ve bana o *kadının* Kresimir'i çağırmaya çalışacağı mesajını verdiğinden beri." Yine klapasına dokunarak bir parmağını yaka boyunca gezdirdi.

"'O kadın'mı?"

"Julene. O Predeii kaltağı."

"Predeii," dedi Taniel. "Adopest'te izini sürdüğüm o İmtiyazlı da bir Predeii olduğunu söylemişti."

Bo sertçe yutkundu. "İki tane mi? Çukur aşkına."

"Predeii nedir?" diye sordu Taniel.

"Bilmiyor musun?"

"Bilsem sorar mıydım?"

Bo kaşlarını çattı. "İnsan bir saltanat firkasında çok şey öğreniyor. Yalnızca alimlerin hatırladıkları şeyleri. Bin yıldan daha eski sırları. Ben, şey… Tamas saltanat firkasını katletti demiştin, değil mi?"

"Evet."

Bo başını kaldırıp kaybolmakta olan yıldızlara baktı "O zaman herhalde sırları açığa döktüğüm için kimse peşime düşmez." Derin bir nefes aldı. "Kresimir buraya kendi isteğiyle gelmedi."

Taniel dostuna kuşkulu bir bakış attı. "Çocukluğumdan beri vaaz dinlemişliğim yok. Bugünlerde yalnızca köylüler o tüy şeylere kulak asıyorlar."

"Köylüler zannettiğin kadar akılsız değildir," dedi Bo. "Tüm hurafelerin temeli gerçeklere dayanır."

"Peki sen bu hurafeye inanıyor musun?" diye sordu Taniel, eski dostuna burun kıvırarak.

Bo derin bir nefes aldı. "Hiç görmediğin ya da tecrübe etmediğin bir şeye inanmak ile onun doğru olduğunu ilk elden bilmek arasında fark vardır."

"Kresimir'le tanıştığını mı söylüyorsun?"

"Hayır, tanıştığım falan…" Bo iç geçirdi. "Sen sadece çeneni kapayıp dinle. Saltanat firkasında sihirbazların binlerce yıldır zihinden zihne aktardıkları şeyler görürsün."

Taniel alaycı bir sesle homurdandı. "Kresimir. Pekâlâ. Gerçek olduğunu farz etsek bile binlerce yıl önce yaşadı."

"Kresimir gerçek olmasına gerçekti. Ona ister bir tanrı ister kudretli bir sihirbaz de, o döneme ait tüm tarih kitapları onun gerçek olduğunda hemfikir. Ayrıca bu olay aşağı yukarı bin dört yüz yıl önceydi. Tam olarak ne zaman gerçekleştiği bilgisi Marazlanma'da kaybolup gitti," dedi Bo. "Kresimir çağrıldı. Predeiiler tarafından buraya getirildi; belki de zorla bu dünyaya sokuldu. Hatta bazılarının inanışına göre ona boyun eğdirildi."

"İster tanrı ister sihirbaz olsun, bu dünyaya nasıl zorla getirtilebilir ki?"

Bo yakasıyla oynadı. "Predeiiler İmtiyazlıların selefidirler. Bugünün İmtiyazlılarını ateşle oynayan birer çocuk gibi gösteren güçlü sihirbazlardır. Kresimir'den önceki dönemde dünyanın hükümdarları onlardı ve güçlerini daha da artırmanın bir yolunu aradılar. Kresimir'i," -eliyle esrarengiz bir hareket yapıp omuz silkti- "bir yerlerden çağırdılar ve ondan güçlerini kullanarak Dokuz'a düzen getirmesini istediler."

“Azizler onlar mıydı?”

Bo başını iki yana salladı. “Hayır. Ama iyi düşündün. Azizler -Adom, Novi ve diğerleri- daha sonra, Kresimir o işin altından tek başına kalkamayınca ve kardeşlerini yardım etmeleri için yanına çağırınca çıkageldiler. Onun gücünü ve bilgeliğini paylaştılar. Kresimir gittiğinde onlar da gittiler.”

“Fakat Predeiiler geride kaldılar, öyle mi?” diye sordu Taniel. “İyi de, o zaman binlerce yıldır yaşıyor olmalılar.”

“Belki daha da fazla,” diyen Bo tekrar omuz silkti. “Kresimir’i çağırmadan önce bile yaşlılıktan veya hastalıktan ölmemenin bir yolunu keşfetmişlerdi. Sihir o günlerde daha tesirliydi. Artık aramızda bir Predeii’yi öldürebilecek kadar güçlü biri olduğundan bile emin değilim.”

Taniel yutkundu. Uçurumdan aşağıya, boşlukta asılı bulutlara baktı. “Yani Julene’in ölmediğini mi söylüyorsun?”

Bo’nun yüz ifadesi ciddiydi. “Bilmiyorum. Muhtemelen ölmemiştir ama yine de iyimser düşünmeye çalışıyorum. Her halükârda gidip bakmamız lazım. Kurtulduysa Adro büyük bir tehlikede demektir.”

“Nasıl?”

“Julene ordularımızı, sihirbazlarımızı ve barut büyücülerimizi yok etmek istiyor. Saltanat firkasının ortadan kalkmasıyla işinin yarısı halloldu bile. Kresimir’i geri çağırırsa diğer yarısını da o halleder ve Adro tümüyle Julene’in hakimiyetine girer. Kresimir bir keresinde Dokuz’u uzun müddet yönetmeye ilgi duymadığını açıkça belirtmişti. Julene kralların ve saltanat firkalarının öyle bir göreve uygun olmadıklarını ona ispatlayabilirse Kresimir’in kendisini başa geçireceğine inanıyor. Hükmetmek için ne zamandır gün sayıyordu.”

Taniel dudak büktü. “Kresimir’miş. Böyle şeyler kimin başının altından çıkıyor ki? Kresimir gideli çok oldu.”

“Julene öyle düşünmüyor. Kez asilzade sınıfı ve Kresimir Kilisesi’ndeki belli başlı gruplar da.”

“Julene ne diye burada bir tanrı istesin ki? Söylediklerine bakılırsa kendisi de bir tanrı sayılır.” Taniel dostuna Adopest Üniversitesindeki kapışmayı -Rozalia ile Julene’in ne kadar güçlü gözüktüklerini, Julene’in Rozalia’nın saldırısından nasıl sağ çıktığını- anlattı.

“Güç. Julene’in umursadığı tek şey o. Başkalarının üzerinde güç sahibi olmak. Tarih kitapları Marazlanma’dan, yani Kresimir’e dair bilgilerin kaybolduğu o dönemden sık sık bahseder. Ama yalnızca saltanat firkaları Marazlanma *sırasında* neler olduğunu hatırlar. Predeiiler ile Dokuz’un yeni kralları ve onların saltanat firkaları arasında bir savaş çıktı. Julene o savaşı kendisinin çıkardığını iddia ediyor hem de büyük bir gururla. Milyonlarca kişi öldü. Sonunda Predeiiler sayıca çok daha az olduklarından savaşı kaybettiler. Bazıları öldü diğerleri kaçtı. Kalanlarsa saklandı. Julene de kurtulanlardan biriydi.”

“Onun hakkında çok şey bilir gibisin.”

“Bir ara… beraberdik.” Bo yüzünü ekşitti.

Taniel kendini kahkaha atmaktan alıkoyamadı.

“Gurur duyuyor değilim,” dedi Bo.

“Dokuz aşkına, onda ne gördün ki?”

Bo burnunu çekti. “Yatakta çok iyiydi.”

"Yahu yaşı -belli ki- seninkinin elli katı!"

"Bu da onu çok tecrübeli kılıyor." Bo tırnaklarını inceledi. "Üstelik duyguları söz konusu olduğunda muhakemesi pek iyi değil. Bana tutuldu ve öğretmemesi gereken şeyler öğretti."

"Şimdi de seni öldürmeye çalışıyor, öyle mi? Neden?"

Bo uçurumdan aşağı bir taş attı ve gözden kaybolana dek onu seyretti. "Tamas'ın Julene'e iş verdiğini söylemiştin, değil mi?"

"Evet, bir fedai olarak. İmtiyazlı avlasın diye."

"Muhtemelen es geçemeyeceği bir fırsatla karşılaştı. Julene diğer Predeiilerden hoşlanmaz. Benden de hoşlanmadığı kesin. Ne kadar azimle üstüme geldiğini gördün. Hor görülmüş bir kadının gazabı, falan filan. Bu patikaya bir orduyu yok edecek kadar sihirli tuzak kurmama rağmen onu birazcık yavaşlatmaktan fazlasını yapamadım." Bo dostuna asabi bir bakış attı. "Tabii o tuzakların yarısını senin tetiklemenin de faydası dokunmadı."

Taniel kaşlarını çattı.

"Bilmiyor muydun?" Bo şakaklarını ovuşturdu. "Tanrım, daha ne kadar açıklama yapmam gerekecek? Kendi derinden daha sıkı koruyucu sihirlerle kat kat donanmış vaziyettesin. En kuvvetli İmtiyazlı bile birinin üstünde bu tür bir koruma yaratamaz. İnsan vücudu çok karmaşıktır. Bu dağ yamacına bir tanrıyı etkisiz hale getirecek kadar güçlü -daha doğrusu o kadar güçlü olduğunu sandığım— büyüler ördüm ve sen farkına bile varmadan onların içinden geçtin. Daha önce hiç böyle bir sihir görmemiştim. Tılsımlar bir Damgalı'nın yakınında daha zayıftır ve Tamas gibi en güçlü Damgalılardan bazıları onları tümüyle sökebilir. Fakat öyle bir şey zaman ve deneyim gerektirir."

"Demek o yüzden daha fazla yaklaşmamamı bağırdın."

"Evet."

"Eh…" Taniel paltosundaki karları temizledi. Bilmediği o kadar çok şey vardı ki. Bo bir sürü cevaba sahip gibi gözüküyordu ama o bile tüm sorulara ışık tutamazdı. Adro'da savaşın, darbenin ve diğer tüm yaşananların ötesinde bir şey oluyordu. Hem de herkesin tahmin ettiğinden daha derin bir şey. Öyle ki, düşündükçe Taniel'in başına ağrılar giriyordu. "Çukur aşkına, kim üstüme büyüler yapıp duruyor? Benim- haa." *Ka-poel*.

Bo mağaraya, genç kızın uyuyan suretinden tarafa göz attı. "Bana vahşiden bahset," dedi.

Ka-poel döşeğine sıkıca sarınmıştı. Tepeden çıkıntı yapan birkaç başıboş kızıl saç teli haricinde görünen bir yeri yoktu. O nefes aldıkça döşek düzenli olarak kalkıp iniyordu.

"Dynizeli'dir," dedi Taniel. "Ama Dynize İmparatorluğu'ndan değil; Fatrasta Bozkırlarından."

"Onunla nasıl karşılaştın?"

"Fatrasta bağımsızlığını ilan ederek Kez'den ayrıldığında gidip savaşa katıldım," diye açıkladı Taniel. "Fatrasta'daki savaş boyunca yaklaşık on üç ay Ka-poel'ın köyünü üs olarak kullandım. Kabilesi Fatrastalılarla müttefikti. Birliğimle oradan tüm güney Fatrasta'ya yayılarak Kez kamplarına saldırdım, İmtiyazlı ve subay avladım. Hatta bir iki Zebellah da. Köy bataklığın derinliklerindeydi. Bölgenin bir yerlisi yol göstermedikçe bulunması imkânsızdı. Dolayısıyla o iş için mükemmel bir yerdi.

"Aynı bataklıkta yaşayan bir kabile daha vardı. Savaşın çoğunluğunda tarafsız kaldılar ama orada geçirdiğim zamanın sonlarına doğru Kez tarafından satın alındılar ve Pole'un köyüne saldırdılar.

Halkı çatışarak onları geri püskürtmeyi başardı ama ancak yirmi otuz kadar çocuk esir alındıktan sonra."

"Köy, çocukları geri almak için Fatrasta'dan yardım istedi. Lâkin Fatrastalıların işleri başlarından aşkındı. Hayır cevabını verdiler. Birliğime köyden ayrılması emredildi. Ben geride kalıp yerlilerle beraber çocukları kurtarmaya gittim. Ama çoğu çoktan öldürülmüştü."

Taniel ağzının kuruduğunu hissetti. O günün anısı şimdi bile aklından çıkmıyordu. Dikenli haçlarda çarmıha gerilmiş, yosun kaplı bataklık ağaçlarının eğri büğrü dallarına asılıp çürümeye terk edilmiş düzinelerce çocuğun görüntüsünü bir türlü unutamıyordu.

"Niye ki?" diye sordu Bo.

Taniel alaycı bir homurtu çıkardı. "Düşman köylüler Kez'e ne kadar yabani olabileceklerini göstermek istiyorlardı. Kez onlara fıçılar dolusu viski, baharatlar, tüfekler, atlar teklif etmişti. Birliğimi imha etmek için yardım etmeleri karşılığında her ne isterlerse. O yıl Kez'in başına bir sürü bela açmıştık."

"O köyde ne yaptınız?"

Taniel uçurumdan aşağı bir taş attı. "Adaleti yerine getirdik," dedi. "Yaptıklarımla gurur duymuyorum. Ama pişman da değilim."

Taniel bulundukları uçurum kenarının çok aşağılarında görünmeyen hava akımlarının etkisiyle seyrek bulutların toplanmasını, uçuşmasını ve dağılmasını seyretti. Ansızın üşüyünce kollarını gövdesine doladı. Uzun zaman önce hafızasının en uzak köşelerine itilip kilit altına alınmış cinayet anıları zihninde canlandı. Belki pişman olduğu birkaç şey vardı.

Başını iki yana sallayarak daldığı düşüncelerden sıyrıldı. "Her neyse," dedi. "Pole diğerlerinden yaşça biraz daha büyüktü ama onu da kaçırmışlardı. Muhtemelen bir Kemikgöz olması sebebiyle. Bunun onlar için nasıl bir anlam taşıdığını bilmiyordum. Hala da bilmiyorum. Dün Pole'u güçlerini iz sürmekten fazlası için kullanırken ilk defa gördüm ama bir tür İmtiyazlı olduğunun uzun zamandır farkındaydım." Yedek bir barut kartuşu bulana dek üstünü başını ve çantasını yokladı. Kartuşun bir ucunu ısırarak kükürdümsü barutun tadını aldı ve tek seferde yarısını birden burnuna çekti.

Bo yüzünde kaygılı bir ifadeyle onu izliyordu. Baruttan yan yan uzaklaştı ve açıktaki cildini dalgın bir edayla kaşıdı.

"Bana öyle bakma," dedi Taniel.

"Dün o vahşinin açığa çıkardığı sihir gibisini hiç görmedim," dedi Bo. "Senin üstüne örülü olan koruma gibisini de. Saltanat fırkalarına göre üç farklı tür sihirbaz vardır: İmtiyazlılar, Damgalılar ve Maharetliler. Dünyanın ücra yerlerinde cadıların, şamanların ve efsuncuların ufak tefek sihirleriyle de karşılaştığımız oldu ama hiçbiri o kızın gösterdiği kadar tesirli değildi. Üçüncü gözü var mı?"

"Evet, olduğundan eminim," dedi Taniel. "İmtiyazlıların izini sürmeme yardım ediyor.

Bo uzanıp bir avucunu Taniel'in alnına bastırdı. Gözlerini kapatıp mırıldandı, sonra elini hızla geri çekti. Avucunu karla sildi. "Tanrım, leş gibi barut kokuyorsun. Gözlerim şişip, parmak aralarım kaşınacak. Üstündeki korumaya gelince… Ih, hiçbir fikrim yok. Tılsımlarımı bir güzel defetti. Bir mermiyi veya bıçağı durdurur mu bilmiyorum. Belki yalnızca sihre karşıdır. Her hâlükârda, kendini riske atma."

Taniel dağ aslanıyla -Julene'le- girdikleri çatışmayı düşündü. Dağ yamacından aşağı kaymış, ölümüne düşmesine ramak kalmıştı. Sonra topraktan bir kaya fırlayarak onu durdurmuştu. Acaba ona

Ka-poel mı yoksa Bo mu sebep olmuştu? Taniel bu soruyu sormadı. Başka birinin himayesine bel bağlamayı alışkanlık edinmek istemiyordu. Hem Bo kendi işi olmamasına rağmen başarıyı üstlenebilir veya tam tersini yapabilirdi. Hep öngörülemez biri olagelmişti.

"Tamas beni seni öldürmeye yolladı," dedi Taniel.

"Evet."

Birbirlerine bakmadılar.

"Ama öldürmedim."

"Evet." Bo'nun sesi alaycıydı. Taniel'i göz ucuyla süzdü, ardından çabucak sırıttı.

"Öldürmeli miydim?"

Bo'nun sırıtışı kayboldu. "Demek gaesten haberdar?"

"Yani gerçek mi?"

"Evet," diye homurdandı Bo. "Saltanat fırkasına katılmanın bir gereği." Nazikçe yakasına dokundu. "Günün birinde kralın intikamını almam gerekecek. Tamas'ı öldürmem gerekecek." Gömleğinin altından bir pandantif çıkardı. Basit takı, tek bir pırlantanın etrafına gümüş dolanarak yapılmıştı. Taniel, ölü Kez İmtiyazlıları'nda benzer kolyelere rastladığını hayal meyal hatırlıyordu. Vahşiler bile onları yağmalamazlardı.

"Bu… bu o mu?" diye sordu Taniel.

"Bir iblis yakutu," dedi Bo. "Çok karanlık bir şey. Bilmek istemezsin. Kralı koruma -veya onun intikamını alma- gaesi buna bağlı. Şimdi bile Adopest'e doğru çekimi hissedebiliyorum. Henüz çok güçlü değil. Zaman geçtikçe güçlenecek. Ne kadar çabuk bilemiyorum. Ama fazla direnirsem beni öldürecek."

"Gaesi bozmanın tek yolu kralın intikamını almak mı?"

Bo sessiz kaldı.

"Yani babamı öldürmeye mecbursun."

Bo eline bir taş alıp uçurumdan aşağı attı. Bu durumdan memnun gözükmüyordu.

"Onu bozmanın bir yolunu bulmalıyız," dedi Taniel. Sesinin kendinden emin çıktığını umuyordu. "İmtiyazlılar daha sonra sıyrılamayacakları bir şeye bağlanmazlar. Bu da bir diğer sır, hepsi o kadar. Belki Predeiilerden biri biliyordur."

Dostunu inceleyen Taniel dünkü çatışmanın ona ne kadar ağır geldiğini daha yeni fark ediyordu. Bo'nun yanakları çöküktü. Olduğundan kırk yaş büyükmüşçesine cildi sarkık ve kırışık duruyordu.

"Bir yolunu bulacağız," dedi. "Onu bozacağız. Söz veriyorum."

Bo bitkin bir sesle güldü. "Birlikte geçirdiğimiz her gün gözlerim kaşınacak, seni iyimser piç kurusu. Gel hadi." Ayağa kalkıp gerindi. "Gidip o karıyı öldürüp öldürmediğimizi öğrenmeliyiz."

BÖLÜM 20

Winceslav Hanesi'nin salonu süslü tuğla duvarlara ve bir çift öküzün sığabileceği kadar büyük bir granit şömineye sahip geniş bir mekândı. Adamat kâhyanın koltuk teklifini kibarca reddetmiş ve evin hanımını beklerken odada ağır ağır gezinmişti. Duvarlarda Leydi Winceslav'ın ve müteveffa kocası Henri Winceslav'ın çok sayıda tablosuna ek olarak ikisinin dört çocuklarıyla beraber yer aldıkları bir tablo daha asılıydı. Adamat'ın araştırmalarına göre belki beş yıllık bu son tablo, ihtiyar dük vefat etmeden ve çocukların her biri yatılı okullara yahut mürebbiyeleriyle beraber taşraya gönderilmeden hemen önce yapılmıştı.

Adamat zemini, duvarları, kapıları inceledi. Malikânelerinin durumu gözlenerek bir Adro soylu ailesinin maddi durumu hakkında pek çok bilgiye ulaşılabilirdi. Aile dara düştüğünde çalışanlar işten çıkarıldığı ve malzemeler kıtlaştığı için bakım onarım çalışmaları genellikle ihmal edilirdi.

Buradaysa her şey pırıl pırıldı. Ahşap mobilyalar ve pirinç askılar cilalanmış, zemin kısa süre önce yenilenmiş ve tuğlaların tozu alınmıştı. Başlarında kocası olmadan da, belli ki Leydi Winceslav'ın fedaileri iyi çalışmışlardı. Ücretleri ödendiği sürece Fatrasta'da Kez'le, Brudanialıların hesabına Gurlalılarla ve Dokuz genelindeki hemen hemen her yerde savaştıkları olmuştu.

Adamat'ın Kanatlar'dan yalnızca Lord Winceslav'ın sorumlu olmadığını kendi kendine hatırlatması gerekti. Leydi Winceslav'ın çoğu sahra generalininkiyle boy ölçüşebilecek kadar parlak bir zekâya sahip olduğu ve ölümünden önce Lord Winceslav'ın hemen her konuda ona akıl danıştığı söylenirdi. Lord hayattayken akıllı bir adamdı, sözcüklere ve insanlara karşı yetenekliydi. Leydi ise kurnaz ve pratik zekâlı olup ileri görüşlü bir planlayıcıydı.

Adamat dışarıdaki koridorlardan gelen konuşma sesleri duyunca kapıya doğru döndü. Yeleğinin önünü düzeltti. Solana sırayla küçük bir grup girdi: hepsi de beyaz üniformalı, göğüslerine altın sarısı bir askeri kuşak bağlı üç adam ve bir kadın. Adom'un Kanatları'na mensup dört tuğbay. Onları Leydi Winceslav izledi. Kadın kaliteli mor yünden bir binici elbisesi giymişti. Mevsim normallerinin üstündeki sıcağa karşın yakası sıkıca kapatmış ve omuzlarına elbisesiyle uyumlu bir şal sarmıştı. Yürüdükçe topuklu çizmeleri tahta zeminde tıkırdıyordu.

Komutanlar Adamat'ı bir nebze ihtiyatla süzdüler. Adamat aralarından ikisini dışarıdaki ana holde gördüğü tablolardan tanıdı. Feldmareşal Tamas'tan bile yaşlı olan Tuğbay Ryze'ın saçları üniforması kadar beyazdı. Elleri ile yüzünde çok sayıda görünür yara izi vardı ve beş yıl önceki bir muharebede aldığı bir yarayı gizlemek için gözlerinden birini beyaz bir keten kuşakla kapatmıştı.

Tuğbay Abrax ise bir kadındı ve dış görünümü Leydi Winceslav'ınkine daha zıt olamazdı. Sarı saçları kulaklarının üstünde kalacak şekilde kesilmiş, Gurla'ya yaptığı pek çok sefer nedeniyle yüzü kararıp yıpranmıştı. Küçük göğüslerin hafif çıkıntıları haricinde, üniforması diğerlerininkiyle tıpatıp aynıydı. Adamat'a bakarken gözlerinde müfettişin nadiren karşılaştığı bir soğukluk vardı.

Tanışma faslı kısa ve öz oldu. Grubun daha genç üyeleri Tuğbay Sabastenien ile Tuğbay Barat'tı. Büyüklerine kıyasla pek yıpranmamışlardı ve neredeyse babalarının üniformalarını giyip oyun oynayan bir çift oğlana benziyorlardı. Henüz yirmili yaşlarını geride bırakmış olamazlardı. Tuğbay Barat müfettişe yaklaştı.

“Evraklarınızı görebilir miyim lütfen?’ dedi çabucak.

Adamat bu küstahlık karşısında gözlerini kıstı. “Geldiğimde hepsini kâhyaya göstermiştim. Usulüne uygunlar.”

“Yine de…”

Adamat bir zarf çıkarıp genç tuğbaya uzatırken kırgınlığını dizginlemek için kendini zorladı. Çoğu modern ordunun aksine, Kanatlar’da mevki satın alınamazdı. Herkesin rütbeleri teker teker tırmanması lazımdı. Bu yaşta tuğbay olabilmek hatırı sayılır bir başarıydı.

Tuğbay Barat evrakları gözden geçirdi. Büyüklerinin yanına dönüp kâğıtlardan birini -Tamas’ın ona soruşturmasında özgürlük tanıdığı notu- onlara verdi.

“Neden,” dedi Tuğbay Ryze yavaşla, “Tamas en yakın danışmanlarını üstü kapalı bir şekilde tehdit etme gereği duyuyor?”

“Bu yalnızca bir tedbir,” cevabını verdi Adamat. “Soruşturmamın çabuk ve de… sorunsuz ilerlemesi için bir teminat.” Yine de pek çok sorunla karşılaşacağından emindi, Tamas’ın notu Adamat’ın soruşturmasını köstekleme girişiminde bulunan herkesin suçlu kabul edileceğini taahhüt ediyordu. Lakin bu notlardan yüz tanesi bile soyluların sırlarını kendilerine saklamalarının önüne geçemezdi. Adamat malikânenin dışındaki bir hendekte ölü bulunursa Tamas’ın tehdidini gerçekten yerine getirip getirmeyeceğini merak etti.

Tuğbay Ryze kâğıtları Tuğbay Barat’a geri verdi, o da onları Adamat’a aktardı. Adamat teşekkür etmeksizin evraklarını genç tuğbaydan alıp cebine soktu. Üstlerinin yanına dönen Barat’ın öfkeden köpürdüğünü neredeyse hissedebiliyordu. Barat’ın soylu kanı taşıdığına bahse girerdi. Kendinden aşağıdakileri hakir gören, yukarıdakilerin önündeyse diz çöken türde biri olduğu belliydi.

“Ne soracaksan sor,” dedi Tuğbay Ryze. “Leydi Winceslav’ın saklayacak bir şeyi yok.”

Adamat bakışlarını dört tuğbayın üstünde gezdirdi, sonra da imalı bir tavırla Leydi Winceslav’a doğru döndü. Kadın bir söz alışverişine yalnızca tanıklık etmeyi beklercesine salonun bir köşesinde, tuğbaylarının solundaki ve arkasındaki bir yerde oturuyordu. Adamat doğrudan kendisine hitap edince şaşırmış gibi gözüktü.

“Feldmareşal Tamas’la buluşacağınız yeri Kez’e bildirdiniz mi?” diye sordu Adamat.

“Bu ne cüret!” Ayağa kalkan Tuğbay Barat elini belindeki flöreye götürdü.

Adamat biraz bekleyerek diğer tuğbaylara daha genç silah arkadaşlarım paylamaları için bir fırsat tanıdı. Kimse öyle bir şey yapmadı. Adamat bastonunun ucuyla Barat’ın koltuğunu işaret etti. “Otur.”

Gözleri kısa bir süreliğine şaşkınca kırpışan tuğbay dişlerini sıkıp yerine oturdu.

“Tekrar sormalı mıyım, leydim?” dedi Adamat.

“Bildirmedim,” dedi Leydi Winceslav.

Adamat ufak bir tebessüm etmeyi uygun buldu. “Dua edelim de hepiniz böylesine açık sözlü ve dürüst olun.”

“Böyle konuşmanızın lüzumu yok,” dedi Tuğbay Abrax. Kadının üslubu bir öğretmeninki gibiydi. Kelimeleri hızlı hızlı telaffuz ediyor, sonlarını hiç uzatmıyordu.

Adamat bir anlığına duraksadı. Tuğbaylar hanımlarının etrafında bir kalkan oluşturucasına oturuyorlardı. Acaba Leydi Winceslav konuşmasının engellenmesine göz yumarak aptallık mı ediyordu, yoksa askerleri sahiden de ona sahip mi çıkıyorlardı?

"Buraya *sizinle* görüşmeye geldim, leydim," dedi Adamat. "Tuğbaylarınız tarafından küçümsenmeye değil. O iş için hizmetkârlarınız olduğuna eminim." Bunu söylerken içten içe yüzünü buruşturdu. Konuşmayı asabiyetinin yönlendirmesine müsaade ediyordu. Emniyet teşkilatındaki gençlik günlerinde amirinin verdiği nasihat hala aklındaydı. Yaşlı adam soylulara nasıl muamele edilmesi gerektiğini açıkça belirtmişti: *Asla* üzerlerine varma.

Leydi Winceslav binici şapkasının siperliği altından, bir anlığına müfettişi inceledi. Bakışları soğukkanlı, elleri kucağında kavuşmuştu. Ayağa kalkıp odayı katetti ve Adamat'ın tam karşısına oturdu.

"Sorularınızı sorun, Müfettiş," dedi. Kibar ses tonuna rağmen üstünlük taslayan bir üslubu vardı ve burnu hafifçe kalkıktı.

Adamat sessizce iç geçirdi. Bundan daha iyisini bulamayacaktı. "Tamas'ın darbesini niçin desteklediniz?"

"Pek çok sebebim vardı," dedi Leydi. "En başta da, Manhouch Kez'le karşılıklı olarak İtilaflar'ı imzalasaydı, Adom'un Kanatları'nın lağvedilecek olması geliyordu."

"Niye? Adom'un Kanatları yalnızca Adro'da *merkezli*. Krala tabi değil ki."

"Müzakerelerin koşullarından biri de oydu," dedi kadın ve öne eğildi. "Ipille'in Adro'yu neden hakimiyetine almak istediğini biliyor musunuz?"

"Bol miktarda doğal kaynağa sahibiz," dedi Adamat.

"Evet o da sebepler arasında. Fakat Ipille ile saltanat fırkası Adro'dan korkuyorlar. Kez'de tüm ulus saray tarafından yönetilir. Onların isteği dışında hiçbir şey olmaz. Adro farklıdır. Manhouch tüm kusurlarına rağmen açık fikirli bir kraldı. Sendikanın, barut büyücülerinin ve fedailerimin saraydan bağımsız olarak faaliyet göstermesine izin verirdi. Bu da Adro'yu daha güçlü kıldı. Kez saltanat fırkası barut büyücülerinin kendilerini hükümsüz bırakacağından korkuyor. Dokuz'un kalbindeki başlıca ticaret yollarını kontrol ettikleri için Dağ Bekçileri'nden korkuyor. Adom'un Kanatlarından da korkuyor, zira Henri tüm Dokuz'un en büyük askerî dehalarını ve en cesur adamlarını bir araya toplayıp sadakatlerini satın aldı ve hak etti. İtilaflar barut büyücülerinin lağvedilmesini, Dağ Bekçileri'nin küçültülmesini ve Adom'un Kanatları'nın Adro sınırları dahilinde faaliyet göstermemesini şart koşuyordu." Kadın başını iki yana salladı. "Böyle bir şeye izin veremezdim. Vermeyeceğim de."

"Karargâhınızı Ipille'in nüfuzundan çok uzaktaki başka bir ülkeye taşıyabilirdiniz. Mesela Fatrasta'ya."

"Hayır," dedi Leydi Winceslav. "Kocam Adro'yu seçti, çünkü burası onun memleketi ve gururuydu. Adom'un Kanatları sıradan bir fedai ordusu değildir. Adro'nun tali savunmasıdır ve Tamas yaklaşan savaşta onları o şekilde kullanacak. Henri'nin vizyonunu yerine getireceğim."

Adamat kadını inceledi. Leydi Winceslav'ın yanakları kızarmış, ses tonu yükselmişti. Hem kocasının fedaileri hem de Adro hakkında kesin yargılara sahipti. Rol kesiyorsa bu işte epey yetenekliydi.

"Kanatlar Adro'ya verdikleri hizmet karşılığında bir ücret alıyorlar mı?"

"El koyulan soylu topraklarının bir kısmı onlara verilecek," dedi Leydi.

"Peki ya Kez, Adro'nun gücünün yettiğinden daha yüklü bir ücret teklif ederse?"

Leydi Winceslav sırtını dikleştirdi. "Adom'un Kanatları asla bir kontrat üstlendikten sonra taraf

değiştirmemiştir. Öyle bir şey yapabileceğimizi ima etmeniz densizliktir.”

“Özür dilerim,” dedi Adamat. “Darbeyi daha başka niçin desteklediniz?”

Leydi Winceslav kendine çekidüzen verdi. “Tamas’ın monarşi hakkındaki görüşlerine katılıyorum. Modası geçmiş ve yozlaşmış bir kurum.”

“Ama siz kendiniz de soylu sınıfının önde gelen mensuplarındansınız.”

Leydi Winceslav yeninden nakışlı bir yelpaze çıkarıp bir bilek hareketiyle açtı. Kendini yellemeye başladı. “İlk bakışta öyle gözükmese bile ne ben ne de kocam bu makamda doğduk. Henri, Gurla’da paralı askerlik yapıyordu. Bense bir tüccarın en küçük kızıydım. Henri tekstil imalatından ilk servetini edinmesinin ardından Adom’un Kanatları’ın kurdu ve karısı yahut çocukları olmayan yaşlı bir asilzadeden düklük satın aldı.”

Adamat gözlerini kırpıştırdı. “Yani Dük Winceslav babası değil miydi?”

Onun yüz ifadesini okuyan kadın hafif bir kahkaha attı. “Kresimir aşkına, hayır. Tabii bu yaygın bir bilgi değildir. Hatta bu odanın dışında çok az kimse tarafından bilinir. Onlardan biri de Tamas. Feldmareşal ve ben aynı kalıptan çıkmayız. Ölmesini asla istemem.”

Adamat bakışlarının dört fedai komutana kaymasına müsaade etti. Subaylar bir şahinin dikkatiyle, göz bile kırpmadan o bakışlara karşılık verdiler.

“En yakın sırdaşlarınız da dahil, birilerine konsey toplantısından bahsettiniz mi?”

“Hayır,” dedi Leydi Winceslav, çenesi kalkık vaziyette. “Tamas öyle yapmamızı yasakladı. Tuğbaylarımın bile haberleri yoktu.” Onlardan tarafa bir bakış attı. “Bundan hiç hoşlanmamalarına rağmen.”

Adamat birkaç basit soru daha sorduktan sonra arkasına yaslandı ve ellerini kucağında kavuşturdu. Yüzünü buruşturmamak için kendini zor tutuyordu. Çabaları boşa çıkmıştı. Leydi Winceslav sapına kadar bir hanımefendiydi. Kibar ve alımlı olmasının yanı sıra sır saklamayı iyi biliyordu. Kocasının düklük satın almasıyla ilgili şu kısım… Adamat bu bilgiyi ona karşı kullanabilecek düşmanlarının geçen ay giyotine yatırıldığından adı gibi emindi.

“Bu kadar açık sözlü olduğunuz için teşekkürler,” dedi Adamat, ses tonuna münasip bir miktar içtenlik katmayı ihmal etmeyerek. “Müteşekkirim.” Odaya daha yeni girmiş olan kâhyaya doğru döndü. “Malikâne personeli bir araya toplandı mı?”

Yaşlı adam kısaca kafa salladı.

Adamat ile Leydi Winceslav aynı anda ayağa kalktılar. Tuğbaylar onları taklit ettiler. Adamat kadının uzattığı eli tutup alnına dokundurdu. “Çalışanlarınızla işimi mümkün olduğunca çabuk bitireceğim.”

“Çalışanlarım ve malikâne arazisi gün boyunca emrinize âmâdedir, Müfettiş,” dedi Leydi Winceslav.

“Son bir sorum olacak, leydim.” Adamat kapı aralığında durakladı. “Diğer konsey üyelerinden şüphelenmek için bir sebebiniz var mı?”

Leydi Winceslav koltuğuna dönmek üzereyken durdu, sonra yerine oturdu. “İlk anda aklıma gelen kimse yok. Charlemund tam bir Kresimir adamıdır. Şansölye vekilinden asla şüphe duymam; Asal eski bir aile dostu ve bir âlimdir. Mâlik listenizin en üstünde yer almalı. Sonuçta, tüm bağlantılarına rağmen bir suçlu. Ondraus ile Tamas’ın haftalardır şehir bütçesi hakkında tartıştıklarını duymuştum

ama ondan bir şey çıkmayacağına eminim." Kaşlarını çattı. "Bir de darbenin ardından Ricard Tumblar'ın Kez'e bir heyet gönderdiği kulağıma çalındı. Görünüşe bakılırsa orada bir şube açmak istiyor."

Sözleri bitince Leydi Winceslav tekrar ayağa kalkıp müfettişe veda etti ve tuğbaylarını da peşine takarak odadan ayrıldı. Adamat kâhyayla baş başa kaldı.

Sonraki birkaç saat ev personeliyle ve bahçe görevlileriyle görüştü. Sonrasında dışarı çıkıp malikâne arazisinde gezinmeye başladı. Yanına gelen SouSmith yeni takım elbiselerle dolu bir gardıroptan firlamışa benziyordu.

"Eee?" diye sordu boksör.

"Winceslav işbilir acuzenin teki," dedi Adamat. "Tuğbayları öyle düşünmemizi istemeseler bile." Başını çevirip arkasına göz attı. Tuğbaylar Barat ile Abrax bir yan kapıyı kullanarak onun ardından dışarı çıkmışlardı. Adamat ile SouSmith'i takip ettiklerini gizlemek için çaba harcamıyorlardı. Adamat biraz uzaktaki bir ek binayı gözüne kestirdi ve sırf tuğbayların takibi ne kadar sürdüreceklerini görmek için o tarafa yönelerek bir tarlaya girdi.

"Tuğbaylar ona karşı çok himayeciler. Bence Tamas'a *onlardan* birinin ihanet etmiş olması daha muhtemel. Gel gör ki Leydi Winceslav buluşma yerini hiçbirinin bilmediğini iddia ediyor. Tabii, bu durum gizlice gözetlenmediği anlamına gelmez. Hatta…" Adamat kafasındaki fikri dile getirmeden önce iyice düşündü. "Hatta uykusunda konuşmadığı anlamına da."

SouSmith ona göz ucuyla baktı.

"Ne kadar münasebetsizce olsa da tuğbaylarından biriyle veya daha fazlasıyla yatması ihtimalini göz ardı edemem," dedi Adamat. "Başka bir kadınla yatağa girecek bir tipe benzemiyor; bu da Abrax'i eler. Hem Sabastenien hem de Barat genç ve yakışıklı adamlar. Öte yandan Ryze her yaştan kadının çekici bulduğu bıçkın bir mizaca sahip."

At ahırlarına doğru kıvrılan ve gür bir koruluğa girerek malikânenin görüş alanından çıkan eski bir patikada ilerlediler. İki tuğbay onları uzak mesafeden takip etmeyi sürdürdü.

"Çalışanların hiçbiri geçtiğimiz iki ayda şüphe uyandırıcı bir şey görmemiş. Tamas'ın son bir yıldır birkaç defa ziyarete geldiğini hatırlıyorlar ama darbeden beri hiç uğramamış. Çevrede bir Kez ajanını akla getirecek herhangi bir yabancıya da rastlanmamış." Adamat başını iki yana salladı. "Leydi Winceslav şüpheliler listemin alt sıralarında yer alacak. Yine de, bir şey beni rahatsız etti. Konuşmamız sırasında Ricard Tumblar'ın Kez Kralı Ipille'e bir heyet gönderdiğinden bahsetti. Bunu başka hiçbir kaynaktan duymamıştım. Acaba diyorum…" Bastonunu hafifçe yere vurdu. "Burada işimiz bitti."

Onları bekleyen faytona, tuğbaylar Abrax ile Barat'tan bir düzine adım önce ulaştılar. Adamat dönüp faytonun kapısında yaslanarak ikiliyi bekledi. Askerler ona tereddütsüzce yaklaştılar.

İlk konuşan Abrax oldu. Kadın çok uzaklardaki bir muharebeyi düşünürmüş ve Adamat'la uğraşacak zamandan -veya ilgiden- yoksunmuş gibi mesafeli ve soğuktu. "Umarım soruşturmanızın hanımımızla ilgili kısmı kapanmıştır, Müfettiş," dedi.

"Soruşturmam sürüyor," karşılığını verdi Adamat. "Kendisine tekrar ihtiyaç duyulursa Leydi Winceslav'ı haberdar ederim."

"Kendisi daha fazla rahatsız *edilmeyecek*," dedi Barat. Abrax ona belirsiz bir bakış atınca suspus oldu.

Adamat delikanlıyı görmezden gelirmiş gibi yaparak bakışlarını Abrax'a odakladı. Gizliden gizliyeyse genç tuğbayı inceledi. Niye bu kadar himayeciydi? Dula karşı evladımsı bir sevgi beslediğinden mi, yoksa daha derin bir sebepten mi? "Burada bir soruşturma yürütüyorum," dedi sesli olarak. "Ben lüzumsuz yere hanımınıza musallat olan bir seyyar satıcı değilim. Şimdi müsaadenizle." Fayton kapısını açtı. "*Rahatsız edecek* başka şüphelilerim var."

Fayton kapısı kapanırken Tuğbay Barat bir adım attı ve elini pencere pervazına koydu. "Kanatlar tuğbayları hafife alınacak insanlar değildirler, Müfettiş. Yetkinin sınırlarını zorlama."

Adamat bastonunun ucuyla tuğbayın parmaklarını fayton penceresinden itti. "Sen de sabrımı zorlama, genç adam. Senden çok daha beterleriyle başa çıktım." Tavana iki defa vurmasıyla birlikte fayton harekete geçti. Bu Barat eninde sonunda başına iş açacaktı.

* * *

"Bo senin beni koruyucu sihirlerle sarıp sarmaladığını söylüyor."

Taniel genç kıza ayak uydurdu. Ka-poel okunmaz yeşil gözleriyle onu şöyle bir süzdü. Dağdan inerlerken ya çok önden ya da çok geriden yürüyerek ondan sakınmıştı. Sürekli kulaklarına kadar kürklere bürünmesi, ne zaman birbirlerinin yakınından geçseler konuşmaya fırsat bırakmaması belki sadece bir tesadüftü. Fakat Taniel o fikirde değildi Ka-poel onun sorular sormak istediğinin farkındaydı.

Göz ucuyla atılan bir bakış daha. Karların arasındaki zorlu ilerleyişlerini sürdürdüler. Ayaklarındaki raketler ilerleyişlerini yavaş ve sarsak kılsa da onları yumuşak orta tabakaya gömülmekten ve karlara bata çıka yürümekten kurtarıyordu.

"Sağ ol," dedi Taniel.

Pole'un bir sonraki bakışı şaşkındı. Taniel gülümsemeye direndi.

"Bo senin çok güçlü olduğunu söylüyor, dedi Taniel.

Genç kız bir an için duraklayıp ona doğru döndü.

"Korumanı hak etmek için ne yaptım merak ediyorum."

Ka-poel çıplak ellerinden birini uzatarak onun yüzüne dokundu.

Taniel'in zihninde genç kızın çamurlu bir kulübenin arka tarafında, çıplak ve korku dolu bir halde ağlayan görüntüsü canlandı. Kaçmasını önlemek için bazı otlarla gözlerini bağlamışlardı ve Taniel kulübeye girince, gözleri görmeyen Pole onu zaptçılarından biri sanmış, sivri bir çomağı sağa sola savurarak onu öldürmeye çalışmıştı. Fakat sonra Taniel'in sesini tanımış ve bu sayede Taniel onu sakinleştirebilmişti. Kızın karnındaki ve uyluklarındaki kesikler, yüzündeki kan daha dün gibi aklındaydı.

Görüntüler Taniel'i soluk soluğa bıraktı. Ansızın dizlerinin bağı çözülür gibi olunca kendini toparlamak için yavaşladı. Bunu Pole mu yapmıştı? Görüntü Taniel'in kendi gözlerindendi. Öyleyse Pole nasıl…? Taniel başını iki yana salladı. Ka-poel'ın ne yapıp yapamayacağına dair fikir yürütmekten vazgeçeli çok oluyordu.

Patikanın Dağ Bekçileri'ne tepeden bakan bir kenarına vardılar. Bo birkaç adım önlerindeydi ve Taniel ondan bir nida duyunca hemen yanına koştu.

Sanki tüm dünya ayaklarının altına serilmişti. Biraz aşağılarda, Kez ile Adro'yu birbirinden ayıran dağ sırtında, bir barajın ortasındaki tıpa gibi, Omuztaç duruyordu. Taniel onun da altında adamlar gördü.

Bu yükseklikten ufacık gözüken adamlar Omuztaç'ın hemen altındaki havzanın Kez tarafını doldurmuşlardı. Havzada bir çadır denizinin yanı sıra Kez in merkezine kadar yılanlar gibi uzanan, her biri karınca hatları misali kıpır kıpır olan yollar vardı.

"Bir ordu," diye fısıldadı Bo.

"Kahrolası Koca Ordunun tamamı." Taniel burnuna biraz barut çekti.

Gavril homurdandı. "En azından tamamına yakını."

"Bunlar hangi çukurdan çıktılar?" diye sordu Taniel. "Ne zamandır bu dağdayız? Altı gün falan mı oldu?"

"Yedi," dedi Gavril.

"Biz geçerken orada değillerdi," diye belirtti Taniel.

Gavril omuz silkmekle yetindi. "Farkına varamayacak kadar sarhoştum."

"Değillerdi," dedi Taniel katiyetle. "Savaş," -kafasından biraz hesap yaptı- "üç haftadan kısa zaman önce ilan edildi. Bu kadarcık bir zamanda ordunun tamamını nasıl toplayabilirler? Hem Surkov Pasajı daha kolay bir hedefken burada ne işleri var?"

Taniel hep beraber Bo'ya baktıklarını fark etti.

"Julene," dedi Bo burnunu çekerek.

"Hayır," dedi Taniel. "Ordudan haberdar olması mümkün değildi. Beş haftadır yanımdaydı."

"Bu *onun* ordusu değil," dedi Bo. "Ama bahse varım onu kendi çıkarları için kullanacak."

"Nasıl?"

"Plan içinde plan," dedi Bo, Taniel'le göz göze gelmekten kaçınarak. "Bir keresinde Kez sarayında iyi tanındığını ağzından kaçırmıştı."

"Cesedini bulacağımız falan yok, değil mi?"

Bo başını iki yana salladı. "Hem zaten Kez tarafına düştü."

"Öyleyse şimdi ne yapacağız?" diye sordu Taniel.

Gavril derin bir nefes aldı. "Dağ Bekçileri'ndeki yerlerimizi alacağız. Dağ Bekçileri'nin bin yıldır yaptığını yapacağız." İyice dik durdu. "Adro'yu savunacağız."

İkindi ortasında kaleye ulaştılar. Kuzeydoğu kapısında erkeklerden ve kadınlardan oluşan küçük bir grup bekliyordu. Daha yakındaysa, üç kadınlık bir grup patikada onlara doğru koşuyordu. Taniel gelenlerin kim olduklarını tahmin etme gereği bile duymadı.

İmtiyazlılar karşı cinsi mıknatıs gibi kendilerine çekerlerdi. Çoğu kimse bunun tavırlarından ve güçlerinden kaynaklandığı konusunda hemfikirdi. Başka'yla yaptıkları devamlı etkileşimin onlara olağanüstü bir şehvet kazandırdığı yaygın bir bilgiydi. O nedenle çok az İmtiyazlı -özellikle de erkekler- haremsiz bir yaşam sürdürürdü. Bo da buna istisna değildi.

Bo hoyratça bir el hareketiyle onları ve sorularını başından savıp Fesnik'in ve Mozes adlı başka bir Bekçi'nin yanına gitti. Adamlar tek kelime etmeden onu alıp götürdüler. Ka-poel da bir ara ortadan kaybolarak Taniel'i Gavril'le yalnız bıraktı.

“O orduya daha yakından bakmak istiyorum,” dedi Gavril.

Taniel adamı kale boyunca takip etti. Tamas’a rapor vereceği için onun da düşman ordusunu iyice bir görmesi lazımdı.

Her yer işçi kaynıyordu. Dağ Bekçileri kalesine bu kadar çok insanın sığabileceğini hayal etmeyen Taniel, şehirden takviye birlikler mi gönderildi diye merak etmeden duramadı. Haldır haldır sağa sola koşuşturan Bekçilerin çoğunun elinde bir filinta veya tüfek vardı. Telaşa rağmen hiç kimse gerçekten bir şey yapıyor gibi gözükmüyordu. Bekçiler formlarının zirvesindeydiler ve hazırlıklarını çoktan tamamlamışlardı. Geriye bir tek saldırıyı beklemek kalmıştı.

Kalenin güney duvarı, dağdaki kıvrımlar göz önünde bulundurularak tasarlanmış kadim bir tabyaydı. Top ateşinin doğası gereği kasaba yukarıdan atılan mühimmatlarla kolayca bombalansa bile duvarın kendisi neredeyse hiç hasar almazdı. Tabyanın uç noktaları, o kısıtlı alana sığabilecek kadar çok sayıda sabit top mevziiyle doldurulmuştu. Öyle ki, dışarıdan bakıldığında dikenlerle bezenmiş gibi gözüküyordu.

Taniel ile Gavril tabyanın ucuna kadar gittiler. Bulundukları yerden tüm dağ yamacını görebiliyorlardı. Taniel, Kez askerlerinin kaleyi ele geçirme girişiminde bulunmaları için intihara ne kadar meyilli olmaları gerektiğini merak etmekten kendini alamadı. Topların ve hafif silahların görüş alanında kilometrelerce dönemeç varken ana kaleye çıkan yalnızca bir düzlük mevcuttu: patikanın geçtiği yokuş. Başka bütün yollarda, düşman ordusunun önce dağ yamacını, sonra da duvarı tırmanması gerekirdi, tabii yol boyunca yukarıdan ateş alırken.

Taniel başparmağını kaldırarak aradaki mesafeyi ölçmeye çalıştı.

“Aşağıya kadarki yolun yarısında bir kasaba var,” dedi Gavril. “Adı Mopenhague. Öncü kamplarını oraya kurmuşlar.”

“Ne kadar uzakta?”

“Kuş uçuşu mu?” dedi Gavril. “Dört buçuk kilometre. Top menzilinin hemen dışında.”

“Benim için çok uzak değil.” Taniel çatışma başladığında birkaç kafada delik açacaktı ve kamplarını bir buçuk kilometre daha geriye taşımaları gerekecekti.

“Novinin parmakları aşkına!” Gavril dağdan aşağı çatık kaşlarla bakıyordu. “Ahmak herifler.” Genç bir Bekçi’yi omzundan tutup yamaçtan aşağı işaret etti. Bu kadar yaklaşmalarına kim göz yumuyor? Filinta menziline kadar girmişler. Palankalarımıza varır olmuşlar!”

Oğlan omuz silkti. “Kusura bakma. Öylece yaklaştılar işte. Hiç kimse atış emri vermedi. Ordu çıkageldiğinde Adopest’e bir haberci yolladık ama daha emir almadık.”

Taniel, Gavril in parmağıyla gösterdiği yeri aradı. Dönemeçlerde ilerleyen ince bir insan şeridi vardı. Kum sarısı üniformalarının kenarları yeşildi. Kez piyadeleri. Yanlarında keresteler ve el aletleri taşıyan piyadeler palankaların hemen altına kadar gelmişlerdi. Onlar çalışırlarken palankalardaki Adro askerleri seyretmekle yetiniyorlardı.

“Hay canı çukura,” diyen Gavril hışımla kale kapısından çıkıp kendini yola vurdu. Taniel tüfeğini ve yedek barut boynuzunu kaptığı gibi onu takip etti.

Palankalar dağın aşağısındaki ilk birkaç dönemecin köşelerinden çıkıntı yapan altı küçük hisardı. Her birinde küçük bir sabit top ve onu kullanmaya yetecek kadar adamla beraber birkaç nişancı beklerdi. Üzerlerindeki karlar kısa bir süre önce kürenmiş ve ağır toplar hisarlardan dışarı çıkarılmıştı. Taniel en az yüz yıldır hiç kimsenin o palankaları kullanmadığını tahmin etti.

Birlikte dağ yamacındaki son palankaya kadar indiler. Gavril aşağıdaki dönemece çıkan patikadan geçti.

"Bu palankanın onbaşısı kim?" diye sordu Bekçi.

Bir adam elini kaldırdı. Düzenli orduya mensuptu ve üstünde Tamas'ın kuvvetlerinin mavi üniforması vardı. Adopest'ten Dağ Bekçileri'ni takviye etmesi için gönderilmişti. Gavril'e kuşkulu bir bakış attı. "Benim. Ya sen kimsin?"

"Bir Bekçi'yim," dedi Gavril. "Neden Kez'in top istasyonları ve," -duvardan aşağıya göz attı- "lağım tünelleri kurmasına izin veriyorsunuz?"

Taniel kaşlarını çattı? Kez ne diye lağım tünelleri açıyordu ki?

Kalenin temellerini oyamayacak kadar uzaktaydılar ve yeterince adamla palankalara hücum edilebilirdi -ki çoğu general bu seçeneği yeğlerdi. Palankalar ön ateş açılmasında kullanılan birer noktaydı, o kadar. Düşman alttaki dönemeci aşar aşmaz askerler kaleye çekileceklerdi.

"Bak, senden laf dinlemek zorunda değilim," dedi onbaşı, Gavril'in azarını keserek. "Bir Bekçi değilim ama yine de rütbem seninkinden yüksek… artık seninki her neyse."

Taniel'de Gavril'in rütbesinden emin değildi. Dağ Bekçileri'nin kendine özgü bir sistemi vardı. Göğsündeki barut fiçısını işaret etti.

"Benimki de seninkinden yüksek. Adamı dinle," dedi.

Gavril ondan iki kelle boyu daha uzun ve iki kat ağır olmasına rağmen onbaşı, Gavril'e çatık kaşlarla baktı. "Eee, ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu.

Taniel iri yarı dağcının diş gıcırdattığını duydu.

"Tüfeğin dolu mu?" diye sordu Gavril.

Taniel tüfeğini ona verdi. Silahı gözden geçiren Gavril beğeni dolu bir ıslıkla parmağını namluda gezdirdi. "Bunu," dedi.

Surdan sarkarak ateş etti. Elli metreden daha yakın bir lağımcı yere devrildi. Kez işçileri siperlere kaçıştılar.

Gavril tüfeğini Taniel'e geri verdi. "Savaş başladı," dedi onbaşıya. "O yavşaklar korkup kaçana veya elinize vermesi için buraya bir İmtiyazlı getirene kadar üzerlerine mermi yağdırın."

Onbaşı emri tasdiklesin diye Taniel'e baktı. "Söylediğini yapın," dedi Taniel.

Yan yana tekrar kaleye yollandılar. Arkalarında kesik kesik filinta atışları başladı ve bunu Kez askerlerinin bağrışları izledi.

"Bir İmtiyazlı bir düşünceyle o palankaları dümdüz etmez mi?" diye sordu Taniel.

Arkalarında bu sefer de hafif top atışı gümbürdedi. "Ateş açın!" diye bir sonraki palankaya bağırdı Gavril. "Menzile giren herkese!" Sonra Taniel'e hitap etti. "Bu dağ yamacının tamamı tılsımlıdır. O palankaların ve kalenin her tuğlası inşaat sırasında koruyucu sihirlere bulanmış."

"O dediğin yüzlerce yıl önceydi," diye belirtti Taniel, tereddüde arkasına göz atarak. Kez saltanat fırkasının yakında çıkageleceğinden hiç şüphesi yoktu. Bo'nun onları ne kadar uzun bir süre geri püskürtebileceğini merak ediyordu. Fazla uzun sürmeyeceği kesindi. Sonuçta o tek bir İmtiyazlı'ydı.

"O zamanlar sihir daha etkiliymiş," diye açıkladı Gavril. "Barutun keşfinden beri İmtiyazlıların gücünün azaldığı söylenir. Eskiden bin yıl sürecek tılsımlar yapabilirlermiş. Şimdilerdeyse bir tılsımın onu yapan İmtiyazlı öldükten sonra dayandığı pek olmuyor."

Gavril sihirbazlar ve benzeri konularda epey bilgi sahibiymiş gibi gözüküyordu. Taniel adamı bir müddet süzdü. Bir hafta önce kendisine dağda yol gösteren ayyaşa benzer bir tarafi neredeyse hiç yoktu.

Kaleye ulaştıklarında Mozes, Bo ve Fesnik onları tabyada bekliyorlardı.

"Bakıyorum da ateşi başlatmışsınız," dedi Bo. Ağzını ve burnunu bir bezle kapatmıştı. Taniel havayı kokladı. Karabarut bulutları daha şimdiden onlara doğru yükseliyordu. Durum yakında çok daha beter olacaktı. Toplar ateşe başladıktan sonra Bo'nun keyfi iyice kaçacaktı.

"Birinin yapması gerekiyordu," dedi Gavril. Bekçiler silah seslerine koşmuşlardı ve şimdi de lağımcıların dağdan aşağı çekilmelerini seyrediyorlardı. "Hey siz," diye yakındaki bir gruba seslendi Gavril. "Top bataryalarını hazırlayın. Palankalardakilere biraz destek verin. Cephane sıkıntısı çekmiyoruz. O lağımcıların dağın eteklerine ulaşmalarını istemiyorum."

Bo ile Mozes aralarında bakıştılar. "İdareyi üstleniyor musun?" diye sordu Mozes.

"Çukur aşkına, hayır," dedi Gavril. "Adamları Jaro için hazır ediyorum, hepsi bu. O nerede?"

Mozes başını iki yana salladı. "Bir şey onu fena çarpmış. Sandığımızdan çok daha hasta çıktı. Hareket bile edemiyor. Doktor geceyi sağ atlatamayabileceğini söylüyor."

Gavril'in gözleri bir anlığına kederlendi, sonra o keder taş gibi bir çehrenin ardında kaybolup gitti. "Öyle olsun." Tek ayağı üstünde gerisingeri döndü ve surlar boyunca paldır küldür ilerledi. "Hey siz! Şu gülleleri getirin. Daha çok barut fiçısı istiyorum!" Emirler yağdırarak, ekmek somunu iriliğindeki yumruklarını sağa sola savurarak uzaklaştı.

"Bekle," dedi Taniel. Şu Jaro dedikleri adam Bekçibaşı olmalıydı. "Yoksa Gavril komutan muavini mi?"

"İçmeye başlamadan önce Bekçibaşı'ydı," dedi Bo. Mozes az önce Gavril'in peşine takılmış, Fesnik ise bir tüfek almaya gitmişti.

"İyi bir rehberdi ama… komutan muavini ha?"

"Evet. Komutan muavini." Bo başını iki yana salladı. "O, şey… Eh, bunu söylemek bana düşmez. Endişelenme, Gavril işini bilir. Ah," diye ekleyerek surun arkasına göz attı. "Anlaşılan karşılık vermeye hazırlanıyorlar.'

Mopenhague'tan bir bölük asker ayrılmıştı. Arkalarına başka bir bölük, onun da arkasına bir diğeri sıralanmaktaydı. Görünüşe bakılırsa erken bir hücum girişiminde bulunacaklardı. Atış yapacak kadar yaklaşmaları neredeyse havanın kararmasını bulacaktı. Fakat savaş başlamıştı.

* * *

"Sıradaki!" diye seslendi bir adam.

Nila kuyruğun başına geçti. Soylular Evi'nin ön basamaklarında, Adro ordusunun yeni karargâhının kalbinde duruyordu. Arkasında bir yerlerde, soyluları birer birer ortadan kaldıran giyotinler çoktan sökülmüştü fakat akıttıkları kanın lekesi hala çıkmamıştı. Güneş genç kızın omuzlarını kavuruyor, rüzgar kumral buklelerini uçuşturuyordu. Nila eliyle saçlarını başına bastırdı. Yeni elbisesiyle, işsizlik kuyruğundaki diğer herkesten yüz kat daha zengin bir hali vardı.

Masanın arkasındaki adam onu baştan aşağı süzdü. "İşe ihtiyacın varmış gibi gözükmüyorsun,"

dedi. Mavi Adro üniformasının göğsündeki üç hizmet nişanının hemen altına bir levazım subayının arması takılıydı.

"Çamaşırcıyım," dedi Nila, başını dik tutarak. "Kıyafetlerim hep tertemizdir."

"Çamaşırcısın, ha? Dole, Soylu Emek Savaşçılarının çamaşırcıya ihtiyacı var mı?"

Yan masanın arkasında oturan adam dönüp Nila'ya baktı. "Hayır," dedi. "Patron elimizde gereğinden fazla olduğunu söylüyor."

Nila eteğiyle oynadı. "Ordunun çamaşırcı aradığını duymuştum."

"Yavrum, senin gibi görünen bir kız orduya katılmamalı." Levazım subayı arkasına yaslandı. "Bu hiç iyi bir fikir değil."

"İyi ücret ödüyorlarmış. Bir çadır bile veriyorlarmış. Bir askerin on katı para kazanabilirim."

"Doğru," dedi levazım subayı. "Ama yerinde olsam bu konuda böbürlenmezdim. Elinden iş gelenlere sendikadan daha iyi ücret öderiz. Yine de, emin misin?"

"Paraya ihtiyacım var," diyen Nila başıyla bir zamanlar giyotinlerin durduğu boş alanı işaret etti. "Son işverenim kellesini yitirdi ve başka hiç kimse onun kadar ödeme yapmıyor."

"Aynı öyküyü bugünlerde çok sık duyuyoruz," dedi levazım subayı. "O kral yanlılarından biri değilsin ya?"

Nila öne eğilip alçak sesle konuştu. "Lordum on bir yaşımdan beri günde iki defa beni yatağa atardı," dedi, sesine yapabildiği kadar nefret katarak. "Kellesi yere düştüğü zaman üstüne tükürdüm."

"Anlıyorum." Levazım subayı kaleminin ucunu çiğnedi. "Yürekli kızmışsın. İçimden bir ses başının çaresine bakabileceğini söylüyor. Yine de seni subayların yanına vereceğim. Onlar daha güvenlidir. Genellikle. Dikiş dikebilir misin? Galiba feldmareşale bir terzi lazımdı."

"İşte bu harika olur," dedi Nila, haftalardan beri ilk defa içten bir tebessüm ederek.

BÖLÜM 21

Tamas hızla alıp verdiği nefeslerinin sesine uyandı. Dirseklerinin üstünde doğrulup soluklanmaya çalıştı. Sanki göğsünde bir değirmen taşı vardı. Ayaklarına dolanmış battaniyeleri tekmeleyip attı ve bacaklarını yatağın yanından sarkıtarak oturdu.

Bugünlerde Soylular Evi'nin çatı katındaki ofisinde uyuyor, kraliyet kanepesinin kalın minderleri yerine odanın köşesine kurulu basit fakat rahat bir asker karyolasını yeğliyordu. Örtüleri ve saçları gibi karyolanın sanayi tipi çadır bezi de terden sırılsıklam olmuştu. Teri soğumaya başlayınca ansızın ürperen Tamas kollarını gövdesine doladı. Parlak mehtabın görünür kıldığı saat, sabahın üç buçuğunu gösteriyordu.

Rüyaları uzun yıllar öncesinin anıları gibi bulanık ve bölük pörçük bir şekilde hafızasında canlandı. Onları düşününce elleri titredi ama soğuktan değil. Rüyalarında insanlar ölüyordu. Hayatı boyunca bildiği askerler, dostlar ve tanıdıklar. Bugüne kadar tanıdığı herkes. Güney Turna Dağı'nın ağzına diziliyorlar ve teker teker bir ateş kazanına atlıyorlardı. Taniel'de oradaydı ama kaderi belli değildi. Tamas titredi. O rüyalarda Vlora neredeydi? Sabon'un o volkana atladığını görmüştü ama Olem neredeydi?

Tamas titrek bir nefes aldı. Balkon penceresine kadar gitti ve bir müddet öylece durarak dolunayı seyretti. Gece göğü, ayın etrafında kusursuz bir halka oluşturmuş tek bir bulut şeridi haricinde boştu. Tanrı'nın gözü. Tamas tekrar şiddetle ürpermeye başladı ve sonunda ürpertileri titreme halini aldı. Titremesi geçene kadar iki eliyle birden duvara yaslandı.

Tanıdık bir sızlanma duyunca aşağı baktı. "Hrusch," dedi tazısına. "Ben iyiyim. Pitlaugh nere-" Durdu. Ağzındaki isim istemdışı bir öksürükte kayboldu. "Doğru. Kusura bakma, evlat." Eğilip elini tazıya uzattı. "Yakında seni ava çıkaracağım. Biraz kafan dağılır."

Terliklerini buldu ve parmaklarını saçlarından geçirdi. Sabahlığını kuşanıp koridor kapısını açtı ve ışık karşısında gözlerini kırpıştırdı. Kapının yanındaki bir koltukta oturan Olem kıpırdandı. Vlora onun karşısındaki başka bir koltukta tüfeğine yaslanmış uyuyor, hafifçe horluyordu. Koridorun daha da aşağısında, bir çift muhafız fener ışığı altında bekliyordu. Zebellah'ın suikast girişiminden sonra, kumandanları muhafız sayısını iki katına çıkarmışlardı.

"Komutanım," diyen Olem sigarasını koltuğun kolçağına bastırarak söndürdü.

"Sen hiç uyumaz mısın?"

"Hayır, komutanım. Zaten o yüzden beni tuttun ya."

"Espri yapıyordum, Olem."

"Tahmin ettim."

"Ortalık tenha mı?" diye sordu Tamas.

"Çok, komutanım. Çıt çıkmıyor." Olem'in sesi alçak ve hafifti.

Tamas başıyla Vlora'yı işaret etti. "Onun burada ne işi var?"

"Senin için endişelendi, komutanım."

Tamas iç geçirdi.

“İyi misin, komutanım?”

Tamas kafa salladı. “Kötü rüyalar gördüm.”

“Ninem kötü rüyaların kötü alamet olduğunu söylerdi,” dedi Olem.

Tamas askere dik dik baktı. “Sağ ol, bana kendimi çok daha iyi hissettirdin. Gidip bir şeyler atıştıracağım.” Ayaklarım sürüyerek koridorda ilerledi.

Onu biraz rahat bırakan Olem on adım geriden gelerek komutanıyla beraber merdivenlerden indi. Beş kat aşağıdaki mutfağa yolculukları loş koridorlarda Tamas’a çok daha uzun geldi. Olem’in refakatinden huzur bulduğunu itiraf etmeliydi, zira kapı aralıklarındaki gölgeler hayal gücünü çalıştırarak karanlıktan üstüne atlar gibiydi. Hatta bir ara köşelerin birinde bir Zebellah’ın çömelmiş suretini gördüğünü sanarak irkildi. Daha yakın bir inceleme onun bir kömür sobası olduğunu gösterdi.

Tamas mutfakta dün akşamki yemekten artıklar bulmayı ve dakikalar içinde odasına dönmeyi umuyordu. Lâkin mutfağa yaklaştığında fırınların kısık parıltısını gördü ve taze ekmek kokusu aldı. Ağzı hemen sulanmaya başladı. İşte bu, Mihali’nin yemek pişirdiğinin kesin bir kanıtıydı. Odaya girince beklemediği bir sahneyle karşılaşıp durakladı.

Fırınların birinin basında iki kadın vardı. Kağnı tekeri kadar büyük bir tavada yemek pişiren kadınlar yumurtalar kırıp kabukları kenara atıyorlardı. Mihali arkalarında dikiliyordu hem de *tam* arkalarında. Aşçıbaşı vücudunu onlarınkine dayayıp her bir kolunu kadınların beline dolamıştı ve elleri tavanın üstünde çevik hareketlerle oynuyordu. Yemeğe bir tutam tuz kattı,sonra bir eli aşağı inerek kadınlardan birinin kıkırdamasına sebep oldu. Tekrar yukarı çıktığında bir bıçak ile bütün bir yeşil biber tutuyordu. Biberi çabucak tavanın içine doğradı.

Tamas genzini temizledi. İrkilen kadınlar Tamas’ı karşılarında bulunca gözlerini kocaman açtılar. Mihali cüssesine rağmen zarifçe yanlarından ayrıldı ve sırıttı.

“Feldmareşal!” dedi. Ellerini önlüğüne silip her bir kadının yanağını sıvazladı, sonra da Tamas’a yaklaştı. “İyi bir gece geçirmemişe benziyorsun.”

“Ama sen geçirmişe benziyorsun,” dedi Tamas. “Görmediğim bir bu kalmıştı: omletle baştan çıkarma.”

O loş ışıkta kestirmesi güçtü ama Mihali’nin yüzü kızarır gibi oldu. “Sadece erken bir sabah dersi veriyordum, Feldmareşal,” dedi. “Bellony ile Tasha en çok ümit vaat eden talebelerim. İlave ilgiyi hak ediyorlar.”

“Talebeler mi?” diye sordu Tamas. “Asistanların olduklarını sanıyordum.”

“Her asistan bir talebedir. Öğrenmezlerse ne işe yararlar ki? Her hoca öğrencilerinin gerisinde kalmaya hazır olmalıdır; tıpkı benden önce babamın kaldığı gibi. Biri günün birinde daha harika yemekler hazırlayacak. Belki bunu o ikisinden biri yapar.”

“Bak ondan şüpheliyim,” diyen Tamas iki kadına göz attı. Biri yaşça büyük olup belki de otuzlarındaydı. Hoş bir yüzü ve münasip yerleri dolgun bir vücudu vardı. Yanaklarındaki gamzelerle dikkat çeken diğeriyse genç ve toplucaydı. Tamas tavalarından ziyade Mihali’yi seyreden kadınların yüzlerindeki ifadeyi o güne dek yalnızca iki tip insanda görmüştü: genç âşıklarda ve dindar dalkavuklarda. Bu ikisinin hangi gruba dahil olduğunu merak etti.

“İyi uyumuyor musun?” diye sordu Mihali.

Tamas omuz silkti. “Kötü rüyalar.”

“Daha ziyade kötü alametler.”

Olem’in yumuşak sesi kapı aralığından geldi. “Ben de öyle söyledim.”

Mihali feldmareşali alıcı gözle süzdü. “Sıcak süt.”

“Süt oldum olası bana yaramaz,” dedi Tamas. “Sen hiç uyumaz mısın? Vakit sabahın üçü.”

“Üç kırk beş,” dedi Mihali, mutfakta hiç saat olmamasına rağmen. “Çocukluğumdan beri uykuya fazla ihtiyaç duymam. Babama göre sebep içimdeki tanrı dokunuşuymuş.”

“Baban sana inanır mıydı?” diye sordu Tamas. “Niyetim kabalık etmek değil. Daha önce babanın sana Adom’un reenkarnasyonu olduğundan bahsetmemeni tembihlediğini söylemiştin.”

“Merak etme, alınmadım.” Mihali boş bir masaya yaklaştı ve önlük ceplerinden çok sayıda küçük, kil baharat kavanozu çıkarmaya başladı. Kavanozların üstünde etiket yoktu ama onları masaya çok belirgin bir düzende yerleştiriyordu. “Bana inanırdı. Ama durumum herkesçe öğrenilirse karşılaşacağım sorunları da bilirdi.”

“Ya şimdi?” dedi Tamas. “Bana söyledin ve sanırım iddiaların kulaktan kulağa yayılıyor.” İki kadına göz attı. Ne sebeple buradaydılar? Tapınma mı, aşk mı? Yoksa ikisi birden mi? Gözleri hala Mihali’nin üstündeydi; ta ki biri omletten dumanlar tüttüğünü fark edene ve bir yeis nidasıyla arkasına dönene kadar.

Mihali’nin dudaklarında bir tebessüm belirdi. Bir havan ile tokmak çıkarıp ot öğütmeye koyuldu. “İddialarım mı?” dedi. “Bana inanmıyorsun, değil mi?”

“Ben… bilmiyorum,” karşılığını verdi Tamas. “Yutulması kolay bir lokma değil. Yiyeceklerle ne yapabildiğini gördüm; onları nasıl yoktan var ettiğini. Şimdiye kadar hiç böyle bir sihir duymamıştım. Ayrıca etrafındaki Maharet parıltısı dikkatimden kaçmadı.”

Mihali bu açıklama karşısında şaşırmış gibi gözüktü. “Demek fark ettin?”

“Evet, eh, Olem ile benim gözlerimizin önünde yaptın.”

“Ah. Onu hiç kimsenin fark etmemesi lazımdı. Genellikle daha dikkatli davranırım. Çocukluğumda babam bu yeteneğimi saklamamı söylemişti. Anlaşılırsa saltanat fırkaları veya Kilise beni almaya gelirmiş.”

Tamas aşçıbaşının yüzünde herhangi bir yalan emaresi aradı. İşine yoğunlaşmış olan Mihali sonuçtan hoşnut kalana dek otları karıştırmaya devam etti. Sonra koyu renkli bir toz çıkarıp karışıma ekledi. “Tasha, dedi, “lütfen biraz keçi sütü ısıt.”

“Kasten öyle yapıyorsun sanıyordum,” dedi Tamas yavaşça. “Belki de bizi… tanrılığına inandırmak için.”

Mihali ona utangaç bir tebessüm etti. “Hiç gösteriş meraklısı bir tanrı olmadım,” dedi. “İşin o kısmını Kresimir’e bırakıyorum.”

“Ayrıca Adro’ya çok yabancı yemekler çıkarıyorsun,” diye belirtti Tamas. “Mesela Addeniz’de yılan balığı bulunmaz. Pahalı baharatları un veya su gibi kullanıyorsun. Bir süre Gurla’da askerlik yapmıştım. Bu şeylerin ne kadara mal olabileceğini ve Ondraus’un yemeğe bu kadar çok para harcanmasını asla tasvip etmeyeceğini bilirim. Maharetin bu mu? Yoktan gıda var etmek mi?”

Mihali ince bıyığını sıvazladı. “Evet, epey göze battım, değil mi? Acaba… kendimi gizlemeli miyim?”

“Belki,” dedi Tamas. Mihali’de Maharet olduğuna hiç şüphe yoktu. Tamas bir gün onun güçlerine

ihtiyaç duyabilirdi. Acaba deli aşçıbaşının suyuna mı gitmeliydi? "Bana kalırsa dikkat çekme. Bir tedbir olarak."

"Rüyalarında ne gördüğünü sorabilir miyim?"

"İlk uyandığımda gördüklerimi hatırlıyordum," dedi Tamas. "Fakat artık bölük pürçükler. Sanırım tanıdığım herkes -hayır, herkes değil ama çoğu kişi- Güney Turna'nın ağzında durup dağın içine atlıyordu. Oğlum da oradaydı ama ona ne olduğunu bilmiyorum ve…" Hafızasında bir anı canlanınca sustu. "Bizimle beraber dağın ağzında duran biri vardı. Daha önce hiç görmediğim biri. Gözleri ateş, saçları altın bir duvak gibiydi. Herkesi dağa atlamaya teşvik ediyordu ve Taniel'in boğazına bir bıçak dayamıştı."

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" dedi Mihali hafifçe.

Tamas daha net duyabilmek için bir adım yaklaştı. "Elbette."

Mihali kadınların birinden bir bardak aldı. "Teşekkürler, Tasha," dedi. "Şehre kulak kabartıyordum." Ot karışımını sıcak süte ekleyip kalın parmaklarından biriyle karıştırdı. Sütü Tamas'a uzattı. Tamas neredeyse dalgın bir edayla bir yudum içti. Gözleri kocaman açıldı. Hayatında bir veya iki defa Fatrasta çikolatası yemiş, tadını çok acı bulmuştu. Bunun tadı da ona benziyordu ama daha şekerliydi ve yakıcı, biberimsi bir lezzete sahipti. Otlar dilini yakarken baharatlar ferahlattı ve süt en kalitelisinden brendi gibi boğazını ısıtarak midesine aktı. Tamas bardağı kafasına dikip son damlasına kadar bitirdi.

"Her yerde tehlike ve ihanet var," dedi Mihali. "Adopest fokurdayan bir kazan ve sıcaklığı düşürülmezse taşacak. Kresimir gelmeden önce. Sanırım… sanırım kardeşime bir karşılama töreni hazırlamalıyım. İyi geceler, Feldmareşal."

Mihali bardağı geri alırken Tamas'ın gözleri kapandı. Aşçıbaşının sözleri sanki çok uzaklardan geliyordu. "Onu yatağına taşıman gerekecek. Artık uyumakta zorluk çekmez."

* * *

"Adamat, eski dostum!"

Ricard Tumblar kolları iki yana açık olarak küçük bir ofisin kapı aralığında duruyordu. Adamat onu son gördüğünden beri yıllar Ricard'ı değiştirmişti. Gür, kıvırcık kahverengi saçları kafa derisinin yarısına kadar çekilmiş ve yer yer kırlaşmıştı. Sakalını Fatrasta göçmenlerinin tarzında uzun bırakmıştı. Deve kılından yapılma pahalı takım elbisesi içinde uyunmuşçasına kırışık, kravatıysa eğriydi. Adamat eski dostuna sarıldı.

"Seni görmek güzel, Ricard," dedi.

Ricard'ın ağzı kulaklarına vardı. Adamat'ı omuzlarından kavradı ve çok uzun zamandır görmediği kardeşine kavuşmuşçasına uzun uzun yüzüne baktı. "Nasılsın?"

"İyi sayılırım," dedi Adamat. "Ya sen?"

"Şikayetim yok. Lütfen, otur." Adamat'ı ofise buyur etti. İçerisi kitaplarla, yarısı boş brendi şişeleriyle ve kirli yemek tabaklarıyla karmakarışıktı. Ricard bir sandalyenin üstündeki gazete yığınını kenara aldı ve çalışma masasının arkasına geçti. Bir homurtuyla oradaki pencerelerden birini açtı.

“Coel!” diye bağırdı pencereden dışarı. “Coel, bize biraz şarap getir. Bir şişe Pinny! İki de kadeh. Hayır, iyisi mi iki şişe olsun.”

Pencereyi kaydırarak arkasından kapattı ama içerisi ölü balık ve tuzlu Addeniz suyu kokularıyla dolmadan önce değil. Ricard burun kıvırarak göğüs cebinden bir kibrit çıkardı ve masasının üstündeki bir rafta duran yarısı yanmış bir tütsünün fitilini tutuşturdu. “O kokuya katlanamıyorum,” dedi. “Rıhtımların yarım kilometre uzağında olmamıza rağmen burada bile her yere siniyor. Ama,” -omuz silkti- elden ne gelir? Olayların yakınında kalmak zorundayım.”

“Sendikanın gelişmesinde büyük ilerlemeler kaydettiğini duydum,” dedi Adamat. Okulu bitirmelerinden kısa süre sonra Ricard ilk işçi sendikasını kurmuştu. Sonraki yarım düzinesi gibi o da başarısızlıkla sonuçlanmıştı; belki yeterli işgücü bulunmadığı, belki de polisten onu kapatması istendiği için. Ricard beş defa hapse girmişti. Ama inadı meyvesini vermişti ve Manhouch beş yıl önce Dokuz’un ilk işçi sendikasını meşrulaştırmıştı.

Ricard’ın tebessümü her nasılsa daha da genişledi. “Soylu Emek Savaşçıları. Seçimler’den bu yana üç şube açtık ve yıl sonuna kadar altı tane daha açmak için şehir meclisleriyle görüşme halindeyiz. Yüz binden fazla üyemiz var ve hesap-kitapçılarım bunun sadece başlangıç olduğunu söylüyorlar. Birkaç yıla kalmadan üye sayımızı bir milyona ve hatta üzerine çıkarabiliriz. Metalürjiyi, kömür koklaştırmayı, madenciliği, yani Adro’nun en büyük sanayilerini, sendikalaştırdık.”

“Ama hepsini değil,” diye belirtti Adamat. “Hrusch Bulvarı’nın size sorun yarattığını duydum.”

Ricard alaycı bir homurtu çıkardı. “Kahrolası silah ustaları sendikalaşmak istemiyorlar.”

“Onları suçlayamam,” dedi Adamat. “Dokuz’da kullanılan silahların yarısını zaten onlar üretiyorlar. Rekabetten çekindikleri yok.”

“Sendikalaşırlarsa tamamını onlar üretirler! İşin sırrı teşkilatlanma. Pöh,” dedi Ricard. “Bizi asıl heyecanlandıran, kanalın Yandıkoru Yığını’nın üstünden ve Deliv’in içinden geçecek olması. Tamamlandığında Adro’dan okyanusa direkt erişim imkânı bulacağız ve üretim kapasitemizin sınırları kalkacak. Adro nihayet okyanusa kadar uzanan bir nakliye rotasına kavuşacak.” Ansızın ciddileşti. “Yahu, ne yapıyorum ben. Böyle kısmetimden bahsederek kabalık ediyorum…” Ricard mahcup bir edayla, konuşmaktan vazgeçti.

Adamat geçiştirircesine elini salladı. “İflasımı mı kastediyorsun? Hiç dert etme. Zaten en başından itibaren bir kumardı ve yanlış bahis oynadım. Suçu kâğıt fiyatlarına yahut kıran kırana rekabete ata bilirim.”

“Veya patlayan baskı makinelerine.”

“Veya ona,” dedi Adamat. “Ama halen ailem ve dostlarım var. O yüzden kendimi zengin sayıyorum.”

“Faye nasıl?” diye sordu Ricard.

“Çok iyi,” dedi Adamat. “Başkentteki durum biraz yatışana dek taşrada kalıyor. Aslına bakarsan, savaş bitene kadar onu orada tutmayı düşünüyorum.”

Ricard kafa salladı. “Savaş çukurun ta kendisi.”

Cılız kollara ve eski, bağışlanmış giysilere sahip genç bir adam bir şişe şarapla ve bir çift kristal şarap kadehiyle içeri girdi.

“İki şişe demiştim, kahrolasıca!” diye çıkıştı Ricard.

Delikanlı istifini bozmadı. "Sadece bir tane kalmıştı." Elindeki tepsiyi hızla çalışma masasına bıraktı ve Ricard'ın savurduğu yumruktan sakınarak alelacele dışarı kaçtı.

"İyi çalışan adam bulmak imkânsız," diyen Ricard, sallanan şarap şişesini tuttu.

"Öyle."

Ricard şarabı servis etti. Kadehler kirli olmasına rağmen şarap soğutulmuştu. Sohbetlerine devam etmeden önce ikişer kadeh içtiler.

"Neden burada olduğumu biliyor musun?" diye sordu Adamat.

"Evet," dedi Ricard. "Sorularını buyur sor; ben en ufak şeyden incinip gücenen o züppelere benzemem. Sonuçta yapman gereken bir iş var."

Adamat bunun rahat bir sorgu olacağına karar verdi ve öne eğildi. "Feldmareşal Tamas'ın ölmesini istemek için herhangi bir sebebin var mı?"

Ricard sakalını sıvazladı. "Sanırım var. Son zamanlarda sendikanın küçültülmesini istediğinden yakınıp duruyordu. Ona göre çok kısa zamanda çok fazla güçlenmişiz." Ellerini iki yana açtı. "İşgücümüzü sınırlamaya veya kazancımızdan ağır vergiler almaya karar verirse bu durum Savaşçılar için büyük bir sorun teşkil eder."

"Onu öldürtecek kadar büyük bir sorun mu?"

"Kesinlikle. Ama evvela faydaları ve riskleri kıyaslamak lazım. Tamas sendikalara karşı hoşgörülü, -neredeyse bin yıldır yasaklı olmamıza rağmen varlığımızı destekliyor. Manhouch sırf bizden almayı planladığı fahiş vergiler sebebiyle Savaşçılar'ı kurmama izin verdi. Yine de o vergilerin yeteri kadarından kaçarak varlığımızı sürdürmeyi kârlı kıldık."

"Madem Manhouch'un hükümdarlığında varlığınızı sürdürebilecektiniz, darbeyi niçin destekledin?"

"Manhouch'un bazı muhasebecileri hesap defterlerimize daha yakından bakmaya başlıyordu. Bizden planladıkları kadar vergi alamadıklarını anlamışlardı ve danışmanları krala büsbütün kapatılmamız tavsiyesinde bulunuyorlardı. Soylular da bizden nefret ediyorlardı. Üretim artışı getirse dahi işçilere daha fazla ücret ödemek istemiyorlardı. Ayrıca Manhouch bizi kapatmasaydı bile itilaflar Adro'yu Kez sömürge yasaları altına sokacaktı. Dolayısıyla ben ve diğer sendika başkanları hapis yahut daha kötüsüyle karşı karşıya kalacaktık. Savaşçılar her hâlükârda kapatılacaktı ve mallarımıza el koyulacaktı."

"Tamas'ı öldürtmenin bilhassa senin için bazı riskler taşıdığını söyledin," dedi Adamat.

"Riskten ziyade bilinmezlikler. Konseyde pek dostum yok. Leydi Winceslav bana müsamaha gösteriyor. Vekilharç benden nefret ediyor, çünkü muhasebecilerim neredeyse onunkiler kadar iyi. Piskos beni iki defa aforoz etti. Asal Lektor budala olduğumu düşünüyor ve Mâlik… Eh, Mâlik sendikadan aldığı rüşvetlerin keyfini çıkarıyor. Tamas öldürülseydi konseyde yalnızca iki destekçim kalırdı; bana her an sırt çevirebilecek destekçiler."

Adamat şarabından bir yudum içti. *Biri çoktan çevirmiş olabilir,* diye aklından geçirdi, Leydi Winceslav'ın sözlerini anımsayarak.

"Ipille'e bir heyet gönderdiğin söyleniyor."

Ricard arkasına yaslandı. "Bunu kimden duydun?"

"Bana böyle bir soru sormaman gerektiğini bilecek kadar akıllısın."

“Pöh. Sen ve kaynakların yok musunuz. Bazen her şeyi bilirmiş gibi gözüktüğünü unutuyorum. En gizli yollardan yapılanları bile.”

“Yani gönderdin mi?”

Ricard omuz silkti. “Elbette. Tamas’ın bile haberi yok. Tabii bir şey sakladığımdan falan değil,” diye çabucak ekledi, bir elini kaldırarak.

“Bir şey saklamıyorsan bu gizlilik neden?” Adamat kendini diken üstünde buldu. Eski dostu olsun veya olmasın, eğer Ricard feldmareşalin arkasından iş çeviriyorsa dostluğun beş paralık değeri yoktu.

“Üye sayımızın bir milyona ulaşabileceğini söylemiştim ya?”

“Evet.”

“Eh, o sayının on milyon olabileceğini hayal et. Veya yüz milyon.”

“Dokuz’daki tüm işçilerden bahsediyorsun.”

Ricard yavaşça kafa salladı. “Savaşçılar Ipille’e küçük bir delegasyon yolladı. Adro’yu sattığımızdan falan değil. Yalnızca Savaşçılar’ın Adro dışında da Dokuz’a yayılmak istediğine dair bir niyet mektubu iletmek için. Kez’in sayıca bizden üstün olduğu fakat sanayimizle boy ölçüşemediği iyi bilinir. Şehirlerinin birinde şube açmamıza izin verirlerse bir dizi ufak teşvik teklifinde bulunduk.”

“Demek öyle,” dedi Adamat. Şarap kadehinin içini inceledi. Ricard’ın bunu neden gizli saklı yaptığını çok iyi anlıyordu. Tamas savaş sürdüğü müddetçe Kez’e en ufak bir yardım fikrine bile sıcak bakmazdı ve sendikaların Kez’e kazandıracağı çok şey vardı. Kez esasen bir tarım ülkesiydi. Henüz Adro gibi sanayiye dört elle sarılmış değillerdi ve bu yüzden yoğun nüfuslarına karşın hem teknolojide hem de üretimde geriydiler. Savaşçılar Kez’e yayılırlarsa Adro’nun imalat bilgileri de onlarla beraber yayılırdı. Ricard’ın da dediği gibi Kez’in Adro sanayisiyle boy ölçüşmesi mümkün değildi. Tabii şimdilik.

“Onlardan bir cevap aldın mı?”

Ricard surat astı. Masasına ve raflara bakındı, sonra aradığını yarısı yenmiş bir ekmeğin altında buldu. Adamat’ın kucağına bir kâğıt attı.

Kâğıt Kez kralı Ipille’in kraliyet mührünü taşıyordu. Adamat bakışlarını belgenin içeriğinde gezdirdi.

“Seni reddetmişler.”

“Hem de şiddetle,” dedi Ricard. “Adamlarım kemerlerinden tutulup saraydan atıldılar. Gerizekâlı Kezliler. Salaklar. Dünyanın geri kalanı daha şimdiden bir sonraki yüzyıla bakarken onlar bir öncekinde takılıp kalıyorlar. Canları çıkasıca soylular.”

Adamat duyduklarına kafa yordu. Aldığı tüyodan sonuç çıkmamıştı. Tabii perde arkasında daha başka görüşmeler yapılmıyorsa, ki bu hiç duyulmamış bir şey değildi. Adamat gerekirse soruşturmasını daha derine indirecekti. Ricard’la bu öykünün doğruluğunu araştırmaktan kaçınacağı kadar yakın dost oldukları söylenemezdi.

Sendika başkanı şarabın geri kalanını doğrudan şişeden içip bitirdi, sonra da şişeyi masasına bırakıp topaç gibi döndürdü. “Maies geçen hafta, darbeden hemen sonra beni terk etti.”

Maies, son yirmi yılda evlendiği altıncı kadındı. Adamat dostunun bu sefer ne yaptığını merak

etti.

"İyi misin?"

Ricard'ın gözleri dönmekte olan şişedeydi. "İdare ediyorum. Rıhtımlara yakın bir ofisin avantajları yok değil. Bir çift ikiz buldum.." Elleriyle göğsünün önünü avuçlar gibi yaptı. "Seni de tanıştıra-"

Adamat onun sözünü kesti. "Mutlu bir evliliğim var. Ve öyle kalmasını istiyorum." Ricard paylaşmaya yatkın bir adam sayılmazdı. Adamat bunun ne tür bir teklif olduğundan bile emin değildi. "Diğer konsey üyeleri hakkında ne düşünüyorsun?" diye sorarak konuyu değiştirdi.

"Kişisel görüşlerimi mi istiyorsun?"

"Onlardan hoşlanıp hoşlanmaman umurumda değil. Tek umursadığım, içlerinden birinin Tamas'a komplo kurabileceğini düşünüp düşünmediğin."

"Charlemund," dedi Ricard, hiç tereddüt etmeden. "O adam kümesteki bir dağ aslanı. Başını iki yana salladı. "Villası hakkında anlatılanları duydun, değil mi? Şehrin hemen dışında ensesi kalınlar için bir sefahat evi var."

"Onlar dedikodudan başka bir şey değil," dedi Adamat.

"Hepsi de doğru," dedi Ricard. "Masum bir bakir olmamama rağmen benim bile yüzümü kızartıyor. Bak buraya yazıyorum, o tür iştahlara sahip biri muhakkak ülke üzerinde planlar kuruyordur."

"Bir kanıtın var mı? Elle tutulur bir şüphen?"

"Hayır. Elbette yok. Charlemund tehlikeli bir adam. Kilise zaten Savaşçılar'ın aleyhinde konuşuyor. Boyun eğip soyluların bizi geberene kadar ücretsiz çalıştırmalarına izin vermeyerek Kresimir'in isteklerine karşı geldiğimizi söylüyor. Bu işlere burnumu sokacak değilim."

"Peki ya Ondraus?" dedi Adamat.

Ricard hareketsiz kaldı. "Ona dikkat et," dedi. "Ondraus göründüğünden fazlasıdır."

İşte bu Ricard için ilginç bir ikazdı.

"Eh, başpiskosu suçlu gösteren bir kanıt bulursan bana haber ver," diyen Adamat şapkasını eline aldı.

Ricard bir parmağını havaya kaldırdı. "Bekle," dedi. "Aklıma bir şey geldi. Birkaç yıl önce Charlemund'un bir tarikata bulaştığına dair dedikodular dolaşıyordu." Elini başına koydu. "Ama adını bir türlü hatırlayamıyorum."

"Bir tarikat, ha?" dedi Adamat ciddiyetsizce. Ricard palavra sıkıyordu. Din adamından hazzetmediği belliydi. "Hatırlarsan beni haberdar et. Bu arada defterlerine ve sendikanın rıhtımlarda sahip olduğu mülklere bakmam gerekiyor."

"Hıh," dedi Ricard. "O iş için sana bir ordu lazım."

"Yine de…"

"Gönlünce bakabilirsin. Rahatsız edilmemeni ve sorularına cevap verilmesini adamlarımla etrafa yayarım."

Adamat ile SouSmith günün geri kalanını ve bir sonrakinin büyük bölümünü rıhtımlarda ve ambarlarda gezerek geçirdiler. Muhitteki neredeyse herkes Emek Savaşçıları'na üyeydi; o yüzden Adamat pek çok soru yöneltti. Lâkin tahmin ettiği gibi sorularından hiçbir sonuç alamadı. Sonunda

konuştuğu insan sayısı üç yüzü aştı. Kuşkuların, yarı doğruların, yalanların ve ithamların bini bir paraya ama hepsi de kocaman bir daire gibi birbirine bağlanmıştı. Ricard haklıydı; öğrendiklerini ayıklaması için ona bir ordu lazımdı.

Adamat'ın doğrulayabildiği tek şey Kez ajanlarının ülkeye bu rıhtımlardan, Addeniz üzerinden geldikleri oldu. İkinci günün sonunda Tamas'ın askeri karargâhına uğrayıp Tamas'ın askerlerine kontrol etmeleri için bir isim ve gemi listesi bıraktı. Fakat evine dönerken feldmareşalin hainine yönelik arayışında eli boştu.

Çabalarının başka bir suikast girişimini engelliyor olabileceğini biliyor, lâkin ellerini köpek balıklarının yüzdüğü çamurlu bir suya sokuyormuş gibi hissetmekten kendini alamıyordu. Kendisi altı üstü tek bir kişiydi ve Tamas'ın düşmanları her an her yerden saldırabilirlerdi.

BÖLÜM 22

Bekçi çanının çınlamaları Taniel'i huzursuz bir uykudan uyandırıp saniyeler içinde ayağa kaldırdı. Taniel tüfeğini yatağın yanından kaptığı gibi kapıya koştu. Ka-poel odanın köşesindeki karyolasında kıpırdanırken o kapıdan çıkıp merdivenlerden inmeye başlamıştı bile.

Subay yemekhanesi boştu. Taniel sandalyelerin üzerlerine ters kapatıldığı masa sıralarının yanından koşarak geçip sokağa çıktı.

Orada yalnızca gömleğini giymek ve tüfek teçhizatına çekidüzen vermek için durakladı. Bunları çizmeleri izledi. O hazır olduğu esnada sokaktaki diğer binalardan da adam ve kadınlar dışarı fırlıyorlardı. Taniel kalenin güney duvarına yollananların akışına kapıldı.

"Alarmı duydun mu?" diye sordu Fesnik, onun yanında biterek. Bo'yla beraber dağdan inmelerinden sonraki iki haftada Taniel'e kanı ısınmıştı. Adamdaki bu değişikliğin sebebine dair Taniel'in hiçbir fikri yoktu. Sonuçta haftalar önce tabancasını onun ağzına soktuğunda bir dişini kırmıştı.

Taniel gözlerini yuvarladı. Tabii ki duymuştu. Hatta Adro'nun yarısı duymuştu ve kahrolası çanlar hala çalıyordu. "Evet," dedi.

"Sence büyük hücum mu başladı?"

"Bilmem."

Genç Bekçi öyle bir ihtimal için gereğinden çok daha heyecanlı gözüküyordu. İlk çatışmada, her iki taraf da birbirine tek tük atışlar yapmaktan öteye geçmemişti. Kez ordusu tarlalara yayılarak, top menzili dışında, kendini… bir şeye hazırlamıştı, İmtiyazlılar tümüyle gözden uzak kalmışlardı ve bu durum Taniel'in canını sıkmaktaydı. Yine de ateş edecek Zebellah sıkıntısı çekmemişti. Tabii onlardan birini tek atışta öldürmek yetenekten çok şans gerektirirdi.

Taniel surlarda kendine bir yer bulup yerleşti. Uykunun son kalıntılarını da üstünden atmak için bir tutam barut çekti ve gözlerini kısarak sabah güneşine baktı.

"Güneş onlardan yana," dedi.

"Piç kuruları," diye homurdandı Fesnik.

"Sabah vakti saldıracaklarını en başından beri biliyorduk," dedi Taniel. "Kaldı ki öğleden sonra, ateş etmek için dağdan yukarı bakmaları gerekirken, avantajlarını kaybedecekler."

Güneş karşı tepelerden daha yeni yeni yükseliyordu. Yazın gelişine rağmen sabah havası soğuktu. Turna'nın aşağı eteklerindeki karlar erimişti ve güney tarafındaki yollar ıslak olmalıydı; Kez askerleri tırmanışlarına başladıklarında ayaklar altında ezilerek çamur kaplı bir kaydırak halini alacaktı. Taniel düşmanın stratejisini merak ediyordu.

Arkalarındaki kasabada çanlar sustu. Birkaç tedirgin fısıldaşmanın ve teçhizat takırtılarının haricinde ortalık sessizleşti. Toplar doldurulmuş, filintalar hazırlanmıştı. Sur boyunca dizili adamların ve ağır silahların arasında sadece çalışmaya yetecek kadar boşluk vardı. Taniel düşmana gıpta etmiyordu.

"Kresimir aşkına," dedi Fesnik, gözlerini kısarak. "Zamanın sonuna kadar üstümüze adam ve

kurşun salmaya yetecek kadar kalabalıklar."

"Buyursunlar denesinler," dedi Taniel'in sağındaki bir Bekçi. Sesi bir yerden tanır gibi olan Taniel dönüp baktı. Konuşan Katerine, yani Bo'nun kadınlarından biriydi. Kapkara saçlara ve haşin bir sese sahip uzun ince, ciddi mizaçlı kadın hiç de Bo'nun tipi değildi. Taniel onu başıyla selamladı. Karşılığını aynı şekilde aldı.

Taniel biraz daha barut çekti ve aşağıdaki düzlüklerde bir hareket görmeye çalıştı. Lâkin bir barut büyücüsü olmak, sabah güneşinin göz kamaştırıcı parıltısını azaltmıyordu. Biri yerine asıldı. Ka-poel yanında duruyor ve parmağıyla yamaçtan aşağısını gösteriyordu.

Taniel kızın parmağını takip etmeye çalışarak yamacı ve daha aşağılardaki düzlükleri inceledi. Aradığını Mopenhague yakınlarında buldu. Daha geride bir garnizon kurulmasıyla kasaba uzun zaman önce terk edilmişti. Fakat artık boş değildi. Geceleyin bir kule dikilmişti. Üç kat yüksekliğindeki kule tahta kirişlerden inşa edilmişti ve bütün bir öküz postasının çekmeye hazır beklediği bir kızağın üstündeydi.

Taniel'in kalbi hop etti. "Bir İmtiyazlı Kulesi," dedi. Emin olmak için üçüncü gözünü açtı. Başka'da kulenin etrafı münferit aylaları örtmeye yetecek kadar yoğun bir parıltıyla sarılıydı.

"Altı üstü bir çomak yığını," dedi Fesnik. "Ağır toplardan biriyle iyi bir atış yaptık mı darmadağın olur."

Ka-poel alaycı bir homurtu çıkardı. Taniel genç kızın şimdiye dek bir İmtiyazlı Kulesi gördüğünü sanmıyordu ama yapının çevresindeki sihri sezebildiğine kuşku yoktu.

Katerine endişeli gözüküyordu. Taniel'e tereddütlü bir bakış attı.

"Fazla ümitlenme," dedi Taniel. "İmtiyazlı Kuleleri çomaktan çok sihirden yapılır." Şeyi baştan aşağı inceledi. Üçüncü gözü yapının altında bir renk cümbüşü, birbirine karışarak bulamaç olmuş bin farklı pastel tonu buldu. Kule bin meşale gibi ışıl ışıl parlıyor, ona bakmak Taniel'in başını ağrıtıyordu. Üçüncü gözünü kapattı. "Son birkaç haftadır o şeyi tılsımlarla donatmışlar. Bunlardan birinin uzun zamandır inşa edildiğini sanmam. Yapması bir saltanat fırkasının tamamını gerektirir ve bittiğinde…"

"İyi güzel de o şey ne işe yarar?" diye sordu Fesnik. Taniel genç Bekçi'ye göz attı. Fesnik'in filinta namlusu titriyordu.

"Dağdan yukarı çıkarlarken askerleri koruyacak," dedi Taniel. "Ve tabii üstündeki İmtiyazlıları."

"Onu hala göremiyorum," dedi Fesnik, elini gözlerine siper ederek.

"Yakında görürsün." Taniel tüfeğini kaldırıp arkasına döndü. "Bo'nun nerede olduğunu bilen var mı?"

Fesnik başını iki yana salladı.

"Gavril'in yanında," dedi Katerine. "Kale kapısının üstündeler."

Surların en büyüğü güney kapısının üzerindeydi. Ana duvardan taşarak yirmi parça top ve havan topuyla beraber dağın yanından çıkıntı yapıyordu. Taniel onu surun en uç noktasında bulduğunda Gavril güneşe karşı gözlerini gölgeleyerek aşağı sarkıyor, adeta bir merminin kendisine isabet etmesini bekliyordu. Onun birkaç adım gerisinde bekleyen Bo aşağıdaki yamacı çatık kaşlarla izliyordu.

"İmtiyazlı Kulesi," dedi Taniel.

“Biliyorum. Ben de ne işler çevirdiklerini merak ediyordum. Takviye kuvvet beklediklerini sanmıştım.” Homurdanarak yakasını çekiştirdi. “Bunu tahmin etmemiştim.”

“Onlardan birini daha önce hiç görmedim,” dedi Taniel. “Sadece hikayelerden duymuştum.”

“Görsen şaşardım. Sonuncusu… ne bileyim, işte, iki yüz on beş yıl önce falan inşa edildi. Kez kuvvetlerinin Gurla’daki bir şahın sarayına düzenledikleri kuşatmada. Hem de Adro’nun müttefikliğinde.” Alaycı bir ses çıkardı. “Adro ve Kez saltanat firkaları birlikte çalışarak üç İmtiyazlı Kulesi yaptılar. Hem muharebeyi hem de savaşı kazandılar.”

“Onlara neden ihtiyaç duydular ki?” diye sordu Taniel.

Bo onu uzun uzadıya süzdü. “Çünkü şahın sarayı bir Gurla tanrısınca korunuyordu.”

Taniel göğsünde bir ürperti hissetti. Sebep rüzgar değildi. “Dalga geçiyorsun. Bir tanrı mı?”

“Saltanat firkası sırları, dostum,” dedi Bo, burnunun yanını dürterek. “Genç bir tanrı. Genç ve toy.” Bo’nun sesi efkârlıydı.

“Tarih kitaplarından duyacağın bir öykü değil,” diye ekledi Gavril. Surdan aşağı indi ve dürbününü cebine koyup onlara doğru döndü. Kahverengi deri çizmelerine ve göğsünü zar zor kapatan, onunla uyumlu bir yeleğe ek olarak bir dağ adamının muhtelif kürklerine bürünmüştü. Eski ve solgun yelek uzun zaman bir elbise dolabının arka tarafında veya bir sandığın dibinde beklemişçesine, adeta toz kokuyordu. Sol göğsünde Dağ Bekçileri’nin amblemi mevcuttu: iki küçük üçgenin arasında haleli daha büyük bir tane. Bir Bekçibaşı yeleği.

Kasabanın ayyaşı Gavril aslında Bekçibaşı’ydı. Bu durum hala Taniel’in aklını başından alıyordu.

“Ne düşünüyorsun?” dedi Bo, başıyla siperin ötesini işaret ederek.

“Hoşuma gitmiyor.” Gavril çenesindeki kısa kılları kaşıdı. Bekçibaşılığı üstlenmesinin ardından sakalını kesmişti. Yine de kıllar çabucak uzuyor ve Gavril onları her birkaç günde bir kesmekle uğraşıyordu. “Bir İmtiyazlı Kulesi orada bütün bir firkanın olduğu anlamına gelir.”

“Veya daha da kötüsünün,” dedi Bo.

“Julene,” dedi Taniel.

Mutsuz bir bakışma yaşandı.

“Sihir kullanmasına tanıklık ettim,” dedi Taniel. “Epey güçlüydü.”

“Pöh,” dedi Bo. “Kendini yormuyordu. O daha ne ki.”

“Öyleyse bu kaleyi yıkıp geçecek demektir.”

“Kim olduğu umurumda bile değil,” dedi Gavril. “Bizden o kadar kolay kurtulamaz. Bu kale onun kadar eski sihirlerle bu dağa bağlı. Her tuğlada, her avuç toprak ve taşta sihir var. Burası Dağ Bekçileri.”

Bo ona bıkkın bir bakış attı, “Julene hafife alınacak biri değildir” dedi. “Yine de kapışmamızdan zayıf düşmüş olabilir. Zirvede bir saltanat firkasını yarısını öldürmeye yetecek kadar hırpalandı. Aşağı uçması da cabası. Herhalde düştüğü yerde bir krater açmıştır.”

Surlara dizili askerlerde bir mırıldanma koptu. Taniel aşağı bakmak için kenara kadar gitti. Gavril ile Bo da ona katıldılar.

Taniel gün ışığına karşı gözlerini kıstığında dağ eteğinin kıpır kıpır olduğunu gördü. Gece vakti tüm ordu yukarıya, bombardıman menzilinin hemen dışına kadar çıkmıştı. Bu haliyle devasa ve

karmakarışık bir kütleye benziyordu ama Taniel seyretmeyi sürdürürken saflara ayrılmaya başladı. Taniel onları, Kez Fırkası'nın sancaklarını işte o zaman tespit etti. Soyluların ve hanedanlığın sancaklarına kıyasla, bir gömleğin yanındaki bir çarşaf kadar büyüktüler. Sihrin de yardımıyla Kez saflarının üzerinde yükselirlerken geniş kenarları Bekçilere bakıyor, rüzgar onlara dokunmuyordu. Üzerlerinde Kez güç sembolü olan, bir başak tarlasındaki beyaz bir yılan resmi mevcuttu. Yılan Taniel'in gözleri önünde eğrilip bükülüyor ve hareket ediyordu. Yine sihir. Yılanın ağzı açıldı, dağ kalesine doğru zehir tükürdü.

Taniel dönüp Bo'ya göz attı.

"Göz aldanması," dedi Bo. "İllüzyon. Tehlikeli bir şey yok. Şimdilik."

İmtiyazlı Kulesi yolda ağır ağır ilerlemeye başladı. Askerler uygun adım yürüyerek onun her iki yanından akarlarken davulcuların muntazam gümbürtüsü dağda yankılandı, topları çekmeye başlayan bin atın koşum takımları gıcırdadı. Bir borazan çaldı. Tırmanış başladı.

Şimdiye kadar yanıltmalardan ve kışkırtmalardan fazlası gerçekleşmemişti. Birkaç bölük asker surlara hücum etmiş, sonra da dağ yamacına kazılı yolların teşkil ettiği doğal siperlerin emniyetine geri çekilmişti. Dış palankalardaki Adro askerleri de birkaç defa rica etmelerine rağmen düşmanın her geri çekilişinde palankaları çatışma olmadan geri almışlardı.

Taniel bunun bir yanıltma olmadığını görebiliyordu. Asıl saldırı başlamıştı. Taraflardan biri yok olana dek bitmeyecekti.

Yeninin çekiştirildiğini hissetti. Ka-poel onu kenara çekip bir omuz çantası uzattı. Çanta bir top güllesi kadar büyük ve yine bir o kadar ağırdı.

"Ne var, Pole? Ih, bu da ne?" Taniel çantayı yere koyup içine baktı. Çanta bir birliğin yarısına yetecek kadar mermi doluydu. Taniel genç kızı çatık kaşlarla süzdü. "Sağ ol?"

Ka-poel gözlerini yuvarladı. İmtiyazlılar için kullandığı bir sembolle yumruğunu göğsüne vurdu, sonra da bir tüfekle ateş edermiş gibi yaptı. Nihayet anlamaya başlayan Taniel yüzüne bir tebessümün yayıldığını hissetti.

"O ne?" diye sordu Bo, kızın arkasından omzu üstünden bakarak.

"Mermiler," dedi Taniel. Birini çıkarıp ışığa tuttu. Standart kurşun filinta bilyesi yaklaşık olarak yetişkin bir adamın başparmağı genişliğindeydi. Yakından bakıldığında ortasından koyu kırmızı bir çizginin geçtiği görülebiliyordu. Bo elini uzattığında Taniel bilyeyi hızla geri çekti. "Buna dokunmak istemezsin," dedi. "Bu bir kızılşerit."

Bo mermiye kuşkuyla baktı. "Bir ne?"

"Bu mermiler bir Kemikgöz, yani Dynizeli bir sihirbaz kadın tarafından efsunlanır," diye açıkladı Taniel. "Fatrasta'daki savaşta bunları kullanarak çok sayıda İmtiyazlı öldürdük."

"Niçin efsunlanırlar?" diye soran Bo yaklaşmadan mermiyi inceledi.

Taniel başparmağıyla Ka-poel'ı gösterdi. "İmtiyazlı kalkanlarını delip geçmeleri için. Ayrıntılı bilgi istiyorsan ona sor. Anladığım kadarıyla yapımları çok fazla enerji gerektiriyor." Taniel genç kızı alıcı gözle süzdü. Onun bunlardan yapabildiğini bilmiyordu. Kızılşeritlerin hepsi de hakikiye benziyordu ve Ka-poel'ın gözlerinin altında uykusuz geçmiş pek çok geceyi belli eden şişlikler mevcuttu. Taniel neredeyse bir haftadır doğru düzgün görüşmediklerini fark etti. Kendisi gün doğumundan gün batımına kadar duvarda Kez'i gözlemişti.

Bo üçüncü gözünü her kullanışında olduğu gibi, yoğunlaşmış bir yüz ifadesine bürünmüştü. "Ona

dokunmamamı söyledin," diye mırıldandı, daha yakından bakarak. "Normalin ötesinde hasar verirler mi? Yani bir adamın kafasında açtıkları delik haricinde?"

"Evet," dedi Taniel. "Fatrastalı bir İmtiyazlı bana temas halinde cildi yaktıklarını söylemişti. İçine girse kim bilir ne yapar."

"Yani tam isabet gerektirmiyor," dedi Bo düşünceli bir edayla, sonra da gözünü mermiden ayırdı. "Neden bunları daha önce hiç duymadım?"

"Kez'in yerinde olsan efsunlu mermilerin en iyi savunmalarını aşabildiğinin herkesçe bilinmesini ister miydin? Ya da Fatrasta'nın yerinde olsan elindeki avantajı karşı tarafa açık etmek ister miydin?"

"Fatrastalılar tek bir mermiyi bile büyük paralar karşılığında satabilirler," dedi Bo.

Taniel dostunun kafasındaki çarkların döndüğünü duyar gibi oluyordu. "Evet. Ve günün birinde sana karşı kullanılır."

Bo gülümsedi. "Muhtemelen öyle olur, değil mi ya?" Hala düşünceli bir halı vardı. "Yerinde olsam başkalarına bunlardan bahsetmezdim."

Gavril yanlarına geldi. "Taniel, İmtiyazlılar kendilerini göstermeye başladılar. İşe koyulma zamanı. Ve sen, Bo." İri yarı adam bir homurtu çıkardı. Yol boyunca onlara atabildiğin kadar büyü atmanı istiyorum. Çatışma başlamak üzere."

Bir top atışı hem onun kelimelerini noktaladı hem de Taniel'in kulaklarını çınlattı. Birkaç kalp atışı sonra onu bir başkası, sonra bir diğeri izledi.

"Sese alışmaya bakın!" diye gürültünün arasından bağırdı Gavril. "Kıtlığını çekmediğimiz tek şey cephane. Namlular çatlayana veya Kez bizi topyekün çukura yollayana kadar gece gündüz ateş edecekler."

Taniel o sabahın geri kalanını Kez İmtiyazlıları'nı sipere kaçırarak geçirdi. Kızılşeritler İmtiyazlı Kulesi'nin sağladığı korumayı kolayca aşıyordu. Bunun tek istisnası kulenin çok yakın çevresiydi; oradaki sihir fazla güçlüydü ve kızılşeritler tıpkı sıradan top gülleleri gibi, görünmez bir kalkana çarpıp sekiyordu. Kez İmtiyazlıları kulenin etrafına üşüşüp onun aheste temposuna ayak uydurdular. Hatta bazıları kulenin üzerine çıktılar ve gönülsüzce, dağ yamacından yukarı ateş ve yıldırım biçimli büyüler yolladılar. Büyülerin hiçbiri palankaları aşamadı. Dağ Bekçileri'ni koruyan tılsımlar çok güçlüydü.

İmtiyazlı Kulesi öğle civarında Mopenhague ile kale arasındaki mesafenin dörtte üçünü aşmıştı. Yolun basık bir ev ile bir kenefe -yani dönemeçlerdeki yolcular için bir dinlenme tesisine- yetecek kadar geniş bir alanın yakınındaki nispeten düz bir yerinde yavaşça durdu. Tekerlerin arkasına takozlar yerleştirildi ve öküzler bağlandı. İmtiyazlı Kulesi'nin gölgesine çadırlar kuruldu.

Kez Fırkası toplanma merkezini bulmuştu.

Kezliler top yağmurunun altında bütün gün çalıştılar. Sihirle örülmüş kalkana top gülleleri ve misket bombaları çarptıkça tepelerindeki boşluk ışıldadı durdu. Taniel günün ilerleyen saatlerinde kendini Bo'nun yakınında buldu.

Bo eldivenlerini giymişse de henüz Kez Fırkası'na herhangi bir tepki vermiş değildi. Saltanat firkasının yeni konumunu bir dürbüle incelerken kaşlarını çattı.

"Hay aksi," dedi kendi kendine. Taniel'in varlığını hissedince dürbünü kaldırıp ona doğru döndü. "O aşağıda," dedi.

“Julene mi?” diye sordu Taniel. “Nasıl emin olabiliyorsun?”

Bo şakaklarını ovuşturdu. “Üçüncü gözüm bütün gün açıktı. Kendini iyi saklıyor ve o çukuru boylayasıca kalkanın altındakileri birbirinden ayırt etmek çok zor. Şimdiye kadar iki defa güç pınarının açığa çıktığını gördüm. Kulenin her isabet alışında.” Alaycı bir homurtu çıkardı. “Kaltak artık öküz sürüyor. Bak şimdi yine gördüm. Evet, kesinlikle o. Ancak bir Predeii, Başka’da bu şekilde parlayabilir. Saklanmaya bile yeltenmiyor.”

“Ya orada onlardan bir tane daha varsa?” diye sordu Taniel.

Bo’nun yüzü bembeyaz oldu. Yutkunarak döndü ve yine dürbününden baktı. Az sonra aygıtı gözünden ayırıp Taniel’in ayaklarının dibine tükürdü. “Böyle bir şey önerdiğin için hıyarın tekisin,” dedi ve gözlerini ovuşturdu. “Artık bütün gece ikinci bir Predeii arayacağım. Kahretsin.”

“Yani, dağda attığımız dayaktan sağ mı kurtulmuş?”

“Öyle gözüküyor.”

“Peki onu nasıl öldüreceğiz? Hatta öldürmemiz mümkün mü?”

“Bilmiyorum.”

“Sen de insana amma güven veriyorsun.” Taniel dostunun sert bakışlarına aldırış etmedi. “Cidden Kresimir’i çağırmak için buraya çıkmaya mı çalışıyor?”

“Evet.”

Taniel bu soruyu şimdiye kadar elli defa sormuştu. Her seferinde Bo’nun cevabının değişmesini umuyordu. Değişmemişti. İçinden denemeyi bırakmak gelmiyordu.

“Niye bunu haftalar önce yapmadı? Bizi gizlice atlatıp oraya çıkabilirdi.”

“Geçen sefer dünyanın en güçlü on üç İmtiyazlısı gerekti,” dedi Bo. “Bu sefer bütün bir saltanat fırkasına ihtiyacı var.”

“Dolayısıyla da Kez’e.

“Evet.”

“Ona neden yardım ediyorlar ki?” “Julene’in onlara ne vaat ettiğini kim bilir,” dedi Bo. “Ölümsüzlük? Güç? Kresimir’in yanında Dokuz’a hükmetmek?”

“Babamı haberdar etmeliyiz.”

“Ona bir ay önce bir uyarı yolladım,” dedi Bo. “Cevabı öldürülmem için seni göndermek oldu.”

“Sana inanıyorum,” dedi Taniel.

“Aman ne rahatladım. Ona Julene hakkında mektup yazdın mı?”

“Yazdım.” Taniel’in henüz babasından en ufak bir cevap almışlığı yoktu. Bu ne anlama geliyordu? Adopest’ten en son bir hafta önce haber gelmişti. Tamas bir Zebellah tarafından öldürülmeye çalışılmıştı Başarılı olamamışlardı. Taniel, babası yaralandı mı yoksa etkisiz hale mi getirildi -yahut sadece cevap yazamayacak kadar meşgul mü- bilmiyordu. Belki de Tamas hala Bo’yu öldürmesi için birini göndermeyi planlıyordu. Taniel her gün bir diğer barut büyücüsüne karşı tetikte bekler olmuştu. Henüz kimse gelmemişti.

“Kresimir’i çağırmakla ilgili tüm o fasa fisoya inanmayacağını daha şimdiden biliyorum,” dedi Taniel. “Öyle bir şey için fazla gerçekçidir.”

“Ama ona söyledin, değil mi?”

“Tabii ki söyledim. Dağda sana ihtiyaç duyduğum için seni öldüremediğimi söyledim. Kez ordusunu gördüğümü ve onları uzak tutmak için bir İmtiyazlı’ya ihtiyaç duyduğumuzu söyledim.”

“Zirveden dönene kadar Kez ordusunu görmedin ki,” diye belirtti Bo.

“Yine de inandırıcı bir yalan.”

“Zaten bir tek öylesi işe yarar.”

“Takviye kuvvet de talep ettim,” dedi Taniel. “Tamas en azından onu yollar.”

“Güzel. Bu tür bir darboğazın tek sorunu aynı anda sadece belirli bir miktar adam tarafından korunabilmesidir. Gereğinden fazla asker bulundurmak işleri karıştırabilir. Gavril’le konuşacağım. Birkaç bölüğü dağın Adro tarafının hemen aşağısında bekletmek adamları devridaim etmemize imkân tanır. Böylece daha çok dinlenebiliriz.”

İki dost sessiz geçen birkaç dakika boyunca aşağıdaki Kez ordusunu izledi.

Bo ona doğru döndü. “Tamas sahiden ateşle oynuyor, değil mi?”

“Öyle gözüküyor.”

“Bir sorum var,” dedi Bo. Çekinir gibiydi.

Taniel kaşlarını çattı. Bo ne zaman ona bir şey sormakta tereddüt etmişti ki? “Nedir?”

“Annene ne oldu? Resmi açıklamaları duydum. Diplomatik bir görev için Kez’e gitmiş. Casuslukla ve ihanetle suçlanıp çabucak başı vurulmuş. Ama altında daha fazlasının yattığından eminim.”

Bo, Tamas’ın savaşı neden çıkardığını merak ediyordu. “Sana hiç anlatmadım mı?”

“Hiç sormadım ki,” dedi Bo. “Konuşmaya yanaşmayacağın bir konuya benziyordu.”

Taniel konuşmak için ağzını açtığında söyleyecek söz bulamadığını fark etti. Boğulur gibi oldu, sonra eline öksürdü ve gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını bastırmaya çalıştı. Hayır, bu konuyu daha önce hiç konuşmamıştı. En yakın dostuyla bile. Sesini bulmak için çabaladı.

“Annem Kezli’ydi. Bunu bir bahane olarak kullanıp yılda bir iki defa orayı ziyaret ederdi. Barut büyücülerini hapsetme alışkanlıklarına rağmen, soylu unvanı Kez’in ona dokunmasını imkânsız hale getirirdi. Her ziyaretinde de bir barut büyücüsü bulmak ve onu ya Adro’ya getirip Tamas’ın kanatları altına sokmak ya da Dokuz’dan büsbütün çıkarmak için uğraşırdı. Dük Nikslaus bunu öğrendi. Kezliler hem annemi hem de ebeveynlerini tutukladılar ve haber Adro’ya ulaşmadan önce hepsini infaz ettiler.”

Taniel genzini temizledi. “Tamas, Manhouch’tan savaş açmasını talep etti. Manhouch reddetti. Taht bu olayı o kadar derine gömdü ki hiç kimse soru sormadı. Babam bir yılı aşkın bir süre ortalıktan kayboldu. Geri geldiğinde Ipille’e suikast düzenlemeye çalışıp başaramadığına dair bir dedikodu çıktı. O dedikodu da annemin yargısız infaz edildiği dedikodusu kadar hızlı bir şekilde bastırıldı.”

“Yani baban,” dedi Bo, ifadesiz bir sesle, “Kez kralını öldürmeye çalıştı ve yine de paçayı kurtardı, öyle mi?”

“Bu konudan hiç bahsetmedi. Annemin iki ağabeyi vardı. O günlerde ikisi de ortadan kayboldu. Bence yakalandılar ve Tamas kaçıp o olayla bir ilgisinin bulunmadığını iddia etti.” Taniel elinin tersine barut döküp bir fırt çekti. Dayıları silik bir anıdan ibaretti. Adlarını bile hatırlamıyordu.

Başka bir barut büyücüsüne karşı arkamı kollamalı mıyım?” diye sordu Bo.

Taniel konunun değiştirilmesinden memnundu. “Sanmam,” dedi. “Tüm Koca Ordu ve Kez Fırkası’nın büyük bölümü buradayken Tamas sana ihtiyacı olduğunu biliyor. En azından ordu geri çekilene kadar.”

“Harika.” Bo zoraki tebessüm ederek Taniel’in omzuna bir şaplak attı. Kasabaya gitmek üzere döndü. Taniel ellerindeki tüfeği yokladı ve dostunun uzaklaşmasını seyretti. Bo’nun omuzları çöküktü, yürüyüşü ağır aksaktı. Taniel onun bitkin olduğunu anladı.

Kez’e karşı en iyi silahları olan Bo körelmeye başlıyordu. Ya en iyi ikinci silahları neydi? Taniel ağzının kuruduğunu hissetti. Üstündeki baskı çok büyüktü. Tamas bu tür bir baskıdan zevk alırdı. Havaya yüz mermi fırlatıp dağ yamacındaki her Kez İmtiyazlısı’nı öldürürdü. Buraya gelmesi gereken asıl kişi oydu.

Taniel tüfeğini omzuna vurup tekrar surlara yollandı. Bu işi modası geçmiş yoldan halletmek zorundaydı. Her seferinde tek bir mermiyle. Hayır. O Çift Atar Taniel’di. Düşmanı ikişer ikişer indirecekti.

BÖLÜM 23

Tamas faytonundan indi ve derin bir nefes alarak taşra havasını içine çekti. Çoktan patikada bekleyen Olem'in bir eli kemerindeki tabancanın kabzasında, diğeriyse kırmızı av montunun cebindeydi. Çevreyi incelerken burnu bir bekçi köpeğininki gibi havaya kalkmıştı. Montuna ve başındaki av kasketine ilaveten bağcıksız siyah çizmeleriyle ve koyu renkli pantolonuyla Tamas'la uyumlu giyinmişti. Bir omzunda tüfeği vardı.

Çayırların dört bir yanında köpek havlamaları yankılanıyordu. Av konağı Kral Ormanı'na komşu taşlık bir derenin yanındaki iki tepenin arasında kuruluydu. Yüzlerce odalık koca yapı, Adro monarşisinin geleneksel zevksizliğine uygun olarak inşa edilmişti. Yapımında yerel kayalar ve yüz yıldır o bölgede yetişmeyen dev meşe ağaçları kullanılmıştı. Son restorasyonlar ise ona tuğla bir cephe kazandırmıştı. Kralın ahırı kadar büyük olan köpek evi iki katlı bir binaydı ve güney çayırının her yerinden görülebiliyordu.

"Gel hadi, Hrusch," dedi Tamas. Av köpeği faytondan aşağı atladı ve derhal burnunu toprağa koyarak sarkık kulaklarıyla çakılların tozunu aldı. Pitlaugh uzun yıllar yaptığı gibi onun peşinden dışarı çıkmayınca Tamas içinde bir burukluk hissetti. Bu yılki av pek çok açıdan daha öncekilerden farklıydı.

Tamas çiftlik evine girdiğinde tereddütlü konuşmaların tedirgin fısıltılarıyla karşılaştı. Son gelen konuklardan biri olmasına karşın ana fuayede bir düzineden az insan vardı.

"Pek gelen olmamış, komutanım," dedi Olem. Kâhyalardan biri onun sigarasına tasvip etmeyen bir bakış attı. Olem adama aldırış etmedi.

"Gelenlerin yüzde doksanını öldürdüm de ondan," diye mırıldandı feldmareşal.

Tamas fuayedeki her adam ve kadını başıyla selamladı. Hali vakti yerinde bir çift tüccar ve Seçimler'den muaf tutulacak kadar düşük seviyeli iki soylu. Geçen yıl olsa ava doğrudan katılmayanların soluk pantolonlarını ve koyu yeleklerini giyerlerdi. Bu yılsa sırf katılımcı sayısını şişirmek için diğer herkes gibi av renklerine bürüneceklerdi Tuğbaylar Ryze ile Abrax tüccarlarla havadan sudan sohbet ediyorlardı. Tamas onlarla biraz lafladı ve kral yanlılarına karşı hizmetlerinden ötürü teşekkür etti. Ufak çaplı soyluların yanından geçtiği sırada konuşmalar kesildi.

Av renklerini taşıyan koyu bir binici elbisesi ve kırmızı yakalı siyah bir palto içindeki Leydi Winceslav merdivenlerden azametle indi.

"Tamas, gelebilmene sevindim," dedi kadın. Feldmareşalin devamlı tokatlamak istediği suratsız, fevri bir genç adam olan Tuğbay Barat onun hemen arkasındaydı.

"Dünyada kaçırmam," dedi Tamas. "Hrusch'a kafasını dağıtacak bir şey lazım." İsmi anılınca tazı zemindeki kokusal incelemesinden başını kaldırdı. "Belki bana da," diye ekledi Tamas.

"Elbette," karşılığını verdi Leydi Winceslav. "Öyleyse o da katılıyor olsa gerek?"

Tamas dudak büktü. "Katılmak ne kelime; o kazanacak. Geçen yıl bir tek Pitlaugh'a yenilmişti. Kralın köpek evi katılmayacağı için çekişme bile yaşanmayacak." Tebessümünün yüzünden silindiğini hissetti ve Leydi Winceslav'a kenara gelmesini işaret etti. Koridorda yalnız kaldıklarında tekrar konuştu. "Bu bir maskaralık, leydim."

Kadın ona dik dik baktı. “Hiç de bile değil ve böyle demen onur kırıcı.”

“Kral öldü. Bu av *onun* geleneğiydi. Katılanların çoğu da artık yaşamıyor.”

“Öyleyse bunun da onlarla beraber ölmesine izin mi verelim?” dedi kadın. “Bu avlardan hoşlandığını inkar etme.

Tamas derin bir nefes aldı. Bostan Vadisi Avı altı asır öncesine dayanan ve Aziz Adom Festivali’nin başlangıcını kutlayan yıllık bir gelenekti. Tamas kendi içinde çekişiyordu. Ava bayılırdı fakat…

“Av yanlış bir izlenim yaratıyor,” dedi. “Halka Manhouch’u ve onun soylu sınıfını daha başka soylularla değiştirmediğimizi göstermemiz lazım. Av bir asilzade sporu.”

“Ben öyle düşünmüyorum,” dedi Leydi Winceslav. “Bu bir Adro sporu. Tenisi veya poloyu yasaklar mısın? Bu da onlar gibi bir eğlence.” Başını iki yana salladı. “Artık gelecek sefere maskeli baloları yasaklamaya kalkarsın. Kış geldiğinde ve başka bir uğraş kalmadığında ne kadar popüler olduğunu hep beraber görürüz.”

“Öyle bir şey yapacak değilim. Karımla bir baloda tanışmıştım,” dedi Tamas.

Leydi Winceslav ona sempatiyle baktı. “Biliyorum. Etrafına göz gezdir, Tamas. Adro’nun en seçkin tüccar ailelerinden bazıları burada. Ricard ile Ondraus bile geldiler. Adopest’teki herkesi davet ettim.”

“Herkesi mi?” dedi Tamas. “Öyle yapsaydın sırf bedavaya karın doyurmak için bile olsa daha çok insan toplanırdı.”

Leydi Winceslav burun kıvırdı. “Ne kastettiğimin farkındasın. Kuzey Johal’den bazı amatör köpek yetiştiriciler bile geldi. Azat edilmiş köylüler. Kaba saba adamlar ama tazılardan iyi anlıyor gibiler.” İnce, hafif kırışık parmaklarından biriyle Tamas’ı göğsünden dürttü. “Aziz Adom Festivali, Bostan Vadisi Avı olmadan başlayamaz. Öyle bir şeye müsaade edemem. Bak, çektiriciler daha şimdiden kokuyu yayıyorlar. Av yirmi dakika sonra başlayacak. Hrusch’u başlangıç çizgisine götür. Seyisbaşı sana binecek bir avcı[5] hazırlar.”

Tamas ile Olem atlarını bulup avın resmen başlayacağı köpek evine gittiler. Tüm bir sahayı kaplayan kırpılmış çimlere bir tebeşir çizgisi çekilmişti. Yüzlerce adam ve kadın avcılarının üstünde oturuyordu. Bazıları tazılarını tasmalarla zaptederken diğerleri bunu komutlarla yapıyor, bir kısım zengin katılımcıya ise yaya olarak köpekçibaşları eşlik ediyordu.

Tamas çizginin bir ucuna geçti. Etrafta beklediğinden daha çok insan ve çok daha fazla sayıda tazı vardı. “Leydi Winceslav herkesi davet ettiğini söylerken ciddiymiş. Buradakilerin yarısı av renkleri bile taşımıyor.” Daha fazla yorum yapmaktan kendini alıkoydu. Şikayet etmek için uygun bir zaman değildi. O olmasaydı ortalık yine rengârenk soylularla dolup taşardı.

“Öyle,” dedi Olem. “Ama buna da şükür. Festival’e avsız başlamak üzücü olurdu.”

“Leydi Winceslav böyle söylemen için sana para mı ödedi?” diye sordu Tamas. Olem köylü sınıfından şimdiki mevkiine yükselmiş bir askerdi. Avla hiçbir bağlantısı yoktu.

Olem şaşırmış gözüktü. “Hayır, komutanım.” Sigarasının izmaritini çimlere attı ve hemen yeni bir tane sarmaya başladı.

“Espri yapıyorum, Olem.” Etrafına bakınan Tamas uyuz görünümlü bir kısrağın sırtındaki bir köylü karşısında yüzünü ekşitti. Yanında iki tazı bulunan adamın cart kırmızı paltosunun av

renkleriyle yakından uzaktan ilgisi yoktu.

Birkaç dakikaya kalmadan boru çalındı ve tazılar salıverildi. Tamas yavaş bir eşkine kalkarak Hrusch'un diğer hayvanlardan önce kokunun geldiği tarafa fırlayıp gitmesini seyretti. Köpeklerin koruya girip gözden kaybolmaları uzun sürmedi. Tamas koruya ulaşana kadar diğer binicilerin önünde gitti, sonra ağırdan alarak geride bırakılmaya müsaade etti. Gözlerini yumarak tazıların yavaş yavaş kısılan havlamalarını dinledi. Bu ses ona bir ninni gibi geliyordu.

Bir süre sonra gözlerini tekrar açtığında kendini Olem'le baş başa buldu. Korumanın avcısı Tamas'ınkiyle yan yana tırıs gidiyor, gözleri bir şahinin dikkatiyle etraftaki çalıları tarıyordu.

"Sen hiç gevşemez misin?" diye sordu Tamas.

"Zebellah'tan beri hayır, komutanım."

Tamas ileride atlar görebiliyor, arkalarında daha başkalarını duyabiliyordu. Köpekler bitkin düşene dek koştururken avcılar hoşça vakit geçirmek için yayılmaya başlamışlardı. Tazılardan biri kokuyu sürükleyen gönüllüye yetişene veya yarışın bitiş noktasına ulaşana kadar spor bütün gün sürecekti. Geçen yıl Pitlaugh gönüllüyü günün ortalarında bularak avı kısa kestiği için Adro soylularının öfkesine nail olmuş ve Tamas'tan koca bir boğa pençatası kazanmıştı.

Tamas geçmiş avların anılarından sıyrılıp Olem'e doğru döndü. "Senin suçun yoktu. Üstüme daha başka Zebellahlar da salacaklar. Onlardan birine karşı elinden pek bir şey gelmez."

Olem bir elini hafifçe tabancasına koydu. "Beni bu kadar çabuk silip atma, komutanım. Tahmin ettiğinden daha fazla zarar verebilirim."

"Elbette," dedi Tamas nazikçe. Sanki yıllardan beri kendini bu kadar rahat hissetmemişti. Zihninin dalıp gitmesine izin vererek ağaçların arasında esen serin rüzgarın ve arada bir yüzüne vuran sıcak güneşin keyfini çıkardı. Bostan Vadisi Avı için mükemmel, masmavi bir gündü.

"Bir sorum olacak, komutanım." Düşünceleri Olem'in sesiyle dağıldı.

"Kez'le ilgiliyse duymak istemiyorum."

"Mihali'yle ne yapacağını merak ediyordum, komutanım."

Tamas dalgınlığını üstünden attı ve bakışlarıyla koruda arama yapan askerin sırtını asabi gözlerle süzdü. "Sanırım onu Hassenbur'a geri göndereceğim," dedi Tamas.

Olem ona sert bir bakış attı.

"Sen de mi?" dedi Tamas. "Rütbesiz askerlerin ona ısınmalarını beklerdim ama senin değil."

"*Ben de* rütbesiz bir askerim, komutanım. Ama Mihali'nin değerini kendi ağzınla itiraf ettin, dedi Olem. "Yoktan yiyecek var edebiliyor."

"Onu yanımda tutarak Claremonte'u kızdırma riskine giriyorum. Akıl hastanesinin hamisi hafife alınacak bir adam değil; özellikle de Brudania-Gurla Ticaret Şirketi'ndeki konumu düşünülürse. Tüm güherçile tedarikimizi tehlikeye atıyorum. Savaşın bu noktasında barut yiyecekten daha önemli."

"Ya sonra?" diye sordu Olem.

"Mihali delinin teki, Olem. Yeri bir akıl hastanesi." Tamas kelimelerini dikkatle seçti. "Onun normal biri gibi yaşamasına izin vermek zalimlik olur." Sözlerinin beyninde mantıklı gözüktüğünü biliyordu fakat onları dile getirdiğinde kulağa yanlış geliyorlardı. Kaşlarını çattı. "Akıl hastanesinde ona yardım edebilirler.

"Sen onu bırak da, Adamat'ın bize verdiği isimleri kontrol ettiniz mi?" dedi Tamas, az önceki

diyaloğu sürdürmeye yanaşmayarak.

Olem aşçıbaşımın geleceği konusunun aniden kapatılmasından belli ki rahatsızdı. "Evet, komutanım," dedi zoraki bir dille. "Adamlarımız araştırıyorlar. Ağır ağır. Doğrusu yeteri kadar adamımız yok ama Adamat önsezilerinde haklı çıkıyor."

"O isim ve gemi listesini yalnızca iki günlük soruşturmayla çıkardığını söyledi," dedi Tamas. "Rıhtımlardaki tüm emniyet teşkilatı savaş başladığından beri bize topu topu yarım düzine Kez kaçakçısının adını verdi. Nasıl bu kadar hızlı çalışabiliyor ki?"

Olem omuz silkti. "Doğuştan gelen bir yeteneği var. Hem polisin kısıtlamalarından muaf. Üniforma giymiyor. Ne rüşvet yedirilebilir ne de yıldırılabilir."

"Sence hainimi bulabilir mi?" diye sordu Tamas.

"Belki." Olem o kadar emin gözükmüyordu. "Keşke bu iş için daha çok adam görevlendirseydin. Adro'nun kaderini emekli bir müfettişin ellerine teslim etmemelisin."

Tamas başını iki yana salladı. "Dediğin gibi Adamat polisin gidemediği yerlere gidebilir. Bu konuda başka hiç kimseye güvenemem. Gerçekten güvendiğim herkes sen, Sabon, barut firkasının geri kalanı- hayati önem taşıyan görevleri ifa ediyorlar ve Adamat'taki beceri yahut tecrübe hiçbirinde yok. Hainimi o da bulup çıkaramazsa hic kimse çıkaramaz."

Olem komutanına haşin gözlerle baktı. Ağzının kenarı seğirdi ve Tamas göğsünde bir korku ürpertisi hissetti. "Bana bir niyet fermanı ver," dedi koruma usulca. "Ve de elli adam. Hainin kim olduğunu şıp diye bulurum."

Tamas gözlerini yuvarladı. "Bir kasap satırıyla ve sıcak damgayla konseyimi lime lime doğramana izin verecek değilim. Onlardan geriye hiçbir şey bırakmazsın ve Adro'daki en güçlü insanlarla kanlı bıçaklı düşman olurum. Kusura bakma, Olem ama senin arkamı kollaman gerekiyor ve diğer beş konsey üyesinin -yani hain olmayanların- sağlam kalmasını istiyorum."

Tamas arkadan dörtnala gelen atlar duyunca o tarafa doğru döndü. "Çukur aşkına, hoş bir gün geçirmeyi planlıyordum."

"Selamlar, Feldmareşal," dedi Charlemund. Başpiskosun bir Urgan adamına benzer hali yoktu. Tamas'ınkinden en az altmış kilo daha ağır bir avcının üstünde, av renklerini gururla taşıyordu. Peşine üç genç kadın takılmıştı. Muhtemelen hepsi de rahibeydi ama üzerlerindeki av renkleri yüzünden kestirmesi güçtü. Kadınların arkasından da Vekilharç Ondraus geliyordu. Yaşlı adam ava katılmadığını belli eden siyah bir av paltosu ve soluk bir pantolon giymesine karşın avcısına Tamas'ın abartılı bir muhasebeciden beklemeyeceği bir zarafet ve güvenle biniyordu.

"Yarışa kaç tazı soktun, Charlemund?" diye sordu Tamas.

Başpiskos biri ne zaman unvanını kullanmasa tepkisine eşlik eden huysuzca bir ifade takındı. "On," dedi. "Ama doğrusunu söylemek gerekirse üçü buradaki hanımlar adına koşuyor." Refakatçilerini işaret etti. "Rahibeler Kola, Naram ve Ule. Bu da Feldmareşal Tamas."

Tamas üç kadına kısa bir baş selamı verdi. Rahibe kademesinde olmalarına rağmen hiçbirinin yaşı yirmiden büyükmüş gibi gözükmüyordu. Fazlasıyla gençtiler. Ve de güzel. Bu kadar çekici kadınlar Kilise'nin hizmetine girmezlerdi.

Vekilharç atını Tamas'ın yanına sürdü.

"Ondraus," dedi Tamas. "Bir avda karşılaşmayı bekleyeceğim son kişi sensin."

Ondraus eyerinde dönüp arkalarını işaret etti. "Hayır, bir avda karşılaşmayı bekleyeceğin son kişi asıl o."

Ricard Tumblar'ın aralıksız küfürleriyle teşvik edilen bir at, yakınlardaki bir dikenli çalı öbeğinin arasından geçmeye uğraşıyordu. Yanağına bir diken batan sendika başkanı bağırarak atını tekmeledi. Avcı ve binici çalı öbeğinin arasından firladıkları gibi diğerlerine yetişmek için dörtnala koştular. At yanlarına gelince Tamas uzanıp onu geminden tuttu, sonra da yana sarkarak bir elini hayvanın gözlerinin arasına koydu. "Şşt. Sakin ol," diyerek atı yatıştırdı. "Tanrı aşkına, Ricard, hayvancağızı zorlamaktan vazgeç. Bu gidişle seni sırtından atacak."

Ricard'ın topukları yaratığın böğrüne gömülüydü. Bacaklarını derhal gevşetti ve derin derin iç geçirdi. "Canı çıkasıca," dedi. "Ben ata değil faytona binmek için doğmuşum."

Charlemund ona sırıttı. "O kadarını görebiliyorum," dedi. "Hepimiz görebiliyoruz. Senden daha iyi at süren çocuklara rastladım."

"Ben de daha az fahişeyle gezen pezevenklere rastladım," diye tersledi Ricard.

Üç rahibenin ağzı bir karış açık kaldı. Başpiskos atını Ricard'a doğru döndürüp elini kılıcının kabzasına attı. "Sözünü geri al, yoksa derini yüzerim."

Ricard kemerinden bir tabanca çekti. "Bir adım daha yaklaşırsan kafanı uçururum."

Tamas homurdandı. Ricard'ın tabancasını namlusundan tutup yana itti, "İkiniz de şunları kaldırın," deyip atını Ricard'ınkinin yanına sürdü. "Bir başpiskosu tehdit edecek cesareti nereden buluyorsun?" diye homurdandı. "Aklını mı kaçırdın?"

Ricard çizik yanağındaki kanı sildi ve parmaklarına baktı. "Kahrolasıca av."

"Neden buradasın?" diye sordu Tamas.

"Leydi Winceslav ısrar etti," dedi Ricard. "Konsey üyesi olduğum için artık benim de bir soylu sayıldığımı ve bunun benden bekleneceğini söyledi. Bir balıkçı teknesinin dibinde daha çok eğlendiğim olmuştu."

"Daha önce hiç at sürmedin mi?" diye sordu Olem.

Ricard tabancasını kemerine geri soktu ve dizginleri iki eliyle birden tuttu. "Hem de hiç. Çocukken babamın bana ders aldıracak parası yoktu ve bunu akıl edecek yaşa geldiğimde fayton tutabilecek kadar zengindim. Yahu şu köpek bakıcısı hangi çukurda? Leydi Winceslav dallamanın yanımdan ayrılmayacağını ve beni rezil olmaktan alıkoyacağını söylemişti."

"Öyleyse görevini başaramamış," dedi Charlemund.

Ricard ona kötü kötü baktı. Tamas sendika başkanının kaburgalarına sert bir dirsek attı. Ricard üç rahibeye doğru döndü. "Özür dilerim, hanımlar. Yorumlarım size yönelik değildi." Kadınlar ona hep beraber burun kıvırdılar. Ricard iç geçirdi.

"Buraya hoş bir öğleden sonra geçirmek için geldim," dedi Tamas grubu süzerek. "Öyle yapmama müsaade edecek misiniz, yoksa yalnız başıma mı at binmeliyim?"

Ricard ile Charlemund kendi kendilerine homurdandılar. Tamas sendika başkanının atını da çekerek tekrar yola koyuldu. "Bırak yönünü kendi tayin etsin," dedi kısa süre sonra, elini gemden çekerek. "Patikayı ve diğer atları biliyor. Senin ne yapacağını bilmediğini de. Nasılsa bizi kendiliğinden takip eder. Kontrolü almaya çalışırsan yol boyunca sana karşı koyar."

Ricard sessizce kafa salladı ve Charlemund ile rahibelere bakmaktan kaçındı.

Fazla geçmeden köpek bakıcısı da onlara katıldı.

Tamas adamı tanıyınca şaşırdı. "Gaben!" diye seslendi.

"Bayım." Gaben kocaman gülümseyerek atını onun yanına sürdü. Zinde delikanlının at sırtında epey rahat bir hali vardı. Köpek bakıcıları genellikle köpeklere yol gösterirlerdi ama bu belli ki *insanlara* yol göstermekle görevlendirilmişti.

"Olem, bu Gaben," dedi Tamas. "Yüzbaşı Ajucare'ın en küçük oğlu."

"Tanıştığımıza sevindim," dedi Olem. "Yüzbaşıyı uzun yıllardır tanırım."

Gaben bir elini uzattı. "Siz o uyumayan Maharetli misiniz?"

"Evet."

"Çok memnun oldum."

"Demek Leydi seni Ricard'ın yanına verdi, öyle mi?" dedi Tamas.

Gaben kafa salladı. "Bay Tumblar'ın biraz yardıma ihtiyaç duyabileceğini söyledi."

"Görünüşe bakılırsa onu bir süre kaybetmişsin."

"Bir çalılığın içinden geçti de ondan, bayım. Ben etrafından dolaşmaya karar verdim."

"Kafan çalışıyormuş. Babandan atlar konusunda olağanüstü yetenekli olduğunu duydum."

"Abartmış," dedi Gaben mütevazı bir dille.

"Hayır, abartmadığına eminim." Tamas delikanlının genç hanımları kestiğini gördü. "Daha fazla vaktini almayayım."

Gaben atını rahibelerin yanına sürdü ve onların avla ilgili sorularını yanıtladı. Fazla geçmeden Tuğbay Sabastenien arkadan sessiz sedasız yaklaştı. Köpek bakıcısı ile rahibelere katılıp sohbetlerini sessizce dinledi.

Tamas korumasına doğru eğildi. "Tuğbay Sabastenien kral yanlılarıyla girdiğimiz çatışmada beni etkiledi. Önümüzdeki yıllarda gözümüzü üstünde tutalım. Bak buraya yazıyorum, kırkından önce kıdemli tuğbay olacak."

Koruya sükûnet çöktü. Yegâne sesler atlardan ve birkaç düzine metre önlerinde kendi aralarında muhabbet eden gençlerden geliyordu. Tamas tam sessizliğin tadını çıkarmaya başlıyordu ki Ondraus söze girdi.

"Bana şu aşçıdan bahset," dedi vekilharç.

Tamas eyerinde Ondraus'a doğru döndü. Bulundukları yerde, patika dördünün yan yana at sürebileceği kadar genişti. Tamas bir uçta, azıcık arkadan gelen Ricard onun sağında, Ondraus ise sendika başkanıyla başpiskosun arasındaydı. Grubu biraz geriden takip eden Olem'in gözü ormandaydı.

"Ne aşçısı?" dedi Tamas.

"Garnizonuna ek olarak Soylular Evi'ndeki tüm kâtiplerin ve işçilerin karnını doyuran," dedi Ondraus. Beli bükük ihtiyar muhasebeci ikindi güneşinde dinç gözüküyor ve atını çok daha genç bir adam gibi sürüyordu. Bakışlarını Tamas'ınkilerden kaçırmıyordu.

"Hani Adopest'te daha önce hiç görülmemiş yemekler yapan, dünyanın bu tarafında daha mevsimi gelmemiş malzemeler kullanan, üstelik de o malzemeleri sipariş bile etmeyen. Her gün birkaç yüz kranalık un ve etle beş bin kişiyi besleyen." Ondraus feldmareşale yapmacık bir tebessüm etti. "Bir

tanrı olduğunu iddia eden. Yoksa tüm bunlar dikkatinden kaçtı mı?"

Tamas atını biraz yavaşlatıp ötekilerin de aynı şeyi yapmalarını bekledi. Rahibeler, tuğbay ve köpek bakıcısı bu durumun farkına bile varmadan yollarına devam ettiler. İşitme menzilinden iyice çıktıklarında Tamas tekrar konuştu. "O bir Maharetli. Bir tanrı değil."

Charlemund alaycı bir homurtu çıkardı. "Bunu duyduğuma sevindim. Öteki türlü kâfirlik olurdu."

"Yani onu sen de duydun, öyle mi?" dedi Tamas pes ederek.

Charlemund'un Mihali'yi gözden kaçırmasını ummuştu. Boş bir umut, elbette.

"Tabii ki," dedi Charlemund. "Kilise'deki meslektaşlarım durumu değerlendirdiler. Bildirileri daha bu sabah elime geçti."

"Ve?"

"Onu derhal Kilise'nin nezaretine almamı istiyorlar. Yalanları daha da yayılmadan önce."

"Mihali zararsız biri," dedi Tamas. "Hassenbur Akıl Hastanesinden kaçmış. Onu bugün yarın geri göndereceğim." İhtiyacı olan son şey, Kilise'nin müdahalesiydi.

"Kim bu Mihali?" diye sordu Ondraus.

"Altın Aşçıbaşları'nın Efendisi," dedi Tamas.

"Benimle kafa bulma," dedi Ondraus, şaşırarak.

"Bulmuyor," diye ansızın lafa karıştı Ricard. "Altın Aşçıbaşlarının Efendisi, aşçılık uzmanları arasındaki bir unvandır. Onun tüm Dokuz'daki en iyi aşçı olduğu anlamına gelir. Gerçekten kentte olduğuna inanamıyorum."

"Yani onu tanıyor musun?" diye sordu Tamas.

"İsmini biliyorum demek daha doğru olur," cevabını verdi Ricard. "Beş yıl önce Manhouch'a yemek pişirmesi için bir servet ödemiştim. Kralı bir sendika açmam için izin vermeye ikna eden o yemek oldu. Hayatım boyunca hiç öyle yemekler tatmamıştım." Alçak bir ıslık koyverdi. "Kabak çorbası insanın aklını alıyor. Onu görmeyi çok isterim."

Mihali'nin kabak çorbasını düşününce, Tamas gülümsememek için kendini zor tuttu. Ağzı hemen sulandı ve kısacık bir an boyunca Mihali az ileride bir tencere çorba pişiriyormuşçasına kokusunu alır gibi oldu.

"Eh," dedi Charlemund, "göremeyeceksin. Onu bu akşam Kilise nezaretine alıyorum. Sırf Tamas'ın hatırı için buyruğu bu sabah vermedim."

"Peki ya onu sana teslim etmezsem?" diye tasasızca sordu Tamas. Charlemund bir espri duymuşçasına kahkaha attı. "Öyle bir seçeneğin yok. Adam bir dinsiz ve kâfir. Tek tanrıın Kresimir olduğunu hepimiz biliyoruz."

"Adom, Unice, Rosvel ve diğerleri güya Kresimir'in kardeşleri değiller miydi?" diye sordu Tamas. "Din bilgim gerektiği kadar geniş değil ama.."

"Bilgi değil düstur," dedi Charlemund. "Asıl önemli olan o bilgilerin ne anlama geldiği. Evet, Dokuz'un yaratılmasına katkıda bulundular. Zaten o yüzden aziz sayılıyorlar. Fakat aralarındaki tek tanrı Kresimir. Aksini iddia etmek Kilise düsturuna aykırı olur. Beş yüz yedi senesindeki Kezlea Konseyi'nde öyle karar verildi."

Ricard gözlerini kocaman açtı. "Vay canına, sahiden de Kilise hakkında bir şeyler biliyormuşsun. İnanılmaz! Bir başpiskos olmak için tek gerekenin süslü bir şapka ve bir harem olduğunu sanırdım."

Charlemund Pazar yerindeki sinir bozucu bir işportacıyı görmezden gelircesine Ricard'ı görmezden geldi. "Konsey ayrıca dinsizleri ve kâfirleri yargılama yetkisinin Kilise'ye ait olduğunda uzlaştı. Dokuz'daki her kral da o antlaşmayı imzaladı."

"Ne gariptir ki," dedi Tamas, "artık Adro'nun bir kralı yok."

Charlemund bunu duyduğuna şaşırmış gibiydi. "Ne…?"

"Önceki kralların imzaladıkları mutabakatlardan hiçbirinin artık Adro'yu bağlamadığı başpiskosların aklına gelmedi mi?" dedi Tamas. "Hatta teoride artık aşar vergisi ödemek zorunda bile değiliz."

Charlemund'un nutku tutuldu. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Antlaşmamız-"

"Manhouch'laydı," dedi Ondraus. Vekilharcın yüzünde hınzırca bir tebessüm vardı. Öyle konuşarak Kilise'yi tümüyle düşman edecek bir şey yapması için Ondraus'a bir bahane verip vermediğini merak eden Tamas gözlerini yumdu. *Kresimir aşkına, keşke dilimi tutsaydım.*

"Sanırım artık avın geri kalanına yetişeceğim," dedi Tamas, başpiskosun tepki vermesine fırsat bırakmadan. "Tazıları zar zor duyabiliyorum." Avcısını hızlandırarak göz açıp kapayıncaya dek köpek bakıcısına yetişti.

Gaben ona doğru döndü. "Bayım," dedi, "grubun çok gerisinde kaldık."

"Evet," dedi Tamas. "Tahmin etmiştim."

"İzin verirseniz, bayım," dedi Gaben, "bizi ormandaki bir kestirme yoldan geçirmek istiyorum. Grubun, ah," -ağaçların arasından yüzünü gösteren güneşe şöyle bir baktı- "İki saat içinde nerede olmayı planladığını biliyorum. Sanırım onlara orada yetişebiliriz. Yoksa av bitene kadar yüzlerini zor görürüz."

"Komutanım," dedi Olem alçak sesle, "av patikasından ayrılmak tehlikeli olur. Bu orman krala aitti. Adopest'ten ve tüm banliyölerinden daha büyüktür. Çocukken içinde oyun oynardım. Yolumuzu şaşırırsak günlerce kaybolabiliriz."

"Çalılıklardan geçeceğimiz için yavaş gitmemiz gerekecek," dedi köpek bakıcısı. "Ama asıl grubun önüne geçmekte sıkıntı çekmeyiz. Bu koruları iyi tanırım."

"Hiç içime sinmiyor, komutanım," dedi Olem.

Tamas kendi huzursuzluğunu bir kenara itip Olem'e gülümsedi. "Gevşe biraz. Gaben'i çocukluğundan beri tanırım. Bu korulardaki en büyük tehlike geyiklerdir. Gaben, düş önümüze."

* * *

Geyik patikasında tek sıra tırıs giderek ormanda ilerlediler. Rahibeler Tamas'ın arkasında yüksek sesle çene çaldılar. Tamas zihninin dalıp gitmesine müsaade ederek savaş planlarına ve stratejilere kafa yordu. Wasal Geçidi'nde henüz çatışma başlamamıştı. Yalnızca Güney Turna'da ateş açılmıştı ve kale kasabasının eşsiz konumu çok az strateji gerektiriyordu. Düşmanın elindeki güçlü sihirlere rağmen asgari kayıplarla Kez saldırılarını bir aydır bertaraf ediyorlardı. Julene'in ihanetini düşünmek bile Tamas'ın cinlerini tepesine çıkarıyordu.

Ve Taniel. Ona karşı elinden ne gelirdi? Bo halen hayattaydı ve ikisi Kez'i geri püskürtmek için birlikte çalışıyordu. Tamas bu durumdan hoşnuttu. Lakin Bo hala gaesin etkisi altındaydı. Tamas

onlara güvenebilir miydi? Taniel emre itaatsizlik etmişti. Bunun cezası verilmeliydi ama Taniel dostunu canlı tutmak için geçerli bir sebebi olduğunu iddia etmekteydi: Omuztaç'ı korumak için İmtiyazlı'ya ihtiyaçları vardı.

Tamas asıl sebebin farkındaydı. Taniel'in tetiği çekmeye eli varmamıştı. Öyle gerekmesine rağmen, üstünden emir almasına rağmen en yakın dostunu öldürememişti. Taniel'in babasına bahane yutturamayacağını bilmesi gerekirdi. Gününü zehir etmek istemeyen Tamas bu düşünceyi bir kenara itti.

Onlar yol aldıkça arazi yavaş yavaş değişti. Yosun kaplı kayaların etraflarını kuşattığı, orman zemininin kopuk dallarla ve çürük çam iğneleriyle kaplı olduğu bir vadiye indiler. Mekân her türlü sesi boğar gibiydi. Tamas'ın sırtından yukarı buzdan bir el tırmandı. Orman yaşlı ve derin hissettiriyor, atların toynak takırtıları adeta burayı işgal ediyordu.

Geyik patikası sona erince küçük bir çayı takip ettiler. Kayalar büyüdükçe büyüdü, tepelerindeki bitki örtüsü sıklaştıkça sıklaştı. Sanki daha vadi tabanına varmamışlardı bile. Tamas bu yeri önceki avlarından hiç hatırlamıyordu.

Tamas kendini Ondraus'un başının arkasına bakarken buldu. Vekilharcın kafatasına yapışık seyrek gümüşi saçların arasında iki kranalık bir sikke kadar büyük bir çift ben vardı. Acaba hain o muydu? Tamas beraber yolculuk ettiği dört konsey üyesinden her birinin aradığı hain olabileceğim tüm çıplaklığıyla hissetti.

Olem ansızın atını mahmuzlayarak hızlandı. Diğer binicilerin yanından geçti ve köpek bakıcısının önünde dizginlere asıldı. "Neredeyiz?" diye sordu.

"Neredeyse vardık," dedi Gaben. "Avla aramızda bir buçuk kilometre bile kalmadı."

"Öyleyse neden tazıları duyamıyoruz?" dedi Olem.

Tamas peşine Charlemund ve Ondraus'u da takarak atını sıranın önüne sürdü. Çevrelerindeki kayalardan gözünü alamayan Ricard arkada kaldı.

"Bu kayaların arasındayken bir şey duymak mümkün değildir," dedi Gaben, Tamas atını onun yanında dizginlerken.

"Avdan iyice uzaklaştık," dedi Olem. "Burası Devlerin Bilardo Masası. Çocukken buralarda koştururdum."

Tamas dönüp Gaben'e kaşlarını çattı. "Açıkla."

Yukarıdaki kayaların birinden bir taş düştü. Tamas hızla arkasına dönüp gözleriyle ormanı taradı. "Ricard?" dedi. Ricard'ın atı sıranın en arkasında yalnızdı ve dizginleri kırık bir ağaç dalının üstüne atılmıştı. Sendika başkanı görünürde yoktu. Tamas yeniden Gaben'e doğru döndü. "Açıkla dedim. Hemen!"

Tamas ormanda yaprakların hışırdadığını duydu. Etrafına bakınarak arayışını sürdürdü. Hiçbir şeyle karşılaşmadı. Ricard'ın üstünde bir tabanca vardı. Feldmareşal duyularını çevreye yaydı. Ricard yakınlardaydı; Tamas barutu sezebiliyordu. Kayalardan birinin üstüne çıktı ve gruba dönük olarak yüzükoyun uzandı. Hain Ricard mıydı? Bu bir tür tuzak mıydı? Ricard bir tabanca taşıyordu. Tamas'ın barut vasıtasıyla kendisini bulabileceğini biliyor olmalıydı.

Patikanın biraz ilerisindeki bir kayanın üstünde bir adam belirdi. Elinde gerili bir yay vardı ve atışa hazır haldeki ok Tamas'a çevriliydi. Tek gözüyle nişan alıyordu, çünkü diğeri beyaz bir kumaş parçasıyla örtülüydü. Tamas'tan yaşça büyüktü ve yüzü girdiği muharebelerin izleriyle doluydu.

Ormana uyum sağlamak için kahverengiyeşil bir kamuflaj pelerini takmıştı.

"Tuğbay Ryze," dedi Tamas.

Olem tecrübeli bir askerin süratiyle hareket ederek komutanına bir tabanca attı ve tüfeğini eline aldı. Tamas tabancayı havada kapıp tuğbaya doğrulttu. Horozu kurmakla uğraşmadı. Bir barut büyücüsü öyle yapmaya gerek duymazdı.

"Silahını indir," dedi Tuğbay Ryze. Yay tutan eli titremiyordu. Kayanın üstündeki dengesini bozmadan yarım adım öne çıktı. Pelerini dalgalanınca alttaki kırmızı av renkleri göze çarptı.

"Sen hemen öldürebilirim," diye uyardı Tamas.

"Belki," dedi Ryze. Ama hepimizi birden öldüremezsin."

Tamas gözünü ondan ayırmadı. "Olem?" dedi.

"Etrafımız sarılmış, komutanım," diye ümitsizce karşılık verdi Olem. "Hepsi de yaylı. On beş kişiler. Ama ormanda dahası olabilir."

"Var da," dedi Tuğbay Ryze.

"Siz benim kim olduğumu biliyor musunuz?" diye hesap sordu Charlemund. Tamas'ın, flöresini çektiğini bilmek için başpiskosa bakması gerekmiyordu. Tabii öyle bir silah yükseklerdeki okçulara karşı pek bir işe yaramazdı.

"Biliyoruz, Başpiskos," dedi Tuğbay Ryze. "Ve Feldmareşal Tamas bizimle gelirse hiçbiriniz zarar görmeyeceksiniz."

"Hayatını kaydıracağım," diye hırladı Charlemund.

"Kaydıracağınızdan eminim," dedi Tuğbay Ryze duygusuzca. "Feldmareşal, rica etsem?"

Tamas kafasında silahlarının envanterini çıkardı. Bir düzine mermi. Elinden gelenin en iyisini yapsa ve atışları dağıtsa bile on beş adamı öldürmeye yetmezdi. Kayalardan birinin üstündeki Ricard'ı düşündü ve adamın bir tuzak sezdiği için mi, yoksa tuzağı bizzat kurduğu için mi yukarıda olduğunu merak etti.

"Görünüşe bakılırsa başka seçeneğim yok," dedi Tamas.

"Doğru," dedi Ryze. Tek gözü yavaşça grubun üstünde gezindi. "Gidelim."

Tamas tekrar duyularıyla uzandı. Adamlardan hiçbirinin üstünde tek bir barut zerresi bile yoktu. Çok tedbirli davranmışlardı. Duyularını korulara daha da yayarak barut taşıyan başkaları olup olmadığını bulmaya çalıştı. Ansızın donakaldı. Ormanda bir İmtiyazlı vardı.

"Neden Manhouch'un tarafına geçtin?" diye sordu Tamas. "Leydi Winceslav sana güvenmişti.

Ryze başını hafifçe iki yana salladı. "Bunun Kez'le bir ilgisi yok. Ben sadece Adro'ya ve Leydi Winceslav'a hizmet ederim."

"Öyleyse niçin şuradaki koruda bir İmtiyazlı var?" diye sordu Tamas, parmağıyla kuzeyi göstererek.

Tuğbay Ryze'ın gözü biraz daha açıldı. "Bunun Kez'le bir ilgisi yok," diye tekrarladı. "Şimdi ya bizimle gelirsin ya da hepinizin işini bitiririz ve daha sonra bir çözüm düşünürüz." Yayın kirişindeki parmakları seğirdi. Ryze'ın yayla, arbaletle, tüfekle veya tabancayla harika bir atıcı olduğu söylenirdi. Gerektiğinde acımasız bir eylem adamı olmasıyla ünlüydü. Aptal da değildi. Adomun Kanatları'nda tuğbaylığa kadar terfi etmesinin bir sebebi vardı.

Tamas avcısını ilerletti.

“Yayan,” dedi Ryze, okunun ucuyla yeri işaret ederek. “Yedek barut kartuşlarını korumana teslim et. Tabancanı da. Atını bir ağaca bağlayıp bırak.”

Tamas istenenleri yerine getirip Tuğbay Ryze’a yaklaştı.

“Aşağılık herif,” dedi Olem. “Adi piç kurusu. Diğer gözünü de ben çıkaracağım.”

“Sustur şu köpeğini,” dedi Ryze.

“Olem, sorun yok,” dedi Tamas. Gaben’in yanında duraklayıp başını kaldırdı. Genç adamın yüzü ifadesizdi. “Herhalde bu da sizden biri,” dedi Ryze’a.

“Öyle,” karşılığını verdi tuğbay. “Ava kadar diğerlerine yol gösterecek.”

“Canın çukura,” dedi Tamas. “Olem, ötekileri sağ salim geri götür. Çocukken buralarda oynadığını söylemiştin. Yolunu bulabilir misin?”

“Evet,” dedi Olem. Perişan bir hali vardı.

“Öyleyse bu bir emirdir,” dedi Tamas. “Herkes ormandan çıkana kadar sakın peşimden gelme.”

“Bizi takip edersen,” dedi Ryze, “komutanının gırtlağını keserim.”

Tuğbay kayadan aşağı atlayıp Tamas’ı önüne kattı. Az sonra bir çift ormancı iki yanlarına geçti. Onları iki kişi daha izledi. Tamas adamların pelerinleri altında av renklerine rastlamadı. Muhtemelen saatler önce yerlerini almışlardı.

“Ryze!” diye ansızın seslendi biri. Tamas tuğbayla beraber o tarafa doğru döndü. Bağıran Tuğbay Sabastenien, şu sessiz sedasız komutandı. Üslubu sakin ve ölçülüydü. “İhanetin karşılığında kelleni alacağız,” dedi. “Leydi buna göz yummayacak.”

“Biliyorum,” karşılığını verdi Ryze. Sesinde bir keder tınısı vardı. Sabastenien’e arkasını döndü ve Tamas’ı ormana soktu. Diğer grubun görüş alanından çıkar çıkmaz Tuğbay Ryze adımlarını açtı ve bir hançerin ucuyla Tamas’ı dürterek onu da hızlandırdı. Lâkin feldmareşali tutsak aldığını unutmuşcasına bunu dalgın bir edayla yaptı Tamas arkasına göz atarak tuğbayı tarttı.

“Bunu niye yapıyorsun?” diye sordu Tamas.

“Sus,” dedi Ryze. Sesinde garez yoktu. “Daha ‘bunun’ ne olduğunu bile bilmiyorsun. Ormanda bir İmtiyazlı mı var dedin?”

Tamas ansızın durdu. Hızla Tuğbay Ryze’a doğru dönüp adamın hançer tutan bileğini kavradı. Ryze ona direnerek bir elini Tamas’ın omzuna attı. Kısa bir süre sessiz sedasız boğuştular; her iki adam da rakibine baskın gelemedi. Sonunda Ryze’ın adamlarından biri yanlarına gelip Tamas’ın beline vurdu. Tamas homurdanarak Ryze’ın bileğini bıraktı ve dizleri üstüne düştü.

“Geri çekil,” diye adamına hırıldadı Ryze. Tamas’ı kolundan tutup ayağa kaldırdı. “İhanete uğradım,” dedi usulca, sesini bir tek Tamas’a duyurarak.

“Ben de.” Tamas tuğbaya dik dik baktı. Ryze’a bir dost değilse bile bir meslektaş gözüyle baktığı zamanlar olmuştu. Onlarca yıl önce beraber denizaşırı görev yapmışlardı.

“Zannettiğin gibi değil.” Ryze bir adım geri çekilip hançerini indirdi. “Seni ne öldürmek ne de Kez’e teslim etmek için buradayım, Feldmareşal.”

“Öyleyse bu maskaralık ne oluyor?” Tamas tuğbaya tekrar saldırmayı düşündü. Belki bu sefer ona baskın gelirdi ama Ryze’ın adamların gözleri üzerlerindeydi.

“Seni uyarmak istedim,” dedi Ryze. “Yanımda en güvenilir adamlarımı getirdim ama anlaşılan bu bile yetmemiş. Ormanda bir İmtiyazlı olduğundan emin misin?”

“Evet,” dedi Tamas yavaşça. Üçüncü gözünü açtı. “Yaklaşıyor. Yanında Zebellahlar var.” Bunu fark etmek içini ürpertti. Tuğbay Ryze sözlerinde samimi gibiydi ama Tamas ona güvenmeye hazır değildi. Ryze onu oyalıyor, İmtiyazlı’nın çıkagelmesini bekliyor olabilirdi.

Ryze bir küfür etti. “Kah! Loadio! Oraya ve oraya konuşlanın.” Parmağıyla bir çift kayayı işaret etti. İki adam kafa sallayıp kayalara çıktılar. “Sihirbazı öldürün,” dedi tuğbay, sonra da Tamas’a doğru döndü. “Acele edin!”

Tamas tüymeyi, fırsattan yararlanarak kaçıp gitmeyi düşündü. Anlık bir tereddütten sonra Ryze’ın peşinden ormana girdi. Yürürlerken Ryze adamlarına isimleriyle seslenerek onları ikili gruplara ayırdı ve kendisi ile sihirbaz arasına konuşlandırdı. Tamas arada bir arkasına bakarak üçüncü gözüyle İmtiyazlı’nın pastel renkli parıltısını aradı. İmtiyazlı yanında daha sönük güç parıltılarıyla beraber arayı çabucak kapatmaktaydı. İmtiyazlılar bir Zebellah tarafından taşınmadıkca bu kadar hızlı hareket etmezlerdi.

Ryze adamlarından birine emir vermek için arkasına döndü ve durdu. Tamas’ın ona çarpmasına ramak kaldı. Ryze hançerini çekip bir dövüş pozisyonuna geçti.

Tamas da o tarafa doğru döndü. Yakınlarda Ryze’ın adamlarından sadece ikisi kalmıştı. Biri yayını omzuna takmış bir okçuydu. Okçu boğazında parlak kırmızı bir kesikle bir ölü yaprak yığınının üstüne devrildi. Diğer adamsa Gaben’di. Delikanlı hançerini soğukkanlılıkla okçunun pelerinine sildi ve Ryze’ın karşısına geçti.

“Baban…” diyecek gibi oldu Ryze.

“Bu haine asla uymaması gereken kahrolası bir ahmak,” dedi Gaben, eliyle feldmareşali işaret ederek. Hançerini Ryze’a doğrultarak kendini kavgaya hazırladı. “Tek yapmam gereken, dük gelene kadar sizi oyalamak.”

İhtiyar tuğbay elinde hançeriyle ileri fırladı. Karşıladı, savurdu, sonra da Gaben’in üstüne atlayıp hançerini delikanlının göğsüne sapladı. Aralarında bir çekişme bile olmadı. Ryze öfkeden kızarmış tek gözüyle doğruldu ve geldikleri istikamete baktı. Tamas ormanda sihrin seslerini ve devrilen bir ağacın çatırtısını duydu.

“Adamlarımı ölüme terk ettim,” dedi tuğbay. Gözünü sıkıca yumup hançerini elinden düşürdü. Tamas yaşlı adamın okçu pelerininde kan olduğunu fark etti. Ryze yarasına dokundu. “Şanslı bir saplamaydı,” diyerek ölü köpek bakıcısını işaret etti.

Tamas tuğbayı orman zeminindeki boş bir kısma kadar götürüp bir kütüğe yasladı. “Söylemen gerekenleri söyle,” dedi. “Yoksa canını boş yere feda etmiş olacaksın.” Sihir sesleri yaklaşıyordu.

“Bir süredir sana yaklaşmaya çalışıyordum,” dedi Ryze. “Bu aptalca bir plandı ama beni anla, komutanım. Çaresiz durumdaydım. Tuğbay Barat bize ihanet etti. En genç oğlumu rehin tutuyor. Avdan ayrılıp oğlumu kurtarmama yardımcı olman için seni ikna etmeyi umuyordum. Barat ortadan kaybolduğumuzu anlayana kadar saatler kazanacaktık. Bir eliyle yüzünü ovuşturdu. Yanaklarından aşağı boşalan terler gözyaşlarına karışıyordu. “İhanete uğradığımızı bilmiyordum.”

“Hain o mu?” dedi Tamas. “Leydi Winceslav’ın haberi var mı?”

“Tek hain o değil,” dedi Ryze. “Barat, senin konseyinden biriyle işbirliği yapıyor. Ve hayır, Leydi’nin hiçbir fikri yok. Aşk gözünü kör etti. Barat onu baştan çıkardı. Ön saflara veya ülke dışına gönderilmesi için elimden geleni yaptım ama Leydi bana kulak asmadı. Artık ondan başkasını dinlemiyor.”

“Barat’ın kiminle işbirliği yaptığını biliyor musun?”

“Hayır,” dedi Ryze. “Kaç!” Tamas’ı yere itip kendini ileri attı. Orman ansızın alevlere boğuldu. Isı Tamas’ın yüzünü ve ellerini yaktı. Feldmareşal yere çarpıp yuvarlandı ve ayağa kalktığı gibi Ryze’a doğru döndü. Derisi bedeninden soyulurken ve vücudu kavrulup büzüşürken ihtiyar tuğbay çığlıklar attı. Tamas bir kayanın arkasına daldı ve İmtiyazlı ile onun Zebellahlarından bir iz bulmak için çılgınca etrafına bakındı. Bir çatırtı duydu ve hatırladığı son şey kayanın patlaması oldu.

BÖLÜM 24

“Ne istiyorsun?”

Adamat bu soruyu evinin ön basamağında bekleyen Lord Vetas’a sordu. Şık giyimli Vetas’ın üstünde siyah renkli yepyeni bir frak ceket vardı ve onunla uyumlu botları müfettişin gözlerini sızlatacak kadar parlaktı. Ceketinin altına kırmızı bir yelek ve siyah bir ipek gömlek geçirmiş, şapkasını eline almıştı. Kısa siyah saçları özenle kesilip kafa derisine yatırılmıştı. Adamat uyku mahmuru gözlerini ovaladı ve sabahlığına çekidüzen verdi. Holdeki saate göz attı.

“Saat sabahın yedisi,” dedi bezgince.

“İçeri girebilir miyim?” diye sordu Lord Ve tas. Ses tonu kibardı.

“Hayır. Niye buradasın?” Ansızın kuşkuya kapılan Adamat duraksadı. “Ve adamların nerede?”

“Bugün tehditler savurmaya ihtiyacım yok,” karşılığını verdi Lord Vetas. “Geçen sefer adamlarım yalnızca Palagyi’nin işini bitirmek için buradaydılar. Herhalde cesetten kurtulmakta zorluk çekmemişsindir?”

Sergilediği kaygıya bakılırsa sanki Adamat’a sabah çayını soruyordu.

“Fazla çekmedim, sağ ol,” dedi Adamat. “Şimdi niye burada olduğunu söyle.”

Lord Vetas onun nezaketsiz üslubundan rahatsız olmuşa benzemiyordu. “Bir hediye getirdim,” deyip küçük siyah bir kutu gösterdi. “Senden hiç haber almadım. İş teklifimizi reddettiğin sonucuna varabilir miyim?”

Adamat kutusu kaptı. “Efendin hediyeni alıp bir yerine soksun. Kartvizitteki adrese uğradım. Nehir yakınındaki boş bir ambardı. Hiçbir işime yaramadı. Ve sen,” diye ekledi. “Sen yoksun. Hakkında araştırma yapacak fazla zamanım olmadı ama ‘Lord’ Vetas diye biri yok.”

“Zekice bir gözlem,” dedi Lord Vetas. “Fakat verdiğim adres fazlasıyla geçerli. Ziyaretinin adamlarım tarafından fark edilmemiş olmasına şaşırdım. Hatta düpedüz etkilendim.” Ellerini kaldırıp yavaşça çırptı. “Bir müfettiş olarak hünerlerin etkileyici. Hem benim hem de efendimin kimliklerini eninde sonunda keşfedeceğinden hiç kuşkum yok.”

“Neden bana kim olduğunu söyleyip ikimize de zaman kazandırmıyorsun,” dedi Adamat.

Lord Vetas gülümsemekle yetindi. “Feldmareşal Tamas için konseyindeki muhtemel haine yönelik bir soruşturma yürütüyorsun.”

“Hayır.”

“Bana yalan söyleme, Adamat,” dedi Lord Vetas. “Bu kadarını şimdiden biliyorum.”

“Haklı olsan bile mevcut bir soruşturma hakkında konuşacak değilim,” dedi Adamat.

“Şu ana kadar nasıl sonuçlara vardın?” diye sordu Lord Vetas.

“Beni anlamıyor musun?” dedi Adamat. “Seninle konuşacak hiçbir şeyim yok. İyi günler.” Kapıyı kapatmaya davrandı.

Lord Vetas amirinin dikkatini çekmeye çalışan bir kâtip gibi elini nazikçe kaldırdı.

“Ne var?” dedi Adamat.

“Hediyeni açmayacak mısın?”

Adamat elindeki kutuya kaşlarını çatarak baktı. Küçük kutu yalın ve siyah olup kuyumculardaki gibi ipek bir kurdeleyle ortasından bağlanmıştı. Adamat kurdeleyi çözdü. Kutunun içinde bir parmak vardı. Eklem yerinden kesilmişti ve bu tür konulardaki tecrübeleri müfettişe onun ergen bir oğlandan geldiğini söyledi. Parmağa bir de yüzük takılıydı. Eskiden Adamat’ın babasının olan ve Adamat’ın başka birine verdiği bir yüzük.

Adamat titreyerek kutunun kapağını kapattı ve onu sabahlığının cebine koydu. Lord Vetas’ı takım elbisesinin yakasından tuttuğu gibi içeri çekti. O kapıyı tekmeleyerek kapatırken ve adamı duvara çarparken Lord Vetas hiçbir itirazda bulunmadı. Adamat suratını onunkine yaklaştırdığında soluması hızlanmadı.

“O yüzük oğluna aitti,” dedi. Lord Vetas yardımseverce.

“Kime ait olduğunu biliyorum!” Bağırmamak Adamat’ı elinde değildi. Lord Vetas’ın frak ceketini iki eliyle birden kavradı ve adamı holden aşağı firlattı. Baston kılıcını kapının yanındaki bastonluktan alıp yalımı açığa çıkardı ve Lord Vetas’ın çenesine dayadı. Vetas titremedi bile.

“Eğer oğlum öldüyse…”

Lord Vetas kılıcın ucuna burnunun dibindeki zararsız bir böceği incelercesine baktı. “Ah, tabii ki yaşıyor. İnsanları koz olarak kullanmanın püf noktası budur. Ölürlerse koz olmaktan çıkarlar.”

“Seni geberteceğim.”

“Öyle bir şey yaparsan efendim yerime başka birini gönderir. Biraz daha büyük bir kutu getirecek birini. O kutuda da kızının kellesi olur.”

Adamat’ın kılıcı Lord Vetas’ın boğazından bir damla kan akıttı. Vetas bir mendil çıkarıp kanı sildi.

“Seni neden hemencecik öldüremeyeyim?” diye fısıldadı Adamat.

“Daha şimdi söyledim ya.” Lord Vetas halden anlar bir tebessüm etti. “Şu anda çok duygusalsın. Seni anlıyorum. Biraz durup sakinleş ve durumunu enine boyuna düşün.”

Adamat kılıcını saplamayı her şeyden çok istiyordu. Yine de kendini kontrol altında tutmak için çabaladı. Elinin en ufak bir hareketiyle adamın can damarı koridordaki kilimin üstüne boşalırdı.

SouSmith üstünde pijamalarıyla merdivenlerin başında belirdi. Adamat elini sallayarak onu defetti.

“Efendin ne bilmek istiyor?”

“Her şeyi,” dedi Lord Vetas. “Tamas sana her ne söylediyse, soruşturmanda her ne bulduysan. Şu andan başlayarak.”

Adamat iç geçirdi. Mücadele hevesi kırılmış, oluşan boşluk korkuyla dolmuştu. “Hiçbir şey. Hiçbir şey bilmiyorum.”

Duyduğu asabiyet Lord Vetas’ın yüzünde kendini belli etti.

“Soruşturmamdan herhangi bir sonuç çıkmış değil.” Adamat kafasını toparlamaya uğraştı. Kendi kendine Josep’in hala hayatta olduğunu hatırlatıp durdu. Her şey yoluna girecekti. Tek yapması gereken Lord Vetas’ın suyuna gitmekti.

“En baştan başlayalım,” dedi Lord Vetas. “Bana soruşturmalarından bahset. İkisinden de.”

Adamat kendini konuşurken buldu. Her biri ailesinin etrafına ördüğü bir güvenlik duvarının

tuğlalarıymışcasına sözcükler ardı ardına döküldü. Bir ara yorgun düşer gibi oldu ve kılıcını bastona sokup ağırlığını ona verdi.

Kresimir'in Yemini hakkında bildiği her şeyi ve Yemin'in saçmalıktan başka bir şey olmadığına dair Tamas'la vardıkları sonucu tüm ayrıntılarıyla anlattı. Lord Vetas'a Gökçizgi Sarayı'ndaki geceden ve Uskan'la buluşmasından bahsetti. Açıklamasına ilk başta söylemeye niyetlenmediği ayrıntıları da ekledi. Sözlerini sürdürerek Ricard Tumblar'la ve Leydi Winceslav'la yaptığı görüşmeleri tekrarladı. Lord Vetas tüm bu süre boyunca sessiz kaldı. Adamat adamın yüzünde en ufak bir şey okuyamadı, Vetas bilgileri tepkisizce sindirdi.

Adamat o kadar hızlı konuştu ki gerçeği bulandırmayı veya düpedüz yalan söylemeyi ancak iş işten geçtikten sonra akıl edebildi. Konuşması bittiğinde elleri titreyerek ve kendini bitkin hissederek basamaklara çöktü. Sanki yaşı ona yetişmekle kalmamış, onu çok gerilerde bırakmıştı.

Lord Vetas bir müddet düşündü. "İki aylık soruşturmadan sadece bu kadarcık şey mi çıktı?"

Adamat gözlerini kıstı. "Tek başıma yirmi adamın işini yapıyorum."

"Peki tüm bu ayrıntılardan emin misin?"

"Eminim," dedi Adamat. "Hiçbir şeyi unutmam."

"Ah, evet. Maharetin. Bana şu… Adro'nun yaklaşan yıkımından bahset," dedi Vetas.

"O konuda çok az bilgi sahibiyim." Adamat yorgundu. Bir deliğe girip yatmaktan daha çok istediği bir şey yoktu. "Kresimir'in geri döneceği hakkında bir kehanet işte. Dönüşüne büyük şiddet olaylarının eşlik edeceğini ima ediyor. Eski bir efsaneden fazlası değil."

Lord Vetas bir süre daha düşündü. Boynundaki kanı temizlemek için orayı son bir defa mendiliyle sildi ve şapkasını taktı. "Geri geleceğim," dedi. "Umarım geldiğim zaman elinde daha çok ilgimi çekecek bir şeyler olur. Yoksa…" Bakışları Adamat'ın sabahlık cebindeki kutuya gidip geldi.

BÖLÜM 25

Taniel yüzündeki kanı sildi ve bir çift kadının bir diğer Bekçi'yi surlardan sürükleyerek götürmesini seyretti. Adamın kafatası Taniel'le kale duvarlarının güvenliği gerisinde bir sürahi şarap paylaşmasından en fazla bir dakika sonra bir mermiyle delinmişti. Taniel gözlerini kapayıp adamın simasını hatırlamaya çalıştı. O akşam bir eskizini çizecekti.

Her yer kanla kaplıydı; kâh yeni kâh eski. Yerde ve Taniel'in paltosunda taze lekeler vardı. Her şey pas kırmızısına çalmıştı. Kale baştan aşağı tuzlu demir kokuyordu. Ölümün o mide bulandırıcı, iç bayıcı kokusu aşağıdan yükselerek Taniel'in duyularına baskın gelmek için barut bulutlarıyla yarışıyordu.

Kezliler yaralılarını kaygı verici bir tempoyla dağdan aşağı taşıyorlardı. Yeni askerlere yer açmak için eskiler tahıl çuvalları gibi kaldırılarak elden ele geçiriliyordu. Bir hafta önce Mopenhague'a kadar inen V şeklinde bir kereste kaydırak kurmuşlardı. Ölüler kaydırağa atılıp yüzlerine keten fularlar bağlamış çubuklu adamlarca aşağı itiliyorlardı. Tahta çoktan kahverengimsi kızıla çalmıştı. Taniel kaydırağın nasıl koktuğunu hayal bile edemiyordu. Aşağıdaki düzlüklerde cesetlerin toplu olarak içine atıldığı dev çukurlar görebiliyordu.

Taniel sırtını surlara yaslayıp tüfeğini temizledi ve doldurdu. Namluya bu sefer sıradan bir mermi koydu; kızılşeritleri hızla azalıyordu. Ka-poel uzun siyah trençkotu ve şapkasıyla yanında oturuyordu. Klapalarından birinin ucu, atılan bir mermiyle kopmuştu. Genç kız Taniel'in endişeli bakışlarına meçhul bir baş hareketiyle karşılık verdi. Taniel bir dizi üstünde doğrulup kale duvarının arkasına göz gezdirdi.

Palankalar haftalar önce düşmüştü. Onları geri almak için herhangi bir girişimde bulunulmamıştı. Kez askerleri kendi duvarlarının öteki tarafında saklanarak gelecek emirleri bekliyorlardı. Taniel başını duvarın yanından fazlaca çıkarmış bir asker görüp ateş etti Adam yüzünü tutarak haykırdı ve dengesini kaybetti. Düşmemek için körü körüne ellerini savururken silah arkadaşlarından ikisini tuttu ve onlarla beraber yamaçtan aşağı yuvarlanmaya başladı Düşüşten sağ kurtulsa bile yüzünün şekli temelli kayacaktı.

Taniel bu düşünceyi kafasından attı ve silahını tekrar doldurmak için arkasına döndü. Başını eğmesinin hemen ardından yakındaki duvara bir mermi çarpıp sekti. Derin bir nefes alan Taniel silahını doldurmaya koyuldu. "Bana bir İmtiyazlı bul," dedi Ka-poel'a. Genç kız kafa sallayıp surların ilerisine göz gezdirdi.

Bu böyle haftalardır devam ediyordu. Kez askerleri ilk dönemecin hemen gerisindeki dağ yamacını tutuyorlardı. Kendilerine siper sağlamak için yola toprak yığmışlardı ve şimdi ne bulurlarsa arkasına siniyorlardı. Toplar yukarı kadar çıkarılmış, Bekçi toplarıyla imha edildikten sonra da parçalanmış kalıntıları dağdan aşağı yuvarlanmıştı. Müteakiben kalkanlı İmtiyazlıların eşliğinde daha fazlası getirilmişti. Sayısız denemenin ardından bir köprübaşı[6] kurmayı başarmışlardı ve şimdi düşman topları dağ yamacındaki en az on beş arındırılmış noktadan surlara bomba yağdırmaktaydı.

Kezliler her birkaç saatte bir surlara hücum ediyorlardı. Tıpkı mekanik bir düzenek gibi bariyerlerinin arkasında saf tutup silahlarını hazırlıyorlardı. Bir boru çalıyordu. Askerler yamaçtan

yukarı hücuma geçiyorlar ve bir mermi yağmuruyla karşılanıyorlardı. Taniel subayları vurmadan önce gözlerindeki şan ümidini görür gibi oluyor, bu manzara içini kaldırıyordu.

Her hücum başarısızlıkla sonuçlanıyordu. Fakat her seferinde kaleye biraz daha yaklaşıyorlardı. Bekçiler de zayiat veriyordu. Misket bombaları Bo'nun üzerlerine açtığı geçici sihir kalkanlarını deliyordu. Mermiler atış yapmaya hazırlanan adamları iki gözünün ortasından vuruyordu. Hatta sihir bile savunmaları aşar olmuştu. Dün adamlardan biri İmtiyazlı aleviyle diri diri yanmıştı. Kale hala kömür olmuş et kokuyordu.

Taniel tüfeğini kızılşeritle doldurmayı tamamladı ve birkaç derin nefes aldı. Ka-poel bir el işareti verdi. Hedef bulunmuştu. Taniel'e göre saat on bir yönünde. Taniel bunu zihninde canlandırdı. Top mevzilerinden biri.

Atış teşebbüsü Gavril'in oraya gelişiyle başlamadan bitti. İri kıyım Bekçibaşı bir elinde bir şarap şişesi, diğerindeyse teneke bir maşrapayla kafasını eğerek ona doğru seğirtti. Yanına varınca yere çöküp sırtını duvara verdi ve şişeyi onun burnunun altında salladı.

"Cephede vaziyet nasıl, Damgalı?" diye sordu.

Ka-poel elini uzatıp Taniel'in omzuna dokundu. El işaretlerini tekrarladı. Taniel derin bir nefes aldı ve surlarda ayağa kalktı. Hedef almak için bir saniyeden daha az zaman harcadı. Tetiği çekip kendini yere attı ve barut dumanını derin derin içine çekti. Ka-poel gözcülük etti. Taniel'e kafa salladıysa da eliyle bel hizasında yatay bir kesme hareketi yaptı. Taniel İmtiyazlı'yı vurmuştu ama atışı ölümle sonuçlanmamıştı.

Taniel yanındaki Bekçibaşı'na kaşlarını çattı. "Her yer delik deşik. Neden bu kadar mutlusun?"

"Aziz Adom Festivali şarabı!" Gavril şişeyi gösterdi. "Adopest'ten tüm Kez ordusunu sarhoş etmeye yetecek kadar göndermişler. Ne yazık ki bir savaş veriliyor. Bahar sonları, yılın Adopest'e katlanabildiğim tek zamanıdır. Festival şarabının buna kesinlikle faydası dokunur." Sözlerine ara verdi ve teneke maşrapayı doldurup Taniel'e uzattı. Taniel elini sallayarak teklifi reddetti.

"Bir yudum aldım," dedi. "Daha beş dakika önce."

Ka-poel şarap şişesini Gavril'in elinden kaptı. Şişeyi kafasına dikerek kocaman yudumlarla içti. Taniel şişeyi ondan aldı. "Abartma," dedi. Genç kız şişeyi geri alıp bir fırt daha çekti.

"Adam öldürebiliyorsa," dedi Gavril, "İçki de içebilir. Arkadaşın yeterince büyümüş, Taniel. Yeter ki biraz da bana kalsın, kızım." Gavril şişeyi geri aldı ve uzun bir yudumla kalan şarabı tüketti. Bekçibaşı'nın kızarmış yanaklarına ve dudaklarını yalayışına bakan Taniel adamın daha şimdiden kaç şişe devirdiğini merak etti. Biraz tasalanmamak elinde değildi; dedikodulara göre Gavril geceleri tekrar kafayı çekmeye başlamıştı. Taniel bunun doğru olmadığını umuyordu.

Hem onu kaygılandıran tek şey dedikodular değildi. "Şarap iyi güzel de," dedi Taniel, "barutu ona tercih ederim. Kıtlık konusunda bir gelişme var mı?" Stoklarını ürkütücü bir hızla tüketiyorlardı. Bir yıllık kuşatma boyunca yetmesi gereken mühimmat birkaç haftada harcanmıştı. Kez'in çok fazla askeri vardı.

Gavril başını iki yana salladı. "Adopest'ten henüz haber yok. Son ulak ordunun elinde hala bol miktarda barut olduğunu söyledi. Yine de geçen hafta bizi iki araba kazıkladılar." Surat astı. "Topların önümüzdeki birkaç gun idareli kullanılmalarını emrettim. İçimden bir ses yakında göğüs göğse çarpışmaların başlayacağını söylüyor."

"Sence surları sahiden aşacaklar mı?"

“Eninde sonunda.” Gavril ansızın çok bitap gözüktü. Cüssesi biraz çöker gibi oldu ve suratı kaybedeceğinden korktuğu bir yıpratma harbinde savaşan birinin ifadesine büründü. “Daha şimdiden yirmi bin adam öldürdük. Çok daha fazlasını da yaraladık ama hala üstümüze geliyorlar. Aşağıdaki düzlükte her birinin kulağına şan ve servet vaatleri fısıldanan bir milyon kişinin olduğunu söylüyorlar.”

“Ipille’in savunmamızı delen hücuma öncülük edecek subaya tüm bir dukalık sözü verdiğini duydum.”

“Aynı şey benim de kulağıma çalındı,” dedi Gavril. “Üstelik onun peşinden kaleye girecek ilk bin askeri subay yapacaklarmış.”

“Teşvik diye buna derim.”

“Evet. Bize ateş edecek bir sürü hedef sundukları kesin.”

“Bizim kurşunlarımızdan daha fazla adamları var.”

“Sence şimdiye kadar kaç İmtiyazlı öldürmüşsündür?”

Taniel parmaklarını tüfek dipçiğindeki çentiklerde gezdirdi. “On üç ölü, onun iki katı yaralı.”

“Desene saltanat fırkalarından irice bir parça koparmışsın.”

“Yeteri kadar değil,” dedi Taniel.

“Eh, senden gözünü üstünde tutmanı istediğim başka bir şey var.”

Taniel kaşlarını çattı. “İmtiyazlılardan daha önemli ne olabilir?”

“Lağımcılar,” dedi Gavril.

Taniel lağımcıları hatırladı. Yamaçtaki ilk günlerinde toprağı kazmaya çalışmışlar, açılan ateş sonrasında da kuyruklarını kıstırdıkları gibi dağdan aşağı kaçıp bir daha ortalarda gözükmemişlerdi. Eh, en azından bir gün öncesine kadar. Artık son palankanın aşağısında -Kez ön saflarının epeyce gerisinde- tekrar iş başındaydılar. Daha şimdiden bombardımandan rahatsız olmayacak kadar derinlere inmelerine karşın bir çift top bulundukları konumu dövmekten vazgeçmemişti.

“Onlardan sahiden de endişeleniyor musun?” diye sordu Taniel. “Bize kadar tünel kazmaları yıllar sürer. Başarsalar bile tek yapmamız gereken o delikten aşağı bir top doğrultmak ve namluyu misketle doldurmak olur.

“Keşke o kadar kolay olsaydı,” dedi Gavril. “Bo yardım aldıklarını söylüyor. İmtiyazlılardan. Ve de Julene’den.”

Taniel ellerinin hafifçe titrediğini hissetti. Onları birbiriyle ovuşturarak yatıştırdı. “Julene’in el attığı bir iş bizim için iyi haber olamaz. Yine de. Benden lağımcıları vurmamı mı istiyorsun?”

“Direkt onları değil. Onlara yardım eden İmtiyazlıları gözle yeter.”

“Gavril!”

Bo avluyu son sürat katederek yanlarına geldi ve soluk soluğa kendini Taniel’in öteki tarafına attı. Taniel dostunun bitkin düştüğünü görebiliyordu. Bo’nun avurtları çökmüş, fazla kiloları tümüyle kaybolmuş ve saçları kirlenip karmakarışık olmuştu. Suratı ancak Kresimir’in bileceği bir sebepten ötürü çamurluydu.

“Büyük bir şey planlıyorlar,” dedi Bo.

“Lağımcılar mı?” diye sordu Gavril. “Onlardan haberimiz var.”

“Hayır,” diye tersledi Bo. “Hemen şimdi. Bize…” Düşman toplarının gürültüsü ansızın kesilince durdu. Kısa bir sessizliğin ardından bir Bekçi topu ateş açtı ve bunu filinta takırtıları izledi. Kez tarafından karşı ateş gelmedi. Bo kaldığı yerden devam etti. “Tüm İmtiyazlıları son palankanın hemen altında, lağımcılarının yakınında toplandı.”

Taniel omuz silkti.

“Sayıları yüzden fazla!” dedi Bo. “Bu kadar İmtiyazlı piknik yapmak için bir araya gelmez. Yanlarında subayların da olduğundan hiç kuşkum yok. Büyük bir taarruza hazırlanıyorlar.”

Gavril ayağa kalkıp surların üstünden aşağıya baktı. Taniel gözlerini kapayıp bekledi.

“Hay aksi,” dedi Gavril, tekrar çökerek. “Haklı olabilirsin. Yollardan yukarı sessizce adam gönderiyorlar. Hem de bir sürü. Aralarında birkaç siyah pardösü de gördüm.”

“Zebellahlar mı?” dedi Taniel. “Kahretsin.”

Gavril ayağa kalktı ve Bekçilere emirler yağdırarak, eli silah tutan herkesi görevinin başına çağırarak oradan uzaklaştı.

“Böyle bir şeyi nasıl gözden kaçırabildiniz?” dedi Bo, Bekçibaşı gittikten sonra. “Piç kurularına ateş etmiyor musunuz?”

Taniel parmağıyla Ka-poel’ı işaret etti. “Gözcüm o. Ben hep siperdeyim.”

Ka-poel bir dizi el işareti yaptı.

“Sadece son birkaç dakika içinde toplandıklarını söylüyor,” dedi Taniel.

“Eh, her şeye karşı hazırlıklı…”

Bo aniden savuşturucu bir hareketle ellerini kaldırdı. Bir saniye sonra başlarının hemen üstünde bir misket bombası infilak ederek yankısıyla tüm kaleyi çınlattı. Mermiler birbiri ardına çarpıp zararsızca yere düşerken Bo’nun kalkanı kırmızıya çaldı. Misket bombaları kulakları sağır edici bir gürültüyle kale boyunca patladı. Taniel’in sırtını yasladığı duvar top güllerinin darbeleriyle sarsıldı. Taniel yanındaki Ka-poel’a göz attı. Genç kızın bakışları sertti. İrkilmemişti bile.

“Ellerindeki her topu ateşliyor olmalılar!” dedi Taniel o gürültünün arasında. Bo onu duymazdan geldi. Yüzü gergindi, kalenin üstündeki boşluğu örtmek için sihir kullanırken elleri olağanüstü bir hızla oynadı.

Bombardıman aralıksızdı. Bo’nun gözleri sulanmaya, alnındaki damarlar belirginleşmeye başladı. Üzerlerinde alevler parlayınca Taniel düşman toplarının sihirle desteklendiğini anladı.

Bekçiler tepelerindeki patlamalardan irkile irkile ellerinde çuvallarla ve meşalelerle Bo’nun kalkanları altında koşuşturdular. Bir Bekçi çuvalını yavaşça Taniel’in yanına bıraktı, sonra da Bo’ya çabucak göz atıp bir dua mırıldandı ve bir diğerini getirmeye koştu. Taniel çuvalın içine baktı. Yetişkin bir adamın yumruğu iriliğinde kil toplarla doluydu. El bombaları. Demek sahiden de bugün düşmanın iyice yaklaşmasını bekliyorlardı.

“Süngü tak!” Gavril’in kükreyişi top patlamalarını bile bastırdı.

Taniel kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Halkalı süngüsünü sırt çantasındaki deri kılıfından çıkardı ve tüfeğinin ucuna geçirdi. Süngüyü çevirerek yerine kilitledi.

“Hazır ol!” diye bağırdı Gavril.

Taniel tüfeğini kontrol etti; doluydu. Bo’ya göz attı. Parmaklarıyla görünmeyen elementlere buyruklar yağdıran İmtiyazlı ayakta kalabilmek için elinden geleni yapıyordu. Yarattığı kalkanlar

kırılmaya başlıyordu. Surların öteki ucunda bir misket bombası kalkanın içinde patladı. Adamlar çığlık çığlığa yere yığıldılar ve toplardan biri ekibini kaybetti.

Bir borazanın çalmasıyla birlikte Taniel surların arkasına göz attı. Dağ yamacı ansızın Kez askerleriyle doldu. Düşmanlar yoldan yukarı koşuyorlar, sarp kayalara tırmanıyorlardı. Yamacın her santimi insan kaplıydı. Bunca adamı kalenin bu kadar yakınında nereye saklamışlardı?

"Nişan al!"

Taniel ön safa yakın bir subayı gözüne kestirdi. Adam beyaz tüylü şapkasıyla askerlerinin başında yoldan yukarı koşuyor, bir yandan da kılıcını sağa sola sallıyordu. Kez askerleri süngü takılmış filintalarıyla onun peşinden depar atıyorlardı. Taniel tüm o kırmızı ve altın sarısı renklerin arasında siyah bir pardösü tespit edip hedef değiştirdi. Kalbi kulaklarında şiddetle çarpmaya başladı. Askerlerin arasına Zebellahlar dağılmıştı. Hem de bir sürü. Yamaçtaki kayaların üstünden seğirterek dosdoğru surların eğik duvarlarına koştururlarken denizciler gibi dişlerinin arasında kocaman bıçaklar taşıyorlardı.

"Ateş!"

Taniel tetiği çekti. Biraz barut yakarak mermiye fazladan güç vermeyi de ihmal etmedi. Yanmış bir barut bulutu havaya püskürerek kısa bir süreliğine görüş alanını kapattı. Bulut dağıldığında kaleden yılgı dolu bağrışlar yükseldi.

Salvoda tek bir düşman yere devrilmişti: Taniel'in bir kızılşeritle iki gözünün ortasından vurduğu Zebellah. Mermiler ve misketler ön safların birkaç adım önünde kıvılcımlar çıkartarak zararsızca yere düştü. Kez hücumu yavaşlamadı bile.

"Saflarında bir İmtiyazlı var!" diye bağırdı Taniel.

"Ateş serbest!" diye emir geldi.

Taniel kızılşerit çantasını kapıp üçüncü gözünü açtı. Kapıldığı mide bulantısını bir kenara itip tüfeğini doldurdu. Barut için zamanı yoktu. Namluya bir kızılşerit bıraktı ve içine pamuk tıkadı. Tüfeğiyle nişan alarak üçüncü gözünü tekrar açtı.

Üçüncü görüşündeki pastel renkler başını döndürdü. Kez İmtiyazlılarının kullandıkları görünmez kalkan, arkasındaki herkesi kısmen saklayan sarı renkli yarı saydam bir perdeye dönüştü. Taniel ötedeki renkleri seçebilmek için çabaladı. Zebellahlara ilaveten Kez askerleri arasındaki Maharetliler de parlıyorlardı. Taniel en parlak renklere -İmtiyazlılara- bakındı. Birini bulup tetiği çekti. Adam irkilip yere yığıldı ve Taniel tüfeğini bir diğer kızılşeritle doldurdu.

Kezliler surlara varmadan önce iki tanesini daha devirmeyi becerdi. O noktada top atışlarının gümbürtüsü ansızın kesildi.

Gavril'in bağrışı duyuldu. "Bekle!"

Bo'nun gücü tükendi. Taniel tam zamanında dönerek dostunu kolunun altına aldı ve yavaşça yere bıraktı. Bo başını iki yana salladı. "Devam et!" dedi öksürerek. "Onları zayıf düşürüyorsun." Gözleri kocaman açıldı ve yalpalayarak ayağa kalktı. "Kalkanı indiriyorlar!"

"Ateş!" diye kükredi Gavril.

Ön safın hep beraber ateş açmasıyla etraflarını yine bir barut dumanı sardı. Surlara kısa bir ölüm sessizliği çöktü, sonra adamlar silahlarını doldurmaya davranırlarken topçu yüzbaşılardan ardı ardına emirler yağdı.

Duman dağıldı.

Yaylım ateşi ilk birkaç düşman safını tarumar etmiş, adamlar düzineler halinde yığılıp kalmıştı. Yaralılar arkalarındakilerce ezilmemek için kendilerini yana atsalar da yoldan çekilmeleri mümkün olmadı. Asker sayısı çok fazlaydı. Adro topları misket bombaları fırlatırken çıkan ses Taniel'in kulaklarını çınlattı.

Misket atışlarının ardından sadece Zebellahlar ayakta kaldılar. Siyah pardösülerindeki ıslak lekeler kan kaybını ele verse de herhangi bir yavaşlama belirtisi göstermediler. Meydan okurcasına böğürerek bıçaklarını havaya kaldırdılar ve arkalarındaki saflara doğru salladılar. Ölüler ayaklar altında çiğnendi.

"El bombaları!"

Kil toplar duvar boyunca dizilmiş meşalelerle yakılıp fırlatıldı. Patlamalar Kez ordusunu kırıp geçti. Birkaç Zebellah paramparça oldu.

Kezliler kızgın eşek arıları gibi surların dibine üşüştüler. Merdivenler kaldırıldı, kancalı halatlar fırlatıldı. Yanına bir kanca inen Taniel bir nacak kaptı. Halatı tek bir hamleyle kesti ve surların üstüne çıkıp duvarın dibindeki bir İmtiyazlı'ya ateş etti.

Zebellahlar kalenin eğik duvarlarını hafif bir yokuşmuşçasına tırmandılar. Saniyeler içinde surlara vardılar ve yarım düzinesi Bekçiler'in arasına daldı.

"Süngülere davranın!" diye bağırdı Gavril. "Top ateşini kesmeyin!"

Ka-poel'ın hemen önündeki surlardan kocaman, çirkin bir kafa yükseldi. Taniel tüfeğini Zebellah'a doğru çevirdi ama Ka-poel daha hızlıydı. Kızın eli hızla ileri uzanırken yeninde gizli upuzun bir iğne açığa çıktı İğne Zebellah'ın gözünden girip beynine saplandı. Yaratık tutunduğu yeri bırakarak aşağıya düştü.

Taniel duvarın üstünden atlayan bir Kez askerini omzundan şişledi. Bir sonraki adamın kafasına tüfeğinin dipçiğini indirdi ve silahı bir diğer kızılşeritle doldurmayı denedi. Lâkin Kezliler çok hızlı geliyorlardı. Bir atış daha yapamayacağını anlayan Taniel burnuna çabucak barut çekti ve tüfeğini iki eliyle birden kavradı. Kendini bir sonraki dalgaya hazırladı; düşmanlar karşılarında transa girmiş bir barut büyücüsü bulacaklardı.

Bir Zebellah daha duvarı aştı. Yaratığın bir eli tuğlalardayken diğerinde Taniel'i ikiye biçebilecek kadar büyük bir bıçak vardı. Ka-poel onun üstüne atladı fakat yediği bir darbeyle oyuncak bebek gibi bir kenara savruldu. Taniel bağırarak süngüsüyle hamle yaptı. Zebellah göğsüne saplı otuz beş santimlik çeliğe aldırış etmeksizin upuzun kollarıyla tüfeğin üstünden uzandı ve Taniel'i elinin tersiyle tokatladı. Taniel sendeledi. Darbe barut transındayken bile onu sersemletmişti.

Zebellah yerdeki Bo'yu fark etti ve Taniel'in süngüsünden sıyrıldı. Bo ellerini kaldırarak kendini savunmaya çalıştı fakat Zebellah bıçağını kaldırarak bir çırpıda İmtiyazlı'nın üstüne atladı.

Tam bıçağını Bo'ya saptayacakken Taniel ona ulaştı. Süngüsünü dümdüz uzatarak yaratığı bir domuz gibi şişledi. Hasmının bu kadar kısa sürede ayağa kalkmasına şaşıran Zebellah başını o tarafa çevirdi, sonra da ağırlık ve kuvvet üstünlüğünden yararlanarak tüfeği Taniel'in elinden almaya çalıştı.

Taniel buna göz yummadı. Tüfeğinin namlusuna binen yükü hissederek Zebellah'ı kale duvarına itti. Bir ayağını duvara dayayıp düşmanını havaya kaldırdı ve surlardan aşağı attı. Yaratığın, aldığı

yaralar yüzünden duvara tekrar tırmanamayacağını umuyordu.

Ka-poel'ın kalkmasına yardım etmek için kısacık bir mola verdi. Genç kız sarsılmışsa da zarar görmemişti.

Gavril yanına geldi. "Ateşe devam," diye hırıldayarak bir Kez askerini boğazından tuttu. Adamı tek eliyle havaya kaldırıp surlardan fırlattı. "Gebert şu İmtiyazlıları!"

Fesnik ansızın bir elinde bir flöre, diğerinde uzun bir sırıkla Gavril'in yanında belirip merdivenleri itmeye başladı. Taniel onların koruması altında kızılşerit çantasını aldı. Namlunun içine iki bilye attı, pamukta tıkadı ve nişan aldı.

Barut büyücüleri buna açı kırdırma derlerdi; bir mermi ateşlerdin ve onu belirli bir yönde aniden iterek bir duvarın ve hatta bir insanın etrafından dolaştırırdın. Taniel babasının bunu yapmasına pek çok kereler tanıklık etmişti-bu konuda kimsenin Tamas'tan iyi olmadığı söylenirdi.

Taniel genellikle açı kırdırmada zorluk çekerdi ve açıyı gerektiği kadar dar tutmakta zorlanırdı. Bu eylem hassas bir zamanlama ve çok yoğun bir konsantrasyon gerektirirdi. Taniel işin konsantrasyon kısmını beceremezdi. Başarısız bir açı kırdırma girişimi, başına bir çekiç yemiş gibi başını ağrıtırdı. Hele başarılısı daha da beter ederdi.

Taniel'in asıl yapabildiği mermileri dürtmekti. Bir mermi dürtmek, mermi havadayken daha iyi hedef tutturmak amacıyla biraz barut yakmaktan fazlasını gerektirmezdi, tıpkı mermiyi uçurmak gibi-Bunun için keskin bir gözden fazlası pek gerekmezdi ama Taniel kendisinden daha isabetli ateş edebilen başka birini tanımamıştı. Üstelik o bunu iki mermiyle birden yapabiliyordu.

Ka-poel birbirinden on adım ayrı duran iki lmtiyazlı'yı gösterdi. Adamlar yüz adım kadar uzakta palankaların arkasına siper almışlardı ve kendi kişisel kalkanlarınca korunuyorlardı. Taniel nişan alıp tetiği çekti.

Göğüslerine ayrı ayrı mermileri yiyen her iki adam da yere yığıldı. Üçüncü bir İmtiyazlı onların vurulduğunu gördü. Taniel hemen surların arkasına saklandı.

Ka-poel'a başını eğmesini işaret etti. İmtiyazlı artık gözünü üstünden ayırmayacaktı. Yine de Taniel ateş etmeye ara veremezdi. Birkaç derin nefes aldı, silahını tek bir mermiyle doldurdu ve o üçüncü İmtiyazlı'yı zihninde canlandırdı. Nişan alıp ateş etmek için bir saniyesi bile olmayacaktı. Elinde tüfeğiyle emekleyerek duvardaki konumunu beş adım değiştirdi. Birkaç hızlı nefesin ardından ayağa fırladı.

İmtiyazlı ellerini kaldırmış, parmaklarını oynatıyordu. Üstündeki boşluktan bir yıldırım koptuğu anda Taniel tetiği çekti. Yıldırım onun birkaç saniye önce bulunduğu noktaya çarptı. Darbe öylesine şiddetliydi ki Taniel'in, Gavril'in, Ka-poel'ın, Fesnik'in ve bir düzine Kez askerinin ayaklarını yerden kesti.

Havada süzülen mermi İmtiyazlı'nın boğazını delip geçti. Adam etrafına kanlar fışkırtarak yere yığıldı.

Taniel rahatlayıp iç geçirdi.

Dağ yamacında bir boru öttü. Kez askerleri dağdan aşağı geri çekilirlerken çatışma sesleri azaldı.

Gavril boğuşmakta olduğu bir askeri iterek uzaklaştırdı ve yumruğunu havaya kaldırdı. "Ateşkes!" Toplar sustu. Kale dahilindeki Kez askerleri silahlarını yere attılar. Gavril onlara kaşlarını çattı. "Tutsak almıyoruz," dedi. "Silahlarınızı ve teçhizatınızı teslim edip gidin."

Bu emir kalede dilden dile yayıldı. Kezliler filintalarını ve barutlarını verdikten sonra surlardan

aşağı indiler ve ölüleri arasında yapacakları uzun yürüyüşe başladılar. Gavril yaralılar arasında bir Kez subayı buldu ve Taniel bakarken adamı omzundan tuttu.

"Feldmareşal Tine'a ölülerinizi toplamaları için birkaç silahsız asker gönderebileceğini söyle. Ve hepimizin savaşa birkaç gün ara verip yaralılarımızla ilgilenmemizi öneririm." Gavril anlaşıldığından emin olmak için emrini Kezce tekrarladı.

Subay bitkince kafa salladı ve bir Kez askerinin de yardımıyla duvarı aşıp dağdan inmeye koyuldu.

Taniel, Bo'nun yanına çöktü.

"İyi misin?"

Dostu ona uzun bir bakış attı.

"Hayır dediğini varsayıyorum."

"Tüm bunların canı çukura," diyebildi Bo.

Katerine, Rina ve Alasin -Bo'nun üç kadını birden- yoktan varolmuşçasına yanlarında belirdiler. Dönüşümlü bir şekilde fırça atarak ve telaş ederek onun etrafını sardılar, sonra da Bo'yu alıp kasabaya taşıdılar.

Taniel ile Gavril küçük grubun uzaklaşmasını seyrettiler.

"Bana da bundan bir tane lazım," dedi Taniel.

"Ne?" diye sordu Gavril. "Bir harem mi?"

"Evet," dedi Taniel. Ka-poel koluna bir yumruk attı.

"Bir keresinde birden fazla kadını idare etmeye çalışmıştım," dedi Gavril. "Canım çıkmıştı. İmtiyazlılar bunun altından nasıl kalkıyorlar bilemiyorum."

"Onlara bok gibi muamele ediyorlar," dedi Taniel.

"Bo etmiyor," dedi Gavril. "Galiba, '*Bo* bunun altından nasıl kalkıyor bilemiyorum,' demeliydim."

Dönüp hiç konuşmadan, geri çekilen Kezlileri bir süre seyrettiler.

"Orada cidden canımızı kurtardın," diye belirtti Gavril.

Taniel ona şaşkın bir bakış attı. "Ha?"

"Bilmiyor muydun?"

Gavril genç adamın dizine bir şaplak attı ve gürültüyle güldü. Ölülerle ve yaralılarla ilgilenen Bekçiler durup ona tuhaf tuhaf baktılar. "Yani kimi vurduğunun farkında değil misin?"

"Bir İmtiyazlı'yı mı?" Taniel eğildi ve yerden bir Aziz Adom Festivali şarabı şişesi aldı. Şişe her nasılsa tüm o hengameyi kırılmadan atlatmıştı. Taniel içkiden bir fırt çekti. Kısa bir tereddüdün ardından şişeyi Ka-poel'a uzattı. Kız bir yudum içip geri verdi.

"Yüz metre öteden bile onu tanıdım," dedi Gavril. "Sonuncusundan bahsediyorum. Hani bize surlardaki tılsımları aşacak kadar güçlü bir yıldırım atandan. Taş Kalpli Brajon'du."

Taniel ağzındaki şarapla boğulacak gibi oldu. "Kez Fırkası'nın lideri mi?"

"Ta kendisi?"

Taniel dizlerinin gevşediğini hissetti. Bir eliyle kale duvarından destek aldı. "O olduğunu bilseydim asla ayağa kalkmazdım. Brajon savaşın başında Fatrasta'daydı. Savaşı neredeyse sona

erdirecekti. Bütün bir Fatrasta ordusunu ortadan kaldırdı; tek başına. Bizzat Ipille tarafından Kez'e geri çağrılmasaydı savaşı oracıkta kaybederdik."

"Eh, bilmediğine sevindim," dedi Gavril. "Neredeyse işimizi bitiriyorlardı. İmtiyazlıları piyade renklerine bürünüp eldivenlerini gizlemişlerdi. Askerlerin arasına karışmışlardı. Bo fark edemeyecek kadar kalkanlarıyla meşguldü."

Taniel'de ancak iş işten geçtikten sonra üçüncü gözünü açmıştı. Kendi kendini payladı. Aptal herif. Neredeyse herkesin ölümüne sebep olmuştu. Gavril kaledeki hasarı gözden geçirirken Taniel onu seyretti. "Biliyorsun ya," dedi Bekçibaşı'na," ricat borusu çaldıktan sonra da ateşe devam edebilirdik. Yamaçtaki binlerce askeri ortadan kaldırırdık. Kezliler birkaç defa Fatrasta'da aynı şeyi bize yaptılar."

Gavril öfkeyle homurdandı. "Savaşın bir adabı olmalı. Yoksa hep beraber Marazlanma'ya geri döneriz ve Kresimir'in lanetinden kurtulamayız."

Bekçibaşı bunun ardından orayı terk etti. Taniel surların kenarından aşağı baktı. İmtiyazlıların izini sürmek için üçüncü gözünü açmayı düşündü ama öyle yapmanın başını ağrıtmaktan başka bir işe yaramayacağına karar verdi.

Canını sıkan bir düşünce vardı. Büyük hücumları buysa Julene neredeydi? Taniel dağ yamacındaki lağımcı tünellerinin girişine baktı. Orada bir hareketlilik vardı ve bir adamın el arabasıyla toprak boşalttığını görür gibi oldu.

* * *

Tamas bulanık gözlerle küçük bir odanın tavanına bakıyordu. Net görebilseydi bile görecek fazla bir şey yoktu. Bir çatının eğik kütüklerini, çatlakları hava şartlarına karşı çamurla sıvanmış tahtaları seçebiliyordu. İçeride belli belirsiz bir ışık vardı. Vücudu ona şafak vakti olduğunu söylüyordu. Kasvetli ışık, onları fırtınalı bir gün beklediğinin habercisiydi. Kulağına bir horozun ötüşü ve toynak sesleri çalındı. Bunu boğuk bir diyalog izledi. Dışarıdaki adamlar Kezce konuşuyorlardı.

Tamas sağ bacağını hissetmiyordu. Bu tatsız duruma bir de gözlerindeki bulanıklık eklenince Tamas'ın paniğe kapılmamak için kendini zorlaması gerekiyordu. Bacaklarından biri ve net bir görüşü olmadıktan sonra kaçmak için ne gibi bir ümidi olabilirdi? Derin bir nefes alarak kendini sakinleştirdi ve vücudunun geri kalanında yara aradı.

Elleri ve kollarında bir şey yok gibiydi; istediğinde hareket ediyorlardı. Altındaki saman dolu şiltenin batışını hissedebiliyordu. Fazla derin nefes aldığında göğsü ağrıyordu ama kırık bir kaburganın yol açacağı kadar değil. Böğrü belki de bir kesik ya da bereden dolayı hassastı. Oraya nazikçe dokundu. Sebebin bir bere olduğuna karar verdi. Üstünde kısa iç çamaşırlarından başka hiçbir şey yoktu ve yılların içgüdüleri ona odada yalnız olmadığını söyledi.

Tamas oturur pozisyona geçmek için kendini zorladı. Ne bir battaniyesi ne de bir yastığı vardı ve tahta bir iskeletteki pis bir saman şiltede yatıyordu. Solunda bir pencere, yatağının ayak ucundaysa aşağı inen bir merdiven mevcuttu. Gözlerini ovuşturunca görüşü biraz düzeldi. Köşede bir Zebellah oturuyordu. Tamas kaslı, çarpık sureti kolayca tanıdıysa da vücut hatlarının dışında pek bir şey seçemiyordu.

"Neredeyim?" diye sordu.

Bulanık kas yığını onu bir müddet süzer gibi gözüktü, sonra Kezce konuşarak anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

"Neredeyim?" diye tekrarladı Tamas.

Zebellah odadan ayrıldı.

"Neredeyim!" diye yaratığın peşinden bağırdı Tamas. Kendini daha da doğrulttu. "Canavar. Hayvan!" Kalan azıcık takati de tükenince tekrar yatağa uzandı. Kıpırdadığında başı zonklamaya başlamıştı. Yüzünü buruşturarak sargılarını yavaşça yokladı. En ufak bir dokunuşta bile bıçak saplanır gibi olunca elini çekti. Tedavi görmüştü. Yaraları kirli keten şeritlerle kapatılmıştı. Bacağı sıkıca sarmalanmıştı ama kan dolaşımı kesilmemişti. Yine de, yakın bir zamanda üstüne basamayacaktı. O sırada aşağıdan ayak sesleri duydu. Merdivenlerde iki çift çizme yürüyordu. Zebellah kendisinden daha ufak tefek bir adamla beraber geri geldi.

"Feldmareşal," dedi aksanlı Adraca konuşan bir ses. Tamas ses karşısında tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

"Nikslaus," dedi hiddetle. "Seni Addeniz'e attığımı sanıyordum."

Dükün ses tonu cana yakındı. "Zebellahların beni çıkardılar. Bacağın nasıl?"

"Fevkalade," dedi Tamas. "Neredeyse kalkıp dans edeceğim. Neredeyim?"

Nikslaus odanın köşesine gidip az önce Zebellah'ın oturduğu sandalyeye kurulurken Zebellah yatağın ayak ucunda dikildi. "Kral Ormanı'nın içlerindesin," dedi dük. "Cerrahım düştüğünde başını çarptığını söyledi. Görme sıkıntısı çekiyor musun?"

"Hayır," diye yalan söyledi Tamas.

"Tabii ki çekiyorsun," dedi Nikslaus. "Gözlerinin odaklanmadığını görebiliyorum. Yola çıkmamızdan önce cerraha seni muayene etmesini söylerim."

Tamas adama dik dik bakmak için elinden geleni yaptıysa da doğru düzgün göremezken bunun hiç de kolay olmadığını anladı. "Ne halt yemeye hala hayattayım? Nereye gideceğiz?"

"Kez'e," cevabını verdi Nikslaus. "İtiraz ettim ama o ilk Zebellah seni öldüremedikten sonra Ipille bir mesaj vermemiz gerektiğinde karar kıldı. Her şey planlandığı gibi giderse Aziz Adom Festivali'nin son gününde, kralımın gözleri önünde giyotine yatırılacaksın."

"Bunu uzun zamandır tasarlıyordun," dedi Tamas.

"Pek çok yedek plandan biriydi. Adro'yu ele geçireceksek senden o veya bu şekilde kurtulmamız gerek. Barut büyücülerinin en güçlüsüsün ve bir strateji dehasısın; bunu itiraf etmekten çekinmiyorum çünkü doğru. Fedailer bize biraz karşı koyacaklar ama ordunuzun belkemiği sensin. Sensiz askerlerin karşımızda duramazlar.

"Onlan hafife alıyorsun," dedi Tamas.

"Olabilir." Nikslaus'un kaygılı bir hali yoktu. "Dominolar sırayla devrilecek, Tamas. Sen yalnızca ilk taşsın. Adro sayıca çok az. Kellen bir sepete düştükten sonra Dağ Bekçileri'ni ezecek ve barut büyücülerini avlayacağız. Tüm üstünlük bizde."

Tamas ellerine bakarak onlara odaklanmak için çaresizce çabaladı. "Bacağıma ne oldu?"

"Benim hatam," dedi Nikslaus. "Arkasına saklandığın kaya belirli bir şekilde çatladı ve ben yeterli sihir uygulayınca da patladı. Parçalardan biri bacağına denk geldi. Korkarım onu darmadağın etti."

“Yine de fazla endişelenme,” diye sözlerini sürdürdü Nikslaus. “Cerrahımız zamanla iyileşebileceğini söylüyor. Kendisi oldukça yeteneklidir. Bacağını bir araya getirdi ve deriyi yeni gibi dikti.” Ayaga kalkıp yatağa yaklaştı. Tamas’ın erişim mesafesine girmeden öne eğildi. “Birkaç yüz krana zenginleştin, Tamas,” dedi alçak sesle. Başıyla onun bacağını işaret etti. “Orada, kemiğin hemen yanında bir altın yıldız var. Islah edildin.”

Tamas ileri atılıp dükün bulanık görüntüsüne bir yumruk savurdu. Vücudu haykırarak ona karşı çıktı ve bacağından bedenine uzanan ateşten bir iğne midesini tepetaklak etti. Nikslaus hemen geri kaçtı.

Islah edilmek. Nikslaus buna o gözle bakıyordu. Bir barut büyücüsünün kan dolaşımına karıştığında, altın bir lanetti. Onların barutu sezip ona dokunma ve transa girme yeteneklerini söndürürdü.

Nikslaus gevrek gevrek güldü. “Islah edildin, Tamas fakat bunun sana bir faydası dokunmayacak. Boynun yıllar önce karının başını gövdesinden ayıran aynı giyotinin altına yatacak. Ölümüne bir barut büyücüsü olarak gitmeyeceksin. Fukara bir eczacının oğlu olarak gideceksin.”

Tamas’ın kanı kulaklarında zonkluyor, elleri şiddetle titriyordu. Uzanıp Nikslaus’u boğazından tutmak istiyordu. Rıhtımlarda başladığı işi tamamlamak için yanıp tutuşuyordu. Fakat elinden hiçbir şey gelmiyordu. Acizdi.

Bu aşina olduğu bir his değildi. Kendini bildi bileli büyücülük yeteneklerine sahipti. Barut transında değilken bile yakındaki sihirbazları sezebilir, yüz adım dahilinde nerede ve ne kadar barut olduğunu bilebilirdi. Barut kartuşlarını veya fiçılarını patlatabilir, onun yakıcı dumanını soluyarak vücudunu bir hiddet nöbetine sokabilirdi.

Artık bunların hiçbirini yapamazdı. Yalnızca ellere, kırık bir bacağa ve beyin sarsıntısı yüzünden bulanık bir görüşe sahipti. Tekrar yatağa uzanarak nemin yüzünden akıp gitmesini hissetti. Elinden geldiği kadar Nikslaus’a arkasını döndü.

Dük onu yalnız bıraktı. Zebellah bile gitti. Tamas’ın çaresizliği ortadaydı ve odanın dışında gitgide artan seslere bakılırsa zavallı bir yaşlı adamı seyretmekten başka yapacak bir sürü şey vardı.

Nikslaus’un sesi diğerlerinden daha yüksekti. Dük, bir soylunun kibriyle emirler verdi. Tamas ellerini titremekten vazgeçmeye zorladı. Sağlam bacağını kaldırıp ayağını yere koydu. Kendini iterek ayağa kalktı.

Neredeyse yığılıp kalacaktı. Yere kapaklanmamak için tüm gücünü kullanması gerekti. Bir eliyle duvara, diğeriyle bir karyola direğine tutundu. Tek bacağı üstünde sekerek pencereye doğru gitti. Acı nihayet öğürme refleksini tetikleyince kusmak için durdu, sonra kendini pencerede buldu.

Kusmuk birikintisinden sakınmaya dikkat ederek yere çöktü ve başını serin duvara dayadı. Nikslaus’u neredeyse yan yanaymışlar gibi açıkça duyabiliyordu. Dük onun kulak misafiri olmasını ya hesaba katmıyor ya da umursamıyordu.

“Adopest’e uzun yoldan gideceğiz,” dedi Nikslaus, Kezce konuşarak. “İzcilerin ne dedikleri umurumda değil. Ava katılan o ahmaklarla karşılaşma riskine girmeyeceğim.”

Tamas yaklaşan toynakların patırtısını işitti. Atlar pencerenin önünde durdu.

“Eee?” dedi Nikslaus.

“Dördünün daha izini bulduk, lordum,” diye karşılık verdi derin bir ses. Tamas sesin genizsel niteliğine bakarak konuşanın bir Zebellah olduğunu anladı.

“Hepsi o kadar mıydı?” diye sordu Nikslaus.

“Belli değil. Adamımız öldüğü için Ryze’ın yanında kaç kişi getirdiğini bilmiyoruz. Sanırım hepsini hakladık.”

“O tuğbayı hafife almayın,” diye çıkıştı dük. “Winceslav en iyilerinden biriydi. Her ihtimale karşı atlı gözcüler bekletmiştir. İki Zebellah’ı avlanmaya bırakın.”

“Devriyelerden kaçınmamız gerekti. Tamas’ı arıyorlar.”

“Onlar bize ulaşana kadar gitmiş oalcağız. Diğerlerine yardım edin. Bir saat içinde yola çıkıyoruz.”

Peşindeki barut büyücüleri oldukça Nisklaus oradan uzaklaşmakta acele edecekti. Tamas’ın morali düzelecek gibi oldu fakat mantık yürüttüğü anda tekrar bozuldu. Avdan saatlerce uzaklaşmışlardı. Adopest’le aralarında yarım günlük mesafe vardı. Sabon onun kaybolduğunu henüz öğrenmemiş bile olabilirdi. Üstelik tüm bunlar Nikslaus’un gruptaki diğerlerinin kaçmalarına göz yumacağı ihtimaline bağlıydı. Yanında kaç Zebellah getirmişti? Dük onları Olem’in, Charlemund’un ve geri kalanların peşinden gönderir miydi?

Tamas bezgince iç geçirdi. Onu bulsalar bile artık neydi ki? Altı üstü yaşlı bir adamdı. Artık bir barut büyücüsü değildi.

BÖLÜM 26

Adamat, Vekilharç Ondraus'la görüşmek için randevu almadan önce, adamı araştırmak için yaklaşık bir hafta harcadı. Fakat o sabah kente ulaşan çılgınca söylentiler neredeyse randevusunu iptal etmesine yol açacaktı: Tamas'ın bir gün önce Bostan Vadisi Avı'ndan kaybolması, asi bir tuğbay, Kral Ormanı'nda sihir. Söylentilerin hiçbiri doğrulanamıyordu; o yüzden Adamat artık bir işvereni olmayabileceği gibi huzur kaçırıcı bir hisse kapılsa da görüşmeye gitti.

Vekilharcın evine beş dakika geç vardı. Gecikmesindeki sebep, evin önünden dört defa geçmesine rağmen onu bulamamasıydı. Bir çalı çitin arkasında yer alan bina iki malikânenin arasına sıkışmıştı ve kolaylıkla bir tür hizmetkâr konutu zannedilebilirdi. Çalı çit ile ön basamak arasındaki küçük bahçeye öyle büyük bir özenle bakılmıştı ki yersiz tek bir çimen veya çiçek bile yoktu. Ev tümüyle işlevseldi; kaliteli fakat pahalıya kaçmayan tuğlalardan inşa edilmiş basit bir A tasarımıydı.[7]

Adamat elini tokmağa götürürken kapı açıldı. Karşısına yaşlı bir kadın çıktı. Kadın ayak bileklerine kadar inen basit bir yün gömlekten ibaret, kasvetli bir hizmetçi elbisesi giymişti.

"Buraya-"

"Vekilharcı görmek için geldin," diye onun sözünü kesti kadın. "Geç kaldın."

"Üzgünüm. Evi bir türlü…"

Kadın cümlenin orta yerinde döndü ve paytak adımlarla uzaklaştı. Adamat sözünü yarım bıraktı ve asabiyetini içine atıp kadının peşinden eve girdi.

İçerisi de dışarısı kadar aleladeydi. Şöminenin üstü her türlü süs eşyasından yoksundu. Rafların tozu yeni alınmıştı ama iki sıra hesap defteri haricinde tamamı boştu. Boş şöminenin karşısına tek bir koltuk koyulmuştu. Üç kapı aralığı mevcuttu. Biri yegâne kullanım belirtisinin masadaki taze bir somun ekmek olduğu bir mutfağın yüklüğüne çıkıyordu. İkinci kapı kapalıydı -tahminen bir yatak odasına aitti- ve açık duran üçüncüsünden vekilharcın köşedeki küçük bir çalışma masasında oturduğu görülebiliyordu. Gözlüğünü burnunun ucunda dengelemiş olan adam işaret parmağını sayılarla dolu bir defterin sayfalarında gezdiriyordu.

Hizmetçi kadın cıkcıklayarak mutfağa girdi ve vekilharca kendi kendini takdim etmesi için Adamat'ı yalnız bıraktı. Adamat bir anlığına kadını seyrederken mutfağın hiç kullanılıp kullanılmadığını merak etti; herhangi bir hamur kokusu veya bir ocak ateşinden kalan sıcaklık olmadığına göre muhtemelen ekmeği başka bir yerden satın almıştı. Kadın dönüp onu kendisine bakarken yakaladı ve mutfak kapısını kapattı.

Adamat dikkatini çalışma masasının gerisinde oturan ufak tefek adama yöneltti. Ricard onun göründüğünden fazlası olduğunu söylemişti. Eh, peki nasıl görünüyordu? Yavan bir sayman. Bir muhasebeci; tabii hiç kuşkusuz Adro'dakilerin en iyisi. Öyleyse daha fazla ne olabilirdi? Herhalde, herhangi bir şey.

"Geç kaldın." Adamat içeri girerken vekilharç başını defterinden kaldırmaya zahmet etmedi.

"Özür dilerim. Festivalden dolayı sokaklar ana baba günü gibi." Adamat bir festival akşamına

randevu vermenin ne kadar sıra dışı olduğunu eklemedi. İçinden bir ses vekilharcın eğlenceye pek sıcak bakmadığını söylüyordu.

"Bahanelerini başkasına sakla. Vaktimi boşa harcama, Müfettiş," dedi vekilharç. "Tamas'ı öldürtmeye çalışmadım. Sorularına cevap verecek ne sabrım ne de zamanım var. Onun yokluğunda bile defterlerin tutulması lazım." Tam bunu söylemişti ki ağzından bir şey kaçırdığını fark edip surat astı.

"Yani Tamas kayıp, öyle mi?" diye sordu Adamat.

Vekilharç ona dik dik baktı.

Adamat vekilharcı bir süre inceledi. Ondraus onlarca yıl bir masanın üstüne eğilmekten dolayı kamburu çıkmış, omuzları sarkmış ufak tefek bir adamdı. Yüzü süzgün, avurtları çökük, gövdesi dardı. Ayrıca Adopest'teki en çok tanınan insanlar arasındaydı. Halkın arasına nadiren karıştığı, asla portresini yaptırtmadığı ve söylentilere bakılırsa tanıştığı herkesi kendinden soğutmaya çalıştığı düşünülürse bu hatırı sayılır bir başarıydı. Adamat bunlardan sonuncusunun doğru olduğu kanaatindeydi. Ayrıca Tamas'ın kayboluşu hakkında vekilharcın ağzından laf alamayacağını görebiliyordu.

Adamat'ın bir haftalık soruşturması sinir bozacak kadar az sonuç çıkarmıştı. Vekilharç köşedeki o ufacık masasından ulusun hâzinesini idare ederdi. Bunun tek istisnası kralın kesesiydi ama Manhouch'un idamıyla birlikte onun da değiştiği yönünde dedikodular dolaşıyordu. Joon Sokağı'nda hiç uğramadığı ve işlerin çoğunu bir saymanlar ekibinin hallettiği bir ofisi mevcuttu. Ekibin tüm çalışmaları vekilharç tarafından denetlenirdi. Ondraus'un bilinen bir hobisi veya dostu yoktu. Hizmetçisi kırk küsur yıldır yanında çalışırdı ama hiç kimse onların dost olduğunu düşünmezdi. Tek bir koruma bulundururdu ve evini terk ettiği nadir zamanlarda onu da beraberinde götürürdü.

Yine dedikodulara göre vekilharç da ava katılmıştı ve Tamas ortadan kaybolduğunda onun yanındaydı. Adamat yaşlı adamı at üstünde hayal etmeyi bir türlü beceremedi.

"Ülkesine ihanet edecek türden birine benzemiyorsunuz," dedi Adamat. "Şehir vekilharcı olarak Kez'den yardım almaksızın Adro'yu can evinden vurabilirdiniz. Bu bir para meselesi değil. Araştırmalarım sizin Adro'daki en zengin insanlardan biri olduğunuzu gösterdi. Hizmetlerinize karşılık yılda iki yüz bin krana alıyorsunuz. Fatrasta'da bir buçuk milyon hektardan fazla tarım arazisine, Bakascha kıyısının büyük bir limanı da içeren çeyrek milyon hektarlık bir bölümüne, Deliv'de bir kömür madenine ve Kez'deki bir ticaret şirketinin yarısına sahipsiniz. Tüm bu yabancı yatırımlar kafamı kurcalıyor. Kendi ülkenize güvenmiyor musunuz?"

"İşini düzgün yapsaydın daha iyi bilirdin," dedi Ondraus. "Üç altın madeninin ve on iki adet Dağ Bekçileri ücretli yolunun sahibiyim. Yüz elli bin hektarlık üzüm bağlarım var ve kuzeydeki bir ticaret loncasını finanse ediyorum." Elini önemsiz dercesine salladı. "Daha fazlasını öğrenmek istersen git dostun Ricard Tumblar'a sor. Onun sendika üyelerinden üç binini demirhanemde çalıştırıyorum."

"Diğer fabrikalar da cabası," dedi Adamat.

Ondraus gözlerini kıstı. "Demek biliyordun."

"En çok neye değer biçtiğinizi merak ettim, hepsi bu."

"Mademki benden kuşkulanmıyorsun, neden bu görüşmeyi yapıyoruz?"

"Sizden kuşkulanmadığımı söylemedim. Yine de listemin alt sıralarında yer aldığınızı itiraf edebilirim. Benim asıl bilmek istediğim, bayım, defterlerin size ne söylediği."

“Ne demek istediğini anlamadım.”

Adamat yaşlı adamın önündeki defterde duran elini sıkışına bakarak pekâlâ anladığını düşündü. “Para. Her şeyin takibini siz yapıyorsunuz. Bir vekilharcın kayda geçirmemesi gereken şeyler de dahil.” Adamat bastonuyla hesap defterini işaret etti. “Joon Sokağı‘ndaki defterlerinize göz gezdirdim. Her şey dört dörtlüktü. Çok etkileyiciydiler.”

“Onlar halka kapalıdır,” diye çıkıştı Ondraus.

“Ben halktan biri değilim. Kâtiplerinizin gözünü korkutmam gerekti. Size pek sadıklar. Şimdi söyleyin bana, paranın akışı size ne gösteriyor?”

Ondraus cevap vermeden önce müfettişi gözlük camlarının ardından uzun uzun süzdü. Hesaplar yapılıyor, düşünceler yerli yerine oturuyordu.

“Güdü paraysa,” dedi vekilharç, “ki neredeyse her zaman öyledir, Mâlik’ten veya Leydi Winceslav’dan kuşkulanman için bir sebep yok. Aylardır Winceslav defterlerine bakabiliyorum ve en ufak bir eksikleri yok. Mâlik’e gelince… Eh, suçlu olsun veya olmasın, vergisini kuruşu kuruşuna ödüyor; yasa dışı kazançlarınınkini bile. Vergilerini böyle ödeyen biri devletin gündelik işleriyle meşgul olmaz. Mâlik nüfuzunu yavaşça ve emin adımlarla artırabileceği istikrarlı bir dünyadan başka bir şey istemiyor.”

“Savaş bir firsatçıya büyük paralar kazandırabilir.”

“Fırsatçılar vergilerini ödemezler,” diye belirtti Ondraus.

“Peki ya diğer konsey üyeleri?”

Ondraus burnunu çekti. “Asal Lektor bir gizem. Mali durumu tam bir muamma. Tabii bu da çok enteresan. Üniversiteden aldığı arazi burslar dışında sanki paraya elini bile sürmüyor. Ricard Tumblar bir iş adamı. Defterleriyle elinden geldiği kadar oynuyor. Son zamanlarda Brudania’dan ve Fatrasta ile Gurla’daki bankalardan çok büyük meblağlar aldı.”

“Brudania, Kez’in başlıca müttefiklerinden biri.”

“Ve Gurla’daki bankalar Kez’e ait.”

“Ama Fatrasta onların müttefiki değil,” dedi Adamat. “Hem Ricard konusunda size güvenebileceğimden emin değilim. İşçilerinizin sendikalaşmaları sizi çileden çıkarmış olmalı.”

“Öyle mi?” Ondraus bir kaşını kaldırdı. “Ricard’ın sendikaları üretimi benim bile yapamayacağım bir şekilde teşkilatlandırdı. Sendikalar kurulduğundan beri demirhanemin ve altın madenlerimin hasılatı yüzde üç yüz arttı. Git Ricard’a sor. Sendikaları yasaklamadım. Tam tersine teşvik ettim.”

Ondraus geçiştirici bir hareketle konuyu değiştirdi. “Tabii bir de başpiskos var. Bir din adamı olarak eylemleri tümüyle bir sır perdesinin arkasında gizli. Tarikatları dışındaki hiç kimse Kilise’nin hesap defterlerine göz ucuyla bile bakamaz. Gel gör ki Charlemund bir kralı ağlatmaya yetecek kadar para harcıyor. Başpiskosluk ödeneğinden çok daha fazla olduğu kesin. Bu hep kafamı kurcalamıştır.”

“Peki ya siz?”

“Kendimden şüphe mi etmeliyim?”

“Tamas’ın ölmesini istemek için bir sebebiniz var mı?”

“Tamas orduya ve casuslara çok para harcıyor. Lâkin savaşta olduğumuz için masrafları hoş görülebilir. Halkın gıda tayınını uygun bulduğumdan daha fazla artırdı ama bu kararı önceki bir

anlaşmamıza dayanıyor. Bir gelincik bile bu ülkeyi Manhouch'tan daha iyi yönetebilir. Tamas en azından tavsiyelerime kulak veriyor."

Ondraus sorulmadan sözlerine devam etti. "Tamas ölürse askeri liderlik Kez'i geri püskürtmek gibi bir işin altından kalkamaz. Kez gelip Adro'yu fetheder ve Adopest vergilendirilir. Kezliler Fatrasta'daki ve Gurla'daki kolonilerini aşırı vergilendirme konusunda uzun bir geçmişe sahipler. Bize de farklı muamele etmezler ve şehrin kasası Manhouch'un iktidarındakinden bile daha kötü duruma düşer."

Adamat ilk defa olmamak üzere Ondraus'un elinde tuttuğu olağanüstü gücü düşündü. Vekilharç Tamas'ı kösteklemek isteseydi onu öldürtmekten çok daha sinsice davranabilirdi. Tamas'a ordunun maaşını ödeyecek veya halkı besleyecek kadar para olmadığını kolayca söyleyebilirdi. Bir ay içinde isyanlar başlardı ve iki aya kalmadan Tamas'ın sonu gelirdi.

Öte yandan vekilharcın Ricard hakkındaki sözleri Adamat'ın canını sıkmıştı. Eski dostu Emek Savaşçılarının lideri sıfatıyla bol para kazanıyor olabilirdi fakat Ondraus ya da Charlemund gibilerin zenginliğe bakış açısıyla zengin olduğu söylenemezdi. Kral falan değildi. Fakat Kez onu kral yapacak paraya sahipti.

"Vakit ayırdığınız için teşekkürler," dedi Adamat. "Sanırım buradaki işim bitti. Başka sorularım olursa tekrar uğrarım."

Vekilharç tek kelime daha etmeden defterine yumuldu.

"Kendim çıkıp giderim," dedi Adamat.

* * *

Tamas'tan korksun veya korkmasın, Nikslaus riske girmiyordu. Tamas faytona arkası dönük olarak oturtulmuştu. Hapishane arabalarında olduğu gibi el ve ayak bileklerine zemine vidalı zincirler vurulmuştu. Yanında oturan bir Zebellah cüssesiyle onu arabanın yan duvarına ittiriyordu. O yaratıklardan birine bu kadar yakın olmak Tamas'ın tüylerini diken diken ediyordu.

Zincirlere rağmen, fayton bir düke yaraşır cinstendi. Nikslaus feldmareşalin karşısında bacaklarına bol bol yer bırakan kadife bir minderde oturuyordu. Duvarlardaki kaplamalar ve pencerelerdeki perdeler yastıkla uyumlu olup dışarıdan gelen sesleri bir nebze boğuyordu. Fayton kısa bir süre önce sallanmayı bırakmıştı ve şimdi parke kaplı bir caddede ilerliyordu. Artan trafik gürültülerine bakılırsa kente yaklaşıyorlardı.

Nikslaus'un düşüncelere dalmış gibi bir hali vardı. Beyaz renkli, rünlerle bezeli İmtiyazlı eldivenleriyle kaplı parmakları kucağında kıpır kıpırdı. Tamas adamın bir tür görünmez sihir mi yaptığını, yoksa sadece vakit mi öldürdüğünü merak etti. Bir parmağını perdelere götürüp dışarı göz attı. Bakacak ilginç bir şey bulamadı. Zincir şıkırtıları üzerine Nikslaus dikkatini ona yöneltti. Başıyla işaret verdiği Zebellah uzandı ve Tamas'ın elini katiyetle pencereden ayırdı.

Tamas iç geçirdi. En azından görüşü netleşmişti. Çiftlik evinden dün öğleden sonra ayrılmışlardı. Bir şey Nikslaus'u yatıştırmıştı ve dükün artık yakalanacaklarından korkarmış gibi bir hali yoktu. Tamas duyularını içine çekti, sonra etrafını yokladı. Üçüncü gözünü açmaya çalıştı.

Güçleri bu şekilde aksatabilen yegane sihirbaz türü barut büyücüleriydi. Tamas bunun nasıl yahur ne zaman keşfedildiğini bilmiyordu fakat kanına altın karıştırılması bir barut büyücüsünün gücünü

tümüyle işlevsiz kılabilirdi. Hatta Başka'yı görme yeteneklerini bile engellerdi. Elleri bileklerden kesildiği takdirde bir İmtiyazlı'nın Başka'yı manipüle edemeyeceği, yine de onu görebileceği söylenirdi.

"Ben kötü biri değilim," dedi Nikslaus ansızın.

Tamas adama göz attı. Dük yüzünde dertli bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Huzursuzluğundan zevk almıyor veya kötü kaderini düşündükçe gülümsemiyorum," dedi Nikslaus.

"Bunu bilmek, fırsatını bulursam seni bir kaşık suda boğmamı engellemez," dedi Tamas.

Nikslaus ona dalgın bir tebessüm etti. "Öyleyse sana o tür bir fırsat vermemek için elimden geleni yapacağım." Duraksadı. "Az önce sihrimi kullanamamanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyordum. Ellerim benden alınsaydı ve diğer tarafa dokunma yeteneğimi kaybetseydim. İç karartıcı bir düşünceydi."

"Benden sempati bekliyorsan avucunu yalarsın," dedi Tamas.

"Bunlardan hiçbirini zevk için yapmadığımı bilmeni istedim, o kadar," diye karşılık verdi Nikslaus. "Kralımın arzuları doğrultusunda hareket ediyorum. Ben sadece bir hizmetkârım."

"Karımın başını sedir bir kutuda teslim ederken de bir hizmetkâr miydin?" dedi Tamas. Cümlesine sakin bir üslupla başlamıştı. Sonuna geldiğindeyse dişlerini gösteriyordu. Öfkesi beklenmedik bir dalga gibi üstüne çullanmıştı. Zincirleri şıngırdayıp şakırdadı. Zebellah ona tehlikeli bir bakış attı.

Nikslaus bir elini kaldırarak yaratığı yatıştırdı. "Evet," dedi. "Bir hizmetkârdım."

"Hoşuna gitti," dedi Tamas sıkılı dişler arasından. "İtiraf et." Sesinden burukluk damlıyordu. "Cellada emir vermek, karımın başını bana getirmek ve kederime tanıklık etmek hoşuna gitti. Şimdi de beni böyle biçare görmek hoşuna gidiyor."

Nikslaus bu sözleri düşünürmüş gibi gözüktü. "Haklısın," dedi nihayet.

Onun böyle bir itirafta bulunabildiğine hayret eden Tamas sustu. Bu davranış bir düke hiç yakışmıyordu.

"O şekilde ifade ettiğinde… hoşuma gitti. Hala da gidiyor," dedi Nikslaus. "Ama sandığın sebeplerden değil. Bunu kişisel bir mevzu olarak düşünme. Barut büyücüleri bir şaibe. Sihre bulaşmış kara bir leke. Başka birinin ızdırabından zevk almam. Ama bir barut büyücüsünün alaşağı edilmesinden gurur duyarım. Tıpkı Ipille karının öldürülmesini emrettiğinde olduğu gibi."

"Bu seni daha az hayvan kılmaz," dedi Tamas ve göz ucuyla Zebellah'a baktı. "Yanımdakini yaratanlardan daha az hayvan değilsin."

Nikslaus'un gözleri kısıldı. "Bak şu konuşana. Siz barut büyücüleri Zebellahlardan çok daha canavarsınız." Tavana baktı. "Seninki gibi zihinlere asla akıl erdiremeyeceğim, Tamas. Herhalde ikimizin de kendine has önyargıları var." Alaycı bir homurtu çıkardı, "İmtiyazlı doğsaydın güçlü bir müttefik olurdun."

"Veya rakip," dedi Tamas.

"Hayır," diye karşı çıktı Nikslaus. "Rakip değil. Aramızdaki husumet yalnızca senin barut büyücüsü kimliğine dayanıyor."

"Ben Adrolu'yum," dedi Tamas usulca. "Sense Kezli'sin."

“Ve İtilaflar imzalansaydı Adro Fırkası kısa sürede Kez Fırkası’yla birleşirdi. Olması gerektiği gibi.”

“Ipille cidden Adro’ya hükmedebileceğini mi sanıyor?”

Nikslaus şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. “Elbette.”

Dükün bakışlarında en ufak bir kuşku yoktu. Bu ne küstahlıktı.

“Darbeni haber aldığımdan beri merak ediyorum,” dedi Nikslaus. “Bardağı taşıran ne oldu? Tek sebep intikam mıydı? Yoksa sahiden de Adro’nun çıkarlarını koruduğunu mu sanıyorsun?”

“Peki sen Kez’e boyun eğmenin *sahiden de* Adro’nun çıkarına olacağını mı sanıyorsun?” diye lafı yapıştırdı Tamas. “Hayır, cevap verme. Yüzünden okuyabiliyorum. Giyotine yolladığım soylular ve kral şakşakçıları kadar körsün. Gazeteleri okumuyor musun? Gurla’daki isyanlardan haberin yok mu? Fatrasta ayaklanıp ordularınızı defettiğinde direnişin sillesini hissettiğinizin farkındayım.”

“Ahmaklar işte, ne olacak,” dedi Nikslaus.

Tamas üsteledi. “Dünya değişiyor. Halk devletine veya kralına hizmet etmek için değil, devlet halkına hizmet etmek için vardır. O yüzden halk o devletin yönetiminde söz sahibi olmalıdır.”

Nikslaus burun kıvırdı. “Yok daha neler. Kararlar ayaktakımına bırakılamaz.”

“Bir halk bir başkası tarafından yönetilmemeli,” dedi Tamas.

Nikslaus parmaklarını bitiştirdi. Bir İmtiyazlı söz konusuysa bu genellikle önemli bir hareketti; özellikle de eldivenleri ellerindeyse. “Ya benimle kafa buluyorsun ya da saf budalanın tekisin. Gurla’da, Fatrasta’da ve Dokuz mensuplarının hak iddia ettiği daha başka yarım düzine yabani ülkede görev yaptın. Ben de öyle. Köylülerin ve vahşilerin ehlileştirilmeleri gerekir. Adro’nun ve barut büyücülerinin de ehlileştirilmesi gerektiği gibi.”

“Sen ve ben tecrübelerimizden ayrı ayrı şeyler öğrenmişiz,” dedi Tamas.

Nikslaus onun ne öğrendiğine ilgi duymadığını açıkça belli eden bir ifade takındı.

“Bana kim ihanet etti?” diye sordu Tamas. Bulacak kendi cevapları vardı.

Nikslaus ona göz attı. “Böyle bir riske girer miyim sanıyorsun?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Belki giyotinin bıçağı inmek üzereyken kulağına fısıldarım. Ama bir saniye önce değil.”

Tamas, Tuğbay Barat’ın bir hain olduğu bilgisini dükün başına kakmak için ağzını açtı ama vazgeçti. Nikslaus onun kaçacağından endişe mi duyuyordu? Sahiden de Tamas’ın bir şansı olduğunu mu düşünüyordu? Tamas yeteneklerinden yoksundu. Bacağını kullanamıyordu. Kaçması nasıl mümkün olabilirdi?

Nikslaus koltuğunda kıpırdandı. Perdeyi, dışarı bakmasına yetecek kadar araladı, sonra da asabi bir yüz ifadesiyle arkasına yaslandı.

“Takip mi ediliyoruz?” diye sordu Tamas, çıkarabildiği kadar ilgisiz bir sesle.

“Biliyorsun ya,” dedi Nikslaus, onun sorusunu duymazdan gelip tekrar pencereden bakarak, “saray erkânından pek çok kişi darbenden hoşnut değil.”

“Ondan hiç şüphem yok,” dedi Tamas. “Adro’yu ele geçirirseniz soylulardan el koyduğumuz toprakları bölüşeceğinizden de.”

“El koymak mı?” dedi Nikslaus. “Çaldığınız. Topraklar ve mülkler soyluların yaşayan akrabalarına geri verilecek. Unvanlar iade edilecek. Bir vergi koyulmasına koyulacak ama ezilen

soylu sınıfına da kardeşlik eli uzatılacak."

"Demek Ipille düşündüğüm kadar aptal değilmiş," dedi Tamas. "Ya da açgözlü."

Nikslaus bir an için ona vuracakmış gibi gözüktü. Sonra fikrini değiştirmiş olacak ki burun kıvırmakla yetindi. "Nasıl bir yetiştirme hatasının ürünüsün ki üstlerine böyle saygısızlık ediyorsun? Tanrı'nın seçtiği bir krala bu horgörü neden?"

"Ipille'i bir tanrı falan seçmedi," diye alaycı bir üslupla karşılık verdi Tamas. "Seçtiyse de salağın tekiymiş."

"Kâfirliğe göz yumacak değilim," dedi Nikslaus. "Bu konuşma bitmiştir."

Saatler geçip gitti. Sabah yerini ikindiye bıraktı ve fayton ısındıkça ısındı. Tamas ter içindeki binici gömleğinin yakasını gevşetti. Binici ceketi dikkat çekmeyen kahverengi bir pardösüyle değiştirilmişti. Tamas o dar ve sıcak kabinde Nikslaus'un pencereyi açmasını diledi. İmtiyazlı ile Zebellah durumdan etkilenmemiş gibilerdi.

Tamas kanalı geçtiklerini fark etti. Çelik üstüne taştan yapıla uzun ve yüksek köprüde fayton tekerleri kolayca dönüyordu. Limana yaklaşıyorlardı, Tamas kokusunu alabiliyordu.

Nikslaus pencereden dışarı bakıp duruyordu. Tamas dükün sihriyle neler sezdiğini merak etti. Acaba Sabon peşlerinde miydi? Yoksa tek sebep Nikslaus'un şehir garnizonuna yakınlıklarından tedirginlik duyması mıydı? Tamas derin bir nefes alıp onu inceledi. Dük tedirgin miydi? Evet. Paniğe kapıldı kapılacak gibi bir hali var mıydı? Hayır, hiç de bile. Ve barut fırkasından birilerinin yaklaştığını düşünseydi pekâlâ paniğe kapılırdı.

Tamas faytonun dışındaki seslere kulak kabartarak konumlarını kestirmeye çalıştı. Rıhtımların ve kanalın yakınında bir yerdeydiler. Az önce Kırat Köprüsü'nden geçtilerse sahiden de çok yakındalar demekti. İskele ambarlarının herhangi birinden bir kaçakçı teknesine binebilirlerdi. Nikslaus şaşaalı bir şey beklemekle vakit kaybetmezdi. Ganimetiyle beraber mümkün olan en kısa sürede orayı terk etmek isterdi.

Fayton durdu. Nikslaus perdeyi kaldırdı ve gördüğü şey karşısında gülümsedi. Tamas'ın umutları söndü. Varmışlardı.

Tamas en çok neyden irkildiğini bilemedi: patlamadan mı, yoksa hemen sonrasında atların kişnemesinden mi. Fayton baştan aşağı sarsılarak onu zincirlerine çarptı. Vücut ağırlığı -ve de Zebellah'ınki- yaralı bacağına binerek kabin duvarına dayanınca Tamas çığlık atmamak için dilini ısırdı.

Nikslaus kapıyı tekmeleyerek açtı. "Yakalanırsam onu öldür," dedi Zebellah'a, faytondan aşağı atlarken. Sihrin yankısı faytona yandan çarparak onu patlamadan daha çok sarstı.

Tamas karşısındaki Zebellah'la bakıştı. Yaratık dükün koltuğuna geçip bir bıçak çekti.

Daha başka patlamalar oldu. İnsanlar çığlık çığlığa bağrıştılar. Araya kadın ve çocuk sesleri karıştı. Tamas'ın tüyleri ürperdi. Dışarıda insanlar ölüyordu. Hafta sonu angaryalarıyla meşgul vatandaşlar çukurdan çıkma bir çapraz ateşe yakalanmışlardı. Bir yaylım ateşi açıldı ve bunu havalı tüfeklerle karşı ateş açan Zebellahların neredeyse duyulmaz pıtırtıları izledi. Bir mermi pencere camını kırarak Tamas ile Zebellah'ın arasından geçti ve faytonun öteki tarafında bir delik açtı. Zebellah'ın gözleri azıcık daha aralandı.

"Çekilin yoldan!" diye sürücünün bağırdığını işitti Tamas. "Buradan tüyüyoruz."

Tamas dişlerini sıktı. Saldırmak, uzanıp bıçağı Zebellah'ın ellerinden zorla almak istiyordu.

Barut olmadan kavgayı kaybederdi ama en azından boş durmamış olurdu. Lâkin zincirlere vuruluyken ve güçlerini yitirmişken oturup kulak kabartmaktan, sihir yahut patlamalar faytonu sarstığında yüzünü buruşturmaktan bir şey yapamıyordu.

Ansızın hareket ettiler. Yolu her nasıl bir engel tıkadıysa -muhtemelen Zebellahlarla dolu yanan bir faytondu- ortadan kalkmıştı. Sürücü kamçılayarak kudurttuğu atları sokaktan aşağı, bağrışmalara doğru dörtnala koşturttu. Silah ve sihir sesleri arkalarında kaldı. Fayton sertçe yalpaladı. Zebellah iki eliyle birden yanlara tutunarak ifadesiz bir yüzle dengesini korudu. Zincirler içindeyken aynı şeyi yapamayan Tamas ileri geri sallandı ve bacağının her sarsılışında kendi iniltilerini dinledi.

Zebellah bir süre pencereden dışarısını seyretti. "Neredeyse geldik," diyen yaratık bir anahtar çıkardı ve faytonun şiddetle titremesine rağmen Tamas'ın zincirlerini açmayı başardı. Kelepçeyi ve prangayı çıkarmadı. Yoğun aksanlı bir Adrocayla konuşmadan önce bıçağını sağa sola salladı. "Bana sorun çıkarırsan bunu göğsüne gömerim."

Fayton yavaşlayıp durdu. Sürücü oturduğu yerden aşağı atlayıp pat diye yere indi ve kapıyı çekerek açtı. Zebellah dışarı çıkmak için döndüğünde donakaldı.

Yaratığın bıçağı kaldırarak tekrar Tamas'a doğru dönmesi bir saniye bile sürmedi. Tamas saplama hamlesini bileğiyle karşıladı ve kelepçesini bir manivela gibi kullanarak bıçağı kendinden uzaklaştırdı. Sonra kendini fayton koltuğunda sırtüstü yatarken buldu. Gözünün önünde ışıklar uçuşuyor, kulakları çınlıyordu. Bacağındaki acıyı hayal meyal algılıyordu.

Doğrulup oturması biraz zaman aldı. Hareket ettiği her santim ebedi bir ızdıraptı. Bacağı kıyametler koparıyordu. Yüzünün yanında kan hissetti; demek ki bıçağı tümüyle savuşturamamıştı. Burnunda barut kokusuyla faytonun yan tarafına yaslandı.

Zebellah ortada yoktu. Fayton duvarında, kapının karşı tarafında Zebellah ebatlı bir delik mevcuttu. Yaratığın bedeni dışarıda yatıyor, bir tahta parçasına takılmış olan bacağı hala faytonun kenarında duruyordu .

Tamas başını kaldırdığında Olem fayton zeminine bir el topu bırakıyordu. Koruma silahın ağırlığıyla homurdandı, sonra bakışlarını Tamas'a yöneltti. Rahatladığı gözlerinden belliydi. "Demek doğru faytonu kaçırmışım," dedi.

Olem komutanının faytondan çıkmasına yardım etti. İki tuğla binanın arasındaki bir yan sokaktaydılar. Güçlü deniz kokusu ve dalga şapırtıları suya çok yakın olduklarını söylüyordu. Sokak saniyeler içinde Adro askerleriyle doldu. Biri Tamas'ın ağırlığını Olem'den devralmaya çalıştı. Olem adamı kışkışladı.

"Sabon nerede?" diye sordu Tamas.

"Vlora'yla beraber İmtiyazlı'yı kovalıyor," dedi Olem. Sesi yorgun çıkıyordu. Yorulması mümkün müydü ki? "Pezevenk herif kaç kişi olduğumuzu görünce tabanları yağladı."

Yan sokağa başka askerler de doluşurken Tamas'ın gözleri kocaman açıldı. Çevre sokaklarda dahası da vardı. "Tüm garnizonu yanında mı getirdin?"

"Yakınlardaki herkesi," dedi Olem.

"Çukur aşkına, beni nasıl buldunuz?"

Olem gülümseyip aşağıya baktı. Tamas ayaklarının dibinde oturan, tabak gibi gözlerle kendisine bakan tazıyı ilk o zaman fark etti. Hayvan ona kuyruk salladı. Tamas'ın nutku tutuldu. Çektiği acıya rağmen eğildi ve Hrusch'un kafasını okşadı.

“Bu imkânsız,” diyebildi az sonra.

“Sabon, seni her şart altında bulması için onu eğitmiş. Eğitime o daha kahrolası bir enikken başlamış. Üniversitenin kuzeyindeki ihtiyar bir çiftlik cadısından, hayvanları eğitebilen bir Maharetli’den yardım almış. Denizin ortasındaki mühürlü bir kutuda bile olsan Hrusch kokunu alabilir.

“Hiç bilmiyordum,” dedi Tamas.

“Küçük bir sır işte. Sabon’un yedek planı,” dedi Olem. “Keşke kullanmamız hiç gerekmeseydi.”

Tamas iki günlük korkunun, öfkenin ve beklentinin Olem’in bakışları karşısında eriyip gittiğini hissetti. Koruması ona çocuğunu kaybetmiş bir ebeveyn gibi bakıyor, gözlerinde öfke ve huzur birbiriyle savaşıyordu. Askerler kaygı ifade eden sözlerle başlarına üşüştüler Tamas hepsine minnettar bir tebessüm etti, hemen ardından da yere yığıldı.

BÖLÜM 27

Orayı yalnızca bir iki aydır kullanmasına rağmen Soylular Evi'nin çatı katındaki ofis Tamas'a eski ve tanıdık geliyordu. Kendini evindeymiş gibi hissederek parmaklarını kanepenin kenarındaki örgülü püsküllerde gezdirdi. Elleri titreyince tüm ağırlığını koltuk değneğine verdi. İçerisi limon kokuyordu. Acaba hep böyle mi kokmuştu?

Olem onu kapı aralığından seyrediyordu. Maharetli olsun veya olmasın, onun da istirahate ihtiyaç duyduğu ortaya çıkmıştı. Korumanın uykuya hasretmişcesine kırpışan gözlerinin altında mor şişlikler belirmişti. Normalde özenle kestiği sakalı uzamıştı ve saçları karmakarışıktı. Tamas sıradan bir günde onu disiplinsizlikten dolayı azarlardı.

Fakat bu sıradan bir gün değildi.

Ona biraz dinlenmesini söylemeliyim. Babam bana hep ne derdi? "Uyku ölüler içindir."

"Evet, komutanım," dedi Olem.

Tamas ona göz attı. "Hımm?"

"'Uyku ölüler içindir,' dedin," diye konuştu Olem.

"Ölüye benziyorsun."

"Sen de pek matah gözükmüyorsun, komutanım." Olem yüzüne bir tebessüm kondurmak için çabaladı. Gözlerindeki endişe Tamas'ın dikkatinden kaçmadı. "Dinlenmen lazım, komutanım," dedi Olem. "Tüm o merdivenleri çıkarken neredeyse canından olacaktın."

Olem her basamakta komutanına yardım etmek için üstelemiş, kimi zaman onu taşıması gerekmişti.

"Bir hemşireye ihtiyacım yok," dedi Tamas. "Yapılması gereken işler var." Çalışma masasına doğru topalladı ama yolun yarısında düşecek gibi oldu.

Olem hemen yanında belirip onu dirseğinden tuttu. "Geç otur şöyle, komutanım," dedi. "Doktor Petrik az sonra gelir." Tamas'ı kanepeye oturttu.

"Pöh," diyen Tamas eliyle koltuğu işaret etti. "Sen de biraz otur."

"Ayakta kalsam daha iyi, komutanım."

"Keyfine bak." Tamas korumasının dinlenmesine izin veremezdi. Hatta henüz kendisinin de dinlenmesine izin veremezdi. "Yokluğumda neler oldu bilmem gerek. Yakalanışımdan kaç kişi haberdar?"

"Haber çabuk yayıldı," dedi Olem. "Korkarım aklımda başka şeyler vardı. Ava döner dönmez Sabon'a haber saldım ve Hrusch'u getirdim." Başıyla köşede mışıl mışıl uyuyan tazıyı işaret etti. "Charlemund ortalığı telaşa vermemek için elinden geleni yaptı. Yine de rahibeler konuştularsa hiç şaşırmam. Tuğbay Sabastenien'in konuşmadığını adım gibi biliyorum."

"Yani herkes Nikslaus'un elinden sağ salim kurtuldu, öyle mi?"

Olem kafa salladı. "Sihri duyunca gerisingeri dönmeme ramak kaldı, komutanım," derken Tamas'la göz göze gelmekten kaçındı. "Rütbemi sökmek istersen…"

"Kapa çeneni," dedi Tamas. "Rütbeni sökecek falan değilim."

“Diğerlerini ava geri götürmem için bana bir emir vermiştin.”

“Götürdün sanıyordum.”

“Pek sayılmaz, komutanım. Ötekileri kendi yollarını bulmaya bırakıp önden gittim. Bekleyemedim.”

“Yerinde olsam ben de o emre itaat etmezdim. Bir adamı içgüdülerinden dolayı suçlayamam. Hem zaten görevini yaptın. Hemen peşimden gelmedin. Devam et.” Tamas yutkundu. Başını bir yastığa koyup uykuya dalmaktan daha çok istediği bir şey yoktu. Fakat evvela halledilmesi gereken işler vardı. Bitkinliğe, acıya ve mide bulantısına karşı koydu.

“Ryze’ın ihaneti ağızdan ağza yayıldı,” dedi Olem. “Leydi Winceslav cevap istiyor. Ortalık dedikodudan geçilmiyor.”

“O dedikoduları sustur,” dedi Tamas.

“Ne?” Olem şaşırmış gibiydi.

“Hiçbiri doğru değil.” Tamas ayağa kalkmak için uğraştı. Ryze iyi bir adamdı. Tamas kabahatin onda kalmasına göz yummayacaktı. Olem bir elini komutanının omzuna koyarak onu nazikçe zaptetti.

“Ryze’ın seni tutup götürdüğünü kendi gözlerimle gördüm,” dedi.

“Cesetleri buldun, değil mi?” diye sordu Tamas.

Olem başını yavaşça iki yana salladı. “Kan buldum ama ceset yoktu.”

“Giderken duyduğun o sihir vardı ya; benim karşı koymamdan gelmiyordu. Ryze beni uyarabilsin diye adamları Dük Nikslaus’u bizden uzak tutmaya çalışıyorlardı. Ryze diri diri yandı.”

“Emin misin?”

“Çukura kadar yolun var,” diye homurdandı Tamas. “Bana patronluk taslama. Henüz aklımı kaçırmadım.”

“Madem Ryze seni uyarmak istedi, neden onca zahmete katlandı?” diye sordu Olem. “Sana bir not gönderebilir veya seni görmeye bizzat gelebilirdi.”

Tamas şakaklarını ovuşturdu. “Aklıma gelmiyor. Ryze’ın korktuğunu hatırlıyorum. Sinirli olduğunu. Barat’ın elinde onu susturmakta kullandığı bir koz vardı.”

“Tuğbay Barat mı? O şişliğe bakılırsa başını fena çarpmışsın, komutanım.” Olem çekingen bir tebessüm etti.

“Aptal olma.” Tamas tekrar ayağa kalkmayı denedi. Bacağına bir ağrı saplanınca kan ter içinde kaldı. Sonunda vazgeçti. “Leydi Winceslav’a bir mektup yaz. Ona Ryze’ın tüm suçlamalardan aklandığını söyle.” Duraksadı. “Bir de tuğbaylar Barat ile Sabastenien’i bana getir.”

“Hemen peşlerinden adam salarım,” diyen Olem kapıya yöneldi.

“Hayır,” diye homurdandı Tamas. “Kendin getir. İkisinin de sıvışmasını istemiyorum. Yanına bir manga al. Düşündüm de, iyisi mi şimdilik kimseye Ryze’dan bahsetme.”

“Ama masumsa…”

Tamas gözlerini yumdu. Önündeki zorlu süreç için ona güç lazımdı. “O konuyla daha sonra ilgileneceğim. Gidebilirsin.”

“Hayhay, komutanım.”

Olem kapıdan çıkar çıkmaz Tamas bir acı nidası koyverdi. Bacağı sadece birkaç dakika içinde

kasılıp kalmıştı. Ağrımadığında zonkluyordu ve onu her oynattığında adeta bıçaklar saplanıyor, öyle anlarda da zonklamaya bırakmış olmayı diliyordu.

Tamas bir elini dağınık saçlarında gezdirerek kendini düşünmeye zorladı. Ryze niye sırf Barat'tan bahsetmek için düzmece bir kaçırma tertiplemişti? Keşke Adamat'ın yeteneği onda da olsaydı.

Oğlu!

"Olem!" diye seslendi feldmareşal. Birkaç saniye bekledi. Olem geri gelmeyince tekrar bağırdı. Bir muhafiz başını kapıdan içeri uzattı. "Ne var, komutanım?"

"Kema, Olem gitti mi?"

Asker kafa salladı. "Bir dakika önce buradan ayrıldı. Birilerinin anasını ağlatacakmış gibi bir hali vardı."

"Bana bir kâğıt kalem ver."

Kema çalışma masasından bir dolmakalem ile birkaç kağıt getirdi. Tamas çabucak bir not karaladı. "Git Olem'e yetiş. Diğer görevden önce bunu yerine getirsin."

"Emredersin, komutanım."

Kema hemen giderek komutanını yalnız bıraktı. Tamas'ın bacağı tekrar zonklamaya başladı. Bir fırt barut tüm ağrısını geçirirdi… tabii onu kullanabilseydi. Bacağındaki bir altın yıldız oldukça barut transına bile giremezdi.

"Canı çıkasıca Petrik nerede?"

"Buradayım." Doktor kapıyı yavaşça arkasından kapattı. Bir elinde hekim çantasını, diğerindeyse paltosunu taşıyordu. Tamas'ı gözlüğünün gerisinden inceledi.

"Beni oldukça güzel bir briç oyunundan kaldırdın," dedi adam. Huysuz gözüküyordu ama genellikle öyle gözükürdü. Hastalarına karşı tam bir şefkat eksikliği sebebiyle hem kamu hem de özel görevlerinin çoğundan sepetlenmişti. Lakin pratikliği ve hüneri o eksikliğini kapatmak için yeterliydi.

"Kusura bakma," dedi Tamas. "Gidip oyununa devam etmek istersen biraz daha acı çekebilirim."

Doktor Petrik duraksadı. Sonra omuz silkip tekrar kapıya doğru döndü.

"Alaycılık kavramından hiç mi anlamazsın be adam?"

Petrik ona uzun, asabi bir bakış atıp yanına geldi. Çıta gibi ince olmasına rağmen yüz elli kiloluk biri gibi paytak paytak yürüyordu. Tamas'ın yanına oturup gözlüğünü çıkardı. Feldmareşalin yüzünü ve başını bir mercekle inceledi.

"Bazı hafif çizikler," dedi kısa bir süre sonra. "Endişe edecek bir şey değil. Görünüşe bakılırsa bir beyin sarsıntısı geçirmişsin." Parmaklarını Tamas'ın yüzünün önünde şıklatarak gözlerine baktı. "Bir şeyin yok." Tamas'ın bacağını tuttu -pek nazik denemeyecek bir şekilde- ve kucağına koydu. Keten sargıları çıkarıp uzvu bir hekim gözüyle inceledi.

"Zaten bir doktor tarafından tedavi edilmişsin," dedi. Sesinde alıngan bir tını mevcuttu.

"Evet," dedi Tamas. "Zaptçılarıma hizmet ediyordu. Bacağımı tekrar bir araya getiren oydu."

"Bacağın daha önce nasıldı?"

"Bilmiyorum. Tedavi boyunca baygındım."

"Şanslıymışsın. Görünüşe bakılırsa bacağındaki tüm kemikler kırılmış. Yine de her kim olursa olsun iyi iş çıkarmış," dedi gönülsüzce.

“Bacağımı açmanı istiyorum.”

Petrik ona gözlerini kırpıştırarak baktı. “Ne dedin?”

“Bacağım. Onu açman gerekiyor.”

Petrik uzvu yavaşça yere bıraktı. “Başını zannettiğimden daha sert çarpmışsın.”

Doktorun sesinde endişe mi gizliydi? Hayır, Tamas hayal kuruyor olmalıydı. “Cerrah yarayı kapatmadan önce bir parça altın yerleştirmiş.” Tamas duraksayıp yutkundu. Bunu söylemek bile içini kaldırıyordu. “Sihrimi kullanamıyorum.”

Doktor Petrik gözlüğünü yüzüne geri koydu. Tekrar çıkardı, sonra bir kez daha taktı. Elini yumruk yapıp çenesinin altına dayadı ve feldmareşalin bacağına uzun uzun baktı. “Sen kafayı yemişsin,” dedi. “Öyle bir şey yapacak değilim. Rahat bırakırsan altının etrafında bir kist oluşur. Bu da onu kan dolaşımından ayrı tutar ve güçlerini tekrar kullanmanı sağlar.”

“Dediğimi yap,” diye konuştu Tamas. “Bu bir emirdir.”

“İkinci bir müdahalenin yardımı dokunur mu sanıyorsun? Şok seni öldürmese bile bacağını kaybedersin ve yine ölüm riski doğar. Sağlıklı düşünmüyorsun.”

“Nikslaus parçanın yıldız biçiminde olduğunu söyledi. Her hareket edişimde dokuyu yırtarak altının tekrar kanıma değmesine yol açacak. Orada kıpır kıpır oynadığını hissedebiliyorum.”

Petrik tereddüt etti.

“Endişene minnettarım,” dedi Tamas.

“Endişe ha?” dedi Petrik. “Evet ama kendim için. Prosedür sırasında ölürsen dalkavukların bana ne yaparlar biliyor musun? Olem’i çıkıp giderken gördüm. Gerizekâlı değilim. Onu itiraz edemesin diye gönderdin. Sabon da henüz geri gelmedi. Beni lime lime doğrarlar.”

“Kim seni lime lime doğruyormuş?”

Kapı aralığında duran Sabon ceketinin düğmelerini açmaya ara vermişti. Bahsi geçen ceket barut lekeleriyle, toz toprakla ve yanıklarla kaplıydı. Sanki bir kömür madenine girip çıkmıştı. Ceketi köşedeki bir kancaya astı. Yanağında kanın çoktan pıhtılaştığı tek bir kesik vardı. Elleri kirli ve kapkaraydı.

“Onu yakaladınız mı?” diye sordu Tamas.

Sabon başını iki yana salladı. “Üzgünüm”

Kahretsin. “Nasıl kaçabildi.”

Tamas dilinin ucuna kadar gelen azarı içine attı.

“İyi prova edilmiş bir güzergah, kullanarak,” dedi Sabon. “Sahte zeminli bir ambara girdi ve oradan kanalizasyona indi. Adamlarımız kanalizasyon çıkışlarında dört dönüyorlar ama onu bulurlarsa şaşarım. ora da halâ izini sürüyor fakat Adopest’in herhangi bir noktasından dışarı çıkabilir. Sanki kendisine yetişeceğimizi tahmin etmiş. Genzinden tiksinti dolu bir ses çıkardı, sonra da yaklaşıp Tamas’ın bacağına göz gezdirdi. “Bakıyorum da pek iyi bir gün geçirmiyorsun,” dedi.

“Doğru. Geçirmiyorum.”

“Bacağını kaybedecek mi?” diye doktora sordu Sabon.

Petrik feldmareşalin ikaz bakışına aldırış etmedi. “Kaybedebilir,” dedi. “Eğer istediği gibi bacağını açarsam.”

“Neden?” Sabon üstüne bakarak bir açıklama bekledi.

Tamas derin bir nefes aldı. “Nikslaus’un hekimi bacağımı tedavi etti. Ama etmeden önce kemiğe bir altın parçası dayadı. Parça bir kist oluşmasını engellemek için yıldız biçiminde.”

Sabon’un gözleri kocaman açıldı. “Vay hayvan vay,” diye hırıldadı. “Onu yakaladığımda ellerini keseceğim.”

Tamas dostunun duygularına karşı çıkamadı. “Onu *yakalayabilirsek*,” diye düzeltti. “Petrik, ameliyatı istiyorum.”

Doktor dönüp Sabon’a uzun bir bakış attı.

“Hayır,” dedi Sabon. “Ölürsen tüm harekât riske girer.”

Harekât, demişti Sabon. Tamas gülümseyecek gibi oldu. Dostu kaygı duyduğunu asla itiraf etmezdi.

“Seni daha yeni geri aldık, dedi Sabon.

“Sihirsiz yaşamaya göz yummayacağım,” dedi Tamas. Petrik, altını çıkarmamanın riskleri nedir?

Yaşlı doktor kaşlarını çattı. “Söylediğin doğruysa devamlı acı çekersin. Uyuyamazsın ve yorgunluk vücudunun doğal yollardan iyileşmesini önler. Mutlu gözükmüyordu. “Onu çıkarmalıyız.”

Bakışları Tamas ile doktorun arasında gidip gelen Sabon burnunu çekti. “İyi şanslar,” deyip odayı terk etti.

* * *

“Beni mi görmek istediniz?” Adamat ağırlığını bir ayağından ötekine aktararak Tamas’ın yanına dizilmiş ameliyat aletlerini inceledi Ameliyatlar onu hep tedirgin ederdi. Bir operasyon sırasında pek çok terslik çıkabilirdi ve doktorlar her yıl tedavi bahanesiyle hastalarını öldürmenin yeni ve acı verici yollarını keşfeder gibiydiler. Adamat mantıksız düşündüğünün farkındaydı. İstatistikler aksini gösteriyordu. Kadim kan aldırma uygulamaları giderek gözden düşerken sterilizasyon hakkındaki yeni fikirler tıp alanında hızla yayılıyordu. Hayatta kalma oranları Kresimir Zamanı’ndan beri hiç bu kadar yüksek olmamıştı.

Soylular Evi’nin bir yan odasında doğaçlama bir cerrahi müdahaleye hazırlanan feldmareşal bir ameliyat masasının kenarında oturuyordu. Üstünde beline bağlı bir havludan başka bir şey yoktu ve göğsünde birbiriyle kesişen eski yara izlerinin sayısı Adamat’ı hayrete düşürüyordu. Bu izlerden bazıları kılıçlardandı, biri bir bıçak yarasına benziyor, pembe ve silik birer büzgü şeklinde olan üçününse mermiler tarafından açıldığı anlaşılıyordu. Tamas’ın başında, kırlaşan saçlarının altından bile görülebilen bir yumru vardı ve sağ bacağı kızarıp şişmişti. Bir yanında beyaz önlüklü bir doktor özenle aletlerini inceliyordu.

Demek Tamas hayattaydı ama durumu pek iyi sayılmazdı. Gazetelerin dedikodu sütunları dün Palo Sokağı’nda neler yaşandığını ve Tamas’ın ondan önceki iki gün nerede olduğunu öğrenmek için cinayet bile işlerdi.

Tamas müfettişi başıyla selamladı. “Hainimi buldun mu?”

“Hayır, bayım.”

“Neden?”

“Bahane bulmak gibi olmasın ama yirmi kişinin işini tek başıma yapıyorum.”

“Ücretini de ona göre almıyor musun?”

“Pek sayılmaz ve ücret işleri hızlandırmaz. Yapmam gereken görüşmeler, araştırmalar ve yolculuklar var.”

“‘Pek sayılmaz’ ne demek?”

“Şu aralar vekilharcı soruşturuyorum, bayım. Onu sorguladıktan sonra bana bir çek yazmasını isteyemem ya.”

Tamas alaycı bir homurtu çıkardı. “Olem, sevgili müfettişin ücretinin ödendiğinden emin ol.”

Köşedeki koruma, volta atmaya kısaca kafa sallayacak kadar ara verdi.

“Kuşkuların muhakkak vardır?”

“Daima,” dedi Adamat. “Ama sağlam bir kanıtım yok.”

“Elime bir mektup geçti,” dedi Tamas, çalışma masasını işaret ederek. “Oğlum Taniel’den. Omuztaç’ta Dağ Bekçilerimle beraber Kez saldırısını savuşturuyor. Görünüşe bakılırsa o ve İmtiyazlı Borbador güçlü bir kadın sihirbazın Kez tarafına katıldığında hemfikirler. Bahsi geçen sihirbaz Kez Fırkası’ın kaleden geçirip Kresim Kurgaya çıkaracakmış ve orada hep beraber Kresimir’i çağırmayı deneyeceklermiş.”

Adamat’ın ağzı bir karış açık kaldı. “Saçmalık bu.”

Öyle, dedi Tamas. “Kuşatma altındaki insanlar çoğu defa yanlış fikirlere kapılabilirler. Dahası oğlumun aklı başında değil.” Bu konuya açıklık getirmedi. “Lâkin tüm ihtimalleri değerlendirmeye mecburum. Belki Kez yeni bir silah geliştirmiştir. Veyahut…” Pencereden dışarı bakarak yüzünü buruşturdu. “Şu Kresimir’in Yemini meselesi… Araştırmalarında onunla ilgili başka bir şeye rastladın mı? Kresimir’in bizzat çağrılmasının gerektiğini veya ölü kralı için ne şekilde intikam almaya çalışacağını belirten herhangi bir şeye?”

“Hayır,” dedi Adamat. “Daha önce de söylediğim gibi araştırmalarım sonuçsuz kaldı. İlgili bölümler bu bilginin öğrenilmesini istemeyen biri tarafından ya sansürlenmiş ya da kitaplardan bütünüyle yırtılmış.” Olayın bu yönü daha en başından beri Adamat’ın içine kurt düşürüyordu. Fakat spekülasyon yapmaktan hiç hoşlanmazdı. “Kresimir’in Yemini hakkındaki bilgilerim yalnızca İmtiyazlı Borbador’dan geliyor.”

“İşte bu talihsizce.” Tamas bir elini alnına götürdü ve hafifçe yalpaladı. Kendini iyi hissetmiyordu. “Histeriye kapılmaktan çekiniyorum ama söylentilerin arkasında bazı gerçeklerin yatabileceği ihtimaline karşı tedbir almalıyım. Pöh! Tanrıları çağırmak. Böyle şeyler kimin aklına gelir ki? Dördüncü tugayı Omuztaç’a yolladım. Bu kadarı dağ geçidini Kezlilerden korumaya yetip de artmalı bile.” Boş ver dercesine elini salladı. “Soruşturmanı böldüğüm için özür dilerim, Müfettiş. Seni yolcu etmeden önce söyleyeceğim bir şey daha var.”

“Bayım?”

“Bu ameliyattan sağ çıkmazsam veya iyileşme süreci gerektiği gibi gitmezse soruşturmana devam etmeni istiyorum.”

Adamat korkuya kapıldı. “Kusura bakmayın, bayım ama saatler içinde öldürülüp bir hendeğe atılırım. Şimdiye kadar suikastçıların eline düşmememin tek sebebinin korku olduğundan kuşkulanıyorum. Daha doğrusu size duyulan korku olduğundan.”

“Yanına bir muhafız verilecek,” dedi Tamas. “Ölürsem adalet bir davayla değil, soğuk çelikle yerini bulacak. Yedinci tugayın sana canıgönülden yardım edeceği kanaatindeyim.”

Tamas cidden öleceğini düşünüyordu. Adamat’ın korkusu derinleşti. Tamas ölürse her şey rayından çıkardı. Özellikle de böyle bir tedbir alınmışken. Ordu geri kalan konsey üyelerinin peşine düşer, herkes kendi başının çaresine bakmak zorunda kalırdı. Ülke kargaşaya sürüklenirdi. Öyle bir senaryoda kimse galip gelmezdi. Öte yandan Tamas hayatta kalırsa Adamat’ın ona ihanet etmeyi, her şeyi Lord Vetas’a anlatmayı sürdürmesi gerekirdi. Haysiyeti nereye kaybolmuştu? Adamat belki yüzüncü defa feldmareşale her şeyi anlatmanın ve ondan yardım istemenin risklerini değerlendirdi. Tekrar olumsuz yönde karar verdi. Ailesinin emniyeti haysiyetten veya şereften daha mühimdi.

Adamat’ın düşünceleri siyah saçlarını atkuyruğu yapmış uzun boylu, şişman bir adamın gelişiyle bölündü. Adam bir kral gibi davranmasına rağmen bir aşçıbaşının önlüğünü ve silindir şapkasını takıyordu. Elinde bir tepsi taşıyor, önlüğünde birinin kafasını kırmaya yetecek kadar büyük bir kepçe asılı duruyordu.

Tamas adamı ihtiyatlı gözlerle süzdü. “Mihali?”

“Feldmareşal,” dedi Mihali. “Sana ameliyatından önce içmen için bir çorba getirdim. Sanırım iyileşmene yardımı olacak.”

Doktor ona çatık kaşlarla baktı. “Yemek içmek yasak,” dedi. “Israr ediyorum!” Mihali tepsiyi Tamas’a uzattı.

“Kesinlikle olmaz. Yiyecekler veya içecekler ameliyat sırasında komplikasyonlara yol açabilir. Ben…”

Tamas elini sallayarak doktoru susturdu. “Bir şey olmaz,” dedi. “Hem sen bana eter bile vermiyorsun.”

Adamat tam oradan sıvışıp Tamas’ı çorbasıyla ve ameliyatıyla baş başa bırakacaktı ki kapı aniden açıldı. Adamat başpiskosu simasından değilse bile cübbesinden tanıdı. Charlemund korkutucu bir şöhrete sahipti ve halka pek vaaz vermezdi. Bir başpiskos olarak alt sınıflar arasında sevildiği söylenemezdi.

“Tamas,” dedi Charlemund. “Seni sağ salim gördüğüme sevindim ama iş için buradayım. Adamlarım askerlerinin bu dinsiz aşçıyı teslim etmediklerini söylüyorlar. Dün muhafızlarım onu almaya gediklerinde bir tür itiş kakış çıkmış…”

Mihali’yi, Adamat’ı ve diğerlerini görünce duraksayıp kaşlarını çattı.

“Mihali böyle bir zamanda ne kadar önemli olabilir ki?” dedi Tamas.

“Karar bana kalsa onu senin mesuliyetinde bırakırdım. Deli bir aşçıdan bana ne? Lâkin dinimize benden daha bağlı başpiskoslar onun tutuklanmasını talep ediyorlar. Üstümde baskı kuruyorlar, Tamas. Kilise’nin tarafsızlığını tehdit aracı olarak kullanıyorlar.”

“Kararımı daha sonra vereceğim,” dedi Tamas.

“Hemen vermende ısrar etmek zorundayım.” Charlemund omuzlarını kastı. Bakışları Mihali’ye çevrildi. “Sen osun, değil mi? Hani şu kâfir aşçı?”

Mihali tepsiyi nazikçe Tamas’ın yanına bıraktı ve din adamına doğru döndü. Derin bir nefes alarak koca göbeğini içine çekti. “Ben bir aşçıbaşıyım, bayım ve bana o şekilde hitap edeceksiniz.”

“Bir aşçıbaşıymış! Hah!” Charlemund başını geriye atıp güldü. Eli flöresinin kabzasına gitti.

“Tamas, bu adamı Kilise adına tutukluyorum.”

“Dışarı çık.”

Sözler alçak sesle telaffuz edilmişti, yine de Adamat’a odanın tüm ısısı uçup gitmiş gibi geldi. Tamas’a doğru döndü ama konuşan Tamas değildi. Aşçıbaşıydı.

“Bu ne cüret?” Charlemund kılıcını bir karış çekti.

“Dışarı çık!” diye kükredi Mihali. Kepçesi elinde belirdi. Sanki bir kılıç tutuyordu. Kepçenin büyük ucunu Charlemund’un burnuna doğrulttu. “Seni burada istemiyorum. Seni gidi sahte rahip. Seni gidi kepaze ahmak! Bana bir sebep çıkar da canına okuyayım!”

Charlemund’un yüzü hiddetle çarpıldı. “Bu ne biçim bir delilik böyle? Seni Kilise adına tutukluyorum! Kepçenden korkacağımı mı sanıyorsun, tanrıtanımaz obur herif!”

Mihali ansızın Charlemund’un üstüne yürüdü. Başpıskos birkaç adım geri çekildi ve kılıcını çekip hamle yaptı. Mihali yalımı kepçecik karşıladı ustaca yana itti ve elinin tersiyle Charlemund’a onu kanepeye firlatacak kadar sert bir tokat attı.

Oda sessizliğe gömüldü. Olem din adamının yanına koştu.

“Yanlış mı görüyorum, yoksa az önce başpiskosu mu öldürdün?“diye sordu Adamat.

Mihali burnunu çekti. “Öldürmem gerekirdi,” dedi. “Çorbanı iç, Feldmareşal.” Tek kelime daha etmeden çıkıp gitti.

“Yaşıyor, komutanım,” dedi Olem. “Bayılmış.”

Adamat feldmareşalle bakıştı. Kendi hayretinin Tamas’ın gözlerinde yankı bulduğunu görebiliyordu. Feldmareşal bacağını acıyla tuttu. “Olem, başpiskosu alt kattaki odalardan birine götür. Merdivenlerden düştüğü haberini yay. Görgü tanığı bul. Müfettiş, eminim sen de görmüşsündür.”

Adamat ceketinin önünü düzeltti. “Çok kötü düştü. Biz ona yetişmeden önce iki ayrı merdivenden yuvarlandı.”

“Aynen öyle oldu,” dedi Tamas. “Doktor, Charlemund’a ne içirebilirsin?”

Petrik başpiskosun şuursuz suretine küçümser gözlerle baktı. “Arsenik?”

“Ben ciddiyim. Güzel bir baş ağrısı verecek ve epeyce hafıza kaybettirecek bir şey olsun.”

“Siyanür.”

“Doktor!”

“Bir şeyler bulurum,” diye mırıldandı Petrik.

“Olem.”

Charlemund’u koltuk altlarından tutarak odadan dışarı sürüklemekte olan Olem durakladı. “Komutanım?”

“Bizimkilerin Charlemund’un muhafızlarıyla itişip kakışmaları mevzuu neydi?”

“Ameliyattan sonra söyleyecektim, komutanım.”

“Ona ne şüphe. Neler oldu?”

Olem ellerini başpiskosun koltuk altlarından ayırmadı. “Hepsi o kadar, komutanım. Çocuklar Mihali’yi kaybetmek istemiyorlar. Yemek pişirsin veya pişirmesin, iyi şans getirdiğine inanıyorlar. Benim konuyla hiçbir ilgim yok. En azından fazla yok.”

“Mihali’nin iyi şans getirdiği de nereden çıktı? Bunu destekleyecek ne yaptı ki?”

“Askerlerin karınlarını doyurdu,” cevabını verdi Olem. “Kavgadan zayiat çıktı mı?”

“Bir dahaki sefere çıkabilir.” Olem’in yüzü gölgelendi.

“Peki ya kesin bir emir verirsem?”

Olem boynunu büktü. “Adamların itaat edeceklerinden eminim, komutanım.”

Tamas gözlerini yumup ovuşturdu. “Ne önerirsin, Müfettiş?”

Adamat şaşırdı. “Ayrıntıları yeterince bildiğimden emin değilim bayım.” Kendini duvardaki bir sinek gibi hissediyordu. Bu onun tanık olmaması gereken bir olaydı. Mihali denen şu tip; Adamat’ın onun hakkında daha fazla bilgi edinmesi gerekecekti.

“Bildiğini farz et,” diye üsteledi Tamas.

“Ancak kötü bir komutan askerlerinin kaprislerine boyun eğer,” dedi Adamat. “Ve daha da kötü bir tanesinin onların isteklerini ve ihtiyaçlarını görmezden gelir. Hele ki ortada hafifletici sebepler varken.” Basıyla Olem’in dışarı sürekleme işine kaldığı yerden devam ettiği başpiskosu işaret etti.

“Olem.”

Koruma bir kere daha durakladı. “Kendine geliyor, komutanım.”

“Henüz gelmemesini yeğlerim.”

Bir çekicin ete vurması gibi bir ses çıktı. “Gelmeyecek.”

Tamas ellerini başının arkasında kavuşturdu. “Mihali’nin Adro ordusuna alındığı ve yedinci tugaya atandığı herkese duyurulsun. Hassenbur’a bir not iletip onu gözlemlemesi için bir doktor yollayabileceklerini söyleyin. Tüm masraflarını biz karşılarız. Böylece Claremonte küçük düşmemiş olur.”

“Peki ya Kilise?”

Tamas iç geçirdi. “İsterlerse onunla konuşması için bir rahip gönderebilirler. Onu dine döndürmek için falan filan.”

“Yani Mihali artık lejyonun resmi aşçısı, öyle mi?”

“Aşçıbaşısı.”

“Doğru, komutanım. Sağ ol, komutanım.”

Tamas çorbasını içmeye başlamadan önce korumasının gitmesini bekledi. Sonraki birkaç saniye boyunca çıkan tek ses hoşnut şapırtılarıydı. Bir ara başını kaldırdı. “Müfettiş?”

“Evet?” Adamat yine dalıp gitmişti.

“Gidebilirsin.”

Adamat odayı terk ederken Tamas’ın konuştuğunu duydu. “Artık şu işi halledelim, Petrik.”

Koridorda durakladı. Tamas az önceki durumla iyi başa çıkmıştı. Feldmareşal emirlerini sorgulayan budalalara müsamaha gösterecek biri değildi. Tıpkı karşı gelinecek biri olmadığı gibi. Adamat bir kere daha ona Lord Vetas’tan bahsetmesi gerekip gerekmediğini düşündü. Tamas onun ihanetini kendi başına öğrenirse Adamat’ın ailesini kurtarmaya yönelik tüm umutları sönerdi. Fakat Adamat, feldmareşalin askerlerinin yardımıyla bile olsa, bir kurtarma girişiminde bulunursa ailesi can verebilirdi. Risk çok büyüktü.

BÖLÜM 28

"İçeri gir, aptal herif," dedi Tamas. "Gel de belimi doğrult. Şuraya bir minder koy." Etrafındaki oda fırıl fırıl dönünce duraklayıp çalışma masasının kenarına tutundu.

"Komutanım?" dedi Olem, sigarasının ucunu çiğneyerek.

"İyiyim. Sen dediğimi yap."

Olem onunla sandalye arasına bir minder soktu.

"Daha aşağıya," dedi Tamas. "Harika. Sandalyeyi biraz çevir. Lakayıt gözükmek istiyorum."

Tamas memnun kalana dek birkaç emir daha verdi. Sonra yüzü ofis kapısına dönük, daha uzun gözükmesi için sırtı desteklenmiş olarak çalışma masasının arkasında oturup bekledi. Olem geri çekildi.

"Sakata benzer bir halim var mı?" diye sordu feldmareşal.

"Hayır."

"Tereddüt ettin."

"Biraz hırpalanmış gibisin, komutanım," dedi Olem. "Yine de idare eder."

"Güzel." Tamas aşağıya bakmak için bile olsa öne eğilmeye cesaret edemiyordu; o yüzden masanın çekmecelerinden birini körü körüne yokladı ve bir barut kartuşu çıkardı. Kartuşun ucunu tırnağıyla kırıp barutu dilinin üstüne döktü. Önce bir baş dönmesi nöbetine, ardından da şuuru tüm duyularına akın eden bir farkındalık dalgası karşısında geri çekilmeye çalışırken karanlığa karşı koydu. Barutun tadı kükürtsü ve acıydı. Tamas içinse bir şölenden farksızdı.

Yorgunluğu geçti. Bacağındaki acı uzaklaşarak zihninin arkalarındaki sabit bir uğultu halini aldı. Bu uğultu Tamas'a bacağının yarıldığını, etlerin yırtılıp kemiğin yerine oturtulduğunu hatırlatsa da ona eşlik etmesi gereken ızdıraptan yoksundu.

"Bir saatte üç kapsül mü, komutanım?" Olem'in sesine kaygı karışıyordu.

"Öğütlerini başkasına sakla," diye homurdandı Tamas. "Barut körü olmaktan endişelenecek zamanım yok." Yine de barut transıyla gelen coşkuyu üstünden atamadığını kendi kendine itiraf etmeliydi. Uzun zaman ayrı kaldığı sevgiliymişcesine ona ihtiyaç duyuyor, onun bağrına hasret yaşıyordu. Tiryakiliğin belirtileriyle daha sonra ilgilenirdi. Şimdilik daha önemli mevzularla karşı karşıyaydı. Barut transına -hem de şimdiye kadar girdiklerinin en derinlerinden birine- rağmen neredeyse hiç kıpırdamıyordu. Vücudu hala acı çekiyor, hala bağıra bağıra istirahatsizliğini dile getiriyordu; beyni onu bir türlü algılamıyordu.

"Bana Tuğbay Sabastenien'den bahset," dedi Tamas.

"Bir yetimmiş," dedi Olem. "Adom'un Kanatları'na bir mermici olarak evlat alınmış. Kanatlar onun ailesi; Adro anası, orduysa babası."

"Ben de öyle duymuştum."

"Senin izini bulmama yardım etti," dedi Olem. "Ryze'ın ihaneti onu derinden yaraladı."

"Ryze'ın öldüğünden haberdar mı?" diye sordu feldmareşal.

Olem başını iki yana salladı.

“Ve ona Ryze’ın masumiyetinden hiç bahsetmedin, değil mi?”

“Hiç, komutanım,” dedi Olem.

“Güzel. Onu içeri gönder.”

Tuğbay Sabastenien henüz yirmi beşinde olup Adom’un Kanatlarındaki en genç kumandanlardan biriydi. Tamas tuğbayların keyfe keder seçilmediklerinin farkındaydı. Hepsi de atik, zeki, cesur ve hem Winceslav ailesine hem de Adro’ya bağnazlık derecesinde sadık insanlardı. Daha doğrusu Tuğbay Barat’a kadar öyle olmuşlardı.

Tuğbay Sabastenien gözlerinin hemen üstünden kesilmiş koyu renkli, kıvırcık saçlara sahip kısa boylu bir adamdı. Daha olgun görünmek için uzattığı favorileri ona çoğu yaşıtından daha fazla yakışmaktaydı.

“Sizi böyle sağlıklı gördüğüme sevindim, komutanım,” dedi Sabastenien.

“Teşekkürler,” karşılığını verdi Tamas. “Anladığım kadarıyla izimi sürmesinde Olem’e yardım etmişsin.” Tamas başıyla korumasını işaret etti, sonra yine bir baş hareketiyle onu gönderdi. Olem balkona çıkarken Tamas ani hareketleri dolayısıyla kısa bir süreliğine sersemledi. *Aman dikkat*, diye kendi kendine hatırlatmada bulundu.

“Elimden gelen hizmeti verdim,’’ dedi tuğbay. “Yapabileceğim başka bir şey varsa lütfen söyleyin. Leydi Winceslav’ın da izniyle Tuğbay Ryze’ı yakalamak için şimdiden adam toplamaya başladım. Elimizden kaçamayacak.”

“Yapabileceğin bir şey var,” dedi Tamas.

“Ne isterseniz, komutanım.”

“Öyle büyük bir şey değil. Şuradaki paravanı görüyor musun?” Tamas odanın köşesinde duran, bir adam veya kadının üstünü değiştirmekte kullanabileceği çerçeveli bir perdeyi gösterdi. “Onun arkasında durup dinlemeni istiyorum.”

“Komutanım?” dedi Sabastenien.

“Yakında anlarsın,” dedi Tamas. “Lütfen. Hırpalanmış yaşlı bir adamın hatırı için.”

Tuğbay Sabastenien çekinerek kafa salladı. “Şimdi mi?”

Tamas saate baktı. “Evet, zamanı geldi.”

Sabastenien perdenin arkasına geçti. Sonraki dakikalarda Tamas gözlerini yumdu. Zihni sıradan birini bayıltacak acıdan ve bitkinlikten yalıtılmışsa da halen barut transının yükünü taşıyordu. Gözlerini açtığında Olem’in balkonda Seçimler Meydanı’nın üstünden uçan kuşları seyrettiğini gördü. Korumasının ceketindeki iplik liflerini seçebiliyor, dikkatini topladığında perdenin arkasındaki Sabastenien’in kalp atışlarını duyar gibi oluyordu. Genç tuğbay sükûnetini koruyordu.

Kapı çalındı.

“Gel,” dedi Tamas. Biraz daha dik oturdu. Şimdi güçsüz görünme zamanı değildi.

Kapı açıldığında Tamas ellerini tabanca kabzalarından ayırmaksızın koridorda bekleyen Vlora’yı gördü. Bir çift asker Tuğbay Barat’ı odaya soktu. Sabastenien’in aksine Barat çoğu kişiden daha uzun boyluydu. Yüz hatlarının keskinliğine ve alnının çıkıklığına rağmen yanakları ve gözleri epey yakışıklı kalmasını sağlayacak kadar yumuşaktı. Yanakları sinekkaydı tıraşlıydı ve Tamas askerlerinden onun istese bile sakal uzatamadığını duymuştu. Barat yirmi altı yaşındaydı ve yıllar evvel ölen babası hayattayken varlıklı bir vikonttu.

Ne Barat'ın yüzündeki kendinden emin ifade ne de halen kemerine takılı olan kılıç Tamas'ın dikkatinden kaçtı.

"Otur şöyle," dedi feldmareşal, masasının diğer tarafındaki sandalyelerinden birini işaret ederek.

"Sağ olun ama ayakta kalmayı yeğlerim," dedi Tuğbay Barat "Umarım buraya askerlerinizin refakatinde getirilmemin geçerli bir sebebi vardır. Belki bir yanlış anlaşılma olmuştur."

"Öyle olduğundan eminim," dedi Tamas. "Bana biraz zaman ayır yeter." Susup Barat'ı seyretmeye, onun huzursuzca kıpırdanmasını beklemeye başladı. Aradan bir iki dakika geçti.

"Bu çok usulsüzce bir durum, komutanım," dedi Tuğbay Barat.

"Beni affet," dedi Tamas. "Son birkaç günkü maceralarım beni epey etkiledi. Düşünüyordum da…"

"Neyi, komutanım?"

"Ryze'ın ihanetini duydun mu?" diye sordu Tamas.

Barat bir anda ciddileşti. "Adom'un Kanatları'na leke sürdü," dedi. "İyi olmanıza çok sevindim, komutanım," diye de sonradan aklına gelmişcesine ekledi.

"Teşekkürler." Tamas yapmacık bir tebessüm etti. "Ryze'ın bize neden ihanet ettiğini biliyor musun?"

"O düşkün bir adamdı, komutanım," dedi Barat. "Yaşlı ve narindi."

Tamas şaşırmış gibi yaptı. "Sahi mi? Onunla dost olduğumuzu iddia edemem ama Ryze benim çağdaşımdı. Üniversitede ve akademide benim bir iki yıl önümdeydi. Hiçbir şeyi Adro'yu sevdiği kadar kadar sevmezdi. Ayrıca iyi bir kumandan ve babaydı. Kral yanlılarına karşı yürüttüğümüz harekâtı fevkalade idare etti."

"Yalnızca onun hakkındaki *izlenimlerimi* aktardım, komutanım," dedi Barat. "Demek istiyorum ki onu aşağı yukarı bir yıldır tanıyordum. Kötü bir niyetim yoktu."

"Niye ona 'narin ve düşkün' dedin?" diye sordu Tamas.

"Bilmem. O…"

"Evet?"

"Şey, gerçekler anlaşılmadan dedikodu çıkarmak istemem, komutanım."

"Onun için artık çok geç," dedi Tamas. "Ryze beni bir Kez İmtiyazlısı'na teslim etti. O bir hain ve bir suçlu."

Barat duydukları karşısında biraz sarsılmış gibiydi. Dudaklarını yaladı "Şey, sanırım benden hoşlanmazdı. Leydi Winceslav'ın gözüne girmemi kıskanıyordu. Benim kadar genç birinin bu kadar kısa zamanda tuğbaylığa yükselmesini uygun bulmuyordu."

"Sahi mi?" Tamas yine şaşırmış gibi davrandı. "Ben… eh, bak bunu akla hayale sığdırmakta zorlanıyorum. Tuğbay Sabastenien senden daha çabuk yükseldi. Hem de Leydi Winceslav'la yatmadan."

"Şey, evet ama…" Barat'ın gözleri kocaman açıldı. "Komutanım! Kusura bakmayın ama sözünüzü geri almanızı istemek durumundayım."

"Bunun doğru olduğunu ikimiz de biliyoruz," dedi Tamas. "Hatta hem orduda hem de Adom'un Kanatlarında yaygın bir bilgi." Aslında değildi ama Barat'ın bunu bilmesine gerek yoktu. Tamas, Sabastenien'in perde arkasında kıpırdandığını duydu. Barat bir an için o tarafa göz attı. Tamas

öksürerek dikkatleri tekrar üstüne çekti.

"Gerekirse sizi düelloya bile davet ederim, komutanım," dedi Barat. "Hem kendi onurumu hem de Leydiminkini korumak için."

"Bir barut büyücüsünü düelloya mı davet edeceksin?" dedi Tamas. "Cidden öyle bir şey yapar mısın?"

Barat'ın ağız kenarlarında küçük bir tebessüm belirdi. "Evet," dedi. "Ve öleceğim anlamına gelse bile silah olarak tabanca seçmenizi rica ederim. Onurumu ispatlamak için."

Barat feldmareşalin bacağındaki yıldızdan haberdardı, yoksa bir düelloya bu kadar hevesli yaklaşmazdı. Ayrıca gösteriş yapıyordu. İzlendiğinin bilincindeydi.

"Ryze'ın oğlu nerede?" diye sordu Tamas.

Tuğbay Barat bu soruya hazırlıksız yakalandı. "Ne? Ben nereden bileyim?"

"Kusura bakma," dedi Tamas. "Aklım başımda değil. Cevabı biliyorum. Cesedi bu öğleden sonra kanalda bulundu. Ayak bileklerine ağırlık bağlanmıştı. Telle o kadar zalimce boğulmuştu ki sudan çıkarılırken başı koptu. Böyle ümit vaat eden on sekiz yaşında bir gencin o şekilde can vermesi çok üzücü. Bak, Ryze'la aramdaki bir diğer ortak yön de buydu. İkimiz de geç evlendik ve eşlerimiz vefat etmeden önce ikimize de tek bir oğul bağışlandı." Bunları söylerken aklı Taniel'e gitti ve Güney Turna'daki muharebenin nasıl geçtiğini merak etti. Acaba biri oğlunu rehin alsa ne yapardı? Görüşü buğulanınca bir an için gözlerini kırpıştırdı ve hiddetini içine attı. Bu işi soğukkanlılıkla halletmek en iyisiydi.

"Gerçek bir trajedi," dedi Tuğbay Barat. Sesi gergindi.

"Adopest Üniversitesi'nde bir görgü tanığı senin tarifine uyan birinin dün gece geç vakit yatakhanelere girdiğini görmüş. Oğlanın sınıf arkadaşlarından biri de onun aynı adamla oradan ayrıldığını söylüyor."

"Mümkün değil," diye hırıldadı Barat. "Hiçbir soruşturma bu kadar çabuk yürütülemez…" Tuzağı sezerek durdu. "Umarım katili yakalanıp adalete teslim edilir. Ama bu, babasının işlediği suçu mazur göstermez."

"Adam boğazlamak için genelde piyano teli kullanılır," dedi Tamas. "Fazla tecrübesi olmayanlar kendi parmaklarını kesmeye yatkındırlar. Ellerini görebilir miyim?"

Barat ellerini arkasında kavuşturdu ve Tamas'ın masasından bir adım geri çekildi.

Tamas derin bir nefes aldı ve yüksek, sakin bir sesle konuştu. "Babası, beni tuğbaylar arasında bir hain olduğu yönünde uyardı. Oğlunun rehine olarak kullanıldığını söyleyip onu korumam için yalvardı. Sihirbaz bize yetiştiğinde kendi canını kaybedecek olmasının hiçbir önemi yoktu. Ryze hain değildi, Barat. O bir vatanseverdi. Bir kahramandı. Ve beni sana karşı uyardı."

"Bu nasıl bir saçmalık?" diye tısladı Tuğbay Barat. "Sen aklını kaçırmışsın."

"Bazen öylesi daha basit olurdu diye düşünüyorum," dedi Tamas. "Konseydeki hain kim? Gerçeği itiraf edersen işin kolaylaşır."

"Çukura kadar yolun var," diye aşağıladı Barat. "Elinde hiç kanıt yok, ihtiyar. Seninle böyle bir oyun oynayacak değilim." Gerisingeri dönüp kapıya yollandı. Asıldığında kapı sarsıldı ama açılmadı. "Bu neden kilitli?" Barat tedirgin gözlerle balkondan tarafa baktı. Olem ellerinde bir tüfekle yaşananları seyrediyordu.

Barat bu sefer de Tamas'a doğru döndü. "Sen kim olduğunu sanıyorsun? Leydi Winceslav buna asla göz yummaz! Ne yapabileceğini sanıyorsun ki? Beni adalete teslim edeceğini mi? Mahkemeye çıkaracağını mı? Leydi beni korur. Asla bir hücre yüzü görmeyeceğim ve kendini küçük düşürmekten öteye gidemeyeceksin. Buruk, düşkün bir adamdan gelen boş ithamlar." Tebessümü daha da büyüdü. "Tıpkı Ryze gibisin! Yalanlarla ve hayallerle dolusun. Kendi ülkene ihanet ediyorsun. Artık bir barut büyücüsü bile değilsin."

Tamas burnunu çekti. Elini göğüs cebine sokup bir mermi çıkardı Misketi parmakları arasında tutarak yuvarladı. Öteki elinde bir barut kartuşu vardı. "Değil miyim?" Başını iki yana salladı. "Ne kadar istesem de, maalesef bu benim üstlenmem gereken bir sorumluluk değil." Ellerini indirip yüksek sesle ekledi. "Divan minderinin altında bir tabanca var. Dolu."

"Ne?" diye, bilmek istedi Barat. Kılıcını çekip Tamas'ın üstüne yürüdü.

Tuğbay Sabastenien paravanın arkasından çıktı. Silahı doğrultup horozu kurdu. Eli titremiyordu.

Atış odada yankılanırken Tamas'ın başını döndürdü. Tamas baş dönmesi geçene kadar masasına tutundu, sonra da Olem içeri girerken cesede bakmak için kafasını çevirdi.

Yerde yatan Tuğbay Barat'ın kanıyla beraber beyin parçaları kanepeye ve perdeye saçılmıştı. Bedeni bir defa seğirip hareketsiz kaldı. Tuğbay Sabastenien tabancayı indirdi.

Sabastenien'in yüzü solgundu. Tabancayı yere atarken elleri hafifçe titredi ve yalpalayarak kanepeye kadar gitti. "Ryze'ın bir hain olduğunu sanıyordum," dedi az sonra. Sesi ızdırap dolu, yüzü kederle buruşuktu.

"Ryze iyi bir adamdı," dedi Tamas.

"Oğlu…"

"Öldü," dedi Tamas. "Olem, Ryze'ın kalıntılarının bulunmasını istiyorum. Sihre hedef oldu; o yüzden geriye fazla bir şey kalmamıştır. Gerekirse Kral Ormanı'nın karış karış dolaş. Onun oğluyla beraber devlet töreniyle karısının yanına gömülmesini istiyorum."

"Elbette," dedi Olem usulca.

"Leydi'ye ne diyeceğim?" diye konuştu Sabastenien. Muzdarip haldeydi. Tamas onun ne kadar genç olduğunu o zaman fark etti ve ona acıdı.

"Onu beni savunurken vurdun," dedi Tamas yumuşak bir dille. "Divanıharbe çıkarılmana izin vermeyeceğim."

"Leydi Winceslav'ın sevgilisini, yoldaşım bir tuğbayı öldürdüm," dedi Sabastenien. Sesi titriyordu. "Sebebi ne olursa olsun şerefsiz biri olarak Kanatlar'dan atılacağım." Duraksadı. "Artık gidebilir miyim?"

"Elbette. Ordumda senin için daima bir yer var," dedi feldmareşal. Genç tuğbay çıkıp gittiğinde de Olem'e baktı. "Gözünüzü onun üstünde tutun."

Olem kaşlarını çattı. "Her şeyi kendi kulaklarıyla duydu. Kanatlar'dan kovulmayı niye dert etsin ki? Orduda daha az maaş alacağı kesin ama…"

"Kanatlar sadece fedai değildirler, Olem," diye açıkladı Tamas. Bitkinliği barut transını delmeye, acısı savunmalarını aşmaya başlıyordu. "Kanatlar bir yaşam biçimidir. Bir kardeşliktir. İşleyebilecekleri en ağır suç kendilerinden birini öldürmektir. İhanet suçunu kendi aralarında hallettiklerinde bile cellat korunur, kimliği gizli tutulur ki kardeşleri tarafından dışlanmasın.

Sabastenien'in Kanatlardaki kariyeri sona erdi."

Olem çatık kaşlı ifadesini bu sefer de Tamas'a yöneltti. "Öyleyse neden…?"

Tamas iç geçirdi. Bir diğer barut kartuşu çıkardı. Barutu diline serpmeye can atıyordu fakat gömlek cebine geri koydu. "Bana zalim gözüyle bakacaksın," dedi. "Sabastenien'e saflarda ihtiyacım var. Bu savaştan sağ çıkarsa otuzunda general olacak." Korumasının kınayan bakışlarına aldırmadı. "Kanatlar'dan atılır atılmaz ona iş teklif etmek için hazır bekleyin. Binbaşı rütbesiyle."

Tamas başı dönerek sandalyesinde öne eğildi ve yere kustu. Yeniyle ağzını sildi ve kafasını kaldırdığında Olem'in endişeli bakışıyla karşılaştı. "Sanırım şimdi biraz dinleneceğim."

Olem bir hademe getirmeye gitti. Tamas ağzında safra tadıyla arkasına yaslandı. Kümesteki tilkiyi halletmişti. Şimdi geriye sığır sürüsünün içindeki aslanı bulmak kalıyordu.

* * *

Nila gözlerini kanepedeki kandan alamıyordu.

Kanı Kraliyet Ofisleri'ne saçılmış olan adamı Feldmareşal Tamas'ın bizzat mı vurduğunu, yoksa bunu astlarından birine mi yaptırdığını merak ediyordu. Tamas'ın rahatça adam öldürebildiğini biliyordu. Bystre'ı sokak ortasında gözünü bile kırpmadan vurmasına tanık olmuştu.

"Olem, ben…" Feldmareşal soyunma paravanının arkasından yavaşça çıktığı sırada Nila'yı görüp durdu. "Pardon," dedi. "Pisliği temizlemek için daha şimdiden birini gönderdiklerini fark etmemiştim."

Pislik, demişti ona. Tüm bu beyin parçacıkları, kafatası kırıkları ve kan akşam yemeğinden geriye kalmış yemek artıklarından fazlası değilmiş gibi.

"Özür dilerim, bayım," dedi Nila, reverans yaparak. "Gelip üniformanızı almam istendi de."

"Elbette. Sen o çamaşırcısın. Olem! Şu üniformayı çıkarmama yardım et."

Olem parmakları arasında bir sigara yuvarlayarak ön kapıdan içeri girdi. Paravanın arkasına geçmeden önce Nila'ya gülümsedi.

"Kahrolası kan her yere sıçramış," dedi feldmareşal.

"Genelde öyle olur, komutanım."

"Of. Hay anasını… Biraz dikkat etsene!"

"Çok affedersin, komutanım."

"Canı çıkasıca bacağım!"

"İçeride bir bayan var, komutanım."

Tamas'ın küfürleri kısa bir süreliğine alçalarak bir homurtu halini aldı. Olem fazla geçmeden kolunun altında feldmareşalin üniformasıyla tekrar ortaya çıktı ve kıyafeti Nila'ya verdi. Sakallı çavuş, Eldaminse köşkünün Adro askerlerince basıldığı o geceki halinden daha farklıydı. Sakalına birkaç kır tel karışmış, göz kenarlarındaki endişe çizgileri biraz daha derinleşmişti. Nila onu Soylular Evi'nde daha önce de görmüştü ama adam onu tanıdığına dair bir belirti göstermemişti.

"Perdeleri de yıkayabilir misin?" diye sordu Olem. "Mefruşatı elden geçirmesi için ne zaman birini göndereceklerini kim bilir?"

“Elbette,” dedi Nila.

Feldmareşal Tamas soyunma paravanının arkasından topallayarak çıktı ve çalışma masasına gitti. Beyaz bir gömlek ve mavi asker pantolonu giymişti. Çektiği sıkıntılardan dolayı yüzü bembeyaz ve kansızdı. Nila yaşlı adamı uykusunda boğduğu zaman o suratın neye benzeyeceğini merak etti.

Olem perdeleri kornişlerden çıkardı ve hepsini kollarında topladı. “Komutanım,” dedi, “bunları aşağıya indirip hemen geri geleceğim.”

“Acele etme,” dedi feldmareşal, eliyle onu kışkışlayarak. “Charlemund bana akşam yemeğine kadar okunması gereken saçma sapan bir Kilise fermanı yollamış.”

“Ben tek başıma götürebilirim,” dedi Nila, koridora çıktıklarında.

Olem perdeleri bir kolunun altına sıkıştırdı. “Dert değil. Hem feldmareşal arada bir yalnız kalmaktan hoşlanır.”

“Sen onun koruması değil misin?”

“Daha çok uşağıyım,” dedi Olem. Sesinde burukluk yoktu. “Çatı katındaki muhafızları üç misline çıkardık. Onca askeri aşabilen biri beni de zorlanmadan geçer. Sigara?”

Merdivenlerden inerlerken Nila korumayı göz ucuyla süzdü. “Sağ ol,” deyip teklif edilen sigarayı aldı. Olem derhal yeni bir tane sarmaya koyuldu.

“Utangaç birine benzemiyorsun,” dedi Olem. “Ama çocuklar fazla konuşmadığını söylüyorlar.”

Nila’nın içine buz gibi bir korku düştü. Feldmareşalin koruması neden onu sorup soruşturuyordu ki? “Çoğu zaman kendi hâlimde yaşar giderim,” dedi sakince.

“Ben de öyle duymuştum.” Olem konuşmaya bir müddet ara verdi. “O geceden sonra seni tekrar göreceğimi sanmıyordum.”

Nila’nın yüreği hopladı. Demek onu hatırlıyordu. Nila’nın hatırlanmak gibi bir arzusu yoktu. Tanınmak istemiyordu. Olem onun kim olduğunu biliyorsa belki Jakob’u köşkten kaçıran kişinin de o olduğunu çözmüştü.

“Öyle mi?” dedi sesini tekrar bulabildiğinde.

“Bu iş sana bir lordun giysilerini ovalamaktan daha çok yakışıyor,” dedi Olem. “Elbisen hoşuma gitti. Geçen sefer giydiğinden daha güzel.”

Nila, Dük Eldaminse’in yanında çalışırken giydiği üniformayı hayalinde canlandırmayı denedi. Neye benzediğini bile hatırlamıyordu. Sözü kendinden başka bir konuya çekmesi lazımdı. Olem’in sorular sorması işine gelmezdi.

“O gün sen de farklı giyinmiştin,” dedi.

Olem Mapasındaki yüzbaşı broşuna dokundu. “Feldmareşal korumasının bir yüzbaşıdan aşağı olamayacağını söyledi.” Omuz silkti. “Aslında benden subay falan olmaz. Eskiden beri onlardan pek hazzetmemişimdir. Yine de subay maaşına itirazım yok.”

Olem sigarasını ağzından aldı, diğer eline geçirdi ve tekrar ağzına soktu. Ansızın durarak Nila’yı kendisine dönmek zorunda bıraktı. “Bu akşam tiyatroya gitmek ister misin?” diye sordu.

Nila gözlerini kırpıştırdı. Tiyatro mu? Demek Olem ona Feldmareşal Tamas’ın koruması olarak ilgi duymuyordu. Yüreğine su serpilen genç kız yüzüne yayılan sırıtışı engelleyemedi.

Olem bunu evet olarak kabul etmiş gibiydi. “Feldmareşal bu gece izin yapmamı istedi. En iyisi onu güzel bir kadınla geçirmek.”

“Onur duyarım.” Nila ufak bir reverans yaptı ve takınabildiği en utangaç tebessümü takındı.

Soylular Evi’nin altındaki çamaşırhaneye vardıklarında Olem yanından ayrıldı. Nila malzemelerini gözden geçirerek perdelerdeki ve feldmareşalin üniformasındaki kanı çıkaracak bir şey aradı. Lekeleri çitilerken oraya Tamas’ı öldürmek için geldiğini kendi kendine hatırlattı. Olem’in kendisini durdurmasına veya dikkatini dağıtmasına izin veremezdi. Olem iyi bir adama benzese de kötü kalpli bir efendiye hizmet ediyordu. Tamas üniformasına daha fazla kan bulaştırmadan önce ölmeliydi. O erkeklerin, kadınların, hatta masum çocukların canını almıştı. Durdurulması lazımdı.

Olem feldmareşalin tek muhafızı olmadığından bahsetmişti. Nila onun görevde olmadığı bir zamanda Tamas’ı öldürürse Olem başarısızlıkla suçlanmazdı. Evet, en iyisi buydu. Nila lekeleri daha sert çitiledi.

BÖLÜM 29

Taniel dağ yamacından yukarı düzenli bir tempoyla çıkan toynak seslerini dinliyordu. Tüfeğinin üstünden sarkıp burnuna biraz barut çekti. Arkasındaki dağlarda güneş batmaya başladığından beri gözü yaklaşan binicideydi. Kez ileri üssünden gelen atlının elinde beyaz bayrak vardı.

Bir haberci.

"Git Gavril'i getir," dedi Taniel, Fesnik'e. Genç Bekçi gözlerini kısarak alacakaranlığa baktı ve başıyla onaylayıp kasabaya yollandı. Çekilen kuranın ardından akşam nöbeti Fesnik'e kalmıştı. Taniel'de ona arkadaşlık etme bahanesiyle gelip kaleyi onaran mühendisleri ve duvarcıları seyretmişti.

Son ışık da gökyüzünden kaybolduğunda Fesnik'in nöbeti bitecekti. Taniel ancak o zaman içeri girecekti ve uzun bir gece uykusunu iple çekiyordu. Eğer kader iyi niyetliyse bu haberci yalnızca Kezlilerin geri çekildiklerini söylemeye geliyor olurdu.

Dağlar tenhaydı. Arada bir duyulan gürültülerin kaynağı aşağıdaki dev Kez ordusuydu. Kezliler bir haftadır olduğu gibi bu gece de bir hücuma hazırlanmıyorlardı. Kale için verilen muharebe herkesi güçsüz düşürmüştü. Taraflar son bir haftayı ölülerini toplayarak, mühimmat ve malzeme eksiklerini tamamlayarak ve de biraz istirahat etmeye çalışarak geçirmişti.

Kez kampının sessizliği Taniel'i tedirgin ediyordu.

Taniel arkasındaki taşlardan gelen ayak seslerine doğru döndü. Omzunda filintasıyla Mozes geliyordu.

"Gece nöbeti bende," dedi adam.

Taniel gerindi. "Senin olsun."

Mozes genelde uzun sohbetlere girmeyen suskun bir adamdı ama içki sofrasında iyi bir kafadardı. Son bir hafta boyunca Uluyan Umacı'da beraber epey vakit geçirmişlerdi.

Taniel birkaç dakika daha surlarda kaldı. O süre zarfında haberci kale kapısına yaklaştı, içeri alındı ve onu karşılamak için kasabadan küçük bir grup ayrıldı. Grubun başında iri siluetiyle hemen tanınan Gavril vardı. Konuşma kısa sürdü ve binici hiç vakit kaybetmeden kaleyi terk etti.

Taniel bir baş selamıyla Mozes'a veda edip Gavril'in yanına gitti.

O aralarına katıldığı sırada grup alçak sesle konferans halindeydi. Tüm başlar ona doğru çevrildi.

"Feldmareşal Tine'dan ne haber geldi?" diye sordu Taniel.

"Savaş kaldığı yerden devam edecekmiş," dedi Gavril. "Bir gece saldırısı belirtisi var mı?"

Kahretsin. "Gün boyunca yamaçta bir hareketlilik olmadı."

"Ya kazıcılar?"

"Onlardan da iz yok."

Lağımcılar iki ordu arasındaki bir haftalık ateşkeste bile işlerine ara vermemişlerdi. Taniel aşağıya inip onları saklandıkları yerden çıkarmak istiyordu fakat Gavril ateşkese uymalarında ısrar etmişti.

"Ne demeye kazıyorlar ki?" diye homurdandı Bekçibaşı. "Altımızı oyamayacak kadar uzaklar ve

Bo kazıda sihir kullanmadıklarını söyledi.”

“Bo’yu gördün mü?” diye sordu Taniel. “Hafta boyunca bira maşrapasını elinden düşürmedi ve çukura inip çıkmış gibi bir hali var. Şu aralar sihir ile bir köstebek yuvasını birbirinden ayırt edebileceğini sanmam.”

“E hadi ama,” dedi alçak bir ses. “O kadar da kötü sayılmam.”

Taniel dönüp baktığında Bo’yu grubun biraz uzağında dururken gördü. Yoksa bunca zamandır orada mıydı? Taniel dostuna kaşlarını çattı. Bo elinde bir termos tutuyor ve Katerine’e yaslanıyordu. Kadın Taniel’e buz gibi gözlerle bakıyordu.

“İçmen değil uyuman gerek,” dedi Taniel.

“Bu işin içinde bir iş var,” dedi Bo, Kez ordusundan tarafı işaret ederek. “Ne planladıklarını kim bilir?”

“Elimizden ne gelir ki?” dedi Taniel. “Top atışına karşı korunaklılar. Açtıkları mağaranın üstündeki tepeyi bombaladığımızda tünellerini çökerttiğimize dair bir belirtiye rastlamadık. O tünellerin ne kadar derine indiğini veya nereye gittiğini bilmiyoruz. Kalenin temelini oymaya veya kasabanın orta yerinden dışarı fırlamaya çalışıyor olabilirler. Hatta belki sihirbazlarının yardımıyla tüm Dağ Bekçileri’nin altından geçip direkt Adro’ya çıkmayı deneyeceklerdir.

“Gerçekten de iç karartıcı bir fikir,” dedi Bo. “Ama gün boyu kazıcılardan bir ize rastlamadığını söyledin.”

“Hala çalışıyorlar. Ona hiç şüphe yok.”

“Ben de o yüzden bir karara vardım,” dedi Gavril. İkisi birden dönüp Bekçibaşı na baktı. “Madeni temizlemek için bir sorti düzenleyeceğim.”

“Ne zaman?” Taniel burnuna bir fırt barut çekti.

“Yarın,” dedi Gavril. “Tabii Bo’yu ayıltabilirsem.”

“Ben yeterince ayığım,” dedi Bo. Bunu söylerken yalpaladı ve düşmesini önleyen tek şey Katerine’e tutunması oldu.

Gavril onun bu hâlini fark etmemiş gibiydi. “Bunun asgari riskli bir sorti olacağını söyleyesim geliyor. Orduları saatlerce uzakta. Ama eğer Julene -hatta düşük seviyeli bir iki İmtiyazlı- oradaysa Bo’dan fazlasına ihtiyaç duyacağız.” Ümitle Taniel’e baktı. “Sortiye katılım… gönüllü olacak.”

Taniel alaycı bir homurtu çıkarmaya çalıştı. Bu girişimi sinüslerini sızlattı. Son bir haftadır baruttan uzak durmak için elinden geleni yapmıştı. Başarılı olamamıştı ama en azından burnu birkaç gündür kanamıyordu. “Ben tabii ki varım.”

“Sağ ol,” dedi Gavril. Rahatlamış gibiydi. “Yine de bana senden fazlası lazım.”

Taniel’in alnı kırıştı, sonra kafasına dank etti. “Ka-poel.”

Gavril kafa salladı.

“Bilemiyorum…” dedi Taniel. “Pole daha o kadar genç ki.”

“O bir sihirbaz,” dedi Gavril. “Hem de güçlü bir tane. Bo’yla oturup konuştum. Ona yakın ilgi duyuyor.”

“Hem de çok yakın.”

Taniel ikisine de kaşlarını çattı.

Gavril bir an için duraksadı. “O anlamda değil.”

“Tabii ki değil,” dedi Bo.

Taniel yüz ifadesini bozmadı. “Ka-poel korumam altında,” dedi. Gerçekte kendisi onun koruması altındaydı, en azından Bo ya göre. “Evet, İmtiyazlıların izini sürmeme yardım etti. Birkaç kavgaya da karıştı…” Dağda genç kızın nasıl Julene’le arasına girdiğini hatırladı.

Ka-poel göründüğünden güçlüydü.

Bo iç geçirdi. “Taniel, Kez Fırkası’nın çoğu onun yanında çocuk gibi kalıyor. Ona ihtiyacımız olacak.”

Taniel ansızın Adopest Üniversitesindeki müzede Rozalia’yla kapıştığı o günü anımsadı. Rozalia genç kızın kavgaya karışması ihtimalinden tedirgin olmuştu. Acaba Taniel’in sezemediği bir şey mi sezmişti? “Pole’un o kadar güçlü olduğunu sanmıyorum ama diyelim ki öyle. Yine de onu tehlikeye atacak değilim.”

“Karar vermek sana düşmez,” dedi Gavril.

“Bekle düşmez.”

“Onunla çoktan konuştum. Bizimle geliyor.”

Taniel gözlerini kırpıştırarak geriye kaykıldı. “Böyle bir konuda bana danışmadan mı hareket ettin?”

Gavril dilini yanağının içinde gezdirerek Taniel’in gözünün içine baktı. “Orada gireceğimiz riskin farkındayım ve Ka-poel bu noktada Bo’dan bile daha değerli. Karar vermeden önce onun gelip gelmeyeceğini bilmek istedim.”

Taniel iri yarı Bekçibaşı’na dik dik baktı. Gavril ona aldırış etmedi.

“Yarın akşam mı?” diye sordu Taniel.

“Yarın akşam,” diye doğruladı Gavril.

Taniel ellerini ceplerine sokup tek başına kasabaya yollandı. Yaz mevsiminin Adro’ya yaklaştığı bu zamanda gündüzler sıcak, gecelerse daha ılık geçiyordu. Yine de güneş battıktan sonra dağların bu kadar yükseklerine hep bir soğuk hâkim olurdu. Taniel güderi pardösüsüne daha sıkı sarındı ve Uluyan Umacı’ya yaklaşırken rüzgara kulak kabarttı. Ürkütücü ses onu ürpertiyordu.

Sokağın yarısında durakladı. Tavernaya doğru ilerledikçe uluma da arttı fakat Taniel başka bir sesin ona karıştığı, sonra da onun yerini aldığı gibi bir hisse kapıldı. Uzaktaki bir hayvanın kısık miyavlamasını andıran ses öncekiyle benzerdi ama sanki… daha organikti. Taniel ürpererek etrafına bakındı. Ses dağın daha yukarılarından geliyordu ve bunun gibi, yıldızların yukarıda ışıl ışıl parladığı bulutsuz gecelerde sesler çok uzaklara kadar taşınırdı. Taniel kuzeydoğu geçidine doğru göz attı. Sonra gözlerini ovuşturup tekrar baktı. Sanki orada bir şey kıpırdamıştı.

Akılda kalıcı, yabani uluma tekrar başladı. Taniel bir yerde Güney Turna’da hiç kurt bulunmadığını okumuştu. Buralarda sadece dağ aslanları yaşardı. Lâkin ses daha önce duyduğu hiçbir dağ aslanına benzemiyordu. Taniel yutkundu ve bakışlarını zorla dağdan ayırdı.

Göz ucuyla tespit ettiği bir hareket onu irkiltti. Yandan sinsice biri yaklaşıyordu. Suret depara kalktı. Taniel’de onun peşinden koştu. Bir köşeyi dönerek bir ara sokağa girdi ve dengesini sağlamak için bir binanın duvarına tutundu.

“Hay canın çıksın!” Ka-poel’ı uzun pardösüsünün önünden kavradı. Elleri titriyordu. “Bir daha

beni öyle korkutma.”

Genç kız mehtabı yutan iri yeşil gözlerle ona baktı. Taniel kızın pardösüsünü bıraktı ve kendininkinin önünü düzeltti. “Kahretsin” dedi. “Ödümü patlattın. Burada ne arıyorsun?”

Ka-poel önce kendi gözlerini, sonra da onu işaret etti.

“Beni mi izliyorsun? Niye ki?”

Kız omuz silkti.

Taniel onun başının arkasına hafif bir tokat attı. Ka-poel kulaklarının hemen üstünde kalacak şekilde, saçlarını daha da kısa kesmişti. Taniel tekrar sokağa çıkıp bir kapı eşiğine oturdu. Ka-poel oradan ayrılacak gibi oldu.

“Buraya gel,” dedi Taniel, kaba bir ton kullanmadan. Ka-poel babası tarafından pataklanmakla tehdit edilen, lâkin masum bir tebessümle paçayı kurtaracağını bilen bir kız gibi onun yanına sokuldu. “Neden Gavril’in seni o sortiye davet ettiğini bana söylemedin?”

Ka-poel ona bir kaşını kaldırarak baktı. Parmağıyla boğazını gösterdi.

“Evet, konuşamadığının farkındayım,” dedi Taniel, gözlerini yuvarlayarak. “Ama canın istediğinde bana derdini anlatmanın bir yolunu mutlaka buluyorsun.”

Ka-poel dudaklarını büzdü.

“Bilmezden gelme. Bunu hep yapıyorsun. Bir cevap istiyorum.” Genç kız kollarını gövdesine doladı, sonra da Taniel’i işaret etti. Taniel başını iki yana salladı. Pole bir elini göğsüne vurarak tekrar onu gösterdi. *Sen… beni seviyor musun?* Hayır, bu doğru olamazdı. Taniel başını iki yana sallayarak anlamadığını ifade etti. Ka-poel iç geçirdi. Bu sefer de kılıç savururmuş gibi yapıp diğer kolunu havaya kaldırdı.

“Kalkan?” dedi Taniel.

Genç kız kafa salladı, sonra tekrar onu gösterdi.

“Bana kalkan mı oluyorsun? Beni koruyor musun? Beni korumak mı istiyorsun? Yok daha neler. Sen daha kaçındasın, on beş mi? Beni korumaya çalışmaman gerekir. Daha neredeyse oyuncak bebeklerle oynayacak yaştasın. Eh…” Taniel kızın Julene bebeğim ve onunla neler yapabildiğini hatırladı. “Hala bebeklerle oynuyorsun. Hem de tehlikeli bebeklerle. Ama beni korumamalısın.”

Taniel on beş yaşındaki halini anımsamaya çalıştı. Hayalinde siyah saçlara ve yeni yeni uzamaya başlamış bir sakala sahip dikbaşlı, sırık gibi bir oğlan belirdi. O zamanlar beri büyümüş, güçlenmiş, uzamıştı ve daha şimdiden kıdemli bir askerin yara izlerini taşıyordu. Henüz yirmi ikisinde olmasına rağmen kendini yaşlı hissediyordu.

Ka-poel ona sırtını döndü.

“Hey, sakın bana…”

Genç kız kollarını göğsünde kavuşturdu.

Taniel ayağa kalkıp ona arkadan yaklaştı. Pole hızlı hızlı parmak hareketleri yaptı.

“Ne?”

Kız hareketleri tekrarladı.

“On dokuz mu? Ah, sen mi? On dokuz yaşındasın.” Taniel şaşkına dönmüştü. “Sana hep bir çocuk gözüyle baktım. Dynizeliler on altı yaşında evlendirilirler.”

Genç kız hala ona bakmaktan kaçınarak başını iki yana salladı ve kendini işaret etti.

"Ama sen evlenmedin, ha?"

Kız kafa salladı.

"Eh, kaç yaşında olduğun umurumda değil. Beni korumanı istemiyorum."

Ka-poel ansızın ona doğru döndü. Yüzleri o kadar yakındı ki Taniel nefesinin kokusunu aldı. Bal gibi tatlı bir kokuydu ve Taniel kızın ne yediğini merak etti.

Şansına küs, diye ağzını oynattı Ka-poel.

Taniel çenesini sıktı. Kahrolasıca kız. "Benim için neden bu kadar çok endişeleniyorsun?" diye yavaşça sordu.

Genç kız ona doğru eğildi. Dudakları neredeyse birbirine değecekti. Taniel kızın kara gözlerinin içine baktı. Yıldız ışığını yansıtan o gözlerde haylazlık, dudaklarındaysa alaycı bir tebessüm vardı. Taniel kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Ka-poel bir anda döndü ve sokaktan aşağı koşarak uzaklaştı.

Onun gitmesini seyreden Taniel derin bir nefes aldı. "O da neydi öyle?" dedi usulca. Öpüşselerdi nasıl bir tat alacağını merak ederek dudaklarını yaladı. Bu düşünceyi aklından çıkardı. Pole bir hizmetkâr, eğitimsiz bir vahşiydi. Taniel ellerini ceplerine soktu ve subay kışlasındaki odasına vardığında Pole'u orada bulmayacağını umarak yollara düştü.

BÖLÜM 30

Sabah saat bir buçukta Adopest liman semtinin batı ucundaki sokaklar sessizden başka her şeydi. Meyhanelerden ve kerhanelerden şarkılar yükseliyor, bir sürü sarhoş grubu cümbüşlerini dışarı taşıyarak yumruklarını ıslak gökyüzüne doğru sallıyorlar ve kendilerine kulak veren herkese kötü şiirler kusuyorlardı.

Yağmuru uzak tutması ve yüzünü gölgelemesi için bir melon şapka takmış, yakası kalkık uzun bir siyah pardösüye sıkıca sarınmış olan Adamat karanlık bir köşeye sinmişti. Başka bir köşede bekleyen SouSmith üstüne iki beden küçük gelen bir karanlık birikintisinde şaşırtıcı derecede görünmezdi. Adamat onları fark edecek kadar ayık birine karşı kullanılmak üzere gözlerini açık, bastonunu hazır tutuyordu.

Sokağın karşı tarafındaki kerhane diğerlerine kıyasla tenhaydı. Müşterileri çoğu kişiden daha varlıklıydı ve vitrini bir kasap dükkânına benzetilmişti. Mekânın adı Molly'nin Pazarı'ydı ve tavsiye olmaksızın yeni müşterileri kabul etmezdi. Kocaman yumruklara ve ufak beyinlere sahip izbandut gibi bazı adamlar kapının yakınındaki bir tentenin altında çömelmişlerdi. Hem korumalıkla hem de kapıcılıkla görevli adamlar sıcak kalmaya çalışarak aralarında fısıldaşıyorlardı. İçlerinden ikisi Adamat'ı fark etmiş ve onu kötü kötü süzmüştü fakat birbiri henüz konuşmak için yanına gelmiş değildi.

Kerhanenin kapısı açılarak kısa bir süreliğine arkadaki pahalı mefruşatları ve siyah tülleri gözler önüne serdi. Ricard Tumblar kapı aralığında durdu ve kapıyı açık tutan adama birkaç sikke verdikten sonra yağmura çıktı.

Ricard kafayı çekmiş ama sınırlarını unutmamış bir adam gibi yürüyordu. Koruma grubuna doğru şapkasıyla selam verdi. Gruptan iki kişi ayrılıp onun yanına gitti. Ricard kendisine şemsiye teklif edeni bir el hareketiyle reddetti.

Adamat gölgelerden çıkmadan önce Ricard'ın iyice yaklaşmasını bekledi. Kısık fener ışığında tanınmak için şapkasını geriye yatırdı. Ricard'ın korumaları bıçaklarına uzanarak öne çıkarlarken tentenin altındaki kapı görevlileri hep beraber ihtiyatla doğruldular. Molly'nin Pazarı civarında gaspçılara müsamaha gösterilmezdi.

"Adamlarını geri çek," dedi Adamat. "Konuşmaya geldim."

Ricard bir elini muhafızlarına doğru kaldırırken diğerini kalbine götürdü. "Adamat! Kresimir aşkına, beni çok korkuttun. Ne oldu?"

Adamat başıyla işaret ederek muhafızlardan birkaç adım uzaklaştı. Ricard onun peşinden gitti.

"Ofisime istediğin zaman uğrayabileceğini biliyorsun," dedi Ricard. "Kapım sana daima açık." Şapka takmayan sendika başkanı gözlerine yağmur kaçmaması için bir elini alnına dayadı.

"Sana bir uyarım var," dedi Adamat. "Eski bir dost olarak."

Ricard ister açık ister imalı olsun tehditlere sıcak bakmazdı. Adamat dostunu temin etmek için bir elini onun omzuna koydu.

"Tamas'ın haini soruşturmamda," dedi Adamat, "seni baş şüpheli farz etmek için sebeplerim var."

Ricard ağzını sert bir çizgi şeklinde kasmasına rağmen konuşmadı. Riziko işte buradaydı. Hain sahiden de Ricard ise adamlarını Adamat'ın üstüne salardı.

"Teşkilatına çekidüzen vermelisin, Ricard," dedi Adamat. "Kez casusları Addeniz üzerinden buraya getiriliyorlar. Zebellahlar da öyle. Tamas hiç hoşnut değil. Ama sanırım şimdilik müdahale etmeyecek çünkü askerlerini Geçit'e taşımak için gemilerin ona lazım."

"Bunun benimle ne ilgisi var?" dedi Ricard. Ses tonu kontrollüydü ama öfke de içeriyordu.

Adamat sözlerini vurgulamak için onu göğsünden dürttü. "Liman senin mıntıkan, dostum. Tamas burada neler döndüğünü biliyor ve kendini tehdit altında hissederse her şeyi kapatıverir. Novi ile Unice'e yapılan tüm ticareti, bütün fabrikalarını ve imalathanelerini."

Ricard'ın gözleri kocaman açıldı. "Mümkün değil. Öyle bir şey yaparsa Adopest'in kalbini sökmüş olur. Sendika zıvanadan çıkar."

"Burada düşmanları olduğunu düşünürse kendini mecbur hissedebilir."

Ricard bir anlığına duyduklarını düşünüyormuş gibi gözüktü. "Buraya geldiğini başka kim biliyor?"

Yüreği hop eden Adamat bastonunu daha sıkı tuttu. Karşı koymadan pes etmek gibi bir niyeti yoktu. Şansı yaver giderse SouSmith karşıya geçene kadar üçünü de kendinden uzak tutabilirdi.

"Seni buraya biri göndermedi mi?"

"Kendi rızamla geldim."

Ricard bıçağı nereye saplayacağına karar verircesine onu bir müddet süzerek durum değerlendirmesi yaptı. Adamat, SouSmith'e seslenmeyi düşündü.

"Sağ ol," dedi Ricard. "Bu sonuçlara kendin vardıysan… belki sahiden de biraz temizlik yapmam gerekiyordur. Eksik olma, dostum."

Adamat onun geceye karışmasını ve şemsiyeyi nihayet korumasından almasını seyretti. Sanki artık gitmesi gereken bir yer varmışcasına Ricard'ın adımları daha ayık ve tezdi. SouSmith sessizce müfettişin yanına geldi.

"Uyarını ciddiye aldı mı?" diye sordu boksör.

"Bilmiyorum," cevabını verdi Adamat. "Beni öldürmeye çalışmadı, bu da bir başlangıç. Ama ne tür bir oyun oynadığımı anlamış olabilir. Ricard aptal değildir. Bundan sonra ne yapacağını hep beraber göreceğiz."

"Şimdi nereye?"

"Başka şüphelilerim de var. Halen başpiskosla, Mâlik'le ve Asal Lektor'la görüşmem gerekiyor."

SouSmith ona kaşlarını çattı. "Mâlik'le mi? Ona ulaşamazsın ki."

"Bir şeyler düşünürüm." Adamat kendinden emin bir izlenim vermeye çalıştı. "Bu durumda sanırım şimdiki hedefimiz başpiskos."

SouSmith hemen Urgan çıkardı. "Bu hiç hoşuma gitmiyor."

Daha akıllıca sözler nadiren söylenirdi. "Charlemund geleceğimden haberdar. Sabaha onunla randevumuz var."

* * *

Başpiskosun evinin ön basamağında duran, tedirgin görünümlü genç bir rahip beklentili gözlerle Adamat'ın faytonunun yaklaşmasını seyrediyordu. Geniş bir villa tarzındaki ev yalnızca tek katlı olmasına rağmen Gökçizgi Sarayı'na kafa tutacak kadar büyük bir alana yayılmıştı. Mermer bir cephenin üstünde yükselen dikkat çekici beyaz minareleriyle, uzak doğu Gurla mimarisine göre inşa edilmişti. Soğan biçimli pencerelere kadife perdeler takılı olup parke kaplı uzun araba yolunun bir yanında göz alabildiğine üzüm bağları uzanıyor,diğer taraftaki yarış pistindeyse seyisler yarış aygırlarını eğitiyordu.

Adamat faytondan inip bacaklarım esnetirken başpiskosun bir Kresimir adamından ziyade bir zevk adamı olduğu yönündeki söylentileri düşündü, iyi de zaten bugünlerde Kilise'de işler öyle yürümüyor muydu? Hakiki rahipler -Kresimir'i ve diğer insanları canıgönülden seven, barış ve kardeşlik için emek veren adamlar- tabii ki hala vardı. Fakat Charlemund gibiler çok daha yaygındı. Kadınlara, altına ve güce olan aşkları ateşli bir hastalık gibi içlerini yakardı.

Genç rahip tez adımlarla Adamat'a yaklaştı. Mekânın bariz zenginliğine rağmen bileklerine kadar inen beyaz cübbesiyle ve ayaklarına geçirdiği sandaletlerle fukara bir keşiş gibi giyinmişti.

"Adım Siemone," dedi rahip. Dua edercesine ellerini önünde kavuşturup gözünü ayaklarına dikti.

"Başpiskosa mı hizmet ediyorsun?" diye sordu Adamat.

"Kresimir'e hizmet etme mutluluğuna erişmiş bulunuyorum, bayım," karşılığını verdi Siemone. "O'nun erdemli hizmetkârı Adro başpiskosu Charlemund'la ilgilenerek."

"Başpiskosla randevum var," dedi Adamat. "İçeride mi bekleyeceğiz?" Bastonuyla ön kapıyı gösterdi.

"Şey, hayır, bayım," dedi Siemone. Çamaşır yıkamasına ellerini ovuşturdu. "Ev şu an tıklım tıklım dolu. Lord Hazretlerinin akrabaları Aziz Adom Günü şenliklerini kutlamak amacıyla villaya geldiler. Çocuklar ayak altında koşturup duruyorlar. İğne atsanız yere düşmez."

Adamat bir pencereden içeri göz attı, içerde çok iri kıyım bir adamın -büyük ihtimalle başpiskosun korumalarından birinin- kendisini seyrettiğini görebiliyordu. Lâkin çocuklardan ne bir iz ne de bir ses vardı. Bununla beraber villa devasaydı. Charlemund oraya bir ordu soksa kimse farkına varmazdı. Perde içeriden çekilerek kapatıldı.

"Anlıyorum," dedi Adamat. Orada istenmiyor olsa bile, bir misafire böyle muamele etmek tuhaftı.

Siemone genzini temizledi. "Zaten başpiskos çok meşgul biridir. Onu mabette bulmamız gerekecek. Bu sabahki âlemin[8] ardından ikindi dua seansına geç kalıyor."

"Affedersin?" Adamat'ın ağzı bir karış açık kaldı. "Sabah âlemi mi?"

"Evet," dedi Siemone. "Bir de, başpiskos kendini tehdit altında hissetmekten hoşlanmaz. *Onun* burada kalması lazım." Eliyle o sırada faytondan inmekte olan SouSmith'i işaret etti. Uzun bir şekerlemenin etkisiyle boksörün saçları iyice dağılmıştı.

"Kendisi iş arkadaşımdır," dedi Adamat. "Soruşturmamda bana yardım ediyor. Başpiskos için bir tehdit değil."

Siemone müfettişten başka her yere baktı. "Beni yanlış anladınız, ayım. İş arkadaşınız çok iri yarı ve yapılı bir adam. Ayrıca bir tür dövüşçü olduğu her halinden belli. Başpiskos hizmetkârlarının

başkalarına ilgi göstermesinden hoşlanmaz. O, şey, rekabet istemiyor, bayım. Lord hazretleri hangi misafirlerinin konuta alınacağı konusunda çok seçicidir."

Adamat rahibe gözlerini kırpıştırarak baktı. *Rekabet istemiyor ha?* Başını iki yana salladı. "Madem öyle, sen iyisi mi faytonda kal," dedi SouSmith'e.

Boksör tek kelime etmeden homurdanarak tekrar arabaya girdi.

"Efendinin geç kaldığını mı söylemiştin?" dedi Adamat.

Siemone'un ağzının kenarları seğirdi. "Evet, âlem. Şimdi lütfen benimle gelin. Dua seansından hemen sonra, ikindi yarışları başlamadan önce onunla görüşebilirsiniz."

Genç adam bir elini kaldırdı. Üzüm bağından o ana dek saklı duran küçük bir çekçek arabası çıkıp yanlarına geldi.

Adamat gözlerini sürücüden ayıramadı. Genç kız on altı yaşında ya var ya yoktu ve uzun altın sarısı saçları beline kadar iniyordu. Bir iş gömleğinden, şapkadan ve dizginleri daha rahat tutabilmek için eldivenlerden teşkil basit bir sürücü üniforması giymişti fakat hepsi de transparan ipekti ve altlarında hiçbir şey yoktu. Kız ona kibar bir tebessüm etti.

"Bayım?" dedi. "Buyurun."

Adamat gözlerini ondan ayırıp çekçeğe çıktı. Araç yalnızca tek kişilikti ve Adamat yanındaki Siemone'a doğru döndü. Rahibin nereye bineceğini sormasına fırsat kalmadan tek bir beyaz midillinin çektiği çekçek hareket etti. Rahip onların yanı sıra bir koşu tutturdu.

Sert bir rüzgar esince Adamat uçup gitmemesi için şapkasını tuttu. Bağdaki bir patikada hızla ilerleyerek çok sayıda işçinin önünden geçtiler. Yolculuklarının temposuna ve giydiği uzun cübbeye rağmen Siemone yorulur gibi gözükmeksizin çekçeğe ayak uydurabildi. Genç rahibin yalnızca ayaklarının altındaki zemine yahut ileriye baktığı Adamat'ın dikkatinden kaçmadı. Sebep apaçık ortadaydı.

Önlerinden geçtikleri işçiler asmaları buduyorlar veya toprağın bakımını yapıyorlardı. Hepsi de yalın tunikler giymişti ama çekçek sürücüsünde olduğu Asmalarla hem erkekler hem de kadınlar ilgileniyorlardı. Hepsi de genç ve güzeldi.

Böyle bir yer nasıl var olabilirdi? Adamat kentteki en beter sefahat evlerini bildiğini sanırdı ama burası… Tüm bunar bir milyonerin genelevinde baş köşeye oturtulurdu. Her biri gece başına bin krana ederdi. Lâkin böyle giysilerle başpiskosun villasında ırgatlık yapıyorlardı.

"Sen buraya… aitmiş gibi gözükmüyorsun, Siemone," dedi Adamat. Sözünün kulağa nasıl geldiğini çok geç fark edip yüzünü buruşturdu. "Yakışıklı bir delikanlı olmadığından değil tabii."

Dudaklarında bir tebessüm gezindiyse de Siemone başını kaldırmadı. "Ne kastettiğinizi anlıyorum, bayım," dedim. "Bu benim kefaretim. Topu topu bir yıl daha başpiskosa kâhyalık yaparsam evlilik lisansı başvurum onaylanacak." Alnı endişeyle kırıştı. "Tabii nişanlım o zaman beni hala arzularsa."

Kresim Kilisesi ruhbanlığın en alt nizamlarına evlilik izni verir, yalnızca Kilise dahilinde daha fazla güç kazanmak istenirse bekâr kalınmasını şart koşardı. Evlenenlerin de genellikle bir tür kefareti yerine getirmeleri gerekirdi.

Charlemund bir rahipten böyle bir talepte bulunduğuna göre zalim biriydi. "Söyle bana," dedi Adamat. "Villa hep böyle mi olageldi? Üzüm bağlarına ve ahırlara sahip harikulade bir yer olduğunu duymuştum ama bu kadar… eşsiz olabileceğini hayal etmemiştim." Elbette ki kulağına dedikodular

çalınmıştı. Zaten herkesin çalınırdı. Fakat onlara asla inanmamıştı. Ek binaların birinde bir geneleve veya başpiskosun emrine amade birkaç güzel kadına ihtimal verirdi vermesine ama *bu* zamparalıktan da öteydi.

"Evet, bayım," dedi Siemone. "Yeni bir durum değil. Başpiskosun bir kuralı vardır. Konukları burada gördükleri kişiler arasından istediklerini seçebilirler -tabii ben hariç- ve onlarla canları ne isterse yapabilirler. Bu arada, bir konuk olduğunuz için buna siz de dahilsiniz, bayım."

Adamat yüzünün kızardığını hissetti. "Ah, hayır. Hayır." Son kelimeyi uzattıkça uzattı ve tedirgin bir kahkahayla bitirince utandı. "Ben mutlu bir evlilik sürdüren yaşlı bir adamım. Böyle iyiyim, sağ ol."

Siemone sözlerini sürdürdü. "Yine başpiskosun kuralına göre buradaki… hizmetkârlarından… başkalarına bahsedenler bir daha davet edilmezler."

"Böyle bir şeyin takibi yapılamaz ki."

"Başpiskos mutlaka öğrenir, bayım. Her yerde kulağı vardır." ama muzipçe bir tebessüm etmekten kendini alamadı. "Öyleyse gelenlerin sır saklaması doğal. Başpiskosun tüm konukları onun bu misafirperverliğinden yararlanır mı?"

"Hayır," dedi Siemone. "Hepsi değil. Ama yararlanmayanlar da genelikle gördüklerinin dedikodusunu yapmayacak kadar bilinçlidir."

Veya mahcup, diye aklından geçirdi Adamat. İnsanların konuşmamalarının sebebi, villada rastlanabilecek ahlaksızca eylemlere bulaşmak istememeleriydi. Aynı sebepten dolayı, bir beyefendi müdavimi olduğumu kerhaneden asla bahsetmezdi.

Adamat başını kaşımak için şapkasını çıkardı ve tekdüze bir ses tonuyla Siemone'a hitap etti. "Yani esasen günün birinde sevdiğinle evlenebilmek ve bir Urgan adamı olarak kalabilmek için Adro'nun… onu bırak tüm Dokuz'un en büyük genelevinde çalışıyorsun, öyle mi?"

Siemone tedirgin bir sesle kıkırdadı. "Kresimir'in işine akıl sır ermez, bayım."

İşte o zaman Adamat'ın biraz içi kalktı. "Sanırım bunun Tanrı'dan ziyade başpiskosun espri anlayışıyla ilgisi var," diye mırıldandı.

Çekçek üzüm bağlarından çıktı ve küçük bir tarladan geçerek mabede vardı. Yalın bir bina olan mabet küçük kireç taşı bloklardan inşa edilmişti ve orta boyutlu bir evden daha büyük değildi. Yaklaşık iki kat yüksekliğindeki yapı dik bir çatıya ve ana kapının hemen üstünde bir balkona sahipti. Balkondan altın örgülü bir urgan sarkıyordu. Bölgenin başpiskosun hizmetkârlarından yoksun olması Adamat'ın içini rahatlattı.

Müfettiş çekçekten indi ve onun uzaklaşıp köşeyi dönmesini seyrettikten sonra kapıya yaklaştı. Tam elini uzatacakken Siemone omzuna dokundu.

"Lütfen, bayım. Seans az sonra biter," dedi genç rahip.

Adamat iç geçirdi. "Kendimi bir âlemin ortasında mı bulmak üzereydim?"

Siemone bir anlığına gülecekmiş gibi gözüktü ama başım iki yana sallamakla yetindi. "Hayır, içeride yalnızca ikindi duaları ediliyor. Bir dakika bekleseniz yeter."

Rahibin itirazlarına rağmen Adamat kapıyı azıcık araladı. Mabedin içinde birkaç sıra kadife minderli bank vardı. Duvarlar sıva olmasına rağmen duman çıkaran dağları ve Kresimir'in urganından Güney Turna Dağı'nın zirvesine indiği sahneleri resmeden altın sarısı ve kırmızı

goblenlerle yarı yarıya kaplıydı. İçeride en az otuz kişilik yer bulunmasına rağmen vaaza sadece bir avuç kişi katılmıştı.

Mabedin ön tarafında duran başpiskos kollarını başının üstüne kaldırmış, yüzüne göğe doğru çevirmişti. Konuştukça sesi duvarlardan yankılanıyordu.

"Ve ulu Lord Kresimir, bizi insafsızlardan ve hayırsızlardan sakın. Bizi kötülüklerden koru ki sana sığınabilelim…"

Adamat kapıyı sessizce kapattı. Siemone'la beraber mabedin eski taş duvarına sokulup serin tuğlalara yaslandı.

"Burası biraz… ıssız görünüyor," dedi.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Başpiskos önemli bir adam. Daha fazla ziyaretçi görmeyi beklerdim. Haberciler, kâtipler, vesaire."

"Ah," dedi Siemone. "Çok az ziyaretçinin çevrede dolaşmasına izin verilir. Ekselansları herkesi villada ağırlar. Ev çok yoğundur."

"Peki ben neden bu kadar özelim?"

"Sizde feldmareşalin fermanı var da ondan!"

Bu da bir şeydi.

"Ne zamandır buradasın?" diye sordu Adamat.

"İki yıl yedi gündür." Siemone hala ona doğrudan bakmaya yanaşmıyordu. Fakat Adamat artık bunun sebebini anladığını düşünüyordu. Genç rahip potansiyel evliliği için kendini mümkün olduğunca saf tutma gayretindeydi. Bu, çevresindekilerle nadiren göz teması kurduğu anlamına gelse bile saygı duyulası bir durumdu. Etrafındaki şehvetten kaçınmak için bütün gün gözünü kendi ayaklarına dikmeye mecburdu.

"Dışarı pek çıkmıyorsun, değil mi?"

"Kimi zaman Adopest'e giderim. Lord Hazretleri'nin işleri için."

Ona ne şüphe. "Niye çekip gitmiyorsun?" diye sordu Adamat. "Normal bir evlilik lisansı almak için kefaret ödemene gerek yok."

"Ben bir Urgan adamıyım, bayım. Şimdi çekip gidersem urganımdan vazgeçmiş olurum." Siemone sol göğsünün üstünden cübbesine dikilmiş küçük bir ipe dokundu. "Tabii evlenme fırsatından da."

"Demek nişanlın bir rahiple evlenmek istiyor, ha?"

"Çoğu rahip evlenir."

"Hiç böyle bir kefaret duymamıştım. Kefaretler genelde altı ay falan sürmez mi?"

Siemone'un perişan bir hali vardı. "Nişanlım başpiskosun yeğeni, bayım."

Adamat ona elinden geldiği kadar sempatik bir bakış attı. "Zavallıcık ya."

"Seans bitti, bayım."

O daha konuşmayı bitirmeden mabedin ön kapısı açıldı. Yapının karşısından çok sayıda çekçek çıkageldi ve yolcularını bekledi. Dışarı çıkan yedi adam ve kadın araçlara doluştular. Hepsi de kaliteli ipekler, deriler ve en iyisinden tülbentler kuşanmıştı. Adamat birkaçını zengin tüccarlar olarak tanıdı. Kısa süre öncesine kadar müşterileri arasında yer alan Madam Lourent'i

gördüğündeyse epey şaşırdı. Kadın hali vakti yerinde bir aileye mensuptu ve Tamas'ın soylu kıyımından sağ çıkması Adamat'ı cidden hayrete düşürmüştü. Madam Lourent selam vermeden geçip gitti.

Adamat dostu Ricard'ı o çekçeklerden birinde kolaylıkla hayal edebiliyordu. Ricard böyle bir yere cuk otururdu ama duaya düşkünlüğünden değil. Çekçekler oradan hızla uzaklaşarak tarladan geçti ama hedefleri ön taraftaki araba yolu değildi. Charlemund her ne tür ahlaksızca eğlenceler planladıysa onlar için evin arka tarafına geri dönüyorlardı. Adamat hayretle başını iki yana salladı.

Başpiskos herkes gittikten sonra dışarı çıktı ve yavaşça Adamat'a doğru yürüdü.

"Tünaydın," dedi Adamat.

Charlemund selamı duymazdan geldi. Siemone alelacele başpiskosun yanından geçip mabet kapısını onun arkasından kilitledi, sonra da efendisinin resmi cübbesini çıkarmasına yardım etti.

"Siemone," dedi başpiskos, "Leydi Jarvor dua seansı sırasında uyuyakaldı. Bu üçüncü oluyor. Onu villa mıntıkasından men et.

"Hayhay, Ekselansları."

"Bu kim?"

"Müfettiş Adamat, Ekselansları."

Başpiskos omuzlarını kasıp Adamat'ı küçümseyici bakışlarla süzdü. "Tamas'ın tazısı. Doğru. Neden buradasın?

Adamat başpiskosu tepeden tırnağa inceledi. Ondan bir kelle boyu uzun olan Charlemund heybetli biriydi. Kendini dine adamadan önce tüm Adro'nun eskrim şampiyonuydu ve hala da zarifçe hareket ediyordu. Adımları uzun ve kararlıydı. Uzun kollarıyla çoğu kişi karşısında bariz bir erişim üstünlüğüne sahipti. Adamat onun rahip oluşunu, hemen ertesi gün de Adro nun başpiskosluğuna ge tirilişini çok net hatırlıyordu. Skandal niteliğindeki bu olay yıllarca konuşulmuşsa da Charlemund'un tayininden asla dönülmemişti, Charlemund'un güçlü dostları olduğu belliydi.

Tüm bunların yanı sıra başpiskosun yüzünde pudrayla mümkün mertebe kapatılmış iki büyük morluk vardı.

"Ekselansları," dedi Adamat, bir baş selamı vererek. "Umarım geçen haftaki düşüşünüzün ardından kendinizi iyi hissediyorsunuzdur. Olaya bizzat şahit oldum. Korkunç bir kazaydı.'

Charlemund alaycı bir homurtu çıkardı. "Sadede gel. Neden buradasın?"

Adamat adamın kolayca sinirlendiğini aklının bir köşesine yazdı. Siemone'a tekrar acımamak elinde değildi. "Buraya geçen ay Feldmareşal Tamas'a düzenlenen suikast girişimi hakkında konuşmak için geldim."

"O mu? O konu daha kapanmadı mı? Pöh. Yarışlar yakında başlayacak, o yüzden ne soracaksan çabuk sor."

Adamat kendini tuttu. Başpiskos olsun veya olmasın herkesin uyması gereken genel ahlak kuralları mevcuttu. "Piskos Hazretleri," dedi Adamat nazik bir ses tonuyla, "en gözde fahişeniz konulu bir anket değil, ihanetle ilgili bir soruşturma yürütüyorum. Şimdi izin verirseniz size sormam gereken bazı sorular var."

Başpiskosun arkasında durarak cübbesini tutmakta olan Siemone'un gözleri neredeyse yuvalarından uğrayacaktı. Genç adam bakışlarını uzaklardaki bir noktaya dikerek başını şiddetle iki

yana salladı.

Başpiskos Adamat'ı ikinci bir defa süzdü.

"Tamas'ın konseyindeki diğer herkesten daha güçlüsünüz," dedi Adamat. "Hatta belki feldmareşalin kendisinden bile. Arkanızda tüm Kresim Kilisesi'nin -boyut, zenginlik ve kuvvet bakımından Leydi Winceslav'ın fedailerini, Ricard Tumblar'ın sendikasını ve Mâlik'in suç örgütünü gölgede bırakan bir teşkilatın- desteği var. Bu da Tamas'ı öldürmek isteseydiniz onun şimdiye kadar çoktan ölmüş olacağına inanmam için bana sebep sunuyor."

Adamat sözlerini sürdürdü. "İsminizi listemden çıkarmakta tereddüde kapılmamın tek sebebi daha en başta darbeyi neden desteklediğinizi bir türlü çözememem. Tamas'ı ne desteklemek ne de öldürmek için bir gerekçeniz var. Tabii görebildiğim kadarıyla."

"Beni sorgulama yetkisini sana ne veriyor?" diye soğuk bir üslupla sordu başpiskos.

Adamat göğüs cebinden feldmareşalin notunu çıkarıp başpiskosa uzattı. Siemone gelip mahcup bir gevelemeyle notu aldı. Genzini temizleyip yazılanları yüksek sesle okudu.

Başpiskos başını geriye attı ve kahkahalarla güldü. "Seninle işbirliği mi yapacakmışım? Sorularını mı yanıtlayacakmışım? Tamas benden kuşkulansa bile bundan bana ne? Elinden ne gelir ki? Bu savaşta bana ihtiyacı var. Kilise'nin müdahil olmasını engellemem için."

Adamat notu genç rahipten geri aldı ve katlayıp cebine soktu.

"Tamas'ın suratına bile tükürsem," diye devam etti başpiskos, "gelip benden yardım dilenir. Soruşturman umurumda mı sanıyorsun?" Başını iki yana salladı. "Hayır, zerre kadar bile değil. Yine de bir konuda haklısın: Tamas'ın ölmesini isteseydim şu an bir fukara mezarında yatıyor olurdu. Tamas yakın bir zamanda tüm yaptıklarına karşılık daha büyük bir güce hesap verecek. Benim işe karışmama hiç gerek yok."

Daha büyük bir güç mü? Adamat'ın burun kıvırası geldi. Charlemund'un örnek bir rahip olduğu söylenemezdi. Müfettiş derin bir nefes aldı, bastonuna dayanarak öne eğildi ve başpiskosun gözünün içine baktı. Daha sonra bu ısrarının bedelini ödeyeceğinin farkındaydı.

"Tamas'ı desteklemekteki gayeniz nedir?" diye sordu Adamat.

Başpiskos onun bakışlarına karşılık verdi. Adamat'a kilerden çıkıp gitmesine izin vermeyeceği fakat aynı zamanda ayak altında ezmekle uğraşmayacağı bir fare gözüyle bakar gibiydi. "Kilise, Manhouch'un tahttan indirilmesini uygun buldu. Adro monarşisi halktan çok ayrı düşmüştü."

Adamat bir din adamının villasını kerhane gibi kullanmasıyla ilgili bir yorum yapmaktan kaçındı. "Kilise halen Tamas'ı destekliyor mu?"

"Bu soruyu bana ancak Tamas sorabilir," dedi başpiskos. "Köpeği değil. Eğer soruşturmanın gerçekten bir yere varmasını istiyorsan Ricard Tumblar'ı veya belki de Vekilharç Ondraus u sorgulamalısın, ikisi de Tamas'ın konseyinde yer almamaları gereken güvenilmez insanlardır."

"O neden?" diye usulca sordu Adamat.

"Her ikisi de Adro'nun iyiliği için çalışmıyor. Ricard tanrıtanımaz sendikasının arkasında adaletten saklanan bir kâfir. Önüne gelen en rüşvet alıp-"

"Affedersiniz ama onu nereden biliyorsunuz?"

Bu soruya hazırlıksız yakalanan Charlemund dişlerini gösterdi. "Sakın sözümü kesme."

"Özür dilerim."

“Ricard Kez’den, suçlulardan ve çetelerden rüşvet aldı. O Kresimir’in sevgisini hak etmeyen kirli, kötü kalpli biri.”

“Kez’den rüşvet aldığını nereden biliyorsunuz?”

“Kilise’nin kendi kaynakları vardır. Güvenilirliğimi sorgulamaya kalkma.”

“Peki ya Ondraus?”

“Ondraus Kilise’yi vergilendirmeye kalktı,” dedi Charlemund. “Ruhu büyük bir tehlikede. Benimle -bir Kresimir adamıyla!- her konuda tartışıyor. Aşa vergisini ödemiyor ve defterlerini Kilise muhasebecilerinden saklıyor. Kral bile defterlerini bizim tenkitimizden saklamazdı! O defterleri gözden geçirirsen ihanet delillerine rastlayacağını sana garanti ediyorum.” Başpiskos cep saatini kontrol etti. “Yarışlara geç kalacağım. Sabrım taşmadan önce çek git.” Bu sözlerin ardından böğürerek bir fayton istedi ve Adamat’ın tek kelime daha etmesine fırsat vermeksizin oradan ayrıldı.

Adamat adamın uzaklaşmasını seyretti. Charlemund’un Ondraus hakkındaki görüşleri fazla bir ciddiyet taşımayıp basit bir husumetten fazlası gibi gözükmüyordu. Lâkin Adamat, Ricard’ın büyük miktarlarda paralar aldığını üçüncü defa duyuyordu. İşte bu hayra alamet değildi.

“Şimdi de konutu gezmek istiyorum,” dedi Siemone’a.

Genç rahip başını çabucak iki yana salladı. “Üzgünüm ama bu mümkün değil.” Ellerini kaygıyla ovuşturdu.

“Yürütmem gereken bir soruşturma var,” dedi Adamat. “Ayak altında gezecek değilim. Başpiskosun ailesi rahatsız olmayacak.”

Siemone dudaklarını yaladı. “Mesele o değil, bayım. Ben… Lord Hazretleri mahremiyetine pek düşkündür. Üzgünüm ama artık gitmeniz lazım.”

Daha fazla ısrar, Adamat’a konutun denetimli bir turunu bile kazandırmadı. Derhal gitmesinin beklendiği iyice netlik kazandığında Siemone’un çekçek teklifini reddetti ve tez adımlarla faytonuna geri döndü. Villadan ayrılmaya fazlasıyla hazır bir halde kabine çıktı ve SouSmith’i sarsarak uyandırdı.

“Başpiskosun konutunu bir de gece karanlığında incelemeye ne dersin?” diye ona sordu.

Boksörün gözleri kocaman açıldı. “Tabuta girmenin kısa yolu derim.”

“Orası öyle.” Adamat villadan uzaklaştıkları sırada parmaklarıyla fayton penceresinde ritim tuttu. “Yine de… tamamlamamız gereken bir iş var.”

BÖLÜM 31

Tamas irkilerek uyandı. Giysileri terden sırılsıklam, bedeni neredeyse nefes alamayacak kadar sıcaktı. Pencerelerin birinden güneşi görebiliyordu; saat sabahın onunu geçmişti.

"Komutanım," diye onu selamladı Olem. Koruması bir elinde bir kase yulaf lapası, değerinde bir gazeteyle başında bekliyordu. Görünüşe bakılırsa biraz dinlenmişti ama hiç uyumayan birinin öyle bir şeyi nasıl yapabildiğine dair Tamas'ın en ufak bir fikri yoktu. Olem'in gözleri daha canlı bakıyordu ve yüzündeki kırışıklıklar yumuşamıştı. Kahvaltıyı bırakıp Tamas'ın oturmasına yardımcı oldu. "Mihali'nin ikramı," dedi Olem, Tamas'ın komodininin üstünde duran kaseyi işaret ederek.

Tamas uykuyu beyninden atmak başını iki yana salladı. Kendini mahmur ve ağır hissediyordu. Ameliyatının ve Tuğbay Barat'ın ölümünün üstünden beş gün geçmişti. Kahrolası bacağı her saat daha da ağrıyor, oynattığı anda zonklamaya başlıyordu.

"Gazeteni balkonda okumak ister misin?" dedi Olem. "Doktor Petrik temiz havanın iyi geleceğini söylemişti."

Olem komutanının kalkmasına yardım edip koltuk değneğini eline tutuşturdu. Birlikte yavaş yavaş balkona çıktılar. Olem bir sandalye getirmek için tekrar içeri girerken Tamas topallayarak korkuluğa kadar gitti. "Bugün amma da gürültülü," diye mırıldanıp kenardan aşağı baktı. Meydana bir sürü insan toplanmıştı. İkinci bir bakışla meydanın neredeyse tamamen dolu olduğunu fark etti. Seçimler'den beri böyle bir kalabalığa rastlamamıştı.

"Olem!" Arkasına döndüğünde korumasını karşısında bulup irkildi.

"Komutanım?" Olem'in yüzünde halinden hoşnut bir tebessüm, ağzının köşesinde bir sigara ve elinde bir sandalye vardı. Tamas gördüklerinin hiçbirinden hoşlanmadı.

"Bu da ne be?" Tamas eliyle meydanı işaret etti.

Olem boynunu uzattı. "Ah, evet. Mihali'nin eseri."

Aşağıdaki meydan her birinin etrafına sandalyeler dizilmiş düzinelerce -hayır, yüzlerce- masayla doluydu. Tüm masalar kullanılıyor, daha başka sayısız insan ayakta durarak oturma sırasının kendisine gelmesini bekliyordu. Erkeklerden, kadınlardan ve çocuklardan oluşan kuyruk Şehitler Bulvarı boyunca uzanıp bir köşenin arkasında gözden kayboluyordu. Böyle hareket etmek canım yakmasına rağmen Tamas balkondan sarkarak kuyruğun başını aradı.

Aradığını tam altlarında buldu. Bina boyunca sıralanmış uzun, dikdörtgen masalar -Tamas onları Lordlar Salonu'ndan hatırladı- yemeklerle kaplıydı. Ekmek dağları, kazanlar dolusu çorba, şişlerde kızaran etler… Bir kralın şölenindekinden daha fazla yiyecek.

Tamas, Olem'e doğru döndü. "Yüzündeki o şımarıkça tebessümü sil ve merdivenlerden inmeme yardım et."

Biraz zaman almasına karşın, Tamas korumasının da yardımıyla topallaya topallaya Soylular Evi'nin önüne kadar indi. Dışarıya adım attığında durakladı. Binanın tepesinden aşırı gözüken kalabalık buradayken sanki iki kat fazlaydı. Tamas hayretle üst basamakta kalakaldı.

"Affedersiniz, komutanım."

Tamas yoldan çekildi. Lordlar Salonu'ndan masa taşıyan bir asker mangası onun yanından geçti. Askerleri sandalye getiren kâtipler, onları da zar zor kaldırabildiği bir çorba çanağıyla bir aşçı kadın izledi. Tamas nereye baksa insanlar ya yemek yiyorlar ya sıralarını bekliyorlar ya da yardım ediyorlardı. Muhasebeciler, askerler, kent sakinleri, hatta denizciler ve liman işçileri… Sanki herkes seferber olmuştu.

"Herhalde tüm bunlardan sen sorumlusundur."

Tamas dönünce Ondraus'u karşısında buldu. Vekilharç öfkeden köpürüyordu. Gözlüğünü burnuna takmış, eski bir hesap defterini göğsüne bastırmıştı. Dudağı asabice kıvrılmıştı ve alnından şıpır şıpır ter damlamaktaydı. Bağırmaktan yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Kimseyi işinin başına gönderemiyorum! Mihali'nin kendilerinden yardım istediğini söyleyip beni duymazdan geliyorlar!"

Tamas ne diyeceğini bilemedi. Kalabalığa bakınarak aşçıbaşının uzun, şişman suretini aradı.

"Tüm bu yiyecekler nereden geliyor?" diye sordu Ondraus. "Masrafları kim karşılıyor?" Defterini kaldırıp bir elini üstüne vurdu. "Ortada kayıt mayıt yok! Fatura da. Tek bir krana bile eksik değil. Öyleyse bu ne? Bir türlü aklım ermiyor! Herifin yemek konusunda Maharetli olduğunu söyledin ama bu kadarı da saçmalığın daniskası! Hiçbir şey bedava değildir, Tamas. Bunun bir bedeli olmalı!"

Tamas ağır ağır topallayarak kendini Ondraus'tan uzaklaşırken buldu ve fazla geçmeden vekilharcın sesi etraftaki konuşmaların arasında kayboldu. Tamas bakışlarını insanların üstünde gezdirdi. Tüccarlar bulaşıkçı kızlarla yan yana oturuyorlar, ufak çaplı soylular tabaklarını denizcilerle ve sokak çocuklarıyla paylaşıyorlardı. Kuvvetli bir el onu tutarak destek oldu. Tamas dönüp Olem'e baktı. "Ben… anlamıyorum."

Olem tek kelime etmedi.

Meydanın karşısında Samurdişi'nin kapısı açıktı ve dışarı çıkan hapishane arabaları doldurulup şehrin uzak köşelerine gönderilmeyi bekleyen uzun bir yemek arabası kuyruğuna katılmaktaydı. Tamas'ın gözüne mavi üniformalar -arabaları yönlendiren askerler- takıldı. "Onlara kim izin verdi?" diye sordu, Samurdişi'ni işaret ederek.

"Üzgünüm," dedi gür, tok bir ses, "ama sen verdin." Mihali adeta yoktan var olarak Tamas'ın yanında belirdi. Elleri önlüğünün ceplerinde, ağzı kulaklarındaydı.

"Ben mi verdim?" diye sordu Tamas.

"Evet," dedi Mihali, sonra da mahcup bir edayla devam etti. "En azından onlara öyle söyledim. Ama sakın endişelenme; ihtiyaç olduğunda geri gelecekler. Senin barut büyücülerinden birini yemek arabalarının başına getirdim. Galiba adı Vlora'ydı."

"Leydi Winceslav nerede?" diye sordu Tamas. "Festivali güya o yönetecekti."

"Komutanım," dedi Olem, "Leydi inzivaya çekildi. Mihali idareyi devraldı."

Tamas'ın söyleyecek sözü yoktu. Etrafa bakınıp Mihali'ye hitap etti. "Sen ne yaptın böyle?"

Mihali'nin sırıtışı daha da genişledi. Tamas iri yarı aşçıbaşının göz kenarlarında yaşların ışıldadığını görür gibi oldu. "Ben… minnettarım," dedi Mihali. "Başpiskosla aramdaki sorunu çözdüğün için minnettarım. Beni nihayet aranıza aldığınız için de. O yüzden şükranlarımı kentin yüreğine kulak vererek göstermek istedim. Adro'nun neye ihtiyaç duyduğunu anladım, Feldmareşal."

"Neymiş o?" diye fısıldadı Tamas.

"İnsanlar aç," dedi Mihali. Ellerini kaldırıp tüm şehri kapsayacak şekilde açtı. "İnsanların

doyurulmaları lazım. Ekmeğe, şaraba, çorbaya ve ete ihtiyaçları var. Ama sadece onlara değil. En çok dostluğa ihtiyaçları var." Ufak çaplı bir soyluyu, en süslü püslü kıyafetine bürünmüş ola bir vikontu işaret etti. Adam yarım düzine sokak çocuğunun kadehlerini bir şişe Aziz Adom Festivali şarabıyla dolduruyordu.

"Yoldaşlığa ihtiyaçları var," dedi Mihali. "Sevgiye ve kardeşliği ihtiyaçları var." Sevgiye ve kardeşliğe ihtiyaçları var." Tamas'a doğru dönüp elini uzattı ve avucunu feldmeraşelin yanağına koydu. İçgüdeleri geri çekilmesini söyldiyse de Tamas bacaklarına söz dinletemedi.

"Onları soylu kanına boğdun," dedi Mihali nazikçe. "Kana kana içtiler ama doymadılar. Nefret yediler ve yedikçe daha da acıktılar." Derin bir nefes aldı. "Niyetin hep… eh, iyi değildi ama adildi. Lâkin adalet tek başına asla yetmez." Elini Tamas'ın üstünden çekip meydana doğru döndü. "İşleri yoluna koyacağım," deyip göğsünü şişirdi ve kollarını iki yana açtı. "Tüm Adro'yu besleyeceğim. İhtiyaç duydukları bu."

Mihali arabalara bir sepet ekmek götüren kadın asistanlarından birini durdurdu. "Ekmek yetmez," dedi. "Et, çorba ve pasta da alın. Fakirleri gümüş tabaklarla besleyin. Bırakın tüccarlar tahta kaselerden yesinler. Şehrin her kısmına yemek götürün. Merak etmeyin, arabalar korunacak."

"Nasıl?" diyebildi Tamas.

"Ben Adom'un reenkarnasyonuyum," dedi Mihali. "Adro birlik olmalı. Halkım savaşa tok gidecek."

"Adom'muş. Yok daha neler," diye burun kıvırdı Tamas. Fakat kelimelerine şevk katamadı.

İşçi önlüklü bir adam Mihali'ye yaklaştı. "Bayım," dedi yavaşça. Mihali ona doğru döndü. "Bizi Ricard Tumblar yolladı. Bize, ne yapılması gerekiyorsa yardım etmemizi söyledi."

"'Biz' mi?" diye sordu Mihali.

İşçi eliyle işaret etti. Arkasında masaların arasına ve kuyruğa karışmış daha başka işçiler meydan boyunca sıralanmış bekliyordu. Önlükleri is, yanık, un ve kan lekeleriyle kaplıydı. Sanki her liman fabrikasının ve nehir kenarı değirmeninin çalışanları oradaydı, aşçı gülümsedi. "Ricard fabrikaları kapattı, bayım. Ama yardım ettiğimiz sürece ücretlerimizi alacağız."

"Soylu Emek Savaşçıları, ha?" diye sordu Mihali.

Adam kafa salladı. "Hepsi birden, bayım."

Mihali'nin gözleri kocaman açıldı. "Fevkalade! Gelin. Size nasıl yardım edebileceğinizi göstereyim."

Aşçıbaşı kâh emirler vererek kâh tavsiyelerde bulunarak oradan ayrıldı. Tamas onun uzaklaşmasını seyretti. "Takdire değer bir adam," dedi. "Deli olsun veya olmasın."

* * *

Nila, Mihali'nin yemeklerinden hoşlanmıyordu.

Azmi geçmeye başlıyordu. Her gün nefretinin biraz daha söndüğünü hissediyordu. Her gün Feldmareşal Tamas'ın alışkanlıklarına biraz daha az dikkat ediyor, onun kanlı harekâtını sonlandırmak için biraz daha az fırsat kolluyordu. Bunu nereden bildiği meçhuldü ama sebep yemeklerdi.

Ekmeğini Fırıncılar'dan almayı denemişti. Fakat tadı aynı değildi ve Mihali yemeklerini Seçimler Meydanı'nda bedavaya dağıtıyordu.

Nila daha fazla bekleyemezdi. İşi bu gece bitirmeliydi. Olem görevi başında olacaktı ama elden bir şey gelmezdi. Nila korumadan ciddi ciddi hoşlanıyordu. Olem son birkaç gündür ona Dük Eldaminse'in yanında çalışırken tanıdığı her erkekten daha iyi muamele ediyordu. Fakat Tamas durdurulmalıydı.

Herkes yattıktan sonra Nila öncelikle düşük rütbeli subayların çamaşırlarını yıkadı. Rutin programına uyarak çitiledi, kaynattı, ütüledi, sonra da üniformaları sahiplerinin odalarına geri götürdü. Feldmareşalin giysilerini sona bıraktı. Zaten hep öyle yapardı. Onlara özel ilgi gösterilirdi.

Feldmareşalin ofisinin bulunduğu koridorda dört muhafız bekliyordu. Adamlar artık onu tanıyorlardı. Nila birkaçının ismini dahi biliyordu. Olem onunla flört etmeye başladığından beri hiç kimse onu kesmez veya ona yakışıksız bir laf etmez olmuştu. Muhafızlar herhangi bir yorumda bulunmaksızın genç kızın geçmesine izin verdiler ama Olem'in aralarında yer almaması Nila'yı kaygılandırdı. İçeride bekliyorsa ne olacaktı?

Feldmareşalin ofisi karanlıktı. Nila el yordamıyla, hafızasıyla ve de balkon pencerelerinden sızan bir mehtap huzmesiyle yolunu buldu. Olem'in karanlıkta karşısına çıkmamasından cesaret alarak feldmareşalin yanına kadar gitti. Karyolasında sırtüstü yatan yaşlı adam hafifçe horluyordu. Nila yenine sakladığı hançeri çekti ve durakladı.

Feldmareşal Tamas'ın alnı ve yanakları ter içindeydi. Bir şeyler mırıldanıp kıpırdandı.

Nila hançeri havaya kaldırdı.

"Erika!" diye aniden doğruldu Tamas.

Nila donakaldı. Hala derin uykudaki Tamas tekrar yatağına uzandı. Nila titremesini durdurmak için birkaç derin nefes aldı.

"Nila," diye fısıldadı biri.

Nila gözlerini yumdu. Ofisin kapısı azıcık aralandı. "Nila," dye tekrar fısıldadı ses. Konuşan Olem'di.

Nila hançeri tekrar yenine soktu. Feldmareşalin üniformasını asılı durduğu sandalyeden aldı ve sessizce kapıdan çıktı. Olem'in ne istediğini öğrenecek ve onu başından savacaktı. Giysileri hala yıkayıp geri getirmesi lazımdı. Nasılsa o zaman başka bir fırsat yakalardı.

Olem onu koridorda bekliyordu. Nila'nın elini tutup yanağına bir öpücük kondururken diğer muhafızlar İkiliyi görmezden geldiler. Olem'in dudakları sıcaktı.

"Seni kaçırdım sanıyordum," dedi Olem, onunla beraber koridorda yürürken.

"Hayır." Nila yüzüne zoraki bir tebessüm oturttu.

Olem onun koluna girdi. "Buna sevindim," dedi. "Fazla boş kalamıyorum. Maharetim sebebiyle feldmareşal biraz fazla mesai yapmamdan hoşlanıyor."

"Elbette." Nila duraksadı. "Kendine daha fazla vakit ayırmalısın."

"Ayırmak isterim. Ama sırf seninle olabilmek için."

İşte bu hiç iyi değildi.

"Emin misin?"

"Ne konuda?"

“Benimle olmak istediğinden?” Durup kolunu onunkinden ayırdı. “Neden bana geldin, Olem? İyi bir gelin adayı değilim ki. Ne ailem var ne de tanıdıklarım. Üstelik bana zorla sahip olmaya çalışmadın. Sana aklım ermiyor.”

Olem’in ağız kenarları yukarı kıvrıldı. “Zamanı geldiğinde sana zorla sahip olmam gerekmeyecek.”

Yanakları ister istemez kızaran Nila adamın omzuna şakacıktan vurdu.

Olem bir kahkaha attı. “Buraya gel,” dedi. “Sana göstermek istediğim bir şey var.” Genç kızın tekrar koluna girdi ve onu bir yan koridora soktu. “Biliyor musun,” dedi, “Eldaminse köşkünden kaçtığın o geceden sonra seni merak ettim.”

“Öyle mi?”

“Eldaminse’in oğlunu bulamadığımızda merakım daha da arttı.”

Nila tökezledi. Olem koluna girmemiş olsaydı yere kapaklanırdı. Kalbi göğsünde deli gibi çarpmaya başladı.

Olem sözlerini sürdürdü. “Sonra seni barikatlarda gördüm. Sana ulaşamadım. O kargaşada feldmareşalin yanından ayrılamazdım ama adamlardan çocuğu alırlarken seni incitmemelerini istedim.”

Nila’nın tüm bedenini bir titreme aldı. Olem biliyordu. Onun bir kral yanlısı olduğunu en başından beri biliyordu. Foyasını meydana çıkarması neden bu kadar uzun sürmüştü? Nila niçin bir cellat baltasının altına yatacağına onunla bir koridorda kol kola yürüyordu?

Olem koridorun sonundaki bir kapının önünde durdu. Kapının yanında nöbet tutan asker onu selamladı ve Olem bir parmağını alnına dokundurarak selama karşılık verdi. Asker onlara kapıyı açtı.

Buraya kadarmış, diye aklından geçirdi Nila. Artık gözaltında tutulacaktı. Bir sonraki idamlara kadar alıkonulacaktı. Acaba onu dosdoğru Samurdişi’ne mi yollarlardı? Hançeri hala yanındaydı. Olem’e saldırabilirdi… fakat adam öyle bir ihtimale karşı hazırlıklı olmalıydı. Nila onun gitmesini ve yerini başka bir muhafızın almasını bekleyecekti.

Oda, pencerenin yanındaki bir sehpada duran tek bir fenerin ışığı haricinde karanlıktı. Bir hapishane hücresine benzemiyordu. İçeride bir yatak, bir yazı masası ve bir divan mevcuttu. Hizmetçi kılığındaki yaşlı bir kadın yatağın yanındaki bir sandalyede uyukluyordu.

“Git bak,” dedi Olem usulca.

Nila içeri girdi. Olem sehpaya kadar gidip feneri eline aldı. Sehpada fenerin dışında bir şey daha vardı. Tahtadan yapılmış bir oyuncak at. Nila kendini yatağın yanına diz çökerken buldu. Orada battaniyeyi çenesine kadar çekmiş bir suret mışıl mışıl uyuyordu.

Jakob eskisinden sağlıklı görünüyordu. Yanakları daha dolgundu. Saçları kesilip boyanmıştı ve artık ağız kenarlarında tebessüm çizgileri vardı.

“Tamas çoğu kimsenin sandığı gibi kalpsiz bir adam değil,” dedi Olem. “Masum bir çocuğu asla öldürmez. Seçimler gününde yaşı on yediden küçük hiç kimseyi giyotine yollamadı. Ortadan kayboluşlarına açıklama getirmek için tüm soylu çocukların sessiz sedasız boğdurulduğu dedikodusunu yaydı.”

Nila oğlanın alnındaki saçları parmaklarıyla kenara çekti. “Onlara ne oldu? Jakob’a ne olacak?”

“Buradan gönderilecekler,” dedi Olem. “Bazıları Novi’ye veya Rosvel’e. Bazılarıysa taşraya.”

“Uyandığı zaman onu görebilir miyim?”

“Hayır. Eski hayatından hiç kimseyi tanımamalı. Özel biri olduğunu düşünerek büyümemeli. Bundan böyle bir çiftlikte yaşayacak. Hayatı zor geçecek ama tehlikeli veya karmaşık olmayacak. Belki günün birinde bir çamaşırcıyla evlenecek. Ama asla kral olmayacak.”

Nila birkaç dakika daha Jakob’un yanında kaldıktan sonra Olem onu kaldırdı. Fener eski yerine bırakıldı ve çocuk odasının kapısı muhafız tarafından kilitlendi. Köşeyi döndüklerinde Nila feldmareşalin üniformasını göğsüne bastırdı.

Olem ellerini arkasında kavuşturup ciddi bir yüz ifadesi takındı. “Bizden nefret ediyor olmalısın,” dedi. “Dünyanı yok ettik diye. Onun için üzgünüm. Ama Tamas… hepimiz… sıradan vatandaşlar da günün birinde iyi bir hayat yaşayabilsinler diye, kimseye köle olmayalım diye bunu yaptık.”

“Sanırım eski hayatımda mutluydum,” dedi Nila.

“En iyi kölelik odur,” dedi Olem. “Ama yine de köleliktir.” Bir süre sessiz kaldı. “Feldmareşalin yanından tayinini istersen anlarım. Onun bir zamanlar hizmet ettiğin kişilere neler yaptığını bilmek senin için zor olmalı. Tabii gittiğini duyunca küplere binecektir. Gurla’dan beri yakalarını doğru düzgün kolalayabilen ilk çamaşırcının sen olduğunu söyleyip duruyor.”

“Ya sen?” dedi Nila.

Olem bir kibrit çakıp sigarasını yaktı ve uzun uzun iç geçirdi. “Sırrının anlaşılmasından hoşnut olamazsın. Feldmareşal kral yanlılarını bağışladı ama orduda onlara halen güven yok. Senden kimseye bahsetmem. Ve seni rahat bırakırım.”

Nila adamın yüzünde samimiyetsizlik aradı ama bulamadı. Öyle isterse Olem’in bir daha kendisiyle hiç konuşmayacağından kuşkusu yoktu. Olem sigarasını dudaklarının arasında yuvarladı. Uzun bir nefes çekti, sonra onu ağzından çıkarıp başını çevirdi. Nila ya düşünüp taşınması için zaman tanıyordu.

“Başka bir yaşamda bir centilmen olmadığından emin misin?” diye sordu genç kız.

“Kesinlikle,” dedi Olem, tekrar ona doğru dönerek. Yüzü hala olağandışı bir biçimde ciddiydi.

Nila kendi kendine hiçbir şeyin değişmediğini, Tamas’ın hala canlı kaldığı her saniye Adro’yu tehlikeye atan bir canavar olduğunu söylemeye çalıştı. Fakat Olem feldmareşalin insan olduğunu, merhamet besleyebildiğini gün yüzüne çıkarmıştı. Nila başka birinin gözünün içine bakıp da insanlığını kaybetmediğini bile bile onun canını alamazdı.

Bu nedenle Olem’den nefret etti.

“Bana kalırsa,” dedi, Olem titrediklerini görmesin diye ellerini arkasında kavuşturarak, “bir daha konuşmayalım.”

Olem kasıldı. Boynunu büktü ve ciddi duruşunu kapıldığı kederi belli edecek kadar bir süre bozduktan sonra tekrar dik durdu. “Elbette, bayan.”

Nila onun koridorda uzaklaşmasını seyrederken gözünün kenarındaki bir yaşı sildi. Yapılması gerekeni yapmak için gaddar olmaya mecburdu. Ağlamaya vakit yoktu. Ev ahalisi uyanmadan önce yıkaması gereken çamaşırlar vardı.

BÖLÜM 32

Taniel kale kapısına yaklaşırken Adro'daki Aziz Adom Günü Festivali'nin nasıl geçtiğini merak ediyordu. O sabah bir gıda sevkıyatı almışlardı: fıçılar dolusu bira, salamura domuz eti ve en kalitelisinden sığır eti. Bunlar normalde Dağ Bekçileri'nde görülenden çok daha leziz yiyeceklerdi.

Çoktan kapıya varmış olan Mozes bıçaklarla, tabancalar ve bir tüfekle tepeden tırnağa silahlıydı. Bekçi köpekçibaşı ve Bo'nun kadınlarından biri olan Rina onun karşısına, köpeklerinin arasına çökmüş bekliyordu. Taniel yaklaşırken hayvanlar hafifçe sızlandı. Taniel birkaç adım uzağa çömeldi ve köpekleri meşale ışığında inceledi.

Mastıların üçü de kocaman ve uzun kıllıydı. Çivili siyah tasmalar takıyorlardı ve Rina'ya sadece deri koşumlarla bağlıydılar. Kurtlardan daha iri cüsseleriyle isterlerse kadını kolayca dağdan aşağı sürükleyebilirlerdi.

"Köpekler ne için?" diye sordu Taniel.

Rina başını hayvanlarından kaldırmadı. "Tünel," dedi. Sesi alçak ve nazikti. "Bu üçünü madenlerde eğittim. Bir saniye içinde kırk metre katedip bir İmtiyazlı'yı alaşağı edebilirler. Filinta ateşinden rahatsız olmazlar." Birinin kulaklarının arkasını kaşıdı. Hayvan dev kafasını eğip dilini çıkartarak ona doğru döndü.

"İsimleri ne?"

Kadın en irisini işaret etti. "Kresim." Bir sonraki, "Lourad." Kaşımakta olduğunu sıvazladı. "Bu da Gael."

Taniel bir elini Kresim'e uzattı. Köpek bir defa koklayıp başını öteye çevirdi.

"Dostluk kurmak için eğitilmediler," dedi Rina.

"Ama senden hoşlanıyor gibiler."

Kadın kafa salladı. "Ben efendileriyim."

"Anlıyorum." Taniel doğruldu. O sırada Bo'yla beraber çıkagelen Katerine hepsini de beğenmeyen bakışlarla süzdü. Bo gidip Rina'nın yanına çömeldi ve bir elini kadının beline doladı. Lourad gırtlağından hafif bir hırıltı çıkardı.

"Cık," diye köpeğe tısladı Rina. Lourad yere yattı.

Bo bir adım geriledi. "Kahrolası itler," dedi Taniel'e. "Huzurumu kaçırıyorlar."

"Efendileriyle yatıyorsun," dedi Taniel. "Yerinde olsam benim de huzurum kaçardı. O kadar içtikten sonra ayakta durabilmene şaşırdım."

Bo başını Katerine'e doğru çevirdi. "O bir erkeği ayıltmayı iyi bilir."

"Kullandığı yöntemleri hayal etmek bile istemiyorum."

Bo yüzünü buruşturdu.

Ka-poel az sonra kasabanın karanlığından sıyrıldı. Üstünde güdenleri vardı. Taniel onu Fatrasta'dan beri bu giysilerin içinde görmemişti. Pole genellikle koyu renkli uzun pardösüsünü ve geniş siperlikli şapkasını yeğlerdi. Güderiler bedenini sıkıca sararak Taniel'e onun küçük bir kız değil, düpedüz kadın olduğunu hatırlatıyordu. Bu daha yeni yeni farkına vardığı bir gerçekti. Taniel

barut mahrumiyetinden dolayı ellerinin titrediğini fark edip kutusundan bir fırt çekti ve bir nebze yatıştı. Derin bir nefes aldı ve ihtiyaç duyana kadar daha fazla barut almaya direnmek için çabaladı.

Ka-poel'ı, barut fıçıları yüklü bir çift eşeği peşi sıra çeken Fesnik, onun birkaç adım gerisinde de Gavril takip ediyordu. Hep beraber Bekçibaşı'nın etrafında toplandılar.

"Kez tünellerini çökertmeye yetecek kadar barutumuz var," dedi Gavril. "Onları güvenli bir mesafeden patlatabiieceğine güvenebiliriz, değil mi?" diye Taniel'e sordu.

"Çok fazla barut var," dedi Taniel. "Yeterince uzaklaşamam." Vlora olsaydı o kadar uzak mesafeden yapabilirdi. Taniel'in tanıdığı tüm büyücüler arasında barutu en uzaktan patlatabilen oydu. Vlora'nın kendine has yeteneğiydi bu.

"Öyleyse fitil kullanırız," dedi Gavril. "Elimizi çabuk tutacağız. Tüneli kontrol edene kadar hiç kimse ses çıkarmasın; Rina, buna köpeklerin de dahil. Bize ne gibi tuzaklar kurduklarını veya içeride kaç işçi yahut asker olduğunu kim bilir. O iş bitince barutu yerleştireceğiz ve oradan tabana kuvvet kaçacağız. Gerekirse eşekleri geride bırakacağız."

"Bunu hak etmek için ne yaptılar?" dedi Fesnik.

Gavril gözlerini yuvarladı. "Herkes hazır mı?"

Gruptakiler hep beraber kafa salladılar ve ön kapıdan sessizce çıktılar.

Aşağıdaki dağ yamacı Kez ordusunun halen kamp kurduğu Mopenhaguee kadar simsiyahtı. Karanlığa karışmalarının ardından gözlerinin alışmasına yetecek kadar yavaş ilerlediler. Burnuna çektiği azıcık barut Taniel'in beynini zonklattı ve duyularını keskinleştirdi. Karanlık onun için çok az sır saklıyordu ve Taniel bu durumdan memnundu; geçen geceki uluma ve dağda şeytani yaratıkların kol gezdiği hissi hala aklındaydı.

Taniel önden giderken Ka-poel onu yirmi adım geriden izledi. Gözlerini Kez muhafızlarına karşı açık tutarak yamaçtan aşağı sessizce indiler. Taniel ilk palankanın harabesine ulaştı. Korunaklı mevki tekrar tekrar el değiştirmiş, ardından terk edilmiş, sonunda da top atışları ve sihirle yıkılmıştı. Taniel orada muhafızlarla karşılaşmayı beklemişti ama enkazın üstünde kimsecikler yoktu.

İnmeyi sürdürdükçe her palankayı dikkatle kontrol etti. Kezlilerin yerinde olsa, öyle bir ihtimal ne kadar düşük olursa olsun, bir karşı saldırıda alarm vermeleri için her birinde küçük bir muhafız grubu bırakırdı. Dördüncü palankada başı bir top güllesiyle yerinden kopmuş ve yırtık pırtık bir Kez üniforması içinde leş gibi kokan bir ceset buldu: geçen hafta dağda ceset toplayanların gözünden kaçmış bir asker.

Etrafta hala muhafız yoktu.

Kazılar son palankanın biraz ilerisinde başlıyordu. Taniel düşmandan bir emare bulabilmek için bölgeyi keşfe çıktı. Ne bir ışığa ne insanlardan bir ize ne de kulağını yere koyduğu zaman toprak altında çalışan küreklerin ve kazmaların sert tıkırtılarına rastladı. Taniel'in kaşları çatıldı. Bu işin içinde bir iş vardı. Gelebileceklerini haber vermek için Ka-poel'ı diğerlerinin yanına gönderdi. Dağ yamacında hiçbir şey hareket etmiyor, çok aşağılardaki Kez kampında kamp ateşleri ışıldıyordu. Diğerleri ona katılırken Taniel yıpranmış çizmelerle basılan taşların tıkırtısını duydu.

Girişin hemen üzerindeki yola vardıklarında eşeklerden biri arkalarında anırdı. Taniel'in yüreği ağzına geldi. Hemen oturur pozisyona geçti ve dağdan aşağı nişan alabilmek için tüfeğinin namlusunu ayağına koydu. Bir Kezli'nin başını görüş alanına sokmasını, yükselecek ikaz bağrışlarını ve sonrasında genel alarm borusunu bekledi.

Aradan birkaç dakika geçti. Taniel başını çevirip Bo ile Gavril'e baktı. Bekçibaşı'nın yüz ifadesi okunaksızdı, Bo asabi bir ifade takınmıştı.

Bo eliyle Taniel'e işaret verdi, sonra bir parmağını alnının ortasına değdirdi.

Taniel kafa sallayıp üçüncü gözünü açtı. Kısa süreli baş dönmesinin ardından dikkatini çevresine yöneltti. Sihrin o tebeşirimsi ve renkli kalıntısı, yeni boyalı bir çitin altındaki toprağa sıçramış kireç lekeleri gibi tüm dağı kaplıyordu. Lâkin hepsi de eskiydi ve silinmeye yüz tutmuştu. Taniel tünele doğru baktı.

Orada gördüğü şey eski olmadığı gibi silinmeye falan da başlamamıştı. İki adet renk şeridi yerde ilerleyerek ayaklarının altından geçiyor ve dağdan yukarı çıkıyordu. Taniel üçüncü gözünü yumdu ve hemen arkasındaki Ka-poel' la beraber, kayaların üstünden tünele doğru seğirtti.

"Ne? Taniel!" diye fısıldadı Gavril. Taniel adamı duymazdan geldi. Tünel ağzının üstüne çıkıp oradan aşağı atladı. Tepesinde Ka-poel dilini şaklattı. Taniel kıza el etmeden önce düşmanlara bakındı. Pole atladığında da onu yakalayıp yere bıraktı.

Dağ yamacında kocaman iki delik vardı. İçlerindeki karanlık bir Damgalı'nın duyuları için bile fazla derindi ama Taniel ışık olsaydı ne göreceğini tahmin edebiliyordu: her biri insan boyundan yaklaşık otuz santim daha yüksek, dev bir matkapla açıtmışcasına tümüyle sihir kullanılarak kazılmış bir çift tünel. Taniel dağ yamacından yukarıya nişan alarak o tünellerin hedefini kestirmeye çalıştı.

Bo ile Gavril bir dakika sonra yanlarına geldiler.

"Burada hiç kimse yok," dedi Gavril şaşkın şaşkın.

"İyi ki söyledin," diye onu tersledi Bo.

"Kapa çeneni," dedi Taniel, Bo'ya.

"Tüm o lağımcılar nerede? İmtiyazlılar nerede?" diye sordu Gavril.

Taniel bir elini kaldırdı. "Yukarıdalar."

"Yani işlerini bitirdiler mi?"

"Evet."

"İyi de nereden dışarı çıktılar?"

"Dağ Bekçileri'nin üzerinden," dedi Taniel. "Dağın sırtından. Dün gece orada bir şey gördüğümü sandım. Ay ışığının oyunu deyip geçtim. Ama şimdi hayal görmediğimi düşünüyorum."

Gavril çok üzerlerindeki dağ sırtına doğru baktı. "Ama bu tünelleri açmak için gereken sihir…"

"Julene," dedi Bo. "Muhtemelen Kez Fırkası'nın yarısının da yardımıyla."

"Öyleyse neden şimdiye kadar saldırmadılar?" dedi Gavril. "Kuzeydoğu geçidi neredeyse hiç korunmuyor. Çoğu zaman o taraftaki surlarda bir gözcü bile bulundurmuyoruz. Bin adamla oradan tepemize binselerdi elimizden hiçbir şey gelmezdi."

"Dağ Bekçileri Julene'in umurunda değil," dedi Bo. "Zaten hiç olmadı. Onun tek derdi dağın zirvesine çıkmak."

"Yine de bu hiç mantıklı değil," dedi Taniel. "Julene Omuztaç'ı yok edip ondan sonra zirveye çıkabilirdi. Tabii…"

"Acelesi yoksa," diye dostunun cümlesini tamamladı Bo. Birkaç saniye Güney Turna'nın karanlığa gömülü zirvesine doğru baktı. "Fırkadayken Kresimir kadar eski bazı öyküler duymuştum. Çok güçlü İmtiyazlılar başka gezegenlerin, ayın, yıldızların ve güneşin aylalarını kullanarak

sihirlerinin etkisini artırabilirlermiş. Julene'in yaz gündönümüne ihtiyacı var."

Taniel'in midesi altüst oldu. Titrek bir nefes aldı. Bir firt barutun da yardımı dokundu. "İyi de," dedi, "acelesi olsa bile neden Feldmareşal Tine'a tünellerden bahsetmedi? Hem onları ondan nasıl saklayabildi ki?"

"Bence Kez kampında zannettiğimizden daha fazla şey oluyor," dedi Bo. "Julene'in saltanat firkasını kullandığı kesin. Ama belki aynı şey Tine için geçerli değildir."

Gavril çenesini sıvazladı. "Bunu nasıl saklayabildi? Ayrıca Tine'a bundan bahsetmediyse bile neden iki tünel açtı?"

"Tünelleri bizden saklayabildiğine göre ondan da saklayabilir," cevabını verdi Taniel. "Hem bana kalırsa bu bir yedek plan. Kresimir'i çağırmayı başaramasa bile Dağ Bekçileri'ni ele geçirebilmek istiyor. Sanırım buraya kadar gelip tünelleri bulabileceğimize ihtimal vermedi."

Uzunca bir süre konuşmadan tünelleri süzdüler. "Kresimir'i cidden çağırabilir mi?" diye sordu Gavril.

"Deneyebilir," dedi Bo. "Amacına ulaşıp ulaşamayacağıysa… yanında kaç İmtiyazlı olduğuna bağlı."

"Oturup sonucu bekleme fikri hoşuma gitmiyor," dedi Taniel, sonra da kaleye geri gitmek üzere döndü.

"Nereye gidiyorsun?"

"Julene'in peşinden dağa çıkacaksam malzemelere ihtiyacım olacak."

Bo ona tahmin ettiğinden daha çabuk yetişti. "İntihar bu," dedi adam. "Julene'in yanında en az otuz İmtiyazlı olmalı. Belki Zebellahlar ve askerler de. Seni fark ettikleri anda…" Parmaklarını şıklattı. "İşin biter."

"Öyleyse beni fark etmelerine izin vermem."

Diğerlerinin yanına varıp onlara durumu açıkladılar.

"Julene'in peşinden gideceğim," dedi Taniel.

"Tanrı'yı çağıracak kadar güçlü olmasına rağmen mi?" diye sordu Fesnik.

Katerine kollarını göğsünde kavuşturdu ve Taniel'e onun bir ahmak olduğunu açıkça ifade eden gözlerle baktı. "Şimdi bir de yalnız gideceğini, seninle gelmemizin çok tehlikeli olacağını falan söylersin."

Taniel bir kahkaha attı. "Yok be. İsteyen herkes gelebilir. O lanet olası dağda tek başıma ölmek istemiyorum."

Bo boğulur gibi oldu. "Seninle geliyorum," dedi.

"Çok beklersin," diye tersledi Katerine.

"Bir sus, kadın," dedi Bo. "Julene mutlaka durdurulmalı."

"Ne yapılacaksa bırak Damgalı yapsın."

"Ben de sizinle geliyorum." Rina'nın alçak sesi Taniel'i neredeyse havaya sıçratacaktı. Kadın elinde köpeklerinin tasmalarıyla bir kenarda çıt çıkarmadan bekliyordu. "Yerim Bo'nun yanıdır."

"Sakın ha.." diye başladı Katerine.

"Sana sus dedim!" diye onu azarladı Bo.

Gavril'in arada kalmış gibi bir hali vardı. "Ben de…" dedi, ardından suspus oldu.

Taniel adamın gruba katılmak istediğini anladı. Fakat Dağ Bekçileri onun sorumluluğundaydı. Feldmareşal Tine saldırıyı sürdürürse Gavril'in savunmacıları yönetmesi gerekecekti.

"Senin yerin burası," dedi Taniel, sonra aklına bir fikir geldi. "Novi keşişleri Kezlilerin geçmesine izin verirler mi?"

"Bilmem," dedi Bo. "Vermezlerse Julene manastırı dümdüz eder." "Kahretsin," diye çıkıştı Gavril. "Onlar iyi insanlar," Mozes ile Fesnik'e doğru döndü. "Barutu hazırlayın."

Ancak ikinci palankaya kadar geri çekildikten sonra fünyeyi yaktılar. Taniel kıvılcımın yamaçtan aşağı yanıp gitmesini seyretti. Ateşin tünele ulaşması uzun sürmedi. Barutun infilak etmesiyle beraber dağ baştan aşağı sarsıldı ve Taniel ayaklarının altındaki toprağın kaydığını hissetti. Tünel çökerken en uç palankayı da yıktı. Dakikalar içinde Kez kampında daha çok ışık yandı ve aşağıdan telaşlı bağrışmalar yükseldi.

Kaleye geri döndüler. Taniel ile diğerleri daha da silahlandılar ve yarım saat sonra kuzeydoğu kapısında buluştular. Grup Taniel'in istediğinden daha kalabalıktı: Bo, Rina ile köpekleri, Fesnik, Mozes ve sekiz Bekçi daha; kalede önceden karşılaştığı ve sert görünümlü adamlar.

"Bu kadar kalabalık olmamalıyız," dedi Taniel, Gavril'e.

Kale kapısının yanında bekleyen iri kıyım Bekçibaşı'nın onlara eşlik edip etmemekte hala kararsız olduğu her halinden belliydi. "Adama ihtiyacınız olacak," dedi. "Çatışmaya girerseniz yamaca mümkün olduğu kadar yayılın. En kötü ihtimal gerçekleşirse de bize birini gönderin ki Adro'nun topyekün çukuru boylayacağını bilelim."

"Tamamdır," dedi Taniel.

"İyi şanslar."

Hazırlıklar tamamlandı. Taniel biraz ilerisindeki Ka-poel'a yaklaştı. Kız çantasını omzuna astı.

"Seni burada kalmaya ikna etmem mümkün mü?" diye sordu Taniel.

Ka-poel ayak diredi.

"Edebileceğimi de düşünmemiştim." Taniel iç geçirdi. "Hadi gidelim."

BÖLÜM 33

Adamat evine döndüğünde hava kararmıştı. Bir gün daha cevapsız kalan sorularla ve kıymetli bir şey bulmaksızın kum elemekle, koruyamadığı bir aileyi ve karşı koyamadığı bir şantajcıyı kara kara düşünmekle geçmişti. Ayakları ağrıyor, gözleri kendiliğinden kapanmak istiyordu. Aslına bakılırsa kentteki şenlik havası, savaşın ve kargaşanın arasında unutulmaya yüz tutmuş bir festivalin arttıkça artan heyecanı moralini bir nebze düzeltmişti. Fakat bir noktadan sonra heyecan da, diğer her şey kadar, insana fazla gelirdi. Adamat arka kapıda duraklayıp kısa bir süre ay ışığında kapı kilidini inceledi. Parmağını uzatıp anahtar deliğinin etrafına sürttü. Burnuna hafif bir koku çalındı: bir Gurla baharatı olan şekerçanı.

"Ne var?" diye arkasından sordu SouSmith.

"Yok bir şey." Adamat kilidi açtı. Akşamın büyük bölümünü Charlemund'un villasına ait mimari planlar için Halk Arşivleri'ni arayarak geçirmişlerdi. Başarılı da olmuşlardı fakat planlar eskiydi ve Adamat'ın yaptığı kısacık ziyaret bile, inşasının ardından Charlemund'un villa üstünde önemli değişiklikler yaptığını anlamasına yetmişti. Adamat gece vakti villaya sızıp sızmama konusunda halen kararsızdı. Yakalanırsa çok ciddi sonuçlarla karşı karşıya kalırdı ama doğru düzgün bir inceleme yapmaksızın tam bir soruşturma yürütemezdi.

SouSmith üstünü değişmek için dosdoğru misafir yatak odasına yollanırken Adamat ışıkları yakmaksızın eski, tanıdık evinde el yordamıyla ofisine gitti. Şekerçanı kokusu hala belli belirsiz olsa da, en ağır olduğu yer ofisiydi. Adamat içki dolabını açıp bir şişe brendi çıkardı ve üç kadehe içki koydu. Kadehlerden birini alıp sandalyesine oturdu ve bir kibrit çakıp piposunun ağzına tuttu. Birkaç derin nefes çekerek piponun yandığından emin oldu ve dumanı burnundan dışarı üfledi. Sonra da kibriti fenerinin fitiline dokundurdu.

"Uzun bir gün geçirdim," dedi. Serin kadehi alnına dayadı ve göz kapaklarının yarıklarından köşedeki adamı inceledi.

Ağzı biraz açık kalan adam fenerin ani ışığında gözlerini kırpıştırdı. Neredeyse kızıla çalan teni onun Gurlalı olduğunu beyan ederken tombul yüzü ve bel çevresinde iyice sarkık duran, bir kadınınki gibi yumuşak bedeni ergenlikten önce hadım edildiğini ele veriyordu. Saçları kazınmıştı ve yüzünde tek bir kıl bile yoktu.

Adamat çalışma masasındaki kadehlerden birini işaret etti.

"İçki?"

Köşede duran, ellerini uzun kollu kaftanının kıvrımları arasında kavuşturmuş olan hadımağası yavaşça öne çıktı. "Burada olduğumu nasıl bildin?" diye sordu. Sesi bir çocuğunki gibi tizdi.

"Seni duymuştum," dedi Adamat. "Mâlik'in sessiz katilisin. En ufak bir iz bırakmadan belirip tekrar ortadan kaybolabildiğin söylenir. Ama ben çok uzun zamandır müfettişlik yapıyorum. En iyiler bile maymuncukla kilit açtıklarında çizikler bırakırlar."

"Çok sayıda kişi tarafından izleniyorsun," dedi hadımağası. "Feldmareşal Tamas, Lord Claremonte'un ajanları. Gelenin ben olduğumu nasıl bildin?" Cidden meraklanmışa benziyordu.

Lord Claremonte'un ajanları mı? Adamat şaşkınlığını yüzüne yansıtmamaya çalıştı. Demek Lord

Vetas'ın işvereni oydu. "Tamas beni haininin peşine taktığından beri ziyaretini bekliyordum. Eninde sonunda gelecektin."

"Sorumu cevaplamadın."

Adamat kadeh kaldırarak soruyu duyduğunu gösterdi ama yine yanıt vermedi.

Hadımağası çalışma masasına yaklaştı. Brendi kadehini incelediyse de içmedi. O sırada pijamalar ve bir sabahlık içinde odaya giren SouSmith durakladı. Boksörün yumruklarını sıkması Adamat'ın gözünden kaçmadı fakat SouSmith'in hadımağasına verdiği tek tepki o oldu.

"Merhaba, SouSmith," diyen hadımağası, kel başını ona doğru eğdi. "Seni bir süredir Arena'da görmüyoruz. Ne zaman aramıza döneceğini merak ediyorduk."

SouSmith bir yılanı sezen bir ayı gibi havayı kokladı. "Mâlik beni öldürmeye çalışmaktan vazgeçtiğinde," dedi.

"Bir içki iç, dostum," dedi Adamat, boksöre.

SouSmith kadehini aldı ve odanın tek çıkışı olan kapı aralığına çekildi. Hadımağasının bundan tasalanmış gibi bir hali yoktu.

"Soruşturmam yüzünden gelmiş olmalısın," dedi Adamat.

Hadımağasının yüzü bir iş adamı ciddiyetine büründü. "Efendim aradığın hainin kendisi olmadığını anlaman için mantık sınırları çerçevesinde tüm sorularını yanıtlamamı istedi."

Adamat buna kafa yordu. Mâlik'in feldmareşali neden desteklemiş olduğunu zaten biliyordu: Adopest suç dünyasında büyük değişikliklere yol açacak bir Kez emniyet teşkilatının kurulması da İtilaflar'a dahildi ve ilgili kısımda Mâlik'in kellesinin uçurulması hususi olarak belirtilmişti. Kezliler yeraltı dünyası söz konusu olduğunda Mâlik'in canlı bırakılamayacak kadar güçlü biri olduğunu biliyorlardı. Kimliğini gizlesin veya gizlemesin Kez onu bulana dek Adopest'in altını üstüne getirirdi.

İtilaflar tehlikesinin geçmesiyle beraber Mâlik'in feldmareşali ortadan kaldırarak kargaşayı daha da körüklemek istemesi mümkündü. Fakat çoğu konsey üyesinin karşı karşıya olduğu sorun onun için de geçerliydi. Tamas ölürse Kez'in savaşı kazanma ihtimali katbekat artardı ve İtilaflar'ın getireceği değişiklikler dayatılmakla kalmaz, onlara yenileri eklenirdi.

"Bu açık sözlülük neden?" diye sordu Adamat.

"Efendim işine burnunu sokmana ilgi duymuyor; meslektaşları arasında sarsılmaz inadınla nam salmışsın. Öte yandan Tamas, öldürülürsen konuyla çok tatsız bir yoldan bizzat ilgileneceğini açıkça ortaya koydu. Bu işi halletmenin en kolay yolu onu bir an önce bitirip kurtulmak."

"Akıllıca," diye mırıldandı Adamat. Acaba Mâlik pratik mi düşünüyordu, yoksa Adamat'ın soruşturmasını manipüle ederek dikkatleri üstünden atmak için mi uğraşıyordu? Adamat brendi kadehini tekrar alnında gezdirdi. "Mâlik feldmareşali kimin öldürtmeye çalıştığını biliyor mu?"

"Hayır," dedi hadımağası hiç tereddüt etmeden. "O da kendi çevresinde bir soruşturma yürüttü ama sonuç alamadı. Hain her kimse Adrolu aracılardan faydalanmıyor. Yoksa efendimin haberi olurdu."

"Öyleyse hain doğrudan Kez'le muhatap," dedi Adamat.

"Aradığın kişi vekilharç değil," dedi hadımağası. "Şehirdeki tüm para onun elinden geçtiği için Mâlik onu yakından izletiyor. Aynı şekilde Leydi Winceslav da değil. Yakın çevresinde birkaç ajan

bulundurarak gözümüzü üzerinde tutuyoruz.”

“İyi de, tuğbaylarından birinin yaşananlarda parmağı vardı,” diye belirtti Adamat.

“Yalnızca birinin,” dedi hadımağası. “Ötekilerdeki sadakat ve adalet anlayışı Tuğbay Barat’ta yoktu.”

“Ya şansölye vekili?”

Hadımağası tereddüt etti. “Şansölye vekili -Asal Lektor- en az Brude kadar öngörülemez biri.”

Brude. Brudania’nın iki yüzlü azizi. Garip bir benzetme.

Adamat hadımağasının ayrıntıya girmesini bekledi ama adam başka bir şey söylemedi. Ondraus da şansölye vekilinde bir tuhaflık olduğuna değinmişti.

“Yani Asal Lektor’un Ricard Tumblar ve başpiskos kadar ihanete yatkın olduğunu mu söylüyorsun?” dedi Adamat. “Yahu adam cafcaflı bir okul müdüründen başka bir şey değil.”

“Dediğim gibi,” diye usulca karşılık verdi hadımağası. “Lektor göründüğü gibi biri değil.”

Adamat piposundan uzun bir nefes çekti. Hadımağasmın doğru söylediğini varsayarsa -ki bu çok tehlikeli bir varsayımdı- en muhtemel hain Ricard Tumblar’dı. Başpiskos namussuz ve güç delisiydi ama Tamas’ın ölmesini istemek için fazla bir sebebi yoktu. Ricard ise sendikaları için her şeyi feda ederdi. Kimseye belli etmeden Kez’le bir anlaşmaya varmış olması pekâlâ mümkündü.

Adamat Charlemund’un villasını gizlice arayıp aramamayı tekrar düşündü. Öteki türlü Ricard’ı açık açık suçlamaktan başka bir çaresi kalmayacakmış gibi gözüküyordu. Tabii hala şansölye vekilini de soruşturması gerekiyordu.

“Teşekkürler,” dedi Adamat, hadımağasma. “Çok yardımcı oldun. Efendine elimden geldiği sürece çalışmalarına burnumu sokmayacağımı ilet.”

Hadımağası ona sığ bir tebessüm etti. “Bunu duymak hoşuna gidecek.”

“SouSmith, konuğumuzu kapıya kadar geçir.”

Boksör az sonra geri gelip kanepeye oturdu. “Tüylerim diken diken,” dedi.

“Benim de.” Adamat derin bir nefes alarak kaliteli tütün kokusunun zevkine vardı. Kiraz harmanı tütün burnunda ve boğazında hoş bir his uyandırıyor, dilinde hafif bir tat bırakarak gevşetici bir etki yaratıyordu.

“Sence doğruyu mu söylüyordu” diye sordu Adamat.

SouSmith homurdandı. “Dürüstlük konusunda belirli bir ünü vardır.”

Adamat ona merakla baktı. “Sahi mi? Hadımağasına güven olmayacağını duymuştum.”

“Hadımağasına değil,” dedi SouSmith. “Mâlik adına konuştuğunda sözleri altın değerindedir.”

“Sen öyle diyorsan öyledir,” karşılığını verdi Adamat. Yine de Mâlik’in işlerini biraz incelemeyi aklının bir köşesine yazdı; tabii kendini öldürtecek kadar dikkat çekmeme ümidiyle.

SouSmith kanepede kestirirken Adamat sonraki bir saati masasında o günkü gazeteyi okuyarak geçirdi. Yatmaya karar verdiğinde, gece fazlasıyla durgundu.

Adamat peşine SouSmith’i de takıp derin düşünceler içinde merdivenden yukarı çıktı. Tepeye ulaştığında aşağıdaki karanlık koridora baktı. “Çıkmadan önce feneri yakmamış mıydın?”

Bazı içgüdüler alelade refleksten çok daha derine iner. Adamat kendini merdivenlerden geriye attığı anda boğazından bir esinti geçti. O sırada itiraz etmekte olan SouSmith bir küfür savurdu ve bir

tabanca ateş aldı.

Atışın etkisiyle kulakları çınlayan Adamat düştüğü basamağa sindi. Atış üst kattaki koridordan gelmişti. Adamat vurulduğunu sanmıyor, SouSmith'e de sormaya cesaret edemiyordu. Elini boğazına bastırdığında orada kan hissetti. Bir ustura gırtlağını sıyırıp geçmiş, oradaki deriyi belli belirsiz kesmişti.

Adamat kulak kabarttı. Alt kata kadar düşmüş olan SouSmith sahanlıkta yatıyordu. Ya ses çıkarmayacak kadar kafası çalışıyordu ya da vurulduğu anda ölmüştü. Adamat ilkinin doğru olması için dua etti.

Adamat derin bir nefes aldı. Ona saldıran her kimse, merdivenlerin başında bekliyordu. Koridorda hiç hareket yoktu; üst kattaki döşeme tahtaları acayip gıcırtılıydı. Saldırgan orada pusuya yatmıştı. Tek bir şanslı atışta hem Adamat'ı hem de SouSmith'i haklayamadığını biliyor olmalıydı. Adamat dinlemeyi sürdürdü ve karanlığa dikkatle bakarak suikastçıların sayısını tespit etmeye çalıştı. O gazetesini okurken evine girmişlerdi; büyük ihtimalle üst kattaki bir pencereden.

Adamat gıcırtı çıkarmamak için merdivenin ortasından kaçınarak yavaşça dizleri üstünde doğruldu. Ağır ağır emekleyerek sonraki birkaç basamağı tırmandı ve parmaklarını uzatarak koridor zeminine dokundu.

Keşfini daha ileriye taşıyarak parmaklarını döşeme tahtaları boyunca sürttü ve sonunda bir şeye temas etti. Tüy kadar hafif bir dokunuşla önce bir pabucun, sonra da bir diğerinin kösele hatlarını belirledi. Böylece saldırganın nerede durduğuna dair iyi bir fikir edindi. Hasmının duruşunu hayalinde canlandırmaya çalıştı. Saldırgan muhtemelen bir ustura veya bıçak tutan elini havaya kaldırmıştı. Adamat o elin hangisi olduğunu bilemezdi. Bu oynaması gereken bir kumardı.

Aniden yukarıya atıldı. Sol eli saldırganın sağ bileğini yakalarken ön kolunu adamın boğazına vurdu. Saldırgan şaşkınlıkla bağırdı. Adamat keskin bir şeyin kulağını sıyırdığını hissetti. Yanlış eli tutmuştu!

Saldırganın diğer eliyle usturayı nasıl savuracağını tahmin etmeye çalışarak onun sağ eline asıldı. Sağ dirseğini adamın omzuna indirerek ağzından bir nida kopardı. Tabanca tekrar patladı ve çakan ışık Adamat'ı kısa süreliğine kör etti. Adamat, aslında onu hedef alan mermiyi yiyen saldırganın sarsılıp yere yığıldığını hissetti.

Sayıları iki veya daha fazlaydı. Adamat kendini ileri attı. Tabanca koridorun daha ilerisinde, yatak odası kapısının yakınında ateş almıştı. Adamat körlemesine uzanarak sıcak tabanca namlusunu kavradı. Diğer eliyle de cebinde tuttuğu çakıyı bulmak için üstünü başını yokladı. Göğsüne bir çift avucun çarptığını hissetti. Geriye, merdivenlere doğru itilmekteydi. Topuğu bir şeye -ilk saldırganın cesedine- denk geldi ve merdivenlerden aşağı tepetaklak yuvarlandı.

Ön kapının yanına düştü. Kulakları çınlıyor, başı dönüyordu. Düşerken hiçbir yerini kırmamıştı.

Birileri onun peşi sıra merdivenden aşağı paldır küldür indi. Ön pencereden sızan ay ışığına iki suret girdi. Biri tabancasını yere atıp kemerinden bir şey çekti. Adamat hafif bir tıkırtı işitti ve o loş ışıkta bir şey parıldadı.

Adamat hemen ayağa kalktı ve yukarıdan saldırıya uğramamak için, koridorda mutfağa doğru geriledi. İki adam onu takip etti. Biri çalışma odasına dalarken diğeri hızla üstüne geldi.

Adamat çakısını sıkıca kavradı. Saldırgan ileri atılırken çıkan tek ses ayakları altındaki döşeme tahtalarının gıcırtısıydı. Alnından akan bir damla ter Adamat'ın gözüne sızdı.

Adamlardan biri çalışma odasında bir fener yaktı. Adamat saldırganının dış hatlarını görür gibi oldu. Orta boylu adam dengesini daha iyi sağlamak için bacaklarını açarak dizlerini kırmıştı. Kahretsin, diye aklından geçirdi Adamat. Diğer saldırgan elinde örtülü bir fenerle köşeyi döndü. Işık Adamat'a vurarak onun gözlerini kamaştırırken saldırganlarına avlarını güzelce görme imkanı tanıdı. Adamat ileriye atılarak körü körüne hamle yaptı.

Göğsünde soğuk bir sızı hissettiği anda biri haykırdı. Adamat elinde çakısıyla kendini geriye atmaya çalıştı. Biri tam o anda çakı tutan kolunu kavradı ve Adamat debelenerek ölümcül bir yaranın tanıdık dermansızlığını bekledi. Bir dirsek darbesi yiyen göğsü acıyla dağlandı.

Holün daha ilerisinde bir patırtı koptu. Işık Adamat'ın gözlerinden ayrıldı. Adamat bir an için SouSmith'i koca kollarını savururken ve fenerli adamın yakasına yapışırken gördü. Hemen sonrasında patlayan bir tabancayla kulakları çınladı, başı zonkladı.

Adamat çakı tutan elini kurtarabildi. Boğuştuğu adam usturasıyla hamle yapmayı denedi. Yüreği ağzına gelen Adamat hedefi tutturmak için dua ederek çakısını tüm gücüyle sapladı. Aynı hareketi birkaç kez tekrarlayınca düşmanı merhamet dilenerek yere yığıldı.

Adamat sırtını evinin arka kapısına dayadı ve hole bakınarak bir kıpırtı aradı. Düzensiz soluklarını kontrol altına almaya çalışıp evin geri kalanındaki muhtemel suikastçılara kulak kabarttı.

"Hepsi bu kadar mı?" diye geveledi SouSmith.

Adamat cevap vermeden önce birkaç nefes daha aldı. "Sanırım evet. Biri merdivenlerde yatıyor, ikisi burada. Yaralı mısın?"

"Vuruldum," dedi SouSmith. "İki defa. Sen?"

Adamat yüzünü buruşturdu. "Bilmiyorum."

Yerdeki sureti ayağıyla dürttü. Adam hafifçe inledi. Adamat yalpalayarak çalışma odasına geçerken göğsü acı içindeydi. Orayı yokladığı zaman eline kan bulaştığını hissetti. Her santimde ızdırap çekerek eğildi ve örtülü feneri düştüğü yerden aldı. İçindeki mum her nasılsa sönmemişti. Adamat örtüyü kaldırdı.

Hol karmakarışıktı. Zemindeki kan birikintilerine duvarlardan dökülen sıvalar karışmıştı. Yerde yatan üç kişi vardı. Adamat hiçbirine aldırış etmeden SouSmith'in yanına gitti. En alt basamakta oturan yaşlı boksör elini gömleğinin içine sokmuştu. Önü kanla kaplıydı.

Adamat boğazına oturan düğümü yutkundu. "Dur biraz daha ışık bulayım."

Holdeki fenerleri yaktı ve ölü saldırganların birinin usturasını ödünç alıp SouSmith'in gömleğini kesti. Bir mermi iri yan adamın sol kolunu sıyırarak oradan parmak büyüklüğünde bir et parçası koparmış, diğer mermiyse karnına saplanmıştı. İkinci yarayı görünce Adamat'ın nefesi kesildi.

"Kötü mü?" SouSmith başını duvara yasladı. Alm ve yanakları boncuk boncuk terle kaplıydı. Bir ara o teri silmeye çalışarak yüzüne kan bulaştırdı.

"Karnından vurulmuşsun. Kurşunun organlara gelip gelmediğini anlamak mümkün değil. Bize bir cerrah lazım. Elini şurada tutup kan akışını durdurmaya çalış. Ben gidip yardım bulmaya çalışayım."

Adamat'ın fazla uzaklaşması gerekmedi. Silah seslerini duymuş olan bazı komşuları ellerinde fenerlerle ve tabancalarla sokakta bekliyorlardı. Adamat'ı o halde görünce ağızları açık kaldı ve onun arkasından evin içine bakmaya çalıştılar.

"Biri bir cerrah bulsun," dedi Adamat dermansızca. "Ve Soylular Evi'ne bir oğlan gönderin.

Feldmareşal Tamas'a bir mesajım var. Aldığından emin olun. Ona… Adamat'ın Siyah Sokak Berberlerinin saldırısına uğradığını söyleyin." Hiç kimse koşmaya davranmadı veya bir fayton getirmeye gitmedi. Bir sokak çetesinin adının anılmasından bile ürken bazıları kaygıyla geri çekildi. "Lütfen," dedi Adamat. Sesindeki çaresizliği kendisi bile duydu.

Komşularından biri öne çıktı. Uzun gri favorilere sahip yaşlıca bir beyefendi ve Gurla savaşlarının bir gazisiydi. Pijamalarının üstüne siyah bir pardösü geçirmişti ve elinde eski bir alaybozan tutuyordu. Adamat isminin Tulward olduğunu hatırladı.

"Cerrahlıkta biraz tecrübeliyimdir. Savaşta öğrenmiştim," dedi Tuhvard. Arkasına dönüp evinden tarafa bağırdı. "Millie! Oğlanı buraya gönder. Hemen!" Bu sefer de yönünü orada toplananlara çevirdi. "Evlerinize dönün, millet. Yürüyün!"

Adamat başıyla teşekkür ederken Tuhvard onunla beraber evine girdi.

"Yaralı mısın?" diye sordu eski asker. Adamat parmağıyla SouSmith'i gösterdi. "O daha beter. Karnına mermi yedi."

Tuhvard yüzünü buruşturdu ve cesetleri tecrübeli bir gözle süzdü. Sonra üzerlerinden atlayıp SouSmith in yanına gitti.

Adamat iç geçirip duvara yaslandı. Bir müddet katliamı gözden geçirdi. Çalışma odasının girişinde yatan adam halen hayata tutunuyordu. Adamat suikastçının gözlerindeki yalvaran bakışa aldırış etmedi, ikinci saldırgan merdivenlerin tepesinde yan yatıyordu. Adamat'ı haklamaya çalışan silah arkadaşı tarafından vurulmuştu. Mermi yanağından girerek onu ânında öldürmüştü ve basamaklardan aşağı ince bir çizgi halinde kan akıyordu.

Hala ayakta duran son saldırganın kafası duvara gömülüydü. Adamat yalpalayarak gidip onu daha yakından inceledi. Az önce feneri tutan adamdı. SouSmith onu suratından kavramış ve başını sıva ve tuğlaların içine sokmuştu.

SouSmith'in üstüne eğilmiş olan Tulvvard onunla usul usul konuşuyor, parmaklarıyla boksörün karnını yokluyordu. Adamat hayatta kalan son suikastçıya yaklaştı. Gereksiz bir acı vermemeye çalışarak adamın pardösüsünü çıkarmaya davrandı. Adam inledi.

"Yardım etmeye çalışı…" Adamat donakaldı. Yabancının yüzüne tekrar baktı; bu sefer gerçekten. "Coel," dedi. Karşısındaki kişi Ricard'ın limandaki cılız asistanıydı. Adamat titrek bir nefes aldı.

Coel'in pardösüsünü çıkarmayı bitirdi. O panikle çakısını adamın göğsüne en az on kere saplamıştı. Yaralar derin değildi ama Coel kısa süre içinde kan kaybından ölecekti. Adamat emin olmak için adamın gömlek yenlerini sıyırdı. Beklediği aynen çıktı: Asistanın ön kolunda siyah bir ustura dövmesi vardı.

Tamas'ın askerleri çıkageldiklerinde Coel çoktan ölmüştü. Eve bir sürü adamın doluşmasıyla birlikte, Adamat'ın daha başka Berberler'in gelip işi bitirecekleri korkusu geçti. SouSmith bir cerrahlar ekibi tarafından salona taşındı. Karnındaki mermiyi çıkarmaya çalıştıkları sırada da küfürleri ve bağrışları eksik etmedi. Adamat merdivene oturdu ve insanlar eve girip çıktıkça boş gözlerle ön kapıyı seyretti.

"Onun için dikişe ihtiyacın olabilir."

Adamat başını kaldırdı. Merdivenlerin dibinde duran Tamas bir koltuk değneğinden destek alıyor, bir eliyle de tırabzana tutunuyordu. Üstü başı leş gibi barut kokuyordu. Başıyla Adamat'ın göğsünü işaret etti.

Adamat aşağı baktı. Yarası sığdı ama biri içine limon sıkmış gibi sızlıyor ve hala kanıyordu.

"SouSmith'le işlerini bitirdiklerinde baktırırım." Adamat duraksadı. "Bizzat gelmeniz gerekmezdi."

Tamas müfettişi bir süre seyretti. "Siyah Sokak Berberleri'nin başka işler üstlenmemesi gerekiyordu. Sabahleyin başlarına çok kötü şeyler gelecek. Çok şanslı adammışsın. Berberlerin nasıl çalıştıklarını kendi gözlerimle görmüştüm." Tamas bakışlarını Adamat'tan ayırıp zemindeki kan lekelerine çevirdi. "Hiçbirinin sağ kalmaması çok yazık."

"Evet," dedi Adamat. "Aklım başımda değildi. Karanlıkta usturalı saldırıya uğrayınca panikledim." Homurdandı. "Şimdi aylarca sakal tıraşı olamayacağım." Derinin belli belirsiz yarıldığı boğazına dokundu. Orada kurumuş bir kan çizgisi vardı. Eli titreyen Adamat her şeyi -Lord Vetas'ı, ailesini,- Tamas'a anlatmak için ani bir dürtüye kapıldı. Belki de Tamas zaten durumun farkındaydı. O kolay kolay üçkağıda getiilecek biri değildi. Lakin Tamas müfetişinin dürüstlüğüne leke sürüldüğünü düşünseydi soruşturmaya devam etmesine izin vermezdi. Adamat kızarıp bozardığını hissetti.

Tamas bunu fark etmemiş gibiydi. "Sence ölmeni kim emretti?" diye sordu.

Cevap apaçık ortadaydı, değil mi? "Siyah Sokak Berberleri, Ricard Tumblar'a sadıktır." Başıyla holün bir kenarına itilmiş Coel'in cesedini işaret etti. "Üstelik Ricard'la bir ay önceki görüşmemde şaraplarımızı o getirmişti."

"Kanıtlar Ricard'ın aleyhinde," dedi Tamas. "Ölmeni istemesinin başka bir sebebi olabilir mi?"

"Hayır," dedi Adamat sersefil. On beş yıl kadar önce Ricard'ın bir diğer sendika kurma girişimi yüzünden hapse atılmasını daha dün gibi hatırlıyordu. O zamanlarda bile dürüstlüğüyle ün salmış olan Adamat dostunun kişiliğini öven bir ifade vermiş ve ertesi gün salı verilmesine önayak olmuştu.

O olaydan iki yıl sonra, Adamat parasızlıktan Aziz Adom Günü için çocuklarına hediye alamazken Ricard onun yarım senelik maaşına bedel armağanlarla kapısını çalmıştı. Yıllar boyunca birbirlerine defalarca kez destek olmuşlardı. Adamat öyle bir dostluğun bu şekilde biteceğine inanmakta güçlük çekiyordu.

"Hemen tutuklanması için bir manga yollayacağım," dedi Tamas ve askerlerinden birine doğru döndü.

"Bekleyin," dedi Adamat.

Tamas duraksadı ve acıyla yüzünü buruşturarak tekrar ona baktı. Adamat gözlerini kapattı. "Bana biraz daha zaman verin. Suçlunun Ricard olduğundan emin olamayız."

Tamas'ın kaşları kalktı. "Siyah Sokak Berberleri aldıkları her işi bitirirler, Müfettiş. Ve sadece Ricard'a hesap verirler. Bu olay bir hedef şaşırtmaca değildi. Onlarla işim bittiğinde Berberler diye bir çete kalmayacak."

"Berberler para karşılığı çalışırlar," dedi Adamat. Argümanı kendi kulağına bile zayıf geldi. "Daha geçen hafta Ricard'a beni öldürmesi için fırsat tanıdım. Fırsatı değerlendirmedi."

Tamas ona gözünü dikip baktı. "Sadece birkaç saat bile beklersek suikastçıların başarı sağlayamadıkları haberi yayılır ve Ricard güneş doğmadan önce Kez'e giden bir tekneye binmiş olur."

"Bana öğlene kadar süre verin," dedi Adamat.

“Öyle bir şeyi göze alamam.” Tamas’ın sesine öfke karışmaya başlıyordu. “Haini elimden kaçırırsam konsey üstündeki nüfuzumu yitiririm ve bana cephe alırlar.”

“Bir manga gönderin,” dedi Adamat. “Ricard’ı gözetlesinler. Hatta kaçmaya çalışırsa onu hemen tutuklasınlar; öyle bir girişim apaçık bir suç kanıtıdır. Fakat şimdi bir hata yaparsanız içinizdeki hainden kurtulamazsınız ve Soylu Emek Savaşçıları size düşman kesilir.”

Tamas bocalar gibi gözüktü.

“Bana öğlene kadar süre verin,” diye tekrarladı Adamat. “O zamana kadar bu meseleyi çözebileceğim kanaatindeyim.”

“Nasıl?”

Adamat sertçe yutkundu. “Barut büyücülerinizden birini ödünç almam gerekecek. Gidip Siyah Sokak Berberleri’ni göreceğim.”

BÖLÜM 34

Siyah Sokak Berberleri, Adopest'teki en eski çetelerden biriydi. Kime sorulduğuna ve o kişinin ne kadar içtiğine bağlı olarak yüz elli ila üç yüz arası bir yaşta olduklarını iddia ederlerdi. Faaliyetlerini Jalfast Su İşleri'nden sadece birkaç blok uzaktaki virane bir apartmandan yürütürlerdi. Yerel polise göre, sayıları yetmiş beş civarıydı.

Adamat apartman dairelerini sokağın aşağısındaki güvenli bir mesafeden seyrediyordu. Görünüşe bakılırsa Berberler daha iyi günler de görmüşlerdi. Güvenli olamayacak kadar eski ve kötü üretilmiş çamur tuğlalardan teşkil iki katlı bina, yıkık dökük bir harabeden ibaretti. Birinci katta yatakhaneler bulunurken zemin kat büyük bir meyhaneye benziyordu. Binanın önünde güneş altına sandalyeler koyulmuştu. Yakınlarda sürten bir kısım Berber tıraşa muhtaç liman işçilerini bekliyor, bir yandan da kaldırımda zar atıyordu.

"Berberlere bulaşmak hiç hoşuma gitmiyor," dedi SouSmith.

Adamat dostuna göz attı. Kolları sıvalı siyah bir kısa pardösü giyen SouSmith üretimi bırakmış bir kömür koklaştırma tesisinin duvarına yaslanarak Berberler'in karargâhını süzüyordu. Alnındaki bir damla ter ve gözlerindeki acı, dün gece iki defa vurulup sonrasında ameliyat geçirdiğinin yegâne kanıtıydı. Boksörün karnına saplanan mermiyi başarıyla çıkarmışlardı. Başka biri olsa acıyı dindirmek için boynuna kadar uyuşturucu ilaçlara batardı.

"Sana gelmemeni söyledim."

"Bana para ödedin," dedi SouSmith. "Yalnız gitmene göz yumamazdım."

Adamat alaycı bir homurtu çıkardı. Hiç de yalnız değildi. SouSmith bir diğer Berber'in kafasını duvara gömmek istiyordu, hepsi bu. Adamat göğsünü ovuşturarak Tamas'ın cerrahının attığı dikişleri kaşıma dürtüsüne direndi.

Üç asker mangasının sokağı doldurarak her iki yönde yaya ve araba trafiğini kesmesini seyretti. Daha başka iki manga gizlice Berberler'in binasına arkadan yaklaştı. Zar atan Berberlerden biri başını kaldırdı. Yanındaki arkadaşının omzuna dokunup parmağıyla işaret etti, sonra alelacele binaya girdi.

"Harekete geçme zamanı," diyen Adamat duvarın yanından ayrıldı ve kendinden emin adımlarla sokağı katetti. Tamas'ın Delivli teğmeni Sabon, asker gruplarından birinin arasından çıktı. Mavi üniforması kusursuzca ütülenmiş, abanoz rengi kafası sinekkaydı kazınmıştı. Belinin bir yanında bir tabanca, diğerindeyse bir flöre asılıydı. Adamat'ı başıyla selamladı.

"Sana fazla yaklaşmalarına izin verme," dedi Adamat. "Usturaları ellerindeyken ölümcüldürler." Kısa bir süre SouSmith'in yetişmesini bekledi. Yalnızca sokakta yürümek bile SouSmith'in yüzünü bembeyaz kesmişti. Yaşlı boksör yaz ortasındaymış gibi terliyordu. Adamat onu oradan göndermek için ağzını açtıysa da vazgeçti. SouSmith gelmek istiyorsa gelirdi.

Adamat kendini cesaretlendirmek için pardösüsünün altındaki tabancayı yokladı. Bastonunu bir eliyle sıkıca kavradı ve göğsünü kaplayan acıyı yok sayarak ön kapıya yaklaştı.

Kapıyı tekmeleyerek açtı. Kapı menteşelerinden komple sökülürken yere pas zerreleri döküldü. Bir sıra berber koltuğunun arkasındaki, doğuya bakan pencereler açık durduğundan içerisi epey

aydınlıktı. Bahsi geçen koltukların altında eski kan izleri, tuğla zemine saçılmış pas kırmızısı lekeler vardı. Odanın karşı tarafına uzun bir bar tezgâhı yerleştirilmiş, onun arkasındaki duvara içki şişeleri istiflenmişti. Tezgâhın ucundaki şarap fıçısı neredeyse yetişkin bir adamın boyu kadar genişti.

Bir grup adam aralarında bakıştıktan sonra bardan ayrılıp müfettişin üstüne yürüdü. Tipleri birbirine çok benziyordu: beyaz birer gömleğin üstüne berber önlüğü geçirmiş, çıta gibi incecik, hastalıklı görünümlü adamlar. Adamat en öndekine hitap etti.

"Selam, Teef."

Cebinden bir ustura çıkarmakta olan adam onun yüzüne baktı. Gözleri kocaman açıldı. Eli bocalayınca usturayı düşürmesine ramak kaldı. Adamat'ın bastonu hızla savrularak Teef'in bileğine indi. Ustura uçup gitti.

Arkadaşları Adamat'ı tanımadılar. Usturalar bir çırpıda açıldı ve kireç beyazı eller jiletleri önde tutarak müfettişe doğru atıldı. Adamat irkildi.

Teef'in etrafındaki her üç adam da barut çatırtısına aynı tepkiyi verdi: Usturaları ellerinden düştü. Yüzlerine önce şaşkınlık hakim oldu. Diğer ellerini kanayan bileklerini götürürlerken onun yerini ızdırap aldı. Tek bir tabanca bile çekilmeden üç mermi üç bileği delip geçmişti. Adamat bastonunun ucuyla Teef'in yanağına hafifçe vurdu, sonra o ucu Berber'in gırtlağına dayadı. Başını çevirip arkasına baktı. SouSmith kapının hemen berisinde durmuş, gözlerini kapayarak duvara yaslanmıştı. Onun yanında sessizce bekleyen Sabon'un bakışları alışveriş yaparcasına berber dükkânının içinde geziniyordu. Az önce ne yaptığını ele veren tek şey, üstünden yükselen barut bulutuydu.

"Ne oluyor be?" dedi Teef, çatlayan bir sesle. "Siz ne halt yediğinizi sanıyorsunuz? Biçin şunları!" Silah arkadaşlarına göz atınca ağzı bir karış açık kaldı. "Neler oldu…?" Ağzı sudan çıkmış bir balığınki gibi açılıp kapandı. Dönüp Sabon'a bakınca suratına bir idrak ifadesi yayıldı. Adamat bastonunun ucunu adamın boğazına bastırdı.

"Biçin şunları, öyle mi?" dedi. "Coel'e ve dün gece beni öldürmeye yolladığın diğer ikisine de öyle mi söyledin?"

"Yemin ederim şahsi bir şey değildi, Adamat." Ellerini iki yana açan Teef'in bakışları onunla Sabon arasında gidip geldi. O anda gözleri Adamat'ın omzunun üstündeki bir noktaya çevrildi. "Ha siktir."

"SouSmith'in korumam olduğunu sana söylememişler galiba," dedi Adamat. Teef'in gözlerindeki panik ifadesine gülümsememek elinde değildi. "Adamlarından birinin başını bir tuğla duvara gömdü. Evimin holündeki kanı silmem saatler sürecek. Şimdi söyle bakalım, seni kim tuttu, Teef?"

"Yemin ederim ki istemiyordum. Ama-"

"Ama bir yığın para teklif ettiler. Biliyorum. Bir servet ödemiş olmalılar. Söyle bana, Siyah Sokak Berberleri'nin başına geçmeden önce seni kaç defa rahat bıraktım? Sen bir bıçaktan ve kötü şanstan başka bir şeyi olmayan aptal bir çocukken? Geçtiğim kıyakların karşılığını bu şekilde mi ödüyorsun, Teef?" Bastonunu adamın boğazına daha sert bastırdı ve Teef geri çekilmeye kalkışınca başını hafifçe iki yana salladı. Berber tir tir titredi.

"Diğerleri hangi çukurdalar?" diye ansızın haykırdı çete reisi. "İmdat!"

Adamat ona sabırla iç geçirdi. "Tamas'ın en iyi askerlerinden oluşan beş manga şu an senin çocukları topluyor, Teef. Usturalar yakın dövüşte etkili olabilir fakat süngü takmış tecrübeli

piyadelerin karşısında pek işe yaramazlar.” O sırada Adamat’ın sözlerini vurgularcasına, dışarıdan silah sesleri geldi. Üst katta bir koşuşturmaca yaşandı, sonra yere çarpan bir bedenin patırtısı duyuldu.

Teef yumruklarını sıktıysa da yerinden kıpırdamadı. “Canınıza okurduk,” dedi, dişlerini göstererek. “Tüm çocuklar burada olsalardı canınıza okurduk.”

“Tabii canım,” dedi Adamat. “Beni öldürmeniz için sizi kim tuttu?”

Teef’in çenesi şak diye kapandı.

Adamat derin bir nefes aldı. Şimdi bunlarla uğraşacak zamanı yoktu.

Biri onu hafifçe kenara itti. Adamat bastonunu indirirken Sou-Smith çete reisine yaklaştı. Teef’ten en az bir kelle boyu daha uzun ve iki kat daha genişti. Adamat bir yorumda bulunmadı. SouSmith baştan aşağı soğuk terle kaplıydı ve dişlerini acıyla sıkmaktaydı. Uzanıp Teef’in ellerinden birini kavradı.

“Önce bunu kıracağım,” diye gürledi boksör.

“Ricard,” dedi Teef. Bu ismi, şaşırınca savrulan bir küfür gibi telaffuz etmişti.

“Sana inanmıyorum,” dedi Adamat.

SouSmith çete reisinin parmağını bileğine değecek kadar geri kıvırınca bir çıtırtı yükseldi. Teef acıyla bağırdı. Diğer Berberler’den biri ayağa kalkıp reisine doğru uzanınca SouSmith’in çizmesini göğsüne yedi ve odanın yarısını uçarak katetti. SouSmith yalpalayınca Adamat elini uzatıp ona destek oldu. Dengesini geri kazanan SouSmith çete reisinin bileğini büktü.

Berber çığlık atarak dizleri üstüne düştü. Adamat bastonuyla SouSmith’in omzuna dokundu. Boksör geri çekildi.

“Sizi kim tuttu?” diye sordu Adamat.

“Mâlik!” diye, bir dizi küfrün arasında cıyakladı Teef. “Buraya gelip kelleni istedi!”

“En azından inanılır yalanlar söylüyorsun.” Adamat bastonunu Teef’in yaralı bileğine vurdu. Tekrar çığlık atan çete reisine acısa da bu duyguyu bastırdı. Teef’in adamları onun evine, karısının ve çocuklarının yaşadığı yere gelmişler ve onu öldürmeyi denemişlerdi. Evde olsalardı, bütün ailesi uykularında öldürülürdü. Adamat, Berberler’in nasıl çalıştıklarının farkındaydı. Lord Vetas kadar duygusuz ve acımasızdılar. Adamat bastonunu havaya kaldırıp sertçe indirmeye hazırlandı.

“Bir rahip.”

Adamat durdu. “Bir rahip mi? Yok artık.”

“Bir rahipti,” dedi Teef. Titrek nefeslerle konuşurken göğsü kalkıp iniyor, yüzünden aşağı yaşlar akıyordu. “Buraya dün sabah geldi Devamlı ağlayarak Kresimir’den af diliyordu.”

“Nasıl biriydi?” diye sordu Adamat.

“Bir rahipti işte. Beyaz cübbe ve sandaletler. Sarı saçlar. Senden biraz daha uzundu. Sağ yanağında bir ben vardı. Benimle hiç göz göze gelmedi.”

Siemone. Adamat ağzının kuruduğunu hissetti.

“Ne kadar ödedi?”

“Beş yüz bin krana.”

Adamat neredeyse bastonunu düşürecekti. “Ne? Benim için mi?”

Teef hırıltılı bir kahkaha attı. “İki ayrı iş için. Senin kellen on beş bindi.”

“Peki ya geri kalanı?” Adamat etrafına bakındı. O zamana kadar civarda sadece birkaç Berber bulunmasını iyi şansa bağlamıştı. Fakat neden daha kalabalık olmadıklarını artık anlıyordu: Berberler işe çıkmışlardı. Bunun düşüncesi bile tüylerini diken diken ediyordu. Bu hesaba göre en az kırk Berber ortada yoktu.

Sabon öne çıktı ve Teef’in gömleğinin önünde tutarak ayağa kaldırdı. “Hedef Tamas mı?” diye sorup Berber’i sarstı. “Sen gidi kalleş pislik! Hedef o mu?”

“Çukur aşkına, hayır!” dedi Teef. “Ona kimsenin parası yetmez.”

“Öyleyse kim?”

“Bir aşçıbaşı,” dedi Teef. “Şölenden sorumlu şişman bir adam. İşverenim onun halkın gözü önünde doğranmasını istedi. Normalde öyle şeyler yapmayız ama teklif ettiği meblağ…” Sözünün devamını getirmedi.

Sabon adamı bıraktı. Dengesini sağlamaya çalışan Teef acıyla haykırarak dizleri üstüne çöktü. Sabon onu tiksintiyle süzdü. “Feci bir hata yaptın,” dedi. Adamat’a göz attı. “Bunlan Samurdişine götürün. Benim gitmem gerek.”

Sabon tek kelime daha etmeksizin oradan ayrıldı. Adamat içeride kendisinden, SouSmith’ten ve dört Berber’den başka kimsenin kalmadığını fark etti. Başını çevirip SouSmith’le bakıştı. Boksör omuz silkti. Adamat bastonunun ucuyla Teef’in çenesini kaldırdı. “Bir aşçıbaşı neden bu kadar önemli?” diye sordu. Adamın adını hatırlıyordu -Mihali. Yoksa başpiskos, Tamas’ın huzurundayken ondan yediği dayağı mı hatırlamıştı? Öyleyse bile bu kadar para intikam için çok fazlaydı.

Teef başını iki yana salladı. Adamat bastonunu tehditkâr bir şekilde oynattı. Teef’in kafa sallayışı bu sefer daha içtendi. “Bilmiyorum, canı çıkasıca! Bizim için altı üstü bir işti.”

“Demek paranın nereden geldiğine dair hiçbir fikrin yok?” Charlemund. Siemone başka birinin kirli işini yapmazdı. Charlemund en başından itibaren Ricard’ı suçlu göstermeye çalışmıştı.

Teef’in tereddüdü olması gerekenden bir saniye uzun sürdü.

“Sen iyisi mi bilmezden gelmeye devam et,” dedi Adamat. “Yoksa seni bekleyenden daha da kötü bir sonla karşılaşırsın.” Tamas çete reisinin canına okuyacaktı. Adamat neredeyse Berber’e acıyacaktı. Neredeyse. Teef’in yanından ayrıldığı sırada içeri bir manga asker doluştu. “Bunları Samurdişi’ne götürün,” dedi Adamat. “Hepsini. Benim gidip feldmareşali bulmam lazım.”

“Festival varken şehri katetmen saatler sürer!” diye arkasından seslendi SouSmith.

Adamat binadan koşarak çıkarken onu zar zor duydu. Çok geç olmadan Tamas’a Charlemund’dan bahsetmeye mecburdu.

BÖLÜM 35

Taniel'in göğsü körük gibi kabarıp iniyor, bacakları sızlıyordu. Son iki gündür, şafaktan önce verdikleri birkaç saatlik kısa molalar hariç dinlendikleri yoktu. Yalnızca içinde bulunduğu barut transı Taniel'e temposunu koruma imkânı sağlıyor fakat kendini hep yol arkadaşlarının çok önünde buluyordu. Bekçilerden ikisi yorgun düşmüştü. Onları yığıldıkları yerde bırakıp yollarına devam etmişlerdi. O adamlar dağdan kendileri inerlerdi.

Yolculuk Taniel'in geçen seferki tırmanışından daha kolaydı. Karın bir kısmı erimiş, geri kalanı Dağ Bekçileri tarafından temizlenmişti. Kıştan bu yana Dağ Bekçileri ile Novi'nin Tüneği arasında ikmal amaçlı bir dizi seyahat düzenlenmişti. Manastıra gönderilen ikmal karavanlarından kalan kamp ateşleri ve kurumuş at dışkıları hala yerlerdeydi.

Bunların Taniel'i tasalandırdığı yoktu. Onu asıl tasalandıran daha yakın zamanda yapılan geçişti. Henüz Kezlileri tespit etmiş değillerdi ama iki kampa rastlamışlardı. Yolda en az yüz adama ve bir de yük hayvanlarına yetecek kadar dışkı ve ayak izi vardı. Bu kadar çok adamın Dağ Bekçileri'ni gizlice aşamaması gerekirdi ama belli ki aşmışlardı.

Üçüncü kampı öğleyin buldular. Ana patikanın dışında, yaz mevsiminin neredeyse gelip çatmasına karşın hala kısmen donuk durumdaki bir şelalenin yanında kuruluydu. Taniel bir yemek ateşinin küllerini kontrol etti. Henüz soğumamıştı.

Kampı gözden geçirirken Taniel'in hafızasında yerlilerle beraber Kez devriyelerinin izini sürdüğü ve onlara pusu kurduğu uzak mı uzak Fatrasta'daki buna benzer kampların anılan canlandı. Tabu o kamplar yüksek dağlarda kurulmaz ve o devriyeler İmtiyazlılarla -veyahut Zebellahlarla- dolu olmazdı.

Ayak ucuyla dürttüğü bir şey göğsünün buz kesmesine yol açtı. Nesneyi alıp elinde döndürdü. Tuttuğu şey yetişkin bir adamın yumruğu ebatlarındaki metal bir toptu. Bir Zebellah'ın havalı tüfeğine ait hava haznesi.

"Ne kadar arkalarındayız?" diye sordu Bo, grubun geri kalanı Taniel'e yetiştiğinde. Bo her geçen gün biraz daha kötü gözüküyordu. Yanakları iyice çökmüş, gözlerinin altı siyah torbalarla bezenmişti. Amansızca tempoları genç İmtiyazlı'ya hiç iyi gelmemişti.

"Saatler," diye cevapladı Taniel. Hava haznesini Bo'ya attı. "Bunu beklemem gerekirdi."

"Kez İmtiyazlıları'nın yanından Zebellahlar eksik olmaz," diyen Bo metal küreyi elinden bıraktı. Ka-poel hemen atılarak küreyi yerden kaptı ve yakından inceleyip sırt çantasına tıktı.

"Onlara yaklaşıyoruz," dedi Taniel.

"Zirveye de," karşılığını verdi Bo. "Novi'nin Tüneği'nden pek uzak değiliz."

"Herkes dinlendi mi?" diye Fesnik'e sordu Taniel. Genç Bekçi matarasını doldurmak için yalpalayarak şelaleye kadar gitti.

Fesnik inledi. "Çukur aşkına, hayır. Böyle bir tırmanışın ardından bir de savaşmamız mı gerekecek?"

"Savaşmamız ve kazanmamız," dedi Taniel. Fesnik'i ayak ucuyla dürttü.

“Tamam, tamam,” diyen Fesnik ayağa kalktı. “Hadi bakalım!” diye seslendi diğerlerine. “Yine yollara düşüyoruz.”

Taniel arkadaşlarının ana patikaya dönmelerini seyretti. Dağ Bekçileri çetin ceviz insanlardı. Lâkin Taniel’in barut avantajı hiçbirinde yoktu ve tırmanış onun bile gücünü tüketmişti. Julene ile diğer İmtiyazlılara karşı ellerinden ne gelirdi? Bir çatışmayı nasıl kazanabilirlerdi?

Taniel patikada Ka-poel’a ayak uydurdu. Genç kız elinde yüzü olmayan bir balmumu heykelcik tutuyor, balmumunu parmaklarıyla mıncıklayıp şekillendiriyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye ona sordu Taniel.

Ka-poel bebeği koltuk altına sıkıştırdı. El işaretleriyle bir açıklama bekleyen Taniel öne eğildi. Kız onun omzuna bir yumruk attı.

“Of.”

Pole bir eliyle onu kışkışlayıp projesine geri döndü. Taniel’de Bo’nun yanına gitti.

Bo’nun dertli bir hali vardı.

“Bakıyorum da pek neşelisin,” dedi Taniel. Dostunun yüz ifadesi değişmedi. Espriyi anlamamış gibiydi.

“Çok geç kalmış olabiliriz,” dedi Bo.

“Beklediğimden daha hızlı gidiyoruz.”

“Gündönümünde orada olmalıyız.”

“Endişelenme,” dedi Taniel. “Olacağız.” O esnada gökyüzünde duman tespit etti. Bo’nun omzunu tutup parmağıyla gösterdi.

“Dağ mı tütüyor?” diye sordu Taniel. Geçen seferki tırmanışında bu civardayken dumanlı krateri gördüğünü hatırlamıyordu.

Bo’nun beti benzi attı. “Hayır,” dedi. “Bu duman çok yakın. Novi’nin Tüneği’nden geliyor.”

Haber çabucak yayıldı. Gayretlerini artırdılar ve Tünek’e bir saat içinde ulaştılar.

Patikanın bu kısmını bilfiil sona erdiren manastır duvarı içe göçmüştü. Sanki bir dev dağa çıkmış ve oraya bir tokat atmıştı. Eski yapının dağla buluşan bölümü kısmen ayaktaydı. Geri kalanıysa uçuruma düşmüş ve çok aşağılardaki kanyonun kayaları arasında gözden kaybolmuştu. Manastırın içi bir bebek evi gibi meydana çıkmış, koridorlar ve merdivenler havaya açılmıştı.

Harabeler dumanı tüten bir hayvan leşini andırıyor, yarılmış kalaslar kırık kaburgalar misali molozların arasından çıkıntı yapıyordu. Bazı kısımlarda taşlar bile erimişti. Manastırın büyük bölümünü yıkan o görünmez yumruk, binanın üstünde durduğu yamaçtan da büyük bir parça koparmıştı. Manastırın bir ucundan ötekine kadar uzanan koridor artık yirmi adım genişliğinde bir yarıkla ikiye ayrılmaktaydı.

“Geri gidip koridorlardan birinden geçebiliriz,” dedi Fesnik. “Dağın içinde bir geçit bulunur; manastırın geri kalanı oradadır. Birkaç dakikadan uzun sürmez.” Sesi alçak, neredeyse hürmetliydi. Konuşurken kederli gözlerle etrafa bakınıyordu. Bekçilerin büyük ihtimalle bu keşişleri tanıdıkları Taniel’in kafasına dank etti.

Fesnik’in bahsettiği koridorları elleriyle koymuş gibi buldular. Dağın içine girmeleriyle beraber duman daha da yoğunlaştı. Koridorlar ağında ilerlerken güçlükle nefes alabiliyorlardı. Rina’nın tüm azarlarına rağmen köpekleri sızlanıp durdu. Taniel bir kan lekesi fark edip duvarlardan birinin

yanında durdu. Kayada garip bir çentik açılmıştı. Taniel parmaklarını çentikte gezdirdi. Bir mermiden kaynaklandığı kesindi.

"Ortalıkta hiç ceset yok," dedi Taniel usulca. Neredeyse kendi kendine konuşuyordu ama yine de Ka-poel'ı çok yakınında bulmak onu şaşırttı. Genç kız harabeleri dikkatle inceledi. "Sağ kurtulanlar muhakkak vardır," dedi Taniel ona. "Duman onları dışarı kaçırmıştır. Öteki tarafta olmalılar." Kendi kendine kafa salladı. "Bundan eminim." Yine de kaygısı azalmadı.

Ka-poel attığı bir bakışla bu beyandan şüphe duyduğunu belli etti.

Yarığın öteki tarafında dışarı çıktılar. Taniel manastırın sonlandığı yeri ve yapının diğer girişine uzanan merdivenleri görebiliyordu. Ortalıkta kimsecikler yoktu.

"Lütfen," dedi bir ses.

Taniel havaya sıçradı. Kafasındaki düşünceleri işlemden geçirmesine fırsat kalmadan tabancasını çekerek arkasına döndü. Sonra hemen silahını indirdi.

Bir keşiş ürkerek geri çekilmekteydi. Taniel'in beklediğinden çok daha genç bir kadındı.

"Üzgünüm," dedi Taniel. Keşişin hali karşısında elleri titredi. Genç kadının yüzü morarmış, yara bere içinde kalmıştı. Cübbesi kanlıydı. "Başka kurtulanlar var mı?"

Kadın çok sayıda koridordan birini işaret etti. Otuz adım içeride, açık havadan mümkün olduğunca korunaklı bir mesafede, perişan bir grup vardı. Duman burada fazla yoğun değildi. Taniel'in görebildiği kadarıyla içlerinden yedisi hala sağdı ve zeminde keten kumaşlara sarılmış pek çok ceset yatıyordu. Cesetleri sayarken Taniel'in yüreği sızladı. Kırkı bulduğunda saymaktan vazgeçti; üstelik daha yarısına bile gelmemişti.

Fesnik keşişlerden biriyle, cübbesi yırtılıp kirlenmiş ve kaşları alazlanmış yaşlı bir adama konuşuyordu. Taniel onlara yaklaştı.

"Elimizden geldiğince karşı koyduk," dedi yaşlı adam. Bastonunu sağa sola salladı. "Ansızın ortaya çıktılar. Daha hazırlıklı olmalıydık. Eğer o kadar kalabalık gelmeselerdi…"

Taniel manastırın yine de yok olacağını biliyordu. Bir avuç keşiş Kez Fırkası'nın yarısına, ve bir de Julene'e karşı ne yapabilirdi ki? Kadın önüne çıkanı katlederek fırtına gibi geçip gitmişti. Taniel ile Bo'nun onun karşısında ne gibi bir ümidi olabilirdi?

Adam anlatmayı sürdürdü. "Bu dediğim iki saat önceydi. Çatışma hızlı ve şiddetli geçti. Hiç böylesini görmemiştim. Gençlerden bazıları gördüklerine inanamadılar." Kollarını gövdesine sarmış olarak duvarın yakınında oturan genç bir keşişi işaret etti. Genç adam şok geçiriyor, gözleri boşluktaki bir noktaya bakıyordu. "Del olaydan beri hiç konuşmadı. Yine de ağır bir bedel ödettik."

Taniel şaşkınlığını güçlükle gizleyebildi. "Ağır bir bedel mi?"

İhtiyar keşişin yüz ifadesi ciddi fakat gururluydu. "Evet. Bu cesetlerin yarısı onlara ait."

Taniel etrafa bakındı. Önceden görmediğini ancak o zaman gördü—köşede bir havalı tüfek yığını vardı. Cesetlerden birçoğunun olması gerekenden daha iri olduğunu anladı. On beş, yirmi. Zebellahlar. Sonra ileride, keşişlerden birinin ısınmakta kullandığı küçük bir ateşin yakınında bir İmtiyazlı eldiveninin yırtık köşesini ve bir Kez üniformasını fark etti. Huşuya kapılmamak elinde değildi. Bu küçük keşiş grubu Kez Fırkası'na kafa tutmakla kalmamış, onlara haddini de bildirmişti.

Bu işin altında sihir yatıyor olmalıydı. Hem de çok güçlü sihir. Ama artık geriye bir şey kalmamıştı. Taniel manastırın daha içlerinde başka keşişler olup olmadığını merak etti. Hayır,

muhtemelen yoktu. Hepsi bu kadarmış gibi gözüküyordu. Sadece bir avuç insan sağ kurtulmuştu. Lâkin Zebellahları ve İmtiyazlıları geri püskürtmeyi başarmışlardı.

"Sizi neden canlı bıraktılar?" diye, yapabildiği kadar nazikçe sordu Taniel.

Yaşlı adam bileğine sarılı bir sargıyı sıktı. "Aceleleri var gibiydi."

"Gündönümü," dedi Bo, Taniel'in yanında belirerek.

Yüz ifadesiyle hiçbir şey belli etmeyen keşiş gözünü bile kırpmadı. "Eski büyüler," dedi usulca.

"Başlarında bir kadın mı vardı?" diye sordu Taniel. "Azametli, otuz beş yaşlarında, yüzünde büyük bir yara izi olan?

"Bir kadın mı?" dedi keşiş. "Hayır, etrafına sihir saçan dev bir dağ aslanıydı."

"Julene'in seçilmiş sureti," dedi Bo, surat asarak.

"Peşlerinden gidiyoruz," dedi Taniel. "Onlardan geriye kaç kişi kaldığını biliyor musun?"

Yaşlı adam Taniel'e asabi bir bakış attı. "Ölülerimizi toplarken durup düşmanları saymadım."

"Affedersin," diye mırıldandı Taniel. Bulundukları yerde bir sürü ceset vardı. Keşişler Kezlilerin hatırı sayılır bir bölümünü ortadan kaldırmış olabilirlerdi. Görünüşe bakılırsa ölenlerin çoğu Zebellahtı. Taniel dönüp Bo'ya göz attı. Bo sarılı cesetleri inceliyor ve sağ kalanların arasında geziniyordu. Eldivenlerinin içindeki parmakları durmaksızın seğiriyordu. Bu keşişlerin ne tür sihirler gizlediklerini öğrenmeye can attığı her halinden belliydi. Taniel fırkaların bile tüm eski sırlardan haberleri olmadığını tahmin etti.

Bo tekrar ihtiyar keşişin yanına gitti. "Bu manastır buraya bir şeye karşı önlem olarak koyuldu."

Keşişin yüzü ifadesiz kaldı.

"Kresimir'in dönüşüne karşı mı?"

"Tanrının dönüşünden kimseye hayır gelmez," dedi yaşlı adam. "Ama bu dağda daha kötü şeyler de var." Duraksadı. "Evet, bizler Kresim Kurga'nın kapı bekçileriyiz. Predeiiler geri döndüler. Görevimiz onları durdurmaktı." Mağrur tavrını daha fazla koruyamadı. "Başaramadık."

"Elimizden geleni yapacağız," dedi Bo.

Taniel kendinden emin gözükmeye çalışarak kafa salladı.

İhtiyar keşişin yanından ayrılıp kafa kafaya verdiler.

"Açığa vurduğundan çok daha fazla şey biliyor," dedi Bo.

"Onu sorgulayacak zamanımız yok."

Bo eldivenli ellerini ovuşturdu. "Acele ederim. Değerli bilgiler edinebiliriz." Konuşurken gözleri merakla parıldıyordu. Yüzü Taniel'in haftalardır görmediği kadar canlıydı.

"Hayır," dedi Taniel. "Etrafına bir bak. O da Julene'in ölmesini istiyor. Bir şey bilseydi bize söylerdi. Tanrım, fırkaya katılanlara sahiden ruhlarını sattırıyorlar, değil mi?"

"Amaca giden yolda her araç mubahtır."

"Gitmemiz lazım," dedi Taniel. "Gündönümü?"

"Bugün."

"Zirveye varmamız ne kadar sürer?"

"Gündönümüne yetişemeyeceğiz kadar uzun."

"Daha önce orada olmaya mecburuz," dedi Taniel. "Bir planımız var mı?"

Bo'nun alnı kırıştı. "Bu ölülerin arasında pek çok İmtiyazlı bulunuyor," dedi. "Belki Julene'in planlarını mahvetmeye yetecek kadar. Julene'in Kresimir'i çağırmak için güce ihtiyacı var. Onu geri getirirken büyük mesafeleri birbirine bağlaması gerekecek." Bo bir müddet seçeneklerini düşünür gibi gözüktü. "Öldürebildiğimiz kadar İmtiyazlı öldüreceğiz. Julene'in yok sayacağız."

"Tepesi attığında onu yok saymamız zor olacak."

Bo iç geçirdi, "İşin o kısmıyla zamanı gelince ilgileniriz."

Taniel tekrar ihtiyar keşişin yanına gitti. Adam Del olarak tanıttığı diğer keşişin yanına diz çökmüştü ve onun kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Taniel gelince başını kaldırdı.

"Şehirde bir kılavuza ihtiyacınız olacak," dedi. "Orada tehlikeli patikalar bulunur. Yolu en iyi Del bilir. Onu kendine getirmeye çalışıyorum…"

Bo, Taniel'i kenara itip adamın yanına diz çöktü. Eldivenli parmaklarından birini genç keşişin alnına değdirdi ve diğer elini kaldırdı. Tek eliyle sanatını icra eden bir piyanist gibi havaya nazikçe dokundu.

"Evet," dedi Del ansızın. Sözcük ağzından bir tıslama olarak çıktı. "Geleceğim." Bu seferki bir gıcırtıydı. Sönmüş bir ateşin yeniden yanması gibi gözleri canlanıverdi.

"İyi misin?" diye sordu Bo.

"Su."

"Ona biraz su ver," dedi Taniel, ihtiyar keşişe. Adam çabucak gidip geldi ve Del'i ayağa kaldırmadan önce onunla biraz ilgilendiler.

"Yakında iyi olurum," dedi Del. "Sizinle geleceğim. Onları… onları durdurabileceğinizi mi söylediniz?"

"Deneyeceğiz," dedi Bo.

"Gündönümünden önce Kresim Kurga'ya ulaşmamız gerek."

"Ötekilerin nereye gittiklerini biliyor musun?" diye sordu Taniel.

Del kaşlarını çatarak gökyüzüne baktı. "Orada Kresimir'in inşa ettirdiği bir kolezyum var. Sihrin odaklanmasına yardım eder. Herhalde oraya gidiyorlardır."

"Fevkalade," dedi Taniel, sonra da Bo'yu kenara çekti. "Onu uyandırmak için ne yaptın?"

"Hiçbir şey," dedi Bo. "Zihnine dokunarak orada bir şey olup olmadığına bakacaktım ama kendiliğinden uyandı."

"Bir kılavuz epey işimize yarayacak."

Bo onunla hemfikirdi.

Taniel eski dostunun yanından ayrıldı. Bir çift Bekçi duman dolu koridorun ilerisinden yaşlı bir kadına ait bir cesedi taşıyordu. Kadının üstünde en ufak bir iz yoktu. Belki de çatışmayı duymayacak kadar derinlerdeki odasında yatarken dumandan ölmüştü. Bekçiler cesedi keşişlerin yanına bırakıp dahasını aramak için döndüler.

"Gitmemiz gerek," dedi Taniel. Sesini yumuşak fakat diğerlerinin işitebileceği kadar yüksek tuttu. "Fesnik," dedi. "Adamları topla."

Fesnik bir diğer cesedin sarılmasına yardım ediyordu. Doğrulup etrafına bitkin gözlerle baktı. Neyle karşı karşıya olduklarını yeni anlamış gibiydi. Bu bir macera değildi. Onlardan çok daha güçlü rakipler karşısında ölümüne bir kovalamacaydı.

Taniel geri geldiğinde Bo ihtiyar keşişle tartışıyordu.

"Hepsini birden gömemezsiniz," dedi Bo.

"Gelenek böyle," karşılığını verdi ihtiyar keşiş. Yüzü her zamanki gibi ifadesizdi.

"Kezlileri uçurumdan atın gitsin. Birkaç haftalığına buzda bekletemeyecekseniz, kendi ölülerinizle ilgilenin. Dağdan inip burada yaşananları Gavril'e anlatmanız lazım."

"Birini göndeririz," dedi ihtiyar keşiş.

Bo adama dudak büktü. "Peki ya kendi canınız? Manastır yıkıldı. Geceler açıkta bırakılan her şeyi donduracak kadar soğuk. Burası artık eviniz değil!" Sesi yükselmeye başlıyor, el hareketleri Taniel'i tedirgin ediyordu.

"Bo," dedi Taniel.

"Ne?" Bo hızla ona doğru döndü.

"Gitme vakti."

Bo derin bir nefes alıp kendine hakim oldu. "Kendinize dikkat edin," dedi ihtiyar keşişe. Sesinde alaycı bir tını gizliydi. "İnatçı puşt," diye homurdandı Taniel'in yanından geçerken.

"Dostun çok yorgun," dedi ihtiyar keşiş.

"Zor bir ay geçirdi."

"Neredeyse tükenmiş."

Taniel kaşlarını çattı. Bu keşişler bir gizemdi. Ne tür bir sihirleri vardı da Julene'le ve Kez Fırkası'yla savaşabiliyorlardı? Taniel hiçbirinin elinde İmtiyazlı eldivenleri görmemişti. Mide bulantısına direnerek üçüncü gözünü açtı. Onu aynı hızla kapattı ve gözlerini kırpıştırarak Başka'nın kör edici renklerini defetmeye çalıştı. Sihir hiçbir şeyin seçilemeyeceği kadar yoğundu.

"Biliyorum," dedi Taniel. "Sığınacak bir yer bulun."

"İyi şanslar," dedi ihtiyar keşiş ve zoraki de olsa bir tebessüm etti. Taniel bu davranışa beklediğinden daha fazla minnettar kaldı. "Onlarla iyi mücadele ettik," dedi ihtiyar keşiş. "Artık daha zayıflar. Fırsatı değerlendirin."

Taniel bu yaşlı adam ve kadınlar Julene'le dövüşebiliyorlarsa aynı şeyi kendisinin de yapabileceğine karar verdi. Derin bir nefes alıp yumruğunu sıktı. Şimdi Julene'le kozlarını paylaşma zamanıydı.

İhtiyar keşişle el sıkıştı ve kendisini bekleyen Bekçilere katıldı. Adamlar sağ kalan keşişler için ellerinden geleni yapmışlardı. Bekçilerden bazıları tayınlarını ve yedek battaniyelerini orada bırakacaktı. Yine de Taniel duman dağıldığında keşişlerin harabelerde daha fazlasını bulabileceklerini umuyordu.

Yoklama yaptığında Rina ile köpeklerinin orada olmadıklarını fark etti.

Kadını manastırın sonunda, yıkık duvarların hemen dışında çömelmiş, zirveye çıkan patikayı incelerken buldular. Rina yaklaşan gruba doğru döndü. Köpekleri sızlanarak koşumlarını çekiştirdi. Sahiplerinin tıslamasıyla sustular ama kısa bir süreliğine.

"Bu dağda başka bir şey daha var," dedi Rina.

Taniel ürpermemeye çalıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Dağ aslanları." Yerde Taniel'in zar zor seçebildiği ayak izlerini işaret etti. "Onları daha önce de

avladık. Köpekler kokularını tanıyor.”

Taniel’in yüreğine su serpildi. Kadının beyanı kulağına çok meşum gelmişti. Ellerinin titrediğini fark etti. “Ah,” dedi. “Bu dağlarda aslanlar hiç eksik olmaz. Hatta belki Julene’i tespit etmişsindir; keşişlere saldırırken o suretteymiş.”

“O kadar basit olduğunu sanmıyorum.”

Taniel kalp atışlarının biraz hızlandığını hissetti. “Pole!” diye seslendi. “Buraya gel.”

Genç kız yaklaşık otuz adım önden gitmişti ve o esnada patikada çömelerek toprağı eşelemekteydi. Taniel’i duymazdan geldi.

“Öyle mi?” dedi Taniel, Rina’ya. “Nereden biliyorsun?”

Rina ellerini iki yana açtı ve her zamanki gibi alçak bir sesle konuştu. “Çünkü en az elli taneler.”

Taniel birden fazla Bekçi’nin küfrettiğini duydu. Şaşkına dönen Bo elleriyle havada korunma işaretleri yaptı.

“Ne?” dedi Taniel. Sözcük niyetlendiğinden daha sert çıkmıştı.

“Daha ileride,” dedi Rina. “Ka-poel’ı geçtikten sonra patikanın genişlediği yerde. Toplu halde yamaçtan inip Kezlilerin peşine takılmışlar.”

Taniel dönüp Bo’ya göz attı. “Onları Julene çağırmış olabilir mi?” diye sordu. “Bazı İmtiyazlıların öyle şeyler yapabildiklerini duymuş-”

Rina’nın kahkahasıyla sözü kesildi.

“Ne var?”

“Kezlilerden yana değiller,” diye açıkladı kadın. “Onları avlıyorlar.” Alçak sesi histerik bir tını taşıyordu. “Yukarı çıktığımızda bizi de avlayacaklar. Kresimir aşkına, bizi tek tek avlayacaklar.” Gözünü yerdeki ayak izlerinden ayırmadan köpeklerini iyice yakınına çekti.

“Dağ aslanları sürü halinde avlanmaz,” dedi Bekçilerden biri.

Neredeyse hep beraber Bo’ya doğru döndüler. Bo yorgun ve bezgin bir suratla onlara baktı. Derinin altındaki kırık bir kemiği yoklayan bir doktor edasıyla eldivenli ellerini boşlukta gezdirdi. Taniel’in duyularına sıcak bir sihir akımı dokundu.

Bo tek bir laf etti. “Bu dağda bir terslik var.”

* * *

Nila çamaşırlar için bir el arabası edindi. Bunun için Aziz Adom Günü Festivali’ne katılan çok sayıdaki işçiden birinin de yardımıyla eski bir çamaşır teknesinden ve dört tekerlekli bir işporta arabasının kaidesinden faydalandı. Muhtemelen itiraz etmeksizin yardım edecek olmalarına karşın muhafızların birine başvurmayı kendine yediremedi. Olem’i reddettiği haberi ağızdan ağza yayılmıştı. Askerler hala kibar davranıyorlardı ama eskisi kadar değil.

Nila muhafızları bu fikre alıştırmak amacıyla üç gün boyunca çamaşırları yeni arabasıyla topladı. Davranışı mantıklıydı; Soylular Evi personelinin yarısı görevlerini ihmal edip Mihali’nin şölenine katıldığı için işleri başından aşkındı. Yardım eksikliğinden dolayı, çamaşırları yıkadığı bodrumda daha sık yalnız kalır oldu ve bu sayede güzergâhını Jakob’un odasının önünden geçecek şekilde değiştirebildi.

Nila oğlanı binadan kaçıracak en zor zamanın gece olduğunu çabucak kavradı. Onu boş koridorlarda saklamak hiç de kolay olmazdı. Öte yandan gündüzleri Soylular Evi'ndeki insanların sayısı neredeyse baş edilemeyecek kadar fazlaydı. Dışarıda süregiden şölen binaya girip çıkan herkese dikkat etmeyi imkansız kılıyordu ve dışarı çıktıktan sonra kalabalığa karışmak çocuk oyuncağıydı.

Festivalin son gününün sabahında Nila çamaşır arabasını bir kez daha Soylular Evi'nin koridorlarında itti. Her zamanki duraklarına uğradıktan ve bir çocuğu gizlemeye yetecek kadar giysi topladıktan sonra Jakob'un odasının bulunduğu koridora saptı. Adam ve kadınların, askerlerin ve kâtiplerin yanından geçerken herkesi başıyla selamlayıp gülümsemeyi ihmal etmedi.

Muhafız nöbet yerinde yoktu. Nila iç geçirdi ve Kresimir'e bir şükran duası etti. Oğlanı özgürlüğe kavuşturmakla arasında sadece Jakob'un dadısı duruyordu.

Nila sopasının halen arabada olup olmadığını kontrol etti. Onu kullanmak istemiyordu ama dadı başına bela olursa kullanacaktı.

Ansızın durdu. Jakob'un odasının kapısı açıktı. Normalde asla açık olmazdı. Nila kendini yürümeye, çamaşır arabasını kapının önünden geçirmeye zorladı. Geçerken de içeri yapabildiği kadar gelişigüzel bir bakış attı.

Oda boştu. Ne dadı vardı ne de Jakob. Acaba bir hata mı yapmıştı? O sabah Jakob'u başka bir odaya almış olabilirler miydi?

Koridorda asker olup olmadığını kontrol ettikten sonra içeri girdi.

Yatak toplanmıştı. Komidinin üstünde oyuncaklar vardı ve dolapta çocuk kıyafetleri asılıydı. İçerisi daha yeni boşaltılmış gibiydi. Yoksa Jakob tuvalette miydi? Yanında bir muhafızla dönme ihtimaline karşı Nila'nın bir an önce dışarı çıkması lazımdı.

"Sen de kimsin be?" diye sordu bir erkek sesi.

Yüreği ağzına gelen Nila hızla arkasına döndü. Kapı aralığında iki adam duruyordu. Konuşan kişi başındaki kasketiyle ve kirli bir yeleğin üstüne geçirdiği dirsekleri yamalı yün ceketiyle bir liman işçisini andırıyordu. Diğerininse bir beyefendi olduğu her halinden belliydi. Beyaz gömleğinin üstüne kadife bir yelek ile siyah bir ceket giymişti. Siyah pantolonunun altındaki siyah ayakkabıları pırıl pırıl cilalıydı. Elinde bir baston ve silindir şapka vardı.

"Çamaşırcıyım," dedi Nila, sertçe yutkunarak. Bu adamlar da kimdi? Niye Jakob'un odasındaydılar?

Liman işçisi ona kaşlarını çatarak baktı, sonra koridordaki çamaşır arabasına göz attı. "Sonra gel," dedi.

"Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Nila. Liman işçisinin aksanından oranın yerlisi olduğu anlaşılıyordu. Büyük ihtimalle Soylu Emek Savaşçılarına üyeydi. Beyefendi sessiz kalsa da şaşmaz bakışlarındaki bir şey Nila'yı tedirgin ediyordu.

"Oğlanın giysileri ve oyuncakları için geldik," dedi liman işçisi. "İşimiz bir dakikadan uzun sürmez.

"Ben de onları götürüp yıkayacaktım. Giysileri hemen temizleyip arkanızdan gönderebilirim."

"Hiç gerek yok." Centilmen nihayet konuştu. Alçak ve sabit sesi kulağa eğitimli geliyordu. "Sen işine bak," dedi liman işçisine.

Liman işçisi Nila'yı kibarca fakat katiyetle iterek geçti ve hem dolabı hem de komodin çekmecelerini yatağa boşaltmaya koyuldu. Yığına tahta bir tren ile bir çift teneke asker attı ve hepsini çarşafa sarıp bohçanın ağzını düğümledi.

"Buralarda bir seyahat çantası olacak…" diye başladı Nila.

"Hiç gerek yok," diye tekrarladı beyefendi. "Diğer örtüleri alabilirsin." Odayı terk etti.

Liman işçisi bohçayı omzuna vurup koridora taşıdı. Nila onu takip ederek beyefendinin peşinden koridorda uzaklaşmasını seyretti. İkisi de dönüp ona bakmadığında arabayı arkalarından itmeye başladı.

Arada biraz mesafe bırakarak İkiliyi önce ana koridorda, sonra da bir yan koridorda izledi. Adamlar yan koridorun sonundaki bir odaya -binadaki pek çok ofisten birine- girdiler. Nila arabasını bıraktı ve yavaşça kapıya yaklaştı. Kenardan başını uzatarak içeri göz attı.

Bir el onu sertçe omzundan tuttu. Genç kız hızla odaya çekilip duvara çarpıldı. Biri çenesini sıkıca kavradı ve Nila kendini beyefendinin merhametsiz gözlerine bakarken buldu.

"Oğlan senin için ne gibi bir anlam taşıyor?" diye sordu adam. Morartacak kadar sert tutuşuna rağmen sesi hala sakin ve ölçülüydü.

Ne diyeceğini bilemeyen Nila şaşkınlıkla mırıldandı. Bu adam da kimdi? Niçin ona böyle davranıyordu? Jakob'un onun için bir anlam taşıdığını nasıl bilebilirdi?

"Oğlan," diye tekrarladı beyefendi, "senin için ne gibi bir anlam taşıyor?" Konuşurken Nila'nın yüzünü sağa sola çekerek her sözcüğü vurguladı.

"Hiçbir anlam taşımıyor. Ben sadece bir çamaşırcıyım."

"Bana yalan söylendiğini anlamak gibi bir Maharet'e sahibim," dedi centilmen. "Gerçeği söylemek için beş saniyen var. Sonra seni boğacağım."

Nila boğazının sıkıldığını hissetti. Adamın gözlerinin içine baktı.

Ölülerin gözlerinde bile daha çok hayat belirtisi gördüğü olmuştu. İçinden geriye saydı. Adamın tutuşu daha da sertleşti.

"Ben…" diye başladı Nila, boğazının tıkandığını hissederek. Adam parmaklarını hafifçe gevşetti. "Kıyımdan önce ailesinin çamaşırcısıydım. Jakob'u doğduğundan beri tanırım. Onun Tamas'tan kaçmasına yardım etmek istiyorum."

Parmaklar boğazından çekildi. "Şanslısın," dedi beyefendi. "Dadısıyla sorun yaşadık. Onun yerini alıp bizimle geleceksin."

"Ama…"

Adam onu ensesinden tuttu ve yaramaz bir çocukmuşcasına odada peşi sıra sürükledi. Bir elbise dolabını açıp Nila'yı içeri bakmaya zorladı.

Nila, Olem'in kendisine oraya getirdiği gün Jakob'un başını bekleyen dadıyı hatırlıyordu. Yaşlıca, tıknaz bir kadındı. İşte o kadın şimdi boş gözlerle dolap zemininde yatıyordu. Nila geri çekilmeye çalıştı. Ensesindeki el onu engelledi.

"Çekinceleri olduğu için başına bu geldi," dedi beyefendi. "Senin de çekincelerin varsa… bana itaatsizlik edersen… seni çıplak ellerimle öldürmekten çekinmem. Adım Lord Vetas ve artık efendin benim. Peşimden gel."

Adam dolabın kapağını kapattı ve genç kızı koridora çıkardı. Liman işçisi omzunda Jakob'un

elbise bohçasıyla çıkageldi. Vetas eliyle Nila'yı işaret etti. "Oğlanın dadılığını artık o yapacak. Onu yanında götür. Benim halletmem gereken bir işim var."

Vetas tez adımlarla oradan ayrıldı. Nila adamın uzaklaşmasını seyretmekten kendini alamadı. Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyor, dizlerinin bağı çözülecek gibi oluyordu. Hayatı boyunca hiç böyle bir korkuya kapılmamıştı. Ne Olem tarafından tecavüzden kurtarılmadan önce ne de çocukken Addeniz'de boğulmasına ramak kaldığında. O adam iliklerine kadar şerdi.

Liman işçisi omuz silkip Nila'yı kolundan tuttu. Kızı koridordan gerisingeri götürüp bir yan kapıdan geçirdi ve sokakta bekleyen bir faytona doğru götürdü. Soylular Evi'nin arkası bile ana baba günü gibiydi. Nila liman işçisine baktı. Tutuşu acı verecek kadar sert değildi. Nila onu tekmeleyip kaçabilir, kalabalığın arasında izini kaybettirebilirdi.

Faytona yaklaştılar. İçine oturan bir dehşet Nila'ya o faytona adım atması halinde Lord Vetas'ın elinden asla kurtulamayacağını söylüyordu. Nila kendini kastı ve rahat koşabilmek için eteklerini bir elinde toplayıp fırsat kolladı.

"Bayan Nila?" Jakob faytonun kapısında belirdi. Saçları karışmış, ceketi kırışmıştı ama yaralanmışa benzemiyordu. "Bayan Nila! Burada olduğunu bilmiyordum!"

Nila etek ucunu elinden bıraktı. Jakob'un elini tutup faytona girdi. "Tasalanma," dedi çocuğa. "Sana göz kulak olmaya geldim.

BÖLÜM 36

Tamas sakat bacağını bir pufun üstüne koyup sandalyesinde arkasına yaslanmış, kalabalığı seyrediyordu. Mihali'nin şöleni sanki kentin yarısını geç bir kahvaltıya toplamıştı. Meydanda iğne atılsa yere düşmezdi ve çevre sokaklar sıralarını bekleyenlerin kuyruklarıyla tıklım tıklım doluydu. Kimileri beklerken hokkabazları seyrediyor, binlercesi daha meydanın ortasındaki yükseltilmiş bir platformun başına üşüşerek ayakta yulaf lapası yerken bir maskaralar kumpanyası sahnede müstehcen bir komedi sergiliyordu. Festivalin son günü gelip çatmıştı ve kitleleri eğlendirmek için hiçbir masraftan kaçınılmamıştı.

Geniş bir şemsiye Tamas'ı öğle güneşinden koruyordu. Soylular Evi'nin önünde oturan Tamas kendini aylardır hissetmediği kadar iyi hissediyor ve Mihali'nin ona bir saat önce bıraktığı bir sepet dolusu kuru pastayı mideye indiriyordu.

"Bu bacakla yatakta kalmalıydın," dedi Leydi Winceslav. "Dışarı çıkabilecek kadar iyi hissettiğinden emin misin?"

Tamas kadının soluk benzine şöyle bir baktı ve aynı soruyu ona yöneltmeyi aklından geçirdi.

"Elbette, leydim. Hiç daha iyi olmamıştım." Bunlar belki cesurca sözlerdi ama bacağı *sahiden* daha iyiydi. Tamas onun düzeldiğini, kuvvetinin geri geldiğini duyumsar gibi oluyordu. Yapması gereken işler olduğunun farkındaydı ama doğrusunu söylemek gerekirse sanki hiçbir şeyin önemi yoktu. Karısının ölümünden beri ilk defa kendini bir bütün hissediyordu.

Leydi Winceslav'ın bile morali biraz düzelmişe benziyordu. Tuğbay Barat'la olan skandalına rağmen insan içine çıkmayı göze almıştı. Festivali yönetmiyordu -o iş artık tümüyle Mihali'nin kontrolündeydi- ama en azından buradaydı.

"Sence herkes gelecek mi?" diye sordu kadın.

Tamas kalabalığı süzdü. "Bence tüm şehir zaten burada leydim."

"Konseyi kastettim." Kadın onun koluna muzipçe bir yumruk attı.

"Ricard altı buçuktan beri burada," dedi Tamas. "İşçileriyle beraber yemek ve şarap servis ediyor." Ve Adamat onun suçluluğunu ispatlayan yahut yalanlayan kanıtlarla çıkagelene dek sıkı fakat gizli bir gözetim altında tutuluyordu. Sendika başkanı, Adamat'ın canına kastedildiğini biliyorsa dahi bunu hiç belli etmiyordu.

"Öyle mi?" Leydi Winceslav duydukları karşısında şaşırmışa benziyordu. "İnanılmaz."

"Ondraus oralarda bir yerde kâtiplere bağırıp çağırıyor," dedi Tamas. "Olem hadımağasını bir saat önce gördüğünü söyledi. Charlemund'dan en ufak bir ize rastlamadım. Şansölye vekiliyse," -parmağıyla işaret etti- "şurada."

Tamas kalabalığın arasında ilerleyen Asal Lektor'u seyretti. Adamın yüzünü kaplayan doğum lekesi her zamankinden daha koyu duruyordu. Şansölye vekili ikram masalarının yanından geçerken yemekleri süzdüyse de kafasını kurcalayan daha önemli meseleler var gibiydi. Tamas'ın korumalarından gelen sert bakışla bir an için durakladı, sonra başını eğerek şemsiyenin altına girdi. Şapkasını çıkararak Leydi Winceslav'ı selamladı.

"Sandalye?" diye sordu Tamas, muhafızlardan birine el ederek.

“Lütfen,” dedi Asal. Bir sandalye beklerken şöleni gözlemledi, sonra da Tamas’ın yanına kuruldu. “Her zamankinden keyifli gibisin.”

“Öyle miyim?” dedi Tamas. “İki kelime bile etmedim.”

Asal genzini temizledi. “Üstünde sezebiliyorum. Havaya karışıyor. Bir birinci sınıf öğrencisinin okuldaki her profesörün gözüne gireceğini bilmesi gibi. Sinir bozucu.” Asal tekrar etrafına bakındı. İkram masalarına göz atmayı, dışarıya kâse ve tabak taşıyan asistanları seyretmeyi sürdürdü.

Tamas yaşlı adama göz ucuyla baktı. “Yoksa hissetmiyor musun?” dedi. “Sadece ben değilim. Tüm şehir böyle. Sebep… bu.” Şöleni, Mihali’nin yemekleriyle karnını tıka basa doyuran on binlerce kişiyi işaret etti. “Zengin ile fakir, soylu ile soysuz haşır neşir oluyor. “Böylesini daha önce hiç görmemiştim.”

Asal şölene bıkkınlıkla göz gezdirdi. “O saçmalığa inanmıyorsun, değil mi?” dedi. “Şu aşçıbaşının bir tanrı olduğuna?” Bakışları bir lapa tenceresinde oyalandı.

Yaşlı adamın ses tonunu okumaya çalışan Tamas tereddüt etti. Lektor’un tavrında bir tuhaflık vardı. Hırçın üslubuna rağmen sanki Tamas’ın evet demesini istiyordu.

“Hah. Bir tanrı mı? Hayır. Güçlü bir Maharetli. Belki biraz kaçık. Ama zararsız,” dedi Tamas. “Öte yandan…” Sır verircesine işaret parmağını burnuna sürttü. “Bir tanrı neye benzer? Bir tanrı ne yapar? Ben kimim ki bir tanrı gördüğümde onu tanıyayım?” Asal’ın bezgin bakışı karşısında başını iki yana sallayarak bir kahkaha attı. “Mihali doğuştan yetenekli. Hem de çok. Lâkin bir tanrı olduğunu sanmıyorum. Ya sen? Bu konudaki en vasıflı kişi muhtemelen şensin. Dokuz’un tüm tarih kitapları parmaklarının ucunda. Herhangi birinde Adom’un bahsi geçiyor mu?”

“Kresimir’in asla geri gelmeyeceğini uzun zaman önce anladım.” Asal bu sözlerin devamını getirmedi. Tamas şansölye vekilinin yaşına dair en ufak bir fikri olmadığını fark etti.

“Ve Adom…” diye ağız aradı.

“Yiyip içmeye bayılırdı,” diye itiraf etti Asal. “Boşu boşuna aşçıbaşlarının koruyucu azizi değil. İri yarı, güçlü kuvvetli biriydi. Ayrıca,” —bir su kuşu dolması tabağını tek elinde dengeleyerek yanlarından geçen, Mihali’nin kadın asistanlarından birini bakışlarıyla takip etti- “kadınlar arasında çok popülerdi. Dört yüzden fazla karısı vardı ve hepsini severdi. Hem gerçek hem mecaz anlamda.”

“Dört yüz mü?” dedi Tamas. “Ben biriyle dahi zor başa çıkardım.” Bunu söylerken boğazı düğümlenince öksürmesi gerekti. “Onu bizzat tanırmış gibi konuşuyorsun.”

Asal karşılık vermedi.

“Söylediklerine bakılırsa Mihali epey iyi bir aday gibi gözüküyor.”

“Ortada çok fazla soru var,” dedi Asal. “Yüzlerce yıldır bu dünyada bir tanrı bulunmadı. Kresimir kainatı keşfine kaldığı yerden devam etmek için çekip gitti. Novi ile Brude da sadece günler sonra aynı şekilde ortadan kayboldular. Diğerleri ya onları takip etti ya da sessiz sedasız ortadan kayboldu. Bir ikisinin geride kaldığına yönelik bir dedikodu çıktı ama…” deyip sözünü yarım bıraktı.

Tamas yanındaki Leydi Winceslav’la meraklı bir bakışma yaşadı.

“Kendini iyi hissediyor musun?” diye sordu feldmareşal.

Asal ona şöyle bir göz attı. “Mihali’nin kabiliyetli bir sihirbaz olduğunu söylesem bana inanır mısın?” dedi.

“Elbette. Ama bir İmtiyazlı değil. O bir Maharetli.”

Asal dudak büktü. “Bekle Maharetli. Ya onun dünyadaki en güçlü sihirbaz olduğunu söylesem? Veya tanrıların hep öyle, yani son derece güçlü sihirbazlar olduklarını söylesem?”

“Teorik olarak mı?” diyen Tamas kuşkusunu açığa vurdu.

“Şimdiye kadarkilerin en güçlüsü?”

“Dalga geçiyorsun.”

“Sadece bir soru soruyorum,” diye tersledi Asal.

“Öyleyse bile ne olmuş?”

“Mantık yürütmedeki sorun,” dedi Asal, “bazen istemesen bile kendi teorilerine inanmak zorunda kalmandır. Duyularını Mihali’ye yönelttiğinde ne hissediyorsun?”

“Dedim ya, bir Maharetli hissediyorum. Üstünde bir İmtiyazlınınki’nden çok daha hafif bir parıltı var.”

“Emin olabilir misin?”

Tamas iç geçirdi ve üçüncü gözünü açıp Mihali’den tarafa baktı. Bu kadar büyük bir kalabalıkta pek çok Maharetli olmalıydı ama aşçıbaşını bulmakta zorlanmadı. Mihali’de başkaları arasında öne çıkmasını sağlayan bir şey vardı. Lâkin parıltısı diğerlerininkinden güçlü değildi.

“Evet,” dedi Tamas. Asal’ın suratını inceledi. Yaşlı adam kaşlarını çatmış, Mihali’ye bakıyordu. “Öyle bir şeye gerçekten ihtimal vermiyorsun, değil mi? Onun bir tanrı olabileceğine?”

Asal gözlerini yumdu ve birkaç dakika konuşmadı. Tamas tam yaşlı adamın uyuyup kaldığını düşünmeye başlıyordu ki gözleri tekrar açıldı.

“Çok fazla soru,” diye tekrarladı Lektor.

“‘Başka tanrılar’ dedin,” diye belirtti Tamas. “Tek tanrının Kresimir’in olduğunu sanıyordum.”

Asal sandalyesinde kıpırdandı ve işe koşulmuş bir kâtibin bir bira fıçısını yuvarlayarak ön basamaklardan özenle indirmesini seyretti. “O tam olarak doğru değil,” dedi.

“Ama bir dogma,” dedi Tamas. “Charlemund daha geçen gün bana hatırlattı.”

“Kilise’nin bir şeye dogma gözüyle bakması onun doğru olmasını gerektirmez.”

“Eğitimli hiçbir insan…” diye başladı Tamas, sonra Asalın çatık kaşlarını fark edip sustu.

“Eğitimli insanlarmış,” dedi Asal. “Pöh. On tanrı vardı. Bir tanrı ve dokuz aziz değil. Önce Kresimir geldi, sonra da Dokuz’u düzene sokmak için kardeşlerinden yardım istedi.”

“On tanrı mı vardı?” dedi Tamas. Eski tarih derslerini hatırlamaya çalıştı. “Kezlilerin hep Kresimir’i koruyucuları addettiklerini sanırdım. Peki ya onuncu kim?”

Asal başını iki yana salladı. “Yanlış soruyu soruyorsun. Asıl sorman gereken başka: Mihali bir tanrıysa neden şimdi burada?”

Güney Turna Dağı o sırada Soylular Evi’nin arkasında gizliydi fakat ikisi de dönüp o tarafa baktı. Tamas daha önce Bo ve Taniel’den aldığı uyarıları düşündü. Tanrı’yı çağırmaya çalışan kadim sihirbazlar. Bu bir masaldan çıkmışcasına çocuksu bir düşünceydi. Aylar süren çatışmanın stresinden kaynaklanan korkular işte. Lâkin o ilk uyarılar kuşatma başlamadan önce ulaşmıştı. Tamas yaralı bacağının üstünü kaşıdı. Uzuv unutulmuş bir acının geri gelmesi gibi daha fazla ağrımaya başladı.

“Kresimir’in Yemini’ni hiç duymuş muydun?” dedi Tamas ansızın.

“Safsata,” dedi Asal.

“Safsata mı? Yani biliyor musun? Onun bir fırka sırrı olduğunu, yalnızca krallar ve onların İmtiyazlıları tarafından bilindiğini sanıyordum.”

“Öyle.” Asal bir mendille alnını sildi.

Tamas tam adamın ağzını arayacaktı ki bir çığlık işitti.

Onu bir diğeri, sonra bir diğeri daha izledi. Bağrış uğultuları saniyeler içinde bir kükremeye dönüşürken dev kalabalığa bir korku dalgası yayıldı, insanlar yemeklerini unutarak yerlerinden kalktılar ve velvelenin kaynağını görmeye çalıştılar.

“Neler oluyor?” Tamas koltuk değneğini kaptı ve zorlanarak da olsa sandalyesinden kalktı. “Neler olduğunu öğrenin,” dedi bir muhafıza. “İçeri gir,” dedi Asal’a. “Muhafızlar, Leydi Winceslav’ı içeri götürün.” Tamas, Mihali’nin cüssesine rağmen çevik hareketlerle bir masaya çıkmasını ve olup bitenleri görebilmek için boynunu uzatmasını seyretti.

“Sakin olun!” diye bağırdı Mihali. Sesi şaşırtıcı bir kuvvetle kalabalığa yayıldı. “Lütfen yerlerinize dönün.” Sandalyelerinden yarı yarıya kalkmış insanlar ne yapacaklarını bilemeden durakladılar. Sıradakiler tereddüde düşmüş gibiydiler. Yerlerini kaybetmek istemiyorlar, bir yandan da başlarına gelebileceklerden tasalanıyorlardı. Seçim Günü’ndeki süvarileri herkes hatırlıyordu.

Tamas hala hiçbir şey görememişti. Tüm o velvele yemek masalarının karşı ucundan gelir gibiydi. Bazıları gelip bakmak isteyenleri itip kakarak koşuyordu.

“Tabancam,” dedi Tamas. Asal’ın ayağa kalktığını ve daha iyi görebilmek için boynunu uzattığını fark etti. Leydi Winceslav korumasıyla beraber Soylular Evi’nin kapısının hemen yanındaydı.

“İçeri gir,” diye tekrarladı Tamas. “Panik halindeki bir güruh tarafından öldürülmenizi istemiyorum.”

Asal ona aldırış etmedi.

“Keyfin bilir,” diye homurdanan Tamas düello tabancalarından birini bir muhafızın elinden aldı. Kalabalığı gözleriyle taramadan önce silahın dolu ve ateşe hazır olup olmadığını kontrol etti.

“İşte,” dedi Asal, parmağıyla göstererek.

Tamas’ın gözüne birkaç yüz adım uzaktaki bir adam ilişti. Kalabalık ondan uzaklaşmak için geri çekilmişti. Adamın elinde bir şey var gibiydi. Tamas bir barut kartuşunu ısırdı ve bir barut transı tüm şiddetiyle üstüne çökerken yalpaladı. Birkaç derin nefes alıp dik durdu ve keskinleşen bakışlarını adama odakladı.

Adam bir Berber gibi giyinmişti. Beyaz gömleğinin ve koyu renkli pantolonunun üstünde beyaz bir önlük vardı. Önlüğe kan bulaşmıştı. Ayakları dibinde bir kadının uzun sarı saçlarına sahip bir ceset yatıyordu. Adam usturasının jiletini önlüğüne sildi ve kalabalığın üstüne koştu.

“Siyah Sokak Berberleri,” dedi Tamas yavaşça. “Neler oluyor…”

Başka çığlıklar yükseldi. Tamas bakışlarını çevirdi. Berberlerden düzinelerce vardı. Hep beraber şölene dalarak yemek tabaklarını yerlere fırlatıyorlar, kadınlar ve çocuklar da dahil önlerine kim çıkarsa biçiyorlardı. Onlar saldırdıkça usturaları kanlı bir eser ortaya koyan bir ressamın fırçası gibi havada uçuşuyordu.

“Silahlarınıza davranın!” diye kükredi Tamas. İlk atışıyla yüz adım mesafedeki bir Berberi iki gözünün ortasından vurdu. Bunun için sihre ihtiyacı yoktu. “Şunu doldurabilir misin?” diyen Tamas tabancayı Aşarin ellerine bıraktı. “Mermiler!” Muhafızlarından biri nişan almaya ara verip ona bir

avuç dolusu bilye, bir diğeriyse daha başka barut kartuşları verdi. Tamas mermilerden birini havaya firlatıp tek bir düşünceyle barut kartuşlarından birini tutuşturdu. Bir Berber, sonra bir diğeri daha yere serildi.

"Buna ne halt yemeye ihtiyacın var ki?" dedi Asal, doldurduğu tabancayı ona uzatarak.

"Daha iyi nişan almak için," cevabını veren Tamas bir akademisyenin bu kadar hızlı silah doldurabilmesine şaşırmıştı. Kalabalık dalgalanmaya ve hareket etmeye başladı, insanlar tabanca atışları karşısında bir sığır sürüsü gibi paniklemeye başlıyorlardı. Tamas kalabalıktaki bazılarının Soylular Evi'nin açık kapısına baktığını fark edince metanetini topladı.

"Şu kapıyı kapatın," dedi bir muhafiza ve tabancasını kaldırdı. "Leydi Winceslav'ın içeri girdiğinden emin olun."

"İşte!" dedi Asal. Yaşlı adam Tamas'ın tabancasını Mihali'ye doğru itti. Tamas aşçıbaşının yakınındaki kalabalıktan çıkan Berber'i gördü ve tetiği çekti. Berber bir patates çuvalı gibi yığılıp kaldı.

"Novi'nin donmuş parmakları aşkına!" dedi Tamas. "Sabon'un Berberlere haddini bildirmesi gerekiyordu. Mihali! Uzaklaş oradan!"

Aşçıbaşı onu duymadı. Hala bir masanın üstünde durarak kollarını sallayıp bağırıyor, yakındaki ölü Berber'i fark etmişe benzemiyordu .

"Bir tane daha," dedi Asal, parmağıyla göstererek. "Mihali'yi hedef alıyorlar."

"Neden?" dedi Tamas. Tabancayı Asal'a geri verdi ve havaya bir mermi firlattı. Atışı bir Berber'in omzunu sıyırıp kalabalığın arasına daldı ve oradaki bir adam böğrünü tuttu. Tamas yüzünü buruşturdu. "Çok uzaktayız. Başka silahlar olmadan ona pek yardım edemem." Cebinde mermi aradı ama kalmamıştı. "Kahretsin, ister tanrı ister deli olsun, kendi başının çaresine bakması gerekebilir. Gidip daha çok mermi getirin!"

"Hayır." Asal başını yavaşça sağa sola salladı. "Onu yalnız bırakamayız."

"Başka çaremiz yok. Bu insan yığınının arasından geçmemiz mümkün değil." Kalabalık artık hareket halindeydi. Mihali'nin sakin kalmaları yönündeki ricalarından etkilenmiş olacaklar ki aheste aheste kaçışıyorlardı ama aşçıbaşının bağrışları, düzensiz kalabalığın kaynayan korkusunu tümüyle bastıramıyordu.

"Denemek zorundayız," dedi Asal. "Hadi, muhafizlarını da getir." Tamas'ı kolundan tuttu.

Leydi Winceslav yanlarında belirdi. Tamas kendini küfretmekten güçlükle alıkoydu. "Leydim, içeri girmeniz lazım!"

"Askerlerimi burada yalnız bırakacak değilim," dedi Leydi Winceslav ve yumruklarını sıktı. "Bana bir tüfek verin. Çatışarak da olsa aşçıbaşına kadar gidip-"

Asal bir hayret nidası atarak Tamas'ı ürküttü. "Bu sahiden de o! Üçüncü gözünü aç!"

"Sen nasıl…" Tamas'ın üçüncü gözünü açmasına gerek yoktu. Sihrin dev bir dalga gibi üstüne geldiğini hissetti.

"Adom," dedi Asal. "Sahte kılığından sıyrıldı."

"Ne yapıyor?" Tamas kendini uyuşmuş ve çaresiz hissediyordu. Daha önce hiç bunun gibi bir sihir tecrübe etmemişti. Bir İmtiyazlı'nın sihir yaptığını hissetmek bir mumsa, bu bir demirci ocağının önünde durmak gibiydi.

“Bir efsun odaklıyor!”

“Anlamıyorum.”

“Odaklanmak! Bir sihirbazın sihir yaratması, Başka’daki aylaları çekiştirmesi için gereken o kısa süre. Mihali ne bir binayı yıkıyor ne de bir taburu yok ediyor. Meğer bir haftadır odaklıyormuş! Bu yemekler, bu insanlar… Hepsi de bunun bir parçası. Mihali şehrin ta kendisine aylalar dokuyor. Berberler ona ulaşırlarsa uğruna verdiği her şey boşa çıkar!”

“Tüm bunları nereden biliyorsun?”

“Vaktimiz yok!” Kalabalığın kenarı üzerlerine gelirken Asal feldmareşalin kolunu bıraktı. Tamas’ın muhafızlarından biri yere devrildi ve çekilerek tehlikeden kurtarılmadan önce ayaklar altında ezilmesine ramak kaldı. Kalabalık bir hayvan gibi debelenmeye başladı. Muhafızlar olsun veya olmasın, hep beraber akıntıya kapılıp sürükleneceklerdi. Bu askerlerin başa çıkabileceği bir durum değildi.

“İçeri girmemiz lazım, komutanım.” Olem elinde tüfeğiyle Tamas’ın yanında belirdi. Kargaşa başladığ sırada masaların arasındaydı.

Tamas’ın bakışları Olem ile Asal arasında gidip geldi. Geri çekilmeleri, panik geçene kadar beklemeleri gerekirdi. Berberlerle daha sonra ilgilenirlerdi. Çetenin işi bitmişti. Tamas koltuk değneğine tutunarak bir adım geri gitti. Asal neler zırvalıyordu böyle? Efsun odaklamak da neydi? Öyle bir şey olsaydı Tamas muhakkak sezerdi. “Ev’in kapısını sürgüleyin. Bu ayaktakımının içeri girmesini istemiyorum.”

“Komutanım?”

“Mihali’nin yardımına gidiyoruz.”

“Öyle bir şey intihar olur, komutanım.”

“Kıta, sıraya gir!”

Korumaları Tamas’ın etrafına dizildiler. Soylular Evin’den gelen askerler de onlara katıldı. Saniyeler içinde Tamas’ın otuz adamı oldu. Otuz adam, yüz bin kişilik çılgınca bir koşuşturmacaya karşı hiçbir şey yapamazdı.

“Leydim, içeri girmelisin,” dedi Tamas son bir defa.

Biri Leydi Winceslav’a bir tüfek vermişti. Kadın onu nasıl kullanacağını bilire benziyordu. Gözlerinde hiç korku yoktu. Tamas buna saygı duydu.

“Süngü takmayın,” diye emretti Tamas. “Önünüze çıkanları dipçiklerle itin. Asal nerede?”

“Orada,” dedi Olem.

Tamas dönüp baktı. Asal muhafiz çemberinin birkaç adım dışında duruyordu. Hınca hınç koşuşturan ayaktakımı ile arasında sadece birkaç parmaklık mesafe vardı. “Biri onu tutsun!” diye çıkıştı Tamas. “İhtiyar herif kendini öldürtecek.”

Bir asker gruptan ayrıldığı gibi şansölye vekiline koştu ve onu pardösüsünden tuttu. Yaşlı adam şaşırtıcı bir kuvvetle silkinerek onu savuşturdu. Ötesinde, kalabalığın çok daha içlerinde Mihali halen masasına çıkmış bekliyordu. Bağırmaktan vazgeçmişti ve artık çatık kaşlı bir ifadeyle ayaktakımına bakıyordu. Koşuşturmacanm şiddetine rağmen hiç kimse onun bulunduğu masaya on adımdan fazla yaklaşmıyordu.

Ta ki bir Berber aradan sıyrılana dek.

“Tabancam,” dedi Tamas. “Çabuk!”

Bir diğer Berber kendini kalabalığın arasından atarak Mihali’nin sükünet çemberine girdi. Kafası karışmışcasına başını iki yana salladı, ardından diğeriyle bakıştı. Üçüncü bir Berber onlara katıldı ve hep birlikte Mihali’nin üstüne yürüdüler.

“Silah!” diye bağırdı Tamas.

Az önceki asker Lektor’u binaya doğru sürüklemeyi başaramamıştı. Tamas ihtiyar şansölye vekilini göz ucuyla izlerken adamın omuzları çöktü. Sonra ellerini yavaşça ceplerine soktu ve kırmızıaltın sarısı rünlerle bezeli bir çift beyaz eldiven çıkardı. Onları takıp ellerini kaldırdı.

Tamas hayretler içinde bakakaldı. Şansölye vekili -o gözlüklü, fazla kilolu tarih profesörü- bir İmtiyazlı‘ydı ha? Tamas bunu daha önce nasıl anlayamamıştı? Asal bir orkestra şefi gibi parmaklarını oynattı. Hava duyulur bir *vomp* sesiyle yarıldı ve kalabalık ikiye ayrıldı. Ortada fayton genişliğinde bir yol açıldı. Görünmez bir kuvvet, insanları o bölgeden iterek uzaklaştırıyordu. Kimileri bir cam duvarla karşılaşmışcasına çırpınıp ellerini savuruyor, kimileriyse kayalara çarpan tekneler misali ona yapışıp kalıyordu.

“Askerlerini şuradan geçir,” diye diye omzunun üstünden konuştu.

Tamas tereddüt etti. “Yürüyün,” dedi hemen sonra. Topallayarak şansölye vekiline doğru ilerlerken bir askerin tüfeğini alıp bir Berber’i hedefledi. Tek bir atış şansı vardı; üstünde hiç yedek barut kartuşu bulunmuyordu. Aradaki mesafe mermiyi sektiremeyecek kadar uzundu ve adamları oraya vaktinde varamazdı. Analizi bir saniyeden kısa sürdü. Sonunda Berberlerin en iri yarı, en tehlikelisine nian alıp tetiği çekti.

Berber buharlaştı. Mermi sekerek bir kırmızı bulutun içinden geçip bir kadını omzundan vurdu. Tamas gözlerinin kocaman açıldığını hissetti. Tüfeği direkt havaya doğrultup namluya baktı. Olağandışı bir şeye rastlamadı. Bakışlarını tekrar Mihali’den tarafa çevirdi.

Ağzı biraz açık kalan ikinci Berber duraklayıp eskiden silah arkadaşı olan buluta bakakaldı. Kırmızı pus sert bir esintiye yakalanıp pipo dumanı gibi dağıldı. Üçüncü Berber usturasını havaya kaldırarak Mihali’ye hücum etti. Tamas hafif bir pıtırtı duyar gibi oldu ve o saldırgan da ortadan kayboldu. Geriye ne bir giysi ne de metal ustura kaldı. Esinti o kırmızı pusu da alıp götürdü. İkinci Berber kaçmak üzere döndü ve zor duyulan -fakat hayal ürünü olmayan- bir pıt sesiyle yok oldu. Daha başka pıtırtılar da duyan Tamas başını iki yana salladı. Biri çığlık attı.

Meydan boşalmaya başladı. Mihali masasının üstünde, kolları göğsünde kavuşmuş vaziyette yalnız bırakıldı. Kaçışan kalabalığın son mensupları da çevre caddelerde koşarak uzaklaşırken sert gözlerle parke taşlarına baktı. Yemekler etrafa saçılmıştı; masalar ve sandalyeler ters dönmüştü; tabaklar, kâseler ve kadehler terk edilmişti. Bir tarafta devrilmiş bir tencereden akan yulaf lapası ağır ağır etrafa yayılıyor, bir diğer tarafta kurbanların cesetleri kıpırdamadan yatıyordu. Bir kadın acıyla inliyordu.

“Ona yardım edin,” dedi Tamas bir askere, kadını işaret ederek.

Arkasındaki Soylular Evi’nin kapısı savrularak açıldı. Askerler koşarak dışarı çıktılar.

“Neler oldu, komutanım?” diye sordu Vlora, feldmareşalin yanına koşarken.

Siyah Sokak Berberleri,” dedi Tamas hışımla. “Adamat ile Sabon işlerini yapmadılar.

“Berberler hangi çukurdalar ki?”

“Bir çiftini vurdum. Şurada…” Tamas durdu. Yaralı Berberler yerlerinde yoktu. Gözlerini

kırpıştırdı. Sahiden kızıl bir pusa mı dönmüşlerdi? "Dahasını da gördüm. Kalabalıkla beraber kaçmış olmalılar." Olem'in yanından geçti ve topallayarak basamaklardan indi. Şansölye vekilinin yanında durakladı. Asal elleri pardösüsünün ceplerinde dikiliyor, boş meydanı şaşmaz bir dikkatle gözden geçiriyordu.

"Sen de kimsin böyle?" dedi Tamas. Konuşurken elleri titriyordu. Dakikalar önce onu sarmalayan sihir tekrar gizlenerek ortadan kaybolmuştu. Mihali'den kaynaklandığı belliydi ama ya şansölye vekili ne olacaktı? Adam bunca zamandır bir İmtiyazlı mıydı? Öyle olsaydı Tamas daha önce mutlaka fark ederdi.

Asal ellerini ceplerinden çıkardı ve parmaklarıyla göbeğinde ritim tuttu, İmtiyazlı eldivenlerini çıkarmıştı.

"Sen de onlardan birisin," dedi Tamas, Asal'ın soruya cevap vermeyeceği anlaşıldığında. "Predeiilerden biri. Julene gibi." Doğruydu. Hepsi doğruydu. Tamas'ın içine bir yılgı oturdu. "Hiçbir yere kaybolma." Oradan ayrılıp Mihali'ye doğru yollandı.

İri yarı aşçıbaşı masasından inmişti ve sandalyeleri düzeltiyordu. Dökülmüş bir yulaf lapası kazanının yanında duraklayıp elini nazikçe kazanın kenarına koydu. Alnı kırıştı.

Tamas aralarında bir düzine adım kala durdu. Yulaf lapası tıpkı güneşte ısınan tuğlalarda yağmurun kuruması gibi gözlerinin önünde yok oldu. Mihali kazanın üstüne eğildi ve iki elini de kullanarak onu yanlarından kavradı. Muhtemelen yüz kilodan daha ağır olmasına rağmen onu kolayca kaldırdı ve demir bir ayaklığın üstüne geri koydu.

Tamas üçüncü gözünü açar açmaz şiddetli bir baş dönmesine kapıldı. Dünya ışıl ışıldı. Lapanın bulaştığı parke taşları Tamas'ın iç görüsünde pembeye çalıyordu. Renkler bir tür festival kurdelesi gibi Mihali'nin etrafında uçuşuyor, lâkin aşçıbaşına bir kerecik bile dokunmuyordu.

Mihali kendini bir sandalyeye bıraktı ve dirseklerini dizlerine dayayıp çenesini avuçlarına koydu. O sırada gözüne Tamas ilişti.

"Beni kolladığın için sağ ol," dedi.

"Pek yararım dokunmayacak kadar uzaktaydım," dedi Tamas.

Mihali ona zayıf bir tebessüm etti. "Yine de bu vücuttayken savunmasızım."

"Şölenini mahvettiler," diye belirtti Tamas.

"İnsanlar geri gelecekler." Mihali alnını sildi. Asistanlardan biri yanına gelip nazikçe elini sırtına koydu. Mihali koca kollardan biriyle onu yanına çekti ve kadını alnından öptü. "Dahası da olacak," dedi iç geçirerek. "Kendi çalışmam mahvolmadı. Biraz ertelendi ama mahvolmadı."

"Asal'a göre bir efsun odaklıyormuşsun," dedi Tamas.

Mihali onun omzu üstünden şansölye vekiline doğru baktı. "İyi bir gözlemciymiş." Asistanının kolunu kısa bir süreliğine kavradı, sonra da kadını kışkışladı. "Seni şimdi hatırladım," dedi yaklaşan Asal'a. "Aradan çok uzun zaman geçti."

"Aşağı yukarı on dört asır," dedi Asal. "Demek gerçekten sensin? İlk başta inanmadım… inanmak istemedim." Titrek bir nefes aldı. Kresimir'in bir daha asla geri dönmeyeceği kadar çok zaman geçtiğine inandım. Değişim zamanının geldiğine inandım. Rozalia'nın endişelerinin budalaca olduğunu ve Julene'in geçmişte yaşadığını düşündüm. Yalnız kaldığımızı sandım."

"Halkım asla yalnız kalmadı," dedi Mihali. "Diğerleri gitmiş olabilir. Ben gitmedim."

“O Berberlere ne yaptın?” diye sordu Tamas.

Mihali mutlu görünmüyordu. “Artık yoklar,” dedi. Sesi, istemediği bir şey yapmış bir adamınki gibi keyifsizdi. “Sinirlerime hakim olamadım,” dedi. “Öyle bir…” Sesi çatlayınca duraksadı. “Acı hissetmediler. İnsanların canını yakmaktan hoşlanmam.”

Aşçıbaşını bir müddet seyreden Tamas’ın kafasından binbir soru geçse de bir şey diline ket vurdu.

“Komutanım,” dedi yanına gelen Olem. “Berberleri bulamıyoruz. Birini bile.”

“Bulamayacaksınız da,” dedi Tamas ve derin bir nefes aldı. “Mihali bir tanrı, Olem. Gerçek, ete kemiğe bürünmüş bir tanrı.” Yeni kavuştuğu inancı içini rahatlatmıyordu. Başı ağrıyor, midesi çalkalanıyordu. “Bu hiç iyi değil.”

Olem kendi kararını kendisi vermek istercesine gözünü Mihali’ye dikmişti. “Niye ki? Yani madem o bir tanrı, bu iyi bir şey değil mi?”

Tamas başını kaldırıp göğe baktı. Çok güzel bir gündü. Hava sıcağa kaçmadan ılık, güçlü bir rüzgar olmadan esintiliydi. Yüzlere vuran güneş hoş bir etki yaratıyordu. “Çünkü tek tanrı Mihali değil, dedi Tamas, “Kresimir de var. Bu da Kresimir’in geri çağrılabileceği anlamına geliyor. Kresimir’in peşime düşeceği, Bo’nun uyarılarının saçmalık olmadığı anlamına geliyor, iyi olmayan da o.” Yanında bir varlık hissetti, omzuna iri bir el kondu. Mihali aralarına katılmıştı.

“Durum ondan daha vahim,” dedi Mihali. “Bir tek sen tehlikede olsaydın üzülürdüm ama..”

Tamas kendini hasta hissediyordu. Bacağı tekrar zonklamaya başladı ve kıpırdayınca oraya bıçak gibi bir ağrı saplandı. Tamas kusmamak için kendini zor tuttu. “Ne demek istiyorsun?”

“Kresimir tüm ülkeyi ortadan kaldıracak,” dedi Mihali. “Her erkeği, kadını ve çocuğu. Her bitkiyi ve hayvanı. Hepsini yerle bir edecek.”

“Neden?”

“Kardeşim pek… şefkatli bir tanrı değildir,” dedi Mihali. “Her şeye baştan başlamayı daha kolay bulacak.”

Tamas yumruklarını sıktı. Tanrılar… Böyle bir şeyle nasıl başa çıkabilirdi? Elinden ne gelirdi? “Niçin şimdiye kadar bunu yapmadı?”

Mihali düşünceli gözlerle Güney Turna Dağı’nı süzdü. “Kardeşim uzun bir yolculuğa çıktı. Giderken daha sonra geri gelmek gibi bir niyeti olduğunu sanmıyorum. Ama çağrılacak. Öyle bir şey yapmak isteyenler var. Tıpkı öyle bir şeyi önlemek isteyenlerin de olduğu gibi.” Mihali feldmareşale doğru döndü. “O kavgaya etki etmen için artık çok geç. Adro’yu kardeşimin gücünden korumaya çahşacağım ama senin de kendi evine çekidüzen vermek lazım.”

“Hain,” diye fısıldadı Tamas.

“Bunun gibi,” -çevrelerini işaret etti- “daha başka sekteler olursa…”

“Ama hainin kim olduğunu bilmiyorum ki,” dedi Tamas.

“Belki o biliyordur,” dedi Olem, parmağıyla meydanın karşısını işaret ederek. Tamas dönüp baktığında Sabon ile Adamat’ın koşarak geldiklerini gördü.

BÖLÜM 37

Seçimler Meydanı allak bullaktı. Askerler devrik sandalye, dökülmüş yemek ve ters dönmüş masa karışıklığı arasında bir muharebe sonrasıymış gibi gezinerek enkazı hüzünle eşeliyorlardı. Adamat geldiği sırada birkaç kent sakini sedyelerle oradan götürülüyordu ve Soylular Evi'nin basamakları dibinde bir insan öbeği bekliyordu.

Adamat, Sabon'un öbeğe kendisinden önce ulaşmasını seyretti. Adımlarını bir yürüyüş temposuna kadar yavaşlatarak neler olduğunu anlamasını sağlayacak emarelere bakındı. Çok mu geç kalmışlardı? İnsanların kargaşada kaçıştıkları apaçık ortadaydı. Ama neler olmuştu? Adamat etrafta hiç Berber veya ölü asker görmüyordu. Yerde yatanların üstünde üniforma yoktu; bunlar bir tür çapraz ateşe yakalanmış vatandaşlardı, o kadar. Adamat'ın gözüne kesik gırtlaklar, parke taşlarına saçılmış kanlar, hatta birkaç mermi yarası ilişti. Aileler can vermiş üyelerinin etrafında toplanıyor, kadınların ağzından feryatlar kopuyordu.

Adamat nihayet asker öbeğine ulaştığında rahatlayarak iç geçirdi. Şansölye vekiliyle ve Aşçıbaşı Mihali'yle beraber Tamas da oradaydı. Tamas'ın koruması çatık kaşlarla aşçıbaşını süzerek civarda oyalanıyor, Leydi Winceslav'da yakında bir yerde dikilmiş bekliyordu. Tamas'ın askerleri yaralılara yardım etmek için etrafa dağılırlarken Ricard Tumblar ile Vekilharç Ondraus meydanın karşısından oraya geliyordu.

Sabon komutanının yönelttiği bir soru karşısında başını iki yana salladı. İkisi birden, beklenti içinde Adamat'a doğru döndüler.

Tamas konuşmak üzere ağzını açtı.

"Charlemund," dedi Adamat. "Başpiskos."

Tamas'ın suratında hiddet gezindi. Kendini toparlamadan önce kısa bir müddet duygularıyla boğuştu. Konuşurken dişlerini sıkıyordu. "Nereden biliyorsun?"

Adamat çabucak rahip Siemone'dan ve Teef'in itirafından bahsetti. "Aradığımız hain Charlemund olmalı," dedi. "Teef'in tarif ettiği rahip, Siemone'a tesadüf olamayacak kadar benziyor."

"Şu rahip," dedi Tamas. "Başka biri hesabına çalışması mümkün mü?

"Hayır." Evet, elbette mümkündü. Böyle konularda asla kesinkes emin olunamazdı. Fakat bu çok düşük bir ihtimaldi ve Adamat'ın kararının arkasında durması lazımdı.

Tamas'ın koruması yanlarına yaklaştı. "Gidip canına okuyalım," dedi Olem. "Artık elimizde bir isim var. Bir de görgü tanığı. Çekingen davranamayız."

"Aynı fikirdeyim," dedi Sabon.

Tamas gözlerini yumdu.

"Başka çaremiz yok," dedi Sabon.

Adamat feldmareşali seyretti. Tamas'ın korktuğunu anladı. Charlemund onu rahatlıkla ezebilecek tek konsey üyesiydi. Tamas onu kendi haline bırakıp bir sonraki suikastçıyı bekleyebilir veya saldırıya geçip Kilise'nin gazabını üstüne çekebilirdi. Adamat böyle bir kararda Tamas'a gıpta etmiyordu.

Tamas ağır ağır etrafındakilerin çehrelerini inceledi. Bakışları aşçıbaşının üstünde durdu. Mihali ona hafifçe kafa salladı. Burada Adamat'ın gözden kaçırdığı bir şey olmuştu. "Seni niye hedef aldı?" diye aşçıbaşına sordu Tamas.

Mihali kaşlarını çatarak kısa bir süreliğine dalıp gitti. "Orası belirsiz," dedi. "Julene bir Predeii. Fani bir bedende ikamet ettiğimi biliyor. Belki Charlemund'u o uyarmıştır. Veya belki başkaları da kavgaya karışmıştır."

Tamas tekrar konuşmadan önce durup Ricard Tumblar'la Ondraus'u bekledi. "Charlemund davamıza ihanet etti. Buna göz yumacak değilim. İhanetini Kilise'nin onayıyla mı yaptı bilmiyorum. Umurumda da değil. Hangileriniz benimle?"

"Ben," dedi Ricard, öne çıkarak.

"Ve ben," dedi Leydi Winceslav.

Asal Lektor kafa salladı.

"Elbette," dedi Ondraus, alaycı bir homurtuyla.

"Atları ve faytonları hazırlayın," dedi Tamas. "Halihazırda ne kadar askerimiz varsa yanıma gönderin. Gidip başpiskosu tutuklayacağım."

"Yani ayağına mı gideceksin? diye sordu Sabon. "Neden bir toplantı düzenlemiyorsun? Geldiğinde onu enseleriz."

"Onu hamle yapmaya zorlamalıyız," dedi Tamas. "Casusları Mihali'ye düzenlenen saldırının başarısızlıkla sonuçlandığını, ve gerçeğin açığa çıktığı yönünde onu uyaracaklardır. Eğer kaçmayı denerse suçluluğu ispatlanmış olur. Yok burada kalırsa onunla yüzleşeceğiz. Her halükarda kaçmasına izin vermeyeceğim. Kıpırdayın."

Askerler çabucak faaliyete geçerlerken Adamat kenara itildi. Tamas ağırlığını koltuk değneğine vererek onun yanında durakladı ve bir elini müfettişin omzuna attı. "İyi iş çıkardın," dedi. "Evine git. Bavulunu topla." Sesi alçaldı. "Aileni ülkeden çıkar. Her şey yolunda giderse senden ve yeteneklerinden gelecekte tekrar yararlanırım."

Espri mi yapıyordu. Adamat feldmareşalin yüzünü inceledi. Hayır. Tamas ciddiydi. Hem de fazlasıyla. Tamas yürüdükçe bir kukla gibi seğirerek, koltuk değneğini parke taşlarında takırdatarak oradan uzaklaştı.

* * *

Taniel'in ekibi zirveye yaklaştıkça dağ aslanlarına ait izler daha da arttı. Rina'nın tüm azarlamalarına rağmen köpekler koşumlarını çekiştirmeyi sürdürdü. Kimi zaman aslanların peşinden koşmak, kimi zamansa sızlanarak Rina'yı yamaçtan aşağı sürüklemek istediler.

Taniel kendi sinirlerinin de kalktığını hissedebiliyordu. Zihninde dağ aslanları her tümseğin veya kayanın arkasında üzerlerine atlamayı bekliyordu. Yol arkadaşlarının telaşlı gözleri, onların da aynı şeyi düşündüklerini açığa vuruyordu. Lâkin takip edilmiyorlardı. Tüm belirtiler yaratıkların önden gittiğini, topyekün Kezlileri takip ettiğini gösteriyordu. Arkalarında bıraktıkları ayak izlerine bakılırsa sayıları en az yetmişti ve her geçen kilometre ile daha da artıyordu.

İlk leşi kısmen yenmiş ve yol kenarına sürüklenmiş halde buldular. Parçalanıp ezilmiş, etrafındaki

karları kızıla boyamıştı. Yine de bir dağ aslanı olduğu apaçık ortadaydı. Ka-poel leşin yanına çömelip parmaklarını karlara batırdı. Taniel kızın sırt çantasına bir şey koyduğunu görür gibi oldu ve yanına gitti.

"Onu ne öldürmüş?" diye sordu. Aslında iyi bir tahmini vardı.

Ka-poel bir tüfekle ateş edermiş gibi yaptı.

Genç adam kafa salladı. "Yani Kezliler takip edildiklerini biliyorlar. Ve bu yaratıklar hemcinslerini yiyor. Zirveye ne kadar var?" diye sordu, Bo'nun da aralarına katıldığını görünce.

"Sanırım fazla kalmadı," dedi Bo. "Daha önce sadece bir defa bu kadar yükseğe çıkmıştım." Keşişe doğru döndü. Del?

Dağ aslanının leşi karşısında kılavuzlarının beti benzi atmıştı. Adam titreyen ellerinden birini yavaşça kaldırıp ileriyi gösterdi. "Şurası," diyebildi.

Gösterdiği yerde patika kayalık bir çıkıntıyla son buluyordu. "O kadar yakın mı?" Taniel kaşlarını çattı. "Şehir nerede?"

"Şurası," diye tekrarladı Del.

"Ne kastettiğini birazdan göreceksin," dedi Bo.

Del'in belirttiği yüksekliğe ulaşmaları yarım saatten kısa sürdü. Yoldaki sarp bir tümseği tırmandılar. Taniel soluklanmak için durakladı ama altındaki manzara o soluğu kesti.

Dev bir kraterin uçundaydı. Krater onlarca kilometre çapında ve yüzlerce adım derinliğinde olmalıydı. Taniel yalpaladı, sonra dengesini sağladı.

Aşağıda, böyle bir irtifada asla hayatta kalamayacak ağaç türleri vardı. Kraterin iç kenarını çevreleyen bu ağaçlar göğü delmek istercesine dimdik yükseliyordu. Taniel neredeyse uzanıp en yakındakilerin ucuna dokunabilecekti. Lâkin hepsi de uzun zaman evvel ölmüştü. Yanları kararıp kömür olmuş, dalları çıplak kalıp eğrilmişti. Burası bir zamanlar heybetli bir koruydu. Şimdiyse lanetli bir yerin mezar hğı gibiydi.

Ağaçların ilerisinde koskoca bir kentin harabeleri yatıyordu. Kraterin büyük bölümü binalarla doluydu. Sayıları tüm Adopest'tekinden daha fazlaydı ve üstelik pek çoğu daha uzundu. Lâkin artık taş birer kabuktan fazlası değillerdi. Ağaçlar gibi onların da yanları kömür olmuştu. Panjursuz pencereler bin gözlü kafataslarının boş göz yuvaları gibi dışarı bakıyordu. Karşısındaki manzara Taniel'i ürpertti.

"Kresim Kalderası," dedi Del. Sesi titriyordu.

Bo'nun yüzü asıktı. "Kresimir'in koruması asırlar geçtikçe kayboldu. Volkanın asidi ve sıcağı ağaçları öldürüp binaları yaktı. Burada hiçbir şey yaşamaz."

"Belli ki, dağ aslanları hariç," dedi Taniel. "Tabii bunu nasıl yaptıklarına dair en ufak bir fikrim yok."

"Bir şey onları canlı tutuyor," dedi Bo.

Taniel kalderanın ortasında bir göl görebiliyordu. Aynı bölgede ağaçlık alanlar, göletler ve Kresimir Zamanı'nda çocukların oyun oynadıkları parkları içeren çıplak tepeler de mevcuttu. Taniel kalderadaki suların bir zamanlar berrak ve tertemiz aktığını hayal edebiliyor, şimdiyse yüksekteki o noktadan gölün pis ve kahverengi olduğunu görebiliyordu. Yüzeyi köpürüp kaynıyor, merkezinden yoğun bir duman bulutu yükseliyordu.

Taniel uzaklardan bir dağ aslanının kükremesini duydu.

"Süngü takın," dedi. Arkasındaki Bekçiler hazırlık yaparlarken kulağına silah takırtıları çalındı.

Etrafa yayılarak kratere girdiler.

Taniel Del ile Bo'nun arasına konuşlandı. "Kolezyum nerede?" diye sordu.

Del tepki vermedi. Taniel adamın sızlandığını duyar gibi oldu. Belki de sesin kaynağı köpeklerdi. Kalderaya girdiklerinden beri ölüm sessizliğine gömülmüşlerdi.

"Kresimir ilk çağrıldığında Güney Turna'nın doğru düzgün bir zirvesi varmış," dedi Bo. Alnı kırıştı. "Söylentilere göre Kresim yere değdiğinde altındaki toprak çökmüş ve de dağ patlayarak havaya kurum ve asit püskürtmüş. Hem de tüm Adro'yu kaplamaya yetecek kadar. Predeiiler kıl payı sağ kalmışlar. Ortalık yatıştığında bu kaldera oluşmuş ve Kresimir, Turna Gölü'nün kıyısında duruyormuş." Parmağıyla kalderanın merkezini işaret etti.

"Kolezyum orada mı?"

Del kafa salladı.

"Bana kolezyumun içine nişan alabileceğim bir yer lazım. Ne kadar uzak olursa o kadar iyi ama net bir görüntü sağlamalı."

Del kısa bir süre kafa yordu. "Kresimir'in sarayı. Peşimden gelin. Oraya nasıl gidebileceğimizi biliyorum."

Ölü ormanın en derin kısmından geçerlerken suskunluğa büründüler. Ayak sesleri sımsıkı parke taşlarıyla kaplı patikada yankılanırken Taniel ansızın etrafta hiç kar olmadığını fark etti. En dayanıklı otların ve çalıların bile uzun zaman evvel öldüğü toprak bütünüyle çıplaktı. Dikkatini çeken bir diğer şey de havanın giderek ısınmasıydı. Kutsal Şehir'de Kresimir'in korumasından biraz kalmış mıydı? Yoksa sebep volkanın kalbinden gelen ısı mıydı? Turna Gölü'ne yaklaşmaları bile mümkün olacak mıydı? Dayanılmaz ısı ve zehirli gazlar onları geri püskürtebilirdi. Julene'in ve Kez Fırkası'nın sahip olduğu sihirli korumalar onlarda yoktu. Taniel başını çevirip Bo'ya göz attı. Dostu gitgide daha beter görünüyordu. Taniel onun tüm grup bir yana, bir sineği bile koruyabileceğinden kuşkuluydu.

Sonraki leşleri ormanın sınırında, küçük bir tepenin beri tarafında buldular. Taniel yaklaşırken bu seferkilerin dağ aslanlarından ibaret olmadığını gördü.

En az altı yedi dağ aslanının kalıntıları arasında bir Zebellah'ın parçaları duruyordu. Etleri kemiklerinden sıyrılmış elleri hala ölü bir dağ aslanının gırtlağına sarılıydı. Taniel koku karşısında burnunu bir mendille kapattı. Leşler çürüyecek kadar uzun zamandır orada değilse bile aslanlar çok pisti ve kokuları hem soğuğun hem de rüzgarın azaldığı bu yerde çok daha belirgindi.

Ka-poel tekrar önden gitti. Görüş alanından çıkmaksızın tepenin öteki tarafında durakladı ve onlara kollarını salladı. Taniel leşleri geride bırakmalarından memnundu.

Bu durum uzun sürmedi. Ka-poel'ın yanına vardığında midesi ağzına geldi. Arkasında birinin kahvaltısını yüksek sesle kustuğunu duydu. Çabuk bir bakış o kişinin Bo olduğunu gösterdi.

Geldikleri yerde kıran kırana bir çatışma yaşanmıştı. Zebellahlar küçük bir parkın ortasında savunma yapmışlardı; muhtemelen Julene ile Kez İmtiyazlıları şehrin kalbine kaçarlarken. İçlerinden bir düzinesi, bunun üç katı kadar da dağ aslanı can vermişti. Ölenlerin kalıntıları eski parkın dört bir yanına dağılmıştı. Yakınlarda bir Zebellah bir kolunu taş bir bankın üstüne atmış, iç organları önüne saçılmış olarak yatıyordu. Aslanlar tarafından büyük bir telaşla yenilmişti.

“Bu şeyler aç,” dedi Rina. Efendilerinin yanından ayrılmak istemeyen köpekleri kadının ayakları dibine çöktü. “Avlanırmış, saldırıp öldürmek için bir sebepleri varmış gibi davranıyorlar. Ama ne zaman birini öldürseler yemek için duruyorlar. Ölesiye açlar.”

Taniel sertçe yutkundu. “Karınları mı aç? Kezlileri o yüzden mi kovalıyorlar?” Aslanların doğaüstü bir kuvvet yahut zekâ tarafından yönlendirildiği düşüncesinden daha az tehlikeli olmasa da, bu düşünceyle başa çıkmak çok daha kolaydı.

Rina omuz silkti. “Mümkündür. Ama dağ aslanları en kötü zamanlarda bile sürü halinde avlanmaz. Onlar münzevi yaratıklardır.”

“Dağda onlardan nasıl bu kadar çok olabilir ki?” dedi Bo. “Burada yiyecek hiçbir şey yok. Tüm bir dağ yamacında bir iki taneden fazla dağ aslanı bulunduğunu hiç duymamıştım.”

Hiç kimse ona cevap veremedi.

Taniel dolu olduklarını sağlama almak için her iki tabancasını ve tüfeğini kontrol etti, ardından burnuna bir tutam barut çekti. Elleri titriyordu. Bedeni daha çok barut almasını söylüyordu. Taniel dürtüsüne direndi. Biraz daha barut alırsa barut körü olup çıkardı. Tabii transın getirdiği kuvvet olmadan da ölürdü. Bir firt daha çekti.

Katliamın izleri parktan geçip şehrin merkezine çıkarmış gibi gözüken bir bulvara kadar gidiyordu. Dağ aslanlarının Kez İmtiyazlılar’ını kovaladığı yol boyunca hem Zebellahların hem de aslanların kanları ve et parçaları göze çarpıyordu.

Kente girerlerken Taniel gözünü binaların üstünde tuttu. Rüzgârın uluması, küçük hayvanların ortalıkta koşuşturması gerekirken hiçbirinden en ufak bir ses çıkmıyordu. Hava şartları da dahil, şehir tümüyle ölmüştü ve bu durum Taniel’in ruhunu ürpertiyordu.

Omzuna bir el konunca tüfeğiyle beraber hızla arkasına döndü ve süngüsüyle Del’i şişlemesine ramak kaldı. Hızla çarpan kalbini yavaşlamaya zorladı. “Pardon,” dedi.

“Saray bu tarafta,” dedi Del, kent merkezini işaret ederek.

Onun talimatları doğrultusunda güzergâhlarını değiştirdiler. Şehir ödünü patlatmasına rağmen, Taniel dağ aslanlarının ve İmtiyazlıların peşini bıraktıklarına minnettardı. Kresimir’in sarayını bulup İmtiyazlıları güvenli bir mesafeden tek tek avlayacaktı. Böylece Kresimir’i çağırmaya yetecek kadar güçten mahrum kalacaklardı.

* * *

Adamat evine kadarki yol boyunca Seçimler Meydanı katliamıyla ilgili dedikodular duydu. Trafiğin çoğu, meydanın aksi istikametine akıyordu. Haberler hızla yayılırken insanlar makûs talihe ve kötü alametlere karşı Urgan çıkarıp duruyorlardı. Aziz Adom Festivali sırasında gerçekleşen bir katliam çoğu kişiyi evinde tutmak için yeterliydi.

Adamat hemen Offendale’e gidecek bir fayton tutabilmeyi umuyordu. Ailesini alıp ülkeden çıkaracaktı ve…

“SouSmith!” diye seslendi, pardösüsünû askılığa asarken. Ansızın durdu. Askılıkta fazladan üç pardösü vardı. Gözlerini yumdu. *Yine mi?*

“Beni rahat bırakamaz…” Adamat salona girer girmez donakaldı.

Lord Vetas ile iki adamı, aralarında Astrit'le beraber odanın karşısında duruyorlardı. Lord Vetas'ın ince elleri kızın omuzlarındaydı. Bu haliyle bir örümcek ağına yakalanmış çaresiz bir sineğe benziyordu. Küçük kızının görüntüsü Adamat'ın neredeyse kalbini durduracaktı. Onun tehlikede olduğunu bilmek ayrı şeydi, onu Lord Vetas'ın ellerinde görmek ayrı şey.

SouSmith kanepedeydi. Berberleri ziyaretlerinin ardından direkt buraya dönmüştü. Yüzü solgundu ve yanaklarından aşağı ter boşalıyordu. Bir eliyle yarasını tutarak düzensizce nefes alıp veriyordu.

"Kusura bakma," dedi SouSmith güçsüzce. "Benden önce gelmişler."

"SouSmith, Berberler'i ziyaretinizden bahsetti," dedi Lord Vetas. Sesinde bir duygu, şefkat veya merhamete dair en ufak bir iz yoktu. "Üç suikastçının hakkında gelmişsiniz. Bravo."

"Kızımı bırak," dedi Adamat bitkin bir sesle. Son iki günün ağırlığı bir anda tüm şiddetiyle üstüne çökmüştü. Kendini gözde koltuğuna bırakıp günün geri kalanı boyunca kestirmekten başka bir şey istemiyordu. Lâkin artık öyle bir seçeneği varmış gibi gözükmüyordu.

"Beni bilgilendir," dedi Lord Vetas. "Teef nasıl?"

"Samurdişi'nde çürüyor," diye çıkıştı Adamat. "Lord Claremonte nasıl?"

Lord Vetas'ın yüzündeki şaşkınlık ifadesi hiç belirmemişcesine çabucak kayboldu.

"Astrit," dedi Adamat usulca, "İyi misin?"

Küçük kız kafa salladı. Yüzüne kir bulaşmış ve yazlık elbisesi uyurken çıkarılmadığı için kırışmış olmasına rağmen zarar görmüşe benzemiyordu. "İyiyim, Baba," dedi.

"Korkuyor musun?"

Kız dişlerini sıkarak başını iki yana salladı.

"Aferin kızıma. Sana zarar verdiler mi?"

Sağa sola yapılan bir kafa sallama daha.

"Teef neden Samurdişi'nde?" diye sordu Lord Vetas.

"Çünkü Tamas'la anlaşmıştı. Beni öldürmeye çalışarak o anlaşmayı bozdu."

Lord Vetas kaşlarını çattı. "Neden onun Tamas'la anlaştığını bana söylemedin?"

"Bilmiyordum."

"Sahi mi?" Lord Vetas küçük kızın omuzlarını sıktı. Astrit çırpınarak kurtulmaya çalıştı ama başaramadı.

"Evet, kahrolasıca. Bilmiyordum. Yemin ederim."

Lord Vetas tutuşunu gevşetti. "Herhalde haini bulmuşsundur? Feldmareşal, Ricard Tumblar'ı tutuklamaya gidiyor mu?"

Lord Vetas en başından beri Ricard'a kumpas kurulmasına yardım etmeseydi, hainin o olduğunu düşünmesi için bir sebebi bulunmazdı. "Lord Claremonte'un tüm bunlarla ilgisi ne?" dedi Adamat. "Buradaki meseleleri niçin umursuyor? Kendisi Adrolu bile değil."

"Lord Claremonte'un ilgisi Brudania-Gurla Ticaret Şirketi'ne dayanıyor," cevabını verdi Lord Vetas. "Ve Dokuz'daki gidişat şirket çıkarlarını yakından ilgilendiriyor."

"Konumu ne?"

"Tarafsız," dedi Lord Vetas. "Oradan biraz itiş, buradan biraz kakış. Bilmen gereken başka bir şey yok. Şimdi, Tamas ne zaman Ricard Tumblar'ı tutuklayacak?"

“Hiçbir zaman.”

“Niye?”

“Gerçek hain olan Charlemund’u tutuklamaya gidiyor da ondan.” Lord Vetas omuzlarını acımasızca sıkarak Astrit’e çığlık attırdı. “Tüm deliller Ricard’ı işaret ediyor,” dedi Vetas. “Neden hainin Charlemund olduğunu düşünüyorsun?”

“Tamas’ın barut büyücüsünün önünde adı anıldı. Elimden ne gelirdi ki?” Adamat öne çıktı.

“Geri çekil!” diye tersledi Lord Vetas. Adamları diklenerek tehditkâr gözlerle müfettişe baktılar.

“Ona zarar verirsen ölürsün.”

“Ailenin geri kalanıyla birlikte,” dedi Lord Vetas.

“Vetas,” dedi Adamat. “Kızıma zarar verirsen tüm Dokuz üstüne ant içerim ki seni ve şirketini yok ederim. Tekmelenecek bir sokak köpeğiymiş gibi Lord Claremonte’un canına okurum.” Bunları söylerken karnında soğuk bir ürperti hissetti.

Lord Vetas derin bir nefes aldı. Astrit’in omuzlarındaki parmakları gevşedi ve küçük kız ondan uzaklaştı. Adamat kızını bir eliyle tutup arkasına çekti.

Kömür küreyici haydut bir bıçak, diğeriyse bir tabanca çekti. Lord Vetas uyarıcı bir el hareketiyle onları durdurdu. “Durum hala kurtarılabilir. Kaybedilemeyecek kadar iyisin, Adamat. Seni öldürmeyeceğiz… şimdilik. Tutuklama ne zaman gerçekleşecek?’

“Tamas adamlarını toplar toplamaz.” Yoksa Vetas’ın niyeti Charlemund’u uyarmak mıydı?

“Nerede?”

“Villasında,” dedi Adamat.

“Doğruyu söylesen iyi edersin,” dedi Lord Vetas. “Kale.”

Kömür küreyici başını çevirdi.

“Villaya git. Başpiskosu uyar. Ona Kaçık tarafından gönderildiğini söyle. Sevgili dükümüz halen oradaysa Tamas için kolayca bir tuzak kurabilirler.”

Kömür küreyici bir kere kafa salladı. Adamat’ı bakışlarıyla ikaz etti, sonra da onun yanından geçti ve ön kapıdan koşarak çıkıp gitti.

“Claremonte neden başpiskosla işbirliği içinde?” diye sordu Adamat. “Ve gerçekten öyleyse neden Charlemund beni öldürtmeye çalıştı? Güya ben de Claremonte hesabına çalışmıyor muyum?”

Vetas onu soğuk bakışlarla süzdü. “Bir el diğerinin ne yaptığını bilmez; böyle bir stratejinin kendince bir bedeli vardır ve sen o bedeli ödemekten kıl payı kurtuldun. Charlemund’un görevi yalnızca sahte tanrı Mihali’yi öldürmekti. Ama bağnazlık etti. Şunu da iyi bil: Charlemund bir elden fazlası değil. Claremonte onun gibileri kendi çıkarları doğrultusunda kullanır.”

“Hiç kimse bir başpiskosu kullanamaz.”

“Claremonte kullanır.”

“Ne amaçla?”

“Orası senin idrak kabiliyetinin ötesinde,” dedi Lord Vetas. “Beni hayal kırıklığına uğrattın, Adamat. Kız bir iyi niyet göstergesi, sana söylenenleri yaptığın için bir armağan olacaktı. Lâkin artık sanırım onu yanımda götüreceğim. Öyle şeylerden hoşlanan adamlarım var.” Tabancalı adamına el ederek öne çıktı.

Adamat yumruklarını sıktı. "Pekâlâ!" dedi.

Lord Vetas durakladı.

"Charlemund'u villasında tutuklamayacaklar. Başpiskos şu an katedralde ikindi duasını yönetiyor. Lütfen, kızımı burada bırak." Lord Vetas'ın gözleri çakmak çakmak oldu. "Bana yalan mı söyledin?"

"Yemin ederim bu seferki doğru."

"Kahretsin! Sen," -diğer hayduda el etti- "burada kal. Gitmeye kalkışırlarsa önce Adamat'ı, sonra da boksörü ve kızı öldür."

Lord Vetas yanından geçerken Adamat'a sertçe omuz atıp odayı hışımla terk etti. Adamat acıyla homurdandı. Lord Vetas sokağa çıktığında frak kuyruklarını peşi sıra dalgalandırarak koşmaya başladı. Adamat onun gözden kaybolmasını pencereden seyretti ve uzun bir netes verdi.

"İyi misin, Baba?" dedi Astrit.

"Evet. Güvende olmana sevindim. Annen nasıl?"

"Endişeli. Beni götürürlerken bağırıp çağırdı."

"Ona zarar verdiler mi? Ağabeyin nasıl, iyi mi?"

"Josep'in parmağını kestiler. Hiç ağlamadı."

"O çok cesur bir oğlan."

"Şimdi ne olacak, Baba?"

"Bilmiyorum," dedi Adamat.

Vetas geri geldiğinde Adamat orada olamazdı. Öyle bir şey hepsinin sonunu getirirdi. SouSmith yürümekte bile zorlanacakmış gibi gözüküyordu ve Astrit daha küçücük bir kızdı. Fakat Adamat'ın ne yapıp edip Tamas'ı uyarması lazımdı.

"Burada kal," diye kızına fısıldadı.

"Hey!" dedi diğer haydut, Adamat salonun öteki tarafına geçerken.

Adamat durup ellerini kaldırdı. Haydut tabancasını SouSmith ile Adamat arasında götürüp getirdi. Boksörün gözleri kapalı, eli yaralarının üstündeydi. Sığ nefesler alıp veriyordu. SouSmith'in daha düşük bir tehdit olduğuna karar veren haydut silahı Adamat'a doğrulttu.

"Sadece bir içki almak istedim," dedi Adamat.

Haydut gözlerini kıstı.

"Lütfen," dedi Adamat. Titrediklerini göstermek için ellerini uzattı.

"Peki," dedi haydut. "Oraya bir silah sakladıysan, bil ki gözüm üstünde."

"Ne?" dedi Adamat. "İçki dolabında dolu bir silah mı? Sen aklını kaçırmışsın. Bıçak çekeceğimi sanıyorsan geç şurada dur." Kanepeyi işaret etti.

Haydut kanepeye yaklaşarak aralarına mesafe koydu. "Dediğim gibi, gözüm üstünde."

Güzel. Adamat dolaptan bir şişe çıkardı. "Şarap?"

Haydut başını iki yana salladı.

Adamat bir tirbuşon yardımıyla tıpayı çıkardı, sonra da tıpayı çevirerek tirbuşondan ayırıp raflardan birine attı. İki kadehi içkiyle doldururken elleri titrediği için şişenin boynu kadehlerin kenarına çarparak tıkırtılar çıkardı. Bu iş de bitince Adamat hayduda yaklaştı. "Biraz istemediğinden emin misin?"

“Önce sen iç,” dedi haydut. “Ben hilelere kanmam.”

“Hile falan yok,” dedi Adamat, başını iki yana sallayarak. “İki yüz kranalık bir şarabı zehirleyeceğimi mi sanıyorsun? Hem zaten zehir yeterince hızlı işlemez. Ölürken beni vuracak kadar zaman bulursun. SouSmith, şarap?”

Boksör çelimsizce kafa salladı.

“Affedersin,” diyen Adamat kötü bir niyeti olmadığını göstermek için kadehleri havaya kaldırdı.

Tam haydudun yanından geçerken her iki kadehi de aynı anda bıraktı. Bir eli tabancaya atılırken diğeri tirbuşonu haydudun boğazına sapladı. Tabanca ateş alarak Adamat’ı sağır etti. Bir pencere kırıldı ve Astrit çığlık attı. Adamat bir eliyle haydudu tutarken diğeriyle de onu itti. Birlikte SouSmith’in üstüne düştüler.

Boksör yüksek bir homurtu çıkardı. Kütük kadar kalın kollarından birini haydudun başına dolayarak onu sabit tuttu. Çırpınışları kesilene kadar Adamat hasmının üstünden kalkmadı. Sonrasında haydudu ceketinin klapalarından tutarak SouSmith’in üstünden çekti ve yere bıraktı. İri yarı boksör kanepede kıvranarak inledi.

“Beni uyarabilirdin,” dedi SouSmith, yaralarını yoklayarak. “Yine kanamam başladı.”

“Koca bebek ya,” diyen Adamat haydudun öldüğünden emin oldu ve kafasını kaldırdı. Astrit holden onları seyrediyordu. “Odana git,” dedi Adamat kızına.

Astrit tir tir titreyerek yerinde kaldı.

Adamat ayağa kalktı ve kanlı ceketini çıkarıp yere attı. Ardından gidip kızını kollarına aldı. “Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm,” dedi. “İyi misin?”

“Evet, Baba.” Kızın sesi de titriyordu.

“Aferin kızıma. Şimdi güçlü olman lazım, canım. SouSmith’le beraber buradan gitmeni istiyorum. O seni saklar.”

SouSmith acıyla yüzünü buruşturarak kanepeden ağır ağır kalktı. “Ben kimsenin sütanası değilim,” dedi. “Sen ne yapacaksın?”

“Gidip Tamas’ı uyarmalıyım.”

“Hadi oradan,” diye homurdandı SouSmith. “Ben giderim…” O sırada yalpalayarak kanepenin kolçağına tutunmak zorunda kaldı.

“Astrit’i al,” dedi Adamat. Küçük kızı onun yanına götürüp ikisini el ele tutuşturdu. “Saklanın. Kızımı koru. Lütfen.” Derin bir nefes aldı. “Başarısız olursam yakında öğrenirsin. Yeter ki… onu Lord Vetas’tan uzak tut.”

SouSmith müfettişi biraz süzdü, ardından hafifçe kafa salladı.

“Sağ ol, dostum.”

“Bana yeterince para ödemiyorsun,” diye söylendi SouSmith.

“Fedakârlığın öykülere konu olacak,” dedi Adamat. Ofisine gidip köşedeki uzun, alelade bir sandığı açtı. Flöresini kınından çekip yalımı ve kabzayı kontrol etti. Kılıcın matah bir tarafı yoktu, müfettiş olmadan önce, ordudayken ona verilmişti. Süsten yoksun silahın kabzasının hemen üstünde el kundağı vazifesi gören oval bir kabuk vardı. İyi durumdaydı. Adamat arkasında ayak sesleri işitti.

“Buna on yıldır elimi sürmüyordum,” dedi. Sağlam gözüküyor.

“Dua et de öyle olsun,” dedi SouSmith.

Adamat arkasına döndü.
SouSmith bir tabancayla beraber yedek mermiler ve barut kartuşları uzattı. “Sana iyi şanslar.”
El sıkıştılar ve Adamat kapıdan çıkıp gitti.

BÖLÜM 38

“Bunu Kilise’ye nasıl izah edeceksin?” diye sordu Olem.

“Orası kolay,” dedi Tamas, hissetmediği bir güvenle. “Kilise de tıpkı bizim gibi başkalarına alet olmaktan hoşlanmaz. Charlemund’dan öğreneceklerimizle onu ifşa edeceğiz. Mangalda kül bırakmamasına aldanma. Sorgucularımıza birkaç saatten fazla dayanamaz.”

Charlemund’un üzüm bağına yaklaşırken fayton şiddetle titriyordu. Tamas karşısında oturan Olem’i süzdü. Koruması sapına kadar askerdi. Tamas’ın emirlerini harfiyen uygulardı. Lâkin ahmak değildi. Körü körüne ölüme gitmediğinden emin olmak istiyordu.

“Bir başpiskosa işkence mi edeceğiz?” diye sordu Olem. Tamas’ın uzun namlulu tabancasını temizleyip doldurma işini bitirdi. Tamas onun barutla uğraşırken sigara içmemesine minnettardı. Olem tabancayı komutanına verip kendi silahına geçti. “Sence bilmek istediklerimizi sahiden bize söyler mi?”

“Evet,” dedi Tamas, sesinin yeterince kendinden emin çıkmasını umarak. Başpiskosu tutuklamak akıl almaz derecede tehlikeliydi. Adamat’ın yeterli kanıtı yoksa veya Kilise o kanıtları göz ardı etmeyi seçerse -hatta Charlemund’un yaptıklarını umursamazsa- Tamas’ın dünyası başına yıkılırdı. Kez’in muazzam casus ve suikastçı orduları bile bir insanın hayatını Kilise kadar mahvedemezdi.

Fayton sarsılarak durdu. Tamas pencereden dışarı göz attı. Bir süvari yanlarından geçip gitti ve onu bir diğeri izledi. Sabon fayton penceresine yanaştı.

“Bahçe kapısını ele geçirdik. Villada bir hareketlilik yok.”

“Çok güzel,” diyen Tamas tabancasını kaldırdı ve namluyla Sabon’u selamladı. “Hadi içeri girelim.”

Fayton yine sarsılarak hareketlendi ve bahçe kapısından girdi. Kilise’nin mor-altın sarısı dubletlerinden[9] giyen bir çift muhafiz, Tamas’ın askerleri arasında ellerini havaya kaldırmış bekliyor önlerinden geçen faytonlara ters ters bakıyordu.

“Umarım önden bizim girmemize izin verecek kadar aklın başındadır, komutanım,” dedi Olem.

Öyle yapayım da sen ona yöneltilen suçlamaları sayıp dökerken Charlemund un yüz ifadesini kaçırayım mı? Yok daha neler. Topallayarak da olsa sizinle beraber o basamakları çıkacağım.”

“Karşı koyabilir,” diye belirtti Olem.

Tamas tabancasına dokundu. “Umalım da koysun.”

“Korumalarında birkaç havalı tüfek olabileceği gibi bir riske girmeye razı mısın?” dedi Olem. “Tek bir mermi yeter de artar bile.”

“Eğlencemin içine ediyorsun, Olem. Ciddiyim.”

Fayton birkaç dakika sonra durdu. Sabon kapıyı açtı. “Evin ve bağların etrafı sarıldı. Adamlarımız mabedi ve çevre binaların çoğunu kontrol ettiler. Faytonu fayton garajında. Kendisi de içeride olmalı.”

Sabon mutlu gözükmüyordu.

“Ve?” dedi Tamas.

“İşçilerden hiçbir iz yok. Hava güzel. Şu anda bağlarda çalışıyor, atlara egzersiz yaptırıyor olmaları gerekirdi. Burası bir hayalet kasabadan farksız. Ben-”

Sabon’un cümlesi, sol şakağına giren bir mermiyle yarım kaldı. Faytonun içine kanlar fışkırırken adam en ufak bir ses çıkarmadan yere yığıldı.

Havalı tüfek patırtılarını pusuya düşen askerlerin bağrışları izledi. Bir mermi Tamas’ın başının üstünden faytonu delip geçti. Bir at çığlık attı. Tamas kapıya doğru atıldı.

“Hayır, olmaz, komutanım,” dedi Olem, onu pardösüsünden tutarak.

Tamas korumasını itti ve faytonun kenarından aşağı sarktı. Sabon ölü gözlerle boş boş bakarak çamurda yatıyordu.

“Hadi oradan,” diyen Tamas kapıyı savurarak açtı ve villayı bir saniyede analiz etti. Yapı tüm çıplaklığıyla görüş alanına yayıldı. Kireçle sıvanmış ön cephe tertemizdi. Yüksek, dar pencereler ve kadim bir tarzdaki kalın tuğla duvarlar savunmacılara avantaj sağlıyordu. Binanın ön tarafında en az elli pencere vardı. Havalı tüfekler onların herhangi birinden -ya da hepsinden- ateşleniyor olabilirdi. Tamas bir havalı tüfeğin namlusunu tespit edip o pencereye bir kurşun sıktı. Kendini faytonun içine çekerken çarpan ve seken mermilerin sesi tüylerini diken diken edecek kadar yakındı. Silahını tekrar doldurmaya başladı. “Ne oluyor?”

Olem faytondan aşağı atladı. Döndü, Tamas’ı pardösüsünden tutarak çekti ve onu omzuna atıp bağlara doğru koştu.

“Canı çıkasıca!” dedi Tamas. Yere fırlatıldığında bacağına bir ağrı saplandı ve acıyla homurdandı. Olem bir elinde tüfeğiyle kendini soluk soluğa onun yanına attı. Bir hendekteydiler. Tamas’ın çizmeleri altındaki çamur vıcık vıcıktı. Bacağı korkunç bir acıyla dağlanıyor, çektiği ızdırap zihnini altüst ediyordu. Cebinden bir barut kartuşu çıkardı ve onu yırtarak açtıktan sonra içindekini ağzına döktü. Kükürt tadına ve dişlerindeki sızıya aldırış etmeden barut zerrelerini hiddetle çiğnedi.

“O da neydi öyle?” diye bilmek istedi.

Olem hendeğin kenarından dışarı göz attı. “Biz ayrıldıktan sonra fayton yedi sekiz defa vuruldu,” dedi.

Tamas karşılık vermedi. Barut transı çabucak etkisini gösteriyordu. Dünya bir anlığına fırıl fırıl döndü ve Tamas savrulup gitmemek için çimlere tutundu. Duyuları nihayet bir düzene girdi. Adamları karşı ateş açmaya başlarken patlayan tüfeklerin sesi ona kadar ulaştı. Bu sesi karabarutun kokusu kovaladı. Tamas kokuyu içine çekerek barut transını derinleştirdi, bacağındaki acıyı bastırdı.

“Birkaç taneden fazla havalı tüfekleri var,” dedi Olem. Hendeğin kenarından göz attı, sonra da tüfeğini doğrultup nişan aldı ve ateş etti. “En az yirmi. Muhtemelen daha fazla,” deyip tekrar çöktü. “Ve Zebellahlar.”

“Emin misin?”

“Daha şimdi pencerede o çirkin hödüklerden birini gördüm.”

Tamas tabancasını doldurmayı bitirdi. Bacağındaki acı zihninin gerisinde kaybolmaya başlamıştı. “Zebellahlar,” dedi. “Zebellahlardan nefret ederim.” O da hendeğin kenarından baktı. Villanın ön cephesi yeterince normal gözükse de pencereler açıktı ve o pencerelerden tüfek namluları uzatılmıştı. Tamas o tüfeklerle nişan alan Zebellahların grotesk suretlerine ek olarak Charlemund’un korumaların

parlak renklerini seçebiliyordu. Tabancasını ateşlerken mermiyi istediği gibi yönlendirmek için bir barut kartuşunun yarısını yaktı. Villadaki tüfeklerden biri eksildi.

"Onlara kim haber verdi?" diye hırıldadı Tamas. "Kendi adamlarım, hem de en gözdelerim arasında bir casus var!"

"Asıl endişelenmemiz gereken yanımızda yeteri kadar asker getirip getirmediğimiz," dedi Olem. "Sayımız yüzden az. İçeride Charlemund'un korumlarına ilaveten çok sayıda Zebellah varsa başımız dertte olabilir."

Vlora ansızın yanlarına alladı. "Komutanım," dedi,"ricat etmek zorundayız. Ağır zayiat veriyoruz. Daha siper bile alamadan kendi faytonumdan iki kişiyi kaybettim."

"Çukur aşkına" dedi Tamas. Charlemund'u yakalayacak kadar çok adamları yoktu. Lakin ricat ederlerse başpiskos bir saate kalmadan kaçardı. Yeterince çok askerle çabucak geri gelmeleri mümkün değildi. "Onu kıstıracağız. Dışarı çıkamaz. Sayımızın yüz mü yoksa on bin mi olduğunu bilmiyorlar. Vlora, buradan gitmeni istiyorum. Garnizona dön. Hayır, Leydi Winceslav'ın konutuna git. Orası daha yakın. Bir saat içinde Adom'un Kanatlarımdan iki bin adamı burada görmek istiyorum."

"Komutanım, başka birini göndereyim."

"Hayır, bizzat git." Tamas gözlerini sımsıkı yumdu. Sabon'un başından vurulması bir kez daha hayalinde canlandı. Bugün bir dost daha kaybetmeyecekti. Kadının omzunu sıvazladı. "Bu bir emirdir, asker. Yürü!"

Vlora koşarak evden uzaklaştı. Tamas villaya bir kere daha bakma riskine girdi.

Yaralanan bir at kaçmaya çalıştığında faytonlardan biri devrilmişti. Hayvan iplerini kopartarak serbest kalmıştı ve faytonun arkasına sığınmış dört asker can havliyle silahlarını dolduruyordu. "Konumları hiç iyi değil," dedi Tamas. "Koruma ateşi açıp bir hendeğe veya üzüm bağına çekilmelerini sağlamalıyız."

Cümlesi daha yeni bitmişken devrik fayton sihrin hedefi oldu. Adamlar çığlık atarlarken ışık patlamasıyla gözleri kamaşan Tamas başını çevirdi. Fayton ikiye biçildi ve parçalar adeta bir tanrının eli tarafından kenara fırlatıldı. Askerler darmadağın olup kurdeleler gibi havaya savruldu. Biri Tamas'ın hendeğinin yakınına düştü.

Tamas tabancasını elinden bıraktı ve sürünerek hendekten çıktı.

"Komutanım!"

Barut transının etkisindeki Tamas dizlerine sürten parke taşlarını hissetmedi bile. Kollarıyla kendini yerde sürükleyerek bir saniye geçmeden askerin yanına vardı ve adamı bacağından tuttu. O sırada başının yakınında bir tüfek patladı. Olem dişlerini sıkarak tepesinde dikiliyor, düşman ateşini üstüne çekmek amacıyla kendini daha kolay bir hedef olarak sunuyordu. Koruma elini uzatıp Tamas'ı ceketinin arkadından kavradı ve hem onu hem de askeri hendeğin içine çekti.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun, komutanım!" dedi Olem. "Ölmeye mi çalışıyorsun?"

"Durumu nasıl?" Tamas artık askerin sihre doğrudan maruz kaldığını görebiliyordu. Adamın göğsü lime limeydi. Etin nerede bitip kanlı üniformanın nerede başladığını kestirmek imkansızdı. Olem kulağını askerin ağzına dayadı ve başını iki yana salladı.

Yine sihir patlak verdi. Bazı askerlerin saklanacak bir yer buldukları üzüm bağından çığlıklar yükseldi. Tamas dişlerini sıktı. "Bu Nikslaus olmalı," deyip tabancasını tekrar doldurdu ve hendekten

dışarı baktı. “Neredesin, kendini beğenmiş orospu çocuğu?” Üçüncü gözünü açıp baş dönmesini öfkeyle defetti ve villayı taradı.

“İşte,” dedi. Parlak bir renk cümbüşü sihirbazın ön kapıdan çok uzak olmayan, fakat pencerelerin epey gerisindeki bir noktada saklandığını gösterdi. Tamas yine dişlerini sıktı. Tuğlalar mermileri durdururdu. Yine de bir sektirmeye engel olamazdı. Tamas eline bir barut kartuşu aldı. Parmağını tetiğe dayadığı sırada gözüne bir parıltı takıldı.

“Aynalar,” dedi. “Hay aksi. Herif aynalardan yararlanıyor. Bir sihirbaz kutusunda.”

“Neyde?” dedi Olem.

“Zırhlı bir kutuda. Sihirbaz kutuya girer, bir iğne deliğinin ve bir dizi aynanın yardımıyla neye nişan aldığı görür ve bir barut büyücüsüne hedef olmaksızın koskoca orduları darmadağın edebilir. Kutunun içi sıcak ve daracıktır ama kullanıcısını çatışmada canlı tutar. Charlemund buna hazırlıklıymış.”

“Aynaları vursan olmaz mı?”

Tamas çoktan nişan alıyordu. “Yedekleri vardır,” dedi. Tüfeği ellerinde geri tepti ve attığı mermi bir aynayı kırdı. “Yine de bize biraz zaman kazandırabilir.”

“Komutanım,” dedi Olem, feldmareşalin ceketini çekiştirerek. “Ateşi kestiler.”

Tamas’ın askerlerinin barutlu tüfekleri hala tek tük ateş ederken havalı tüfeklerin pıtırtısı tümüyle durmuştu. Tamas titrek bir sesle iç geçirdi. Daha şimdiden kaç adam kaybetmişti?

Bir ses, “Tamas!” diye villadan bağırdı.

“Konumunu belirlemeye çalışıyor olabilirler, komutanım, dedi Olem.

“Tamas, konuşmamız gerek!”

“İdamın hakkında mı?” diye homurdandı Tamas.

“Komutanım.” Olem’ın sesi uyarı niteliğindeydi. “Dikkat et. Geriye fazla adamımız kalmadı. Başpiskosun ne istediğini öğrensek iyi olabilir.”

“Tamas!” diye bağırdı Charlemund. “Zebellahlarım ve bir sihirbazım var. Geri çekilmenize fırsat kalmadan adamlarını paramparça edebiliriz.”

Tamas derin bir nefes alarak hiddetini yatıştırmaya çalıştı. Sabonun cesedi araba yolundan ona sataşıyordu. “Ona kulak vereceğim.”

Ayağa kalkmaya çalıştığında Olem onu omzundan tuttu. “Bana bırak, komutanım.” Hendeğin içinde sürünerek biraz uzaklaştı. “Ateş etmeyin!” diye bağırıp ayağa kalktı.

“Efendin nerede?” diye seslendi Charlemund.

“Ne istiyorsun?” diye bilmek istedi Olem.

Bir duraksama yaşandı. “Konuşmak. Bir tür uzlaşma sağlamalıyız. Tamas, gel seninle mütareke bayrağı altında görüşelim.”

“Sana neden güvensin?” dedi Olem.

“Beni sorguluyor musun, çocuk?” diye kükredi başpiskos.

Olem meydan okurcasına villaya bakmayı sürdürdü.

“Kutsal cübbem üstüne yemin ederim ki ona villamda en ufak bir zarar gelmeyecek.”

“Dışarı çık da burada konuşun,” dedi Olem.

“Ve zahmetime karşılık bir mermi yiyeyim, öyle mi? Tamas’ı iyi tanırım. Ben bir Urgan adamıyım.”

Seni o urganla asacağım, diye aklından geçirdi Tamas, sonra da Olem’e işaret verdi. Olem tekrar yere yatıp onun yanına kadar süründü.

“İntihar bu, komutanım,” dedi. “Ona güvenmiyorum.”

“Onu yakalamaya yetecek kadar adamımız yok,” dedi Tamas. “Nikslaus yanındayken canımıza okuyabilir. Sihirbazı buradan vuramayız.”

“Ne yapabiliriz?”

“Daha çok adam çağırabiliriz. Fırkamın geri kalanını da. Andriya Vidaslav ve Vlora buraya gelene kadar onu konuşturabilirsem…

“Takviye kuvvetlerin gelmesi saatler sürer,” dedi Olem.

“Öyle bile olsa…” Tamas villayı seyretti. “harlemund’dan hala bir iz yoktu. Zebellahların ve bir Kez İmtiyazlısı’nın varlığı, ortada bir hata olmadığını göstermeye yetiyordu. Aradığı hain Charlemund’du. Acaba dil dökerek paçayı kurtarmaya çalışır mıydı? Tamas’ı sadece bir kalkan olarak mı istiyordu? Urgan üstüne yemin etmişti. İyi de, onun gibi biri için bunun ne anlamı vardı ki?

“Takviye iste,” dedi Tamas.

Olem yakınındaki bir asker grubuna kadar seğirtti da geri geldi. “Tamamdır.”

“Tamas!” diye seslendi Charlemund. “Bütün gün bekleyecek değilim. Ateş etmeyi sürdürecek miyiz, yoksa meramımı anlatmama izin verecek misin? Mantıklı davran!”

“Mantıkmış,” diye çıkıştı Tamas. “Bu kodumun herifi bana ihanet edip mantıktan bahsediyor? Ne diyecek? Adro’yu kurtarmak için Kez’le bir tür anlaşma sağlamaya çalıştığını mı?”

“Her şeyi söyleyebilir, komutanım,” dedi Olem. “Kendini güzel kadınlarla çevreleyen bir adama sakın güvenme. Hele ki bir rahipse.”

“Doğru.”

“Yine de oraya gideceksin, değil mi?” dedi Olem.

“Evet.”

“Seninle geliyorum.”

Tamas ağzını açtı.

“Reddini al kıçına sok, komutanım. Seninle geliyorum.” Olem ayağa kalktı ve yakındaki bir askere işaret etti. “Buradan ayrılmalarına izin vermeyin,” dedi. “Feldmareşali esir alsalar bile. Ateş ederken hedef gözetmeyin.”

* * *

Kresimir’in sarayı devasaydı. Taniel ne Adopest’te ne Kez’de ne de Fatrasta’da emsaline rastlamıştı. Sokaktan aşağı baktığında ucu bucağını göremiyordu. Kresim Kurga’daki diğer binaların aksine taşları kurumla kararmamıştı. Sanki dağ onu tek bir dev parça halinde kusup soğumaya bırakmıştı. Duvarları Taniel’in görüntüsünü bir ayna gibi yansıtacak kadar parlaktı. Taniel o duvarlarda herhangi bir çatlak veya bir işçinin aletlerinden kalmış en ufak bir iz bulamadı.

“Karmaşık bir yapıdır,” diye açıkladı Del, bir giriş ararlarken. “Kresimir’in dünyadaki evidir. O ve Predeiiler burada onlarca yıl yaşadılar.”

“Evet,” dedi Bo, yürürken elini yüksek duvarda gezdirerek. “Burası hakkında bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum, iyi de, içeri nasıl gireceğiz? Sihirle mi?”

“Bir giriş var,” dedi Del.

“Aslanlar!”

Uyarı küçük gruplarının arka ucundan geldi. Yine tir tir titremeye başlayan Del duvara yapıştı. Taniel onu tutup ileriye itti. “Gidelim! Koşun!” dedi.

Aslanlardan birini, kısa süre önce ayrıldıkları sokaktan çıkarken gördü. Yaratık dolgun patileriyle yeri döverek, ön pençeleriyle parke taşlarında tutunacak yer arayarak köşeyi apar topar döndü. Keskin dişleriyle bir köpeğin üç katı büyüklüğündeydi. Çenesine kan bulaşmıştı.

Binaya girmenin bir yolunu arayarak kaçtılar.

“Julene’i kovalamaktan sıkılmışlar mı ki?” dedi Taniel, Bo’yla beraber koşarken.

“Belki Julene onları korkutup kaçırmıştır.” Bo nefes nefeseydi. Soluğu yetmiyordu. Taniel onu omzundan tutarak peşi sıra çekiştirdi. İlkini daha başka aslanlar izledi. Sayıları altıya ulaştı.

“Pole!” dedi Taniel. “Bu şeylere karşı bir numaran varsa şimdi tam zamanı!”

Ka-poel önden depar atarak diğerleriyle arasına mesafe koydu, sonra aniden durdu. Çantasından bir bebek takımı çıkardı. Bunlar öncekiler gibi insansı olmayıp hayvana -dağ aslanlarına- benziyordu. Genç kız bir çiftini bacaklarından tutup volkanik binaya çarptı.

Aslanlardan biri uludu. Kayarak durdu ve pençesini başına götürdü. Ka-poel bebeklerden birini yere atıp üstünde tepindi. Duran aslan görünmez bir el tarafından ezilmişcesine patlayarak etrafa kanlar saçtı.

Ka-poel diğer bebeği çantasına geri koydu.

Dağ aslanları ezilen arkadaşlarının üstüne çullandı. Dişler yırttı, pençeler paraladı. Biri ölen hayvandan yalnızca bir ısırık alıp tekrar koşmaya başladı ve arkasında kandan bir iz bırakarak Taniel ile Bekçilere saldırdı.

“Bekle, çok ses çıkacak!” dedi Taniel.

Geç kalmıştı. Fesnik tetiği çekmişti. Mermi aslanın kafasından sekti ve onun şaşırarak durmasına sebep oldu. Binalardan yankılanan ses uzun sessizliği bozdu. Fesnik’in üstünden bir duman bulutu yükseldi. Diğer dağ aslanları beslenmelerine ara verip onlardan tarafa baktı. Taniel zorlukla yutkundu. Düşmanı gafil avlama taktiği buraya kadardı.

Atışı takip eden o şok sessizliğinde hafif bir ıslık çınladı. Taniel kaynağa bakındı.

Rina ağzına bir flüt götürmüştü. Ses yükseldi, köpekleri kulaklarını havaya dikerken tekrar kesildi.

“Gidin,” dedi kadın.

Koşumlarını bıraktığı üç iri köpek karınlarını doyuran dağ aslanlarına doğru depara kalktı. Türdeşlerinin bedenini parçalamaya kaldıkları yerden devam eden aslanlar onlara aldırış etmedi. Sonra Kresim birine yandan çarparak onu şaşkınlıkla bağırttı. Mastılar hiç vakit kaybetmedi. Direkt gırtlağa saldırmalarıyla birlikte, aslan ve köpek grubu bir hiddet yumağına döndü.

Dağ aslanlarının cüsselerine ve pençelerine rağmen köpekler onları hazırlıksız yakalayarak

üstünlük sağladılar ve Taniel'in ihtimal verdiğinden daha kısa sürede üçünü hakladılar. Kalan ikisine saldırdıkları esnada sokağa başka dağ aslanları girdi.

"Kaçın!" diye bağırdı Taniel.

"Buraya." Biraz ilerideki Bo hışımla el kol hareketleri yapıyordu. Saniyeler içinde yanına varıp binanın yekpare cephesinde açılmış bir kapı buldular. Hem taşın kendi ağırlığına hem de kullanılmayarak geçen uzun yıllara karşı kapıyı iterek açmak için iki kişinin kuvveti gerekti.

Son adam da içeri girdikten sonra kapıyı iterek kapattılar. Kapının diğer tarafında ne bir sürgü ne de bir kilit vardı.

"Rina nerede?" diye sordu Bo.

Kapıyı tekrar açtılar. Rina elinde tabancasıyla sokakta duruyordu. Aslanlar köpeklerinin üstüne atlarken vücudu baştan aşağı titriyordu .

"Gel hadi!" diye seslendi Taniel.

"Onları terk etmeyeceğim." Kadının sesi alçak çıkmasına rağmen açıkça duyuldu.

Bo dışarı çıktı. Eldivenli ellerinden birini kaldırıp bir parmağını cama vururcasına oynattı.

Sokaktan ani bir bora geçti. Rina başından uçan şapkasını tutmaya çalıştı. Kapışan hayvanlar kan revan içinde birbirinden ayrıldı. Mucize eseri her üç köpek de hayattaydı. Tüm hayvanlar ihtiyatlı gözlerle Bo'yu süzdü. İyice şiddetlenen rüzgar onları itti. Köpekler havaya savrularak dağ aslanlarını geride bıraktı, sonra Rina'ya çarpıp onu da havalandırdı. Bo bir kez daha kapıdan içeri girdi. Köpekler ile kadın onu yakından takip ettiler ve kapının çarparak kapanmasıyla birlikte karanlığa gömüldüler.

Bir şey diğer taraftan kapıya tosladı. Taniel kapıya sırtını dayadı. Diğerleri de ona katıldı. Dışarıdan aslanların boğuk homurtuları geldi. Biri kibrit çaktı.

Bo köpeklerle ve Rina'yla beraber yerde tortop yatıyordu. Köpeklerden biri sızlandı. Bo ve Rina baygındı; hatta Taniel'in gördüğü kadarıyla ölmüş bile olabilirlerdi. Taniel kibritin ışığında yol arkadaşlarını süzdü. Ter içindeki yüzleri korku doluydu ve… bir şeyle kaplı gibiydi. Külle mi? Bu da nereden gelmişti? Taniel zemini inceledi. Zemin otuz santim kalınlığında kadim bir kül tabakasıyla kaplıydı. Geçmişte binada şiddetli bir yangın çıkmış ve içerideki her şeyi yok etmiş olmalıydı. Geriye yalnızca bu kabuk kalmıştı. Taniel arkadaşlarının yüzlerine baktı. Bunca yol tepmişlerdi. Ne için? Ölü bir şehirde, birer hayvan gibi dağ aslanlarınca avlanmak için mi?

Taniel başarısızlığın o korkunç ağırlığını hissetti. "Del nerede?" diye sordu. Keşiş görünürde yoktu. Taniel adını seslendi. Cevap gelmedi. Küllerde binanın merkezine doğru uzayıp giden bir sıra ayak izi vardı. Kapı bir darbe daha yedi ve Taniel tahtaya sürten pençelerin cızırtısını işitti.

Sırtını kapıdan ayırmaksızın burnuna bir tutam barut çekti. Görmesini sağlamak için duyuları herhangi bir ışık -çok yukarıda iğne delikleri- aradı. Engin bir açık alanda, bir binadan çok karanlık bir benzer bir yerdeydiler. Taniel derin bir nefes alarak sakinleşmeye gayret etti. "Buranın saraya benzer bir yanı yok," dedi.

"Taniel!"

Ses etraflarında yankılandı.

"Del?" diye karşılık verdi Taniel.

"Buradayım, Taniel. Çabuk!"

“Bo yaralı,” dedi genç adam.

“Vakit yok. Gelmek zorundasın.”

Kapı tekrar gümbürdedi. Dışarıda bir dağ aslanı sızlandı.

“Bunu bensiz tutabilir misiniz?” diye sordu Taniel.

“Sen git,” cevabını verdi Fesnik. “Biz hallederiz. Git, atışını yap.” “Burada kal,” dedi Taniel, Ka-poel’a. “Onlara kapıyı tutmalarında yardım et.”

Kızın itiraz hareketine aldırış etmedi ve koşmak için döndü. Zemin kaygan ve dümdüzdü. Küllerin altında mermer olabilirdi. Taniel yanan kibritin ışığıyla arasına mesafe koyup Del’in sesini takip etmeye çalıştı. Kısa sürede vazgeçip onun yerine gözünü küllerdeki ayak izlerine döndürdü. Yükseklerdeki incecik ışık demetleri ona barut transında görmeye yetecek kadar aydınlık sağlıyordu.

Del’i kralların balo salonlarında rastlanan cinsten dev bir merdivenin yakınında buldu. Merdiven tırabzansızdı ve uzun zaman önce binayı harap eden o yangından sağlam çıkabildiğine göre sarayın duvarlarıyla aynı kayadan yapılmış olmalıydı.

“Burası hiç de bir saraya benzemiyor,” dedi Taniel.

Del feci şekilde titriyordu. Güçlükle ayakta durur gibi bir hali vardı. Yakarırcasına ellerini Taniel’e açtı. “Bir zamanlar heybetli bir yerdi,” dedi. “Binlerce odası altınla, en iyisinden mobilyalarla ve halılarla doluydu. Işık olsaydı külleri görürdün. Yalnızca dış kabuk sert kayadan yaratıldı. Onu da Kresimir yaptı. İçerisi tahtayla ve aletlerle insanlar tarafından inşa edildi. Ama hepsi yandı. Geriye hiçbir şey kalmadı.” Konuşurken sesi ürkütücü bir şekilde yankılanıyordu.

“Hiç pencere yok mu?”

“Gel,” diyen Del merdiveni işaret etti. “Kolezyumu görmek için yeterince yükseğe çıkmalıyız. Gündönümüne çok az kaldı.”

* * *

Olem komutanın ayağa kalkıp hendekten çıkmasına yardım etti.Tamas ceketini ve kemerini düzeltti, dizlerini silkeledi. “Kılıcım,” dedi. Faytona kadar topallayarak gittiler. Tamas orada villaya sırtını döndü ve Sabon’un yanında eğildi. “Üzgünüm, dostum,” dedi. “Kibrim bizi bu tuzağa düşürdü. Şimdi de beni bir diğerine düşürmek üzere. Beni affet.”

“Komutanım.” Olem ona kılıcını verdi ve eline bir kese dolusu -bütün bir bölüğü öldürmeye yetecek kadar- barut tutuşturdu.

“Mermi?” dedi Tamas.

Olem üniformasının göğüs cebini elledi.

Tamas kılıcını kemerine taktı ve tekrar villaya doğru döndü. Bir ali bastonunda, diğeri Olem’i omzunda adım adım ilerledi. Bırak zayıf olduğunu düşünsünlerdi. Aslında öyleydi fakat bu şekilde daha da hafife alınırdı. Attığı her adımda bir havalı tüfeğin pıtırtısını duymayı veya sihrin gökkuşağı renkleriyle karşılaşmayı bekleyerek ön kapıya ulaştı.

“Henüz ölmedik,” dedi.

Olem ona etraflıca baktı. “İçim rahatlamadı.”

Villanın kapı kanatlarından biri açıldı. Kapıda koltuk altına havalı tüfek sıkıştırmış bir Zebellah

belirdi. Olem komutanının içeri girmesine yardım etti. Tamas kapı aralığında duraklayıp gözlerinin kısık ışığa alışmasını sağladı. Havalı tüfeklerini üstüne doğrultmuş dört Zebellah ve üç Kilise muhafızı saydı.

Her iki duvarında da gömme banklar bulunan beyaz mermer kaplı fuaye sadeydi. Odanın ortasındaki yarım sütunun üstüne dikilmiş mermer bir Charlemund heykeli adamın egosunun kanıtıydı. Fuayenin minimalist tasarımına kanmak yanlış olurdu. Tamas bulunduğu yerden capcanlı renklerle ve sanat eserleriyle, altın ve kadife süslemelerle dolu, iyi aydınlatılmış odalar görebiliyordu.

"Kapıyı açık bırakın da adamlarım güvende olduğu görebilsinler," dedi Tamas, en yakın Zebellah'a. Yaratık alaycı bir ifadeyle sırıttı.

Charlemund bir yan odadan fuayeye girdi. "Yakalayın şunu," dedi.

Biri kapıyı Tamas'ın arkasından kapattı. Tamas elini kılıcına götürdü ama Zebellahlardan biri onu bileğinden tuttu. Başka bir Zebellah da havalı tüfeğinin dipçiğini Olem'in karnına vurdu. Olem bir homurtuyla dizleri üstüne düştü. Onun desteğinden mahrum kalan Tamas'ın dengesi bozuldu ve barut transına rağmen bacağı şiddetle sızladı.

"Sen buna iyi niyet mi diyorsun?" diye hırıldadı feldmareşal.

"Sana ahmak diyorum," karşılığını verdi Charlemund. "Hem zaten yalan söylemedim. Gözetimim altındayken kılına zarar gelmeyecek. Tabii Güney Turna'ya ulaştığımızda aynı şey için söz veremem."

"Güney Turna mı?"

Charlemund düellocu üniformasındaki bir kırışıklığı eliyle düzeltti. "Evet."

"Güney Turna da nereden çıktı?" dedi Olem ve ayağa kalkacak gibi oldu.

"Susturun şu iti," dedi başpiskos.

Bir Zebellah havalı tüfeğini onun suratına çarptı. Olem kaşından kanlar akarak yere düştü.

Yumruklarını sıkan Tamas taşıdığı barutu tutuşturmamak için kendini zor tuttu. Nikslaus'un da odada bulunması gerekiyordu. "Dua et de iyi olsun."

"Ben de Güney Turna'nın nereden çıktığını bilmek istiyorum, Ekselansları." Nikslaus alnındaki teri silerek odaya girdi. Sihirbaz kutusunda beklemekten, Kez üniforması kirlenip kırışmıştı. "Tamas Güney Turna'ya gitmiyor. Benimle beraber Kez'e gidiyor."

Charlemund düke doğru döndü. "Artık değil. Kresimir bugün gelecek. Adro'nun topyekün yok olmaması için tek umudumuz bu soysuz pisliği ona teslim etmek."

Nikslaus ellerindeki İmtiyazlı eldivenlerini çekiştirdi. "Ben hurafelerinize inanmadığım gibi Kilisenize de hesap vermem, Ekselansları. Ben sadece kralıma hesap veririm ve kendisi Tamas'ın başını bir cellat kütüğünde görmek istiyor."

"Kresimir'in gönlünü almazsak ortada paylaşılacak bir Adro kalmayacak," dedi Charlemund.

Nikslaus yumruklarını sıktı. "Bensiz bu ülkeden çıkamazsın," dedi.

"Sen de bensiz."

Olem komutanının ayakları dibinde kıpırdandı. Tamas bastonuna yaslanarak eğildi ve Olem'e tutunabileceği bir omuz verdi. "Kalkabilecek misin?"

Olem'in kaşı yarılmıştı. Gözlerindeki kanın bir kısmını sildi ve şakağını özenle yokladı. "Onları çukura gönder, komutanım."

Tamas dik durdu ve iki elini birden bastonuna koydu. Tehlikeyi sezen Nikslaus ona doğru döndü.

Sihirbaz gözlerini kıstı.

Tamas adamın üçüncü gözünü açtığını hissetti. "Sihrini kullanabiliyor!" Nikslaus'un elleri hemen havaya kalktı ve parmakları oynamaya başladı.

Tamas barutu yaktı. Olem mermi dolu keseyi havaya fırlattı ve Tamas ona yoğunlaştı. Kese yırtıldı, parçalar etrafa savruldu. Bedenler aynı anda yere yığıldı, havalı tüfekler tertemiz mermer zemine düşüp takırdadı, duvarlar kana boyandı. Alelacele yaratılan hava duvarına mermiler çarptıkça Nikslaus'un önünde ışıklar parladı.

"Kaçın!" diye haykırdı Nikslaus, parmaklarını çılgınca oynatarak.

Charlemund bir anlığına Tamas'a bakakaldı, sonra da dönüp koşmaya başladı.

"Kaçmasına izin verme," dedi Tamas. Gözlerini Nikslaus'tan ayıramazdı. En ufak bir hatada dük onu öldürürdü. Nikslaus'un ellerini meşgul tutması lazımdı. Tamas barutu tutuşturup ondan çok küçük miktarda güç aldı. Bir düzine mermiyi havada fıldır fıldır döndürüp görünmez kalkanlara çarptıkça Tamas'ın üçünücü gözüne renk patlamaları takıldı. Tamas daha çok barut yakarak mermileri daha sert fırlattı.

Olem ayağa fırladı. Elinde kılıcıyla Nikslaus'un yanından geçtiği sırada içer, beş Kilise muhafız, daldı. Adamlar Nikslaus ile Tamas'a bakarak aralarındaki sessiz kavgayı izlediler ve hep beraber Olem'e doğru döndüler.

Tamas bastonunun sapını sıkıca kavradı. Nikslaus'un savunması zayıfladıkça saldırıları hedefine daha çok yaklaşıyordu. Dük mermileri ancak bir yere kadar savuşturabilirdi ve Tamas ona daha iyi bir sihir duvarı yaratacak kadar zaman tanımıyordu. Bir ara Olem'e göz attı. Koruması bir rakibini alaşağı etmişti ama düşmanların sayısı çok fazlaydı. Neredeyse Nikslaus'la aynı anda geri püskürtülüyordu.

Tamas'ın barutu hızla tükeniyordu. Charlemund kaçıyordu.

Nikslaus eldivenli ellerinden biriyle burnunu kaşıyarak Tamas'a bir avuç mermiyi Olem'in saldırganlarına fırlatacak kadar zaman kazandırdı. Mermiler gözlerden ve ağızlardan girerek adamları ânında öldürdü. İleri atılan Olem cesetlerin üstünden atladı ve Charlemund'un peşine düştü.

Nikslaus burnunu tekrar kaşıdı.

Tamas sırıttı. "Alerji mi oldun?"

Nikslaus bir adım geri çekildi. Tamas bastonuna yaslanarak sarsak bir adım attı. Dük dişlerini sıkarak geri çekilmeyi sürdürdü. Tamas'ın bastonunun ucu mermer zeminde tıkırdadı.

Nikslaus'un parmakları kıvrılıp seğirdi. Tamas üstüne daha çok mermi yolladıkça alnından boncuk boncuk ter aktı. Her mermi saptıralarak defedildi. Tamas'ın barutu bitmek üzereydi. Yanmış barut kokusuyla kanı kaynayan Tamas derin bir nefes aldı. Bu seferki barut transı çok derindi.

Nikslaus ani bir hareketle elini savurup boğuk bir çığlık attı.

Dikkati dağılan Tamas bağırarak yere yuvarlandı. Önce iki parçaya ayrılan bastonuna, ardından Nikslaus'a baktı. İmtiyazlı onun üstüne yürüyüp tepesinde dikildi. İki parmağını şıklatmak üzereymişcesine kıvırdı. Gömleği terden sırılsıklam, saçları karmakarışıktı. Tamas'ı süzdü. "İhtiyar budala.

"Sen kazandın," diyen Tamas bir tutam barut yaktı.

Nikslaus'un ağzından bir çığlık koptu. Sol elini tutarak geri geri sendeledi ve Charlemund'un

büstünü taşıyan sütuna çarptı. Yere yuvarlanan büst mermer zemine çarparak parçalandı ve Nikslaus sütuna takılıp düştü.

Tamas bacağındaki ağrıya aldırış etmeden emekledi. Bastonun daha uzun parçasından destek alarak tek ayağı üstünde doğruldu ve seke seke dükün yanına gitti. Biraz daha barut yaktı. Bir mermi Nikslaus'un sağ elini delip geçerek İmtiyazlı eldivenindeki esrarengiz sembolleri yırttı. Haykıran dük ellerine bakakaldı. Avuçlarında birbiriyle eş birer mermi deliği vardı. Beyaz eldivenleri kaplayan kan, geriye kalan rünleri kapatmıştı.

"Artık gücünden mahrum kalmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorsun," dedi Tamas. Kılıcını çekip Nikslaus'un yanına diz çöktü. Sihirbazın ellerinden birini tuttu ve eldiveni çıkardı. Nikslaus sızlandı.

"Parmakların da pek narinmiş," dedi Tamas.

BÖLÜM 39

Adamat villanın ön kapısına vardığında kiralık bineğinin dizginlerine asıldı. Dörtnala yaptığı uzun koşunun ardından ağzı köpürmüş atı başını iki yana savurdu. Adamat alnında biriken teri silip yaratığın böğrünü sıvazladı. Villanın damını ve oraya giden faytonları görebiliyordu.

"Başpiskos bugün ziyaretçi kabul etmiyor." Bunlar Tamas'ın adamlarıydı; koyu mavi üniformalarının klapaları gümüşe boyalıydı. Biri süngülü tüfeğiyle Adamat'a işaret etti. "Yürü git," dedi adam. "Yarın gazeteleri oku."

Adamat soluklanmak için azıcık dinlenirken atı durduğu yerde tepindi.

"Pek sık at binere benzemiyorsun," dedi asker, çarpık bir tebessümle.

"Binmem de ondan," diye tersledi Adamat. "Feldmareşal Tamas'ı uyarmak zorundayım."

Askerin rahat tavırları kayboldu. O müfettişe yaklaşırken ortağı atın diğer tarafına dolaştı.

"Dinleyin," dedi Adamat. Atı askerden ürkünce dizginleri çekiştirdi "Ben feldmareşalin müfettişi Adamat'ım. Tamas tuzağa düşecek."

Asker onu sert bakışlarla süzdü. "Adını duymuştum," dedi yavaşça. "Geç bakalım. Kendini gülünç duruma düşürme."

Adamat kesik kesik soluk almayı sürdürerek kafa salladı. Üniversite yıllarından beri hiç böyle at binmemişti.

Bahçe kapısı itilerek açıldı ve Adamat atını dürterek ilerletti. Parke taşlı araba yolunda zavallı hayvanı depara kaldırdı. Parmak eklemleri bembeyaz kesilecek kadar dizginleri sıkarak hayvanın boynuna eğildi. Faytonlar artık eve varmıştı ve villanın önündeki çeşmenin etrafına park etmekteydi.

Patlayan tüfekler atı ürküttü. Yaratık yanlış bir adım atarak tökezledi ve yanlamasına bir hendeğe devrildi. Adamat attan düşerken bağırdı. Hendeğin üstünden aştı ve yere sertçe çarpıp yuvarlandı. Sonunda bir asma direğine çarparak durdu. Elleri ve dizleri üstünde doğrulup acıyla böğrünü tuttu.

"Rosvel'in kıçı aşkına!" Ufak bir kesikten eline kan bulaşmıştı. Adamat onu pardösüsüne sildi, sonra da kalkıp göğsünü ve yanlarını yokladı. Hiçbir kemiği kırılmamıştı ama üstü başı epey berelenmişti. Hendeğin içinde yan yatan atının göğsü körük gibi inip kalkıyordu. "Beni daha fazla taşımayacaksın, değil mi?"

Atışlar devam etti. Bunu bağrışlar izledi. Adamat çok geç kalmıştı. Vetas'ın adamı başpiskosu çoktan uyarmıştı. Adamat gözlerini yumdu. Şimdi ne yapacaktı? Tüm bunlar onun suçuydu. Yanında tüfek yoktu; yalnızca bir tabancaya ve kılıca sahipti. Araba yoluna dönüp bakışlarını evden tarafa çevirdi. Bir fayton yan devrilmişti. Üzüm bağına kaçışan askerler meçhul saldırganlarla sıcak çatışmaya girmişlerdi. Evden hiç namlu alevi veya barut dumanı yükselmiyordu. Tamas'ın adamları neye ateş ediyorlardı? Adamat başını iki yana salladı. Elbette, havalı tüfekler. Kahretsin.

Adamat tekrar hendeği aştı ve üzüm bağına daldı. Evden uzak durarak bağların içinden geçti ve bir ahırın arkasına çıktı. Sağda solda siper alan askerlerin mavi üniformaları gözüne ilişti. Tüfek atışları giderek seyrelmekteydi. İşte bu hayra alamet değildi.

Bir yakacak odun yığının üstünden atladığı zaman neredeyse Tamas'ın askerlerinden birinin

üstüne çıkacaktı. Tüfeğini Adamat'a doğru çeviren askerin onu şişlemesine ramak kaldı. Gençti, tecrübesizdi ve paniğe kapıldığı her halinden belliydi. "Kimsin!" diye bilmek istedi, titreyen bir sesle.

"Çek şunu suratımdan." Adamat tüfeği namlusundan tutup kenara itti. "İsmim Adamat. Tamas konutun etrafını tamamen sardı mı?"

Asker onu ihtiyatla süzdü. Elleri titriyordu. Muhtemelen tatbikatlar haricinde daha önce hiç gerçek bir çatışmaya girmemişti.

Adamat askeri üniformasının önünden tuttu. "Atışları duyuyor musun? Ön tarafta pusuya düşürüldüler. Bu bir oyalama taktiği olmalı. Charlemund fırsattan yararlanarak kaçacak."

Asker tereddüt etti. "Sana güvenmiyorum," dedi ağır ağır.

"Çukur aşkına, şuna bak!" Adamat evi işaret etti.

Asker hızla o tarafa doğru döndü. Adamat dirseğini sertçe delikanlının ensesine indirdi. "Kusura bakma," diyerek onun silahını aldı. Delikanlının baygın suretini odun yığınına dayadı ve etrafa bakınarak Tamas'ın diğer askerlerini aradı. Birini evin yakınında gizlice ön tarafa ilerlerken tespit etti. Adam birilerinin arkadan kaçmasından ziyade çatışmaya giren silah arkadaşları için endişeliydi.

"Kahretsin. Bunu tek başıma halletmem gerekecek." Adamat eğilerek koşup villanın tam arkasına geçti. Bir kulübenin arkasında durup kulak kabarttı. Atışların arkası kesilmişti. Adamat etrafa bakınmak için kulübenin köşesinden başını uzattı. Villanın arkası açık bir galeri, gölge sağlayan büyük şemsiyelere ve tentelere sahip bir güneş bahçesiydi. Bahçenin önünden çakıl kaplı ince bir bakım yolu geçiyor, o yolda da tek atlı bir fayton bekliyordu. Faytonun perişan görünümlü sürücüsü tanıdıktı. Tamas muhafızlara karşı çevreyi kolaçan etti; hiç yoktu, ileri koştu.

"Siemone," dedi. Sürücü başını çevirdi. Genç rahibin yüzüne bedbaht bir ifade hakimdi. Bir anlığına da olsa Adamat'la göz göze gelmemeyi unutacak kadar keyifsizdi.

"Burada ne arıyorsunuz?" dedi Siemone, hemen bakışlarını kaçırarak. "Başpiskos sizi görmeden önce çekip gidin."

"Onun kaçmasına yardım ediyorsun," diyen Adamat atı yularından tuttu.

"Mecburum," diyen Siemone ellerindeki dizginleri sıktı.

"Hayır, değilsin. Charlemund kötü kalpli bir hain. Ona yardım etme."

"Bilmediğimi mi sanıyorsunuz?" dedi Siemone. Sözcükler ağlamaklı bir hıçkırık şeklinde çıktı. "En başından beri biliyordum. O adamlara para ödeyip sizi öldürtmeye çalıştığım için üzgünüm. Lütfen anlayın. Başka çarem yoktu. Başpiskostan kurtulmam mümkün değil. Hayatta kalmanıza sevindim. Artık o gelmeden önce buradan gidin. Karşılaşırsanız sizi doğrar."

Adamat derin bir nefes aldı. "Siemone," deyip öne çıktı.

"Bir adım daha yaklaşmayın," diye uyardı rahip.

Adamat durakladı. "Lütfen, Siemone." Azıcık ilerledi.

"Muhafızlar!" diye seslendi Siemone. "Çabuk!"

Evin arkasından bir çift adam fırladı. Üzerlerinde Kilise muhafızlarının kılığı vardı. Adamat'ı görünce kılıçlarını çektiler.

Işıkara Muhafızları. Kilise'nin hizmetindeki elit askerler. Bunlar başpiskosları canları pahasına korurlardı. Arayı kapatırlarsa Adamat'ın en ufak bir şansı kalmazdı. Adamat geri çekildi ve dolu

olduğunu umarak tüfeği iki eliyle birden kavradı.

İlk muhafıza nişan alıp tetiği çekti. Atış avluda yankılandı. Adam birkaç adım daha attı ve tökezleyip dizleri üstüne düştü. İkincisi koşarak onun yanından geçip Adamat'a süratle yaklaştı. Adamat tüfeği yere atıp tabancasını çekti. Atışı muhafızın tam göğsüne isabet etti. Adam hüsran dolu bir ifadeyle homurdandı ve yere yığıldı. O sırada ağır ağır ayağa kalkmış olan ilk muhafiz sarhoş gibi yalpalıyordu. Adamat kılıcını çekip öne çıktı. Muhafiz dört beş hamleyi savuşturduktan sonra Adamat onu etkisiz hale getiren darbeyi indirdi.

"Siemone!" diye bağırdı biri. "Gidiyoruz

Adamat döndü. Charlemund bir kolunun üstünde pelerini, diğer elinde kınına sokulu kılıcıyla villanın arkasından koşarak çıktı.

"Git," dedi Adamat. "Onsuz git! Yapabilirsin, Siemone!"

Genç rahip gözlerini sımsıkı yumup dua etmeye başladı. Küfreden Adamat tekrar Charlemund'a doğru döndü.

"Sen!" diye homurdandı başpiskos, bahçenin hemen berisinde durarak. Yerde yatan muhafızlarına tiksintiyle göz gezdirdi.

Adamat başpiskos ile faytonun arasına girdi. Tabancasını ateşleyerek tek şansını da yitirmişti. Charlemund tüm Dokuz'daki en iyi kılıç ustasıydı. Adamat'ı lime lime doğraması işten bile değildi. Müfettiş kılıcını kaldırıp sertçe yutkundu.

Charlemund boynunun etrafindaki ipe asılarak pelerinini çıkardı. Kılıcını çekip kını bir kenara firlattı.

Saldırı, Adamat'ın hayal edebileceğinden daha hızlı geldi. Adamat hamleyi yalnızca içgüdüleri sayesinde savuşturabildi; uzun zaman önce iyi bir eskrimci sayılabilirdi ama o yıllar çok gerilerde kalmıştı ve o zamandan beri baston kılıçtan başka pek bir şey kullanmamıştı. Üstüne gelen hücum karşısında geri kaçtı ve sekerek rakibinden uzaklaştı. Başpiskos kâh batırma kâh savurma hamleleriyle amansızca saldırmayı sürdürdü. Kılıcının ucu Adamat'ın yüzünü ve göğsünü birkaç santimle ıskalıyordu.

Charlemund gibi biri karşısında "iyi bir eskrimci" yetersiz bir ifadeydi. Adamat kendini beş para etmez hissediyordu. Sanki ilk kılıç dersini alan bir çocuktu. Lâkin bunlar tahta eğitim kılıçları değildi. Charlemund ileri atıldığı her seferinde zahmetsizce kan akıttı. İlk kesikler birer sıyrıktan ve batmadan ibaretti. Yine de, yeteri kadarı kalbe saplanan bir kılıçla aynı etkiyi yaratırdı.

Charlemund kılıcının bir dokunuşuyla Adamat'ınkini yana itti ve öne çıktı. İki saplama hamlesi yaptı. Adamat şişlenmemek için geri geri tökezledi. Dengesini tekrar sağladı ve kılıcını kaldırmaya çalıştı. Kolu ona itaat etmedi. Aşağıya hızlı bir bakışla, pardösüsüne yayılna koyu renkli, daire şeklindeki iki kan lekesini gördü. Biri kalbinin hemen üstünde, diğeriyse omzundaydı. Adamat vücudunun gevşediğini, ani ölüm beklentisiyle zayıf düştüğünü hissetti.

Charlemund ansızın dönerek bir saplama hamlesini ucu ucuna karşıladı. Tamas'ın koruması hışımla saldırarak başpiskosun üstüne yüklendi. Charlemund dans edercesine Adamat ile Olem'den uzaklaştı ve çakıl patikanın ortasına geçip kendine boşluk yarattı. Ona en ufak bir soluklanma fırsatı tanımak istemeyen Olem kılıcı önde hasmının peşinden koştu.

Adamat yalpalayarak bahçedeki bir kayaya gidip oturdu. Bir eliyle kılıcını zayıf bir şekilde tutarken diğeriyle yaralarını yokladı. Yumruğunu iki yaranın daha ağırına bastırdı. Hemen başı

döndüyse de bunun hızla kan kaybettiğinden mi, yoksa düellonun heyecanından ve ölüm beklentisinden mi olduğunu bilemedi. Olem'i dalgın bir coşkuyla seyretti. Yenilirse Charlemund her ikisini de öldürüp kaçardı.

Olem'in Adamat'tan daha iyi bir dövüşçü olduğu belliydi. Charlemund'a bir askerin, hayatını kılıca ve tüfeğe adamış birinin pervasız vahşiliğiyle saldırıyordu. Kılıç kullanımı başpiskosunkinden daha kontrolsüz, daha bilinçsiz olsa da aradaki farkı vahşiliğiyle telafi ediyordu. Dövüşürken dişlerini sıkıyor, gözleri öfek ve azimle parlıyor, boştaki elini dikkatle havada tutuyordu. Ani hücuma hazırlıksız yakalanan Charlemund birkaç adım geri çekildikten sonra dengesini tekrar kazandı ve kendi saldırısını başlattı.

Charlemund'un rakibinin alışkanlıklarını incelediği, her hareketi dikkatle takip ettiği Adamat'ın gözünden kaçmadı. Yüzünde Olem'in azmi yoktu; onun yerine sevdiği derse katılan bir öğrencinin sessiz, ölçülü ilgisi mevcuttu. Olem'in hamleleri giderek daha kolay karşılanıyor, savuşturmaları giderek daha etkisiz hale geliyordu. Adamat, Charlemund'un basitçe dövüşüyor olmadığını anladı. Adam zaman geçtikçe öğreniyor, rakibinin hareketlerine uyum sağlıyordu. Bir usta işte böyle düelloya tutuşurdu ve Adamat bunun benzeriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı. Olem üstünlük kaybetmeyi sürdürdü.

Adamat'a düello saatlerdir devam ediyormuş gibi gelse bile aradan yanlıza saniyeler geçtiğinin farkındaydı. Olem daha da geriledi ve iki düellocu Adamat'ın önünden geçip faytona yaklaştılar. Orada birkaç saniyeliğine yerini koruyan Olem'in ter içinde, gözleri bir açık yakalama derdindeydi. Yüzünü okumak Adamat için kolaydı. Yoruluyor, tasalanıyordu. Charlemund'la başa çıkamıyordu.

Sonunda aradığı açığı bulup ileri atıldı. Hamlesi Charlemund'un böğrünü çizerken başpiskos yana çekildi. Başpiskosun boştaki elinde bir hançer belirdi ve onu Olem'in kaburgaları arasına sapladı. Olem'in gözleri kocaman açıldı, kılıcı elinden düştü. Charlemund kenara çekildi ve ölümcül darbeyi indirmek için kılıcını kaldırdı.

Adamat bakışlarını kaçırdı. *İşimiz bitti.*

Olem bir kahkahayla öksürerek Adamat'ın dikkatini çekti. Charlemund durakladı.

"Benden daha beter durumdasın," dedi koruma.

Charlemund villadan tarafa hızlı bir bakış attı. Olem'i orada bırakıp faytona koştu. "Yürü!" diyerek kapı eşiğine çıktı.

"Yapma!" diye Siemone'a seslendi Adamat.

Genç rahip elinde dizginlerle sürücü bankına sinmiş bekliyor, kolları titriyordu. Kıpırdamadı.

"Yürü," diye buyurdu Charlemund.

Adamat'a Siemone dizginleri şaklatmak üzereymiş gibi geldi. Genç rahip önce gökyüzüne, sonra ellerine baktı. Dudakları sessizce oynadı.

"Budala," dedi Charlemund. Kapı eşiğinden Siemone'un yanına çıktı.

Genç rahip irkilerek ondan uzaklaştı. "Yapamam!" diye feryat etti.

Charlemund onu banktan itti. Siemone bağırarak tüneğinden aşağı yuvarlandı. Yarılan bir karpuzun sesiyle yere çarptı ve hareketsiz kaldı.

"Korkak."

Sözcük bağırarak telaffuz edilmemişti, yine de Charlemund ile Adamat'ın bakışlarını oraya

çekmeye yetti. Tamas villanın arka basamağında, bahçenin hemen üstünde duruyordu. Bastonunun yerine namlusu aşağıya çevrili bir havalı tüfeğe yaslanıyor, o haliyle yorgun ve dertli bir ihtiyara benziyordu. Üniformasının önü kan revan içindeydi. Adamat Gökçizgi Sarayı'na yaptığı ziyareti ve o gün Tamas'ın üzerini kaplayan kan lekelerini anımsayıp ürperdi.

Charlemund tereddüde kapıldı. Dizginler elindeydi ve onları şaklatıp oradan kaçmak istediği belliyse de, bir tür marazi merak onu engelledi.

Adamat kendini ayağa kalkmaya zorladı. Acıdan yüzünü buruşturarak yapapladı. "Hayır," dedi.

Charlemund onu fark etmemiş gibiydi. Gözleri Tamas'ın üstündeydi.

"Bakıyorum da sevgili dükümüzü halletmişsin," dedi Charlemund. Ayağa kalkıp dizginleri bıraktı ve sürücü bankından aşağı atladı. Dört ayak üstüne düşüp tekrar doğruldu. Adamat nabzının hızlandığını hissetti.

Tamas etkilenmişe benzemiyordu. "Halen hayatta," dedi. "Ama öyle olmak istemediğinden eminim. Onun için bir sürü planım var." Havalı tüfeğe yaslanarak yavaşça bahçeye girdi. "Tabii senin için de."

Charlemund kılıcını çekti. "Hiç barutun kalmadı," dedi. "Yoksa böyle konuşuyor olmazdık. Ünvanımdan, yapılacak misillemelerden korkmuyorsun. Evde fırsatını bulsan kafama sıkardın. Yoksa Nikslaus tüm stokunu tüketti mi?"

Tamas'ın yüzü demir gibiydi.

"Azıcık şerefin olsaydı," diye devam etti Charlemund, "şimdi bu ülkeyi kurtarma umuduyla kendini Kresimir'e feda etmek için Güney Turna'ya gidiyor olurdun."

"Bak şu konuşana," dedi Tamas. "Bir hain kalkmış şereften bahsediyor."

"Bana ne yapacaksın, Tamas?" dedi Charlemund. "En iyi gününde bile benim kadar iyi bir kılıç ustası değilsin." Sözü biter bitmez ani bir depara kalktı ve bir avcı kuş gibi kollarını geriye atarak dosdoğru Tamas'ın üstüne koştu.

Tamas koltuk altına sıkıştırdığı havalı tüfeği bıraktı. Kılıcını çekti ve yüzünü buruşturarak sakat bacağını geriye attı. Adamat keskin bir nefes aldı. O bacak kısa bir süre önce kırılmıştı. Tamas onun üstünde manevra yapamazdı. Sağlıklıyken belki Charlemund'la bir yere kadar boy ölçüşebilirdi. Lâkin bu halde bir düelloya girmesi gülünçtü.

Charlemund rakibiyle arasını kapatmak üzereyken ileri atılıp acımasızca bir saplama hamlesi yaptı. Tamas hamleyi karşıladı ve kılıçları çarpıştı. Charlemund hemen fırıldak gibi dönerek Tamas'ın arkasına geçti ve o sakat bacağında yönünü değiştiremeden evvel ölümcül darbeyi indirmeye hazırlandı. Fakat gözleri kılıcına çevrilince zafer bağırışı kursağında kaldı.

Tamas'ın boştaki elinden simsiyah barut dumanları yükseliyordu. Yumruğunu açınca bir barut kartuşunun yanmış paketi yere, Charlemund'un kılıcından kopan yalımın yanına düştü. Başpiskos elindeki yalımsız kılıç sapına bakakaldı. Yüzü hiddetle çarpışırken gözleri çakmak çakmak oldu. Kabzayı fırlatıp ona doğru dönmekte olan Tamas'ın üstüne atıldı.

Kabza Tamas'ın alnına çarparak orada sığ bir kesik açtı. Gözlerini kırpıştıran Tamas boştaki elini bir düellocu duruşuyla beline dayayıp kılıcını dümdüz ileri uzattı. Charlemund kendi ivmesiyle bir karış çeliğe saplandı. Tamas kılıcını geri çekti, yine sapladı, sonra bunu tekrarladı. Bembeyaz cübbesi kanlar içinde kalan Charlemund yaralarını tutarak geri geri sendeledi. Tökezleyerek faytona dayandı ve bir eliyle boşluğu kavradı. Kayarak çakılların üstüne yığıldı.

Adamat sertçe yutkundu. Charlemund'un yaraları ölümcül gözükmüyordu ama onlardan birkaç tane vardı. Yavaşça ve acılar içinde kan kaybedip ölecekti; tabii Tamas buna izin verirse. Feldmareşal ne bir yardım girişiminde bulundu ne de askerlerine seslendi. Elleri titreyerek kan akışını durdurmaya çalışan başpiskosu seyretmekle yetindi. Kılıcını Charlemund'un yere attığı pelerine silip kınına soktu.

Adamat'ın kendi yaraları ağırdı fakat onları daha iyi sararsa hayatta kalabileceği kanaatindeydi. Bu düşünceyi kafasından çıkardı ve Siemone'un hareketsiz bedeninin yanına gidip çömeldi. Düştüğünde genç rahibin boynu kırılmıştı. Gözleri görmeden bir çayıra bakıyor, ağzı bir çaresizlik çığlığıyla açık duruyordu. Adamat parmak uçlarıyla adamın gözlerini kapattı. Sonra ayağa kalktı ve tekrar faytonun etrafından dolaştı.

Olem ile Tamas kafa kafaya vererek birbirlerine yaslanmışlardı. Tamas havalı tüfeği yine bir baston olarak kullanıyordu. İkisi de bakışlarını Adamat'a çevirdiler. "Olem başpiskosu oyaladığın için ona yetişebildiğimi söylüyor." Müfettişe yavaş bir baş selamı verdi. "Teşekkür ederim."

Adamat kuru dudaklarını yaladı. İkisi de şüpheli bakmıyor, bir suçlama yöneltmiyordu. Neden? Adamat'ın Lord Vetas'ı uyarması, Tamas'ın çok sayıdaki askerinin ölümüne sebep olmuştu. Henüz Adamat'ın niye orada olduğunu anlamamışlardı.

"Bayım," dedi Adamat. "Üzgünüm. Ama ailem…"

* * *

Tamas tekrar villaya girdi. Zebellahlar ve Kilise muhafızları ölü olarak etrafta yatıyorlardı. Tamas kusursuz ölümlere hayretle baktı Evin içindeki kısıtlı alanda kolayca yaptığı atışlar kalplere veya kafalara isabet etmişti. Mermer zemini kaplayan kan birikintileri onu iyice kaygılandırmıştı. Tamas fuayenin köşesinde fildişi bir şemsiye ayağı buldu ve gerçek bir bastona kavuşmastyla birlikte havalı tüfeği duvara dayadı.

Nikslaus ortada yoktu. Tamas yanağının içini ısırarak hüsrana kapılmamaya çalıştı. İmtiyazlı'yı yerde acıyla kıvranırken bırakmıştı. Bir kan izi o noktadan başlayarak yan odalardan birine kadar gidiyordu. Tamas'ın hem yaralılarla ilgilenecek hem de bir arama düzenleyecek kadar adamı kalmamıştı. Gözlerini yumup kan izinin peşinden topalladı.

Adamat. Onunla ne yapacaktı? Müfettiş şu Lord Vetas denilen adamın ve onun efendisi Lord Claremonte'un isteği üzerine hem Tamas'a hem de Adro'ya ihanet ettiğini açıklamıştı. Tamas'ın birbirinden güçlü kaç düşmanı daha olabilirdi? Adamat nihayetinde Sabon'un ölümünden sorumluydu. Yoksa değil miydi? Adamat'a göre Charlemund'a yapılan uyarı, ondan hemen önce yola çıkmıştı. Charlemund savunmaya geçecek sadece birkaç dakika kazanmıştı.

Barut transı dağılmaya başlarken Tamas'ın bacağındaki ağrı arttı. Transın tümüyle geçmesi biraz daha zaman alacaktı ve Tamas bir bastonun da yardımıyla birkaç saat daha ayakta kalabilecekti. O süre dolduğundaysa ızdırabı öylesine büyük olacaktı ki ayakta durabilse dahi kendini şanslı sayacaktı.

Doktor Petrik çileden çıkacaktı. Tamas sakat bacağı üstünde çatışmaya girerek ona temelli zarar vermiş olabilirdi. Buna budalalık denmezdi de ne denirdi?

Kan izi iki odadan geçiyordu. Odalar bir kralın sarayı dışında nadiren rastlanan pahalı

mefruşatlarla dolu iki farklı dünya gibiydi. Fatrasta hayvanlarının boynuzlarından yapılmış fildişi rengi sandalyeler en uzak yağmur ormanlarından gelmiş hayvan postları ve içi doldurulmuş büyük kediler… Yekpare bir saf obsidyen parçasından ovulmuş güdük bir masa… Öleli çok olmuş, at iriliğinde bir kertenkelenin iskeleti… Dünyanın her köşesinden sanat eserleri, Kresimir Zamanı'ndan öncesine ait heykeller…

Kan izi bir hizmetkâr odasından geçip küçük bir terasa çıkıyordu Tamas bölgeyi ihtiyatla inceledi. Tüm Zebellahların etkisiz hale getirildiğinden emin değildi. İlerideki bir çayırın karşısında bir hareket tespit etti. Bir ahır kapısı açıldı. Bir çift at dörtnala dışarı firlayıp ahırın etrafından dolaştı ve villadan uzaklaştı. Tamas barut transı sayesinde Nikslaus'un ellerindeki eğreti sargıları, onun atını çeken Zebellah'ın boğum boğum kaslarını seçti. Nikslaus kaygıyla villadan tarafa göz attı. İkili gözden kaybolana dek Tamas onları seyretti.

Julene, Kresimir'i çağırmayı başarabilirse tüm bunlar boşuna olacaktı.

"Nikslaus'u bulamıyorum," dedi Olem.

Tamas arkasına döndü. Koruması henüz kendi yaralarıyla ilgilenmemişti bile. Elinden geldiği kadar dik durarak Tamas'ın gözünün içine bakmaya çalışıyordu. Acısını pek iyi gizleyemediğine göre o acı çoktu. Olem ceketini yoklayarak sargı kâğıdı ve tütün çıkardı. Onları kandan iyice kayganlaşmış parmaklarının arasından düşürmesine ramak kaldı. Tamas onları alıp korumasına bir sigara sardı, sonra da Olem'in göğüs cebinden çıkardığı bir kibritle sigarayı yaktı. Olem bir nefes çekti ve minnettar bir tebessüm etti.

"Yaralılarla meşgul ol," dedi Tamas. "Nikslaus artık tehlike teşkil etmiyor. Önce kendinle ilgilen. İyi iş çıkardın, dostum."

"Ama Nikslaus…" dedi Olem.

"İntikamım onun yaşamaya devam etmesi olacak," dedi Tamas. Gülümserken tebessümünün zalimce olduğunun bilincindeydi. "Bu da bana yeter."

BÖLÜM 40

Taniel ancak saatler gibi gelen bir süre boyunca merdiven çıkmasının ardından Kresimir'in sarayının ölçülerini idrak edebildi. Del'in de dediği gibi bina bir kabuktan -bir zamanlar sayıları muhtemelen binlerle ifade edilen odalarla, koridorlarla ve galerilerle dolu bir iskeletten- ibaretti. Geriye yalnızca volkanik dış katman ve iç duvar boyunca spiral çizerek yükselen dev merdiven kalmıştı. Onlar yükseldikçe kül tabakası inceldi. Ayak sesleri yankılanmaya başlandı ve Taniel kısa süre içinde yukarıdaki iğne deliklerinin birer pencere olduğunu fark etti. Del'in yetişmemesini umursamaksızın kendini hızla tırmanmaya zorladı,

O mutlağa yakın sessizlikte Taniel'e zaman durmuş gibi geliyordu. Gölgelerde uzun zaman önce tükenmiş sihirlerin silik aylalarına benzer soluk renklerin titreştiğini görür gibi oluyordu. Ara sıra hayaletleri andıran küçük kül bulutları yükseliyordu. Tepeye yaklaşırlarken pencereleri nihayet gördü. Fakat arkalarından ateş edilemeyecek kadar yüksekteydiler ve onlara ulaşmak için tırmanılabilecek hiçbir şey yoktu. Taniel tırmanışını sürdürdü. Duvarlar üstüne üstüne geldi ve merdiven daraldıkça daraldı. Sonunda ışıkla yıkanan, kurumla kararmış ve bir balo salonu genişliğinde bir platforma vardı. Tepesinde çatının kemerini ve duvarların yükseklerinde birer yarığa benzer pencereleri gördü.

Sırtını duvara yaslayıp Del'in yetişmesini bekledi.

"Neresi?" diye sordu Taniel, keşiş soluk soluğa çıkageldiğinde. İleri atılıp Del'i cübbesinin eteklerinden tuttu. "Neresi? Burada ateş edebileceğim bir yer olduğunu söylemiştin. Bana kahrolası pencere leri göster!" Keşişi sertçe sarstı.

"İşte!" diye feryat etti Del. Gözlerini yumup bir elini Taniel'in omzu üstünden uzattı.

Taniel adamı bırakıp arkasına döndü. Odayı tekrar gözden geçirirken içini bir ürperti kapladı. Kalbine soğuk bir el dokunur gibi oldu.

Burası Kresimir'in taht odasıydı. Salonun sonunda on üç basamakla çıkılan bir podyum, podyumun üstünde de kararmış bir koltuk vardı. Taniel o koltuğun arkasında bir ışık gördü.

Podyumun basamaklarını çabucak tırmandı. Boş tahtı geride bıraktığında kapısız bir kemerle karşılaştı. Cesaretini toplayıp kemerin altından geçti.

Ötedeki oda onu adeta olduğu yere mıhladı. Zihni gördükleriyle başa çıkamayan Taniel'in ağzından bir nida koptu. Oda iyi aydınlatılmış ve tümüyle dayanıp döşenmişti. Duvarlarda goblenler asılıydı. Pencereler camlıydı ve ortada dört direkli bir yatak vardı. Kadife minderli koltuklar ve kenarları altın yaldızlı masalar da cabasıydı. Taniel beyaz bir halıya kurum bulaştırdı. Sanki bir mağaradan Gökçizgi Sarayı'ndaki bir odaya girmişti. Başı dönüyordu.

"Bo'yu arkada mı bıraktınız?" dedi bir kadın sesi.

Taniel bayılır gibi oldu. Julene bir balkondan içeri girdi.

"Evet, hanımefendi." Del, Taniel'in yanında belirdi.

"Ya kız?" dedi Julene, dudak bükerek.

"Bo'yu koruyor." Del artık dimdik duruyor, hiç titremiyordu. Hatta eski haline dahi benzemiyordu. Yüzünün gençliği kaybolarak geride kırışıklıklar bırakmıştı. Taniel seyretmeyi

sürdürürken sahte keşiş cebinden bir çift İmtiyazlı eldiveni çıkarıp ellerine taktı.

Julene kendinden emin adımlarla Taniel'e yaklaştı. Bir parmağını genç adamın çenesinin altına koydu ve başını kaldırıp gözünün içine baktı. Taniel kendini hasta hissetti. İçten içe ölmüş gibiydi.

"Beni buraya kadar kovalayacağın içime doğmuştu," dedi kadın. "Jekel'i geride bıraktığıma sevindim. Planı neydi?" diye İmtiyazlı'ya sordu.

"Aramızdan yeteri kadarını vurarak Kresimir'i çağırmanı engellemek," cevabını verdi Jekel.

"İşe yarayabilirdi," diye itirafta bulundu Julene. "Kresimir'i dünyaları birbirinden ayıran Araf'tan çekip almak için epey sihir gerekiyor."

Taniel yalpaladığını hissetti. Tabancasını çekmeye can atıyordu. Belki en azından sahte keşişi öldürebilirdi. Fakat parmakları ona itaat etmek istemedi. Mağlup olmuştu. Bunu biliyordu.

"Neden?" diye sordu Taniel. Bir iki derin nefes alarak aradığı sözcükleri bulmaya çalıştı.

"Kresimir'i neden mi çağırıyorum?" Julene gözlerini yuvarladı.

"Hayır. Neden bu it? Neden bu aldatmaca? Adamın bir fırsatını bulup hepimizi kolayca öldürebilirdi. Neden beni buracıkta öldürmüyorsun?"

Julene omuz silkti. "Baban yaklaşan çukur ateşinden sağ çıkabilirse seni koz olarak kullanacağım. Tamas işbilir değildir ama inatçıdır. "

Taniel kadının söylediklerini sindirmeye çalıştı. "Beni hemen öldür," dedi.

Julene uzun tırnaklarıyla onun boynunu sıvazladı. "Gerekirse öldürürüm." Elini kaldırdı. Taniel gözlerini kapattı. Az sonra onları tekrar açtığında suratına bir tokat yedi. Julene'in tırnakları cildini çizdi.

"Bu beni uçurumdan aşağı attığın içindi," dedi kadın ve gitmek üzere döndü.

Taniel'in parmakları seğirdi. Kıpırdayabiliyorlardı. Güzel. İyi de ne yapabilirdi? "Kresimir'i mi çağıracaksın?" diye sordu.

Julene kıkırdadı. "O iş çoktan bitti," dedi. "Onun inişini seyredeceğim. Bana eşlik etmek ister misin? Kresimir dünyaya son dokunduğunda dağın yarısını çökertmişti. Belki kendini korumak için sihrime sığınmak istersin."

Jekel endişeli gözlerle kadının peşine takıldı. Taniel gözlerini kırpıştırdı. Parmaklarını tabancasına koyup onları izledi.

Balkon insan doluydu. En az iki düzine İmtiyazlı vardı. Hepsinin de gözü göğe çevriliydi. Taniel heybetli binanın doruğundaydı; ya da en azından olabildiğince yakınında. İmtiyazlıları ite kaka ilerledi ve kenardan aşağı baktı. Aşağıdaki gölün yanında gerçekten bir kolezyum olduğunu anlayınca isterik bir kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. Yüksekteki bu noktadan onu apaçık görebiliyordu.

"Gösterinin tadını çıkar," diye kulağına fısıldadı bir ses.

Konuşan Jekel'di. Sahte keşiş Taniel'e yapmacık bir tebessüm etti.

"Beni tiksindiriyorsunuz," dedi Jekel. "Sen ve türün. Kresimir barut büyücülerini temelli yok edecek. Kahrolasıca Damgalı."

Taniel adamı cübbesinin önünden tuttu. Jekel burun kıvırarak eldivenli ellerini kaldırdı. Taniel onu balkondan aşağı fırlattı.

Binaya kabukluk eden devasa volkanik kayanın eğimli yüzeyinde seke seke kayıp giden adamın çığlıkları uzun bir süre devam etti.

“Ne oldu?” diye sordu biri.

“Bu da kim be?” dedi bir İmtiyazlı.

Taniel tabancasını çekerken bunu niye yaptığını merak etti. Çevresindekilere nasıl bir hasar verebilirdi ki? Gözüne yukarıdaki bulutlarda parlayan bir ışık ilişti ve yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Tabancanın kabzasını daha sıkı kavradı. Ölmeden önce en azından birkaçını haklayabilirdi.

Bir İmtiyazlı eldivenli ellerini ona doğru uzattı. Adamın parmakları oynadı. Taniel tabancasını hızla kaldırdıysa da İmtiyazlı aniden -ve görünüşe bakılırsa neşeyle- kendini balkondan atarak onu bocalattı.

İlkini bir diğer İmtiyazlı izledi. Sonra bir üçüncüsü haykırarak yere yığıldı ve kendi gözlerini oymaya başladı. Taniel hemen balkonun girişine doğru döndü.

Ka-poel bacakları ve kolları açık vaziyette orada duruyordu. Güderi yeleğinin yakası üstünkörü bir şekilde gevşetilmişti ve sırt çantası ayaklarının dibindeydi. Çantanın etrafına bebekler saçılmıştı. Ateş kızılı saçları darmadağındı. Genç kız bir elini kaldırdı.

Sayıları düzineleri bulan bebekler havaya yükseldi. Hepsi de görünmez ellerle tutuluyormuşcasına, bir falcının kartları gibi kızın önüne yayıldı. Julene onu görür görmez bir çığlık attı.

Her şey aynı anda yaşandı. İmtiyazlılar eldivenlerini çekiştirerek tılsımlayım hareketler yaptılar. Julene panik olmuşcasına donakaldı ve Ka-poel saldırısına başladı.

Genç kızın parmak uçlarından ateş fışkırdı. Bebeklerin bazıları tutuşurken İmtiyazlılar alevlere boğuldular. Ka-poel’ın elinde bir iğne belirdi. Kız onu sertçe ve hızla farklı bebeklere batırdı. Balkon ızdırap çığlıklarıyla doldu.

Bir İmtiyazlı Ka-poel’ı hedef aldı ve bir ışık demeti kıza doğru fırladı. Ka-poel duraklamadı bile. Işık demeti yön değiştirip bebeklerden birine daldı. Taniel’in sağındaki İmtiyazlı toza dönüşüp rüzgarda dağıldı.

Firavunfaresi yılan yuvasını bulmuştu ve Taniel hengamenin ortasında kalmıştı. Genç barut büyücüsü tabancasını kenara atıp ikincisini çekti. Onun da mermisi bitince tüfeğini omzundan indirdi.

Ka-poel balkondaki İmtiyazlıları katlederken Julene nihayet kendine geldi. Yumruklarını sıktı ve hiddetten çarpılmış bir yüzle Ka-poel’ın üstüne yürüdü. Taniel işte o zaman korkuya kapıldı; kendisi değil, bir başkası için. Ka-poel alışılmadık efsunlarıyla Kez İmtiyazlıları’nın hakkından gelebilirdi ama Julene’le başa çıkması mümkün değildi.

Taniel süngüsünü dümdüz uzatarak Julene’e hücum etti. Kadının elini şöyle bir sallamasıyla birlikte kendini havada buldu. Balkon tırabzanına çarparken bir şey çatırdadı. Tutunacak bir yer arayan Taniel kendi düşüşünü güç bela durdurdu. Tüfeğiyse takırdayarak balkonda kayıp gitti. Etrafında İmtiyazlıların öldüğü veya can çekiştiği Julene kararlı adımlarla Ka-poel’ın üstüne yürümeyi sürdürdü.

İmtiyazlılar öldükçe Ka-poel’ın bebekleri eridi. Bazıları titreşip yere düşerken diğerleri süzülüp gitti. Genç kızın ellerini çevirmesiyle birlikte geriye kalan bebekler havada döndü. Taniel, Julene’in bebeğini tanıdı.

Ka-poel bebeğin üstündeki boşluğa masaj yaparken Julene hışımla güldü. Genç kız ağzını açtı.

“Taniel, kaç!”

Uyarı Julene'in ağzından çıkmasına karşın ses ona ait değildi. Ümitsizliğin karıştığı bir kız sesiydi.

"Hemen buradan git!"

Julene konuştuğunu fark etmemiş gibiydi. Ellerini uzatıp Ka-poel'a hücum etti. Parmak uçlarından fışkıran alevler dokunduktan her şeyi tutuşturdu; bedenler kadar taşları da. Bir kısmı Ka-poel'ın bebeklerine de sıçradı ve İmtiyazlılardan ikisi acıyla feryat etti.

Taniel tüfeğini balkonun diğer köşesinde buldu. Geriye kalan İmtiyazlılar onun farkındaymış gibi gözükmüyorlardı. Ka-poel' dan mümkün olduğu kadar uzaklaşıp etrafa yayılmışlardı ve kızın sihrini uzak tutmak için telaşla ellerini oynatıyorlardı.

Hayır, Taniel kaçmayacaktı. Ka-poel'ı yapayalnız dövüşmeye bırakamazdı.

Tüfeğini kaptığı gibi namluyu kontrol etti. Düşüşü sırasında mermi dışarı çıkmıştı. Taniel namluyu temizleyip her ikisi de kızılşerit olmak üzere iki mermi yükledi. Mermileri içeride tutmak için pamuk dolgusunu içeri tıktı. Bir İmtiyazlı ellerini uzatarak ona doğru yalpaladı. Taniel süngüsünü adamın gözüne soktu.

Tırabzanda nişan alacak bir yer buldu. Daha evvelden gözüne ilişen o parıltı gökyüzünden iniyordu. Hızla düşerek yaklaşırken buluta benziyordu.

Bulut önlerinden geçip gitti ve aşağıdaki kolezyumun merkezin doğru alçaldı. Taniel dudaklarını yaladı. Genzini temizledi. Ellerinin titremesini durdurmaya çalıştı. Bir tutam barut zihnini açmaya ve gözlerini keskinleştirmeye yardımcı oldu.

Kolezyum çok uzaktaydı. En azından on kilometre. Taniel'in oraya isabet kaydetmesi mümkün değildi. Derin bir nefes aldı. Bulut yere kondu.

Bulutun içinden bir ayak çıktı. Onu bir insan izledi. Taniel üstüne çöken baygınlığın karanlığına karşı koydu.

Buluttaki adam Taniel'in o güne dek gördüğü herkesten daha güzeldi. Cildi kusursuz, altın sarısı saçları uzun ve parlaktı. Üstündeki tunik Kresimir Zamanı'ın anlatan bir tiyatro oyunundan çıkmış gibiydi. Adam buluttan tümüyle çıkıp durakladı. Kusursuz yüzü çatık kaşlı bir ifadeyle bozuldu.

Taniel ter kaçan gözlerini kırpıştırdı ve tetiği çektiği. Patlama kulaklarında yankılanırken tüfeğini indirdi. Kresimir'e doğru hızla ilerleyen iki mermiyi görmekten ziyade hissetti. Mermiler yere düşmeleri gerekirken onun iradesiyle havada kaldı. Harcadığı çabadan Taniel'in zihni yorulmaya, elleri titremeye başladı. Mermileri havada tutmak için boynuzundaki barutu son zerresine kadar yakarken başına ağrılar saplandı. Yine de dayandı.

Bir mermi Kresimir'in sağ gözünden girdi. Diğeri göğsüne isabet ederek kalbini deldi. Taniel tanrının bedeninin gevşeyip yere yığılmasını seyretti.

Genç adamın göğsünden bir hıçkırık koptu. Bir tanrıyı öldürmüştü.

Kendini balkon zeminine bıraktı.

Julene'in hiddet kükreyişiyle beyni sarsılırken kendini umursamaya zorlayamadı. Büyük bir gümbürtü duydu, sonra dünya sarsılmaya başladı. Tüfeğini göğsüne bastırarak cenin pozisyonu almaya çalıştı. Bina yıkılıyordu. *Bir tanrıyı öldürdüm.*

Ka-poel. Kız hala yaşıyor muydu? Taniel tüfeğini bırakıp zar zor ayağa kalktı. Ka-poel görünürde yoktu. Julene de gitmişti. Altındaki bina gıcırdayıp sallandı. Yine bir deprem mi oluyordu? Dışarıda,

Turna Gölü'nün ortasında havaya kocaman bir gayzer püskürdü. Taniel suyun sıcaklığını bulunduğu yerden hissedebiliyordu. Kendini içeri girmeye zorladı.

Ka-poel taht odasına açılan kemerli kapı aralığının yakınında yatıyordu. Ağzından, burnundan ve bir gözünün kenarından kan sızıyordu. Genç kız bebeklerinden birine sıkı sıkı sarılmayı sürdürerek Taniel'e baktı. Julene'i tasvir ettiği apaçık anlaşılan bebeğin yüzünde mutlak bir hiddet maskesi vardı.

Taniel kızın yanında dizleri üstüne düştü.

"Seni güvenli bir yere götüremem," dedi. "Güvenli yer diye bir şey kalmadı. Bir tanrı öldürdüm."

Ka-poel gözlerini kırpıştırdı. Taniel hıçkırmamak için kendini zor tuttu.

"Pole?"

Kız gülümseyerek elini uzattı ve onu ensesinden kavrayıp yanına çekti. Tutuşu Taniel'in hayal edebileceğinden daha kuvvetliydi.

İşte o anda altlarındaki yer yarıldı.

BİTİŞ

Lanet olası çukur, diye aklından geçirdi Olem, bedenleri getirip Tamas'ın önüne yatırırlarken.

Başlarının üstündeki bez çadır yağmurla dövülüyor, rüzgarla kamçılanıyordu. Havadaki sesler - fani bir gırtlaktan çıkamayacak öcü gibi çığlıklar- ve de kükürt kokusu korumanın duyularını tıkıyor ve her birkaç dakikada bir tükürmek istemesine yol açıyordu.

Sallanan ağaçların arasından Güney Turna'yı zaman zaman görebiliyordu. Tüm dağ, hayır, tüm güneydoğu göğü, bir ateşin arkasındaki yamaç gibi parlıyordu. Feldmareşal ne derse desin oraya bu kadar yakın olmak Olem'i tedirgin ediyordu. Dağ değişmişti. Tanıdık yuvarlak zirvesinin güney tarafı çökerek ateşten bağırsaklarını Kez ovalarına saçmıştı.

Olem o ateşin lanet olasıca Kez ordusunu topyekün yutmasını umuyordu.

Üzerlerindeki gökyüzünde Adro kadar büyük kül ve duman bulutları süzülüyor, dağın yakıcı akıntısını yansıtıyordu. Aşağıya yağan küller herkesin suratına bez bağlamasını gerektiriyordu. Dağın güney ağzından Kez'e doğru bir ateş sütunu fışkırıp gözden kayboldu. Olem ürperdi. O sütun tek başına bir kenti kaplayacak kadar büyük olsa gerekti.

Omuztaç yok olmuş, dağın bir yanı çöktüğünde süpürülüp gitmişti. Son afetzedeler Tamas'ın kampına daha yeni ulaşmıştı. Görünüşe bakılırsa hepsi de Dağ Bekçileri kalesini zamanında terk etmişti. Yanlarında da zirvedeki çatışmadan kurtulanlarla beraber, bir insanın ruhunu sarsacak cinsten söylentiler getirmişlerdi.

"Ölmüşler mi?" diye sordu Olem. Yeni bir sigarayı maltıza dokundurdu ve dudaklarına götürüp hoş kokulu dumanı içine çekti.

Doktor Petrik ona kötü kötü baktı. Olem yüzünü ekşitti. Sözlerine dikkat etmeliydi. Burada feldmareşalin öz oğlu mevzubahisti.

Yağan küllerden korunmaları için tepeden tırnağa bohcalanmış üç beden vardı. Birinin yaşadığı kesindi. Orta boylu, çelimsiz ve çelimsiz görünümlü bir adamdı. Oraya bir sedyeyle taşınmıştı ve hem ellerinin hem de ayaklarının bağlandığı apaçık ortadaydı. Kolları bedeninden ayrı tutulmuş, çıplak elleri her an görülebilsin diye çatalımsı bir çubukla havaya kaldırılmıştı. Olem bunun İmtiyazlı Borbador, yani kralın saltanat fırkasının son üyesi olduğunu tahmin etti. Bo'nun gözleri odayı taradı. Ağzı kapatılmamışsa bile hiç konuşmadı.

Diğer iki beden genç bir adam ile kadına aitti. Doktor Petrik onları inceleyebilsin diye askerler örtüleri açtılar. Kadın -hayır, cüssesine bakılırsa kız- çilli bir tene ve neredeyse tümden kavrulmasaymış ateş kızılı olabilecek saçlara sahip bir vahşiydi. Olem kızın nefes alıp almadığını kestiremedi. Adam ise Taniel'di. Olem onu iyi tanırdı. Tamas'ın diğer tüm askerleri gibi.

Olem yavaşça İmtiyazlı'nın sedyesine yaklaştı ve bir sandalye çekti.

"Yukarısı kötü müydü?" diye sordu. Konuşurken göğsündeki acı nedeniyle yüzünü buruşturdu. Charlemund'un açtığı yara düz ve temiz olduğu için Mihali onu Olem'in idrak edemediği sihirlerle iyileştirebilmişti. Yine de kaburgalarının arası hala ağrıyordu.

Bo ona bir bakış attı.

"Sigara?" Olem yeni bir sigara sarıp Bo'nun dudakları arasına sıkıştırdı ve sigarayı bir kibritle

yaktı. Bo dumanı içine çektiğinde öksürdü. Olem sigarayı düşmeden yakalayıp tekrar Bo nun ağzına koydu. Bo hafif bir kafa sallayışla teşekkür etti.

"Bizim çocukların hepsini kurtardık diye duydum," dedi Olem. "Dağ yıkılmadan önce. Şans bizden yanaymış."

Bo konuşmadı.

"Orada kudretli bir kadın sihirbaz varmış. Seninle ve Taniel'le kozlarını paylaşmış. Sağ kurtuldu mu ki?"

"Bilmiyorum." Sigara düşmesin diye Bo'nun sıkılı dudaklar arasından mırıldandığı sözcük bir fısıltıdan ibaretti.

"Tüh," dedi Olem. "Kurtulduysa dua edelim de dağın Kez tarafına düşmüş olsun."

Bo tepki vermedi.

O anda çadıra bir adam girdi. Cüssesiyle ve omuzlarındaki kürklerle bir ayıdan farksızdı. Yeleğinde Bekçibaşı amblemini taşıyordu. Olem onu tanımadı.

Tamas kısa süreliğine oğlunun yanından ayrıldı. "Jakola," diye Bekçibaşı'nı selamladı.

"Oğlan nasıl?" diye sordu Jakola.

"Yaşıyor. Ucu ucuna."

"Bir mucize," dedi Jakola. "O kıza teşekkür et ve Taniel'e gösterdiğin ilgiyi ona da göster. Oğlun kurtulursa hayatını ona borçlu olacak. Çukur aşkına, adamların anlattıklarına bakılırsa hepimiz hayatımızı ona borçlu olabiliriz."

Tamas vahşi kıza baktı. "Yaşama Taniel'den bile daha zayıf tutunuyor. Onun için ne yapabiliriz bilmiyorum."

"Eh, ne gerekiyorsa yapın," dedi Jakola. "Emrinde şu ihtiyar hergeleden başka cerrahlar da var." Bu sözlerinin ardından çadırı katederek Tamas'ın karyolasına kadar gitti ve oturup yelek cebinden bir matara çıkardı.

Olem kaşlarını çattı. Bekçibaşı'nı azarlamalı mıydı? Adam ondan üç kat daha iri gözüküyordu. Olem daha önce bir tek Sabon'un feldmareşalle böyle konuşup da paçayı kurtardığını görmüştü.

"Jakola," dedi Olem. "Adı kulağa tanıdık geliyor."

Bo başını hafifçe iki yana salladı. "Ben onu Gavril olarak tanıyorum."

Olem sigarayı İmtiyazlı'nın dudaklarından aldı ve silkerek külünü attıktan sonra tekrar oraya koydu. "Jakola," dedi. "Jakola, Jakola… Hımm. Bekle. Pensbrooklu Jakola!" Gözleri kocaman aralandı. "Bu o mu?"

"Bana sorma," dedi Bo.

Olem sandalyesinde arkasına yaslandı ve sigarasını tüttürerek askerler arasında dolaşan söylentileri hatırlamaya çalıştı. Jakola'nın Tamas'ın en yakın dostlarından biri olduğu söylenirdi. Bazıları onu feldmareşalin ölü karısının kardeşi diye bilirdi. Olem bunda doğruluk payı olup olmadığını merak etti. Jakola'dan en son, Olem'in orduya katılmasından önce haber alınmıştı.

Tamas topallayarak yanlarına geldi ve Bo'nun sedyesinin yanına çömeldi. Taniel güvende olana dek Mihali tarafından iyileştirilmeyi reddetmişti. Bacağının durumu kötüydü ve giderek daha da kötüleşiyordu fakat inadından bir şey kaybetmemişti.

"Sana bazı sorularım olacak," dedi Tamas.

Olem cevap verebilsin diye sigarayı Bo'nun ağzından aldı "Yukarıda neler oldu?" dedi Tamas.

Bo feldmareşali asık bir suratla süzdü. Yakın bir zamanda konuşacakmış gibi görünmüyordu.

"Seni idam etmeyeceğim," dedi Tamas. "En azından henüz. Bunlar," -ipleri işaret etti- "sadece bir önlem. Hala gaesin etkisindesindir herhalde?"

Bo başıyla onayladı.

"Demek Taniel'le onu yok etmenin bir yolunu bulamadınız?"

"Son birkaç ayı Kezlileri geri püskürtmeye çalışarak geçirdik," dedi Bo. Sesi boğuktu. "Vaktimiz olmadı."

"Gaes seni ne zaman öldürecek?" diye sordu Tamas.

"Bilmiyorum."

Tamas buna kafa yordu. "Şimdilik böyle kalacaksın. Seni rahat ettirmeye çalışacağız. Beni öldürme dürtünün kasıtlı olmadığını biliyorum."

Bo'nun rahatlamış gibi bir hali yoktu.

"Yukarıda neler oldu?" diye tekrarladı Tamas. "Taniel sahiden Kresimir'i vurdu mu?"

"Evet," dedi Bo.

"Vurduğunu kendi gözlerinle gördün mü?"

"*Hissettim*," dedi Bo. "Dokuz'daki her İmtiyazlı hissetti. Ruhum parçalandı. Siz hissetmediniz mi?"

Tamas başını iki yana salladı. "Olem, sen bir şey hissetin mi?"

"Hayır, komutanım," dedi Olem. Yanık tutmak için Bo'nun sigarasından bir nefes çekti. "Ama belki de hissedip farkına varmamışımdır. Yol tayını yemeye başladığımdan beri hazımsızlık çekiyorum. Mihali'nin yemeklerini özledim."

"Hissetsen bilirdin," dedi Bo.

Tamas acıyla yüzünü buruşturarak arkasına yaslandı. "Yani Kresimir öldü," dedi. Dengesini korumak için sedyenin kenarına tutundu. Olem kaşlarını çattı. "Koltuk değneğin nerede, komutanım?

Bo gevrek gevrek gülmeye başladı. Çıkardığı ses kısık ve huzur bozucuydu. Giderek yükseldi.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu Olem.

Bo başını iki yana salladı. "Komik hiçbir şey yok," dedi. "Anlamıyorsun, Tamas. Bir tanrıyı öldüremezsin."

* * *

Tamas oğlunun yanına oturdu. Taniel hala yaşama tutunuyordu. Doktorlar komada olduğunu söylemişlerdi. O komadan ne zaman çıkacağını ve hatta çıkıp çıkmayacağını bilmek mümkün değildi.

Tamas, Mihali'nin de gelmesi için ısrar etmeliydi. Boğazındaki düğümü yutarak çözmeye çalıştı ve Taniel'in Adopest'e yapacakları yolculuktan sağ çıkmasını ümit etti. Bir tanrı onu muhakkak iyileştirebilirdi. Tamas ancak o iş hallolunca Mihali'nin sakat bacağını tedavi etmesine izin verecekti.

"İyi iş çıkardın," dedi Tamas, bir elini Taniel'in alnına koyarak. Oğlunun cildi sıcaktı. "Sakın

şimdi öleyim deme. Seni kaybedemem. Anneni kaybettim. Seni de kaybetmeyeceğim, işte o kadar."

Çadırın girişi itilerek açıldı. Dışarıdaki alevli dağ içeriye büyük bir gölge düşürdü.

"Oğlun fevkalade bir dövüşçü."

Tamas içeri girip oradaki diğer tek sandalyeye kurulan kayınbiraderini süzdü. "Bugünlerde sana Jakola mı demeliyim, yoksa Gavril mi?" diye sordu. Gözyaşlarının görülmediğini umarak bir eliyle yüzünü sildi."

"Gavril kâfi," dedi Bekçibaşı.

Gavril. Tamas'la beraber Kez kralına suikast girişiminde bulunmasının ardından, saklanmak için takındığı isim. O olay uzun zaman önceydi. Aradan sanki bir ömür geçmişti. Ve Gavril o zamandan beri sarhoşun tekiydi. Yine de, şimdilik yeterince ayık gözüküyordu.

"Güney Turna'dan ayrılırken Kez ordusunun batıya yöneldiği görebiliyorduk," dedi Gavril. "Wasal Geçidi'nden tarafa."

"Saldırmaya niyetliler," dedi Tamas. "Tüm güçleriyle. Bize göz açtırmayacaklar."

"Bo'nun söyledikleri doğruysa ve Kresimir yaşıyorsa artık bir tanrıları var."

"Bizim de var."

"Ne?"

"Adom. Kresimir'in kardeşi," dedi Tamas. "Adom şiddet yanlısı bir tanrı değil. Kresimir'e benzemiyor. Savaş söz konusu olduğunda avantaj Kez'den yana."

Gavril bacaklarını uzatıp arkasına yaslandı, sonra altındaki sandalye gıcırdamaya başlayınca çabucak toparlandı. "Bir tanrı ha," diye fısıldadı. "Tanrılar iki oldu! Üstüne bir de kadim sihirbazlar. Bu bizim bildiğimiz dünya değil, Tamas."

"Şu anda bundan ötesini düşünecek durumda değilim." Tamas oğlunu işaret etti.

Gavril konuşmadan önce saygılı bir sessizliğe büründü. "On beş yıl boyunca kız kardeşimin ölümünün yasını tuttum," dedi. "En kötüsü olursa benim düştüğüm hataya düşme. Sana yalvarıyorum ve daha göçüp gitmeden onun yasını tutma."

Tamas kafa salladı. Ne diyebilirdi ki?

"Sabon'u duydum," dedi Gavril. "Üzgünüm."

"Adamlarım arasında hainler vardı," dedi Tamas.

Gavril kaşlarını çattı.

"Konseyimdeki haini bulup çıkarması için güvendiğim şu müfettiş." Tamas derin bir nefes aldı. "Başardı da. Ama kendisi de hain çıktı. Ailesi rehin alınmış. Sabon onun yüzünden öldü."

"Onunla ne yapacaksın?"

"Suçlarının hesabını soracağım."

"Nefretinin seni yiyip bitirmesine izin verme," diye uyardı Gavril.

"Nefret değil," dedi Tamas. "Adalet."

"Adalet yerini bulsaydı," diye belirtti Gavril, "Kresimir tüm Adro'yu yakıp kül ederdi."

Tamas ayağa kalktı ve attığı her adımda ızdırap çekerek seyahat kutusuna gitti. En üst çekmeceyi açıp Taniel'in ona armağan ettiği ikiz Hrusch tabancalarından birini çıkardı.

"Oğlum ölümün eşiğinde," dedi. Sandalyesine dönüp tabancayı kucağına koydu. "Karım öleli çok

oldu ve dostlarımın çoğu da ona katıldı.” Namluyu kontrol edip horozu kurdu, sonra da silahı çadır duvarına doğrulttu. “İçimde merhamet uyandıracak hiçbir şeyim kalmadı. Wasal Geçidi’nde Ipille’in güçleriyle çatışacağım. Düşmanı yeneceğim. Onları Kez’e geri püskürteceğim ve Ipille’in kapısına kadar önüme ne çıkarsa yakıp yıkacağım.” Tetiği çekerek horozun tıkırtısını dinledi. “Kresimir’le de yüzleşeceğim ve ona adalet neymiş öğreteceğim.”

TEŞEKKÜR

Onlar olmadan bu kitabın basılamayacağı pek çok kişi var.

Potansiyelimi gördüğü, sonra da bir editöre kitabı göstermeyi aklından bile geçirmeden önce beni ite kaka kılı kırk yaran düzenlemelere zorladığı için olağanüstü menajerim Caitlin Blasdell'e teşekkür ederek başlayacağım. İkinci olarak da editörüm Devi Pillai. "Hayır… lütfen… bana o karakterin ismini değiştirtmeyin!" diye haykırmak istediğimde bile bulaşıcı coşkusuyla beni ayakta tuttu.

Harikulade karım Michele'e ve fikir alışverişinde bulunarak geçirdiğimiz saatlere teşekkürler. Bu kitaptaki güzel şeylerin çoğu onun eseridir.

Geçimimi yazarak sağlamak istediğimi lise yıllarımda anlamaya başladım. Suyuma giden ve nefret etmeyi beklemesine karşın ilk çalışmalarımı okuyan Marlene Napalo'ya özel bir minnet borçluyum. Tüm bu yolculuğa çıkmamın anahtarı oydu. William Prueter bana en fantastik hayallere bile kaynaklık eden tarihi sevmeyi öğretti. Üniversitede sayısız insan beni teşvik etti ve bana hem tavsiye hem de cesaret verdiler. Bunların en başında da Zina Petersen ile Grant "Boz" Boswell geliyor.

Günün birinde adam olacağıma yönelik en ufak bir delil bulunmamasına rağmen çok yanardöner bir zamanımda bana hamilik eden Nancy Gould'a teşekkürler.

Isaac Stewart, Steve Diamond ve Logan Moritz bu kitabın ve diğerlerinin çok sayıda tekerrürünü okudular. Böyle bir şeyin gerektirdiği dostluk bağını tarif edemem. Geri bildirimleri paha biçilemezdi. Bana ait bir şeyi okuyan ve kitabımın basılabileceğini düşünen ilk yabancı Charisa Player'a teşekkürler. Yazma ve basılma mücadelem boyunca yazdıklarımı okuyan ve bana geri bildirimde bulunan düzinelerce kişi oldu. Hepsine teşekkürler.

Susan Barnes'a, Lauren Panepinto'ya ve Orbit'te perde arkasındaki diğer herkese teşekkürler. Başkalarının hayal gücümün derinliklerinden çıkmış bir şey üstünde heyecanla çalışabildiğini düşünmek hala aklımı başımdan alıyor.

Bana yazmak hakkında diğer herkesten daha çok şey öğrettiği ve bütün bir endüstride yolumu nasıl bulacağımı gösterdiği için Brandon Sanderson'a en büyük hayranlığımı ve takdirimi sunarım.

Elbette ki tüm bunlar nadiren istediğim şeylere ilgi göstermemi sağlayan ve günün birinde başarıya ulaşacağımdan asla şüphe duymayan anneme ve de annemin bana yaptırdığı her şeyin parasını ödeyen babama yönelik minnetimin yanında silik kalıyor.

Son olarak hayallerimin peşinden koşmak için beni teşvik eden tüm aile bireylerime teşekkürler.

[←]

1.Ordudaki en yüksek rütbe. -yhn

[←]

2. Yalnızca saplama hamlelerine uygun, genellikle düellolarda kullanılan kısa bir kılıç, -çn

[←]

3. Tek atışlık eski tip tabancalarda rastlanan bir kabza çeşidi. -çn

[←]

4. Lanete benzeyen, belirli şartlar yerine getirilmezse etkinleşerek taşıyıcısına zarar veren büyü türü, -çn

[←]

5. Avda binilen at. -çn

[←]

6. Düşman kontrolündeki bir bölgede ele geçirilen, sonrasında asker ve malzeme sevkıyatında üs olarak kullanılan korunaklı alan. -çn

[←]

7. Başlıca özelliği dik bir çatı olan mimari tasarım. -çn

[←]

8. Âlem” sözcüğü burada seks âlemi anlamında kullanılmaktadır. -çn

[←]

9. Genellikle askerler tarafından giyilen bir tür dolgulu yelek. -çn